

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

emine tavuz

kimsesizler matemi

2

indigo
va v

“AY GÜNEŞE KAVUŞURSA”

2009

Öldüğümü anladığım yıl.

Ölüm saatini veremem ama nasıl öldüğümü anlatabilirim.

Mila, yaşadığı son günlerde o kadar huzursuzdu ki daha o yaşta bile acının ruhunu tıkadığını hissedebiliyordu. Bir nefes alıyordu ama sanki ikincisini almaya gücü yetmiyordu. Saçları çok uzamış, çilleri çoğalmıştı. Ne zaman kalbinin üstüne yatsa nefesi kesiliyor, tırnakları avuçlarıyla birleşiyordu. Yumruklarını sıkmayı öğrenmişti. Canı acıdığında çığlık atarak ağlamak yerine yumruklarını sıkıp dudaklarını ısırmaı öğrenmişti. Tanrı onu bulutlara oturtsa, dünyayı görebilirdi ama izlemeye dayanamazdı çünkü yeryüzünde çok fazla kötülük vardı.

Artık iyi ve kötü insanları ayırt edecek kadar büyümüştü.

Mesela... Hüseyin kötü biriydi.

Çünkü onu yapmak istemediği şeylere zorluyordu ve Mila artık bunun yanlış olduğunun farkındaydı. Eskiden onu öperdi, ona sarılırdı çünkü onu severse babasını kendisine getireceğine inanırdı ama babasının asla gelmeyeceğini artık biliyordu. Öyleyse istemediği halde Hüseyin Amca'ya sarılmak zorunda değildi. Ona küstü, babasıyla ilgili yalan söylediğini öğrendiği zamandan beri ondan uzak durmak istiyordu ama Hüseyin Amcası onu sürekli rahatsız ediyordu. Bir şeylerin yanlış olduğunu seziyor, hissediyordu ama yanlış olanın tam olarak ne olduğunu anlamıyordu. Sadece... Hüseyin Amca'yı görmek, onunla konuşmak istemiyordu.

Yalnız olmaktan çok korkuyordu.

Çünkü her an gelip kendisine istemediği şeyler yapabiliirdi.

“Tanrım... annemin iğnelerine bile razıyım, n'olur Hüseyin Amca yanıma gelmesin...”

O gelince ruhu sıkılıyordu, boğazına bir el saplanıp o yanından gidene kadar orada kalıyordu. Şekerleri artık sevmiyordu, yemek istemiyordu. Yanağını öpersen sana bir şeker veririm, diyordu ama Mila artık onun şekerlerini istemiyordu.

“Mila, Hüseyin Amca senin nerede olduğunu soruyordu. Acaba yine nasıl bir yaramazlık yaptın...”

Başı korkuyla omzunun üzerinden arkasına döndü. Oda arkadaşlarından Melisa, odanın kapısı önünde durmuş, kendisine bakıyordu. Arkadaşlarının hiçbiri onu sevmiyordu, oysaki yaramaz bile değildi ki. Bazen kendini sevdirmek için oyuncaklarını oda arkadaşlarına veriyor, “Arkadaş olabilir miyiz?” diye sorarak gülümsüyordu ama kimse dönüp de ona, Olur, demiyordu.

“Neredeydi? Kızgın mıydı?”

Arkadaşı kapıyı örtüp yatağına yürürken, “Yemekhanedeydi ama seni bulamadığı için bize sordu,” diye açıkladı. “Gazel, Hüseyin’in sana kızmasını istemediği için nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Oysaki yalandı, odada olduğunu biliyordu.”

Gazel buradaki tek yakın arkadaşıydı. Birbirlerini koruyorlardı ve bunun sevgiyi göstermenin bir başka yolu olduğunu öğrenmişlerdi. “Beni korumak istemiştir,” dedi, sesi hüüzünlüydü. “Yoksa o yalan söylemez ki.”

“Hüseyin Amca anlamış gibiydi çünkü Gazel’i yanımdan alıp gitti.”

Gazel’i nereye götürmüş olabilirdi? Ona da zorla sarılmak ister miydi? Safir, arkadaşı için duyduğu endişeyle yataktan kalktı.

Koridora çıktı, alt kata indi ve etrafına bakınarak yürümeye başladı. Hüseyin Amca onu hep en alt kattaki koridora indirirdi; Gazel’i de mi oraya götürmüştü? Ellerini kendine sardı ve en alt kata indiğinde bacakları duyduğu korkuyla titremeye başladı. Burada kimse yoktu, zaten herkes yemekhanedeydi. Safir Mila, kalbi küt küt atarken koridorun karanlık ucuna doğru ilerledi ve o an karanlığın içinde biri iri, biri ufak olan iki silüet gördü. Hüseyin Amca öne eğilmiş, Gazel’e bir çikolata uzatmıştı. Bir yandan da gülümseyerek saçlarını okşuyordu.

Hüseyin Amca kendisini şekerle kandırırken Gazel’i çikolatalarla mı kandırıyordu?

Mila ad veremediği duygularla bocalıyor, bu görüntünün kendisini neden huzursuz ettiğini açıklayamıyor, yalnızca Gazel’i buradan alıp gitmek istiyordu. O an sanki Gazel onun hissettiklerini duymuş gibi çikolata için Hüseyin Amca’ya teşekkür etti ve arkasını dönüp mutlu bir şekilde diğer

merdivenlere koşmaya başladı. Gazel'in gözden kaybolduğunu gördüğünde elini kalbinin üzerine bastırđı ve fark edilmemek için Tanrı'ya yalvararak parmak uçlarında arkasını döndü.

"Mila, orada ne yapıyorsun?"

Duymamış gibi yapmayı istedi, böylelikle koşar ve merdivenlere ulaşırdı. İleriye doğru bir adım attığında Hüseyin'in karanlık gölgesi önünde belirdi. "Ben de seni arıyordum. Bekle tatlım, gitme."

Mila onu duymuyordu; korkularını duyuyordu. Kafasını iki yana sallamaya devam ederken sesini soluğunu çıkaramadan daha hızlı yürümeye başladı ama Hüseyin çoktan ona yetişmişti. Safır Mila beklenmedik temasla kendini kaybetti ve ufak bir çığlık atarken onunla göz göze geldi. Adamın bakışları ruhunun bir rengi gibi katran karasıydı ve Mila o gözleri gördüğünde öldüğü yeri görmüş gibi olmuştu.

Adam elinden birini kaldırıp onun ağzına kapatırken, "Sakin," dedi uyararak. "Sakin bağıрма, sus!"

Sus!

Hüseyin elini ağzına örtmüş, susmasını emrediyordu ve Mila bu tavır karşısında hıçkırıklara boğulmamak için direniyordu. Eli kocamandı; ağzı dışında neredeyse yüzünün yarısını da kaplamıştı ve Safır kaçıp gitmek istese de koluna baskı uygulayan el yüzünden çekilemiyordu.

Hayır baba, ağlamıyorum... Sadece gözüme toz kaçtı.

"Bı... bırak." Mila'nın sesi, ağlamamak için verdiğı savaş yüzünden titriyordu. "Gideceğim!"

"Tabii ki gideceksin," dedi adam. "Ama önce izin ver de amcan sana sarılsın."

"Olmaz, olmaz, olmaz..." Safır daha fazla korkmaya başladı ve kalbi kuş gibi telaşla çırpınırken aynı kelimeyi tekrarladı. "İstemiyorum! Hüseyin Amca neden böyle yapıyorsun?"

Adam bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ederek huzursuzlandı ve gülümsemesi, kanıt bırakmadan olay yerinden ayrılan bir katil gibi dudaklarını terk etti. "Mila, benden korkuyor musun? Bak, elimi çekeyim ve konuşup barışalım olur mu?"

"Hayır!"

Eli ağzında olmasına rağmen kızın dudaklarından dökülen bu bağırış tüm koridorda çınladı ve adamın gözlerinde hadsiz bir öfke filizlendi. "Sus!" dedi hiddetle. "Büyüdükçe ne kadar kaba bir kız olup çıktın böyle!"

“Ne oluyor orada?”

Koridorda bir ses yankılandığında, adamın gözlerindeki öfke yerini tedirginliğe bırakmıştı ve Safir Mila gözlerindeki karanlığa sızan ümit ışığını hissetmişti. Adamın omzunun üzerinden arkaya baktı ve Müdire Hanım'ın koridorun ucunda durmuş, kendilerine baktığını gördü. “Bir şey olmuyordu,” dedi Hüseyin ve doğruldu. “Mila’ya yukarı çıkmasını söylüyordum.”

Mila gözlerini ovalarken hıçkırarak Hüseyin’e baktı. Yalan söylüyordu ama kendisi Müdire Hanım’a gerçeği söyleyerek onun buradan gönderilmesini isteyecekti. Birkaç adımda Müdire Hanım’a ulaşarak onun arkasına saklandığında, “Derhal buradan kaybol,” dediğini duydu kadının. “Hüseyin, derhal buradan defol.”

Bekçi Hüseyin, “Hay hay,” diyerek uzaklaştı ve saniyeler süren adım seslerinin ardından gözden kayboldu.

“Safir...”

“Müdire An... Anne.”

Müdire Hanım kendisine dönerek dizlerinin üzerine çöktü ve onu kollarından tuttu. Mila yaşadığı bu kalp kırıklığını birine anlatmazsa ölecekmiş gibi hissettiğinden bir saniye bile beklemeden, “Yalan söyledi,” dedi. Sesindeki keder bilinen an acılı şarkının kendisiydi sanki. “Müdire Anne... o çok kötü biri! Beni tuttu, elini ağzıma kapattı. Bana, ‘Sus sus,’ deyip durdu. Aslında böyle şeyleri hep yapıyordu ama artık yapmasını istemiyorum. N’olur Müdire Anne gönder onu buradan...”

“Sus.” Kadının ağzından çıkan tek kelime Safir’in kulaklarında âdeta zonkladı ve bakışları çektiği acıdan karardı. Müdire Hanım da ona susmasını emrediyordu. “Bu gördüklerim burada kalacak, kimseye hiçbir şey demeyeceksin.”

“Ama Müdire Anne...” Safir birinin artık onu karanlığa çekmesine gerek kalmadığını hissetti çünkü zaten karanlıktaydı. “Başkalarına da yaparsa, başkalarına da zorla dokunmaya çalışıyorsa... Herkes bilmeli bu...”

“Mila, bunu bir kişiden bile duyarsam sana babanın mezar yerini asla söylemem.”

Mila sustu. Herkesin istediği gibi sustu. Babasının mezarı... Kendisi için üzüldüğü kadar babası için de üzülüyordu ama o daha küçücükü ve elinden hiçbir şey gelmiyordu. Omuzları taşıdığı yükün ağırlığıyla çöktü ve elini kaldırıp bir anlık üzüntüsüyle Müdire Hanım'ın suratına vurdu. Kadın aldığı darbeye beraber bocalarken Safir Mila arkasını döndü ve hıçkırarak

karanlığın içine doğru koştu. Mila artık buradan kaçmak, Gazel'i de beraberinde götürmek istiyordu. Aslında bunları Gazel'e anlatmak istiyordu ama aldığı tehdit onu düşündürüyordu. Ya Müdire Hanım babasının mezarını ona asla göstermezse? Kalbi bu düşünceyle acıdı ve karanlıkta süratle koşarken bu savaşta kimsenin ona siper olmayacağını düşünerek gözyaşları dökmeye devam etti.

Korkunç bir hatıranın rüyalarımı bölmesiyle soluk soluğa uyanmış, son birkaç dakikadır tavana bakıyordum. Parmaklarım, altımdaki çarşafı hırpalarcasına kavramış, bedenimin bir kısmı hareket edemeyecek kadar kasılmıştı. Uyanalı bir süre olmasına rağmen soluklarım düzene girmemişti ve çılgık atarak uyandığım için boğazım sızlıyordu. Oda karanlıktı, gün daha ağarmamıştı ve ıslak gözlerim henüz yeni yeni karanlığa alışıyordu.

Bu evde güvendeydim çünkü bu ev Hazer'indi ama yine de karanlıkta çok korkuyordum. Üstelik yalnızdım, Hazer yoktu, hâlâ dönmemişti. Doğrulduğumda parmaklarım başucumdaki abajura uzandı. Karanlık beni biraz uğraştırsa da ışığı yaktum. Etrafı gece mavisi bir ışık kapladı-ğında titreyen elimi alnıma dayayarak ağlamamaya çalıştım.

O kadını hiç affetmeyecektim.

Yaşadıklarına sessiz kalıp göz yumduğu için onu asla affetmeyecektim.

Şakağımdan akan teri silerken gözümün önüne daha güzel bir şey getirmeye çalıştım. Çok geçmeden gözlerimin önünde bir yüzün parçaları birleşmeye başladı. Yüz tamamlandı ve amber renkli gözler sanki beni izlemeye başladı. Hazer'in yüzü gözlerimin önünde, eşsiz bir tablo gibi asılı kaldı.

Hazer... Gideli tam dört gün olmuştu. Gittiği o günden beri onun evinde, misafir odasında kalıyor ve sürekli ondan bir arama bekliyordum. Aslında gittiği ilk günün gecesinde beni aramıştı ama yetişemediğim için açamamıştım. O günden sonra da bir daha aramamıştı. Onu arayıp aramamayı çok düşünmüştüm ama meşgul etmekten korktuğum için bir türlü aramaya cesaret edememiştim.

Fakat canıma tak etmişti.

Fırlayarak kalktım ve yastığın altına koyduğum telefonumu aldım. Elimde telefon, çıplak ayaklarımı sürüye sürüye odadan çıktım ve

koridorda bir an durarak etrafıma bakındım. Koridorun diğer ucuna ilerledim ve Hazer'in odasının önünde durdum.

Yatağında yatsam ne olurdu ki sanki...

"Arasam seni açar mısın acaba..."

İçeriye sızdığımda ayışığının odayı doldurduğunu gördüm. Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı yasladım ve bir süre etrafa baktım. Her şeyi seçemiyordum ama büyük, yuvarlak, siyah örtülü yatağını seçebilmişim. Yatağında yatmak istiyordum, belki daha iyi hissederdim ama önce bunu Hazer'e sormam lazımdı. Benim için bir ilkti birinin sesini duymayı istemek.

Aslında çok garipti ama farkında olmadan numarasını ezberlemiştim. Yanaklarım hafifçe kızardı ve parmağım adına temas etti. Onu arayarak telefonu kulağıma yasladım ve heyecanlı gözlerle yatağına bakarken cevap vermesini bekledim. Belki uygunsuz bir saatte aramıştım ama şu an onunla konuşmak benim için gerçekten bir ihtiyaçtı.

"Mila..."

Sesi kulaklarıma doldu, kalbimde büyüdü. Ses tonu boğuk, sıcaktı. Dudaklarım kıvrılmaya başlamışken sırtımı kapıdan ayırarak onun yatağına ilerledim. "Merhaba," diye fısıldadım tek solukta. "Hazer... Hazer, Hazer... İsmi söylemek şu an çok hoşuma gitti. Biraz daha söyleyebilir miyim?"

Hazer'in soluğu kesilmişti, sadece yutkunuşunun can alıcı sesini duyuyordum. "Şu an yanında olmak vardı..." Hissedebiliyordum, farklı yerlerde olmamıza rağmen aynı şarkıyı duyuyorduk. "İstediğin kadar söyleyebilirsin Mila. Sesin yumuşacık, beni mest ediyor."

O soluk alamıyordu, bense soluk soluğaydım. "Hazer... telefonu açmanı o kadar çok istedim ki... açmasaydın çok üzülürdüm."

Örtüsünü bozmamaya çalışarak kendimi yatağının ucuna bıraktım ve parmaklarımı onun yattığı siyah, saten çarşafın üzerinde dolaştırmaya başladığımda Hazer'in sert şekilde yutkunduğunu duydum. "Seni üzenin var ya ben..." diyen sesini duydum. "Belası olurum belası..."

Bana siper oluyor, yine ve yeniden... Yanaklarım bir hayli kızardı ve parmaklarım saten çarşafını okşarken dudaklarım birkaç şey demenin arayışına düştü. "Hazer, benim için bir şeyleri göze almaktan bahsettiğinde önümde siper oluyormuşsun gibi hiss ediyorum," dedim. "Ama ben hiçbir kurşun sana gelsin istemem ki..."

Kimse bana hem bu kadar uzak hem de bu kadar yakın olmamıştı. San-ki hemen yanı başımdaydı, nefesi yumuşakça alnımdan süzülüyor, amber gözlerindeki yaşla beni izliyordu. Elini uzatmak, saçıma dokunmak istiyor ama yapamadığı için sadece gülümsüyordu. Ben de onunla gülümsüyordum ve bu an sanki eşsiz bir ana dönüşüyordu... Hazer yanımda olmasa bile burada gibiydi çünkü kalbini avuçlarıma bırakıp gitmişti. "Beni niye bu kadar beklettin Mila?" İç çekişini duydum. "Ara diye ne kadar bekledim biliyor musun?"

"Oraya iş için gittin, meşgul etmekten çekindim," dedim dürüstçe ve ayışığına baktım. "Sen neden beni aramadın ki?"

"Totem yaptım," dedi ansızın ve buna bir tepki vermeme müsaade etmeden devam etti. "Eğer Mila beni ararsa bana karşı doludur diye totem yaptım. Ben sana çok doluyum, yani bayağı..."

"Yaa, Hazer..." Ah, böyle şeyler mi düşünüyordu? Beni düşünüyordu, benimle ilgili şeyleri...

"Mila?"

"Sı?"

"Bu saatte neden uyumuyorsun?"

"Uyuyordum aslında," diyerek nazikçe anlattım. "Sonra kâbus gördüm, doğrusu kâbusumda yaşadığım bir hatırayı anımsadım... Odanın ışığını açmıştım ama uyandığımda etraf çok karanlıktı, pek utanç verici ama daha da korktum..."

"Siktir." Hazer'in ağzından çıkan bu terbiyesiz kelime bir an ikimizin de nefesini tutmasına sebep oldu. "Affedersin," diyerek aceleyle düzeltti Hazer. Ardından temkinli şekilde mırıldandı. "Korktuğunu duyunca elimde olmayan bir tepki verdim. Elimde değil çünkü yanında değilim..."

Çehresi, sert yüz hatlarına sahip olmasına rağmen gözlerimin önüne düştüğünde kalbimi yumuşattı. "Hazer?"

"Balerinim?"

"Misafir odasında korktuğum için odana geldim. Senin için mahsuru var mı?"

"Şu an tam olarak neredesin?"

Altdudağıımı ısırdım. "Yatağında..."

* İspanyolca "Evet" anlamına gelen bu kelime burada "Efendim?" anlamında kullanılmıştır. (ed.n.)

Hazer'in derinden iç çekışı benim de iç çekmeme sebep oldu. Bir süre sessizlik yaşandı ve bu, Han konuşana dek devam etti. "Mila, neyi anımsadın? Ağlamadığını ümit ediyorum ama hem kâbus görüp hem karanlıkta kalmanın seni ağlatabileceğini de biliyorum. O ışık nasıl kapandı ki acaba? Evin tüm ışıklarını açabilirsin, biliyorsun değil mi? Hiçbir güç seni karanlıkta bırakamaz..."

"Ayışığı odana çok güzel vuruyor," diye fısıldadım. "Çok güzel şeylere sahipsin Hazer."

"Ama henüz tam olarak istediğim şeye değil."

Kısa bir sessizlik aramızda uzarken saçımı parmağımın etrafına dolayarak oynamaya başladım. "Umarım... istediğin her neyse ona da sahip olabilirsin."

"Olmalıyım. Çünkü hayatı hep arayış içinde, manasız yaşamaktan çok usandım..."

Keşke Hazer'in bana iyilik yaptığı gibi ben de ona yapabilseydim ama yapamıyordum. Kasvetli geceye uzun uzun bakarken ne diyeceğimi bilemeyerek sustum ve bu sessizliği Hazer doldurdu. "Mila, hâlâ korkmuş hissediyor musun?"

"Biraz," diye itiraf ettim ve komodine yürüdüm. Komodin üzerindeki abajuru yakarken, "Fakat yanaklarım kızarsa da sesini duyduktan sonra daha iyi hissettiğimi itiraf etmek istiyorum," diye devam ettim konuşmama.

"Mila," diye fısıldadı Hazer; ses tonunun, gülümsediğini ele verdiğine yemin edebilirdim. "Ne iyi gelirdi sana?"

"Şu an bu sorunun sadece bir cevabı var."

"Nedir?"

"Sen."

Cüretkâr davrandığımın farkındaydım ama iki gündür onu görmemek beni biraz daha pervasız yapmıştı. Soluğumu tuttum. Hazer'in de afalladığını hissediyordum. "Kapat telefonu," dediğini duydum ve devamında hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Aramayı sonlandırmıştı, hem de cevap bile vermeme beklemeden. Üzüldüğümü hissettim ve telefonu komodine bırakarak yatağın kenarına yerleştim. Acil bir işi çıkmış olabilirdi, anlayışlı yaklaşmam gerekiyordu ama keşke vedalaşma fırsatı yakalasydık.

Kısa bir zaman geçmişti ki kısık sesler duydum ve gözlerimi açarken o seslerin yaklaştığını fark ettim. "Kerem, sen misin?"

“Ever.” Kerem’in sesi uykulu ve şikâyetçiydi. “Benim!”

Bu saatte burada ne işi vardı ve bu odada olduğumu nereden biliyordu? “Kapıyı açar mısınız?” diye ricada bulundu. “Size vermem gereken bir şey var.”

Üstüme çekidüzen vererek kapıyı açtığımda koridorun aydınlık olduğunu fark ettim ve Kerem’le yüz yüze geldiğimde elinde bir dizüstü bilgisayar tuttuğunu gördüm. “Kusura bakmayın rahatsız ettim,” derken mahcup görünüyordu. Bilgisayarı uzattı. “Kapağını açmanız yeterli.”

“Affedersin Keremciğim, neyden bahsediyorsun?”

Kerem uykusuz görünse de sinsi sinsi gülmeyi ihmal etmedi. “İlahi Safır Hanım, anlamamış gibi yapıyorsunuz bir de... Tamam tamam, ben buraya gelmedim, size buna getirmedim. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapacağım ki utanmayın...”

Bilgisayarı elime tutuşturdu ve karşılık vermeme müsaade etmeden uzaklaşmaya başladı. Tüm bu olan bitene anlam veremeyerek içeriye gir-dim, yatağa ilerledim. Bilgisayarın kapağını kaldırdım ve karanlık ekrana bakıp bir şeyler olmasını bekledim. Tuşlardan birine bastım ve elimi çekerken bilgisayar ekranının aydınlandığını gördüm. Gözlerimi tuşlardan ekrana kaldırmamla donup kaldım.

Yüreğim beton olsa Hazer şimdi bu bakışlarla o yüreği deler geçerdi.

Bilgisayar ekranındaydı ve gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Görüntü çok pürüzsüz değildi ama onu seçebileceğim kadar netti. Dudaklarım iki yana doğru kıvrılırken, “Hazer,” dedim ve ekrana elimi salladım. “Beni görüyor musun? Ben seni görüyorum. Hatta bir saniye... Çıplaksın.”

Hazer’in omuzlarının çıplak olduğunu fark ettiğim an bakışlarımı daha indirmeden tekrar yüzüne çıkardım ve onun da afalladığını gördüm. “Affedersin,” dedi ve bir anda görüntüsü ekrandan kayboldu. Çok hızlı şekilde kalkmıştı ve şimdi kamera açısında bir yatak vardı. Sanırım otel odasındaydı. Elimini düzeltmek için saçlarıma götürürken Hazer tekrar kadrja girdi ve bir koltuğa oturarak bilgisayara yaklaştı. *Tanrım!* Bir şey olmuş, hem de bana... Onu görünce anladım. Bir duygu onun yokluğunda büyümüş, kocaman olmuştu. Hazer tıpkı benim gibi elini kaldırarak parmaklarını açıp kapattı. “Merhaba.”

“Ho... Hola.”

* (İsp.) Merhaba.

Gözlerimi irice açarak ekrana biraz daha yaklaşıırken, “Bunu nasıl yapabildin?” diye sordum ilgi ve heyecanla. “Seni görüyorum Hazer.”

Güler gibi bir ses çıkardı. “Şu an akıllı telefona bakıp bir şeyler anlamaya çalışan yaşlı teyzeler gibisin Safır.”

“Bilgisayar kullanmasını pek bilmiyorum,” dedim ve tebessüm ettim. “O yüzden şimdi bir an karşımda olmana anlam veremedim, mazur gör.”

“Nezaketinden hiçbir şey kaybetmemişsin,” diyerek ekrana uzandı ve yüzümün herhangi bir yerine dokundu ama bunun nereme denk geldiğini anlamamıştım. “Bir uygulama,” diye devam etti Hazer, eli çok geçmeden ekrandan uzaklaştı. “Onun sayesinde şu an görüntülü konuşabiliyoruz.”

Bir anlık gafletle ellerimi kaldırarak çırpıttım. “Harika bir uygulamamış.”

Hazer onun için heyecanlandığımı gördüğünden dudaklarını kıvırdı ve bakışlarını tüm yüzümde dolaştırmaya başladı. Üzerine siyah bir tişört geçirmişti ve kollarını masaya dayamış, yakından beni izliyordu. Yüzü, üzerinde emek verilmiş bir ustalık eseri gibi muazzam görünüyordu. “Abajur ışığına biraz daha yaklaşırsana,” dediğini duydum. “Işık yüzüne vursun, seni daha iyi görebileyim.”

“Hemen yaklaşıyorum,” dedim. “Sakın kapatma, hemen yaklaşıyorum.”

Arzu ettiği gibi yatakta biraz kaydım ve abajur ışığının yüzüme daha net yansımaları sağladım. “Neler yapıyorsun?” diye sordu, eli ekranın kenarında yavaşça dolaşıyordu.

“Dans ediyorum,” dedim ve esneyerek devam ettim. “Meliha Hanım’la daha erken saatte, öğleden önce buluşup saatlerce çalışıyoruz. Sonra dans kursundan çıkıp sahafa geçiyorum, işimi yapıyorum, mesai bitince çıkıp eve geliyorum... Kerem her gün bana yemek getiriyor, hepsi de lezzetli ev yemeği. Sanırım bunu ona sen söyledin, çok teşekkür ederim. Yemeğimi yedikten sonra da sıcak çikolata içip senin fotoğrafına bakıyorum...”

Sakince beni dinlerken ağzımdan kaçırduğım bu kelimeler yüzünden duraksadı. “Fotoğrafıma mı?” Cümlemi tamamlayamadan susmak zorunda kaldım ve dudaklarımı ısırarak bakışlarımı uzaklaştırdım. *Yakalanmıştım.* “Benim fotoğrafıma mı bakıyorsun sen?”

Bozuntuya vermemeye çalışarak, “Evdeki fotoğraflarından biri işte,”

dediğimde, “Hayır,” dedi Hazer, sesi keyifliydi. “Evin hiçbir yerinde fotoğraflar yok.”

“Var, sen bilmiyorsun.”

Kıkırdadı. “Yok.”

“Tamam.”

“Ne tamam?”

“Tamam,” diye tekrarladım utangaç şekilde. “Kapatabilir miyiz?”

Bu mesele hakkında daha hiçbir şey söylemeyerek incelik ettiğinde, “Gracias,” dedim ve bakışlarımı ekrana çevirdim. Yanımda olmadığı için sıcaklığını hissedemiyordum fakat gözlerinden ruhunu görebildiğim için hiç de uzağında hissetmiyordum. “Sen neler yapıyorsun?” diye sordum.

“Çalışıyorum,” dedi düz bir sesle. “Sabahları erken kalkıp yatırım yaptığımız şirkete geçiyorum, gece yarısına kadar yapabildiğim ne varsa yapıp otele dönüyorum ve bir şeyler yiyip uyuyorum. Arada bir ortaklık yemeklerimiz oluyor, orada da sıkılıyorum...”

Gerçekten yorgun görünüyordu, bunun için üzülmüştüm. “Han, rica ederim gece yarısına kadar çalışma. Çok yorulursun.”

Ensesini ovaladı. “İyiym ben, asıl sen kendini yorma.”

Başımı salladım, o istiyorsa kendimi daha az yorardım. “Hazer, çok özür dilerim.”

Afalladı. “Ne için?”

“Gitmeden önce karşımda durup bana sarılmak istediğinde... sana sarılacak kadar cesur olmadığım için...”

Omuzlarım üzüntüyle düşerken Hazer’in derin bir iç çekerek ekrana yaklaştığını hissettim. Gözlerini gözlerime dikti ve pürüzlü görüntüye rağmen bakışları bedenimi ele geçirdi. Eli yüzü cenneti görmüş gibi, Tanrı’nın çok yakınından, tertemiz... Ekrandaki görüntünün netliği kaybolurken, “Beni bekle güzelim,” dedi ve başparmağını kaldırıp dudağına yasladı. Bir öpücük kondurduktan sonra dudağından çekti ve teredditle uzatarak ekrandan, yüzümdeki bir noktaya belli belirsiz dokundu. Beni öptüğünü düşününce gözlerim kapanırken, “Dudağındandı,” diye devam etti ve görüntüsünün netliği yavaşça kayboldu.

Günler birbirinin aynısı şeklinde, oldukça yavaş geçiyordu ve ben, bahçedeki meyvesinin hasat vermesini bekleyen bir çiftçi gibi gelecek günleri sabırsızca bekliyordum. İçimde bir çukur açılmıştı. Gelip geçen günlerle çukurun içini, tanımakta geç kaldığım bahtsız bir his doldurmaya başlamıştı. Acı veyahut ona benzer hislerle akası olmayan, zamanla ilişkili bir histi. Zamanın, istediğimin aksine bu kadar yavaş akması beni incitmekle kalmıyor, duygularımı da büyütüyordu.

Sahaftan az önce ayrılmış, kaldırımında yürüyor, bir yandan da bugün olanları düşünüyordum. Öğleden önce yetimhaneye gitmiş, Leo konusunda müdireyle konuşmuştum. Kendisi bana o aile hakkında bir şeylerden bahsetmiş, evlat edinmek için tüm koşullara sahip olduklarını eklemişti. Leo'ya kendim bakmayı istediğimi Müdire Hanım'a söylemiştim ama bunun için yeterli imkânlara sahip olmadıgımdan bahsetmişti. Ablası olarak ilk seçenek bendim ama Leo'yu evlatlık isteyen ailenin benden daha iyi şartlara sahip olduğu aşikârdı. Yine de Leo'yu almak için her şeyi yapabileceğimi tekrarladığımda Müdire Hanım bana bir dilekçe yazdırmıştı. Resmi olarak kardeşimi almak için ilk adımı atmıştım ama onu getireceğim evin ihtiyaçlarını karşılayabilmem gerekiyordu. Bu yüzden Leo'yu da ziyaret ettikten sonra yetimhaneden ayrılmış, paramın bir kısmıyla kendi evime birkaç şey almıştım. Üstelik eve gittiğimde elektrik ve suyumun açıldığını fark etmiş, elektrikli sobayla ısınabileceğim için mutlu olmuştum.

Yolun karşı tarafına geçmek için kaldırımında durdum ve ışıkları kontrol ederken ellerimi montun ceplerine yerleştirdim. Tam da o esnada cebimdeki telefon titredi ve bunun bir mesaj olduğunu anlayarak telefonu çıkardım.

Gönderen: Takımyıldızım

Safir, beni almaya gelebiliir misin? Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Taksim'de, Alaska adında bir kulüpteyim.

Tanrı aşkına kulüpte ne işi vardı? Başına bir şey mi gelmişti? Onun için duyduğum endişeyle en iyisinin bir taksiye binmek olduğunu düşündüm ve kafamı kaldırıp sokağı gözetlerken tanıdık bir arabanın yaklaştığını gördüm. Kerem'di. Araba önümde durduğunda Kerem'in inip kapıyı açmasını istemediğimden hızlıca arka kapıya yöneldim ve kapıyı açıp içeri girdim. Kerem'le dikiz aynasından göz göze

geldiğimizde, “Merhaba Safır Hanım,” dedi her zamanki saygılı tavrıyla. “Biraz geciktim bu akşam, ne yapayım Leyla kur yaparken vakit nasıl geçmiş anlamadım...”

Beni alması zorunlu olduğu bir şey bile değilken böyle kabahatli görünmesi mahcup olmama sebep oldu. “Problem değil,” dedim yumuşak bir sesle. “Ben... aslında beni bir yere götürmeni isteyecektim senden. Taksim’de Alaska adında bir kulüp varmış, beni oraya götürebilir misin?”

Kaşlarını çattı. “Tabii götürürüm, biriyle falan mı buluşacaksınız?”

“Gazel’i alacağım.”

Kerem daha fazlasını sormadan arabayı çalıştırdı ve ışıkların yanmasıyla kaldırım kenarından uzaklaştı. Kerem’le aramızdaki mesafeli ilişki artık daha rahat ve sevimliydi. Ellerimi gerginlikle dizlerimin arasına koyarken bakışlarım bilinçsizce koltuğun diğer tarafına kaydı. Orada genelde Hazer otururdu, aramızda hep mesafe olurdu, o mesafeden elini aramızdaki boşluğa uzatırdı ve o zaman aslında elini bana uzatmak istediğini anlardım.

Bana dokunmayı istediğini.

Yolculuğumuz çok uzun sürmedi, Kerem kısa sürede gideceğimiz yere vararak arabayı durdurdu. “Sizi yalnız bırakamam Safır Hanım,” diyerek kendisi de inmek için arabanın kapısını açtı. “Hazer Bey ara ara bu mekâna gelir, tanışıklığı da var; güvenilir bir yer ama ne olur ne olmaz şimdi...”

Arabadan inip etrafa bakındığımda gözlerim tesadüf eseri tanıdık biriyle kesişti. Taksiden inen Behram’a bakakalmıştım ve onun da bir şaşkınlık yaşadığını gördüm. “Aa Behramcığım da burada,” dediğini duydum Kerem’in.

Behram mesafeyi kapatarak yanımıza vardığında, “Merhaba,” dedim, başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Behram da bizim kadar şaşkın ve gergin görünüyordu. “Merhaba,” dedi ve bakışlarını mekâna çevirerek insanlara baktı.

“Gazel’i almaya geldim,” dedim ve bakışlarımı onun gibi mekâna çevirdim. “Burada olduğunu söyledi de...”

“Ben de,” dedi Behram. Sanırım sesini ilk kez bu kadar gergin ve mutsuz duyuyordum. “Beni aradı, gelip almamı söyledi, geri çeviremedim...” Bakışlarını mekânın çevresindeki, bir kısmı sarhoş olan insanlarda gezdirdi. Gerçekten huzursuz görünüyordu. “Madem seni de aradı, bana ihtiyaç yok. Ben gideyim.”

Ona hak veriyordum; bu ortamda bulunduğu için çok huzursuz ve isteksizdi. Mahcup olduğumu hissederek, “Kusura bakma lütfen,” dedim nezaketle. “Sanırım kendini kaybetti, o yüzden seni aradı. Ben ona yardımcı olurum, sen elbette gidebilirsin. Lütfen mazur gö...”

“Behraaam!”

Cümlem bitmek üzereydi ki ikimizin de bakışları mekâna döndü. Gazel, genç bir adamın omzuna yaslanmıştı. Behram’a el sallıyor, abartılı bir şekilde gülüyordu. Tanrım! Bu kız kendine yapabileceği en büyük kötülükleri yapıyordu. Başımı çevirip Behram’a baktım ve yüzünde kontrolsüz bir kızgınlığın belirdiğini gördüm. Bakışları Gazel’in yüzünde birkaç saniye kadar durarak yanında uzanan çocuğa çevrildi ve o an yüzünden geçen tiksinti dolu ifade bana, işlerin artık çıkmaza doğru yol aldığını gösterdi. Gazel yanındaki çocuğu itti ve buraya doğru koşmaya başladı. Hiçbirimize fırsat tanımadan soluğu yanımızda aldı ve bir anda parmak uçlarında yükselerek kollarını Behram’ın boynuna doladı. “Gelmişsin...”

Bakışlarım kocaman oldu ve Behram’ın kaskatı kesilen suratı vücudumdan bir ürpertinin geçmesine sebep oldu. Kendisi de bu duruma hazırlıksız yakalanmış, donup kalmıştı. “Behram, çok özür dilerim. Tüm... yaptıklarım için.”

Elimi ağzıma kapatarak başımı iki yana salladığımda az önceki çocuğun Gazel’e doğru yürümeye başladığını fark ettim ama Kerem birkaç hızlı harekette çocuğu savuşturdu ve onu uzaklaştırmaya başladı. Bu durumu toparlamalı, Behram’ı Gazel’in şuaursuzluğundan korumalıydım. İleriye doğru bir adım atarken, “Yalan söylememeliydim,” dedi Gazel ve o an neyden bahsettiğini anlayarak endişeye kapıldım. “Ama seni görünce... seni kendimden uzaklaştırma fikrinden hiç hoşlanmadım. Gerçeği söylersem benden hiç hoşlanmaz...”

“Gazel.” Behram’ın sesi kaskatıydı ve elleri boşlukta bocalıyor, ne yapacağını bilemeyerek tereddüde düşüyordu. “Seninle bazı şeylerden konuşmuştuk, bazı mesafelerden... Biraz uzaklaşır...”

“Niye ki?” Gazel’in sesi gerçekten yorgundu. “Sarılmam hoşuna gitmiyor mu?”

Yanlarına yaklaşarak ellerimi Gazel’in omzuna koyduğumda, “Burada olduğuna inanamıyorum,” dediğini duydum Behram’ın. Gazel’e bakmasa da söylediklerinin muhatabı oydu. “Bir erkekle buradan çıktığına...”

Dudaklarını ısırarak sustu ve Gazel'den uzaklaşırken yüzündeki hemen hemen her kasın titrediğini gördüm. Behram'a yardımcı olarak Gazel'i omuzlarından kendime doğru çektim ve sarılmaları sonlandığında Gazel'in kulağına fısıldadım. "Lütfen daha fazla bir şey söyleme."

Gazel başını omzumla bıraktı ve sessizce ağlamaya başladı. Elimle saçlarını okşarken çekingen şekilde Behram'a baktım ve Kerem'in uzaklaştırdığı çocuğu izlediğini gördüm. Onu ilk defa bu kadar gergin, sıkıntılı gördüğüm için nasıl iletişim kuracağımı bilemiyordum. Bakışlarını bizden tarafa çevirdiğinde mahcubiyetle gülümseyerek, "Bunların senin hayatın için fazla olduğunu tahmin edebiliyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Yine de lütfen davranışları yüzünden ona kızmama."

"Hem de çok fazla," dedi yüzünü buruşturarak. Olduğu ortamdan son derece rahatsızdı ve sanki kaçıp gitmek istiyordu.

Bakışlarımı kaçırarak Gazel'in saçlarını okşarken, Behram da utanmış olmalı ki kızardı ve derin nefesler aldı. "Safir sen iyi bir kızsın, onu... böyle ortamlardan uzak tutsana."

O an Kerem'in bu mekânla ilgili söylediklerini anımsayarak, "Sen de iyi bir arkadaşsın," dedim. "Ama Hazer'i böyle mekânlardan uzak tutabiliyor musun?"

Sorum Behram'ı bozguna uğratmış olmalı ki cevap vermeden önce bir müddet sessiz kaldı. "Haklısın."

"Behram," dedim aynı yumuşak ses tonumla. "Gazel'i ilk kez böyle görüyorum. O mantıklı, aklıyla hareket eden biridir ama son zamanlarda kafası çok karışık. Ben... Ona yardımcı olacağım."

Kerem yanımıza dönmüştü. Behram omzumun üzerinden ileriye, çocuğun olduğu yere bakmaya devam ediyordu. "Ben de mantığımla, inandıklarım ile hareket ederim," dedi Behram ve eliyle ensesini sıvazladı. "Böyle de devam edecek. O da tüm bu davranışlarına çekidüzen vermeli, ortak bir noktada buluşmalıyız yoksa oluru yok..."

Yanımızdan yürüyüp geçtiğinde onu izledim. Omuzları çökmüştü, etraftaki sarhoş, pervasız insanlara dönüp bakmadan sokağın ucuna doğru ilerliyordu. Sadece bir an durdu, başını hafifçe sağına çevirdi ve Gazel'in mekândan beraber çıktığı çocuğa uzun uzun baktı.

Sonra yoluna devam etti.

"Ben bir yalancıyım," diye bağırdı Gazel, onun arkasından. Behram'ın onu duyup duymadığını bilmiyordum ama Gazel'in sesi pişmanlık

ve üzüntü doluydu. “Ben bir yalancıyım,” diyerek daha yüksek sesle tekrarladı. “Affedilmez bir şey yaptım!”

Başını göğsüme biraz daha yasladığımda sesi boğuklaştı. Geriye göz yaşlarının yüküyle hıçkırıklarının sesi kaldı. “Behram, n’olur...” dedi, duyduğunu sanıyordu ama Behram çoktan gözden kaybolmuştu. “O eve gitmek istemiyorum, n’olur...”

Galip’in yanına dönmek istemiyor muydu? O zaman dönmezdi, kimse onu zorlayamazdı. Beraber kalırdık, Hazer evine onu da davet etmeme bir şey demezdi ki. “Gazel, seni arabaya bindirmeme yardımcı olur musun?”

Gazel’den hiçbir ses çıkmadığında, “Getir götür Kerem burada,” diyerek bize yaklaştı Kerem. “Hemen yardım edeyim.”

Ona minnetle baktım ve Gazel’in dirseğinden tuttuğunda uzanıp kapıyı açtım. Onu arka koltuğa yerleştirdikten sonra ben de yanına oturdum ve Kerem kısa süre içinde şoför koltuğuna yerleşerek arabayı çalıştırdı. Gazel’in vücudu sarsılıyordu, bu yüzden başını nazikçe omzuma yerleştirdim ve üşümesin diye Kerem’den ısıtıcıyı açmasını rica ettim.

Çenemi başının üstüne yaslayarak saçlarını okşamaya devam ederken cebimde bir titreme hissettim ve bunun mesaj olduğunu anladım.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Gazel’i evde misafir edebilirsin. Hem yalnız kalıp korkmamış olursun. İyi geceler.

Gazel’le görüştüğümü Kerem mi söylemişti? Yaptığım birçok şeyi ona mı bildiriyordu? Hazer’in ilgisi çok hoştu ama keşke bunu benden izin alarak yapsaydı. Dikiz aynasından Kerem’le göz göze geldiğimizde yutkunduydu ve ne olduğunu anlamış gibi kendini savunmaya geçti. “Ben sadece emir kuluyum.”

Onu mahcup etmek istemeyerek önüme döndüm ve parmaklarımı, mâni olamadığım bir hevesle tuşlarda gezdirmeye başladım.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Gracias. İyi geceler. No me hagas esperar demasiado.*

Çenemi Gazel’in saçlarına yasladım ve onun sızlanmasını dinlerken yolun akıp gitmesini izledim. Hazer’in dönmesine daha ne kadar kalmıştı acaba? Gelmesini istiyordum artık.

* (İsp.) Beni çok bekletme.

Kerem süratli ama dikkatli şekilde arabayı kullanarak eve yaklaşırken sayısız ve sonsuz uzaklıkta görünen yıldızları izliyordum. O esnada arabanın durduğunu hissettim, kırmızı ışık yanmıştı. Dalgın dalgın camdan dışarıyı seyrederken gözüme bir şey çarptı. O an sonsuz uzaklıktaki yıldızların benim için karardığını, ışığın dünyadan çekildiğini, her yerin ıpsız olduğunu hissettim. Kalbimin bir aslanın elinde olduğunu ve onu çiğ çiğ yediğini görmüş gibiydim. Buradaydı, caddenin diğer tarafında Müdire Hanım'ı görüyordum.

Geçen dört yılın ardından.

"Ara... Arabayı durdurur musun?" Cümle dudaklarımın arasından çıkıp kulağıma ulaştığında Kerem'in bana döndüğünü hayal meyal görmüştüm. Bakışlarım donuklaşırken arabanın zaten hareket etmediğini fark ettim ve bir an bile beklemeden kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Ayaklarım yerle buluşurken rüzgârın tokat gibi suratıma indiğini hissettim. Bakışlarım onun yüzüne, gülüşüne, gözlerine odaklanmıştı. Bu sanrı değildi, gerçekten karşımda duruyor ve gülümseyerek telefonu ile konuşuyordu. Gülümsüyordu! Ben, öldürdükleri çocukluğumun ağırlığını kollarımda tutarak kıvranırken o gerçekten gülümseyebiliyordu.

Kerem'in arabadan çıktığını, endişeyle arkamdan bağırdığını fark ettim ama kendimi durduramadım. Yumruklarımı sıkarak yolun karşısına geçmeye başladım. Etrafın yoğun gürültüsü ve şehrin ışıkları bir sis perdesinin ardında kalmış gibiydi. Bir araba aramızdaki yoldan süratle akıp gitti ve mesafemiz kapanırken dağınık saçlarımdan birkaç tutam suratıma uçtu. Müdire Hanım atkısını omzuna doğru attı ve başını çevirdiğinde benimle göz göze geldi. O an, küçük bir kızın hayaleti aramızda yürüdü ve onun yakasına yapıştı. Anılar, köhne yerlerden bir bir çıkarken Müdire Hanım bakışlarını yavaşça çekti ve o an beni tanımadığını anladım. *Doğru, çok kişiyi öldürdüğün için hatırlamazsın arkada kaç ceset bıraktığını.* Hatırlanmamak, onda biraz bile vicdan lekesi bırakmamış olmak beni daha kötü bir hale soktuğunda Müdire Hanım'ın yüzünün aldığı şekli gördüm. Çok geçmeden bakışlarını şokla bana çevirmişti.

Hatırlamıştı.

Ama... kaç kişi böyle hatırlanmayı isterdi ki?

Şaşkınlığından hareket edemiyordu ama ben durmamış, hâlâ ona doğru yürüyordum. Yüzündeki kırışıklıklar artmıştı, saçları artık omuz hizasındaydı ve onu gördüğüm son zamandan daha yaşlı görünüyordu.

Sadece yürüyor, yanına vardığımda ne yapacağını hesap edemiyordum. Gözleri kocaman açılmıştı. Arabaların arkamdan ve önümden vızır vızır akıp geçtiğini hissederken Müdire Hanım'ın gerilemeye başladığını gördüm.

Demıştim size, aslında her katil daha çok korkar maktulünden.

Ona varmama bir adım kalmıştı ki çok yakınımızda bir korna sesi duyuldu ve Müdire Hanım kafasını o yöne çevirdi. Titredim, tırnaklarımın avuçlarımı kestiğini hissederek onun baktığı yere döndüm ve yaşlı bir adamın araba camından sarkarak ona el salladığını gördüm. Onu yanına çağırıyordu. Gitmesine izin veremezdim. Karşısına geçip, *Nasıl gülümseyebiliyorsun?* demek istiyordum. *Yalvarışlarım tırmalamıyor mu hiç kulaklarını?*

Bakışlarım tekrar ona döndüğünde kafasını iki yana salladığını gördüm. Artık zarar veremeyeceği kadar büyümüşüm ama vücudumda sayısız yarabandıyla. "Gerçek değilsin," dediğini duydum, ardından gözlerini kırıştırarak yüzünü ovaladığını gördüm. "Hayaletsin sen, vicdan azabısın..."

Gerçeğim, dememe müsaade etmeden az önce onu arabasına çağıran adama doğru koşmaya başladı. Arabaya ulaşmaya çalışırken önümden geçmek zorunda kaldı ve o an daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Beni yalanlamasına tahammül edemeyerek ayağımı ileriye uzattım. Hızlı koştuğu için bunu göremedi ve ayağıma takılarak dizlerinin üzerinde yere düştü. Dudaklarının arasından acı dolu bir inilti çıktı.

"Ne oluyor burada?"

Adam yanıma gelmişti ama ondan gelecek müdahale beni durdurmadı. Müdire Hanım'ın önüne geçtim ve onunla yüz yüze gelme amacıyla dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzü eğik olduğu için başta beni fark edemedi ama bakışlarını kaldırdığında göz göze geldik. İşte bu gözlerin sahibiydi beni kollarımdan tutan, sarsan, susmam için tehditler savuran. İşte bu kadındı ruhumu temizce ortadan kaldırmayı başaran. O, Hüseyin, annem... Hatta belki, intiharıyla beni sevgisizliğe terk eden babam...

"Sa... Safir, gerçekten sensin," diyerek eliyle yüzündeki saçları geriye çekerken sayıklayarak konuşmaya devam etti. "Bana çelme taktığına inanmıyorum, sen..."

Aniden, tıpkı onun... ve hepsinin bana yaptığı şeyi yaparak elimi kaldırarak ağzını kapattım. "Sus," dedim yüzüne doğru, ağzını tamamen

kapatırken. “*Sus!* Böyle diyordun bana... Neden öyle bakıyorsun? Çok korkunç değil mi, sırf senden güçlü olduğu için birinin seni susturabilmesi ve bunu yaparken elini ağzına kapatması?”

Birinin beni dirseğimden tuttuğunu hissettiğimde çığlık atarak kaçmak istedim ancak tam o an bu dokunuşun beni böylesine korkutmasına sebep olan insanlardan birinin karşımda olduğuyla yüzleştim. Gözyaşlarım akarken bas bas bağırdım. “Şimdi sus ama ben istediğimde konuşacaksın tamam mı? O gün geldiğinde her şeye şahitlik edeceksin. İkinci de hapse tıktıracağım. Her şeyi anlatacaksın. ‘Ben gördüm, ben şahidim, bu kıza sayısız kötülük ettik,’ diyeceksin! Şimdi sus... Ama zamanı geldiğinde, ben istediğimde konuşacaksın! Her şeyi bir bir anlatacaksın. Cezasız kalmayacaksınız. Ben utanmayacağım, siz utanacaksınız...”

Konuşmaya devam ediyordum ki birinin beni kuvvetle çektiğini hissettim ve bir an sonra kendimi kaldırımın diğer ucunda, kalçamın üzerinde buldum. Yabancı adam beni itmiş, Müdire Hanım’ı kaldırmaya çalışıyordu. Adamın düşmanca bakışları bana döndüğünde ondan veya bana bir daha dokunmasından ürkererek geriledim. O esnada, “Ne yapıyorsun sen?” diyen hiddet yüklü bir ses duydum. Kerem bakış açım girirdi ve beni iten adamın üzerine yürümeye başladı. “Yaşına başına bakmam alırım ayağımın altına! Dön önüne!”

Titreyen vücudumu kaldırmaya çalışırken adamın konuşmamak için kendini sıkıştığını gördüm. Müdire Hanım’a dönerek onu kaldırmaya çalıştığı anda Kerem de benim yanıma geldi ve tek dizinin üzerine eğilirken, “Safir Hanım,” dedi, sesine derin bir endişe hâkimdi. “İyi misiniz? Nasıl oldu da yetişemedim ya Allah cezamı versin! Durun, izin verin yardım edeyim.”

Başımı salladım ve Kerem yavaşça dirseğimden tutup kalkmama yardımcı olduğunda gözyaşları içinde dönüp o kadına baktım. Yanındaki adamla arabaya yaklaşmıştı ve tam binmek üzereydi ki hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana baktı. Tiksintiyle yüzümü buruşturarak önüme döndüm ve kollarımı kendime sararak arabaya yürümeye başladım.

Arabaya yerleştiğimde o arabanın çoktan çalışıp gözden kaybolduğunu gördüm. Kollarımı kendime sararak bacaklarımı yukarı çıkardım ve Kerem de şoför koltuğuna yerleştiğinde dönüp Gazel’e baktım. Her şeyden habersizce uyuyordu. Bazen ona anlatmak istiyordum. *Bak, bende ne kadar yara varsa hepsinin bir sahibi var, demek istiyordum. Gazel, n’olur uyan, ben uyuyamıyorum.*

“Safir Hanım, iyi misiniz?”

Akan gözyaşlarımı sildim. “Çin’de saat kaçtır sence Kerem?”

Hazer’le biraz önce mesajlaşmıştık ama görüntülü arama yapmak için uygun bir saat olup olmadığını bilmiyordum. “Gece, iki üç gibidir sanırım Safir Hanım.”

Aramak, konuşmak için gerçekten geç bir saatti. Oysaki görüntülü konuşmak, yüzünü görmek, iyi hissetmek istemiştım. Fakat yapacak bir şey yoktu, onu bu saatte rahatsız etmeyecektim. Üzüntüyle başımı sallayarak ellerimi saçlarımın arasına gömdüm ve yıldızları görmek için gözlerimi camdan dışarı çevirdim.

Kerem ne kadar kötü hissettiğimi anlamış olmalı ki bir daha bana ne olduğunu sormadı, oldukça anlayışlı davrandı. Daha gece onu kâbusumda görmüştüm, bugünse gerçekten. Yanına nasıl gittiğimi bilmiyordum; sadece onunla yüzleşmek, onun vicdan azabı olmak istemiştım. Ona söylediklerimde ciddiydim, gün gelecek cezalarını çekmelerini sağlayacaktım. Gözlerini gördüğümde bana bağırışlarını, öfkesini, hakaretlerini, nasıl sustuğunu hatırlamıştım. On bir yaşıındaydım ve onlar, hiçbir şeyden korkmadıkları kadar benden korkmuşlardı.

Araba durduğunda eve geldiğimizi gördüm. Kerem indi ve vakit kaybetmeden bahçenin kapısını açtı. Donmuş gibiydim, hareketsizce olup biteni izliyordum. Kerem dönüp arka kapıyı açtı ve benim Gazel’e yardım edemeyecek kadar kötü olduğumu gördüğünde izin ister gibi bana baktı. Sessizce başımı salladım ve o Gazel’i doğrultup arabadan inmesine yardımcı olurken, ben de kendi tarafımdaki kapıyı açtım. Kerem, Gazel’le bahçe kapısından girerken araba kapısını kapatarak yürümeye çalıştım. Sokağın karşısına, eve doğru yürümeye başladığımda gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan akıyordu. Tabii ki gün doğacak, güneş görünecekti ama benim için hiç aydınlık olmayacak gibiydi.

Sokağın karşısına, eve doğru bir adım daha atıyordum ki yere sürten teker sesleri duydum ve başımı çevirip sokağa baktım. Bir arabanın hızla üzerime geldiğini gördüm ve dudaklarım şokla aralanırken beynimden gelecek bir komut bekledim. Arabayla aramızda bir adım kadar mesafe kaldığında kalp atışlarımı kulaklarımda hissettim ve kendimi son anda kaldırıma attım. Ayaklarımdan birbirine dolanmasıyla dizlerimin üzerine yapıştım. Araba, arkasında bir egzoz dumanı bırakarak süratle ilerlerken

güçbela plakası olmadığını fark ettim. Ellerimdeki sızıyı hissederken arabaya gözden kayboldu ve gerisinde korku dolu bir kalbin atışlarını bıraktı.

Biraz orada durup soluklandıktan sonra doğruldum ve ellerimi silkeleyerek bahçe kapısından girdim. Ara sokakta neden bu kadar hızlı gittiğini anlamamıştım ama bir an gerçekten arabanın bana çarpacağı korkusuna kapılmıştım. Kalbim gürültüyle atarken bahçe boyu yürüdüm ve açık olan sokak kapısından eve girdim. Kerem, Gazel'i koltuğa yatırıyordu.

"Safir Hanım bir ihtiyacınız var mı?"

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Sadece... uyumak istiyorum."

Kerem doğrulurken boğazımdaki kuruluğu hissettim ve birkaç yudum su içmek için mutfağa ilerledim. "Sence Hazer kaç güne döner Kerem?"

Güldü ama hemen sonra boğazını temizledi. "On beş güne falan."

"Yuh!" diye bağırdım ve ne yaptığımı biraz sonra fark edip omzumun üzerinden Kerem'e baktım. Gülmemek için çabalıyordu. "Daha çok varmış, şaşırdım sadece."

"Tabii tabii, sadece şaşırdınız, hiç üzülmediniz."

Önüme dönerek sürahideki suyu bardağa doldurdum. "Kerem..."

"Hazer Bey de sizi özlemiştir ama ne yapsın adam, iş bu da Mila Hanım..." Üzülerek konuşuyordu.

Doğru, işini yapıyordu. Bekleyecektim, ne yapayım. O sırada, "Hazer Bey," diyerek Kerem'i tekrarlardı Fıstık kafesinin içinden. "Hazer, Hazer, Hazer..."

Kerem evden ayrıldığında salona geçtim. Gazel sızmıştı, derin bir uykudaydı. Yukarı çıktım ve misafir odasındaki battaniyeyi alıp indim. Battaniyeyi Gazel'in üzerine örterek koltuğun önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve bir süre yüzünü izledim.

"Kararlarını doğru da bulsam yanlış da hep seninle olacağı," diye fısıldadım ve uzanıp alnından öptüm. "Çünkü sen benim takımyıldızısın."

Tekrar üst kata çıktım ve koridorda bir süre durdum. Bir duş almak, tüm yorgunluğumu atmak istiyordum. Hâlâ kendime gelmiş değildim, gözyaşlarımdan izleri yanaklarımı germişti. Kaldığım misafir odasına geçtim ve yanıma temiz havlu alarak banyonun yolunu tuttum. Güven sıkıntım yoktu, artık kendimi bu eve yabancı hissetmiyordum.

Hazer bunu bilse mutlu olurdu.

Garipti ama birbirimizi mutlu edebiliyorduk.

Bir erkeğin beni mutlu edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Banyoya iç çamaşırlarımla girdim; mahrem yerlerime bakamaz, utanırdım. Hem yaralarım da varken... O yaralar, hepsini kendim açmıştım. Düşün altına girdim ve sıcak su başımdan akarken, ısrarcı gözyaşlarını serbest bırakarak ağlamaya başladım. Onunla göz göze gelmek, yaralarımı açıp izlemek gibiydi. Çok kötüydüm, iyi hissetmiyordum. Onların bana yaptıklarını zaten unutamamışken daha da sert şekilde yüzleşmek, avuçlarımin üstüne düşmek gibiydi. Hayatla savaşmak her zaman zor olmuştu ve ben her defasında kendime, *Yıkılamazsın*, demiştim. *Düştüğün yerden kalkmasını öğrenmelisin, kendi yaralarınızı sarmayı öğrenmelisin*.

Çünkü ben bir kahraman aramıyordum; kendi hayatımın kahramanı olmak istiyordum.

Banyodan ayrılarak kaldığım misafir odasına geçtim ve vakit kaybetmeden üzerimi giydim. Ev sıcaktı, bu yüzden askılı bir tişörtle tayt giymiştim. Saçlarımı bir el havlusuyla kuruladıktan sonra özenle taradım. Saçlarımı çok severdim, imkânım yetseydi güzel bakım kremleri kullanırdım ama hayatımda lükse yer yoktu. Saçlarımı taramayı bitirdiğimde kollarımı ovuşturarak koridora çıktım ve Hazer'in odasına yöneldim. Kapıyı açıp girdiğimde içimi tarifsiz bir sıcaklık kapladı ama bunu açıklamıyordum. Abajuru açtım ve oturup bir süre yatağı inceledim. Acaba yatağın sağ tarafında mı yatıyordu sol tarafında mı? Belki tam ortasında yatıyordu. Vücudumu kaydırarak kendimi yatağın ortasına konumlandırdım ve bacaklarımı kendime çekerek dertop oldum.

Aslında kalkıp dans etmek istiyordum ama... Hazer yokken müziğin sesini duyamıyordum.

Gözlerimi yumdum ve bakışlarımin önüne o kadının yüzünü değil de Hazer'inkini getirerek tatlı bir uykuya daldım. Ben uyurken gözyaşlarım hâlâ gözlerimin kenarlarından akıyordu ama nasıl olduysa uykumun bir anından sonra rüya görmeye başladım.

Rüyamda kapı açılıyor, içeriye biri giriyordu ama garip olan, ışığın tıpkı uyumadan önce olduğu gibi yanmasıydı. Böyle geniş omuzlu, heybetli biriydi rüyamdaki. Güzel bir rüyaydı, hatta gerçeğe çok yakındı. O siluet kaybolduktan bir an sonra yine gözlerimin önünde belirdi ve dudaklarımdan bir gülümseme geçti. Artık bana daha yakındı. Yoksa Hazer miydi? Yatağın çöktüğünü hissederken soğuk bir nefes alnıma çarptı. Rüyada olduğum halde duyguları böyle hissetmeme şaşırarak gözlerimi

kırptırdım ve Hazer'in kızarmış, üşümüş yüzünü gördüm. Karlar ülkesinden mi çıkıp gelmişti rüyama? Yüzü benim yüzüme hizalanmıştı ve bakışları cenneti görmüş gibiydi. "Hazer çık rüyamdan... Çok utanıyorum."

Görüntü pusluydu; zaten rüyalarda böyle olurdu. Gülümsüyordum çünkü yüzüne hasrettim ve onu gördüğüm için sevinç duyuyordum. Hoş bir ses geldi, sanırım Hazer rüyama gülüyordu. "Hımm," dedi usulca, sesi düşlerimin içinden tenime düşmüştü sanki. "Ne yapıyoruz ki utanıyorsunuz?"

Kıkırdadım. "Rüyamdan çık, bir uçağa atla ve lütfen yanıma gel."

"Yanımdayım," diye bir fısıltı duydum ve hemen ardından soğuk nefes beni üşüttüğünü hissettim. "Ayışığında mest edici görünüyorsun."

"Çok üşümüşsün," dedim rüyamdaki Hazer'e ve uzanıp üzerindeki ceketle onu örtmeye çalıştım. "Nefesin bile üşümüş Han... Ellerin nerede? Isıtmana yardımcı olayım..."

Ellerini aramaya koyuldum. Biz daha el ele bile tutuşmamıştık, sadece parmaklarımız birbirine temas etmişti ama bu rüyaydı ve burada özgürdüm. Elini ararken üşümüş parmaklarına denk geldim ve onlara dokunarak, "Buradalar," diye fısıldadım. "Kar mı yağıyor yoksa?"

"Hem de çok."

Yanağımı Hazer'in kokusunu aldığım yastığa biraz daha bastırırken, "Yatağımdasın," dediğini işittim. Sesi şarkının sonuna gelmiş gibi kısık. "Evime gelip seni yatağımda bulmak... Mila, Mila, Mila... İsmi defalarca kez söyleyebilir miyim?"

"Por favor."

Düşün içindeki gerçek gibiydi. Elle tutuluyordu, gözle görülüyordu ama rüyaydı değil mi? *Mila Mila Mila. Hazer Hazer Hazer.* O ve onunla ilgili her husus öyle ince bir sevinçle ruhumun ayaklarını yerden kesiyordu ki artık buna şaşırıyordum bile. Sesi boğuklaştı, uzaklaştı, yok oldu. Gözlerimi kırptırarak açmaya çalıştığımda sisli bir perdenin ardından onu gördüm ve o an bir şeyleri gerçekten idrak etmeye başladım. *Rüya bu kadar gerçekçi olamaz. Hazer bir düştten daha fazlası. Gerçek.*

Üzerindeki kabanı çıkarıp yatağın ucuna bıraktığını, sonra kapıya ilerlediğini gördüm. *Tanrım, o gerçekten buradaydı!* Düş değildi, sanrı de-

* (İsp.) Lütfen.

ğıldı, eve dönmüştü. Uykumun etkisi azalırken gözlerim tamamen açıldı ve ellerimin desteğiyle doğruldum.

Gelmişti! Hazer evine dönmüştü. Kerem on beş gün sonra demişti ama bu gece gelmişti. Vücudum bu sevinci kaldıramıyor, kemiklerim keskin bir cam gibi vücuduma batıyordu. Mutluluğun bu kadar güzel olmasının yanı sıra acı verici bir his olduğunu unutmuş olmalıydım.

Heyecanla kapıdan çıktığımda bakışlarımı koridorda dolaştırdım ve onun merdivenlere yöneldiğini gördüm. Nereye gidiyordu? Eşyalarını çıkarmaya mı?

Karanlığın içinde ona süzülürken Hazer hissetmiş gibi merdivenin ikinci basamağında durdu ve omzunun üzerinden bana döndü. Yüzünü seçmek zamanımı almış olsa da gözlerindeki parıltılar daha ilk andan beni bulutlara çıkarmıştı. Kalbimi ateşe atsalar, Hazer gider, sanki ellerinin yanması pahasına kalbimi o ateşin içinden alıp bana getirirdi. Muhtemelen bana duyduğu şefkatin beni sarhoş ettiğini hissettim ama sarhoş olmak kadar büyük bir günah bile onunla tertemiz görünüyordu. Nefesini tutmuş, beklentiyle bana bakıyordu. “Geldin,” diye fısıldadım. “Hoş geldin.”

“Ho... hoş buldum.” Ben titreyerek ona doğru bir adım daha attığımda Hazer’in omuzları çok ağır bir yük taşıyormuş gibi çöktü. “Rüya olmadığımı fark etmişsin.”

Hafifçe kızarak dudagımı ısırduğımdaya Hazer’in bakışları gözlerimden inerek yüzümün aşağısında birkaç saniye oyalandı. “Hâlâ burada olduğuna inanmıyorum.”

Hazer’in göğüs kafesi sertçe kalkıp indi. “Gelip neden daha yakından bakmıyorsun?”

Sise o kadar alışkındım ki güneşin doğuşunu görmek gözlerimi yakıyordu. “Lütfen, yapacağım şey için beni mazur gör...”

Hazer bir basamak çıkarak yönünü tamamen bana döndü. “Lütfen yap şunu.”

Bacaklarım, her ne kadar heyecandan titrese de zor olanı yaptım ve birkaç küçük adım attım. Hazer de benimle bir basamak daha yükseldiğinde yüzü biraz daha aydınlandı ve saçlarına, kirpiklerine düşmüş kar taneleri göründü. Oradan bile, sanki bir mucizeyi gerçekleştirircesine eliyle kalbime dokunduğunda küçük adımlarım büyüdü ve bir an sonra olduğum yerden kuvvetle koşmaya başladım.

Aramızdaki mesafe kapanırken gördüğüm son şey onun sıcacık amber gözleri oldu ve bedenim bir saniye sonra hesapsız, kitapsızca onun bednine çarptı. Hazer içini çekti ve kolları hep bu anı beklemiş gibi belimin iki yanından uzanarak bedenimi sardı. Göğüslerimizin hiddetli çarpışmasıyla ayaklarım yerden kesildi ve kollarım Hazer'in kollarının altından sırtına uzanarak onu merhametle kucakladı. Vücudunun ısısı ona çarptığım ilk an beni iliklerime dek uyuştururken, üzerindeki kış ve soğuğun kokusu, boynundan yükselen odunsu kokuyla birleşerek burnumdan içeri sızdı. Başım omzuna düşerken saçlarım da omzundan aşağı aktı ve Han'ın çenesi sol omzuma yerleşirken üzerimdeki kumaşı avcunun içine alarak beni kaburgalarımın kalbine doğru sertçe yapıştırdı. Kulaklarım zonkladı, kalbim uğuldadı, her şey silikleşti ve yok oldu. Hazer'in sıcacık kollarında tüm yüklerimden arındım. *Tam şu an bile kemiklerimi bedenimden sökebilirler ama beni onun kollarından sökemezler.*

"Mıla, Mıla, Mıla," diye fısıldadı Hazer, beni olabildiğince kendine bastırırken. İkimiz de birbirimize daha fazla sarılmaya çalışıyorduk. "Benim Gece Yarısı Güneşi'm..."

“MUTLULUK BALONU”

*Ve fotoğraf tamamlandı.
Artık sol tarafımda sen varsın.*

Şeytanın elinde bir makas vardı. En güzel çiçekleri kopardığı gibi en güzel fotoğrafları da keserdi. Beni, babamla olan fotoğrafımızdan kesip atmıştı, bir daha kimseyle bir fotoğrafta buluşamam sandım... Benim olduğum tüm fotoğrafların sol yanı hep boş kalacak sandım ama sonra... *sana sarıldım.*

Ve fotoğraf tamamlandı. Artık sol tarafımda sen varsın.

Elleri üzerimdeydi, üşümüştü, titriyordu... Bir dakikadan fazla süredir, durdurulamaz bir şekilde birbirimizle kucaklaşıyorduk. Çenem sol omzuna dayanmıştı, ona sarıldığımda gözlerimi yummuştum ve biliyordum ki vücudum ona yaslanırken varoluşunun en büyük sancısını çekiyordu. *Tanrım... Bir mutluluk balonu bileklerimde... Beni çektikçe ayaklarım yerden kesiliyor.*

Hazer hiçbir boşluk bırakmıyorsun; nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama her yerime ulaşır her yerime sarılıyorsun. Mesela az önce öyle bir yerden sarıldın ki yarama denk geldi, bilemedin.

Üstündeki gömleği buz gibiydi ama buna rağmen göğsünde beni kuvvetle kendine doğru çeken sıcaklık vardı. Yanağını saçlarıma yaslamıştı. Soğuk nefesi enseme temas ediyor, kalbim ortadan ikiye ayrılıyordu. *Onu içimize alalım, sonra yeniden birleşiriz, diyordu.*

Gözlerimi açamıyordum, ellerimi çekemiyordum ama buna bir son vermemiz gerektiğini fark etmiştim. Gözkapaklarımı araladığımda gördüğüm ilk şey merdiven oldu. Parmaklarım indiğinde elimin içine vücudundan ateş sıçradığını düşündüm ve bununla beraber çenemi omzundan kaldırdım. Bu ondan uzaklaşmak istediğimi belirtmek için yaptığım bir hareketti ve Hazer bunu anladığı an beni kendine kuvvetle

çekerek, “Biraz daha,” dedi, sesi zorlukla çıkmıştı sanki. “Beş saniye bile yeter...”

“On saniye olur mu?”

“Ben saymaya başlıyorum o zaman.”

Birbirimize içtenlikle sarılırken, “Bir,” diyerek saymaya başladı ama sanki saymasa da olurdu. Ben iki demesini beklerken o tekrar, “Bir,” dedi ve o an dudaklarım biraz daha kıvrıldı. Belki de bu sayı on olmayacak, birde sabit kalacaktı. Hazer gülümsediğimi anlamış olmalıydı ki tekrar, “Bir,” dedi ve o an saniyeleri saymayacağını, beni on saniye içinde bırakmayacağını anladım.

Zaman birde sabit kaldı ve biz sarılmaya devam ettik.

Sonra o on saniye kaç saniye oldu bilmiyorum ama bir yerde ayrıl-mamız gerektiğini fark ederek ellerimi ceketinden çeken ilk ben oldum. Hazer bu sefer *biraz daha*, demedi. Ellerini sırtımdan uzaklaştırmaya başladı. Yüzlerimizi aynı anda birbirimizin omzundan kaldırdık ve göz göze geldik. “Beni vurup yerde bırakma” diye bir şarkı sözü duymuş-tum, gözlerini görünce o düşüverdi aklıma. *Beni öldürseler burada, tam gözlerinde bırakabilirler.* Bakışları kış soğuğuna rağmen sıcacık parıltılarla doluydu ve gözlerinin tonu oldukça koyulaşmıştı. Kıkırdamak gibi bir yersizlik yaptım ve hemen sonra kızarak fısıldadım. “Sarıldık.”

Hazer kafasını hızlıca salladı. “Sen koştun... Şuradan. Bana doğru.”

Sonra bana gülümsedi.

“*Koş, sarıl bana,*’ der gibi baktın.”

Hazer kafasını hızlı hızlı salladı. “Doğru, öyle baktım. Yaparım öyle şeyler... Yani sadece sana yaparım, başkasına hiç yapmam. O zaman hep öyle mi baksam acaba? İşe yarıyor sanki...”

Söylediklerine tebessüm ettim. “Sen öyle bakınca sarıldım ben de.”

“Senin de günlün vardı ama bence...”

Bakışlarımı kaçırdım, eninde sonunda bunun olacağı belliydi. Ha-yatımda ilk kez bir erkeğe sarılmışıyım. Muhtemelen Hazer ilk kez bir kadına sarılmıyordur ama ben ilk kez birine sarılıp güvende, huzurlu his-setmişim. Erkekler benim için o saksıdaki çiçeği yiyen böcekler olmuştu hep, içlerinden birinin iyi olabileceğini düşünmemişim. Hep korkmuş-tum, kaçmışım ama ilk kez *sığınmışım*.

* Emre Aydın, “Beni Vurup Yerde Bırakma”, 2017.

Başımı kaldırdım, gözlerimi omuzlarına çevirdim. Bu omuzlara tutunmuştum, başımı oraya yaslamış, kendime bir dayanak bulduğumu hissetmiştim. Uzandım, ne yaptığımı çok da farkında olmadan parmak uçlarımla ceketinin üzerinden omzuna dokundum. “Omuz çıkıntın,” diye fısıldadım, orada ne kadar huzurlu olduğumu hatırlayarak.

“Ne dedin?”

Kızarmış yanaklarımla gülümsedim. “Omzuna kar düşmüş.”

“Bu dağın üzerinde çok kar var. Demiştin sana.”

“Ama o dağın üzerindeki karları erittiğimi de söyledin.”

Gözleri, tüm o karların altında üşüyen bir çocuk gibi saf bir masumiyetle bana baktı. Yüzümü başka tarafa çevirerek gülümsediğimde Hazer de gerileyerek aramıza bir mesafe çizdi. İkimiz de birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan, yalnızca etrafı izleyerek yaşadığımız anı sindirmeye çalıştık. Çok garipti belki ama sarılışı yarama denk gelse de canımı hiç acıtmamıştı.

“Üşüyeceksin,” dedi sessizliğimizi çekingен şekilde bölerek. “Üstündeki çok... ince bir bluz.”

Ellerimi bir kez daha kollarıma sararak, “Üşümüyorum,” dedim ve ekledim. “Evin sıcacık.”

Çıplak dirseğimden tuttu. “Üşümeni istemem, rahatlığın benim için çok mühim.”

“Gracias. Çok düşüncelisin.”

“Bunu hak ediyorsun.”

Kimse nezaketi hak ettiğimi düşünmemişti. Bu yüzden Hazer’in böyle bir şey söylemesi kalbimi ısıttı. Dirseğimdeki elini uzaklaştırdı ve derin bir nefes alarak merdivenleri inmeye başladı. Gazel’i koltukta görmüş olmalıydı, aslında onu misafir odasına çıkarmam daha etik olurdu. Gazel’den tarafa hiç bakmadan indi ve görüş açımdan çıktı. Birkaç saniye sonra elinde bir büyük valizle tekrar merdivenleri tırmandığında gücüne imrenerek onu izledim.

Peşine düştüm; odasına ilk kez beraber girecektik. Hazer’in ardından odaya girdiğimde karanlıktan ışığa geçtiğim için rahatladım ve kapının önünde durup onu izledim. Valizini sürükleyerek dolabın kenarına bıraktı. Saat kaçtı bilmiyordum ama gecenin ayazı cama çarpıyordu. Han

doğruldu ve üzerindeki ceketini çıkarırken bakışlarını bana çevirdi. “İçeriye geçsene,” diye fısıldadı.

İçeriye süzöldüğümde Hazer ceketini tamamen çıkardı ve yatağın köşesine bırakıp kravatına uzandı. Pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi kaydırarak etrafa baktım. *Tanrım!* Daha şimdiden etrafı ince, beyaz bir kar tabakası kaplamıştı. Sokak lambası ve ayışığı sayesinde etrafı seçebiliyordum. Bu heyecanımı onunla da paylaşmak isteyerek, “Hazer, Hazer,” dedim. “Sadece birkaç saat içinde şu olana bak. Seninle karda yürüyebilir miyiz?”

“Yürürken... elini de tutar mıyım?”

Tebessüm etmekten fazla bir şey yapmadım. Elime baktım, parmaklarım tombul olsa da onun elinin yanında küçük kalırdı. Kar tanelerinin düşüşünü izlerken derin bir iç çektim. Kar yağışını izlemek çok güzeldi ama karın üzerinize yağıp sizi donduracak kadar üşütmesi çok fenaydı. Birkaç kez başıma gelmişti ve o kadar çok üşümüştüm ki bir daha hiç ısınamayacağımı sanmıştım. “Kış güzeldi ama hep çok zordu biliyor musun Hazer? Ben küçükken de zordu, büyüdüğümde de zor oldu. Babam yoksul bir adamdı, beni ısıtmak için bazen kıyafetlerini bile yakardı. Annem hep şikâyet ederdi, Tanrı’ya isyan ederdi, babamın beni ısıtmak için verdiği çabaları komik bulurdu. Sonra ben büyüyünce... Gidecek yerim olmadığında her ne kadar sevsem de kışın gelmesini istemezdim. Çok üşüyordum Hazer, hiç ısınamam sanıyordum...”

Dudaklarımı birbirine bastırarak sustum ve onun nefes bile almadığını fark ettim. Gölgesi cama düşmüştü, birkaç adım arkamda durmuş, kaskatı bir yüzle bana bakıyordu. “Anlatmaya başladığında elimi kulaklarıma kapatmayı isteyeceğimi söylemiştin. Bana gerçekten böyle hissettirdin.”

Titreyen dudaklarımla gülümsediğimde ellerimi soğuk camın üzerinden ayırdım ve ona döndüm. Aramızda iki kalp atışlık bir mesafe vardı ve Hazer’in gözleri yüreğine açılıyordu. Onun titreyen çenesine dokunmak istedim.

“Neden sen biliyor musun Hazer? Çünkü insanlar anlattıklarını duy-mak istemediğinde susmamı söyledi. Sense sadece kulaklarını kapatmayı istedin; susmamı hiç istemedin.”

Hazer utanmış göründü, buna rağmen bakışlarını hiç kaçırmadı. Cüreti ve cesareti tartışılmazdı ama bunlara rağmen utanabiliyordu. “Sesini

duymayı seviyorum. Yanımdayken öyle konuşuyorsun ki... sanki bana şarkılar söylüyorsun.”

Tanrım, yüzünü tutmak, ona gerçekten bir şarkı söylemek istedim.

Fakat bunun yerine bu gece bir daha gülümseyerek gözlerimi kırptırdım. “Ben sadece dans etmesini bilirim,” diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve rutin dans hareketlerimden birini yaparak onun yanına süzıldüm. Hazer’in dudakları aralandı ve ben eğilip reveransımı yaparken gözlerini yumdu. “Mila...”

Gözlerini açtığı anda ben de doğrulmuştum. Bakışlarımız kesiştiğinde yanlış bir hareket yapmamaya çalıştım. Ama Hazer öyle bir bakıyordu ki... Sanki hiç yanlışım olmazdı, sanki hiçbir yanlışımı umursamazdı. Parmak uçları acıdığı anda tabanlarıma bastım ve Hazer bana uzanıp yüzüme dokunuyormuş gibi yaptığında bu sefer ayakta kalabilmek için uzanıp gömleğinin uçlarına tutundum. “Daha önce kimse bana böyle güzel bir vaatte bulunmamıştı,” dedi, ardından soluğu kesildi.

Parmaklarım gömleğinin uçlarına sıkıca tutunmuşken Hazer de içinde bulunduğumuz bu yoğunluğun farkındaymış gibi başını başka tarafa çevirerek beni özgür bıraktı. Dudaklarımı ıslatarak başımı önüme eğdim ve dağınık yatağa baktım. “Yorgun olmalısın. Seni daha fazla yormayayım, misafir odasına geçeyim...”

“Ama burada yatıyordun...”

“Sen geldin,” dedim bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünerek “Mutlu oldun mu?”

Bir an için göz göze geldik. “Efendim?” dedim anlayamadığım için.

“Ben gelince yani...” Eli yüzümün yakınındaydı ama bana dokunmuyordu. “Mutlu oldun mu?”

“Neden elini yüzüme koymuyorsun? Kızarım diye mi çekiniyorsun?”

Yanakları hafifçe kızarıırken kafasını salladı. O an gülmek istedim ama alay ettiğimi düşünür diye sadece tebessüm ettim. “Kimse duygularımı korumak, onları incitmemek için uğraşmamıştı. Teşekkür ederim.”

Hazer elini yüzüme koymadı, indirdi ve aramıza bir sınır çizmek için gerilediğinde ben de parmaklarımı onun gömleğinden ayırdım. “Demek herkes duygularını incitti... Bu gerçek bir gün beni korkunç birine dönüştürebilir, biliyor musun?”

Bir tepki vermeme beklemeden uzaklaştı ve arkasını dönerek yatağın ucuna ilerledi. Omuzlarım düşerken son cümlesini hiç duymamış olmayı

diledim. Korkunç olan benim yaşadıklarımıydı. Hazer elbette ki bir gün bunları öğrenecekti ama o gün metanetli olmazsa sağ çıkamazdı ve her nedense bunun onu mahvedeceğini düşünüyordum. Küçücük bir kızın yıllar boyunca tacize uğraması vicdanı olan herkesi kahrederdi ama Hazer'i farklı şekilde kahredecekti.

Hazer'in yatağın ucuna eğilip doğrulduğunu gördüm. Elinde saten pijamamla bana doğru yürürken kollarımdaki üşüme hissini fark ettim. Sanırım kendisi de üşümemden endişe etmişti. Yanıma geldiğinde elindeki beyaz pijama üstünü bana uzattı. "Bunu giy, dakikalardır kendine sarılıyorsun..."

Pijamayı alarak bakışlarımı kaçırdım ve kollarımdan geçirerek askılı badimin üzerine giydim. İnci düğmelerini iliklemeye başladığımda, "Bencillik ettim," diye mırıldandı Hazer. "Geldim diye seni uyandırmam gerekmiyordu ama ne bileyim, eve girdiğim an merdivenleri çıktım, hesap kitap etmeden burada buldum kendimi..."

Böyle düşünmemeliydi çünkü onu görmeyi uykuya tercih ederdim. "Hazer, böyle düşünme. Hem sen beni uyandırmak için bir çaba sarfetmedin, saçlarıma dokunuyordun, öyle uyandım... İyi ki uyandım."

"Rüya sandın... Beni hiç rüyada görmüş müydün?"

Ellerimi saten geceliğimin üzerinden çektim ve kızardığım için arkamı döndüm. Hazer peşime düştü. "Ne? Gördün mü?"

Koşarak misafir odasına yöneldim ancak Hazer de bir koca adımla bana yetişti. Hemen arkamda durduğunda kapıyı açıp odaya girmeye fırsatım olmamıştı. Tabanlarıma basarken birkaç derin nefes aldım ve o sessizliğini korurken vücudumun bir kısmını ona çevirdim. Karanlıkta olmamıza rağmen gözlerindeki ışığı görmek yüzümü alevler içinde bırakmaya yetmişti.

"Neden kaçıp gittin? Söylemeye mi utandın? Acaba... beni rüyada mı gördün?"

Kafamı aşağı yukarı salladığımda Hazer'in yüzünden o kadar temiz, o kadar içten bir ifade akıp geçti ki içimin yıkandığını hissettim. "Belki sana anlatırım," diye fısıldadım yüzüne doğru. O hızlıca kafasını sallarken uzandım ve daha önce yaptığım gibi geniş omzuna dokundum. Hazer kafasını çevirip omzuna bakarken kapıyı açtığım gibi içeriye süzıldüm. Yüzüne hiç bakamadan kapıyı örttüğümde, "Mila, Mila, Mila," diye fısıldadı arkamdan. "Ah, Mila..."

Ertesi sabah uyandığımda kendimi, kanatlarını tekrar takıp yarınlara uçan bir kelebek kadar mutlu hissettim.

Gördüğüm ilk şey, yanan oda lambası olmuştu. Misafir odasındaki yataktaydım. Bir süre yatakta kalıp tavanı izledikten sonra Hazer'i göreceğim için heyecanlandım ve doğruldum. Çantamın içinden kırmızı boğazlı kazağını ve siyah pantolonumu alıp giydim. Saçlarım nihayet kurumuştu, bir an onları bağlamayı düşündüm ama sonra Hazer uzanıp dokunmak isterse diye açık bıraktım.

Aklımdan geçenleri fark ettiğimde, "Tanrım neler düşünüyorum böyle..." diye mırıldandım kendi kendime.

Tarağıma uzanıp saçlarımı özenle taradım. Sevdiğim gibi yumuşacık olmuşlardı. İşim bittiğinde eşyalarımı toplayıp çantama yerleştirdim ve bir şarkı mırıldanarak parmak uçlarımda odadan çıktım. Bir an odasına bakmak, içeride olup olmadığını öğrenmek istedim ama bunun uygunsuz olacağını düşünerek merdivene yöneldim. Aşağıdan sesler geliyordu, Hazer uyanmış olabilirdi. Görüş alanıma Hazer'le Kerem girdi. İkisinin de sırtı bana dönüktü, pencerenin önünde konuşuyorlardı ve Hazer'in elinde bir kupa vardı. Gri boğazlı bir kazakla siyah kot pantolon giymişti. Saçları taranmamış, dağınık görünüyordu. İlgiyle onu izlerken Kerem'in hafifçe yükselen sesini duyarak kulak kabarttım. "Ama nasıl?" diyordu Kerem, sesinde hayret vardı. "Size ilacı Çin'e gitmeden önce almıştım Hazer Bey."

Ne ilacından bahsediyordu? Hazer'in herhangi bir ilaç kullanması beni huzursuz etmişti. "Bitti," diye cevap verdi Hazer, sesi düzdü. Elindeki kupadan yükselen dumanlar yüzünün önünde bir sis oluşturuyordu. "Dönüşte eczaneye uğrayıp al."

Kerem'in yüzünde, tıpkı kalbimdeki gibi bir huzursuzluğun olduğunu gördüm. Kararsız kalmış gibi birkaç saniye sustuktan sonra, "O kutunun içinde yirmi tane ilaç var Hazer Bey," dedi. Sesindeki endişe duygusu muydu? "Kısa sürede yirmi tane ilaç mı aldınız?"

"Sakinleşmeye ihtiyacım vardı," dedi Hazer, aynı sakın ses tonuyla. Sakinleşmek için ilaca ihtiyaç duyması bir an kalbimi paramparça etti.

"Azaltmıştınız," dedi Kerem. Bu kez sesi üzgün geliyordu. "O kadar almıyordunuz..."

Hazer bu sorulardan sıkılmış gibiydi çünkü başını ona çevirip uyarırcasına baktı. "Çünkü buradayken sakınleşme ihtiyacımı ilaçlarla karşılamama gerek kalmıyor," dedi.

Kerem başını sallarken bir an tebessüm etti ama bu tebessüm yüzündeki huzursuz ifadeyle derme çatma da olsa bir uyum yakalayamadan kayboldu. "Sizin için endişeleniyorum Hazer Bey."

Hazer onun eğik duran başına baktıktan sonra uzandı ve dostça bir tavırla omzunu sıktı. "Bana bir şey olmaz koçum."

"Hazer Bey, omzumu biraz fazla sıkıyorsunuz sanki..." derken Kerem'in omzu çökmeye başlamıştı.

"Uyarı olarak."

"Ben ne yaptım şimdi?"

"Kafamı ütölüyorsun," dedi Hazer ve elini gevşeterek Kerem'in omzunu serbest bıraktı. Bunu yaparken sırtıttığını gördüm ve Kerem'le didişmenin onu eğlendirdiğini anladım.

"Safir Hanım konuşunca böyle demiyorsunuz ama..."

Kerem darılmış bir şekilde Hazer'e bakarak omzunu ovuştururken Fıstık'ın kafesin içinde uçuşarak bir şeyler dediğini duydum. "Pis Hazer, yemeğimi ver," diye bağıırıyordu ve sanırım bunu ona Kerem öğretmişti. Hazer'i bir kez ilaç alırken görmüştüm ama onun sakin olmak için sakinleştiricilere ihtiyaç duyması çok kötüydü.

"Safir Mila."

Basamaktan düşecekken kendimi son anda kontrol ederek bakışlarımı ona çevirdim. İkisi de bana bakıyordu. Tebessüm etmeye çalışarak bir basamak indiğimde Kerem, "Günaydın Safir Hanım. Bu ne güzellik?" diyerek beni selamladı ve nazikçe gülümsedi. Hazer yanaklarını şişirip ona bir bakış atarken, "Sana da günaydın Keremciğim," diyerek onu aynı içtenlikle selamladım. "Saçlarını kesmişsin, çok yakışmış."

"Leyla'm için," diyerek saçlarını düzeltirken Hazer'in bana yaklaştığını fark ettim. Birkaç koca adım atarak mesafemizi sıfırladı ve ortada buluştuğumuzda gözlerimiz bir okun süratle kalbe saplanması gibi birbirine saplanıp öylece kaldı. "Ben de saçlarımı biraz kısalttım," dedi Hazer. "Bana yakışmış mı?"

Dağınık duran, kısa telli saçlarına bakarak tebessüm ettim. "Sen saçlarını ve sakallarını hep kesiyorsun ki zaten. Ayrıca... yakışıyor da."

Hazer saçlarını parmaklarıyla arkaya doğru taradı. "Eyvallah... Yani teşekkür ederim, senin de saçların güzel görünüyor."

İçtenliği kalbime işledi, heyecanla konuştum. "Saçlarımı açık bıraktım. Bazen dokunuyorsun ya, yine dokunmak istersin diye..."

“Yaa...”

“Yaaa...”

Parmaklarını uzatıp saçlarımın uçlarına dokunduğunda o mutluluk balonu bileklerimi daha kuvvetli çekti ve beni gökyüzüne çıkarıp bulutlara komşu yaptı. Heyecanlı, titrek gülümsemem Hazer’in de tebessüm etmesini sağlarken bu mutluluk balonunun hiç patlamamasını ümit ederek ilerleyen dakikalar boyunca gözlerine baktım.

Birkaç dakika sonra bakışlarımız da yakınlaşmamız da son buldu. O an Gazel’in yokluğunu fark ettim ve arkadaşımı ihmal ettiğimi düşünerek vicdan azabına yakalandım. Hazer mutfağa giderken ben de pencereye yönelip bahçeye baktım fakat onu bulamadım. Gitmiş miydi? Benimle görüşmeliydi, üstelik onu Galip’in yanına göndermeyi istemiyordum. “Girti,” dediğini duydum Hazer’in. “O uyanana kadar inmeyecektim, onu rahatsız etmek istemiyordum ama Fıstık çok bağıınca indim. Karşılaştık. Kalkmıştı; montunu giymiş, telefonla konuşuyordu. Ona kalabileceğini söyledim ama çok utanmış görünüyordu, yüzüme bile bakamadı doğru düzgün. Mila, dün Asrın’ın mekânında ne oldu?”

Hazer’den utandığına göre dün gece yaşananları hatırlamış olabilirdi. “Asrın’ın mekânı mı?”

“Bir tanıdığın mekânıydı. Kerem dün orada olduğunuzu söyledi. Behram da oradaymış. Allah aşkına Mila, Behram’ı nasıl oraya çağırabilir?”

Utandığımı hissettim. “Biliyorum, Behram’a ayıp oldu ama... Gazel bunu bilinçli yapmadı, sarhoştı.”

Hazer elindeki bıçağı tezgâhın üzerine sakince bırakarak delici gözlerle bana baktı. “Eğer o Galip denen adam Behram’ın kılına bile dokunursa dünyayı ona dar ederim.”

İçimden bir ses bu işin hiç de iyi bitmeyeceğini söylüyordu.

“Aynı şekilde senin de huzurunu bozacak olursa...”

Mutfağa yaklaştım ama hiçbir şey diyemedim. Hazer’e hak vermiyorum değildim, dostunu kollamakta son derece haklıydı. Gazel sözkonusu olduğunda ben de savunmacı biri olabiliyordum. Behram gerçeği öğrendiğinde nasıl tepki verirdi bilmiyordum ama Galip, Gazel’le Behram arasındaki duygusal yakınlaşmayı fark ettiğinde her ikisini de çok kırdı.

Masaya geçtiğimde bar taburelerinden birini çekip oturdum ve ellerimi kucağıma koyarken Hazer’in önüme bıraktığı табаға baktım. Epey doluydu. “Gracias.”

“Benimle daha sık İspanyolca konuş,” diye fısıldadı ve masanın etrafından dolaşip karşımdaki tabureye oturdu. Başımı salladım. “Hablaré.”

“Ne dediğini anlamıyorum ama umurumda da değil. Sadece konuş.”

Sesimi duyması yetiyordu, bu yüzden sesimin ona şarkı gibi geldiğini söylemişti. Yanaklarım kızarana dek onu izledim ve ardından önüme dönerek yemeğimi yedim.

Kahvaltımızı sessizlik içinde yaptık. Kerem’in nereye kaybolduğunu bilmiyordum ama karnının tok olduğunu umuyordum. Hazer tabağıma her şeyden koymuştu ama kendisi benim kadar iştahlı değildi. Önümde portakal suyuyla çay vardı, seçimi bana bırakmıştı. Kerem’e sürekli benim için bir şeyler aldırıyordu ve ben artık bunu sorgulamayı bırakmıştım.

Kahvaltıdan kalkan ilk ben oldum ve tabağımı kaldırarak lavabonun içine bıraktım. Hazer de kahvaltısını bitirmiş, gazeteden haberlere bakıyordu. Salona geçtim ve parmak uçlarımda dans ederek pencereden dışarı baktım. Hazer bugün şirkete gitmeyecekti, günler sonra salonda dansımı izleyecekti. “Bugünün dansını sana armağan edebilir miyim?” diye sordum biraz utanarak.

Yüzüne bakmadığım için ifadesini görememiştim ama onu heyecanlandırdığımı hissettim ve bu beni mutlu etti. “Aniden böyle şeyler söyleme, çatalımı burnuma götürecektim az daha...”

Tabanlarıma basarken yeryüzüne düşen kar tanelerini izledim. Bu sırada masadan sesler geldi, sanırım kalkmış tabağını topluyordu. Kendi işini kendi yapıyordu ve bunu seviyordu. Bu da onu gözümde daha karizmatik bir adam yapıyordu.

Pencerenin önünden ayrıldığımda Hazer de mutfaktan çıkıp salona yürüdü ve her ikimiz de salonun ortasında durarak birbirimize baktık. Ne yapacağımızı bilmiyordum, şimdi ona ne demem gerektiğini de bilmiyordum. Mesela ona sarılmıştım, onun herkesten farklı olduğunu kabul etmiştim ama Hazer kimdi? Neyimdi? Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerim Hazer’in bileğine çarptı ve o an kalbime bir şey oldu. *Kırıldı*. Oysaki bu daha önce de olmuştu. Şimdi neden bu kadar acıttığını anlayamamıştım.

Bileklikler bileğinde değildi.

Sert bir yumruk yemişim gibi irkildim ve bakışlarımı aceleyle kaçırarak ellerime indirdim. Tamam, ömrü boyunca takacak değildi, istediği zaman

* (İsp.) Konuşurum; konuşacağım.

takabilirdi ama çıkaracağını hiç düşünmemiştim. Önünde daha fazla durmadan yanından geçmek istedim ama bunu anlamış gibi, “Mila?” diye seslendi. “Yanımda dursana, biraz daha birbirimize bakalım...”

“Kursa gitmeyecek miyiz?” dedim durgun bir sesle. “Montumu alayım.”

Yüzümü araştıran gözlerle izlerken kaşlarını çattı ve bir an gözüme huzursuz göründü. “Gideceğiz tabii ama... Neden tebessümün kayboldu?”

Hislerini dile getiren biriydim. Korktuğum şeyler sözkonusuysa belki susuyordum ama heyecanlandığımda veya kırıldığımda bunu belli ediyordum. Bu yüzden, “Duygularım çok hassas,” diye itiraf ettim ve bakışlarımı bileğine çevirdim. “Bileklikleri takmadığını görünce gülümsemeye devam edemedim.”

Hazer bir an yüzüme bakakaldı. Ben de duygularımı bu kadar açıkça söyleyebildiğim için utandım ama Hazer, “Hayır hayır,” diyerek bu utançın önüne geçti. “Gece duşa girdim, gevşeyeyim diye. Bileklikleri çıkarmanın girince ıslandılar, ben de kurumaları için odaya bıraktım. Hatta çıkmadan önce onları alacaktım, isteyerek çıkarmadım...”

Söylediklerinden bir an bile şüphe etmeden kendime kızdım ve tepkim adına utanarak bakışlarımı kaçırdım. Neden konu o olduğunda duygularım daha hassastı? “Ne aptallık ama,” dedim. “Çok saçma davrandım, kusura bakma.”

Gözleri, düşmemek için ellerimle tutunduğum o uçurum taşlarını anımsatıyordu. Tek fark, onun ellerimi yaralamamasıydı. “Ben galiba hiç iyi değilim Safır çünkü... yaptığın hiçbir şey gözüme saçma ya da aptalca görünmüyor.”

Hiç iyi olmayan sadece o değildi, ben de iyi hissetmiyordum. Ona baktığım her an başımın dönmesinin başka bir açıklaması olamazdı. “Ben de iyi değilim,” dedim sessizce. “Başımı döndürü...”

Zil çaldı.

Aramıza katılan sesle cümlemin devamı dudaklarım arasında kaldı ve Hazer gözlerini yumarak homurdandı. “Sakin ol Hazer, sakın ol...”

İkinci kez çalan zille hareketlendi ve kapıyı açmak için yanımdan uzaklaştı. Sesler tanıdıktı, kime ait olduğunu çıkarmaya çalışırken bakış açım Mustafa Kemal girdi. Ailesi mi gelmişti? Mustafa koşarak girerken beni görünce durdu ve tedirgin bir halde etrafına baktı. Elimi kaldırarak ona selam verirken Bahar Hanım da Hazer’le girdi ve beni gördüğünde

yüzünü bir gülümseme kapladı. “Ah Hazer, müsait olmadığını söyleseydin girmezdim çocuğum...”

Kıkırdadı ve Hazer çaktırmadan annesine göz devirirken Bahar Hanım yanıma ilerledi. “Merhaba,” dedim. “Hoş geldiniz.”

“Hoş buldum güzel kızım.”

Kollarını etrafıma dolayarak bana sarıldı. Sarılışı rahatsız edici değildi ama genelde insanlara sarılmadığım için şaşırıp kaldım. Bunu belli etmemek adına gevşek bir şekilde ellerimi Bahar Hanım’ın sırtına koyduğumda, “Bu ne zayıflık,” dedi bir anne edasıyla. *Annem zayıflığının güzel bir şey olduğunu düşünürdü çünkü bedenimi erkeklere pazarlayacağıma inanırdı.* “Biblo gibisin... Bak yine hayran kaldım güzelliğine.” Kollarımdan tutarak yüzüme hayranlıkla baktı. “Oy maşallah benim kızıma. Görüyor musun Hazer? Yüzünde makyaj yok ama su gibi. Ne can yakıyordur şimdi senin bu güzelliğin...”

Hazer sertçe öksürdüğünde Bahar Hanım ona bir bakış atarak sustu ve kollarımı bırakarak benden uzaklaştı. “Güzel olan sizsiniz,” dediğinde aynı içtenlikle gülümsedi.

“Seni oğluma ala...”

“Anne...” Mustafa Kemal annesinin eteğine yapıştığında Bahar Hanım ona baktı. “Bana mı alacaksın?”

Hazer olduğu yerde durmaya son vererek yanıma ilerledi ve tek dizinin üzerine çökerek Mustafa’yı yakaladı. “Mustafa, sen Safir’le tanışmıştın değil mi?”

Mustafa Kemal utanarak bana baktı. “Safir, güzel Safir...”

Bahar Hanım su içeceğinden bahsederek mutfağın yolunu tuttu. Hazer’le Mustafa’nın yanına ilerledim, durduğumda tam Hazer’in çenesinin altına denk gelmiştim. Omzundaki Mustafa’ya bakarken, “Güzel Mustafa,” dedim ve ürkütmemek için yavaşça yumuşak yüzüne dokundum. Bu dokunuşum Mustafa’yı hem utandırıp hem de mutlu ettiğinde masumiyeti karşısında gözlerimin sızladığını hissettim. Leo ve onda o derin masumiyeti görüyordum. Bu sanki içimi yakıyordu. Bahar Hanım su içerken Hazer’i özlediği için geldiğinden bahsediyordu. Bunu duyunca bakışlarımı Hazer’e çevirdim. İlgiyle bir Mustafa’ya bir bana bakıyordu. Mustafa’ya yaptığım gibi elimi uzatıp onun da yanağına dokundum ve gözlerine uzun uzun bakarken fısıldadım: “Güzel Hazer.”

İnsanlar bana, paramparça ettikleri o duygularımı borçluydu ve dans olmasa ne yapardım bilmiyordum. Bu yüzden dans iyi ki vardı. Sanki Tanrı, çektiğim acıları teselli edebilmem, kendimi kurtarmam için bana bu yeteneği armağan etmiş, dans ederek kendimi bulmama yardım etmişti.

Vücudumun üst kısmını yan tarafa yatırdım ve bu sırada kollarımın da vücuduma eşlik etmesini sağladım. Uzun süredir aralıksızca dans ediyor, ezberimde olan koreografiyi baştan sona üçüncü kez tekrar ediyordum. Tam burası dansımın hızlanmaya başladığı yerdi; ben de öyle yaptım. Bir ayağımı kaldırarak diğer bacağımın arkasına yasladım ve aynı ayağımın parmak uçlarında yükselerek tam bir dönüş yaptım. Dağınık saçlarım süratli dönüşümle havada süzülüp suratıma çarptı ve şakağımdaki ter tanesi yanağımdan indi. Bir an kalp ritmimi kenara bıraktım, müziğin ritmine kulak kabarttım ve yetişmek için biraz hızlandım. Kusurum buydu; müzikle denk dans edemiyordum ama müzikalde dans edebilmem gerekcekti. Bu kabahatimden utanarak kızardım ve dönüşümü tamamlayarak ayağımı yere bastığımda kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

“Yine aynı şey Mila, yine müziğe yetişemedin.”

Gözlerimi açtım ve olduğunu düşündüğüm yere bakarak kendisiyle göz göze geldim. Ellerini beline koymuş, durum kritiği yaptığını belirten bakışlarıyla beni süzüyordu. “Ya müziğin önüne geçiyorsun ya da ona geç kalıyorsun Safir. Tamam, gerçekten büyümlü dans ediyorsun ama bu sorunu hâlâ aşamadık. Kendini tamamen dansa bırakman harika ama biraz uyanık kalmalısın. O müzikalde jüri senin kafanın içindeki müzikle ilgilenmeyecek, kendi duydukları müzikle uyumlu olduğunu görmek isteyecekler.”

Üzgün hissettim çünkü profesyonel bakış açısıyla Meliha Hanım haklıydı. “Olmuyor,” dedim. “Dans ederken kendimi tamamen bırakmamak diye bir şey olmuyor. Müziği duymuyorum, hatta müzik beni rahatsız ediyor.”

Hazer’in olduğu yere bakmamak için tüm irademle savaştım. Buradaydı, ceketini çıkarmış, koltukta oturuyordu. Dans ettiğim süre boyunca beni izlemişti. Bazen göz göze geldiğimizde hareketimi karıştırmıştım ve Hazer buna gülümsemişti. O da hareketlerimi artık ezbere biliyordu, bu yüzden anlamış ve bir daha bana bakmamıştı.

Meliha Hanım, “Koreografi ve müzik belli,” dedi yeniden; sesinde disipline etme isteği vardı. “Bunların dışına çıkamayız. Herkes aynı müzikle dans edecek. Hazer, sen de bir şey desene...” Hazer’e döndüğünde benim de yapacak başka şeyim kalmadı ve bakışlarım omzumun üzerinden ona çevrildi. “Haksız mıyım?”

Saçlarımı başımın tepesinde tutarken, “Terledin,” dedi Hazer. “Gel de yüzünü sil.”

“Hey Allah’ım!” Meliha Hanım başını ellerinin arasına alarak sabır çektikten sonra salonun çıkışına ilerledi. “Ben ne diyorum, bunlar ne diyor!”

Bakışlarımı kapıdan çekip tekrar Hazer’e çevirdiğimde beraber yaramazlık yapmışız gibi göz kırptı.

Yanına vardığımda elindeki küçük el havlusunu bana uzattı. “Müzikalde birinci olamazsan hayal kırıklığına mı uğrarsın?”

Elbette hayal kırıklığına uğrardım, dans konusunda zirveyi hedeflemiştim hep. Başımı sallarken, “Ya sen?” diye sordum. “Seni hayal kırıklığına uğratar mıyım?”

“Hayır,” dedi hiç düşünmeden. Elimdeki havluyu alıp silmediğim gerdanıma bastırdı. “Birinci olacaksın,” dedi her harfin üzerine basarak. “Ve ben karşında durup seni alkışlayacağım. Hatta en çok ben alkışlayacağım.”

O birinciliği aldığımda ben de sadece onun alkışını duyacağım.

“Teşekkür ederim.”

Geriledi. “Üşüyeceksin, üstünü giy.”

Kafamı salladım ve bakışlarımı çekerek elimi başımdan indirdim. Saçlarım tekrar sırtıma dökülerek beni rahatsız etmişti ama yapacak bir şey yoktu, lastik getirmemiştim. Havluyla boynumu ve enseme silerken dans ettiğim sahneye bakıyordum.

“Bunu al.”

Başımı ona çevirince bir lastik uzattığını gördüm. Bana bakmıyordu ve garip bir şekilde rahatsız görünüyordu. Lastiğe dikkatli baktığımda bunun kaybettiğim lastiğim olduğunu fark ederek şaşkınlığa uğradım. “Hazer...”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Gözlerimi kırptırdım. “Lastiğim sende miydi?”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Lastiğimi almıştın.”

“Evet.”

“Peki ama...”

“Herhangi bir şeyinin... bende bulunmasını istemiştım.”

Soluğum kesilirken lastiği elinden aldım. “Bu çok hoş ama... isteseydin de verirdim ki.”

“İsteyemezdim. Ben de bazı şeylerden utanıyorum Safır.”

Yeniden gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım ve yanaklarının sahidenden hafifçe kızardığını gördüm. “Yanında taşıyormuşsun.”

“Bu konu hakkında da konuşmak istemiyorum.”

Başımı salladım, üzerine gidecek değildim. Kısa sürede odaya geçip kabine girdim ve saçlarımı tepemde sıkı bir şekilde bağladım. Her danstan sonra duş almaya ihtiyaç duyuyordum ama böyle bir yerde duş alamazdım. Bu yüzden terli olan kıyafetlerimden kurtulup temiz çamaşırlarımı, kırmızı kazağı ve siyah pantolonumu giydim. Hazer çıkmış olabilirdi, genelde mahremiyetime önem verdiği için soyunduğumda salondan ayrılıyordu. Artık nelerden rahatsız olup olmadığını biliyor, hatta rahatsız olduğum şeyleri kafasının içinde sorguluyordu.

Bazen beni uzun uzun izliyordu; işte o zamanlarda bu ümitsizliğini, insanlarla olan iletişimimi gözlemlediğini fark ediyordum.

Bu karanlık düşüncelerle soyunma odasından çıktığımda tahmin ettiğim gibi Hazer’in salondan ayrıldığını fark ettim. İncelikleri beni çok etkiliyordu. Koltuğun üzerinden eşyalarımı alarak giyindim. Kar yağışı devam ediyordu ama henüz keyfini çıkaramamıştım. Koridora çıkıp ellerimi ceplerime yerleştirdim ve çoğu zaman yaptığım gibi süzülerek parmak uçlarımda yürümeye başladım. Merdivenleri heyecanla inip biraz yürüdükten sonra dış kapıya vardım ve kurs kapısını açtığım an, havada süzölen kar tanelerinin yüzüme konduğunu hissettim. Yüzümden huzurlu bir gülümseme akarken bakışlarım dışarıya yöneldi ve o esnada tanıdık bir yüzle karşılaştı. Leyla Köksal az ilerimde durmuş, bana bakıyordu.

Tabii Kerem de arkasında duruyor, hayran hayran ona bakıyordu.

Onun burada olduğuna inanamayarak geçirdiğim birkaç saniyeden sonra kapıdan çıktım ve ona yürüdüm. Kırmızı bir kabanın giymişti. Saçları kabanının üzerine dökölmüşü. Tatlı yüzünde bir gülümseme açmış-

tı, bana bakıyordu. Bir an onun omzunun üzerinden arkaya baktım ama Hazer'i göremedim. Arabaya geçtiğini düşündüm.

"Merhaba Leyla," dedim nazikçe. "Bana sürpriz mi yaptın?"

Leyla tebessüm etti ve sarılmak için kollarını uzattı. Bir anlık tereddütten sonra sarılmasına müsaade ettim ve ben de kollarımı ona doladım. "Keşke Kerem seni arabaya davet etseydi de içeride bekleseydin," dedim ayrıldığımızda. "Çok üşümüşsün. Neden bana bir mesaj atmadın? Acele ederdim."

"Beni arabaya davet etme nezaketi gösterdiler ama ben girmedim canım." Dirseklerini bırakarak bir adım kadar uzaklaştı ve bakışları çevreyi turladıktan sonra yüzüne döndü. "Sana söylemek istediğim birkaç şey var."

Tahmin etmiştim çünkü duyguları gözlerinden okunuyordu. "Dinliyorum," diyerek teşvik ettim.

"Biliyorsun, Müjgan benim kuzenim." Ellerini ovuşturdu, güzel, deri eldivenleri vardı. "O seçmelerden beri sana diş bilemiş durumda. Tabii sen bunun bilincindesin ama... bu sıralar davranışları beni biraz ürkütüyor. Sana takmış vaziyette. İlk başlarda bunun geçceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Buraya da kendine dikkat etmeni söylemek için geldim."

"Müjgan'ın kaybetmeye tahammülü olmayan biri olduğunu anlamıştım ama bana ne yapabilir ki Leyla?"

"Bilmiyorum," dedi, kahverengi gözleri düşünceliydi. "Acaba ben mi abartıyor, günahına giriyorum diye düşündüm ama kuzenimi tanıyorum. İnsanların arkasından bile değil, direkt önlerinden kuyularını kazar. Bu aralar bir şeylerle uğraşıyor, benim de aklıma sen geldin."

Huzursuzca, "İstedığı her şeye zaten sahip," dedim. "Ne istiyor hayatta sadece arzuladığı bir şeye sahip olabilmiş birinden?"

Konuşmadan önce bana baktı; üzüldüğü belli oluyordu. "Her şeyi istiyor, alamadığında da kötüleşiyor."

"O zaman ona söyle, benim olanları onunla paylaşmayacağım."

Bana gücenmesin diye ona yumuşak bakışlarla bakarak yanından geçtiğimde Leyla da hareket etti. "İkiniz arasında savaş çıkarsa senin yanında olurum."

"Teşekkür ederim Leyla ama zaten bana bu savaşta siper olan biri var."

İçtenliğine aynı şekilde karşılık vermek için eline dokundum ve uzaklaşarak onu Kerem'le bıraktım. Yerler karla kaplıydı ve sanırım ben daha arabaya varamadan Hazer'in kapıya açıp dışarıya çıkmasının sebebi de

buydu. Düşersem beni tutacaktı ama düşmedim. Koltuğa yerleştiğimde Hazer, Kerem'in Leyla'ya yaptığı kurları görerek homurdandı ve hemen sonra koltuğa oturarak kapıyı kapattı. Üzülmüştüm. Gerçekten bu dünyaya sadece ben mi fazla geliyordum?

"Dudaklar bükülmüş..."

Kirpiklerimin altından baktığımda Hazer'in ilgiyle beni izlediğini gördüm. "Leyla seni bu kadar etkileyecek ne demiş olabilir ki?"

"Leyla, Müjgan'ın kuzeni."

"Müjgan?" dedi sorarcasına. O an Müjgan'ı hatırlamadığını anladım ve her nedense bu beni memnun etti. *Bir kadının aklında kalmasını istemezdim.*

"Seçmelere katılan, seninle görüşmek isteyen balerin."

Neden bahsettiğimi anlayıp gözlerini kırıştırdığında daha fazlasını duymak istediğini gördüm. "Müjgan... o seçmeyi kazanmayı hak etmediğime inanıyor, hâlâ işin peşini bırakmadı. Birkaç kez beni sözlü ta... taciz etti, bu işin peşini bırakmayacağını söyleyip durdu. Leyla da bu yüzden gelmiş, Müjgan konusunda beni uyarmak istemiş."

Tüm bunlar kafasını karıştırmış gibiydi, her şeyi yerine oturtmaya çalışıyordu. "İyi de Leyla da onun kuzeni sonuçta. Beraber iş çevirmedikleri ne malum?"

"Leyla iyi biri," dedim. "Kuzeninin hakkımdaki düşüncelerine katılmıyor."

Hazer söylediklerime itimat ediyor olmalı ki kafasını salladı. "Seni seçen benim, suçun ne ki seni taciz ediyor?"

"Bu onun umurunda değil, kendisi de muhtemelen ondan daha iyi dans ettiğimi biliyor ve zaten kaldıramadığı bu. O gün benimle dalga geçmişti, kendisine rakip bile olamayacağımı söylemişti ve oraya çıkıp kazandığımda buna inanamadı. Oysa en iyi eğitimi alıp birçok müzikale katılabilir. Sadece benim sahip olduğum şeyi istiyor."

Duyduklarından hoşnut olmamıştı. "Nasıl bir kız bu?"

"Neden soruyorsun?"

"Etrafımızda görürsem tanıyayım diye Safır."

Başka ne için soracaktı ki? Neden böyle bir tepki vermiştim? "Uzun boylu, siyah saçlı, koyu gözlü bir kız. Zaten belki görsen tanırsın çünkü onu dans ederken izlemiştin."

“O güne dair aklımda kalan tek şey sensin.”

Parmaklarımı birbirine geçirerek yutkundum ve yüzümdeki kızarıklık fark etmemesini ümit ederek sessiz kaldım. Dudağımı ağzımın içine alarak yanağımı cama yasladım ve dışarıya baktım. Kerem ve Leyla karşılıklı konuşuyordu, ikisinin de elinde telefon vardı. Sanırım Kerem sonunda Leyla’nın numarasını almayı başarmıştı, çünkü oldukça sevinçli mudu görünüyordu.

“Adama bak, kızın ağzının içine düşecek...”

Kerem gerçekten Leyla’ya bakarken kendinden geçmiş görünüyordu, öyle ki Leyla elini sallayarak ona veda ettiğinde bile ağzı açık halde onu izlemeye devam etti. Hazer’in sabrı bu dakikada tükendi, cama sertçe tıklattığında Kerem irkilerek arabaya döndü ve kocaman sırtarak yürümeye başladı. Ara ara dönüp Leyla’ya bakarak yürüdüğü için kaygan zemine dikkat edemeyen Kerem bir an sonra kalçasının üzerine düştüğünde Hazer başını arkaya atarak gülmeye başladı.

“Hazer, ayıp... Gülme...”

Ona azar dolu bakışlar attım ama bunu umursamadı ve Kerem arabaya gelip koltuğa yerleşene kadar gülmeyi sürdürdü.

Kerem koltuğa oturunca dikiz aynasından Hazer’e baktı. “Ben bir şey demiyorum Hazer Bey, umarım kayıp düşmezsiniz... Ben nasıl gülerim var ya, öyle böyle gülmem yani...”

Hazer kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Ben düşmem.”

O an aklıma merdivenlerden düştüğü an geldi ve bakışlarım elimde olmadan Hazer’in yüzüne kaydı. O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki rahatsız biçimde kıpırdandı.

Bazen çocuk gibi,

Bazen yaşından bile büyük;

Her yaştan bir adamdı sanki.

Kemikli çenesinin biraz üstündeki dudaklarına baktım. Altdudağı üstdudağından biraz daha kalındı ve üst dudaklarının ortası kalp şeklindeydi. Yüzü solgun olduğu için mi bilmiyordum ama dudakları koyu bir kırmızıydı; çok belirgindi, göze çarpıyordu. Ağzımın kurduğunu hissettirdi, dilimin ucuyla dudaklarımı yaladım ve bakışlarımı o noktadan kopararak önüme çevirdim.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Yalnızca sahafa geçmeden önce evime uğramak istediğimi söylemiştim ve Kerem arabayı oraya sürmüştü.

Çiçeğimi sulamam gerekiyordu; zaten artık evime dönmemin vakti de gelmişti. Nazım Bey'in verdiği çiçek evimdeydi, bir çiçeği öldürmeyi istemediğim için onu sulayacak, sahafa öyle geçecektim.

Araba durduğunda bakışlarımız birbirini buldu. "Burada beklemek yerine... seninle içeriye geleyim mi?"

Başımı salladım. "Gel tabii."

Dışarıya çıktığımda Hazer de vakit kaybetmeden indi ve arabanın etrafını dolaşarak yanıma geldi. Kaymamaya dikkat ederek yürüdüm ve Hazer uzanıp bahçe kapısını açtığında beraber girdik.

Evimin etrafındaki tüm ağaçlar beyaza bürünmüştü. Hayranlık vericiydi. Yerler de aynı şekilde bembeyazdı. Çenemi montumun içine sokarak bahçe boyu ilerlerken bakışlarım evimin çatısından sarkan buz kristallerine değdi. *Evim*. Bir evim vardı. Benimdi.

Mutlulukla gülümseyerek kar kristallerini izlerken attığım bir adım buz parçasına denk geldi. Ayağım ansızın kaydı ve vücudum yalpaladığında belimi bir el kavradı. Hazer beni tutup sertçe kendine çektiğinde dudaklarım arasından bir çığlık koptu. Ayaklarım kaymış olsa da o beni tuttuğu için düşmedim ve bir kolum düşme endişesiyle onun boynuna dolandığında yüzlerimiz arasında hesaplayamadığımız bir yakınlık oluştu. Üst bedenlerimiz birbirine sertçe yapışmıştı ve parmaklarım ensesine o kadar sıkı dolanmıştı ki dışarıdan bakan onu kendime çektiğimi sanabilirdi. *Tanrım!* Hazer bana sarılırken yaptığı gibi, montumu yumruğunun içine aldı ve bakışlarını gözlerimden çekerek yüzümün aşağısına indirdi. Ben de onunla hareket ediyormuş gibi bakışlarımı yüzünün aşağısına, dudaklarına indirdim ve ensesine daha sıkı yapışarak dudaklarının aralanışını izledim. Dudaklarını araladığı yerden sızan nefes havada süzülerek benim dudaklarıma çarptı ve bununla beraber Hazer dişlerini sıkarak uzandı, başparmağını dudağımın üstüne yasladı. Gözlerim titreyerek kapandı ve mutluluk balonu beni bulutlara çıkarana kadar Hazer dudağımın üstünü okşadı.

Nasıl uzaklaştık bilmiyorum ama temasımız sonlandığında kendimi eve attım ve Hazer'in peşimden gelmediğini fark ettim. İçeriye girerken onun duvara yaslandığını görmüştüm. Kapıyı, girmesi için aralık bırakarak koridorda ilerledim ve salona vardığımda kendimi en yakınımıdaki duvara yaslayarak ellerimi yüziime kapattım. Dudağıma dokunmuştu, parmak uçlarıyla, yumuşakça... Bu sarılmanın, el ele temasın dışında bir şeydi; sanki kalbime dokunuşunun bir başa şekliydi.

Bir süre orada durduktan sonra kendimi gerçekten mutlu hissettim ve koşarak mutfığa gittim. Geçen gün yaptığım alışverişte mutfak için ucuz tabak, kaşık, çatal ve benzeri şeyler almıştım. Bir su bardağına su doldurarak salona döndüm ve pencerenin önüne gidip çiçeği sulamaya başladım. Bu çiçeğe isteyerek sahip olmamıştım ama bu onu öldüreceğim anlamına gelmezdi. Güzel bir çiçekti, yaprakları narin ve inceydi. Suladıktan sonra özenle yapraklarındaki tozu silerken adım seslerini duydum ve Hazer'in içeri girdiğini anladım. İkimiz de birbirimize uzun süre bakmaya çekinerek bakışlarımızı aynı anda kaçırdık ve Hazer'in bakışları temizlediğim saksıya düştü. "Sana bu çiçeği alan... çiçekleri dalında sevdiğini bilen biri galiba?"

Neden bilmiyorum ama Nazım konusunu Hazer'le konuşmak beni geriordu. Nazım gibi Hazer de çiçekleri dalında sevdiğimi biliyordu. "Hımm," diyerek kısaca cevap verdiğimde Hazer çok sert bir nefes aldı. "Genelde bir kadına bir erkek çiçek verir..." dedi sorarcasına.

Tekrar, "Hımm," gibisinden bir ses çıkardığımda, "Neden başka bir erkeğin çiçeğini kabul ediyorsun ki o zaman?" diye sordu. Sesi üzgünmüş gibi geldi.

Kendimi açıklama ihtiyacı hissederek, "Çiçeklerin öylece ölmesine göz yumamazdım," dedim. "Aksini düşünme lütfen."

"Kendin demiştin," dedi Hazer ansızın. Kaşlarının arasında bir çukur oluşmuştu. "Kerem'e demiştin. Leyla'ya bir çiçek al, gözünün önünde büyüdükçe seni hatırlar demiştin. Şimdi ya bu çiçek de gözünün önünde büyürken..." Bakışlarını gözlerime dikti. "...sana onu hatırlatırsa?"

"Hazer," diye fısıldadım, onu bu düşüncenin içinden çekip almayı isteyerek. "Benim bildiğim bu; *sadece Hazer*. Başka hiç kimse değil..."

Hazer'in gözlerindeki zamansız duygu beni yutmaya başladı. "Zaten başkasına müsaade etmem, edemem... Daha benim bile değil..."

Elimdeki bezi kenara bıraktım ve gülümseyerek yanına ilerledim. Nazım Bey benden hoşlandığını söylemişti ama benim kendisine karşı saygıdan başka beslediğim bir duygu yoktu, olamazdı da. Hazer'i rahatsız ettiğinin farkındaydım ama onun rahatsız ya da huzursuz olmasını hiç istemezdim. Ona da dediğim gibi *sadece Hazer* vardı. Yanına vardığımda durup ona baktım. "Senin bana verdiğin hediyeleri daha çok seviyorum," diye fısıldadım, göz temasımızı koruyarak. "Pointlerimi mesela..."

"Daha sana neler alacağım neler..." diyerek uzandı ve omzuma düşmüş saçlarını nazikçe arkaya itti.

Bana bakarken gözlerinin ıslıl ıslıl olduğunu gördüğüm tek insan Hazer'di.

Biraz sonra evden ayrıldık ve kısa sürede arabaya yerleştik. Kerem radyodan bir arabesk şarkı açmıştı ve dertli dertli onu söylüyordu. Üşüyen ellerimi ısıtmaya çalışırken araba hareketlenmişti. Hazer'in dokunduğu saçlarımı parmağımın etrafına dolarken onun bakışlarına karşılık vermek için camdan dışarıya baktım.

Araba sahafın önüne yaklaşarak durduğunda vedalaşmak üzere Hazer'e döndüm. O da bana bakıyordu. "Sana bir şey soracaktım," dedi Hazer, koltukta biraz daha bana yaklaşarak. Elleri dizlerinin üzerindeydi ve tereddütlü görünüyordu. "Bir türlü fırsatını bulamadım. Şimdi sorabilir miyim?"

"Tabii, sorabilirsin."

"Kerem bana bir şeyden bahsetti. Dün akşam... yol üzerinde arabadan inip bir kadına saldırmışsın."

"Saldırmak deme... Ben o kadını tanıyordum..." Nasıl toparlayacağımı bilemeyerek parmaklarımı sıktım. *İnsan bir onu öldürenin yüzünü unutamazdı, bir de onu yaşatanın.* "İyi bir tanışıklığımız yok. Gördüğümde inmek, yüz yüze gelmek istedim. O kadar çok yüzü var ki hangisiyle yüzleştiğimi bile bilemedim."

Hazer gözlerini yumdu, açtığı anda bakışlarında harareti gördüm. Benim gibi o da parmaklarını gergince birbirine kenetledi. "Nereden tanıyorsun?"

"Yetimhane müdürüydü."

Duygularını yüzünden okuyabiliyordum. "Sana iyi davranmıyor muydu?"

Üstümdeki montun yakasını çekiştirerek nefes almak için kendine alan açtığı anda Hazer hareketlerimi izledi. "Bir kadının bir başka kadına yapabileceği en kötü şeyi yaptı... Tabii ben o zaman küçük bir kızdım."

Hazer'in bakışları sertleşti ama bu, sert olmasına rağmen beni kırmayan tek şeydi. "Bu ne demek? Nedir ki bir kadının bir küçük kıza yapabileceği en büyük kötülük?" Huzursuzdu. "Düşünüyorum, düşünüyorum ama..."

"Düşünme," dedim yumuşak bir sesle. "Kalbin kırılır."

Ona tebessüm ettim ve arabadan inmek için kapıyı araladım. Ani bir rüzgâr yüzüme çarparak beni üşüttü. Hazer de hemen inip arabanın etrafını dolaşarak yanımda bitti. "Yerler kaygan," diye açıklama yaptı. "Benden destek al, düşme."

Elimi bileğinin biraz üstüne koydum ve destek alarak yürümeye başladım. Kerem arabanın içinden Hazer'e kısı kısı gülüyordu. "Akşam..." dedi, tereddütlüydü. "Benim yanıma geleceksin değil mi? Hatta Kerem'i gönderirim, seni alır."

Onun evinde daha fazla kalmamın bir gerekçesi yoktu ama bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. "Evime dönmem daha uygun olmaz mı?"

"Uygunsuz olacak ne var ki? Yani daha uygunsuz kısmına geçmedik..."

Gözlerimi kırptırdım. "Bir şey mi ima ettin?"

"Mila," dedi derin bir içe çekişin ardından. Sonra yüzünü hafifçe yüzüme yaklaştırdı, burnuma düştüğünü hissettiğim kar tanesine nefesini üfledi ve eritti. "Bak, bu karı da erittin."

Bu dağın üzerindeki tüm karı eritiyorsun Gece Yarısı Güneşi.

"Kerem'in almasına lüzum yok," dedim yumuşakça. "Ben gelirim." Arkamı dönmeden önce ekledim. "Hoşça kal."

"Nasıl hoşum şu an bir bilsen..."

İçeriye girdiğimde zil sesi etrafta çınladı ve bakışlar bana döndü. Çabucak dolaba yaklaşp montumla çantamı koydum ve çalışma arkadaşlarımı gördüğümde selam verdim. Etrafı toplayarak başlayacaktım. *Tabii Hazer'i düşünmeyi bırakabilirsem...*

İşe başladım ve uzun süre boyunca müşterilerin dağıttığı kitapları rafa yerleştirdim. Gözümün önünde sürekli Hazer'in yüzü vardı ve işimi yaparken dalıp gidiyordum. Buna bir son vermem gerektiğini fark ettikten sonra üst kata çıktım ve masanın üzerindeki kitapları topladım.

Mesaim bittiğinde tekrar alt kata indim ve çalışma arkadaşlarımın gülüşerek dışarıya çıktığını gördüm. Portmantoya yaklaştım ve montumla çantamı aldım. Montumun fermuarını çekerek saçlarımı sırtıma doğru attığımda Hazer'e ait olan atkıya uzandım ve boynumun etrafına dolağım. Artık atkı tamamen Hazer kokmuyordu, kadın kokusuyla karışık erkek kokusu vardı. *Benimle Hazer'in kokusu.*

Çantamı omzuma asarken patronuma baktım ve kasayı kapattığını gördüm. Bakışlarımı fark edince bana gülümsedi. "İyi sarın, hava buz gibi."

"Evet, çok soğuk," diye karşılık verdim. "Siz de dikkat edin."

"Ederim kızcağızım." Kasanın arkasından çıkarak, "Bu arada," dedi elindeki beyaz bir zarfı kasanın üzerine bıraktı. "İlk aylığın."

İlk kez tam bir maaş alacaktım, demek ki burada çalışmaya başlayalı bir aydan fazla olmuştu. Zaman sahiden çok çabuk geçiyordu, keşke dedikleri gibi yaraları üfleyp geçseydi. “Teşekkür ederim.”

“Güle güle harca.”

Zarfı çantama koyduktan sonra vedalaştım ve çıkışa yöneldim. Kaymamak için dikkatli yürümeye, yerden kar toplamaya başladım. Karşıya geçmek için durduğumda sokağı kontrol ettim ve bu sırada bana doğru ilerleyen arabayı gördüm. Hazer’in arabasıydı. Doğru görüp görmediğime emin olmak isteyerek gözlerimi kırpıştıtırırken şoför koltuğunun camı indi ve Kerem’in kafası görüldü. “Atlayın Safir Hanım, sizi almaya geldim; kralımız böyle buyurdu.”

Ona kendimin geleceğini söylemiştim, bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Kerem’e gülümseyerek arabaya yaklaştım ve arka koltuğa yerleşirken sıcaklığı kucakladım. Kerem hiç oyalanmadan arabayı çalıştırdı ve yol boyunca açtığı arabesk bir şarkıyı dinledi. Epney dertli görünüyordu; Leyla’nın mesajına dönmemesiyle ilgili bir şeyler söylemiş, ağıt yakmaya başlamıştı. Gülmekle haline üzölmek arasında kalmıştım ama yol bitene kadar onu telkin ettim.

Araba Hazer’in evinin önünde durduğunda heyecanla dışarıya fırladım ve saçlarımı düzelterek bahçe kapısından geçtim. Kerem arkamdan söyleniyordu. “Ah Leyla ah Leyla, açaydım kollarımı, koşaydın bana böyle...”

Üzerimdeki karları silkeleyerek kapıya vurmak için elimi kaldırdığım sırada gözüme yerdeki kar birikintisi çarptı. Demek despotluk öyle mi? Eğildim ve birikinti halinde duran karların bir kısmını avuçlayarak doğruldum. Çok soğuktu, ellerimi buz kesmişti ama yine de yapacağım şeye değerdı. Altdudağımı ısırarak omzumu silktim ve gülümseyerek diğer elimle kapıya vurdum. Parmaklarım kapının yüzeyinden iner inmez kapı gürültülü bir sesle aralandı ve aydınlık yüzüme çöktü. Bakışlarım gözleriyle buluştuğunda kalbim ortadan ikiye ayrıldı ve onu içeriye hapsetti. Hazer nefesini tutmuş bana bakarken şu an yapamazsam başka bir an yapamayacağımı bilerek elimi kaldırdım ve avcumdaki karları suratına fırlattım.

“O neydi la!”

Kar taneleri yüzünde dağılıp dökölürken Hazer’in verdiğı şaşkınlık dolu tepki kulaklarıma ulaştı. Soğuk parmaklarımı dudaklarıma yaslayarak gülüşümü bastırmaya çalıştım. Ne yaptığımı yeni fark ediyormuş

gibi kaşlarını yukarı kaldırdı ve dudakları aralandı. “Bir an bana yumruk atacaksın sandım...”

Ne? Cidden mi? Başımı önüme eğdim ve sesli şekilde gülerek hissettiğim utancın geçmesini bekledim. Hazer kazağına düşmüş kar tanelerini temizlerken, “Affedersin,” dedim. Güldüğüm anlaşılıyor olmalıydı. “Kızdın mı? Bir an içimden geldi...”

“Kızmadım kızmadım.” Hazer hızlıca konuşarak kapıyı tamamen açtığı anda kirpiklerimin arasından ona baktım. “Girer misin içeriye? Orada durup üşüme daha fazla.”

Eşikten geçtim ve Hazer önümden çekilerek aramıza mesafe açtığı anda portmantoya yaklaşıp üzerimdeki fazlalıkları çıkarmaya başladım. Yanağını duvarın kirişine yaslamış, bir kafa boy mesafesinden bana bakıyordu. Ona doğru bir adım attığımda Hazer’in göğsü derin bir nefesle yükseldi. “Çok... hoş geldin.”

“Çok hoş buldum.”

Geçmem için teşvik ettiğinde salona ilerledim. Hazer’in yüzü bakış açımdan çıktığında etrafımdaki şeyleri algılamaya başladım ve evin içinde bir şarkı çaldığını duydum. Çok yumuşak, kulağa hoş gelen bir şarkıydı. Bakışlarım arayışla etrafta dolaştığında salonun köşesindeki pikabı gördüm. Şarkıyı bilmiyordum ama eski döneme ait bir parça olduğu anlaşılıyordu.

“Gel, yemek yiyelim.”

Dönüp omzumun üzerinden ona baktım. “Beraber yememiz için... yemek mi yaptın?”

Ensesini kaşırken, “Hı hı,” dedi.

Hemen ellerimi yıkamaya gittim. Döndüğümde Hazer mutfaktaydı. Başını kaldırıp bana baktı. Tezgâha yaklaşıp oturmam için tabureyi çektiğini gördüm. Ah, incelikleri beni çok mutlu ediyordu. Oturup omuzlarımı dikleştirdim ve sofraya baktım. Karşılıklı oturuyorduk, ikimizin de önünde beyaz bir tabak vardı ve yemekler ortadaki servis tabaklarındaydı. Bir tabakta mantar sote, diğerinde pilav vardı. “Bunları sever misin?”

“Yemek ayırt etmem,” dedim.

“Hımm,” diyerek tabağının yanında duran kadeh bardağına uzandığında o bardağın içindeki kırmızı sıvının ne olabileceğini düşündüm. “Mila, Mila, Mila...”

Gülümsedim. “Neden daha çok ikinci ismimle sesleniyorsun?”

“Anlamı hoşuma gidiyor.”

Anlamı... Başımı eğdim ve sessiz kalarak servis tabaklarına uzandım. Önce Hazer’in tabağına, sonra da kendi tabağıma biraz mantar sote koydum, yanına da pilav ekledim. Sanırım Hazer bugün şirkete gitmediği için yemek yapacak vakti olmuştu. Tezgâhtaki içeceklere baktım ve vişne suyunu içmek isteyerek kendime bir bardak doldurdum; sanırım Hazer şarap içiyordu.

Karşılıklı oturarak yemeklerimizi yemeye başladık. Pikaptaki şarkı hâlâ çalıyor, yumuşak ezgileriyle beni mest ediyordu. Hazer bazı anlar nasıl çekingen ve tereddütlü davranıyorsa bazı anlarda da bakışlarını benden bir an bile çekmeyecek kadar cüretkâr davranıyordu. Lokmaların boğazımda büyümesine, ellerimin terlemesine daha fazla dayanamayarak, “Hazer,” diye sızlandım, ona bakmaktan çekinerek. “Bakma öyle... Müsaade et de yemek yiyeyim.”

“Biraz daha baksam...”

Tebessüm ettim. Bir süre daha bakıp önüne döndüğünde kaldığım yerden yemeğimi yemeye devam ettim. Doyduğumda tabağımyı alıp masadan kalktım ve kirlilerimi sudan geçirerek bulaşık makinesine koydum. Hazer yemeğini bitirmiş olsa da kalkmadı, elindeki içeceği yudumlayarak beni izledi. Parmak uçlarımda yükselerek salona geçtim ve ilgiyle pikaba yaklaştım. Başımı sol omzuma doğru eğerek şarkının sözlerine kulak verdim.

Seni gördüğüm o günden beri,

Kalbim perişan, gönlüm bir deli.

Sana yazdım beni anlatan, aşkımla dolu bu sözleri.

İşte bu bizim hikâyemiz.

Öyle saf, öyle temiz.

*Kenetlenmiş ayrılmaz, kalbimizde ellerimiz.**

Sözleri ne kadar hoş, ne kadar da zarıftı. Bir tutam saçımı parmağımın etrafına dolayarak arkamı döndüm ve Hazer’e bakmamaya çalışarak ilerideki koltuklara yürüdüm. Koltuğa oturup ayaklarımı izlemeye başladım. Bu gece burada mı kalacaktım? Kalmak sorun değildi ama gerekli de değildi. Neden Hazer’le kalmayı istiyordum. Sebebi neydi bunun? Hangi duygu yüzündendi?

Bu PDF’i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF’e para
vermeyin!

* Emel Sayın, “İşte Bizim Hikâyemiz”, 1979

Kulağıma birkaç ses geldiğinde Hazer'in sandalyeden kalktığını anladım. Çok geçmeden yanıma geldi. Kadehi sehpanın üzerine bıraktıktan sonra elini aramızdaki mesafeye, koltuğun üzerine koydu. Onu hissettiğimde içimdeki korku azaldı, yerini manidar bir hisse bıraktı. Şarkı hâlâ çalıyor, kar yağmaya devam ediyordu. Hazer salonunda hep loş bir ışık yakardı, tamamen aydınlık olmadığı gibi karanlık da olmazdı. İkimiz de bu ışıktan memnunduk.

Başımı yana çevirip çenemi omzuma yasladım ve ürkek bakışlarımı onunla buluşturdum. Tahmin ettiğim gibi o da bana bakıyordu. Göz göze gelmemize hazırlıksız yakalanarak bir an yutkunamadı. Hüzünle gülümserken ben de elimi aramızdaki mesafeye, koltuğun üzerine koydum. Parmaklarımız birbirine yaklaşırken heyecanla yutkundum. Hiç temas etmedik, sadece yaklaştık. Hazer gözlerini çevirip parmaklarıma baktı, ürkek cesaretine tebessüm etti. Tüm bunlar yaşanırken kalbimin sesini şarkıdan daha çok duyuyordum.

"Bugün arabada seni arayan kimdi?"

Hazer'in sorusu beni hislerimin ortasından çekip aldığı anda gözlerimi kırıştıtarak suratına baktım. Tereddütlü bir şekilde, "Her kimse," diye devam etti, "seni rahatsız etmişti sanki."

Hüzünle omuzlarımı düşürdüm. "Yetimhaneden... Leo'nun kaldığı."

Hazer kaşlarını kaldırdı. "Bir şey mi olmuş?"

"Oldu," dedim üzüntüyle. "Kardeşimi... evlatlık istiyorlar."

Yüzündeki ifade donup kaldıktan sonra burnundan sert bir nefes aldı. "Sen istemiyorsan... vermeyiz."

Vermeyiz. Biz.

Böyle düşünmesi her nedense beni mutlu etti ama kalbimdeki acı gülümsememe engel oluyordu. "Leo'yu evlatlık isteyen aile, ona iyi bakabilecek bir aileymiş. Hem maddi hem manevi olarak... Ben kardeşimi almak için gerekeni yaptım ama Müdire Hanım hiç iç açıcı konuşmadı. Leo'ya bakacak maddi imkânım yok. Hem onu isteyen ailede ona örnek olabilecek bir baba varmış. Benimleyken... bir babası olmayacak."

Hazer'in kaşlarının ortasında bir çukur oluştu, sanki o çukur bana düşüncelerinin ne kadar derin olduğunu gösteriyordu. "Seninleyken bir baba modeline ihtiyacı var," dedi; sesine düşünceleri hakimdi. "Evli olsaydın kardeşini alma ihtimalin daha yüksek mi olacaktı?"

Aramızda bir dakika kadar, ıpıssız bir sessizlik yaşandı.

Bakışlarımı kaçırarak, “Evet,” dedim sonra.

Hımm gibi bir ses çıkararak sehpadaki kadehine uzandığında koltuğun üzerinde duran parmaklarımıza bakarak bir müddet sustum. Şarkı sürekli başa sarıyor, bu da beni mutlu ediyordu. Birkaç gündür tıraş olmadığından Hazer’in yüzünde biraz sakal vardı, saçları en dağınık halindeydi ve boğazlı kazağının içinde terliyormuş gibi sürekli eliyle yakasını çekiştiriyordu. İlgiyle onu izlediğimi fark etmiş olmalıydı ki birkaç dakika sonra kafasını bana çevirdi ve uzun uzun yüzüme baktı. “Bana seninle ilgili hiç bilmediğim bir şeyden bahsetsene,” diye fısıldadığında elindeki kadehi sehpaye bırakmış, koltukta bana doğru kaymıştı. Uzandı, bileğimden tuttu ve elimi götürüp göğsünün üzerinden kalbine bastırdı. Bayılacak gibi oldum. “Şunun hatırına.”

“Hazer,” diye fısıldadım, o elimi özgür bıraktığında.

“Safır, lütfen. Seni merak ediyorum.”

Nasıl geri çevirebilirdim ki? Gerçekten istekli ve içten görünüyordu; üstelik o kadar nazikti ki...

“O zaman ikimiz de birbirimiz hakkında bilmediğimiz şeyleri söyleyelim mi? Sadece ben değil, sen de kendinle ilgili bir şeyler paylaş.”

“Makul.”

Bacaklarımı kaldırdım ve bağdaş kurarak tamamen ona döndüm. Aramızda bir el kadar mesafe kaldığından kalp atışlarım bunu takiben arttı. “Demek makul,” diyerek uzandım ve parmak uçlarımla çenesinin altına dokundum. Ona temas edene kadar ne yaptığımı fark etmemiştim ama Hazer’in ifadesi donup kaldığında parmağımı aceleyle çektim. “Ay... Başlayalım mı?”

Hazer sıırttı. “Olur.”

“Olsun.”

Onu tekrarlamam karşısında derin bir iç çektikten sonra, “İlk sen başla,” diyerek centilmence davrandı.

“Pekâlâ.”

Hakkımda bilmediği çok şey vardı, hangi birini söyleyebilirdim ki? İlla kendimle ilgili kötü şeyleri mi söylemeliydim? Onunla ilgili düşündüğüm bir şeyi söyleyebilir miydim acaba? “Bir düşüncemi söyleyebilir miyim?” diye sordum. “Benim düşüncem ama benim hakkımda değil.”

Hazer meraklanmış gibiydi. Zaten yakın değilmişiz gibi koltukta biraz daha kayarken, “Lütfen,” diyerek teşvik etti beni.

Kendime tekrar düşünme fırsatı tanımadan fısıldadım. “Seni yakışıklı buluyorum.”

Cümle dudaklarımdan sızarak Hazer’in kulaklarına ulaştığında aramızdaki zamanın somutlaştığını düşündüm. Hazer gözünü bile kırpmıyor, düzensiz soluklarıyla yüzüme bakıyordu. Sanki o bir kaptandı, gemisi vardı ama açılabilirdi en geniş deniz gözlerimdi. Tam bu anda ne oldu, aramızda neler yaşandı bilmiyordum ama hızlı kalp atışlarım dolayısıyla solumda bir ağrı belirmişti.

Hazer kendine gelip konuşabildiğinde, “Bunu söyleyerek beni çok fena kışkırttın,” dedi. Sesi boğuk çıkıyordu.

Bakışlarımı çektiğimde Hazer derin nefesler alarak elini koltuğun sırtına koydu. Saçlarımın bir kısmı oraya yayılmıştı ve bunu saçlarıma yaklaşmak için yaptığını anladım ama dile getirmek istemedim. Sessizlik uzadığında, “Bir ricada bulunacağım,” dedim ve hemen ekledim. “Senin hakkında merak ettiğim bir şey var. Onu cevaplasan olur mu?”

Şarkının sözleri nakarata döndüğünde Hazer şarkının o satırlarını duymamı ister gibi bir süre sessiz kaldı; bu anı bozmak istemediğim için ben de şarkıya odaklandım. Nakarat sona erdiğindeyse Hazer kafasını salladı. “Sor bakayım balerinim.”

“Cuma günleri nereye gidiyorsun?”

Bu sorunun cevabını merak ediyordum çünkü cuma günleri dersimizin geç başlama sebebinin bu sorunun cevabıyla ilgili olduğunu düşünüyordum. Hazer kısa sakallarını sıvazlarken parmaklarını saçlarımın yanında kıpırdattı. “Cumaya gidiyorum.” Gözlerini benimkilerden ayırmadan konuşuyordu. “Behram tanıştığımızdan beri çok istiyordu cuma namazı kılmamı. Yalan yok, onu hep geçıştirdim ama bir gün gidip sırf onun için kıldım. O günden beri gidiyorum. Başta Behram’ın gönlünü hoş tutmak için gittim ama sonra kendim istedim.”

Behram’ın Hazer’i teşvik ettiği şeyler çok güzeldi. Ben... ben daha hangi dine ait hissettiğimi bile bilmiyordum. Bunu hatırlamak beni yine üzdüğünde, “Ne oldu?” dedi Hazer, başını eğerek hep yaptığı gibi gözlerimi yakaladığında. “Dudakların büküldü yine...”

Derin bir nefes alarak, “Sıra bende,” dedim bu konuyu kendi içimde erteleyerek. “Hakkımda hiç bilmediğin bir şey söylemek istiyorum.” Hazer’in gözleri beklentiyle büyüdü ve yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. *Ne kadar yakınıma gelirsen gel, ruhuma ulaşamadıkça hep uzakta*

olacaksın. Ama senin uzağın bile bana aslında çok yakın. Dudaklarım yeniden bükülürken sol gözümden bir damla yaş aktı. Gözlerine baktığımda çektiğim ruhsal acının bir benzerini gördüm.

“Babam... kendini gözlerimin önünde asarak intihar etti.”

“İLHAM PERİSİ”

Panzehri sevgi olan tek zehir kıskançlıktı.

Uzun yıllar önce

Küçük elini kaldırdı, avuçiçini puslu cama yasladı ve damarlarının gerilişini hissetti. Avcunda bir kesik vardı, canı acımişti ama yüzünde bu acıdan eser yoktu. Kirpiklerinin arasındaki hareler kısıldı ve gökyüzünün rengine dikkat kesildi; çocukların dışarıya çıkıp oyunlar oynayamayacağı kadar karanlık bir geceydi.

Zaten Hazer’in dışarı çıkma yasağı vardı.

Babası, on yaşındaki bir çocuğun kurallarla eğitilebileceğine inanıyor ve bu yüzden Hazer bir düzine kuralla yaşıyordu. İsteddiği her an dışarı çıkamazdı, bu kurallardan biriydi. Babası, onun yapması gereken her şeyi yazılı kurallarmış gibi kendisine emrediyor, Hazer’e karar verme gibi bir lüks tanımıyordu. On yaşındaydı, henüz çocuktuk ama dışarı çıkıp eğlenmeye izni yoktu. Yalnızca okulda, ders aralarında arkadaşlarıyla eğlenmek istiyordu ama vahşi olduğu için genelde arkadaşları ondan uzak duruyordu. Avcundaki kesik de bir arkadaşıyla kavga ederken olmuştu ama neyse ki babasına haber verilmemişti. Bunun için öğretmenine çok yalvarması gerekmişti.

Elini pencere camından çekti ve arkasını dönerek odasındaki masaya ilerledi. Ödevlerini ve çizimlerini bitirmişti, canı çizgi film izlemek istiyordu ama babası belli saatler dışında televizyon izlemesini de yasaklamıştı. Küçük yumruğunu sıktı ve üzgün üzgün odasının duvarlarına baktı. *Neden bu kadar yalnız hissediyordu?*

Odasını süzdü; toplu, muntazam, temiz bir odası vardı ve annesi ondan temiz, dağıttığını toplayan bir çocuk olmasını istediği için Hazer arkasında dağınıklık bırakmıyordu. Uzandı, masanın üzerindeki kalemlerini kaldırdı ve dağınıklığı topladıktan sonra kapıya ilerledi. Işığı kapatarak odadan ayrıldığında büyük, geniş hole baktı. Anne ve babası alt katta, kahvelerini içiyor olmalıydı.

Merdiven basamaklarını inerken evdeki yardımcının yukarı çıktığını gördü. Yanından geçerken elini uzatmış, saçlarını okşamıştı. Annesinden başka kimse ona böyle sevgi göstermediği için utandı ve kalan merdivenleri kızara kızara indi.

Son basamakta durduğunda üstüne başına çekidüzen verdi. Babası dağınık görünmesinden hoşlanmazdı. Gömleğinin yakalarını düzeltirken bakışlarını salona çevirdi ve babasıyla annesinin koltukta oturduğunu gördü. Altdudağını ısırarak dergi karıştıran annesini izledi; çok güzeldi.

Bakışları diğer koltukta oturan babasını bulduğunda kalbinde bir sıkıntı hissetti ve önce sol, sonra sağ eli yumruk oldu. Küçük kardeşi babasının dizinde oturmuş ona bir şeyler anlatıyordu; babası ise dikkatle onu dinliyordu. Babası kendisini kucağına almaz, onunla gerekenden fazla diyalog kurmaz veyahut elini başına götürüp saçlarını okşamazdı. Fakat tüm bunları kardeşine yapıyordu ve Hazer buna şahit olduğunda ılık almayan bir evin içindeymiş gibi hissediyordu. Kardeşi daha mı usluymuştu? Ne yapmıştı ki babası, kardeşini sevdiği kadar onu sevmiyordu?

Kardeşi... Onu öyle kıskanıyordu ki... Buna rağmen kardeşini seviyordu ve onu izlerken gülümsemeden edememişti.

“Hazer?”

Annesinin sesini duyunca telaşlı gözleri annesine döndü. Üzerinde ipek bir bluzla siyah etek vardı ve saçları dalgalı halde omuzlarına dökülüyordu. “Bebeğim?” dediğini duydu. “Neden orada duruyorsun? Yanımıza gelsene.”

Son basamağı da inerken annesinin yanına gitmeyi düşündü ama o sırada babasının sesini duydu. “Ödevini bitirmiş mi ki gelip bizimle oturacak?”

Bakışlarını tekrar babasının çelik kadar sert gözlerine çevirdi ama o bakışların sertliğinden ürktü. Buna rağmen gururla omuzlarını dikleştirdi. “Bitirdim baba.” Hevesle ekledi. “Hepsini doğru yaptım hatta! Getirip sana göstereyim mi?”

Babası kardeşinin kumral saçlarını okşarken, “İstemez,” dedi ve önüne döndü.

Hazer’in kalbi bir kez daha kırıldı.

“Getir bana göster anneciğim.”

Omuzlarını hırçınca kaldırıp indirdi ve mutfağın yolunu tuttu. Yumrukları o kadar sıkışmıştı ki tırnaklarının elinde iz bıraktığını

hissediordu. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. Ağlamadan önce de böyle hissedirdi ama Hazer artık bir şeyin farkındaydı: *Acılar sıradanlaştıkça gözyaşları akmayı bırakıyordu.*

Mutfağa girdi ve etrafını kolaçan etti. Hızlı adımlarla buzdolabına ilerledi ve açıp aradığını bulmaya çalıştı. Babasının dikkatini çekecekti, belki canının acıdığını düşünürse onun için üzülmüdü.

Dolaptan salçayı çıkardı ve tezgâha koşturdu. Salçanın kapağını güçlkle açarak parmağını içine uzattı ve biraz alarak sol kolunun üzerine sürdü. Kesik gibi görünmesini istiyordu, bu yüzden abartmamaya dikkat etti ve işi bittiğinde salçayı tekrar dolaba kaldırdı. Çekmecedan bir bıçakla dolaptan elma çıkardı ve elmayı beceriksizce dilimledi. Babasına, elmayı dilimlerken kolunu yanlışlıkla kestiğini söyleyecekti.

Söyleyeceği yalandan ötürü yanakları kızardı. Yapmasa mıydı? Kafasını salladı, yapacaktı. Derin bir nefes aldı ve ardından acı çektiğini gösteren yalancı bir çığlık dudaklarından kaçtı. Yüzü utançla yanarken mutfağı terk etmek üzere koştu ve hole çıktığında babasının yerinden kalktığını gördü. Kardeşi de ayaktaydı ama annesi yoktu. Yukarı mı çıkmıştı? “Kolumu kestim! Ah, baba çok acıyor. Bak, bak...” Babasının yanına vardığında onun yüzünü görmek için başını arkaya yatırdı ve gerçek bir acı çekiyormuş gibi ona baktı. “Elma keserken oldu, nasıl oldu anlamadım.”

Kardeşi kendisine doğru koşup bacaklarına sarıldığında Hazer kardeşine hissettiği sevgiden bir kez daha emin oldu. Kardeşi üzülmüştü. “Nasıl kestin kolunu? Çok mu acıyor?”

Kardeşi koluna üflemeğe çalışırken babası dikkatle ona bakıyor ve Hazer bu bakışların altında titriyordu. İnanmamış mıydı? Neden hiç üzülmüş gibi görünmüyordu? Babası tek dizinin üzerine çökerek ona doğru uzandığında Hazer beklenti ve mutlulukla doldu. “Bıçağı eline almasaydın kolunu kesmezdin.” Babası eliyle bileğini tuttuğunda Hazer’in kalbi endişeyle sıkıştı. “Şimdi seni hangisi için cezalandırayım?” Babası iri elinin tersiyle kolundaki salçayı sertçe sildiğinde Hazer kalbindeki ilk taşlaşmayı hissetti. Babası teninde bir kesik olmadığını görmüştü. “Ucuz, aptal yalanın için mi yoksa kardeşini korkuttuğun için mi?”

“Varsa yoksa o...”

“Bıktım senin bu kıskançlığından da yalanlarından da!”

Hazer titreyerek kafasını sallarken babasının elini kaldırdığını gördü. Başlarda sevgiyle dolu kalbi önce katılaşmıştı, şimdi de taşlaşıyordu.

Kalkan el sol yanağıyla buluştuğunda zayıf vücudu bu sert darbeye dayanamadı ve yere yapışırken başı merdiven basamağının çıkıntısına çarptı. Babası bağırarak kardeşini kışkırdığı için aptalca davrandığını ve bunlara son vermesi gerektiğini söylüyordu. Kardeşi korkudan koşup çoktan masanın altına girmişti ve Hazer düştüğü yerde, başından akan sıcak sıvıyı hissediyordu.

Annesinin geldiğini, babasına bağırdığını, kardeşinin ağladığını fark etti ama donuk bakışlarıyla ilerideki bir noktaya bakmaya devam etti. Annesi onu kaldırmış, kucağına almaya çalışıyordu ama Hazer tepki veremiyordu. Annesinin elini başının arkasında, kanamaya başlayan yerde hissetti ve artan kavgı seslerini duyarken sadece sustu.

Hazer artık biliyordu; kalbi defalarca tamir edilse bile eskisi gibi olmayacaktı.

Kalbi, babasına ömür boyu küs kalacaktı.

Duygularımı koruyabilirdiniz ama onları paramparça etmeyi seçtiniz.

Küçükken yıldızlara şarkılar söylerdim. Hatta gökyüzündeki en büyük yıldız babamın adını vermiştim ve hayatımın bir kısmında hep gece olmasını, babamın gökyüzünde görünmesini beklemiştim. Öyle mutlu hissederdim çünkü babamın bir şekilde beni duyduğuna inanırdım ve o iri yıldız kaybolana dek uyumadan beklerdim. Sabah olduğunda o yıldız göremezdim ama gece olacağını, yıldızın tekrar görüneceğini bildiğimden mutlu olurdum.

Artık gökyüzünde iri bir yıldız daha vardı ve adı Hazer'di.

Misafir odamdaki aynada nasıl göründüğüme baktıktan sonra odadan çıktım ve göz ucuyla etrafta Hazer'i aradım. Dün gece yaptığımız konuşmadan sonra burada kalmıştım. Babamla ilgili gerçeğin üzerinde çok durmamıştık ama ikimiz de bu sebeple hüzünlü uyumuştuk.

Uyanalı bir saat olmuştu ve Hazer'i göreceğim için heyecanlıydım. Merdivenlerden inip son basamağa geldiğimde Hazer'in paltosunu giydiğini gördüm. Demek işe gidiyordu. Kahvaltısını yapmış mıydı? Huzursuzca arkasından yaklaşırken paltosunun yakalarını düzeltmesini izledim. Hazer dağınıklıklardan hoşlanmadığı gibi dağınık görünmekten de hoşlanmıyordu. Uzanıp beresini aldı ve saçlarını bozmamaya dikkat

ederek taktı; her nedense bu çabası içimde bir şefkat uyandırdı. Arkasından sessizce ona yaklaşıırken Hazer ayakkabılarını almak için eğildi. Yaklaşıp duvara yaslandım ve baştan aşağı onu süzdüm. Saçlarını yine kısaltmıştı ve tam bununla ilgili bir takıntısı olabileceğini düşünürken bakışlarım Hazer'in ensesinde donup kaldı.

Saç bitiminde, saçlarının bir kısmını kapattığı bir yara vardı.

Dudaklarım hayretle aralandı ve vücudum kontrolsüzce ona yaklaştı. Tam arkasında durarak elimi kaldırdım ve parmaklarımı o yaraya yumuşakça bastırdım. "Ne oldu sana böyle?"

Dokunuşum ve fisiltım Hazer'in kaskatı kesilmesine sebep oldu. Parmaklarımın altında kalan yaranın pürüzlü dokusunu hissetmiştim. Benim de orada bir yaram varmış gibi canım acıdığında Hazer'in yutkundüğünü duydum. "Öyle... eski bir yara." Gerilmiş olsa da kibarlığından ödün vermedi ve başını yavaşça çekti. "Uyanmışsın."

"Evet."

Parmaklarımı çektiğimde Hazer beresini hızlıca düzeltti ve saçlarıyla yarasını kapattı. Hüzün, göğsüme diken gibi batarak oraya sızı bırakıyordu. "İyileştirmek isterdim," diye fısıldadım yarasını kastederek.

Ellerini beresinden çekerek omuzlarını dikleştirdi. Bana değil, kapıya bakıyordu. "İyileşmesini istemedim, hatta iyileşmesin diye oradaki kabuğu soyduğumu hatırlıyorum. Aksine bu yarayı onun gözüne sokmak istedim ama... gördüğünde bile üzülmedi ki."

Kimden, hangi olaydan bahsettiğini anlamamıştım ama canını yakan şeyin ne olduğunu merak etmiştim. Bir adım atarak önüne geçtim ve onunla göz göze gelmeye çalışırken, "Mazi canını yakıyorsa," diye fısıldadım. Çünkü sözkonusu olan eski bir yaraydı. "Elimi yaranın üzerine koyarım. Hâlâ iyileşmesini istemediğin bir yara mı yoksa eskiden mi öyleydi?"

"Üzerinden çok zaman geçti," dedi sessizce. "Ben... görülmemesi için saçlarımla orayı kapatıyordum ama sanırım biraz fazla kesmişim saçlarımı." Dudaklarını birbirine bastırarak sustu ve sanırım bakışlarıma daha fazla dayanamayarak en nihayetinde gözlerime baktı. Amber gözleri ayna gibiydi, aksimi görüyordum. "Hem sen elini elime koy, yüzüme koy, getir saçlarıma koy... Ne işi var o elinin çirkin yaralarımın üzerinde..."

"Çirkin deme."

Derin bir nefes verdi ve dudakları hafifçe titrerken gözlerini kırpıştırdı. Üstelemedim, fazla bir şey sormadım ve o eğilip ayakkabılarını

giyerken bakışlarımı ensesine çevirmemek için direndim. Zaten bereyle kapatmıştı, istesem de göremezdim ama bundan sonra gözlerimin hep oraya kayacağını biliyordum.

Ayakkabılarını giyip doğrulduğunda ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı etrafta gezdirdim. Saat erkendi, o her zamanki gibi şirkete geçiyordu ama benim kurstan önce yapmam gereken bir şey yoktu. Bakışlarım dönüp dolaşıp tekrar onunla buluştuğunda Hazer de vedalaşacağımızı anlamış gibi duraksadı. “Ders vaktimize kadar evde mi kalacaksın?”

“Senin için mahsuru yoksa kalmak isterim.”

“Kerem’e senin için taze çörekler aldırđım. Ye, olur mu?”

Mahcubiyet omuzlarıma çökerken Hazer’in bakışlarındaki hevesi gördüm ve başımı salladım. Dikkatle baktı ve yüzünü yüziime haddinden fazla yaklaştırdı. Sırtım arkadaki portmantoya yapışırken Hazer’in gözlerindeki renk birkaç ton koyulaştı. Beni portmantoyla kendi bedeni arasına hapsederek ılık nefesini yüzümün her yerinde dolaştırdı. Karnımdaki düğüm büyüdü ve ağzımın için kupkuru oldu.

“Çok tatlısın.”

Destek almak, bir yere tutunmak için elimi indirdim ve bileğinden sıkıca tuttuğumda parmaklarımın altında ona aldığım bileklikleri hissettim. Aslında bileklik değil, iki ipti ama takması beni öyle mutlu ediyordu ki. Başımı eğerek gözlerimi bileğine çevirdim ve başparmağımla bileklikleri okşadım. Yeniden onunla göz göze geldiğimdeyse hiç ummadığım bir şey yaptı ve bileğini kaldırarak dudaklarını az evvel okşadığım bilekliğe bastırdı.

Gülümsedim ve uzaklaşıp siyah paltosuyla evden ayrılmasını izledim.

Arabaya bindi. Kerem çoktan şoför koltuğuna yerleşmişti. Araba hareket ettiğinde egzoz birikintisi sisli havanın içinde duman misali yükseldi ve bahçe kapısının önünden ayrıldı. Gitmişti.

Kapıyı kapattıktan sonra mutfağına geçtim. Fark ettiğim bir şey vardı: Hazer bana güveniyor ve inanıyordu çünkü evini bana bırakıp gidebiliyordu. Mutfağına geçtiğimde tezgâhın üzerindeki çörekleri gördüm ve gülümseyerek buzdolabına yaklaştım. Kendime bir içecek doldurarak bar taburelerinden birine oturdum ve sıcak çörekleri yemeye başladım.

Kısa sürede çörekleri yiyip içeceğimi içtim ve dağınıklığımlı toplayarak mutfaktan çıktım. Salona geçtim ve koltuğına oturarak telefonumu karıştırdım. Gazel’le konuşmak istiyordum, son zamanlarda onu ihmal

ettiğimi hissediyordum ve buna bir son vermeliydim. Rehberle girerek onu aradım ama yanıt alamadım. Çalıyor ama bakmıyordu.

Telefonumu cebime atarak üst kata çıktım. Banyoya girip ellerimi yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya uğradım ve herhangi bir şeyimi bırakmadığıma emin olarak çantamla yeniden alt kata indim. Hazer'e evde kalacağını söylemiştim ama Gazel'i görmem gerekiyordu. Montumla ayakkabılarımı giydikten sonra atkıyı da boynuma sardım ve dışarıya çıkıp kapıyı kapattım. Arkamı döndüğümde görmeyi hiç beklemediğim birini gördüm. Behram karşımdaydı.

Bu ani karşılaşma ikimizin de duraklamasına sebep oldu ve Behram bana bir baş selamı vererek bakışlarını çektiğinde, "Merhaba," diyebilirdim rahatsızca. Sabahın bu saatinde evden çıktığım için gece burada kaldığımı anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama bana karşı bakış açısının değişmesini istemiyordum. Bu yüzden hafifçe tebessüm ettiğini gördüğümde rahatladım.

"Merhaba."

"Hazer'i görmeye mi gelmiştin?"

Başında siyah bir bere, üzerinde aynı renkte palto vardı. "İşe geçmeden önce onu yakalamak istiyordum ama..."

Ellerimi iki yana açtım. "Maalesef geç kaldın."

Omuzlarını düşürdü. "Kar yolu kapatınca trafik aksadı. Kısmet değilmiş artık ne yapayım."

Başımı salladım ve onunla bahçenin çıkışına yönelirken sessiz kaldım. Bahçe kapısından çıktığımızda, "Çıkalı çok olmadı, istersen peşine düş," diye mırıldandım.

"Çok acil bir mevzu değil. Sen bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu sıcak ama mesafesini koruyan bir şekilde. "Arabamla geldim, gideceğin yere kadar bırakayım. Malum hava çok soğuk, böyle bırakıp gitmek olmaz şimdi seni."

Tebessüm ettim. "Delikanlılığa sığmaz mı diyorsun?"

"İnsanlığa sığmaz diyorum."

Ah, tabii öyleydi. İtiraz edemeyince arabasının arka koltuğuna yerleştim.

"Nereye gidiyorsun? Yolu tarif edebilir misin?"

Gerildim. "Gazel'in evine."

Bir an arabanın teklediğini hissettim ve dikiz aynasından baktığımda Behram'ın alnını ovaladığını gördüm. Bir anda beti benzi atmıştı. Cevap vermedi; zaten ben de bir şeyler demesini beklemiyordum. Tamam, yüz yüze gelecek değillerdi. Korkmamaya çalışarak ellerimi ovdum ve Tanrı'dan kimsenin incinmemesini istedim.

Araba Gazel'in Galip'le yaşadığı evin sokağına girdi ve yarım dakika sonra evin önünde durdu. Kaygılarımı yatıştırmaya çalışarak bakışlarımı şoför koltuğuna çevirdim. "Teşekkür ederim Behram, çok iyisin."

Behram teşekkürleri geri çevirmezdi ama bu kez cevap vermediğinde koltuğumda ileri kaydım ve onun dikkatle camdan dışarı baktığını gördüm. Ben de meraklı bakışlarımı oraya çevirdiğimde suratıma bir tokat yemişim gibi kalakaldım. Gazel dağılmış saçları ve yaralanmış yüzüyle arabanın tam karşısında duruyordu. Üzerinde bir peluş mont vardı ve elindeki ekmeği göğsüne bastırırken en az bizim kadar şaşkın görünüyordu. Suratındaki izi görmek, vücudumun buz kesmesine ve ellerimin hayretle açılan ağzıma gitmesine sebep oldu. Elmacıkkemiğinin üstü mosmordu.

"Bu ne?" Behram'ın sesindeki kontrolsüz öfke kalbimdeki endişeyi ikiye katladı. "Bu ne ulan!"

Kendimi, nasıl olduğunu bilmeden arabadan dışarıya attım ve ona doğru koşmaya başladım. Gazel donmuş bir halde arabanın içine bakıyor, saçları yüzünü örterken kafasını iki yana sallıyordu. Onun yanına vardığımda kollarını iki yanından tuttum ve onu kendime çevirirken, "Gazel?" dedim korku içinde. "Tanrım! O yaptı, değil mi?"

İrkilerek yüzünü bana çevirdiğinde gözlerinin üzerinde puslu bir tabakanın olduğunu gördüm. Ağlamak üzereydi. Saçları yüzüne savrulurken, "Git," dedi. Sesinde kaybın gölgesi vardı. "Onu da götür Safır! N'olur gidin, olabileceklerden çok korkuyorum."

"Nunca!" Boğazıma bir duygu batıyordu. Elimin birini kolundan çekip yüzüne yaklaştırdım ve mor izin üzerine yumuşakça dokundum. "Seni onunla bırakıp gitmeyeceğim! Hadi, buradan beraber gideli..."

"Seni de incitmesini istemiyorum," diye karşı çıktı. Korku içindeydi. "Sonra gelirim, konuşuruz. Şimdi ol..."

"Hayır," diye karşı çıktım bir kez daha, taviz vermeyen bir sesle. "Seni buradan alıp götürmek beni incitecekse inan razıyım. Yeter ki sen güvende ol."

"Safir..."

Gazel'in bakışları omzumun üzerinden arkaya dönerken bir kapının açılma sesi kulaklarımı doldurdu. Behram arabadan inmişti, onu görmek için başımı arkaya çevirdim ve Gazel bu boşluğumdan yararlanarak benden uzaklaştı. Behram'ın buraya döndüğünü gördüğümde endişe içinde tekrar önüme döndüm ve Gazel'in eve koştuğunu gördüm. Onu burada bırakamazdım, bu kalbimin yarısını çıkarıp Galip'in eline vermek olurdu.

Tam arkasından koşacakken Behram'ın hızla ilerlediğini gördüm. Kocaman adımlarıyla Gazel'e yetişip önüne geçtiğinde şaşkınca duraksadım. Gazel'den biraz uzundu ve baktığımda Gazel'in sırtını, Behram'ın yüzünü görebiliyordum. Gazel utancından onun yüzüne bakamıyordu. Doğrusu Behram'ın da onun yüzüne baktığı yoktu ya... Çok gergin bir suratla doğrudan önüne bakarken, "Hastaneye gidelim," dedi. Sesinden itiraz kabul etmeyeceği belli oluyordu. "Yüzüne baksınlar, merhem alalım."

Konuştığında Gazel'in sesi o kadar ürkekti ki koşarak gitmek ve ona sarılmak istedim. "O gece yaptıklarından sonra hâlâ benim için endişelenebiliyor musun?"

"Hastaneye gidelim," dedi tekrar Behram, aynı ses tonuyla. "Arabaya geç lütfen."

"Eve girmem lazım. Lütfen gidin..."

"Abinin seni dövmesini hoş karşılayıp öylece gideceğimi mi sanıyorsunuz?" Behram'ın sesi yükseldiğinde bulunduğum yerden Gazel'in titreyen omuzlarını gördüm. "Sana bağırıyorum. Titreme... Arabaya geç, gidelim."

"Olmaz."

"Neyden korkuyorsun?" Behram elini ensesine atarak bakışlarını sabırsızlıkla etrafta gezdirdi. "Nasıl kıyabildi? Yumruk atmış ya resmen!"

Behram'ın cümlesi bitmişti ki gürültülü bir ses çıktı ve gözlerimi çevirip baktığımda Galip'in sokak kapısını açtığını gördüm. Tanrım! Kaygı nefesimi kesti. Kendimi korku dolu bir filmin içinde hissettim ve titreyerek Gazel'e yürüdüm. O da benim gibi Behram'ın omzunun üzerinden Galip'e bakıyordu. Behram her ikimizin bakışlarını takip ederek sokak kapısına döndüğünde beklenen sonun geldiğini hissettim.

"Gidin," dedi Gazel hızlıca, benimle aynı sebepten ötürü endişe duyarak. Hızla Behram'ın yanından geçti ve bahçe kapısına yöneldi. Galip bana, Behram'a ve Gazel'e anlamsızca bakarak ileri doğru bir adım

attığında hareketlenecek oldum ama Behram benden önce davrandı. "Sana hastaneye gidelim dedim Gazel."

Gazel, ikisinin arasında donup kaldığında Galip cevap isteyen gözlerle Gazel'e baktı ama onun sessiz kaldığını gördüğünde çıldırmış gibi Behram'ın üzerine yürüdü. "Sen kimsin lan?"

Tanırım! Behram'ın bocaladığını hissettim. Tam Galip'in karşısında duruyor, hiç olmadığı kadar öfkeli görünüyordu. "Benim kim olduğumun şu an bir önemi yok," dedi doğrudan. "Seninle başka şartlar altında tanışmak isterdim ama kismet değilmiş. Asıl sen söyle, nasıl bir ab..."

Gözlerinden yaşlar boşanırken, "Lütfen!" diye bağırdı Gazel. Galip'i dirseğinden tutup eve doğru çekmeye çalıştı. "Eve girelim!"

"Dur bir!" diyerek kükredi Galip. Behram'ın kim olduğunu bilmemek ve Gazel'i koruduğunu görmek onu çıldırtmıştı. "Gazel'le nereden tanışıyorsunuz? Ne haltlar dönüyor lan?"

"Ağzını bozma," diye uyardı Behram. Bağırmıyordu ama her harf öyle vurguluyordu ki etkilenmemek elde değildi. "Beni tanımak istiyorsun, seninle tanışmak isterdim ama ona vurduğun o eli sıkamayacağım! Gazel'i alıp hastaneye götüreceğim. Sen de dur ve yaptığının ne kadar iğrenç olduğunu düşün. Allah korkusu yok mu sende?"

İşler iyice çıkmaza giriyordu ve gözümün önünde bir savaş çıkmasına nasıl engel olacağımı bilemiyordum. Gazel, Galip'i içeriye çekmeye çalışıyor, bir yandan da korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Biraz daha konuşulsa her şey açığa çıkabilirdi ve şu an kesinlikle doğru zaman değildi.

"Gazel, kim bu adam kızım?" Galip'in yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve dişlerinin arasından konuşuyordu. "Ne zırvalıyor? Cevap verse-ne! Nereden tanıyorsun bu adamı?"

Gazel onun hiddetinden ürkererek bir adım gerilediğinde, "Bağıрма," dedi Behram. "Zaten yeterince ürkütmüşsün."

"Sana ne lan, sana ne!" diye kükreyen Galip tam Behram'a atılıyordu ki ondan önce davrandım ve fırlayarak aralarına girdim. Galip havaya kalkan ellerini indirdi ve bir adım gerilerken öfkeli bakışlarını bana sabitledi. "Sen yok musun sen! Senin başının altından mı çıktı bunlar?"

Kabalığı tüylerimi diken diken etmiş olsa da onunla iletişime geçmedim ve Behram'a dönüp telkin edici bir sesle konuştum. "Lütfen arabaya git. Gazel'i alıp geleceğim."

Behram kararsızca gözlerime baktı. "Hemen gelin Safır."

Başımı salladım ve Behram kararsız adımlarla uzaklaşırken Galip'in Gazel'e dönüp hesap sorduğunu duydum. Bunun daha fazla uzamasına izin veremezdim. "Eğer şimdi Gazel'in benimle gelmesine müsaade etmezsen polis çağıracağım."

Galip bir an durduktan sonra başını omzunun üzerinden bana çevirdi. Bu fırsattan yararlandım ve onunla mesafemi koruyarak Gazel'in koluna uzandım. Onu kendime çekerek arkama aldığım da Galip'in gözleri seğirdi. "Polisi mi arayacaksınız?"

Gazel'i iyice yanıma çekerken başımı salladım. "İtibarın madem çok önemli, gazetelere kadına şiddetten manşet olmak istemezsin diye düşünüyorum. Lütfen daha fazla kabalaşma."

Galip yumruklarını sıkıduğunda kendimden emin görünmeye çalışarak arkamı döndüm ve tebessüm ederek elindeki ekmeği aldım. Uzattığım ekmeği sinirle aldığında daha fazla konuşmadan Gazel'le arabaya ilerledim. İlk birkaç saniye Galip'in bunu kabul ettiğine inanmadım, peşimize düşeceğini düşündüm ama biz arabaya varana kadar hiçbir şey yapmadı.

Arka koltuğun kapısı açıktı, Gazel'e binmesi için yardım ettim ve onun ardından koltuğa yerleştim. Sanırım itibarının zedelenme ihtimali Galip'i durdurmuştu. Koltukta Gazel'e dönerken araba çalıştı ve hızla yola koyuldu. Gazel'in ellerini tutup onu kendime çektim ve iç çekişlerle sarsılan omuzlarını okşadım. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Geç kaldığım için çok özür dilerim."

Gazel hiçbir şey demedi, sadece başını omzuma bırakarak ağladı. Behram bir şey sormadı, arabayı bir eczaneye sürdü ve inip merhem aldı. Ona sessizce teşekkür ettiğimde oldukça mahcup göründü. Sanırım dakikalar önceki öfkeli halinden utanmaya başlamıştı. Devamında hiç konuşmadık. Ben merhemi Gazel'in yarasına sürerken arabayı isteğim üzerine benim evime sürdü.

Sessiz yolculuk evimin önünde son bulduğunda Gazel arabadan kaçır gibi inmişti ve ben de Behram'a teşekkür ederek onun ardından inmiştim. Biz eve girene kadar beklemişti ama eve girdiğimizde uzaklaşmıştı. Kendimi hâlâ şok içinde hissediyordum. Gazel'le salona geçtiğimizde neredeyse bir bombanın patlayacağını yeni idrak ediyordum. Salona

geçtim ve geçenlerde aldığı ısıtıcıyı prize takarak çalıştırdım.

Bir müddet yan yana, minderin üzerinde oturduk.

Gazel ağladığında ona söylemem gerekenler dilimin ucuna geldi. Galip ve Behram biraz daha tartışsa, Behram bir defa abisi olduğunu söylese her şey çok korkunç olacaktı. Bombayı son anda imha etmiştik ama o bomba hâlâ avuçlarımızın içindeydi ve önlenemez bir felaketin yaklaştığını hissediyordum. “Ne olur,” dedim. “Ne olur bu felaketin önüne geç.”

“Onu kaybedeceğim... Kaybetmek istemiyorum.”

Gözlerine cevap ararcasına baktım. “Hangisini kaybetmek istemiyorsun?”

“Sence?”

Cevabı bildiğim için sustum, daha fazla bir şey söylemedim. Israr etsem de onu zaten bu yaşananlardan çok korkutamazdım. Artık ne olacağını kestiremiyordum ama iki kişinin bildiği şeylerin sır olarak kalmayacağını biliyordum. Behram’ı çok olmasa da tanıyordum ve Gazel’le aralarındaki engelin hayar tarzları değil de söylediği yalan olduğunu düşünüyordum.

Ders saatim yaklaştığında Gazel’e veda edip evden ayrıldım. Metroya binip kısa bir yolculuktan sonra indim ve kurs binasına doğru yürümeye başladım. Az sonra Hazer’i göreceğimi bilmek kalbimi tatlı bir telaşa sürüklüyor, ellerimi heyecanla titretiyordu. Hazer iki aydır hayatımdaydı, bu iki ayın neredeyse her günü onu görmüştüm ama hâlâ onu görmeden önce ilk kez dans etmeye çıkıyormuş gibi heyecanlanıyordum.

Sokağın köşesini döndüm ve parmak uçlarımda yürüyerek dans binasına ilerledim. Kaldırım kenarında Hazer’in arabasını ararken bakışlarım tanıdık bir yüze takıldı ve bacaklarım ilerlemeyi kesti. Nazım Bey, kaldırımın karşısında durmuş, elinde bir saksı çiçekle bana bakıyordu.

Sorgulamama gerek yoktu, buraya benim için geldiğini biliyordum. Elindeki saksıyı bana getirmişti, benimle tekrar konuşmak isteyecekti ama buna izin veremezdim. Saksıyı almak, onun iltifatlarını dinlemek istemiyordum. Bir anlık telaşla arkamı döndüm ve geldiğim yolu hızlıca yürümeye başlarken onun da hareketlendiğini duydum.

Hızlıca az önceki sokağa girdiğimde adım seslerinin yaklaştığını fark ettim ve bana dokunmasından endişe ederek olduğum yerde ona doğru döndüm. “Rica ediyorum, daha fazla yaklaşmayın.”

Derin bir nefes alarak isteğime saygı duydu ve bir adım kadar gerile-

di. Onunla konuşmak istemiyordum; bir erkekle konuşmak, iltifatlarını dinlemek istemiyordum. Kendimi rahatsız hissediyordum. Hazer vardı, başkası olamazdı.

“Safir, senin için geldiğimi anlamış olmalısın.”

Ellerimi ovaladım. “Zahmet etmişsiniz çünkü sizinle konuşmak istemiyorum.”

Beni izlerken, “Bir ilişkin yok,” dedi. “Şansımı denemek istiyorum. Neden bu kadar karşı çıkıyorsun ki?”

Onu incitmemek için oldukça kibar konuştum. “Duygularınıza karşılık veremem.”

Gözleri huzursuz bir duyguyla gölgelendi. Doğru kelimeler arıyormuş gibi duraksadı. “Bunu beni tanımadan bilemezsin Safir. Bir randevuya çıkalım, sohbet ettiğimizde belki sen de benden hoşlanırsın.”

Hoşlanmam.

Bir erkek bana ilk kez böyle şeyler söylüyor, cesur davranıyordu ama bundan etkilenmiyor, aksine rahatsızlık duyuyordum. Nazım’ın duygularına asla karşılık vermeyeceğimi biliyordum. “Sizinle bir randevuya çıkamam. Lütfen kırılmayın ama sizinle vakit geçirmek istemiyorum.”

Başını eğdi, elindeki saksıya baktı, çiçekleri izledikten sonra gözlerini yeniden kaldırıp bana baktı. Üzgün ve aynı zamanda öfkeli görünüyordu. Elindeki saksıyı bana uzattı. “Bunu al öyleyse.”

Hayır, ikinci kez olmazdı. Ondan bir kez daha çiçek kabul etmek ona açık bir kapı bırakmak gibi olacaktı ve bunu yapamazdım. Hem Hazer görürse bunu nasıl açıklardım? Soracağını biliyordum. “Alamam. Size, bana bir daha çiçek getirmemenizi söylemiştim Nazım Bey.”

“Sen anlamıyorsun galiba Mila, vazgeçmeyeceğim.”

Bu cümle beni ürküttü, kalbimi kastı ve dilimin ucundaki kelimeleri yaktı. Dudaklarım onu sertçe uyarmak için aralandığı esnada bir arabanın, tekerlekleri yere sürterek durduğunu işittim ve başımı çevirip yanına baktım. Arka koltuğun kapısı açıldı ve Hazer dışarıya çıktı.

Kendimi bu tesadüfün yaşanmamış olmasını dilerken buldum ve kasatı kesilerek Hazer’in yüzüne baktım. Çenesi atkının içinde kalmıştı; gergin olduğunu, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırduğunda anladım. Bakışları yüzümdeydi, sanırım ifademi tartıyordu. Onu görmenin mutluluğuyla hafifçe tebessüm ettiğimde büyük bir adım atarak kaldırımı çıktı ve dibime kadar girerek, “Merhaba güzelim,” diye fısıldadı. Sesi bo-

ğuk çıkmıştı. Uzandı, işaretparmağıyla kırpiğimin üzerine düşen saç telini kulağımın arkasına yerleştirdi. “Çok üşümüş görünüyorsun, arabaya geç sen. Ben ilgilenirim.”

Onu Nazım’la bırakıp gitme düşüncesi bana iyi hissettirmiyordu. “Nazım Bey’le konuşmamız bitmişti zaten, arabaya beraber geçelim...”

“Nazım Bey mi?” Henüz Hazer’e kurduğum cümle bitmemişti ki Nazım’ın sesini duydum ve Hazer’in gözlerindeki rengin koyulaştığını gördüm. Başını çevirip Nazım’a tarafa baktığında kalbim küt küt atmaya başladı. “Az önce Nazım diyordun. Hani beyi atmıştık Safır?”

Aman Tanrım, resmen yalan söylüyordu. Ona hep aynı şekilde hitap etmiş, bir kez bile bu sınırı aşmamıştım ama o resmen Hazer’in yanlış anlaması için yalan söylüyordu. O kadar şaşırdım ki dönüp bunu yalayamadan Hazer’in Nazım’a doğru sert bir adım attığını gördüm. Dizlerim titriyordu; düşünmeden, hesap etmeden Hazer’in ceketinin uçlarına yapıştım.

“Akşam sekizde,” dedi Hazer sadece, sesindeki sert tavır etrafımdaki aydınlığı ters düz ederek karanlığa çevirdi.

Nazım’ın dudaklarında sabırsız bir gülümseme peyda oldu. “Adresi mesaj atarım.”

Hazer bir nefes alarak gözlerini çevirip bana, ardından ceketinin uçlarındaki parmaklarıma baktı ve beni yatıştırmak ister gibi hafifçe gülümsemi. Zihnimde, onların karşılıklı olarak kurdukları kelimeler gezinirken Nazım eğildi ve elindeki saksıyı kaldırımın kenarına bırakarak doğruldu. “Bunları da sana aldığım diğer çiçeklerin yanına koymanı ümit ediyorum Safır.”

Arkasını dönüp uzaklaştığında Hazer’in dudaklarının arasından tuhaf bir ses çıktı ve hiç ummadığım bir şey yaptı. Bacağını kaldırdı, ayağını ileri uzattığında saksıyı devireceğini anladım. Yeniden ceketinin ucuna asılıp onu durdururken, “Lütfen,” diye fısıldadım. “Onlar yalnızca çiçek.”

Durdu ve kaldırımdan inerek bakışlarını bana çevirdi. O esnada eğilip saksıyı avuçlarımdan arasına aldım ve üzülerek ona baktım.

“Bu çiçekleri alıp evine mi götüreceksin?”

Tanrım, bu onu incitiyor muydu? Öfkesi bu yüzden miydi? Onu asla bilerek incitmezdim ama çiçekleri de bırakamazdım. “Saksıyı kıracak mıydın?” dedim inanamayarak. “Görmüyor musun, içinde çiçekler var. Bunu yapmayı düşündüğüne inanmıyorum.”

“Ben de senin o saksıyı alıp evine götüreceğine inanamıyorum! N’olur almasan ha, n’olur! Çiçekler romantik şeyler tamam mı? Ne gereği var yani şimdi...”

Soluk soluğa kalmıştı. Nefes bile almadan, hızlıca sıralıyordu cümlelerini. Ne yapacağını bilemiyor, doğru kelimeleri hiç bulamıyordum.

“Evdeki o saksıyı da kırmak istedin mi?”

Sesi pürüzlüydü. “Belki.”

Ayağa kalktım ve bir şey diyemeden arabaya ilerledim. Şoför koltuğunun yanında durarak kapıyı araladım ve Kerem’in şaşkın bakışları arasında elimdeki saksıyı ona uzattım. “Bu çiçekleri sana versem bakar mısın?”

“Aa... Tabii.”

Gülümseyerek kapının önünden ayrıldım ve yere eğilip kargaşa esnasında düşen atkıyı aldım. Atkıyı boynuma dolarken Hazer’in bana doğru bir adım attığını hissettim ve mırıldandım. “Derste görüşürüz.”

Ellerimi ceplerime yerleştirerek kaldırımda ilerlemeye başladığımda ona sırt çevirmiş olmak kalbimi huzursuz etti ve omuzlarım düştü. Bu yaşadığımızın ne olduğunu bilmiyordum ama... bir daha yaşamak istemiyordum. Köşeyi döndüm ve onun görüş açısından çıktığımda sırtımı arkamdaki duvara yaslayarak bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Kar kristalleri yavaşça süzülüyor, kimisi yüzüme konuyordu. Gözlerimi bir an için yumarken yüzümde eriyen kar tanesini hissettim. *Tanrım*, diye düşündüm içimden. *Söylediklerimle onu incitmektense ömür boyu dilsiz kalmak isterim. Şayet o beni incitecekse duymamak için ömür boyu sağır kalmak isterim.*

“Baba, Hazer bana küstü galiba. Beni hiç aramıyor.”

Fısıltım dudaklarımın arasından dökülürken nefesim süzülerek pencereyi buğuladı. Kollarım, sarılacak başka kimsem olmadığı için kendime sarılmıştı ve güneşi görse bile açamayan bir çiçek gibi hüznle oturuyordum.

Evimde, salonumdaydım. İçerisi çok şükür ki sıcaktı, ışık yanıyordu. Gazel dakikalar önce uyuyakalmıştı. Dün sabahtan beri bu evdeydi, geceyi beraber geçirmiştik ama bir türlü Gazel’in keyfini yerine getirememiştim; üstelik ben de keyifsizdim. Dün olanlar beni üzmişti. Dersten sonra Hazer’le hiç görüşmemiştik. Bugün dersim yoktu; sadece sahafa gitmiş, mesaim bittiğinde eve gelmişim.

Onu yirmi dört saatten uzun bir süredir görmüyordum.

Bana mesaj atmamış veya aramamıştı. Ben de onu aramamış, mesaj atmamıştım ama şimdi... burada böyle oturmuş yıldızları izlerken biri elindeki bıçağı kalbimin üzerine sürtüp sürtüp geri çekiyormuş gibi hissediyordum.

Bakışlarım gökyüzündeki en iri yıldıza odaklıyken, “Yüreğim çok buruk,” diye fısıldadım. “Baba bana ne oluyor? Niye onu görmediğim için yüreğim burkuluyor?”

Derin bir iç çekerek parmağımı cama yasladım ve bir kalple, o kalbe doğru uçan bir kelebek çizdim.

“Fazla mı tepki verdim? Aslında birbirimize bağırmadık, incitici hiçbir şey söylemedik ama bozuştuk sanki, öyle hissettim.” Dudaklarımı ısır-dım. “Gece onu yine rüyamda gördüm, bana gülümsüyordu. Harika bir rüyaydı padre”. Ama uyanınca çok utandım çünkü rüyamda şey...”

Yanaklarım kızarak sustum ve çizdiğim kelebekle kalbe baktım. Ah, ne hüznü bir geceydi. Yılbaşıydı, insanlar yeni yıla mutlu girerken ben üzgün giriyordum.

Hazer’in yanına gitsem... Evinde midir acaba?

Artık on beş yaşında bir kız değildim; kararlar verip onları uygulayabilirdim. İnsanlar tartışabilir, sonra oturup konuşarak sorunu çözebilir-di. Gazel’in üzerindeki battaniyeyi daha sıkı örtüp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra montumu aldım. Üzerimde beyaz bir kazakla, siyah pantolon vardı. Montumu üzerime geçirdikten sonra atkıma sarındım ve sokak kapısına yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapatarak kilitledim ve emin adımlarla bahçe kapısına yürüdüm. Karanlıkta etrafı seçmek zor olsa da çıktım ve kapıyı ardımdan sessizce örtüp başımı kaldırdığımda...

O yüzle, o güzel gözlerle karşılaştım. Sokağın karşısında, arabasının önündeydi. İlk önce gerçekliğine inanamadım ama şu acılar içindeki dünya etrafımda dönmeye başladığında ve Hazer’in yutkunan boğazını gördüğümde içim sıcak oldu.

İlk önce hangimiz davrandık bilmiyorum ama ikimiz de bir anda yerimizden hareketlendik ve iki kalp atışı kadar bir süre sonra karanlık sokağın ortasında buluştuğumuzda ellerim, varlığını teyit etmek için titreyerek omuzlarına yerleşti. Hazer’in gözleri kapandı ve omuzlarının üzerindeki karlar parmaklarımın altında eridi.

“Hazer, Hazer, Hazer... Buraya kadar gelmişsin ama niye girmedin içeriye? Üşümüşsün.”

“Beni eve alır mıydın?”

Hızlıca kafamı salladım. “Başımın üzerinde yerin var.”

Yanaklarım kızarıırken Hazer gözlerini açtı ve ellerini tereddütle bana uzattı. Benden onay beklediğini gördüğümde başımı salladım. Ondan gelecek her şeyi kabul edebilirdim. Hazer ellerini belimin iki yanına yerleştirdi. Kibar, ölçülü bir tutuştu. “Senin de benim başımın üzerinde yerin var.”

Kıkırdadım. “Öyle deme, başının üzerine çıkarım görürsün.”

Rahatlamış gibi derin bir nefes alarak yüzüme eğildiğinde üşümüş nefesi tenimi okşadı ve kalbim derin bir rahatlamayla gevşedi. “Bir yere mi gidiyordun?” diye sordu.

Yanaklarımı biraz daha kızartacak bir hamle yaparak, “Sana geliyordum,” diye fısıldadım, ona bir sır veriyormuş gibi. “Ama bir baktım ki... sen bana gelmişsin.”

Hazer’in gözlerinde, susamış bir adamın bakışları belirdi. Ellerim omuzlarını okşarken, “Seni yorar mıyım hiç?” diye fısıldadı ve derin bir nefes alarak belimdeki ellerini biraz daha sıkı. “Gelirim tabii.”

İyi ki gelmişti. Hazer’in kirpiğine bir kar tanesi düştüğünde, “Bana şefkat duyuyorsun galiba?” dedim.

Uzanıp kirpiğinin üzerindeki kar tanesini alırken Hazer’in hem temasım hem de sorumla afalladığını hissettim. Parmağımı kirpiğinden çekerken, “Bunu nasıl anladın?” diye sordu.

“Bana uzanırken... ellerin titriyor.”

Bir an irkildi ve gözlerini çevirip belimdeki ellerine baktı. Parmakları tereddütlü, ürkek davranıyordu ama aslında cesur olduğunu da biliyordum. “Sen öyle bir şeysin ki... Masumiyetle, dile düşmez o duygular arasında sarsıyorsun beni.”

Kollarının arasında, bana fısıldadığı cümlelerin etkisiyle sarsıldığım da Hazer üşüdüğümü düşünmüş olmalı ki elinin birini sırtıma yasladı ve montumun üzerinden okşadı. “Şşt,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Güneş üşür mü hiç?”

Gece Yarısı Güneşi.

Dudaklarım kıvrıldığında, bakışları gözlerimden inip yüzümün aşağısında oyalandı ve gözleri saniyeler içinde koyulaştı. Omuzlarından

avuilerime yayılan sıcaklığı hissederek dudaklarımı ıslattığımda Hazer yüzünü sertie sol tarafa çevirerek montumu sıktı. “Safir, Safir...”

“Bana kızgınlığın geçti mi?”

“Kızgınlık değildi bu Mila. Ben... Nazım’dan hazzetmiyorum ve seni hoşgörüsüz ne kadar insan varsa hepsinden korurum. Nazım da tam olarak öyle biri, stelik...”

Cümlesini tamamlamadan sustuğu için, “stelik?” dedim onu teşvik ederek.

Hazer bakışlarını özellikle bana çevirmiyor, kaçırıyor gibiydi. “O benden daha gen,” dedi zar zor duyulan bir sesle. Öyle ki ilk önce yanlış duyduğumu bile düşündüm. “Yaşı senin yaşına da daha yakın... Niye böyleyse zaten?”

Söylediklerini kafamda toparlamaya çalışırken Hazer yüzünü biraz daha çevirdi ve o zaman gözlerim garip bir şeye denk geldi. Dudaklarım öylece aralıklı kalırken Hazer’in kemikli yüzü sertişti ve ben parmak uçlarımda yükselirken alnını kırıştırdı. Karanlıkta fark edilmiyordu ama sokak lambasının ışığı yüzüne vurduğunda elmacikkemiğindeki o darbe izi belirginleşmişti.

“Yumruk yemişsin,” diye fısıldadım hayret içinde. “Kim yaptı? Bunu kim yaptı Hazer? Kim yaptıysa eli kırılıں...” Duraksadım. “şey, eli kırılmasın tabii ama... Acıyor mu Hazer? Çok acıyor mu?”

Han bakışlarını yavaşça bana çevirdi ve buruşturduğum yüzüme bakarken dudaklarından neredeyse bir gülümseme geçti. “Canım acıdı diye... evham mı yaptın sen?”

“Burada bekle,” diye rica ettim ve geriledim. Hazer’in belimdeki eli mecburi şekilde uzaklaşırken, “Merhem alıp hemen döneceğim,” diye devam ettim ve ona konuşma fırsatı vermeden koşmaya başladım.

Eve vardığımda doğrudan salona girdim ve Gazel için aldığımız merhemi yer yatağının üzerinden aldım. Vakit kaybetmeden kendimi dışarıya attım. Doğrudan sokağa koşuyordum ki bahçedeki hareketlilik ilgimi çekti ve bakışlarım oraya çevrildi.

Hazer bahçeye girmiş, yerden kar topluyordu.

Endişelerim anında yatıştı ve sakin adımlarla onun yanına ilerledim. Hazer de bu sırada karları toplamış, doğrularak bana dnmşti. Karları iki elinin içinde sıkarken, bana doğru bir adım attı ve yapacağı şeyi

anladığımda kafamı iki yana doğru salladım. Sırıttı. “Hazer yüzüm çok üşüyor, atma lütfen...”

Duraksadı ve ardından eğildiğinde karı yere bırakacağını anlayarak sinsice gülümsedim. Yüzüm aşırı üşümüyordu ama kar atmaması için öyle demiştim. Şımarıklığımdan utanarak gülümserken Hazer doğruldu ve avcundaki karları suratıma fırlattı.

“Hazer!”

Boğazdan gelen gülme sesini benim bağırışım takip etti. Kar taneleri yüzümde dağıldı ve bir kısmı yere düşerken bir kısmı yüzümde kaldı. Titreyen elimi yüzüme götürüp kar tanelerini silerken kızgın görünmeye çalıştım ama benimle eğlenirken öyle mesut görünüyordu ki onu kırmak istemedim. Kızarak gülümsedim ve yanına yürüdüm. “Ellerin üşüyecek bak şimdi,” dedim çıplak ellerle karı aldığı için. “Eve geçelim de ısın istersen?”

“Beni eve mi atıyorsun?”

“Aaa, edepsiz!”

Gülme sesi bir daha çıktığında kabalık olmaması için huysuzlanmadım ve o beni izlerken merhemi kutusundan çıkardım. Bir parça merhemi parmak ucuma aldım ve uzanıp yarasına dokundurdum. Kolaylık olması için yüzünü eğdiğinde aramızdaki mesafenin kısalmasıyla dünya etrafımda dönmeye başladı.

Hazer aramızdaki yoğunluğun geçmesi için ondan uzaklaşmama müsaade etti ve bana sırtını çevirip etrafına bakındı. Saçlarımı parmaklarımla arasına daldırdım ve uzun, büyük silüetini izledim. Hazer gerçekten kalıplı bir adamdı ama kaba ya da iri durmuyordu. O elini ensesine atarak saçlarını karıştırırken ne kadar estetik ve nazik görüldüğünü düşünüyordum. Hayatımın bir yerinde olan erkekler hep fevriydi, dışarıda erkeklerin sürekli küfredtiğini, kaba şeyler söylediğini görüyordum. Hazer bazı anlar dışında sakın, vakur, dingin bir adamdı ve bu bana huzur veriyordu.

“Balerinim?” Sesi âdeta elimden tutup beni düşüncelerimin içinden çekip aldı. “Üşüdün mü?”

Üşüdüm dersem eve girmemi isterdi ve o da kendi evine giderdi. Bu yüzden, “Çok değil,” dedim.

Yanına yaklaştığımda bana göz kırptı ve tek dizinin üzerine eğilerek yerden kar toplamaya başladı. İlk an karları alıp tekrar suratıma atacağını düşündüm ama bunun yerine topladığı karları yerde sürükleyerek bir

top haline getirmeye başladı. Sürüklediği karlar birleşip iri bir top haline geldiğinde, “Eee,” dedi. Soğuktan burnu kızarmıştı. “Balerinim kardan adam yapmama yardım etmeyecek mi?”

Biraz kar almak için uzandım ama Hazer, “Dur,” diyerek dikkatimi çekti ve bakışlarına karşılık vermekten başka çarem kalmadı. Cebinden çıkardığı siyah eldivenleri bana uzattı. “Giy bunları da üşümesin ellerin.”

Çekinerek eldivenleri aldım. “Gracias.”

Eldivenleri onun giymesini istesem kabul etmeyip giymemde ısrarcı olacağını biliyordum, bu yüzden üstelemedim. Eldivenleri giydim ama biraz büyük geldiği için ellerimin haline güldüm. Hazer ellerime baktı ve dudagının kenarı kıvrıldı. Yemin ederim ki neredeyse elimi kaldırıp gülümsemesine dokunacaktım ama parmaklarımı sıkarak buna güçlükle mâni oldum.

Önüme dönüp karları avuçladım ve yerde yuvarlayarak irileştirmeye çalıştım. Hazer büyüttüğü karı yere sabitlemişti ve sanırım benim büyüttüğüm karı da onun üzerine koyacaktı. Kartopunu azimle büyütürken çok keyif alıyor, sık sık Hazer’e bakıp gülümsüyordum. Yirmi sekiz yaşındaydı ve yaşı benim için hiç sorun değildi ama bazen benim yaşıma, yaşıma sebep olduğu çocuksu tavırları kusur olarak görmesinden çok korkuyordum. Ama bana eşlik edip kartopu yuvarladığını gördüğümde tüm şüphelerim silinmişti.

Büyüttüğüm kartopunu ellerim ve kollarımın yardımıyla kaldırarak onun kartopunun üzerine koyduğumda, Hazer tek dizinin üzerinde yerdedydi ve dikkatle bana bakıyordu. Ben parmaklarımla, kartopuna şekil vermeye çalışırken, “Safir,” dedi Hazer aniden. Sesi tereddüt içindeydi. “Kaç... Kaç yaşındaydın?”

Yüzümü başka tarafa çevirerek bana yabancı gibi gelen bir sesle fısıldadım: “Beş... Sadece beş yaşındaydım.”

Bu sorunun geleceğini biliyordum, babamın intiharıyla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordu ama ben bu acıyı dile getiremiyordum ki. “Çok küçükmüşsün,” diye fısıldadığında babamın bana son kez attığı bakışlar gözümün önüne geldi ve beş yaşından beri göğsümde taşıdığım yarabandını kana buladı. “O zaman yanında olmak isterdim.”

O zamanlar yanımda olsaydın şekerlerle kandırılmazdım.

O kadar kötü zamanlardı ki şimdi bahsini açmak bile gözlerimi doldurmuştu. Nabzımın hızlandığını hissettim ve bütün dünyanın üzerinde

yanan tek deniz benmiş gibi kendimi yalnız, çaresiz hissettim. “O zaman sen on iki yaşında mıydın?”

“Ever, on iki yaşındaydım.”

Kıbarca gülümsedim. “Ben sana abi derdim o zaman.”

“Abi mi?” Gerildiğini hissettim. “Bir de yaşlısın de istersen...”

Babamı biraz daha düşünürsem hıçkırıklara boğulur, bir deniz içimde kuruyana kadar ağlardım. Bu yüzden acımı düşünmemeye çalışarak biraz daha kar aldım. Fakat Hazer’i tatmin etmeyen bir şeyler olmalıydı ki tereddüt ederek konuşmaya devam etti. “Bunu neden yaptı Safir?”

Çünkü kızına rağmen aşkının onu öldürmesine engel olamamıştı.

Henüz benim bile kabul edemediğim bu acımasız gerçeği onunla paylaşmadım. “Kabalık olarak görme ama... bunu söyleyemem.”

Annemin sayısız adamla birlikte olduğunu ve babamın buna dayanamadığını sana anlatamam...

“Çok korkmuş muydun?”

“Anlamamıştım ki,” diye fısıldadım, bakışlarım boşluğa dalarken. “Koridor çok karanlıktı, oturma odasına geçmek için babamı çağırmıştım ama gelip beni almamıştı. Benimle oyun oynadığını düşündüm çünkü tek arkadaşım babamdı. Kapıyı açıp girdiğimde babamı yu... yukarıda gördüm, iskemle yere devrilmişti. Yine de hiçbir şey anlamamıştım. Çünkü... gözleri açıktı Hazer ve bomboş baksa da bana bakıyordu. Oyun sandım, onu oradan indirebileceğimi sandım...” Sertçe dudaklarımı ısır-dım. “Çocuktum, oyununa eşlik ederek onu oradan indirmeye çalıştım ama inmedi. Babama oyunu fazla uzattığı için biraz küstüm ve ayakları-nın altında uyuyakaldım. Dünyada... her şeyi ama her şeyi unutsam da babamın bana bakan o bomboş gözlerini unutmam.”

Hazer’in nefesi kesilmişti. İntiharı oyun sanan bir kız çocuğunun hangi kelimelerle teselli edileceğini bilememişti belki de. Aramızdaki ses-sizlik o konuşana kadar sürdü.

“Acını haykırırken bile sesinden, duruşundan, titreyen ellerinden ki-barlık akıyor. Sen... nasıl bir şeysin böyle Mila?”

Burukça tebessüm ettim ve teşekkür bile etmeden eğilip yerden kar toplamaya başladım. Hazer üstüme gelmedi, daha fazla bir şey sorma-dı ve ben kardan adamı tamamlarken benden uzaklaşarak bahçenin di-ğer tarafında sigara yaktı. Kardan adamı yaparken onu ve hareketlerini

izledim. Parmaklarıyla bahçenin demirini kavradı ve demiri o kadar sıkı ki bir an demiri kırabileceğini bile düşündüm.

Altında kaldığı bir şeyle baş etmeye çalışıyor gibiydi.

Yapma, baş etmeye çalışma. Çünkü bazen olmaz, baş edilmez... Çünkü bazen acılarımız duygularımızdan daha güçlüdür.

Cebimde bir titreme hissedince telefonumu çıkardım ve ekranıma düşen bildirime baktım.

Gönderen: 053 *

Safircığım, ben Bahar Teyze'n kuzucuğum. Numaranı Hazer'den istedim. Lütfen ona kızma, çok ısrar ettiğim için vermek durumunda kaldı. Hayırlı akşamlar diler, yeni yılını kutlarım güzel kızım. Mesajımı mazur gör, dilerim rahatsız etmemişimdir. Güzel geceler.

Şaşkınlığım geçtiğinde yeni yılını kutlama nezaketi gösterdiği için minnetle doldum. Kendimden habersizce gülümserken rehberle girerek numarayı kaydettikten sonra mesaj yazdım.

Gönderilen: Bahar Teyze

Merhaba. Elbette mesajınız beni rahatsız etmedi, aksine çok mutlu oldum. Çok teşekkür ederim, sizin de yeni yılınızı kutluyorum. Hoşça kalın.

Annesi öyle kibar bir kadındı ki Hazer'in bu kadar ince düşünceli olması beni şaşırtmıyordu. Telefonu cebime koyarken ister istemez kendi annemi düşündüm. Annem değil yılbaşında, doğum günlerimde bile beni aramaz, görmek istemezdi. Doğrusu doğum günümü hatırladığını bile düşünmüyordum.

"Biriyle mi konuştun?" Hazer'in sesi yakınımdan geliyordu. Ellerimi önümdeki kardan adama yasladım. "Annen," dediğimde Hazer'in kaşları çatıldı. "Yeni yılını kutlamak için mesaj atmış."

Hazer gözlerini devirdi. "Annem de seni sevdi."

Gözlerimi kırıştırdım. "De?"

Ayıışığı, bakışlarını bir hançer gibi delip geçti ve Hazer bir an tutuklu kaldıktan sonra yavaşça konuştu. "Mustafa Kemal de sevdi, onu diyorum."

Önüme döndüğümde Hazer arkamda durdu ve kardan adamı izledi. Yere eğildim ve büyük bir kartopu daha yaptım. Onu da diğer iki kartopunun üzerine koyarak düzeltiltim ve gerçek bir kafa görünümü vermeye çalıştım. Hareket ettiğim için atkım düşüyor, Hazer uzanıp düzeltiyordu. Üçüncü kez atkım düştüğünde ve Hazer tereddütte uzanıp

üçüncü kez omzuma koyduğunda yüzümü okşayan rüzgârın bile hissettirdiğim sıcaklıkla yandığını düşünerek ona gülümsedim.

“Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmene gerek yok.”

Önüme tekrar döndüğümde kardan adamı tamamlamak için göz, ağız, burun yapmaya çalıştım. Bunlar için zeytinle havuca ihtiyacım vardı ama yanımda bunlar olmadığı için parmaklarımla çizmeye çalıştım ve yapabildiğim en iyisini yaparak kardan adamı tamamladım.

Saçlarımı yüzümden alırken dönüp ona baktım ve kollarımda, küçüklüğümden daha ağır bir hissi taşımaya başladım. Dilimin ucundaki kelimeler kâğıt gibi yandı ve zaman etrafımda aksa da benim için dondu. Hazer pürdikkat kardan adama bakarken ona doğru bir adım attım ve elimi kaldırıp gözünün önüne salladım. Hiçbir tepki göstermeden bakışlarını bana çevirdi ve aklımın ucundan geçmeyecek bir şey söyledi.

“Dizlerine yatabilir miyim?”

Neredeyse bir dakika kadar donup kaldım ve gözlerine bakarken Hazer’in alnından soğuk terler aktığını gördüm. Yüzünde, benimki kadar afallamış bir ifade vardı ama geri adım atmıyordu. Başını dizlerime bırakıp öylece yatmaktan bahsediyordu ama kalben, ruhen bu yakınlığı nasıl kabul edeceğimi bilemiyordum. Ellerimi sıkıca birbirine bağladıktan sonra ona arkamı döndüm ve eve doğru yürüdüm.

“Eve girelim.”

Koridorun lambasını yakarak Gazel’in yattığı değil de diğer odaya yöneldim ve kapıyı açıp girdim. Oda bomboştu, oturacak hiçbir şey yoktu ama ayışığını öyle güzel alıyordu ki iyi hissettiriyordu. Hazer de arkamdan odaya girdiğinde karanlıktan korktuğumu bildiğinden olsa gerek elini düğmeye götürerek açtı ama tavanda bir lamba yoktu. “Hay aksi,” diye mırıldandı.

Bu oda sıcak değildi ama beni sıcak bastığı için önce atkımı, sonra montumu çıkarıp yere serdim ve o montun üzerine oturdum. Hazer karanlığı dert etmediğimi anlamış olmalıydı ki içeriye girdi ve atkısıyla montunu çıkararak yanıma oturdu. Bağdaş kurarak ellerimi dizlerimin arasına koyduğumda, “İçerinin ışığı yanıyor,” dedi sessizce. “Neden orada oturmuyorsun?”

“Oturma odasında Gazel var.”

“Doğru.” Hazer’in ses tonu bir anda değişti. “Behram bir şeylerden bahsetti.”

“Onu uyandırmak istemem,” dedim ve çok heyecanlı olduğum için önüne geçemediğim bir pervasızlık yapıverdim. “Hem onun yanındayken seninle flört edemem...”

Cümlem biter bitmez odayı şaşkın bir homurtu ve zarif bir gülme sesi doldurdu. Pervasızlığımdan çok gülüşündeki zarafetin gönlüme ılık bir esinti gibi misafir oluşuyla ilgilendim ve bu gece ikinci kez gülüşüne dokunmak istedim.

“Şapşal.”

“Despot.”

Yanağımı soğuk duvara yaslayarak kalın damarlı bileğindeki iplere bakarken camda bir ışık huzmesinin parladığını gördüm ve odanın içindeki aydınlanmayla beraber başımı çevirdim. Bir havai fişek patlamış ve gökyüzünün derinliklerinde kaybolmuştu.

“Beyaz senin rengin. Kazağın da çok hoş.” Hazer’in mest edici sesini duyarak heyecanlandım ama yıldızlara bakmaktan vazgeçmedim. “Ama sanki... yakan çok boş gibi.”

Başını kaldırdığında gözlerimiz camdaki yansımalarımızda kesişti ve kalbime kan taşıyan damarlar zavallı bir hisle sıkıştı. “Müsaade et,” dedi ve saçlarıma uzandı. “Şu tarafa çekeyim saçlarını.”

Saçlarımı nazikçe tuttu ve sol omzumda topladı. Artık yıldızları değil, onun camdaki yansımalarını izliyor, acı çekiyormuş gibi güçlkle nefes alıyordum. Hazer ellerini çekti ve bir anlık hareketten sonra parmakları yeniden bakış açıma girdi. “Seni çiftliğe götürdüğüm günün gecesinde yanıma gelip bana ne çizdiğimi sormuştun, hatırlıyor musun?” Güneşi aya kavuşturmayan şu dünya, denizle karayı birleştiriyordu sanki. “Bir balerin çiziyordum, sabahına o çizimi tamamladım. Tanıdığım bir kuyumcu var, çizimi ona verdim ve ona benim için bir kolye yapmasını rica ettim. Doğrusu senin için ama tabii kuyumcunun bundan haberi yok. O çizimi senden ilham alarak çizdim...” Duraksayarak konuşuyordu. Yutkundu. “Sen benim ilham perimsin.”

İlham perim, demişti. Benim için özel bir kolye yaptırmıştı, bu kolyenin eşi benzeri yoktu. Gri gözlerimi gerdanıma indirdim ve kolyeye baktım. Zinciri altın sarıydı, ucunda bir balerin vardı ve o da zincirle

aynı renkteydi. Kolları yukarı kalkmış, bacakları zarafetle kıvrılmış, ince, uzun bir balerindi. Ayaklarında pointleri bile vardı. Kolye muazzamdı ve bu... bendim.

“Hazer... bu çok güzel. Ağlatacaksın beni.”

“Ağlama. Gülümse diye aldım.”

Dönüp onunla göz göze geldim. Tepkimin ne olacağını kestiremediğinden olsa gerek kaygılanmıştı ama onun güzel yüzünde kaygıyı görmek yalnızca yüreğimi burkardı. Çok mutlu olmuştum. Benim için böyle güzel şeyler düşünmesi o kadar hoştu ki kanatlarım ne kadar yanarsa yansın ona uçmak istedim. Amber gözleri, titreyen yüreğimi görür gibiydi. Büyük bir dikkatle tepkilerimi izlerken dudaklarımı kıvrıdım ve istediği gibi ona gülümsedim. “Bana yaslanayım diye omzunu verdin... Daha fazlasını istemeye hakkım yok belki ama... isteyeceğim. Hazer, beni bırakma, olur mu?”

Dünya ne yaparsa yapsın Ay, Güneş’in etrafında dönerdi, bu yüzden artık kafamı çevirdiğim her yerde onu görmek beni şaşırtmıyordu; hatta böyle olmasını istiyordum. Bana Güneş diyordu, o zaman Ay olup etrafımda dönmeye mahkûmdu. Beni bırakmasını istemiyordum.

Hazer’in gözleri büyüdü ve havai fişekler patlayarak gökyüzünün derinliklerinde kayboldu. O Ay’dı ve Güneş’in etrafında dönüyordu ama... biri doğduğunda öteki batmaya mecburdu. *Ay ve Güneş birbirinin etrafında dönmeye mecbur olsa da düzen onları kavuşturmazdı.*

“Senin beni bırakmayı istemenden korkuyorum,” diye fısıldadı ve başka hiçbir şey demeden bakışlarını çekti.

Neden böyle demişti ki? Bunun için bir sebebim yoktu. Çok heyecanlandığını ve telaşlandığını anladığımda tecrübesiz bir adam olduğumu düşündüm ama yirmi sekiz yaşında olduğumu hatırladım. Yeni yıla, birbirimizin gözlerinin içine bakarak girdik ve onun benden dilediği şeyi gerçekleştirmek için geriye çekildim. Hazer de benimle aynı anda geriye çekildi ve ben bacaklarımı ileriye uzatırken beni izledi. Elimi dizimin üzerine koydum. Tebessüm ettim.

“Dizimde yatmak istemiştin...”

Bir dizime, bir suratıma baktıktan sonra kafasını salladı. “Kabul edeceğini düşünmemiştim, sadece şansımı denemiştim.”

Elimi yavaşça dizime vurdum.

Hazer’in omuzları gerildiğinde kaşe paltosunu çıplak zemine serdi ve

benimle tekrar göz teması kurmadan uzandı. Başı yavaşça dizlerimin üzerine yerleştğinde kafasının ağırlığını ve sıcaklığını hissettim. Sırtı bana dönük şekilde yattığı için yüzünü değil de başını görebildiğimden gülr, siyah saçlarını izliyordum. Ellerim öylece kazağımda kalmıştı ve hâlâ başının dizlerimde olduğuna inanamıyordum. Bacaklarını kendine çekmiş, ellerini de dizlerinin arasına yaslamıştı ve omuzları kaskatıydı. Vücudumu serbest bıraktım ve elimi götürüp parmaklarımla gri kazağının üzerinden omzunu okşadım.

Dönüp pencereye baktım. Ay ne güzeldi, yıldızlar ne hoştu. Havai fişekler artık patlamıyordu ve şehrin kalabalığı içinde duyabildiğim en net şey, bizim şarkımızdı. Başımı tekrar önüme çevirdim ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atması karşısında hiçbir şey yapamadan saçlarını izledim.

Ben onu izlerken zamanın nasıl geçtiğini takip edemedim ama telefonumun ışığı yanıp söndüğünde ve bunu bir melodi takip ettiğinde kaşlarımı çatarak telefonuma uzandım. Leo'nun kaldığı yetimhane müdürisi arıyordu. Korku dolu bir hıçkırık ruhumda hapis kaldı ve parmaklarım aramayı yanıtlayarak telefonu kulağıma götürdü.

“Alo?”

“Şükür ki açtın!” dedi Müdire Hanım ve daha sakın bir ses tonuyla devam etti. “Özel bir gecede, uygunsuz bir saatte aramamı bağışla lütfen. Daha önce de aradım ama açmadın.”

“Sorun değil.”

“Sevindim tatlım. Fazla zamanını almayacağım. Sana yeni fark ettiğim bir şeyi söylemem gerekti. Leo'yu evlatlık isteyen bir aile olduğundan bahsetmiştim.” Nefeslendi. “Geçen gün Leo'yu evlatlık isteyen kişinin, senin büyüdüğün yetimhanenin müdürisi olduğunu fark ettim...”

“EVE DÜŞEN BOMBA”

*Bahçedeki en güzel çiçeğe onun adını verdim ve sonra...
o çiçeği öldürdüm. Artık benim için açmayacak.*

Hiç sabah olmayacak gibi gelen, upuzun bir gece oldu. Güneş doğana kadar sokak lambaları yandı ve Hazer dizlerimde deliksiz bir uykudaydı. Uyuyakaldığımda kış güneşi doğuşunu tamamlamak üzereydi ve düşüncelerim duygularımı yakalarından tutup sarsıyordu.

Saatler sonra uyandığımdaysa Hazer’in dizlerimden kalkmış olduğunu, günün epey aydınlandığını gördüm ve olduğum yerde hiç kıpırdamadan durarak bir süre duvarları izledim. Huzursuzdum, öyle ki kalkıp Hazer’in nerede olduğuna bile bakmadım.

Benden, ellerimi uzatıp bir ateşin üzerine bastırmamı bile isteyebilirlerdi ama kardeşimi ona vermemi isteyemezlerdi.

Aklım, kalbim almıyor; aksine acıyordu. Ablasının ben olduğumu bile bile kardeşimi almak istiyordu ama o asla bir anne olamazdı. Bunu ne için yapıyordu? Kardeşimin hayatını da mahvetmek için mi yoksa vicdan azabı çektiği için mi?

Vicdanına şu an değil, o karanlık günlerde ihtiyacım vardı.

“Ne yapacağım? Ne gelir elimden Tanrım?”

Hazer’in paltosunu elime aldım ve kumaşı parmaklarımla arasında sıktım. Altdudağımı ısırdım ve tereddütle başımı eğip burnumu kaşe paltosuna yasladım. *Çok güzel bir kokuydu, bir kere kokladıktan sonra ikinin hatırı kalıyordu.*

Paltosunu minderler üzerine bıraktım ve odadan çıkıp dağılmış yüzümü yıkamak için banyonun yolunu tuttum, bu sırada etrafta Gazel’le Hazer’e bakındım. İkisi de ortalıkta görünmüyordu. Banyoya girip yüzümü buz gibi suyla yıkarken kendim için aldığım küçük aynadan yüzüme baktım. Bu sabah gözlerimde keder ve hüzünden başka bir şey daha vardı: Hazer.

Aynaya bakıp gözlerimde ilk kez bir erkeği gördüm.

Salonun kapısını açıyordum ki başka bir ses duydum ve omzumun üzerinden arkama baktım. Sokak kapısı açıldı ve Hazer anahtarı kilidin üzerinden alırken beni gördü. Onu gördüğümde uzun vakittir soluk boruma batıyormuş gibi hissettiren diken düştü ve nefes almam kolaylaştı.

“Neden hızlı hızlı geldiğimi anlamıyordum,” dedi. Saçlarında ve kirkiklerinde kar vardı. “Seni görünce anladım.”

Yanaklarım ısınırken Hazer’in genzini temizlediğini duydum. Bakışlarını aceleyle kaçırdı ve bir pastane torbasıyla yanıma ilerlerken, “Günaydın,” dedim alçak sesle. “Çok üşümüş gibisin.”

Yanıma kadar geldiğinde ne kadar üşümüş olduğunu daha yakından gördüm ve ellerimi uzatıp kızarmış yüzünü ısıtmak istedim.

“Senin için sıcak içecek ve yiyecekler aldım,” dedi, neden üşüdüğünü açıklar gibi. “Karnın doysun, için ınsın. Bunlar üşümeme değer.”

Şefkatle gülümseyerek, “Öyleyse izin ver,” dedim ve uzanıp elimi yavaşça yanağına koydum. Soğuk yanaklarıyla sakallarını avuçıçimde hissettiğimde çok garip oldum. Elimde olmadan gülümsedim ve elimi geriye çekerken, bakışlarının elimi takip ettiğini gördüm. “Seni görene kadar derin bir kederin içindeydin,” diye itiraf ettim. “Fakat seni görünce... Düşüncelerim de kalbim de o kadar rahatlıyor ki.”

Gözlerinde soru işaretleri belirirken, “Mila?” diye fısıldadı. “Sorun ne?” “Günaydın!”

Arkamızdaki kapı gıcırdadı ve hemen sonra Gazel’in sesi duyuldu. Aceleyle Gazel’e döndüm ve hâlâ yara izleri olan yüzüne bakarken, “Günaydın,” dedim. “Ben de senin yanına geliyordum.” Uzanıp yanağına bir öpücük kondurduğumda Hazer’in derin bir iç çektiğini duydum. “Nasılsın?”

Gazel hafifçe tebessüm etti; yüz kaslarının hareketlenmesiyle canı acımış olmalıydı ki yüzünü buruşturdu ama ben üzülmeyeyim diye hemen ardından gülümsedi. “Yanıma gelirken birinin radarına takılmışsın galiba,” diye fısıldadı, Hazer’i gösterip kaş göz yaparak. “Keşke bölmeseydin sizi. Dur bak, ben içeri gireyim, siz kaldığınız yerden...”

Kolundan ruttum ve kısık bir sesle konuştum. “Hazer’i de beni de utandırırıyorsun Gazel, sırtıma lütfen.”

“Tamam tamam, şaka yapıyorum.”

Elimi dirseğinden çektim ve önünden geçip mutfağın yolunu tutarken Hazer'e bakmadan edemedim. Kaşlarını çatmış, Gazel'e bakıyor, yüzündeki yaraları izliyordu. Gazel utanmış olmalıydı ki başını önüne eğdi ve aynı tatlılığıyla, "Günaydın," dedi Hazer'e. "Nasılsın?"

Hazer huzursuz görünüyordu. "İyiym, teşekkür ederim," dedi nazikçe. "Yüzün..."

Gazel saçlarıyla yüzünü kapatırken, "Boş ver," dedi ve yanından geçerek banyoya ilerlemeye başladı.

Hazer bakışlarıyla onu takip ederken, "Sana yardımcı olabilirim," dedi ve Gazel bunu duyduğunda omzunun üzerinden ona döndü. Hazer devam etti. "Eğer erkek arkadaşından uzaklaşmak istiyorsan ve o buna karşı çıkıyorsa sana yardımcı olabilirim. Elim kolum uzundur, her türlü onunla başa çıkarım. Senden sadece Behram'a karşı dürüst olmanı istiyorum Gazel."

Gazel'in alnı kııştı ve gözlerinde, hissettiği minnetin resmi belirdi. "Sizi de bu çirkin yalanın içine sürüklediğim için çok üzgünüm," dedi, sesi çatlıyordu. "Planlanmamış bir şeydi, bir anda ağzımdan çıkıverdi ve düzeltemiyorum. Söyleyeceğim, sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Sen söylemezsen zaten ben söyleyeceğim. Behram karşıma geçip ne kadar kötü bir abin olduğundan bahsederken kendimi nasıl zor tuttuğumu bilemezsin."

Gazel ona daha fazla bakmadı ve kaçarcasına banyoya girip kapıyı kapattığında yüzümü ovalayarak tezgâha yöneldim. Kendime bir su doldurmak için bardak alırken Hazer de mutfağa girdi.

"Benden başka herkese günaydın öpücüğü veriyorsun galiba," diye mırıldandı ve su boğazıma kaçtığı anda öksürerek bardağı indirmek zorunda kaldım. Hazer'in gözlerinde parıltılar vardı.

"Gazel'i on küsur yıldır tanıyorum," diye mırıldandım, öpücüğün bir açıklamaya ihtiyacı varmış gibi.

"Ne yani?" Dehşet içinde kaldığı sesinden belli oluyordu. "Bana bir öpücük vermen için on küsur yıl beklemeli miyim?"

On yıl mı? On yıl sonra da hayatımda onu bulabilecek miydim? Çok uzun bir zamandı. Kim bunun için bir başkasına söz verirdi ki? Dikkatli bakışlarım karşısında Hazer hafifçe kızardı ve terlemiş gibi uzanıp bardağı aldı, içindeki suyu kana kana içmeye başladı.

O suyu içerken üzerindeki atkıda çok kar olduğunu fark ettim. “Atkın kar dolu. Üşüteceksin,” dedim ve gülümseyerek atkıyı tamamen boynundan çektim.

Salona geçtim ve minderin üzerindeki çamaşırları katlayıp çantamın içine koydum. Alışverişte aldığım ısıtıcının fişini taktıktan sonra ellerimi bir süre ısıtıcının üzerine tuttum ve ısınmalarını bekledim. Ellerimi ısıtıktan sonra ısıtıcının üzerine Hazer’in atkısını koydum ve kurumasını ümit ettim.

Yerdeki minderleri düzeltip üzerine otururken Gazel’in banyodan çıktığını gördüm. Su soğuk olduğu için epey üşümüş görünüyordu. Salona girdi ve ısıtıcıya doğru koşarak ellerini ısıtıcının üzerine koydu.

“Demek yeni yıla beraber girdiniz,” dedi ve kapıya bir bakış attıktan sonra bana döndü. “Öpüştünüz mü?”

“Ne?” Bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi şok içinde yüzüne baktım ve garip bir telaşla konuştum. “Hayır, ne diyorsun böyle? Bunları konuşmaktan hoşlanmam.”

Gülmeye son verip omuzlarını silkti. “Tamam, affedersin. Tekrar sormayacağım.”

Sert çıkışmış olabileceğimi düşündüm ve telafi etmek adına bu kez gülümseyen ben oldum. Gazel, erkeklere soğuk davranmama mantıklı bir sebep bulamasa da onlarla böyle yakınlıklar kurmadığımı bilirdi. Ellerimi kucığıma koyup parmaklarımı ovuşturdum. Bana sorduğu soru... Bu soruyu kendime bile soramazken onun bana sorması şaşırtmıştı. Avuçlarımı kızarık yanaklarıma koyarken Hazer müsaade isteyerek odaya girdi ve geçip yanıma oturdu. Elinde iki *Starbucks* içeceği vardı ve üzerlerinden dumanı tütüyordu. Birini bana uzatırken, “Senin için aldığım sıcak kurabiyeleri de ye,” diye fısıldadı ve dönüp diğer elindeki içeceği Gazel’e uzattı. “Kahve seviyorsundur umarım.”

Hazer’in elinden kahveyi alırken, “Teşekkürler,” dedi. “Demek Safır için erkenden kalkıp yiyecek içecek aldın. Safır de böyle kibarlıklara bayılır.”

Hazer *hımm* gibisinden bir mırıltı çıkardı ve yüzünü bana çevirdi. Adımın avcumdaki karton bardağın üzerine üç kez yazıldığını gördüm ve neredeyse kıkırdıyordum. *Mila. Mila. Mila.* Belki de manasız olan bu şey aramızda bir espriye dönüşmüştü ve her nedense beni mutlu ediyordu.

“Seni kahvaltıya götürmek isterdim,” dedi alçak bir sesle. Konuştu-

ğunu duyduğumda kirpiklerimin altındaki bakışlarım onu buldu. Gazel bizimle ilgilenmeden dışarıda yağın karı izliyordu. “Uyanıp başında bir süre uyanmanı bekledim ama uyanmadın. Uyandırmak istemedim.”

Sabaha karşı uyuduğum için muhtemelen onun uyandığı zaman ben uykumun en derin zamanındaydım. “Sana kahvaltı hazırlamak isterdim ama işte evimi biliyorsun... Mahcup oluyorum aslında çünkü sana gerçekten bir kahvaltı hazırlamak isterdim.”

Aniden, “Çok tatlısın,” deyiverdi.

Kalbim birkaç saniyede bir dakikalık ritme ulaştı.

Hazer, bu hayatta beni en çok heyecanlandıran insandı ve güzel kelimeleri benim için yan yana getirdiğinde pervasız tepkiler veriyordum. Bunun olmaması için gözlerimi kaçırdığımda Han sessizce güldü.

Telefonu çaldığında Gazel kalkarak koridora çıktı. Galip’in onu rahatsız ettiğini düşünerek endişeye kapıldım ve içeceğimi içerken gergince bekledim. Neyse ki çok sürmedi ve Gazel dönüp az önceki yerine oturdu. Yüzüne bakıp nasıl hissettiğini anlamaya çalışırken, “Safir,” dedi ve camın önündeki saksıya baktı. “Bunlar ne güzel çiçekler.”

Hazer omzunun üzerinden ona döndü ve tip tip bakarak koltuktan kalktı, söylenerek odadan çıktı.

Gazel bu tepkiye şaşırarak bana döndü. “Yanlış bir şey mi söyledim yoksa bu adamın senden başka herkese garezi mi var?”

Salondan çıkan Hazer’in geniş sırtına baktım. “Çiçeği veren kişi... Hazer’in hoşlanmadığı biri.”

“Aaa.” Gazel mahcup göründü. “Ben onun aldığını düşünmüştüm. Başka biri mi verdi? Bak Safir, baştan söyleyeyim, ben seni Hazer’le *ship*liyorum...”

“Bunu söylemekten vazgeçmeyeceksin değil mi?”

“Geçip bir aynanın önünde yan yana durun ve kendinize bakın, tamam mı Safir? Çok yaklaşıyorsunuz.”

Gerçekten yan yana güzel mi görünüyorduk? O an Hazer’le bir aynanın önüne geçmek, nasıl göründüğümüze bakmak istedim.

Düşüncelerimle boğuşurken dış kapıdan gelen tıkırtıları duydum ve başımı koridora çevirdim. Fakat sokak kapısı bakış açımda olmadığı için kalkmam gerekiyordu. Sokak kapısını görebildiğim ilk anda şok oldum. Hazer kapıyı açmıştı. Kerem iki kişilik gri bir koltuğu kapıdan sokmaya çalışıyor ve Hazer’e sitem ederek bir şeyler söylüyordu.

Konuşabildiğimde dediğim ilk tek şey, “Hazer,” oldu ve bununla beraber gözleri omzunun üzerinden bana döndü. “Koltuk mu o?”

“Evet.” Kerem nefes nefese gülümsedi. “Safir Hanım, bakın bu artık sizin koltuğunuz. Koltuk, bak bu da Safir Hanım.” Koltuğun yüzeyini okşadıktan sonra bana tekrar gülümsedi. “Sizinle tanıştığına memnun olduğunu söylüyor Safir Hanım.”

“Çok onurlandım,” dedim Kerem’in sevimliliğine gülümseyerek. Sonra bakışlarım yine şaşkınlıkla Hazer’i bulduğunda tedirgin bir şekilde bana baktığını gördüm. “Benim için koltuk mu aldın?”

Hazer koridorun ucundan yanıma kadar yürüdü ve eğilerek yüzüme yaklaştı. “Öyle soğuk betonun üzerinde yatmana yüreğim nasıl el verir?” diye fısıldadı, kaşları bu düşünceyle çatılmıştı. “Sakin bana maddiyattan bahsetme, hayatımdaki kadına bunu bile yapmayacak...”

Kafamın içinde havai fişekler patlamış gibi hissettim. “Hayatındaki kadına mı?”

Hazer ne dediğini yeni fark etmiş gibi irkildi. “Yani... birbirimizin hayatındayız ya. Öyle değil mi?”

“Hazer Bey, bir el atın da geçirelim şu koltuğu, o kadar kası boşuna yapmış olamazsınız...”

Hazer, Kerem’in sızlanışını duyduğunda benden uzaklaştı. “Bir şeyi de bölme la!”

Kerem anlamayarak Hazer’e baktı ama sonra çok umurunda olmadığından olsa gerek sırtarak omuz silkti. Hazer koltuğun alt kısmından tuttuğunda geçmeleri için yoldan çekildim ve Hazer’le Kerem koltuğu salona taşıdıklarında Gazel’in de benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. Hazer’in bana küçük hediyeler alması mutluluk vericiydi ama koltuk... Onu, bana bir şeyler alma konusunda nasıl durduracağımı bilemiyordum. Koltuğu tam pencerenin karşısına yerleştirdikten sonra Kerem çok susadığını söyledi ve mutfağın yolunu tuttu. Gazel de süregelen şaşkınlığıyla odadan ayrılıp bizi yalnız bıraktığında kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Hazer bana sürekli bir şeyler alma rica ederim.”

“Ama içimden geliyor Safir.”

Bir şey demedim ve sessizliğimden rahatsız olmuş olmalıydı ki kendini açıklama çabasıyla konuşuyordu. “Safir, senin tertemiz duygularınla hayatımda olman bana, sana verdiğim hediyelerden çok daha fazlasını veri...”

Nasıl oldu bilmiyorum ama o incelikle yaklaşırken ve ben hak ettiğim şefkati gözlerinde görürken başka bir şey düşünemedim. Parmak uçlarıma yükseldim ve dudaklarımı sakallı yanağına bastırdım. Teninin nabzını, sıcaklığını dudaklarımda hissettim ve iliklerime kadar, düşman askerinin hücumu altında kaldığımı düşündüm.

Tanrım, bu öpücük bir şişe şarapsa ben hep sarhoş olurudum.

Hazer'in omuzları düştü ve dudaklarının arasından gürültülü bir nefes boşaldı. Öpücüğümü verdim ama onu böyle habersiz öpmekten öyle utandım ki bir süre yüzüne bakamayacağım için dudaklarımı yanağından çekemedim.

Saatler geçmiş olmasına rağmen onu öpmenin büyüsü hiç azalmamıştı.

Onu öptükten sonra ruhumun bir kısmını yanına bırakmış gibiydim. Yürürken sürekli dans etmek, kendi etrafımda dönmek istiyordum. Gazel'le Kerem'in girmesiyle birbirimizden ayrılmış, hiç konuşmamıştık. O Kerem'le evden çıkmış, ben dakikalar boyunca arkasından bakmış ve sonra kardeşimi görmek için evden çıkıp yetimhaneye gelmiştim.

Şimdi yetimhanenin kapısından geçiyordum ve kalbimde, yumruğumdan daha büyük bir ağırlık vardı. Kardeşimi görecektim olmanın mutluluğuyla onu kaybedecek olmanın korkusu dizlerimi titretiyordu. Yetimhane beni hep korkutuyordu ama kardeşim için bu korkuya meydan okuyacaktım.

Kardeşimin olduğu kata çıkarken ikinci katta durdum ve bakışlarımı Müdire Hanım'ın odasına çevirdim. O an bacaklarıma beton dökülmüş gibi kalakaldım ve ileriye doğru bir adım bile atamadan gördüğüm sahenin bir sanrı olmasını ümit ettim.

Kardeşimi evlatlık isteyen o insan müsveddesi, gözlerimin önünde Leo'ya sarılıyordu.

Vücudumdaki tüm kan beynime sığıyormuş gibi hissettim ve bilincimi kaybetmiş şekilde koridorun sonuna koşmaya başladım. Müdirelerin her ikisi de gürültüden dolayı başlarını kaldırıp bana baktı. Çok nadiren hissettiğim öfke duygusuyla kardeşime sarılan müdireye bakarken eğildim ve Leo'yu kolundan tutup kendime çekerken avazım çıktığı kadar bağırdım. "Kardeşime dokunma!"

Leo kafasını kaldırıp beni gördü ve gülümseyerek kollarını bacaklarına sardı. "Safir, ablam..."

Öyle içtendi ki kalbimi aralayıp içeriye sığınmıştı sanki.

Müdire doğruldu ve allak bullak yüz ifadesiyle bana baktı. Adını ağzına almak istemiyordum ama beni her acımda susturan bu kadının tabii ki bir adı vardı. *Serap'tı*.

Serap Müdire. Suratına bakarken yaşadığım her şey bir film gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Suratına baktığım saniyelerde midemin bulandığını hissettim ve Leo'yu da beraberimde çekerek ondan uzaklaştım. "Sana bakarken yüzümü buruşturuyorum, görüyor musun?" İrkildi ve bakışları etrafta dolaştı. "Söyle bana, bakışlarım sana hak ettiğin kadar değersiz olduğunu hissettiriyor mu?"

Utancı, onu âdeta ufalayarak küçülttüğünde diğer müdirenin müdahil olacağını fark ettim ve elimi kaldırarak araya girdim. "İnanın, bu konu hakkında bildiğinizi sandığınız her şey yanlış. Düzeltmeme izin verin."

Tekrar Serap Müdire'ye döndüm ve yüzüne bakarken içimde bir şeylerin hâlâ ondan korktuğunu hissettim. Konuşmak için ağzını araladığında, "Sss," dedim, tıpkı onun defalarca dediği gibi. "Bana yalnız bu üç harfle nasıl bir travma yaşattığını biliyor musun? Ah, tabii ki bilmiyorsun. Hayatıma bir anda nereden çıkıp geldiyse..." Çenem titriyordu ve biriken yaşlar gözlerimi ısıırıyordu. "...oraya dön! Kardeşimden ve benden uzak dur."

"Sa... Safir." Kekeliyor ve tereddütlü görünüyordu. "Yemin ederim kötü hiçbir niyetim yok. Ben... bir şeyleri telafi etmek istedim. Kardeşine güzel, iyi bir hayat..."

"Vicdan azabını kardeşimle mi telafi edeceksin?" dedim biraz daha bağırarak. "Benim kalbim, ruhum bir an bile rahatlamazken senin vicdanının rahatlamasına izin mi vereceğimi sanıyorsun? Ayrıca kardeşimi kendini daha iyi hissetmen için kullanmana izin mi vereceğim? Bunları düşünmen bile bana haksızlık."

Gözleri dolmuştu, elleri titriyordu. "Safir, yapma..."

"Ne kadar da tanıdık bir kelime. Ah, doğru, ben de sana bu kelimeyi çok söylemiştim..."

"Seninle konuşmama izin ver."

Leo'nun titrediğini fark ettim ve kafamı şiddetle iki yana salladım. "Seninle konuşmak da yüzüne bakmak da istemiyorum. Bari buna saygı duy ve hayatımı daha fazla karartmadan çık git."

“Anlamıyor musun?” derken sesi biraz yükselmişti ama ses tonunda öfke değil, çaresizlik vardı. “Çok huzursuzum, çok rahatsızım, pişmanım. Bir şekilde beni affetmeni istiyorum. Ne istersen yaparım, affedildiğimi duymak için...”

Yıllardır aklımda olan, bir gün yapacağını bildiğim şeyi söyledim. “Sizi şikâyet edeceğim ve sen de her şeyi kabul edip mahkemede bana şahitlik edeceksin. Yalnızca böyle affedebilirim.”

Yalan söylüyordum. *Onu asla affetmeyecektim.* Ancak ne yazık ki o adamın suçunu kanıtlamam için ona ihtiyacım vardı. Şahitlik ederse şansım olabilirdi, üzerinden yıllarca geçmiş olsa da bir ümit olabilirdi. Şimasındaki çaresizlik yerini büyük bir korkuya bıraktı. “Safir, ben... Olmaz. Bu...”

“Olmaz tabii! Çünkü korkuyorsun. O karanlık günlerde adına, kurumuna leke sürülecek diye korkmuştun! Şimdi de etrafındaki insanların böyle bir şey yaptığını duymasından korkuyorsun.” Soluk soluğa kalmıştım ama öyle doluydum ki kendimi durduramıyordum. “Ama kendime bir söz verdim. Bir gün oraya çıkıp her şeye şahitlik edeceksin.”

Eğildim ve dizlerime sarılan, ürkmüş görünen kardeşimi bir çırpıda kucağıma aldım. Ah, biraz kilo almıştı, hatta bir an onu kucaklayamayacağımı bile düşündüm ama kollarını sevgiyle boynuma doladığında onu kucağımda her yere taşıyacağımı hissettim.

Serap Müdire arkamdan konuştu. “Safir, biraz daha konuşa...”

“Ben diyeceğimi dedim.”

Yenilmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim. Tanrım, kazanmak için o kadar çalışacağım ki bir an bile şikâyet etmeyeceğim. Zaferim, kalbimdeki iyilik kadar büyük olacak.

Merdivenlere yöneldim ve Leo’nun temiz kokusunu içime çekerken, “Üzgünüm Leo,” dedim sessizce. “Seni korkuttum.”

“Gelmene çok mutlu oldum Safir.” Sesi gerçekten de mutlu geliyordu. “O kadın bana... beraber yaşayacağımızı söyledi, istersem onunla yaşayabilmişim.”

Kaybetme korkusuyla çekingenliğimi kırdım ve ona daha sıkı sarıldım. “Sen iyi ve kötünün ayrımını yapamayacak kadar küçüksün. Senin yaşındayken beni koruyacak kimseye sahip değildim ama sen bana sahipsin. Bana güven, senin için en doğru kararları vereceğim.”

“Ben senin yanında kalmak istiyorum Safir.”

“Peki bana güveniyor musun?”

“Sana güvenip güvenmediğimi nasıl anlayabilirim?”

Altı yaşındaki bir çocuktan size güvenmesini isterseniz karşılığında tabii ki bu soruyu alırdınız. Basamakları inerken ben nasıl güvendiğimi anımsadım. *Hazer’e*.

“Yanımdayken kimse sana bir şey yapamazmış gibi geliyor mu?”

Leo’nun kıkırdadığını duydum. “Evet ablacığım.”

“Bunun güvenle bir alakası olduğunu düşünüyorum.”

Leo bir kez daha kıkırdadığında arkamdan Müdire Hanım’ın seslendiğini duydum. Leo’nun kaldığı yetimhanenin müdiresiydi. Dönüp baktığımda yanıma yürüdü ve Leo’yu götüremeyeceğimi söyledi ama saat dolduğunda getireceğimi söyleyerek onu dakikalar sonra ikna ettim. Leo’yu daha önce iki kere almış, bana verilen saatte geri getirmiştım; bu yüzden bana güveniyorlardı. Leo’yu sıkıca giydirdim ve o, günü benimle geçirecek olmanın mutluluğuyla uçarken onu teslim aldığıma dair bir evrak imzalayarak yetimhaneden ayrıldım.

Yılın ilk günü olduğu için dans kursuna bir gün ara verilmişti, sahafa da gitmeyecektim. Boş günümü onunla geçirecektim. Bir miktar param vardı, maaşımı yeni almıştım. Elini tuttum ve kaldırımda yürürken ilgiyle etrafı izlediğini gördüm. Yetimhanede yaşamak çok zordu, hayatı o dört duvar arasında geçtiği için dışarıyı çok merak ediyordu. Köşeyi dönerken bana sorduğu sorulara aynı ilgiyle cevap verdim ve birbirimize gülümserken mesaj sesini duydum.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Merhaba. Nerede, ne yapıyorsun?

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Merhaba. Leo’yu yetimhaneden aldım, eve geçiyoruz. Aslında onunla dışarıda vakit geçirecektim ama soğuk, bu yüzden eve geçiyorum. İstersen... Yani bir işin yoksa yanımıza gelebilirsin.

Gönderen: Sadece Hazer :)

İstemez olur muyum kızım...

Metroya bindik ve Leo böyle bir kalabalığı ilk kez gördüğü için korktu. Onu yatıştırarak bir şeylerden bahsettim ama Leo’nun en çok sorduğu şey annemiz oldu. Ona annemi anlatamıyordum çünkü asla duymayı istemeyeceği şeyler yaşanmıştı. Zaten duysa bile anlamazdı. Sadece

annemizin onu çok sevdiğini ama imkânsızlıklar yüzünden göremediğini söyledim. Ki bu bir yalandı, annem onu sevmiyordu. Böyle bir yalan söylemek zorunda kaldığım için yüzüne bir süre bakamadım.

Metrodan inip sokağa girdiğimizde Leo'ya birkaç İspanyolca kelime öğretiyordum. Tam o sırada sokağın diğer ucundan giren arabayı gördüm ve gülümsedim. Hazer'in arabası yavaşladı ve evin önünde durdu. Hızla saçlarımı düzelterek onun inmesini izlerken şoför koltuğunun yanındaki kapı da aralandı ve Mustafa Kemal dışarıya çıktı.

Onu görmenin sevinciyle gülümserken Hazer de arabasından inerek bakış açımı girdi ve onun ardından arka koltuktan Behram indi. Hazer'in tek başına geleceğini düşündüğüm için Behram ve Kemal'i görerek şaşırmış ama memnun da olmuştum. Leo dizlerime yapışarak şaşkınca bana bakarken Hazer yanıma kadar yürüdü ve karşımda durdu. Eli belki kendinden bile habersizce yanağına gitti ve bir süre aynı anıyı hatırlayarak bakıştık. Elini yanağından indirirken genzini temizledi.

"Behram'la yemek yiyorduk. Mustafa Kemal de bizimleydi," dedi. "Leo'yu eve getireceğini duyunca onu da getireyim dedim. Kaynaşmalarını, arkadaş olmalarını isterim."

Saçlarım uçtuğunda ikimizde uzanıp saçımı kulağımın arkasına koymak için harekette bulunduk ama ben daha hızlı davranıp saçlarımı ittirdiğimde Hazer elini indirdi. *Keşke elimi kaldırmasaydım*, diye düşünürken Hazer devam etti.

"İleride daha sık görüşecekler çünkü."

Behram, Hazer'in arkasından mırıldandı. "Akraba olacaklar tabii, değil mi Angaralı?"

Hazer dirseğini Behram'ın karnına geçirdi ama ben bir şey demeden Mustafa'ya döndüm. O da tıpkı Leo gibi Behram'ın dizlerine yapışmış çekingen şekilde bana bakıyordu. Leo'nun elinden tutarak Mustafa Kemal'in yanına yürüdüm ve ikisinin arasında diz çöktüm.

"Merhaba Mustafa," dedim yumuşak bir sesle. "Bu kardeşim Leo, onunla tanışır mısınız?"

Leo da en az Mustafa kadar çekingendi ama ikisinin de birbiriyle anlaşmasını çok isterdim. Mustafa kafasını kaldırıp Hazer'e bir bakış attığında abisi ona göz kırptı ve Mustafa rahatlayarak Behram'ın dizinin arkasından çıktı. "Leo, bunlar Mustafa, Hazer ve Behram. Mustafa, Hazer Abi'nin kardeşi, elini uzat da hadi el sıkışın."

Leo tedirgin şekilde Mustafa'ya el uzattığında Mustafa da ona elini verdi ve el sıkıştıklarında Leo'nun, özel farklılığı için Mustafa'nın yüzünü ilgiyle izlediğini gördüm.

"Memnun oldum," dedi Leo.

Mustafa ona karşılık verdikten sonra, "Safir Abla'mın kardeşi misin?" diye sordu.

Leo kaşlarını çatıp bana döndü. "Abla diyor, sen benim ablam değil misin?"

Bocaladım ve Hazer'in de tek dizi üzerine eğildiğini görerek ufak bir an ona baktım. Leo'ya baktığı ilk an rahatsız olmuş gibi bakışlarını çabucak çekti ama ikinci sefer baktığında daha kararlı göründü. Elindeki bir paketi Leo'ya uzattı.

"Yapboz sever misin ahabap?"

Leo gözlerini kırptırdı. "Ahabap ne?"

Hazer ve Behram'ın gülme seslerini duydum ve Leo'ya açıkladım. "Dostum, arkadaşım gibi bir kelime."

Leo, "Hımm," diyerek tekrar Hazer'e döndü ve onun büyüklüğüne, üzerindeki kıyafetlere hayranlıkla bakarak elindeki yapbozu aldı. "Teşekkür ederim... ahabap."

Hazer ona göz kırptı ama Leo'ya bakarken gözlerinin derinliğinde bir kapı açılıyor ve kendini, sanki düşünceleriyle beraber o kapının içine çekiyordu. Doğruldu ve Behram, Leo'yla Mustafa'yı alarak eve doğru yürümeye başladığında bana döndü. Ben de yönümü ona çevirdim ve uzanıp parmaklarımla kabanının uçlarını kavradım. Hazer buna tebessüm etti.

"Behram'ı getirdim, çocuklara bakıcılık yapsın," dedi ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken. "Biz de seninle bir şeyler yaparız."

"Benimle bir şeyler mi yapmak istiyorsun?"

"Bir mağazadan alınacak kıyafetlerim var." Soğuk parmakları çeneme yerleşti ve âdeta buz tutmuş olan çenemi okşadı. Kaşları hafifçe çatılmıştı, ona ne olduğunu sormak isterken Hazer başını omzuma doğru eğdi ve sert bir nefes alırken mırıldandı. "Üzerinde neden başka bir koku var?"

İrkildim, üzerimden kokuyu almak için bana bu kadar yaklaştığını anlayarak gözlerimi ayaklarıma çevirdim. "Gazel sabah evden ayrılırken parfüm sıkıyıştı da..."

“Gazel, bu parfümün kokusuna ihtiyacın olmadığını bilecek kadar koklamamış sanırım seni...”

“Sanki sen kokladın...”

Gülümsedi ve elini nazikçe belime koyarak yürümem için teşvik etti. “Bir saniye Hazer, Leo’ya durumu açıklayayım.”

Belimi serbest bıraktı. “Eve gitmişken bereni de al.”

Kapıyı açıp girdim ve oturma odasına geçtim. Leo koltuğa, Gazel’in yanına oturmuştu, sarılıyorlardı ve Behram hem kendi ellerini hem de Mustafa’nın kileri ısıtıyordu. Selam vererek girdiğimde Behram elini göğsüne koyarak selamımı aldı. Yanına oturduğumda Leo sevinçle bana döndü. Beresini başından çıkardım. “Leo birkaç saatlik işim var, döndüğümde seninle vakit geçireceğime söz veriyorum. Ama istemezsen... gitmem.”

Bana gülümserken, “Gazel Abla, Hazer Abi’nin eniştem olduğunu söyledi,” dedi, mutlu görünüyordu. “Ben eniştemi sevdim, onunla olabilirsin.”

Burnunu sıktım. “Büyümüş de küçülmüş.”

Gazel’e kızgın bir bakış atarak bacağına çimdikledim. Çocuğun aklına yanlış bir şeyler sokmasını, beni utandırmasını istemiyordum. Gazel elimi iterken Leo’ya kaş çattı. “Bunun aramızda kalması gerekiyordu.”

Leo omzunu silkti ve Hazer’in aldığı paketi açmaya çalıştı. Onu güvenli bir ortamda bırakmanın rahatlığıyla çıkarken Mustafa’nın saçlarını okşadım. Beremi başıma geçirirken Hazer’in arabanın önünde dikildiğini gördüm. Benim için bahçe kapısını açtı ve çıktığımda elini belime koyarak yürümem için teşvik etti.

Koltuğa yerleştirdiğimde kapımı kapattı ve arabanın etrafını dolanarak şoför koltuğuna yerleşti. Onunlayken bana bir şey olmayacağı hissi etrafımı sardı. Kendimi güvende hissettim. Ellerimi ovuştururken direksiyonu tutan kemikli parmaklarını izliyordum. İtiraf edeyim, Hazer’in elini tutmak istiyordum ama buna sebep olan duygunun ne olduğunu bilmiyordum. Sokaktan ayrılırken Hazer bana yandan bir bakış attı.

“Nasıl oluyorsa bazen sana baktığımda... gözlerinin beni daha yakınına çağırdığını görüyorum.”

O zaman neden hâlâ orada duruyorsun?

Bunu demek yerine ellerimi sıkarak, “Gözlerin bir şeyler anlatabildiğini bilmiyordum,” diye fısıldadı.

“Ben de.” Gözünü bile kırpmadan konuşuyordu. “Ya da doğru gözleri bulana kadar başka bakışların ne anlattığıyla ilgilenmemişimdir.”

“Elbet gözlerine baktığında... gördüklerinle iyi hissettiğin başka kadınlardan olmuştur.”

Bir dakika kadar süren, sancılı bir sessizlik oldu.

“Senin verdiğiğin sakinlik, kimseyle kıyaslanamaz.” Sakin konuşuyordu. “Öfkemi gördüğünü biliyorum... Onunla başa çıkmak hep zor oldu. Sinirlendiğimde, öfkelandiğimde soluğu senin yanında almak istiyorum. Sanki içinde olduğum ve etrafında bulunduğum her şey fırtınalı bir deniz. Ama sen sakin, uysal bir koysun. Dinginsin, huzur vericisin...” Kendiyle alay eder gibi mırıldandı. “Bazen sana yavru köpek bakışları atıp saçlarımı okşamamı isteyecek oluyorum neredeyse.”

Gülümsedim ve ona dönmeden karlı yolu izledim. Araba bir müddet sonra büyük, ısıltılı bir alışveriş merkezinin önünde durduğunda beremi yeniden başıma geçirdim. Hazer’in açtığı kapıdan inerken, “Teşekkürler,” dedim ve karlı zeminde kaymamak için paltosuna tutundum.

Güvenlikten geçtikten sonra etraftaki mağazalara baktım. Birbirinden renkli ve güzel şeyler görmek hoşuma gitmişti. Hazer’in teşviğiyle yürüyen merdivenlere bindik ve belimdeki eline bakarak gülümsedim.

“Neye gülümsüyorsun?”

“Düşmemden endişelendiğin için beni tutmana.”

Hiçbir şey söylemedi ve belimi daha sıkı tuttu. İki kat yukarı çıktık ve geniş katın sonundaki mağazaya ilerledik. Onun yanında kendimi gergin hissettiğim kadar huzurlu da hissettiğim için kollarının arasında bayılacak gibi oluyordum. Hazer mağazaya yöneldiğinde klas bir yer olduğunu gördüm ve onunla içeriye girdim.

Sayırsız takım elbisesi, belli renklerde kıyafetleri olan geniş bir mağazaydı. Çekingen bir şekilde ilerideki takım elbiselere yaklaştım ve parmaklarımı temiz kumaşların üzerine koyarak bunları Hazer’in üzerinde hayal ettim. Gri bir takım vardı, çok güzel görünüyordu.

“Bir şeye mi baktınız hanımefendi?”

Mağaza görevlisine dönerek elimi ceketin üzerinden çektim. “Ah, hayır... Ben erkek... erkek arkadaşım için bir takım baktım sadece.”

Erkek arkadaş mı?

Dilimin ucunu sertçe ısırıp kendime inanamayarak önüme dönerken görevlinin, *Yardımcı olabilirim*, gibisinden bir şeyler mırıldandığını

duydum ama bir daha kendisine dönmedim. Hem kabalığım hem de kullandığım kelimeler yüzünden kendime kızarken ellerimi kızarık yanaklarıma koydum. Neden öyle dediğimi bilmiyordum, sadece o an Hazer'i hangi kalıbın içine koyacağımı bilemeyerek söylemiştim. Ellerimi yanaklarımdan çekerken etrafıma bakındım ve Hazer'in bir takım elbiseyi incelediğini gördüm. Hızla ilerleyerek arkasından ona yaklaştım. Parmak uçlarımda yükselerek baktığı takım elbiseye göz attım. "Sana çok yakışacaktır," dedim omzuna doğru.

Hazer bir an bile olsun irkilmedi, sanırım ona yaklaştığımı anlamıştı. "Grisini alacağım," dedi ve birkaç adım ilerideki mağaza görevlisine mesafeli şekilde gülümsedi.

Mağaza görevlisi takım elbisenin grisini getirmek için bizden uzaklaştığında tabanlarıma basarak bakışlarımı kaçırdım. Aynı esnada, "Terledin mi?" dedi Hazer, sesi kaygılıydı. "Kızarmışsın." Uzandı ve beremi yavaşça başımdan çekti.

Bakışlarım etrafta dolaşırken gözüme mağazanın içindeki bir ayna çarptı ve Gazel'in bizim için söylediği kelimeler kulaklarımda çınladı. Büyük, boydan bir aynaydı ve karşısına geçip ikimizi yan yana görmek istemiştin. Bunu o kadar istedim ki nasıl dile getireceğimi düşünürken kıvrandım ve omuzlarımı düşürdüm.

Hadi Safir, o kadar pervasızlıktan sonra bir tane daha yapabilirsin.

Hazer mağaza görevlisiyle konuşurken oraya doğru ilerledim ve aynanın karşısında durarak kendime baktım. Üzerimde siyah bir pantolon ve aynı renk mont vardı, montumun içindeyse kırmızı boğazlı bir kazak. Dalgalı grür saçlarım omuzlarımdan aşağıdaydı ve Hazer'in dediği gibi kızarmıştım.

Aynaya bakarken gözüme bir şey çarptı ve arkamı dönerek aynada gördüğüm elbiseye ilerledim. Beyaz, üzerinde kırmızı benekleri olan, belinden aşağısı bollaşan bir elbiseydi. Aslında elbiseden çok eski zamana ait bir kostüm gibiydi ve askıda bu elbiseden iki tane kalmıştı. Uzanıp birini aldım ve zarif yakasını okşarken, bir delilik daha yapmak üzere kabinlere ilerledim.

Bu elbiseyi giyip Hazer'le o aynanın karşısına geçecektim.

Kabine girdim ve kamera olmadığına emin olup kendimi rahatlatmaya çalışarak elbiseyi giydim. Elbisenin arkasında inci düğmeleri vardı; bir kısmını kapatsam da bir kısmını kapatamadım ve saçlarımı sırtıma

atarak o kısmı örttüm. Aynada kıkırdayarak kendime baktım. Elbise vücuduma oturmıştu, boyu dizlerime kadar geliyordu ve yakasıyla eteği çok narindi. Yakamı düzelttim ve yaramaz bir gülümsemeyle kabinden çıktım.

Hazer'i aramama gerek kalmadan, onu tedirginlik içinde beni ararken gördüm ve parmak uçlarımda arkasından ilerledim. Ben daha ona varmadan Hazer bana döndü ve ikimiz de ne olduğunu anlayamadan donup kaldık. Hazer'in yüzündeki şok ifadesi, yanlış bir şey yapıp yapmadığım konusunda beni endişeye sokarken tedirgin bir gülümsemeyle adım attım. Hazer'in dudakları açıldı, tuhaf bir ses çıktı ama konuşmadı. İkinci kez araladığındaysa bu sessizliğe daha fazla dayanamadan uzanıp elinden tuttum ve onu aynanın önüne çektim.

Aynanın önünde durduğumuzda sıcak elini bıraktım ve elbisemi düzelterek tam yanında durdum. Hazer beni baştan aşağı süzerken elimi ayağıma dolaştırıyordu. Bakışlarımı kaldırdığımda gözlerimiz aynanın üzerinde kesişti. Elbisenin eteğini kıvrırken gülümsedim ve aynadan nasıl durduğumuza baktım.

"Sence nasıl görünüyoruz?"

Elini belime koyduğunda elbisenin kumaşı sayesinde dokunuşunu net bir şekilde hissettim ve anında tepki vererek kasıldım. Hazer ikimize uzunca baktı. Aramızda az bir boy farkı vardı, yine de ona aşağıdan bakıyordum. Sorduğum soruya boğuk bir sesle cevap verdi. "Tam görünüyoruz," dedi.

Tam.

Birbirimizi tamamladığımıza olan inancı, göğsümü huzurlu, mutlu bir hisle doldurdu ve sanki içimde tankların, tüfeklerin sesi duyuldu. Kafamı salladığımda Hazer elini uzattı ve aynadaki yansımasını kapattı. Aynada sadece onun görüntüsü kaldığında, "Böyle eksik," diye fısıldadı. Parmakları belimi daha istekli kavradı ve sonra aynadaki elini indirdi. "Böyle tam," dedi Hazer ve başka hiçbir şey demesine gerek kalmadan aynadaki görüntümü uzun uzun izledi.

Orada ne kadar durduk bilmiyorum ama bu bekleyiş sırasında beni daha da utandıracak bir şey yaptım. Telefonumu çıkarıp kamerayı açtım ve ona hiç bakmadan kamerayı aynadaki görüntümüze odakladım. Han beni utandıracak bir şey söylemediği için rahatladım ve aynadaki

görüntümüzü fotoğrafladım. Telefonu indirip bakışlarımı kaçırmanın fırsatını ararken, "Fotoğrafi bana da gönder," diye fısıldadı.

Başımı salladım, tek kelime etmedim. Hazer'in göğsünden derin bir iç çekiş koptu ve belimi serbest bırakarak benden uzaklaştı. Ereğimin kabarık uçlarını okşayarak kabinlere geri yürüdüm ve elbiseyi çıkarıp kendi kıyafetlerimi giydim. Normalde olur olmadık yerlerde hayatta bunu yapmazdım ama Hazer'in yanında güvende hissediyordum. Üstümü başımı düzelttim ve muntazam görüldüğüme emin olarak elbiseyle kabinden çıktım.

Elbiseyi bırakarak Hazer'e bakındım. Kasada olduğunu gördüğümde sakince yanına ilerledim. Hazer torbaları bir eline almıştı ve diğer eliyle post makinesine şifre giriyordu. Elimi götürüp kazağımın üzerindeki kolyeyi parmaklarımın arasına alırken Hazer işini bitirerek bana döndü.

"Yardımcı olayım mı?" dedim çenemle torbaları göstererek.

Hazer kafasını iki yana sallarken, "Gel buraya," diyerek elini sırtıma koydu.

Mağazadan ayrılırken, "Beyazın senin rengin olduğuna eminim artık," diye fısıldadı ve yanımdan geçen biri bana çarpacak gibi olduğunda vücudumu kendine çekti.

Yürüyen merdivenlere bindiğimizde sırtımı merdivenin arkasına yasladım ve ona döndüm. Bir basamak aşağıdaydım ve eli sırtımdan ayrılmıştı. Çekingen bir şekilde konuştum. "Bugün saçlarımı... sen dokunmak istersin diye açık bırakmıştım."

"Mila," diyerek bir iç çekti ve uzanıp dalgalı saçlarımın uçlarına dokunurken neredeyse gülümsedi.

Bakışlarımı kaçırdım ve merdivenlerden inene kadar onun saçlarıma dokunmasının mutluluğunu yaşadım. Merdivenlerden inip çıkışa yönelirken Hazer'in eli yavaşça belime yerleşti.

Işık yandığında karşıya geçmek için harekette bulundum ve bakışlarım yolu kontrol ederken süratle gelen arabayı gördüm. Kalbim kasıldı ve düşüncelerim müthiş bir duraksama yaşadı. Ardından Hazer'in ceketine asılarak sertçe onu kendimle geriye çektim. Hazer kaldırımı takıldı ve eli düşmemem için belimi daha sıkı kavrarken süratli araba aynı hızla ilerleyerek gözden kayboldu.

"Safir?" Hazer şaşkın vaziyette bana dönmüştü.

Hâlâ görülebiliyormuş gibi caddenin ucuna bakmaya devam ettim. "Hazer... Araba bize çarpacak sandım. Affedersin, seni de hızlı çektim. İyi misin?"

“Hep mi oluyor bu?” diye sordu düşünceli bir sesle. “Benimleyken de olmuştu. Az daha arabanın biri çarpıyordu. Bunu tekrar tekrar mı yaşadın?”

“Evet, iki kere daha oldu. Sanırım ilkinden etkilendiğim için psikolojik olarak öyle düşünüyorum.”

Kafasını çevirdi ve benim gibi caddenin sonuna baktı. Bunların yalnızca tesadüften ibaret olmasını ümit etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu ama artık daha dikkatli olacaktım.

“Ben bunun psikolojik olduğunu düşünmüyorum,” diye fısıldadı ve huzursuz bir nefes alarak arabayı işaret etti. “Koluma tutun, yerler buzlu.”

“Düşersen, kolundan tuttuğum için seni de beraberimde düşürürüm,” diye takıldım.

Oturmam için yolcu koltuğunun kapısını açtı. “Sen düşmüşsen benim ayakta ne işim var zaten?” dedi ve ben kolunu bıraktığımda torbaları arka koltuğa bırakmak için benden uzaklaştı.

Hazer de işini halledip saniyeler içinde şoför koltuğuna yerleşti. Arkımı ve beremi çıkarıp kucağıma koydum ve ellerimi ısıtıcıya uzattım. Konforlu, rahat bir arabası vardı.

Altdudağı mı ısırırken تنها bir sokağa girdiğimizi fark ettim ve patlamış olmasına rağmen yanmaya devam eden sokak lambasına baktım. Sokağın sonuna ilerlerken Hazer’in telefonu çaldı ve yolu gözetlerken telefonu çıkardığını gördüm. “Buna bakmam lazım,” diyerek arabayı kenara çektiğinde sokak lambasını izliyordum. “Bak tabii,” dedim.

Telefonu yanıtlayıp kulağına götürdüğünde bir eli hâlâ direksiyonun üzerindeydi. Karşı tarafı yanıtladı ve bir süre de karşı tarafı dinledikten sonra, “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. Aniden ciddileşmişti.

Çekingen bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde Hazer telefonu kulağından indirdi ve donmuş gibi karşıya bakarken telefonu avcunun içinde sıkıtkça sıkıttı. Hattın diğer ucunda, bir erkek sesinin bir şeyler söylediğini duydum ve şaşkın bir şekilde çehresine baktım. Hazer şakağını sertçe ovaladı ve bir anda arabanın kapısını açtı. “Döneceğim, bana bir dakika verir misin?”

“Hazer... Kötü bir haber mi aldın?”

“Biraz.”

Arabanın kapısını kapatarak etrafını dolandı ve uzaklaşarak telefonu kulağına yasladı. Karşı tarafa bağırdığını, hızlı hızlı bir şeyler

konuştuğunu gördüm. Kaldırımında bir o yana bir bu yana turlayarak sabırsızca soluyordu. Kötü haberin ne olduğunu merak etmiştim ama öğrenmem için sakinleşmesini beklemem gerektiğini biliyordum.

Kollarımı kendime sararak huzursuzlukla bekledim. Hazer az sonra telefonu kapatıp cebine koydu ve bir sigara çıkardı. Onu hızlı hızlı içerken sırtını duvara yasladı ve saçlarını karıştırarak bir şeyler mırıldanıp durdu. Gerçekten bir şekilde içini okumayı isterdim. Aksi takdirde o içindekileri bana anlatmadan öğrenmemin bir yolu yoktu.

Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum ama Hazer az sonra karşıdaki çöp konteynerine ilerleyip sigara izmaritini attı ve sanırım sigara kokmaması için cebinden bir şeker çıkardı. Saçlarını düzelterek arabaya yaklaştı ve kapıyı açtığında onu bir fırtına takip ederek sanki onunla koltuğa oturdu. Ellerini direksiyona koydu ve bir dakika kadar sessizce ileriye baktıktan sonra tedirgin, mahcup bakışlarla bana döndü.

“Kusuruma bakma, beklerttim.”

“Sorun değil.”

Başını aşağı yukarı salladı. Bunlara rağmen dudakları tek çizgi halindeydi ve ellerinin direksiyonu normal olmayacak bir sertlikle kavradığını görüyordum. Kaygı duygusu göğsümde kartopu gibi büyüdü. “Sigara kokusundan rahatsız oluyor musun?” diye sordu ama konuşurken nefesi sigara değil, nane kokuyordu.

“Hayır,” dedim. “Babam da sigara kullanırdı ama yanımda hiç içmezdi. Çocuk olsam da bu ayrıntı dikkatimi çekmişti ve babama bunun nedenini sorduğumu hatırlıyorum.”

Hazer ilgili görünüyordu. “Ya, peki baban ne dedi?”

“Seni seviyorum.” Cümle bir an aramızda asılı kaldı ve Hazer’in göz bebeklerinin etrafında koyu bir halka oluştu. “Babam böyle dedi yani. Çünkü seni seviyorum dedi ve sorgulamadım. Ben de ona onu sevdiğimi söylemişimdir sanırım.”

Yarım veya en fazla bir dakika sonra, “Baban kendi içinde çok çelişkili bir adam olmalı,” dedi düşünceli bir sesle. “Babana düşkünlüğünü görüyorum, ona düşkün olduğuna göre sana gerçek bir baba gibi davranmış ama gerçek bir baba hayatını o şekilde, senin gözlerinin önünde nasıl bitirir aklım almıyor.”

“Bir gün babam ağlıyordu. Bana ölümünden bahsetti ve ben ondan hiç ölmemesini istedim. ‘Baba, sen ölürsen çok ağlarım,’ dedim. Sanırım ona gözyaşlarımdan daha çok acı veren bir şey vardı ki bile isteye öl... öldü.”

“Çok ağladın mı peki?” diye sordu, sesindeki şey... merhametti.

“Çok.”

“Çok deme, üzülürüm.”

Babamı her düşündüğümde yaşadığım kalp ağrısı, neredeyse elimi kalbime götürmeme sebep olacaktı ki kendimi durdurdum ve iç çektim. Han’ın bakışları üzerimdeki varlığını korurken, “Ya senin baban?” dedim tereddütle. “Sana karşı neden böyle öfkeli?”

“En sevdiği şeyi elinden aldım.”

Boğazım düğüm düğüm oldu. “Babanın en sevdiği şey sensindir. Bu hep böyledir. Babalar ve anneler hep evlatlarını çok sev...”

Sustum. Çünkü sevmezlerdi. Benim annem gibi, onun babası gibi.

Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar ağır bir sessizliği dilimde taşıyarak başımı cama döndüm ve karanlığın içindeki gölgelerimizi seçerek sessiz kaldım. Hazer hiçbir şey demeden arabayı çalıştırdı ve sokaktan ayrıldı.

Bir daha konuşmadık. Hazer bir an bile azalmayan gerginliğiyle arabayı sürdü ve bir süre sonra evimin olduğu sokağa girerek yavaşladı. Araba durduğunda ellerim kucagımda, bakışlarım onun tuttuğu direksiyondaydı. “Başka bir şey daha var,” dedi dalgın dalgın ön cama bakarken. “Tüm bu hüznün babandan başka sebebi daha var. Düşündüm... Aklıma bir şey de geldi ama gelir gelmez o düşünceyi kovdum. Çünkü bu düşünceyle birkaç saniyeden fazla yaşayamayacak oldum.”

Neyi düşündüğünü sormadım, alacağım cevaptan korkuyordum. Bu hüznün babamdan başka güçlü bir sebebi daha vardı tabii ama bunu Hazer’le paylaşmak için doğru zaman değildi.

“Benden bir şeyleri anlatmamı isterken senin sadece sustuğunu unutma,” dedim kısık, nazik bir sesle. “Seninle ilgili bir şeyler öğrenmeyi istediğimi biliyorsun.”

Ellerini direksiyondan çekti ve dizlerinin üzerinde birleştirerek başını önüne eğdi. *Tanrım, hangi acı veya utanç onun bana bakmamasının sebebi olabilirdi ki?*

“Ben olduğum kişiyle olmak istediğim kişi arasında bocalıyorum,” dedi oldukça alçak bir sesle. “Ve bunu yaparken... belki sayısız yanlış şey yaptım, yapıyorum.”

Ön camdaki pusa bakarken, “Hiçbirimiz kusursuz insanlar değiliz,” dedim ve ekledim. “Gerçek sevgi, kusurları iyileştirmenin yanında o kusurları kabul etmeyi talep eder.”

“Sevgi mi?” dedi başını bana döndürürken.

“Sevgi,” diye tekrarladım ben de başımı ona döndürürken. “Bazı insanların bu kelimenin gerçek anlamını bildiğini sanmıyorum.”

Ağır ağır yutkundü. “Öğrenebilirim,” dedi başını hızlı hızlı sallarken.

Ona gülümsedim ve her nedense o sevgiyi öğretenin bir başkası olmamasını istedim.

Dışarıya çıkmak için arabanın kapısını açtığımda Hazer bir süre arkamdan baktı ve sonra o da kapısını açıp dışarıya çıktı. Sokak kapısının önünde durarak kapıyı tıklattığımda elimi kolundan çekmiştim. Saçlarımı omuzlarıma atarken koridorda koşturma sesleri duyuldu ve az sonra Leo sıcak bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

“Safir!”

Mutlulukla dizlerime sarıldığında elimle başını okşadım ve kapı eşiğinde üşümemesi için onunla içeri girdim. “Beni özledin demek, ha?” dediğimde yüzünü dizlerimden kaldırarak gülümseye devam etti.

Kapının önünde dikilen Hazer’e döndüm. “Gelmek ister misin? Hem Leo seni tanımak istiyor...”

Daha cümlem bitmeden Hazer eğilip ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

Dudaklarımı ele geçiren şaşkınlık birkaç saniye içinde yerini tebesüme bıraktı. Hazer botlarını çıkarıp kenara koydu ve içeri girdi. Bakışları Leo’nun üzerindeydi ama bu sefer ona daha farklı... tarifsiz şekilde bakıyordu. Leo o bakışlardan utanarak yüzünü dizlerime sakladığında elinden tuttum ve oturma odasına yürüdük.

“Safir, Mustafa benim ilk arkadaşım oldu. Hatta dost olmaya karar verdik ve yapbozumu beraber tamamladık. Gözleri çok garip, ilk defa böyle çekik göz gördüm...” Parmaklarını gözlerinin iki yanına koyup gözlerini çekik göstermeye çalışırken gülümseyerek bakıyordu. “Keşke benim gözlerim de öyle olsa.”

Başını okşadım. “Evet, onun gözleri farklı ve güzel ama seninkiler de çok güzel. Hem her şeyden önce güzel olması gereken şey bakış açımızdır.”

Oturma odasına girdiğimizde Gazel’in koltukta oturduğunu, Mustafa Kemal’in de yapboz yaptığını gördüm. Oda şükür ki sıcaktı ve ilk kez kendime ait sıcak bir eve girmiştim. Hazer arkamızdan girdiğinde Gazel’le göz göze geldik.

“Behram gitti sanırım?”

“Evet.”

Koltuğa yaklaştığımda Hazer de yerdeki minderde oturan Kemal’e yaklaştı; sanırım o abisini fark etmemişti. Hazer onu ürkütmemek için hassas davranarak Mustafa’yı belinden kavrayıp yukarı kaldırdı ve Mustafa bir çığlık atarak tepindi. Hazer hızlıca, “Benim, benim abiciğim,” diyerek onu sakinleştirdiğinde Mustafa ona döndü ve üzerinde kar taneleri olan saçlarını çekti.

Hazer, “Seni eşek sıpası,” diyerek onu azarladı. “Bırak saçlarımı.”

Mustafa yaptığı şeyden keyif alarak gülümsediğinde Hazer’in de dudakları kıvrılmıştı.

“Bırakmıyorum,” dediğini duydum Mustafa’nın.

Hazer onu omzundan indirerek kucığına aldığı anda Mustafa abisinin yanağını öptü ve ikisini böyle mutlu görmek sebepsizce beni de mutlu etti. Montumla beremi kenara koyarken Leo’nun ilgi ve hevesle onları izlediğini gördüm. Hazer onun olmayı hayal ettiği adamdı ve eminim imkânı olsa Leo onunla oynamak isterdi. Ben Leo’nun sarı saçlarını okşarken Hazer, Mustafa’yı yere bıraktı ve Leo’nun bakışlarını fark etmiş olmalıydı ki kardeşime göz kırptı. Eliyle dizine vurdu. “Gel bakayım.”

Leo bana izin ister gibi baktığında gözlerimi yumdum ve o koşarak Hazer’in dizine oturduğunda Gazel’e döndüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dalgınca pencereden dışarıyı izliyordu. Elimle omzuna dokunarak dikkatini çektiğimde irkildi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum.

“Behram’la zaman geçirmek çok huzurlu,” dedi derme çatma bir gülümsemeyle. “Bana temas etmiyor, bakmıyor, mesafesini hep koruyor ama bir şey dediğimde... sabırla dinliyor, hiç sözümü kesmiyor. Bana bakmıyor ama bir şekilde beni hep ciddiye alıyor. Çok garip ama bir insanın onunla mutsuz olma ihtimali yok gibi. O kadar kendi halinde görünüyor ki...”

Tüm söylediklerine içten bir şekilde gülümseyerek, “Ne güzel işte,” dedim. “Ona doğruları anlatırken senin sözünü kesmeyecek, ne anlattıysan dinleyecek ve ona aklındakileri samimiyetle anlattığında seni anlamaya çalışacak.”

Kafasını iki yana salladı. “Bugün söylemeye çalıştım, fırsat vardı, söyleyebilirdim ama kaç defa ağzıma gelse de yapamadım. Aramızda belli belirsiz bir şey var, beni hayatının bir yerine al...”

“Onun gibi bir adam sence bir kadınla nasıl bir ilişki yürütür?” diye sordum kısık bir sesle. “Uzun uzun sevgililik dönemi yaşayabileceğinizi mi sanıyorsun? Behram sana karşı bir şeyler hissediyorsa ve senden de ışık aldıysa gelip seninle evlenmek istediğini söyler. Göz teması bile kurmaktan çekinen bir adamın seninle sevgili olacağını mı sanıyorsun?”

Gazel bir aydınlanma yaşıyormuş gibi kocaman açtığı gözleriyle bana bakarken omzunu sıvazlayarak onu gerçeklere biraz daha yaklaştırdım. “Rica ederim gözlerini aç Gazel, bunları ben bile anladıysam senin de anlamın gerekir. Eğer senden o ışığı aldıysa seni daha yakından tanımak isteyecek.”

“Evlilik mi?” dedi afallamış vaziyette.

“Yaa, evlilik tabii.”

Kafası karışmış gibi yerinden kalktı. Oturma odasından çıktığında nereye gittiğini sormadım, sanırım biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Kapıyı kapatarak gözden kaybolduğunda çaresiz bir şekilde önüme döndüm ve gördüğüm manzaraya ağzı açık bir şekilde baktım.

Mustafa Kemal ve Leo, Hazer’in sırtına çıkmaya çalışıyordu.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım ve başımı yana eğdim. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Hazer homurdandı. Göz göze geldiğimizde neredeyse kahkaha atacaktım ama parmaklarımı dudaklarıma bastırarak buna mâni oldum. Çocukların kolları Hazer’in etrafına dolanmıştı ve boğuluyor gibi görünüyordu, üstelik suratı kızarmıştı. Hazer doğrulmaya çalışırken, “Kal öyle ahabap,” dedi Leo bağırarak. “Daha oyun bitmedi.”

Hazer omzunun üzerinden Leo’ya döndü ama gözlerinde ne kızgınlık vardı ne de bıkkınlık. Bambaşka bir şeydi ama bu duygunun adı dilime düşmüyordu. Uzanıp Leo’yu başından öptüğünde hem onu bu kadar kısa süre içinde benimsemesine şaşırdım hem de mutlu oldum. Leo utanmış göründü ve gülümseyerek Hazer’in kafasını öne eğdi. Hazer söylendi. “Bu ikisinin bir araya geldiğinde evi başımıza yıkabileceklerini düşünmemiştim.”

Mustafa Kemal saçlarını çektiğinde Han’ın üzerimdeki ilgisi dağıldı ve yere düştüğünde her ikisi de onun üzerine oturdu. Hazer onları itmeye çalışırken Kemal ve Leo onun bacaklarına bastırarak sabit durmasını sağlamaya çalışıyordu ama tabii Hazer’in gücüyle baş edemezlerdi.

“Abla gel bize yardım et, onu yenmemiz lazım.”

Mustafa onu destekleyerek çekik gözleriyle bana baktı. “Evet Safirciğim.”

Hazer, Mustafa’nın kolunu ısırdı. “Göz mu koydun kıza la? Seni sıpa.”

Leo aynı cephedeki arkadaşını korurmuşçasına uzanıp Hazer’in omzunu ısırdığında daha fazla dayanamayıp kalktım ve yanlarına gittim. Hazer ikisiyle de boğuşurken beni fark etmemişti. Dizlerimin üzerinde Hazer’in başının yanına oturdum ve nazikçe ellerine uzandım. Hazer irkildi ve başını çevirdiğinde parmaklarım kemikli parmaklarının üzerine yerleşmişti.

“Ne yapıyor bunlar?”

Mustafa’nın sesini bulutların arasında süzülüyordum. Sorusu beni kendime getirdiğinden hemen ellerimi çektim. Uzaklaşarak aramıza sağlıklı bir mesafe koyduğumda Han da sersemlemiş halde başını çevirdi ve yüzünü sertçe ovaladı. Leo’ya dönerek dudaklarımı kıvırdım. “Hazer’i çok yordunuz, biraz da benimle oynayın.”

Mustafa kafasını iki yana sallarken hâlâ Hazer’i elinde tutmaya çalışıyordu. “Hayır, hiçbir asker kadınlara zarar vermez. Biz erkek erkeğe savaşağız ama bize yardım edebilirsiniz.”

Elimle saçlarını okşadığımda Kemal’in yüzünde tedbirli bir gülümseme oluştu ve tekrar abisinin bacağına oturup onu yere sabitledi. Leo da ona katıldığında Hazer’e dönerek gülümsedim. “Üzgünüm asker, bu cephede yalnız savaşağısınız.”

Başımı çevirince Leo’nun gülüşünde takılı kaldım. Gerçekten oyun oynayabileceği bir arkadaş bulduğu için mutlu görünüyordu. Hazer’in dizine oturup elleriyle de onun karnına bastırırken, “Nazik ol,” diyerek onu uyardım ama beni duymadı bile.

“Tüm gücünüz bu kadar mı, ha?” Hazer onlara meydan okuyarak sırasıyla her ikisinin de gözüne baktığında Mustafa ve Leo daha da hırslanmış göründü. “Beni sadece yere mi yatırırıyorsunuz?”

Leo ile Mustafa kendi aralarında bir bakışma yaşadıktan sonra Leo burnunu dikerek konuştu. “Sen ağlama diye dövmüyoruz daha fazla.”

Hazer boğazını temizledi, sanırım bir gülüşü bastırmıştı. “Bu ne iyi niyet böyle?” diyerek onunla dalga geçtiğinde Leo bozuldu ve asabi gözlerle bana baktı. “Bu eniştem niye böyle yapıyor ya?”

Cümle kulağıma ulaşır ulaşmaz kıpkırmızı kesildim. Hazer’in de aval aval Leo’nun suratına baktığını gördüm. Gazel’in öğrettiği bir kelimeyi

böyle bir anda söyleyeceğini hiç ama hiç düşünmediğim için çok üzgündüm.

“Leo bir daha öyle deme olur mu? Nereden öğrendin bu kelimeyi bilmiyorum, herkese aynı şeyi diyorsun...”

Leo kafası karışmış gibi anlamsız bakışlarla suratıma baktıktan sonra omzunu silkti ve Mustafa’ya dönerek bir şeyler söyledi. Ellerimi tedirgin bir şekilde önüme koyarken Hazer’in sessiz kalmasına minnet duydum ve durumu toparladığımı umarak çocukları izlemeye devam ettim.

“Ben biraz Safir’le oynayacağım.”

Mustafa’nın sesini duyduğumda yüzüme tebessüm kondu ve çekingen bakışlarını silmek için elimi açarak onu yanıma davet ettim. Leo hâlâ Hazer’le boğuşurken Mustafa kalkıp yanıma yürüdü ve benim gibi dizlerinin üzerine oturarak ilgiyle izledi. Beni böyle benimsemesine mutlu olmuştum. *Çünkü ben de Hazer’i benimsemiştim ve onun etrafındaki her güzel şeyin benim etrafımda da olmasından mutluluk duyardım.*

“Benimle evlenir misin?”

Mustafa’nın bana çekingen bir şekilde sorduğu soruyu duyduğumda dudaklarımdan bir şaşkınlık mırıltısı döküldü ve bakışlarım onu buldu. İlgiyle ama aynı zamanda reddedilme korkusunun yarattığı tedirgin bir şekilde beni izliyordu. Muhtemelen bu teklifin anlamını bile bilmiyordu ama bana evlenme teklifi eden ilk erkekti.

Kıkırdayarak, “Beni çok onurlandırdın,” dedim ve gülümsememle onun da rahatladığını gördüm. “Fakat çok üzgünüm... benim kalbim bir başkası için atıyor.”

Mustafa ne dediğimi anlamaya çalışırken kaşlarını çattı ama hemen sonra gülümseyerek kafasını salladı. Ah, çok sevimliydi. Ters bir tepki vereceğini bilmesem uzanıp yanağını sıkardım ama bu gibi durumlara ne tepki vereceğini bilemediğim için yapmadım.

“Mustafa, bana yardım etmelisin.”

Mustafa başını sesin geldiği tarafa çevirdiğinde ben de baktım ve Hazer’in Leo’yu omzuna aldığını gördüm. Leo gülüyor, bir yandan da inmeye çalışıyordu. Mustafa Kemal muhtemelen Leo’ya yardım etmek için heyecanla oturduğu yerden kalktı ve koşarak küçük yumruklarını Hazer’in bacaklarına vurmaya başladı. Han elbette bu minik saldırıdan etkilenmedi ve Leo’yu tek seferde koltuğun üzerine bıraktı. Leo kahkahalar atarak koltuktan kalkmaya çalışırken Hazer bu kez Mustafa’yı kavradı

ve onu da Leo'nun üzerine bıraktı. Saçlarımla oynamaya devam ederken hâlâ gülümsüyordum. İkisi de yorulmuş gibiydi, bu yüzden koltuğun üzerine yattılar ve bir daha Hazer'e bulaşmadılar.

Dönüp baktığımda Hazer'in alnındaki teri sildiğini gördüm. "Bacak kadar boylarıyla yaptıklarına bak..." Gözlerini benimle buluşturdu ve mahcup göründü. "Senin de başını ağrıttılar."

"Senin nasıl başımın üzerinde yerin varsa kardeşinin de var. Ben onların mutluluklarıyla mutlu oldum, aksini düşünme."

Başını sallarken bileğini kaldırıp saatine göz attı. "Mustafa'yı eve bırakmam gerekiyor, birazdan huysuzlanmaya başlar."

"Elbette."

Saçlarımı düzelterek yerimden kalktım ve içimden geldiği için koltuktan Mustafa'nın montunu aldım. Hazer kendi kabanını giyerken Mustafa'ya kalkması için yardımcı oldum. Montunu giydirmemi sakın ve sabırla izlerken Leo'nun Kemal gideceği için üzüldüğünü gördüm. Omuzlarını düşürmüş Mustafa'nın yanında oturuyordu. "Arkadaşız değil mi?"

Mustafa Kemal hararetle başını salladı. "Hı hı."

Mustafa'yı tamamen giydirerek doğrulduğumda Hazer eğildi ve Kemal'i kucığına alırken benimle sıcak bir bakışma yaşadı. "Teşekkürler."

"Fue un placer."

Hazer genzini temizledi ve Mustafa başını onun omzuna koyarak gözlerini yumduğunda dönüp Leo'ya baktı. Leo'ya bakarken uzun zamandır görmediği birine bakar gibi ilgiliydi. Sertçe yutkunduktan sonra, "Görüşürüz ahbap," dedi. "Kendine iyi bak."

Leo ona karşılık verdikten sonra koltuğa çıktı ve yorgun bir şekilde gözlerini kapattı. Hazer birkaç saniye daha ona bakıp önüne döndü ve kucığında Mustafa'yla çıkışa yöneldi. Onları uğurlamak için parmak uçlarımla arkalarından yürüdüm ve koridora çıktık. Bakışlarım etrafa Gazel'i aradı ve mutfakta telefonla konuştuğunu fark ettiğimde, *Umarım Galip'le tartışmıyordur*, diye düşündüm.

Hazer sokak kapısını açtığında kuvvetli bir fırtına içeri sürüklendi ve Mustafa sızlandı. Hazer kendi ayakkabılarını giyip onun ayakkabılarını eline aldıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bekle," dedi. "Mustafa'yı üşütmeyeyim. Onu arabaya bırakıp hemen geleceğim."

Han dönüp arabasına yürümeye başladığında bahçemdeki kardan adama baktım. Kar aralıklarla da olsa yağmaya devam ettiği için kardan adam hasar görse de bozulmamıştı. Mustafa'yı bırakan Hazer yeniden bana yaklaşıırken attığı her adımı kalbimin üzerinde atıyormuş gibi göğsüm sızlamaya başladı. Mesafemiz tamamıyla kapandı ve yüz yüze durduğumuzda bir müddet susarak sadece birbirimize baktık. Tepede ay, yerde kar ve karşımda... *gözlerimden öpen bir adam.*

"Kardeşime anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi ve elini saçlarıma uzattı. Parmaklarının saçlarımdan yukarı çıkarak kurdelemi çözmeye başladığını hissettiğimde gülümseyerek, "Ne yapıyorsun?" dedim. Hazer göz kırptı ve ardından, "Şşt," diyerek kurdeleyi tamamen çözdü. Saçlarım serbest kaldı ve kurdele onun avuçlarına düştüğünde elimle göğsüne vurdum. "Hazer..."

Avcunu kapattı ve kurdeleyi elinin içine hapsederek gerilemeye başladı. "Bir şey mi oldu?"

"Kurdelemi aldın," dedim elimi başımın arkasına götürürken.

Omzunu silkti ve ağır adımlarla gerilemeye devam etti. "Hiç hatırlamıyorum."

Gülümsedim. "Hazer..."

Bahçe kapısından çıktı ve kapıyı örterek, "Hayal görüyorsun bence," dedi ve gözleri vücudumda dolaştı. "Haydi içeri geç, üşüdün."

Parmaklarım saç tellerimin arasından kayarken başımı sakince salladım. Kalp atışlarım bir hikâye anlatır gibi telaşlıydı ve babamın bana anlattığı masallardan daha güzel bir hikâye varsa, o da kalbimin onun için anlattıklarıydı. Gözlerinin içine bakarken nabzım hızlandı ve Hazer nabzımı dinliyormuş gibi kesintisiz bir dikkatle bana baktı.

"Buenas noches' Hazer."

Arabasıyla gözden kaybolmasını izledikten sonra gülümsedim. Ardından karanlıktan korkarak içeriye girdim. Oturma odasına geçtim ve Leo'ya yaklaştım. Koltuğun önünde çökerek bir süre yüzünü izledim. Annemizi özlediğini, onun sevgisiyle beslenmeyi istediğini biliyordum ama annemin onu düşünmediğine emindim.

Battaniyeyi omuzlarına doğru örtüp uykuya dalan gözlerine buseler kondurdum ve elimi çeneme yasladım. O benim ufak kardeşimdi, onu

* (İsp.) İyi geceler.

seviyordum ve o kadına vermeyecektim. O beni karanlıkta bırakan, kalpsiz biriydi. Leo'nun meleksi yüzüne bakarken kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı.

"Leo, senin için hep korktum, tıpkı yetimhanede büyüyen çocuklar için korktuğum gibi. Sana da ellerini uzatırlar, senin de kalbini kırarlar diye çok korktum. Ve o kadın şimdi gelmiş seni benden istiyor..." Gözlerim yaşardı. "Küçük yaşta yaşadığım o ta... tacizlere yıllarca göz yumduğum için pişman olduğumu söylüyor ama onu affedemem. Yıllarca sustu, hatta beni de sustur..."

"Ta... taciz mi?"

Arkamda bir gürültü koptu ve o gürültünün arasında Gazel'in dehşet içindeki sesi duyuldu. Dudaklarım, dilimin ucundaki kelimelerle aralık kaldı. Odaklanamayan bakışlarım ve aralık kalmış dudaklarımla omzumun üzerinden arkama döndüğümde Gazel'in şok olmuş ifadesini gördüm. Elindeki bardak kayıp düşmüş, cam kırıkları zemine dağılmıştı. Evimizin tam ortasına düşen o bombanın sesi kulaklarımda uğuldadı ve gözyaşlarım ince ince süzölmeye başladı.

“YERLE BİR”

Kökleriyle vücudumu ve ruhumu sarmalayan büyük yıkım, gürültülü bir şekilde meydana gelmişti ve yıllar sonra ilk kez biri, yıkıntının altından beni duyabilmişti. *Gazel. İlk ve tek arkadaşım. Dostum.* Şimdi karşımda durup, hayatının en büyük dehşetini yaşayan kardeşim... İşkenceler içinde geçen saniyeler boyunca sadece susuyor, onun bu gerçeği hazmetmesini bekliyordum. Titriyor, bir şeyleri kavramasına yardımcı olacakmış gibi etrafına bakınıyordu.

Elini bu yıkıntının altına uzatmaya çalışıyor ama... henüz yıkıntının altındakinin ben olduğunu kabul edemiyor...

“Nasıl...” Gazel ellerini yüzüne kapattı ve boğuluyormuş gibi, can havliyle bir ses çıkardı. “Nasıl lan, nasıl? Safir, ben az önce ne duydum?”

Beni kurtarmak için o yıkıntının altına girmesine müsaade edemedim, elimi tutacaktı ve buradan beraber çıkacaktık. O yüzden şimdi sakın kalması gerekiyordu. “Sakin ol,” dedim ve onun bana yürümeye dermanı kalmadığı için ben ona yürüdüm. “Sakinleş, konuşa...”

“Doğ... doğru mu anladım?” Elleri yüzünden indi ve onda hiç görmediğim kadar korku dolu bir ifade çehresine yerleşti. “Aman Allah’ım!”

Ellerimi kaldırıp omuzlarına koydum ve vücudunu koltuğa doğru çektim. Yıllardır sakladığım bu karanlık sırrı artık onun da bildiği gerçeğiyle sert bir şekilde yüzleşerek, “Doğru duydun,” dedim. Gözlerinin içine bakıyor, ağlamamak için kendimi kasiyordum. “Tacize uğradım. Yıllarca.”

Gözlerini kapattı ve gözyaşları bir anda boşalıverdi.

“Anlayamıyorum...” Gözlerini tekrar açtığında bakışları bu kez odaklanmamış değildi, aksine öfke doluydu. “Yıllarca tacize uğradığınızı mı söylüyorsunuz? Biz... hep beraberdik! Nasıl? Ne zaman? Kâbus mu bu

Safir? Duyduklarıma inanamıyorum! Sen... nasıl bana söylemezsin? Yıllarca dedin az önce, duydum! Ne zaman oldu bu? Kim yaptı?” Bir anda uzanıp yüzümü tuttu. “Kim kıydı sana canımın içi?”

“Uzun yıllar önceydi, yeni değil. Ben daha çocukken... hiçbir şeyin farkında değilken oldu. Büyüdüğümde fark ettim, onun beni öpüşlerinin, sarılmalarının, do... dokunmalarının taciz olduğunu geç anladım. Küçükçük çocuktum Gazel. Saçlarımı okşuyordu, çekip kucığına oturuyor...”

“Te... tecavü...”

“Hayır,” dedim ellerini yanaklarımdan indirirken. Yüzüm acıyla kıvrılmış, midem bulanmaya başlamıştı. “Sadece taciz ama... biliyorum, fırsatı olsaydı onu da yapacaktı...”

Gazel’in boğazından öyle bir nefes boşaldı ki sanki canının yarısını yanan bir evde bırakıp çıkmıştı. Başımı önüme eğdim ve titreyen parmaklarımla gözlerimin kenarlarını kuruladım. *Tanrım, onun da başını öne eğdirmeden bana ölüm yok.*

“Yetimhaneye gelmeden önce mi oldu? Çok küçüktüm, çocuktum diyorsun...”

Gazel hızlı hızlı konuşuyor, bir anda ona yıkım getiren bu bilgileri hazmetmeye çalışıyordu. “O yüzden mi yetimhaneye geldiğinden beri mutsuzdun? Kim yaptı bunu? Adı ne?” Bir anda oturduğu yerden fırladı ve kendini kaybetmiş gibi etrafında dönmeye başladı. “Onu öldüreceğim! Hatırlıyor olmalısın. Söyle, adı ne? Yemin ederim öldüreceğim onu! Lütfen susma...” Dizlerinin üstünde, önüme oturdu ve yaşlarla parlayan yüzünü bana kaldırdı. “Yalvarırım kim olduğunu söyle. Onu bulacağım, tamam mı? Bulup öldüreceğim. Hatta... ben bulamazsam Hazer bulur! O biliyor mu? Ona söyledin mi?”

Korkuyla soluğumu tuttum. “Sakin ol, otur, bir kendine gel...”

“Elim kolum uzun,” dedi. Gazel paramparça olmuştu ve o kadar üzgündü ki hiçbir maskenin bunu saklayabileceğini zannetmiyordum. “Hazer’in kendisi söyledi bunu! Hadi, kim olduğunu söyle. Hazer muhakkak onu bulur. Ben bulamazsam o bulur. Bir küçükçük çocuğa, sana... nasıl kıydı? Yemin ederim öldüreceğim onu...”

Bir anda yerinden fırladığında gürültülü bir şekilde atan kalbim kaygıyla sıkıştı ve vücudum alarına geçti. Arkasını dönüp kapıya doğru yürürken peşinden koştum ve onu yakalayarak kendime döndürdüm.

“Hazer hiçbir şey bilmiyor,” dedim ve ekledim. “Ve bunu öğrenirse sadece benden öğrenecek. Sakinleş, nereye gidiyorsun böyle? Metanetli ol. Otur da konuşalım, olur mu?”

“Safir... Hava alalım n’olur, yüreğim sıkışıyor.”

Kalbim, yüzündeki kedere dayanamayarak kırıldığında hızlıca başımı salladım. “Tamam canımın köşesi, Leo’ya bakıp hemen dönüyorum. Sakin ol, bak ben şu an iyiyim.”

Belli belirsiz başını salladı ve elleriyle gözyaşlarını temizledi.

Hızlıca oturma odasına girerek Leo’ya baktım ve mışıl mışıl uyumaya devam ettiğini gördüğümde üstünü daha sıkı örttüm. Uyanmasını istemezdim. Gazel’in montunu alarak koridora çıktım ve onun hâlâ ağladığını görerek yanına yetiştim. “Canım gel, hava alalım.”

Montunu omuzlarına bıraktım ve kapıyı açarak onunla bahçeye çıktım. Daha sakindi ama neredeyse yüreğinin parça parça olduğunu görebiliyordum. “Daha iyi misin?”

“Şu hale bak,” dedi. Gözyaşlarını avcumda hissediyordum; yakıcıydı. “Benim seni teselli etmem, benim sana nasıl olduğunu sormam gerekiyor. Safir... Bağışla beni lütfen. Anlamadığım, sana bir omuz olamadığım için affet beni. Nasıl anlayamadım ben, aptal kafam! Tabii... sen bu yüzden erkeklerden uzak duruyordun! Safir, aklıma gelmedi yemin ederim ki! Biz hep beraberdik, sana bir şey olsa görürdüm, hiç düşünemedim bunu. Yetimhaneden önce oldu değil mi?”

Yetimhaneden önce olduğunu sanıyordu, sanırım o kadınla ilgili söylediklerimi duymamıştı. Bakışları o kadar nefret yüklüydü ki gerçekten o adamı bulmasından, başını belaya sokmasından endişe ediyordum. “Söyleyemedim,” dedim, kelimeler dilime batıyordu. “Çünkü susmamı söyledi. Susmadığımda da elini ağ... ağzıma kapatırdı.”

“Kalbim dayanmayacak.” Başına kar taneleri düşüyordu ve gerçekten bir çığın altında kalmış gibi perişandı. “Ya sen nasıl dayandın? Çok zarar verdi mi sana? Söyle hadi. Geceleri bu yüzden mi kâbuslar görüyordun? Ben de baskı yaptım o kadar bir erkek arkadaşın olsun diye... ama korkuyordun! Safir, bu kimsenin yanına kalamaz tamam mı? Sen neler neler yaşamışsın, ne kadar ağır yüklerin altında kalmışsın öyle! Şimdi daha iyi misin? Hâlâ kâbuslar görüyor musun?”

“Kâbuslarım daha seyrek, zaten bu aralar daha iyi de hissediyorum.”

“Bir daha seni yalnız bırakmam.” Gözlerimi eşıledi. “Ama ben duramam; bunu yapan her kimse, ona hesap sormadan duramam. Ak... akra-ban falan mıydı? Yani, böyle korkunç şeyler duyuyo...”

“Hayır,” dedim, boğazım düğüm düğüm olmuştu. “Gazel, rica ederim bana kulak ver. Ben kendime söz verdim, yemin ederim onun layığını bulması için her şeyi yapacağım. Fakat bir zamanı var, yeteri kadar güce ve imkâna sahip olduğumda dava açacağım çünkü tanığım var. Biliyosun, müzikali kazanırsam maddi bir getirisi de olacak. O parayla avukat tutacağım, dava açacağım. Az kaldı, lütfen sabırlı ol. O acısız bir ölümü hak etmiyor. Tanrı beni affetsin ama onun acı çekmesini istiyorum. Parçalarımı ayrıldım ben Gazel, hâlâ dağınığım. O da yaşarken parçalarına ayrılсын istiyorum, o hapiste insanlar ona da yapmayı istemediği şeyleri dayatsın ki neler çektiğimi anlasın istiyorum. Perişan olmasını istiyorum, ölmesini değil.”

“Neden tek başına taşıdın bu yükü Safır? Neden pay etmedin birazını benim sırtıma?”

“Susmaya alışmıştım.” *Ya da alıştırılmıştım.* “Ama o kadar yıl sustuktan sonra... Boğazımda öyle birikmiş bir şey var ki sana yemin ederim boğazım patlayana kadar çığlık atmak istiyorum.”

“Safir, Safir...”

Sırrım herkesi mutsuzluğa sürükleyecekti ve ilk Gazel'den başlamıştı. Başını çekip kalbimin üzerine yasladım ve kollarımı etrafına sardım. Bu sevgi paylaşımını kabul ederek o da kollarını hızla bana doladığında hıçkırıkları âdeta kalbime doldu ve orayı kapladı. “Işığımızı çaldılar,” diye fısıldadım, onunla karanlığın içine gizlenerek. “Ama merak etme canımın içi, her şey dönüp dolaşıp sahibine ulaşır.”

Gazel'in hıçkırıkları bir süre sonra iç çekişlere döndü ve omuzları sakinleşti. Kendini dakikalar içinde çok hırpalamış, yormuştu. Soğuk kış gününde daha fazla üşümemesi için omzunu sıvazladım ve eve yürümesi için ona rehber oldum. Kapıyı açıp girdiğimizde uykusunun geldiğini gördüm ve Leo'nun ayakucuna oturması için yardımcı oldum. Koltuk geniş, Leo küçük olduğu için yanına sığabilmişti. Battaniyenin diğer ucunu onun üzerine örterken, “Buradayım,” dedim.

“Sen nereye yatacağsın? Bir koltuk var...”

“Yanınıza oturacağım.”

Rahat olsun diye montumu başının altına koydum ve o huzursuzca gözlerini kapattığında koltuğun kenarına oturarak dirseklerimi dizlerime dayadım. Başımı ellerimin arasına alarak huzursuz kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Biliyordum, dengelerin değişmesine az kalmıştı.

Bu huzursuz duygunun dağılması için cebimden telefonu çıkardım ve galeriye girerek bugün Hazer'le çekildiğimiz fotoğrafa baktım. O an fotoğrafı çekip derhal cebime koymuş, inceleyememiştım ama şimdi baktığımda... güzel çıktığımızı fark ettim. Hiçbir erkekle aynı karede yer almamıştım bugüne kadar. Fotoğrafta ben aynaya, Hazer de bana bakıyordu. Büyüterek onun yüzünü yakınlaştırdım, parmağımla yakışıklı yüzünü okşadım ve yüzüne doğru fısıldadım. "Dulce sueño mi vida."

Bu fotoğrafı ona göndermemi istediğini hatırladım ve saatin geç olmasından ötürü bir tereddüt yaşadıktan sonra fotoğrafı Han'a gönderdim. Muhtemelen uyuyordu, umarım uyanmazdı.

Küçük minderini yere bıraktım ve sobanın fişini çekerek minderini üzerine kıvrıldım. Kalbimin üzerine yatabileceğim o zamana kadar her gecemin uykusuz geçeceğini biliyordum. Kalbimin üzerine değil, sırtımın üzerine yattım ve yıldızları seyre dalarak uyudum.

Sabah ezanından sonra kendiliğimden uyandığımda, yaptığım ilk şey kendim ve Leo için yiyecek bir şeyler hazırlamak olmuştı. Gazel daha uyanmadığı için evdeki birkaç şeyle hem Leo'nun karnını hem kendi karnımı doyurdum. Gazel'in endişelenmemesi için bir not yazdım ve Leo'yu yetimhaneye bırakmak üzere evden ayrıldım.

Neyse ki herhangi bir sorun çıkmadan onu yetimhaneye bıraktım ve dönüş yolunda, onu nasıl alabileceğimi düşündüm. Çalışıyordum, maaş alıyor, kendime bakabiliyordum ama maalesef Serap Müdire benden daha iyi imkânlarla sahipti. Yüzüne bakmayı hiç istemiyordum ama onunla daha ciddi bir konuşma yapmalıydım.

Evimizin olduğu sokağa girerken devriye gezen polis arabasını gördüm ve kaldırıma çıkarak temkinle etrafıma bakındım. O esnada cebimdeki telefon titredi ve bunun bir mesaj olduğunu anladım. Kaldırımda durdum ve altdudağımla ısırarak heyecan içinde telefonumu cebimden çıkardım.

* (İsp.) Tatlı rüyalar hayatım.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Güne senin fotoğrafınla başlamak mı... Birbirimize günaydın mesajı atıyorduk ama fikrimi değiştirdim, artık sabahları günaydın mesajının yanında bana fotoğrafını at.

Sanırım bu sabah daha geç kalkmıştı, uykusunu almış olmasına sevinerek parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim. Bir fotoğrafımı çekip göndersem ne olurdu ki? Kameraya girdim ve ön kamerayı ayarlayarak yüzüme odakladım. Yüzüm kızarık, saçlarım dalgalı, bakışlarım yumuşaktı. Hafifçe tebessüm ederek kendimi fotoğrafladım ve ona gönderdim.

Mesaj gider gitmez telefonu indirdim ve cebime koyup yüzümdeki tebessümle yoluma devam ettim. Ben onun fotoğrafını izinsiz çekmiştim, ki görüntülü konuşmamız sırasında kendimi de ele vermiştim ama pişman değildim. Benim de Hazer’de bir fotoğrafımın olmasının sakıncası yoktu, biliyordum ki o fotoğraf sadece Han’a özel kalacaktı.

Ondan bir mesaj beklerken kafamı çevirdim ve o an bakış açımı tanıdık yüz girdi. Huzursuzluk sarmaşık gibi etrafıma dolandı ve bacaklarım beynimden evvel harekete geçti. Profilinden gördüğüm Galip, bahçe kapısının ağzında Gazel’le tartışıyordu. İkisi de öfkeliydi ve savruk el hareketleri sergiliyorlardı. Gazel’i koruma içgüdüsüyle yanlarına koştum ve ikisi de bana döndüğünde, “Safır,” dedi Gazel rahatlamış gibi. Gün ışığında şişen gözleri daha netti. “Seni merak etmiştim, hoş geldin can...”

“Seninle konuşuyorum, bana bak!”

İkimiz de dönüp ona baktık. Üzerinde sıkça giydiği takım elbiselerinden biri vardı ve gözleri, baraj kapaklarına yüklenen su gibi coşkuluydu. “Lütfen sesini yükseltme,” dedim mesafeli şekilde. “Gazel burada kalmak istiyor, eğer onu eve çağırmaya geldiy...”

“Evet,” dedi Galip. “Onu almaya geldim!”

Kaşlarımı çatıtm. “Gazel’e hak ettiği saygıyı vermeyi ne zaman öğreneceksin?”

“Zırvalama.” Uzandı ve Gazel’in kolundan tuttuğunda endişeyle aralarına girmeye çalıştım. Gazel sabrı tükenmiş gibi görünüyor, kolunu kurtarmaya çalışıyordu. “Kaç gündür sabrediyorum, yeter artık Gazel! Şu olduğun eve bak, rezalet! Tamam, daha sabırlı bir adam olacağım. Hatta sen yokken düşündüm, bence artık evlilik zamanımız geldi. Neyi bekliyoruz ki? Evimize gidelim, en yakın zamanda nikâh tari...”

“Ben seninle evlenemem.”

Gazel’in ortaya attığı cümle bomba patlamış etkisi yarattı ve bir süre sessizlik oluştu. Ben cesareti için onunla gurur duyarken Galip’in yüzündeki öfke âdeta ikiye katlandı ve dudaklarından histerik bir bağırış koptu. “Ne demek evlenemem? Dalga mı geçiyorsun? Seninle evlenmeyecek olsam senin peşinden koşar mıyım? Seni aileme kabul ettirmek için ne kadar uğraştım! Unuttuysan hatırlatayım, ben senin ilkinim, her açıdan! Elbet benimle evleneceksin!”

Tanrım, ne kadar edepsizce konuşuyordu. Resmen hakaret ediyordu! Hiç hoşgörüsü, tek düzgün kelimesi yoktu. Gazel’in kimse tarafından onaya, kabule ihtiyacı yoktu. Ayrıca yaptığı vurgu... “Ne kadar da hadsizsin! Konuşurken âdeta onu küçük düşürüyorsun!” Sesimi yükselttim. “Her açıdan onun ilki olman, onu seninle evlenmeye mecbur bırakamaz. Rica ederim ağzından çıkanı kulağın duysun! Sanki sen ilk deneyimini yaşadığın kadınla mı evlendin ki Gazel’i bununla tehdit ediyorsun? Riyakârlığın mide bulandırıcı!”

“Sen...” Galip’in gözlerinden ateşler çıktı ve aynı anda eli havaya kalktı. Vücutuma şok dalgası yerleşti ve hayretle havaya kalkan eline bakarken Gazel’in onu göğsünden sertçe ittiğini gördüm. *Tanrım!* Bana elini kaldırmıştı, tokat atacaktı. Galip, Gazel’in saldırısıyla geriledi ve havada ki elini indirerek salladı. “Seni sürtük!”

Kaskatı kesildim ve elimi aralanan ağzıma götürebildim. Tokat atmaya yeltendiği yetmemiş gibi bir de bana hakaret etmişti. Gazel’in ona bağırıldığını, onu ittiğini görürken bu aşağılanmaya dayanamayarak başımı sokağa çevirdim. “Sen şimdi görürsün...”

Sokağın ucundaki polis arabasına koşmaya başladığımda dikkatlerinin dağılarak bana döndüğünü hissettim ama durmadım. Galip arkamdan bağırırdı. “Sakın düşündüğüm şeyi yapma!”

Polis arabasının yanına vardığımda camı tıklattım. Cam indiğinde üniforma içindeki kadın memuru gördüm ve hiç beklemeden konuştum. “Merhaba, kolay gelsin.”

“Merhaba hanımefendi.” Kadın polis memuru omzumun üzerinden arkaya baktı ve temkinli gözlerle bana döndü. “Bir sorun var galiba?”

Maalesef ki buna alışkındı ve arkamdaki Galip’i görerek bir şeyler anlamıştı. Sakinliğimi korumaya çalışarak, “Evet,” dedim. Galip biraz arkamda durmuş, kafasını iki yana sallayarak beni izliyordu ve Gazel de

hemen yanında, yaptığıma inanamayarak bakıyordu. “Beyefendi ben ve arkadaşşıma hakaret etti, zor kullandı. Arabanın içinden gördünüz mü bilmiyorum ama bana tokat atmaya yeltendi. Şikâyetçi olmak istiyorum, arkadaşşım da şikâyetçi olacaktır.” Gazel’i cesur olması için teşvik ettim. “Değil mi Gazel?”

Gazel bir an bocalayarak dönüp baktığında Galip gözleriyle onu tehdit etti ve Gazel bakışlarını aceleyle bana çevirdi. “Evet, ben de şikâyetçiyim.”

“Sen var ya sen...” Galip, Gazel’in üzerine doğru bir adım attığında harekete geçecek oldum ki önünde durduğum polis arabasının kapısı aralandı ve erkek bir polis memuru dışarıya çıktı. “Bakın benim bir şey yaptığım yok, bu ikisi abartı...”

“Yeter be, sizinle mi uğraşacağız!” Polis memuru Galip’in cümlesini yarıda keserek konuştu. “Kendi gözlerimle gördüm, kızın üzerine yürüyorsun. Hadi, beni zor kullanmaya mecbur bırakma da arabaya bin. Kızlar da gelip şikâyetçi olsunlar, nezarete bir gün geçir de aklın başına gelsin...”

Galip histerik bir şekilde güldü. “Şaka mı yapıyor...”

“Hadi, yorma beni.”

O andan sonra olanlar öyle hızlı gelişti ki takip edemedim. Galip bu işin ciddiye bindiğini anladığında polis arabasına bindi ve polis memuru şikâyet dilekçesi yazmamız için bizim de karakola gelmemiz gerektiğini söylediğinde diğer polis arabasına binerek karakola gittik. Gazel benim aksime sakinliğini koruyamamış, ağlamıştı ve ben de ona her şeyin iyi olacağını söylemekten başka şey yapamamıştım.

Karakola geldiğimizde Galip emniyet müdürüyle görüşmek istediğini söylemiş, muhtemelen babasının maddi imkânlarıyla bunu halletmeye çalışacağı için ısrarcı olmuştu ve polis memuru bu sebepten bizi müdürün odasına çıkarmıştı. Şimdi üçümüz de başımıza dikilen bir polisle müdürün odasında oturuyorduk ve ben şikâyetimi yazarken Galip de müdürü ikna etmeye çalışıyordu.

“Bu konuyu tatlıya mı bağlasak...” Emniyet müdürünün sesini duyduğumda başımı yavaşça kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirerek kendisine bir bakış attım. Gazel uzanıp elimi tuttuğunda kendimi daha güçlü hissederek gülümseyen müdüre karşı konuştum. “Hayır, hatasını bile farkında olmayıp pişkince gülen birine karşı tavrımı değiştirmeyeceğim.”

Galip oturduğu yerde dikleşti. “Fazla olmaya başlıyorsun Safir. Bizi soktuğun şu duruma bak, hepimizi rezil ediyorsun!”

Gazel ona döndü. “Ona yüklenmeyi kes artık Galip!”

Emniyet müdürünün konuşmaya başladığını duyduğumda cebimdeki telefonumun titrediğini hissettim ve kalemi elimden bırakarak telefonu çıkardım. Ekranı baktığımda vücudumdaki gerginlik neredeyse kemiklerimin bile taşıyamayacağı kadar ağırlaştı. Aramayı açıp açmamak konusunda kararsız kaldım ama telefon susup da ikinci kez çalmaya başladığında vazgeçmeyeceğini anladım. Emniyet müdüründen müsaade isteyerek aramaya cevap verdim.

“Mila, Mila, Mila...” Hazer’in huzurlu, mest edici sesini duyduğumda neredeyse gözlerimi kapatacak oldum ama kendime nerede olduğumu hatırlatarak hafifçe yutkundum. Ona bir cevap vermek için sesimi hazırlarken hattın diğer ucunda bir gürültü duydum ve bunun Beşiktaş marşı olduğunu fark ettiğiminde neredeyse gülümseyecek oldum.

“Hazer, merhaba,” dedim tereddütle. Bakışların üzerimde olduğunu bildiğimden dolayı çok gergindim. “Beşiktaş marşı mı dinliyorsun?”

“Şey...” Hazer’in utandığını hissettim ve elini ensesine götürdüğünü hayal ederken marşın sesinin kısıldığını duydum. “Arabadayım, şirkete geçiyorum. Radyoda çalışıyor.”

“İyi çalışmalar, kendini çok yorma,” dedim heyecanlı bir şekilde. Boğazım kurumuştu. “Ben biraz meşgulüm, seni az sonra arayayım...”

Yanımızda duran polis memurunun telsiz sesi odayı doldurdu.

Cümlem, bu sesle yarım kalırken Hazer’in hattın diğer ucunda duraksadığını hissettim. “Nerede, neyle meşgulsün?”

Ona durumu nasıl izah edeceğimi bilemeyerek kısık bir sesle, “Lütfen işinden olma,” dedim. “Halledemeyeceğim bir şey değil.”

Başkaldırışı sesine yansımıştı. “Senin için bir şeyleri halletmeyeceksem niye hayatındayım ki Mila?”

Ah, bir kez daha isteyerek birbirimizin hayatında olduğumuzu söylemişti. “Emniyetteyim, kısa bir iş...”

“Siktir!” Edepsiz küfrü ikimizi de rahatsız ettiği için birkaç saniye sustu ve ardından, “Affedersin,” diyerek telafi etti. “Başına bir şey mi geldi?”

“Endişe etme, iyiyim.”

“İlçe emniyetinde misin?”

“Han...”

“Sesindeki şu üzüntüyü hissetmediğimi mi sanıyorsun? Her kim sebep olduysa... Görüşeceğiz.”

Bana bir şey söylemek için fırsat verecek kadar sustu ama hiçbir şey demediğimde telefonu kapattı. Bir süre sessizce telefona baktıktan sonra Galip’in hâlâ müdürü ikna etmeye çalıştığını fark ettim. Hazer’i düşünerek biraz olsun gülümserken, “Bakın işte, gayet iyi görünüyor,” diye konuşan Galip’in sesini duydum. İrkildim ve yüzümdeki gülümsemeyi kaldırdım. “Burada ne gerekçeyle tutuyorsunuz beni?”

Emniyet müdürü Galip’e dönerek ellerini ovaladı. “Hanımefendilerin ikisi de şikâyetçi ve defalarca sormama rağmen fikirlerini değiştirmediler. Kusura bakmayın Galip Bey ama...”

“Bir tartıştık diye nezarethaneye mi gireceğim?”

Yanımızdaki polis memuru araya girdi. “Sadece bir tartışma değildi. Hanımlar beyefendinin kendilerine vurmaya yeltendiğini de söyledi.”

Galip memura ters ters baktı. “İftira!”

Gazel hayal kırıklığıyla Galip’e baktı. “Sen böyle biri değildin...”

Galip gözlerini indirip onun hayal kırıklığıyla dolu bakışlarına karşılık verirken, “Asıl değişen sensin,” dedi suçlayıcı şekilde. “Aklıma bir şey geliyor Gazel, o gün olanları da unutmadım. Eğer düşündüğüm gibiyse, o gün gördüğümüz herif tüm bu olanlara sebep oluyorsa... kâbusunuz olurum, söyleyeyim.”

Gazel’in nefesi korkuyla boşaldı ve beti benzi attı. “Onu tehdit etme,” dedim ve müdüre döndüm. “Görüyorsunuz, alenen tehdit ediyor.”

Emniyet müdürü sıkıntıya düşmüş gibi bir bana bir de Galip’e baktığında, “Sana başka bir cesaret gelmiş,” dedi Galip, beni uzun uzun süzerek. Bakışları altında olmaktan son derece memnuniyetsizlik duyarak elimi boynuma götürdüm ve kolyemin zincirine tutunarak rahatlamaya çalıştım. Galip’in güldüğünü duydum. “Ah tabii... Altın kolyene bakılırsa cesareti nereden bulduğun, sırtını kime yasladığın belli...”

“Bunu bana, iki saattir babasının imkânlarını kullanmaya çalışan biri mi söylüyor?”

Kontrolünü kaybetmiş göründü ve bir anda yerinden kalktığına ona uzak durmasını söyleyecek oldum ki odanın kapısı gürültüyle açıldı ve tüm bakışlar kapıya döndü.

Hazer gelmişti.

Bu kadar çabuk gelmesinin hayretiyle onu görmenin sevinci arasında bocalayarak kalktığımda Hazer'in gözleri doğrudan beni buldu. Onu telaşlandırmış olmanın hüznüyle kendisine ilerlediğimde Hazer hiç vakit kaybetmeden mesafemizi kapattı ve bedenlerimiz odanın ortasında buluştu. Soğuk nefesi suratıma çarptı ve elleri, gövdesini kucaklayan bir ağacın dalları gibi beni zamanla birlikte tuttu. Parmakları dirseklerimin altına yerleşip beni kendine doğru çektiğinde beceriksiz şekilde gülümседim.

"Şükürler olsun!" Bakışları bütün vücudumda kaygıyla dolandı. "İyi-sin?"

Onu rahatlatmak için küçük bir espri yaptım. "Vücudumda bir hasar olsaydı karakolda değil, hastanede olurum."

Kolumu nazikçe okşadı. "Senin vücudunda hasar açacak birinin... ömrü çok kısa olurdu."

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertti ve Hazer bunu fark ederek kaşlarını çatığında bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Hazer olduğumuz yeri, benim dışındaki insanları yeni fark ediyormuş gibi irkilerek gözlerini omzumun üzerinden arkaya çevirdi. "Beyefendi, tanıdığınız galiba?"

Emniyet müdürünün bu soruyu bana sorduğunu anladım ve onun hayatım içindeki yerine bir isim veremeyerek sadece başımı salladım. Hazer elini kolumdan çekerek belime yerleştirdi ve masasına yaklaşarak müdürün uzattığı eli sıktı. "Hazer Han Dalgakıran."

"Buyurun, oturun."

Hazer doğrulurken bakışlarını önce Gazel'e, sonra Galip'e çevirdi ve düzgün kaşları çatıldı. Anlamaya çalıştığı aşıkardı ama Galip'in yaptığı şeyleri bilmesini istemiyordum. Gazel, Hazer'den utanarak bakışlarını kaçırken Galip pişkin pişkin güldü. Hazer elini salladı. "Ne gülüyorsun?"

Galip'in suratı morarıırken Hazer bana döndü ve bakışları anında yumuşadı. "Neler oldu Safir?"

Durumu nasıl izah edeceğimi bilemeyerek kıvranırken elimi masaya yasladım ve şikâyet kâğıdını gizlemeye çalıştım ama bu faydasız oldu. Her zaman hareketlerime en ayrıntısına kadar dikkat eden Hazer bu yaptığı-mın da farkında vardı ve bir çırpıda elimin altındaki kâğıda uzandı. "İzin verir misin güzelim?"

Kâğıt elimin altından kaydığına elimi alnıma yaslayıp iç çektim. O şikâyet kâğıdında Galip'in atmaya yeltendiği tokat da dediği çirkin

kelimede yazıyordu ve Hazer bir dakika içinde tüm hepsini okunmuş olacaktı. Gazel'e döndüğümde onun da benzeri bir korkuya kapıldığını gördüm. Kafasını iki yana salladı.

"Seni öldüreceğim!" Hazer'in dudaklarından kopan kükrereyi yitireceğimi ağzıma getirdi ve bakışlarım korku içinde ondan tarafa döndü fakat ona bakmak için bile geç kalmıştım. Hazer olduğu yerden ileriye atıldı ve kimsenin müdahale etmeye vakti olmadan Galip'i gömlek yakalarından kavradı. Vücudum âdeta on katı ağırlaştı ve Hazer onu ayağa kaldırıp suratına kafa attığında, ardı karanlık olan bir kapının hafifçe aralandığını hissettim.

Galip bağırarak yere düştü.

Hazer yere eğilerek Galip'i bir kez daha gömlek yakalarından kavradığında bütün vücudum buz kesti ve nefeslerim ciğerimden çekildi. Polis memuru olaya dahil olup Hazer'i tutmaya çalışırken, müdür de koridora doğru bağırmıştı. Han, deliye dönmüş görünüyordu. "Nasıl ona el kaldırmaya yeltenirsin? Ona nasıl hakaret edersin? Lan... Ben ona elimi uzatmaya kıyamıyorum, sen nasıl onu incitirsin şerefsiz?" Hazer suratına yumruk indirmek için elini kaldırdığında polis memuru onun yumruğunu tuttu ve bu hareketini savuşturdu. "Bekle, seni parçalarına ayıracağım."

Polis memuru ve müdür, Hazer'i Galip'in üzerinden kaldırdı. Gazel yerinden fırlamış, yerdeki Galip'e eğilirken Hazer onu tutan kolları savurmaya çalışıyor ve bağıırıyordu. "Ne sanıyorsun sen kendini, ne? Bu zamana dek ona böyle mi davrandın? Kimsesiz değil o, duyuyor musun? Değil!" Kükrereyerek kollarındaki elleri savurdu. "Senin aksine onun tertemiz bir ruhu var ve sen dahil kimsenin o ruhu incitmesine müsaade etmem!"

Tamam, o kâğıttakileri okuduktan sonra öfkeleneneğini, sesini yükselteceğini düşünmüştüm ama... resmen gözü dönmüştü.

"Bırakın!" Kapıdan giren iki polis memuru daha Hazer'i kollarından tuttuğunda bir kez daha kurtulmaya çalıştı ama dört polisin kendisini koridora sürüklemesine mâni olamadı. Emniyet müdürü sakinleşmesi için onu sertçe uyardığında Hazer kendi etrafında dönüp bağırdı.

Derin bir nefesi ciğerlerime çekerken ona yürüdüm ve koridora çıktığımda ondan başka hiçbir şeyin farkında olamadım. Yanına vararak elimi kararsızca, sırtına dokundurduğumda Hazer o kadar sert bir manevrayla bana döndü ki bir anda kendimi koruma içgüdüsüyle ondan uzaklaştım.

“Şşt... Sana bir şey yapmam...”

“Ben...” Tüm kelimelerim dudaklarımın ucunda yanıp küle dönmüş gibiydi, konuşacak hiçbir şey bulamadım ve ürkek gözlerle etrafımıza baktım. İki polis memuru içeri girmiş, Galip’e yardımcı oluyordu. “Lütfen sakinleşir misin?”

“Benden yapamayacağım şeyler isteme.”

Hüzün, bir bıçak gibi kalbimi sıyrıp geçtiğinde Hazer’in bakışları omzumun üzerinden Galip’i buldu ve burun delikleri genişledi. Bana kulak vermiyordu ve bu başıma ilk kez gelmişti. “O zaman bana, ben ne istersem yaparmışsın gibi davranma,” dedim, bana kurduğu cümleye karşılık.

Bocaladı. “Mila...”

“Lütfen,” diye ricada bulundum. “Kendine gel.”

“Kendime mi geleyim?” Nefesi, yüzüme kelimeleri kadar sertçe iniyor, tenimi üşütüyordu. “Ya asıl şimdi kendimdeysem? Ya ilk kez sana kim olduğumu gösterme cesareti bulduysam?”

Kendini suçlamasını reddederek, “Hayır,” dedim. “Sadece kendini kaybettin. Oturup düşündüğünde sen de bu tepkinin sağlıklı olmadığını göreceksin.”

“Seni üzebilir ama olduğum kişiyi reddetme.” Ellerini kaldırdı ve öfkeli bir solukla yüzümü kavradı. Üşümüş elleriyle yüzümü yüzüne daha fazla çekerek, “Ya o tokat suratına inseydi?” dedi, cümle ağzını yakıyormuş da ondan kurtulmak istiyormuş gibi hızlıca konuşmuştu. Dudaklarını yüzümün çok yakınında hissediyordum. “Benim yüreğim buna nasıl dayanırdı Mila?”

“O da bana vurdu, ben de şikâyetçiyim!”

Galip’in bağırışını duydum ve Hazer’in göğsü ellerimin altında kasıldığında omzumun üzerinden koridora bakım. İki polis memuru Galip’i götürmeye çalışıyordu ve emniyet müdürü diğer polis memurlara direktif veriyordu. Galip bağırıp çağırarak gözden kaybolduğunda omuzlarım gevşedi ve vücudumdan ağırlık kalktı.

Hazer, “Sen bende bir ağacı yakarsın, ben senin koca ormanını, o bir ağaç için ateşe veririm!” diye bağırdı Galip’in arkasından avazı çıkana kadar. “Safir benim kırmızı çizgim, sakın bir daha o çizgiyi aşmak gibi bir hadsizlik yapma!”

Kırmızı çizgi...

Başımı tekrar ona çevirdim ve ellerimi göğsüne bastırarak, “Tehdit etme lütfen,” dedim. “Ne oldu sana? Sakinleş! Bak seni de alıp götürcekler diye aklım çıkıyor.”

Gözleri üzerime hücum etti, burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyordu. “Bana bir şey olmadı. Sana olacaktı az kalsın!”

Bana sırtını çevirip koridorun diğer ucuna doğru sert adımlarla yürümeye başladığında içimi çektim. Sırtına bakarken boğazıma bir yumru oturdu ve burnum sızlamaya başladı.

Merdivenlerden çıkan Kerem’i gördüm ve Hazer’in ona bir şeyler dediğini duydum. Kafamı çevirip Gazel’e baktım. Ellerini yüzüne kapatmış, ağlıyordu. Koşturarak yanına ilerledim ve ellerini yüzünden çektim. “Gazel, biliyorum tüm bu olanlar seni çok üzüyor ama lütfen sakın ol.”

“Ona çok kızıyorum,” dedi Gazel, gözyaşlarını silmeye çabalarırken. “Sana neredeyse tokat atacaktı... Düşündükçe çıldırıyorum! Safır, seni böyle bir durumun içine soktuğum için çok üzgünüm.”

“Senin bir kabahatin yok.”

“Bu geceyi karakolda geçirecek sanırım,” dedi ve sırtını duvardan ayırarak elini omzuma koydu. “Bu sırada ben de eve gidip kalan eşyalarımı alayım, bir daha oraya dönemem.”

“Gel, seni de bırakalım.”

“Ben daha dilekçemi yazmadım ki.”

Başımı salladım, dilekçeyi yazmakta kararlı görünüyordu ve korkusuz davranması beni mutlu etmişti. O sırada müdürün bize seslendiğini duyduğumda Gazel’e sarılarak onunla vedalaştım ama yanımdan ayrılmak istemediğini görüyordum. Dün gecedен beri çok hassastı, gözünün yaşı kurumamıştı.

Önüme döndüğümde Hazer’i hâlâ koridorun sonunda, karşısındaki bir polis memuruyla konuşurken gördüm. Kerem de yanında duruyordu, benimle göz göze geldiğinde her zamanki gibi sevimli ve saygılı şekilde gülümseyerek Hazer’e bir şeyler söyledi. Hazer de kafasını sallayıp karşısındaki memurla el sıkıştı ve polis memuru merdivenlerden inerken ben de aramızdaki mesafeyi kapatarak tam arkasında durdum. Ellerini ceplerine yerleştirerek topuklarının üzerinde bana dönerken, “Safır Hanım,” dedi Kerem neşeli halde. “Vallahi bu başınıza gelen uğursuzluklar hep nazardan. Tabii hem güzel hem yetenekli olunca nazara geldi...”

“Kerem, bize izin ver ve gidip arabayı ısıt koçum.”

Kerem, Hazer'in ciddiyetinin şakaya gelmez olduğunu fark edince hemen aramızdan ayrıldı. Ben Kerem'in arkasından bakarken Hazer de bana bakıyor, içimdeki huzursuzluk boyut atlıyordu. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Hazer genzini temizledi ve eliyle yürümem için teşvik etti. "Buyur, geç."

Tereddütle merdivenden inmeye başlarken Hazer'in elini yavaşça belime yerleştirdiğini hissettim. Kolu belimi sardı ve elinin içi bel boşluğuma yerleşti. Vücutlarımız yan yana, birbirine sürtünürken, onunla basamakları indim.

Koltuğa yerleşirken onun da arabanın etrafını dolaşıp koltuğa oturmasını bekledim. Çok geçmeden yanımdaki yerini aldı ve fırtınayı kendiyle beraber sürükleyerek koltuğa yerleşti. Kerem motoru çalıştırdığında içerisinin sıcaklığı tenime nüfus etti ve kaçamak bakışlarım Hazer'in üzerine gezindi. Eliyle onu daraltan kravatını çözmeye başladığında, "Nereye süreyim Hazer Bey?" diye sordu Kerem.

"Dans kursuna."

Deri koltukta vücudumun bir kısmını ona çevirirken saçlarımı yığın halinde omzuma topladım. "O ilaçları böyle biri olmamak için mi alıyorsun?" diye soruverdim.

Hazer, kravatı elinin etrafına sarmayı bıraktı ve başını tek harekette bana çevirdi. "Böyle biri mi?" dedi, bu bir suçlamaymış gibi. "Şimdi *böyle biri* mi oldum?"

"Alınganlık etme," dedim telaş içinde. Sakinliğimi korumaya çalışıyordum. "Yanlış anlama, doğru kelimeyi söylememiş olabilirim ama ne anlatmak istediğimi anladığını düşünüyorum."

"Evet," dedi, gözlerimin içine içine bakarken. "Böyle biri olmamak için ilaç kullanıyorum."

Yüzünde hiçbir gülümseme görememek benim de gülümsememe engel olurken, "O çiftlik evinde beni kandırdığını söylemiştin," dedim düşünceli bir şekilde. "Kastettiğin bu muydu?"

Hazer bakışlarını kaçırarak camdan dışarıya bakarken aramızdaki havanın vücuduma binerek kollarımda çoğaldığını hissettim. "Ben sana farklı, diğer insanlara daha farklı davranıyorum," dedi neredeyse fısıldayarak. "Utanç verici ama bu gerçek."

"Ben de sana farklı, diğer insanlara farklı davranıyorum," dedim ama içimdeki kötü bir his, bu iki şeyin ayrı şeyler olduğunu söylüyordu. "Çünkü sen... farklısın."

“Teşekkür ederim ama bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun.” Bakışları zaman kadar hızla içime yayıldı ve yüreğime oturdu. “Haya! kırıklığın olmak istemiyorum Mila”

“Öfkeni iyileştirmeye, onu sabra dönüştürmeye çalıştığını görüyorum,” dedim.

Arabanın içini, az öncekinden daha huzursuz bir sükûnet doldurdu ve sanki kalbimdeki yük, şu pamuk gibi bulutlara da oturuverdi. Gökyüzü iç çeker gibi sızlandığında Hazer’in düzensiz soluklarını duydum ve çabucak birbirimize gülümseyeceğimiz bir anın içinde olmayı hayal ettim.

“*Mi vida* ne demek?” diye sordu, sesi kapılıp gittiğim o efsunlu haline dönmüş, huzursuzluğumun bir kısmını kırmıştı. “Daha önce de söyledin... Ne olduğunu bilmiyorum ama duyması hoşuma gitti, her iki seferde de.”

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İstersen daha sık söyleyebilirim.”

“Gerçekten mi?”

Başımı sakince salladım. “Üzgünüm ama bunun için bir şartım var. Bu kelimenin anlamını araştırmayacaksın...”

Bundan hoşlanmamış gibi huysuzca saçlarını karıştırıyordu. “Tamam, Kerem araştırıp bana söyler; böylece ben araştırmış olmam.”

Kerem’in kıs kıs güldüğünü duyduk ve konuşmalarımızı dinlediğini anlayarak ikimiz de başımızı şoför koltuğuna çevirdik. Bakışlarını kaçırdı.

“Hile yapıyorsun,” dedim.

“Tamam, bakmayacağım.”

“Teşekkürler, anlaştık o halde.”

“Tamam, hadi el sıkışalım o zaman.”

Bana doğru uzattığı büyük eline bakarken bu kadar istekli şekilde el sıkışmayı istemesine tebessüm ettim. Tombul elimi kaldırıp iri avcunun içine bıraktığımda bu el sıkışması için neden bu kadar hevesli olduğunu anlamıştım. Bu duyguyu, bu sıcaklığı, bu teması hissetmek içindi. Soğuk ellerimiz birleşti ve yumuşak, zarif teması aklımı başımdan aldı. Elim kaldırdı ve göz temasımızı korurken dudaklarını parmak boğumlarıma bastırdı.

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve hemen sonra Kerem imalı şekilde konuştu. “Hayırlı işler... Arabadan ineyim mi?”

Yanaklarını pembeleştirdi ve elini çekmek istediğinde Hazer daha sıkı tutarak gözlerini şoför koltuğuna çevirdi. "Evet, arabayı bir kenara çek de in, yola sensiz devam edelim."

Kerem güldü. "İlahi Hazer Bey, çok komiksiniz."

Kerem dikiz aynasından gülerek Hazer'e baktı ama Hazer'in büyük oranda ciddi olduğunu fark edince gülüşü silindi. Önüne döndüm ve düşüncelerim dans kursuna varana kadar zihnimde âdeta at koşturdu. Kursun önünde arabadan indiğimizdeyse bakışlarım endişeyle etrafta gezindi. Nazım Bey beni hep binanın önünde yakalardı ve yeniden gelmemiş olmasını diliyordum. Etrafta dolanan bakışlarım ondan bir ize rastlamadığında rahatlayarak önüne döndüm ama tam da bu sırada Hazer'in bakışlarıyla karşılaştım. Yüzü donuktu ve... gücenmiş gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Bir şeyleri yanlış mı anlamıştı?

Doğru kelimeler ararken içeri girdik ve katları yan yana, sakince çıktık. Ders vaktimize daha vardı ama erkenden çalışmaya başlayacak olmalıydık. Onu da işinden etmişim, bunun için mahcuptum ama beni bırakıp gitmeyeceğini biliyordum.

Beni bırakıp gitmez, cümlesini bana kurduran ilk erkekti Hazer.

Beraber salona yürüdük ve Hazer kibarca kapıyı açtığına ona teşekkür ederek girdim. Bakışlarım doğrudan sahneyi bulduğunda sahnede bir kadının dans ettiğini gördüm ve böyle aniden içeri girmekten utanç duyarak inledim. Hazer de hemen arkamda durmuş, muhtemelen durumdan rahatsız olmuştu.

"Erken geldiniz?"

Meliha Hanım'ın sesini duyarak gözlerimi kendisine çevirdim ve bizi şaşkınlıkla karşıladığını gördüm. Neyse ki sahnedeki hanımefendi müziğin ritmine kapıldığı için dansını bölmemişti. "Kusurumuza bakmayın," dedim mahcubiyetle. "Kapıyı çalmayı düşünemedik."

"Sorun yok, dersimiz bitmek üzere." Meliha Hanım anlayışlı şekilde konuşarak beni rahatlatırken, bakışlarını belimdeki ele çevirdi ve kaşları hafifçe çatıldı. "Beraber miydiniz?"

Hazer elini belimden çekerek seyirci koltuklarına ilerlerken, "Davetiyeler hazır mı?" diye başka bir soru sordu.

"Evet, çok da güzel oldular."

Meliha Hanım çantasının yanına ilerlerken bahsini açtıkları davetiyenin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Belki de beni alakadar etmeyen bir şeydi, bu yüzden bakışlarımı dans eden kadına çevirdim ve ilgiyle onu izledim. O da bale yapıyor, çok güzel görünüyordu. Bakışlarımdan rahatsız olmamasını umut ederek birkaç dakika daha onu izledim ve reveransını yaptığında onu coşkuyla alkışladım.

Sanata bakmak, sanatı görmek, sanatı izlemek beni mutlu ediyordu.

“Mila?” Hazer’in seslenişini duyduğumda başımı ona çevirdim. Elinde bir zarf tutuyordu. İlerleyip yanındaki koltuğa oturdum. Meliha Hanım ayakta, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bizi izlerken Hazer parmaklarının arasındaki davetiyeyi bana uzattı. “Müzikalin davetiyesi.”

Dudaklarım arasından sevinç dolu bir kıkırtı döküldü ve parmaklarım heyecanla davetiyeye uzandı. Davetiyenin kâğıdını açarak içindeki kartı çıkardım ve hayranlıkla davetiyeye baktım. Çok şık, beyaz bir davetiyeydi. Davetiyeler basıldığına göre müzikale tahmin ettiğimden az zaman kalmış olmalıydı. Hazer uzanıp beni bunaltan beremi başımdan çıkarırken Meliha Hanım, “Bu örneği. Senin adına da davetiye var, sahnede olacak olsan bile,” dedi. Buna daha da sevinmiştim. “Davetiyede yazıyor zaten. Müzikale yirmi gün kaldı.”

Sadece yirmi gün kaldığı gerçeği zihnime öyle gürültülü bir şekilde düşmüştü ki dehşete kapılmıştım. Hazır mıydım? Hayır, daha değildim. Ellerim kucağıma düşerken, “Çok ani oldu,” dedim ve kendime güvenmem gerektiğini hatırlayarak omuzlarımı dikleştirdim. “Zaferime yirmi gün kalmış.”

Meliha Hanım gülümsedi. “Dilerim öyle olur.”

Tekrar davetiyeye bakarken Hazer’in de bana baktığını hissederek yalnız onun duyabileceği kadar kısık bir sesle, “O gece zaferimi bir ödülle taçlandırırınız herhalde Hazer Bey?” dedim.

Gülümseyerek, tamamen espri olması için sorduğum soruyla bakışlarımız buluştu ve etrafımdaki her şey sis bulutunun içinde kayboldu. O mutluluk balonunun yeniden ayaklarımı yerden kestiğini hissederken bakışları yüzümün aşağısına, dudaklarıma kaydı ve kışkırtıcı bir şekilde fısıldadı. “O geceki hediyen bir nefes kadar yakınında.”

Bazen Hazer'in bakışları derimin altına saklanmak istememe sebep oluyordu ama Hazer bana öyle yakındı ki ondan saklanabileceğim hiçbir yer yok gibiydi. Aramızdaki duygular, bizi bir sarmaşık gibi birbirimize doluyor ve hasretle zaman gibi birbirimize ait kalıyordu.

Üç saat boyunca, saat başı verdiğim on dakikalık aralıklar dışında hiç durmamış, kimi zaman Meliha Hanım'ın uyarılarını ve verdiği bilgileri dinleyerek dans etmiştim. Meliha Hanım müziğin ritmine kapılma konusunda daha iyi olduğumu söylemiş, boş vakitlerimde alıştırma yapmam gerektiğini eklemişti. Üç saatin sonunda dans kursundan ayrıldığımdaysa doğrudan sahafa gelmiştim ve eskimiş, yıpranmış kitapları bir koliye koyuyordum.

Burası uzun yıllardır işletilen ve birçok kitaba ev sahipliği yapan bir sahafı ve ne yazık ki raf aralarında yıpranmış çok kitap vardı. Patronum o kitapları ayırmamı istemişti ve şimdiden yirmiden fazla kitabı ayırmıştım. Parmak uçlarımda yükseldim ve üst raftaki yıpranmış kitabı alırken kafamı ahşap rafa çarptım. Sızlanarak uzaklaşırken iş arkadaşımın güldüğünü duydum ve bu şaşkınlığıma ben de güldüm.

"Şunları da koyayım..." İş arkadaşım elindeki iki kitabı da kutunun içine koyduğunda etrafa son kez göz attım ve bütün kitapları aldığımı düşünerek kutuyu almak için eğildim. Çok ağır değildi ama beni zorlamıştı. Kutuyu indirirken saçlarımdan sırtımda salındığını hissettim. Alt kata indiğimde kasaya doğru yürüdüm ve patronuma seslendim. "Kitapları topladım, bunları ne yapayım?"

Patronum, gözlüklerinin üstünden bana kısa bir bakış gönderdi. "Atma da ne yaparsan yap kızcağızım."

Dudağımı ısırarak kitaplara baktım. "Bunun sorumluluğunu bana mı veriyorsunuz?"

"Evet, istersen alıp götürebilirsin."

Kutuyu masanın üzerine bırakarak içindeki yirmiden fazla kitaba bakarken mutlulukla kendi etrafımda dönmek için direndim. Hepsini kendime alabilir, boş vakitlerimde okuyabilirdim. Ellerimi kitapların üzerinde dolaştırırken böyle küçük mutlulukları karşıma çıkardığı için Tanrı'ya şükrettim.

Kutuyu, çıkarken yanıma almak için görebileceğim bir yere bıraktım ve hemen işime döndüm. Günün kalan kısmında da çalıştım ve iş arkadaşlarımdan söylediği ev yemeğinden yiyerek karnımı doyurdum. Mesaim

bittiğinde gün içinde sadece iki üç cümle kurduğum iş arkadaşlarımla vedalaştım ve kitaplarla sahaftan ayrıldım.

Hazer bana ne mesaj atmış ne de aramıştı.

Eve yürüyerek gittim ve Gazel'in daha gelmemiş olduğunu görerek endişelendim. Derhal onu aradım ama telefona çıkmadı. Isıtıcının fışını takarak kutuyu önüme çekerken onun için duyduğum endişe yüzünden huzursuzlandım. Kendimi birazdan geleceği konusunda teselli ederek kitaplarımı incelerken telefonumun bildirim sesini duydum.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Eve geldim, yemeğimi yalnız yemek istemiyorum. Kerem'i göndereyim mi, seni alıp eve... bana getirsin?

Onun yalnızlığı için duyduğum kederle yüzümü astım ve hemen ona bir cevap yazdım.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Olur, hazırlanıyorum.

Telefonu koltuğa bırakıp doğruldum ve çantamın içindeki kıyafetlere bakındım. O sırada Gazel'in kıyafetlerini de getirmiş olduğunu görerek şaşkınlık yaşadım. Sabah ona yedek anahtarı vermiştim, bu yüzden kıyafetlerini eve koyabilmişti ama şimdi neredeydi?

Çantasındaki kıyafetlere bakındım ve içimdeki dürtüye engel olamamış olarak benimkinden güzel olan bluzlarına baktım. Farklı bir şey giymek istiyordum, hem Gazel kıyafetlerini giymemden rahatsızlık duymazdı. Fakat o an... Bu kıyafetleri alanın Galip olduğunu hatırladım ve hepsini çantaya geri bırakarak kendi kıyafetlere bakındım. Eski ve sıradanlardı ama bana aittirlerdi. Beyaz, omuzları düşük bir kazağımı buldum ve üzerimdekini çıkarıp onu giydim. Yakasını düzelttiğimde omuz başlarım çıplak kalmıştı ama rahatsız olacağım kadar değildi.

Saçlarımı düzelttim ve kurdeleyi tekrar bağladım. Perçemlerim yanaklarıma düşmüştü. Çantamdan rujumu alıp dudaklarıma sürdüm ve montumu giyip Kerem'i bekledim.

Çok geçmeden korna çaldı ve dışarıya çıktım. Bu sırada Gazel'i bir daha aramıştım ama açmamıştı. Arka koltuğa yerleşerek Kerem'e selam verdim ve saçlarımla oynamaya başlayarak gece karanlığını izledim. Hazer, Kerem'e güveniyordu. Bunu, onu benimle yalnız bırakabilmesinden anlayabiliyordum.

Çaktırmıyorlardı ama ikisi de birbirini epey seviyordu.

Kısa bir yolculuk sonrası araba garaja girdiğinde Kerem'e teşekkür ederek arabadan indim ve garajdan bahçeye çıkarak kendime sarıldım. Sokak kapısına yürürken atölyenin ışığının yandığını gördüm ve adımlarımı oraya çevirdim.

Beyefendimiz atölyedeydi.

Atölye kapısının aralık olduğunu gördüm ve başımı o aralıktan geçirdim. Koltukta oturuyor, muhtemelen tezgâhın üzerindeki bir heykelle ilgileniyordu ama heybeti tezgâhı kapattığı için heykeli göremiyordum. Üzerinde bir eşofman üstü vardı, saçları dağılmıştı ve omuzlarının hareketini görüyordum. Başımı kapıya yaslarken Hazer'in elleri durdu ve bedeni gerildi. *Geldiğimi hissetti.*

"Mila, içeriye gel."

Sakin sesini duyduğumda tüylerim diken diken oldu ve bacaklarım eşikten geçti. Bu sırada Hazer yanındaki örtüyü alarak önündeki heykeli kapatmıştı. Yanına vardım ve oturduğu koltuğun arkasında durarak tezgâhın üzerindeki heykele baktım. Üstü örtülü olduğu için göremiyordum ama o heykeli özenle muhafaza etmesi, nasıl bir heykel olduğu konusunda beni daha da meraklandırıyordu. "Hola," diyerek onu selamladığımda başını arkaya yatırdı ve gözleri içime işledi. Bakışları bir parça mahmur, biraz gücenik gibiydi. "Sana bir öpücük daha versem o heykeli bana gösterir misin?"

Gergin dudakları kıvrıldı ve boğazından bir gülme sesi çıktı. Anında kızardım ve bakışlarımı kaçırarak ellerimi sırtımda bağladım. Elbette espri yapmıştım ama tabii ki utanmıştım da. Hazer bana döndüğünde nazıkçe gülümsedim ve ilgiyle etrafımı izledim. "Şaka yaptığını bilsem de... bir an umutlanmadım değil," diye fısıldadı, ardından derince iç çekti.

"Uygunsuz bir şaka yaptıysam kusura bakma," dedim ve başımdaki bereyi indirdim.

"Senin kusurların yok Mila, bu yüzden benden özür dileme."

Kusurlarım vardı ama bunları görmüyordu. Gözlerine inen o perdeye ne deniyordu? Teşekkür eder gibi gülümseyerek yaptığı heykelleri inceledim. Parmaklarımı tezgâhta gezdirerek bir heykelin önünde durduğumda Hazer oturduğu koltuktan kalktı ve vücudunu tam arkama konumlandırdı. Parmaklarımı heykelin üzerinde gezdirdim. "Çalışıyor muydun? Böldüm mü?"

“Hayır,” diye fısıldadığında nefesi saçlarımın arasından sızdı. “Seni izliyordum.”

“Ben de sen yanımda yokken seni izliyorum,” deyiverdim aniden. “Gözlerimi kapatıp yüzünü hayal edince yanımdaymışsın gibi hissedip seni izleyebiliyorum.”

Hazer’in derin nefes alışını duydum ve itirafımla biraz utandığımı hissederek elimi heykelden çektim. Hazer bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, “Yaa,” dedi ama bunu sanki üzgünmüş gibi demiş, yüreğimi burkmuştu. “Beni hayal ediyorsun ama... gözlerinle onu arıyorsun.”

Afalladım. “Demek istediğin...”

“Yemek yemeye çağırdım seni, hadi geçelim.”

Arkamı döndüm ve yüzüne bakamadan yanından geçtiğimde Hazer’in sıkıntıyla soluduğunu duydum. Beremi avcumun içine bastırarak atölyenin çıkışına ilerledim ve kendime beni susturmadığını söyleyerek kapıdan çıktım.

Hazer atölyenin kapısını kapatıp arkamdan geldi ve bana yetişerek elini belime uzattı. İzin istediğini fark ederek ona döndüm ve eliyle beni sarıp kendine çektiğinde, “Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun,” deyiverdim ve Hazer homurdandığında adımlarımızı izleyerek onunla eve ilerledim. Eliyle beni belimden tutmasını, kendine çekmesini sevdiğimi kabul etmeliydim.

Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı ve önceliği bana verdi. Koridora geçtim ve kendi evimmiş gibi bir rahatlıkla ışığı açtım. Hazer girip ayakkabılarını portmantoya bıraktığında ben de montumla beremi bıraktım. “Masayı hazırlamıştım,” dedi, sesi heyecanlı gibiydi. “Makarna ve et var fakat eğer başka bir şey yemek...”

“Aslında ben tokum,” dedim ince bir sesle. “Sahaftan çıkmadan önce yemiştım.”

“Hadi ya.” Hazer’in omuzları düştü. “Seni izlerken yerim diye düşünmüştüm ben de...”

İçtenliğine gülümsedim. “Düşündüm de... Bir şeyler atıştırabilirim.”

Başını salladı ve gözlerini kaçırarak merdivenlere yürüdü. Basamakları çıkarken ellerini yıkayacağını söylemişti. O gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı, takım elbise giymediğinde daha genç görünüyordu. Gözden kaybolduğundaysa etrafımda dönerek evine baktım; her şey son gördüğüm gibi düzgündü.

O gelmeden önce masaya bıraktığı tabağına makarna ve ızgarada pişmiş et dilimlerinden koydum. Ev yemeyi seviyordu ve sözkonusu Hazer olduğunda kendimi anaç hissediyordum. Tabağını masaya koyup Fıstık'ın kafesinin önüne yürüdüm ve ona selam verdim. "Merhaba, nasılsın?"

"Hoş geldin Safır, hoş geldin Safır.."

Ah, bunu da nereden öğrenmişti. "Hoş buldum, nasılsın?"

"Hoş geldin Safır, hoş geldin."

Ona bir öpücük atarak masaya döndüm ve yemeğinin yanında içmesi için Hazer'e kola doldurdum. Geçip taburelerden birine oturarak et dilimlerinden birini alıp yemeye başladım. Sıcak ve iştah açıcı görünüyordu ve tok olsam da canım çekmişti. Eti kemirirken adım seslerini duyarak omzumun üzerinden arkama döndüm ve Hazer'in ağır adımlarla masaya yaklaştığını gördüm. Eşofman üstünü çıkarmış, beyaz bir tişörtle kalmıştı. Bakışlarım kalın, damarlı kollarında gezinirken Han mesafeyi kapatarak taburemin önünde bitti ve ansızın uzanıp dişlerimin arasındaki eti çekip aldı. Dudaklarım da gözlerim de kocaman açılırken Hazer et dilimini ağzına atarak afiyetle yedi.

"Aç olmayana da bakınız siz," diye fısıldayarak dudaklarını yaladığından bakışlarımı önüme eğdim ve vücudumu tezgâha çevirerek ona sırtımı döndüm. "Çok lezzetliymiş," diyebildim. "Ellerine sağlık."

Hazer masanın etrafını dolaşıp karşımdaki tabureye oturduğunda tabağını hazırladığımı gördü. "Çok tatlısın."

Elimi silme bahanesiyle masadaki peçeteye uzanırken yutkundum. "İki günde iki kere çok tatlısın mı..."

Peçeteyi kenara bırakarak ellerimi önümde kavuşturdum ve Hazer'in yemeğini yemesini izledim. Aç görünüyor, hızlı yiyordu. Makarnayı kaşıklayıp ağzına götürmesini, sık sık peçeteye ağzını silmesini, kolasını içmesini ilgiyle takip ettim. Uzun süre aç kalmış gibiydi, kendisini ihmal etmesine üzülmüştüm.

"Yemek yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordum. "Ev yemeğini seviyorsun, yapıyorsun..."

Lokmasını yutmayı bekledi. "Üniversitedeyken yalnız yaşadım... Doğrusu ilkokuldan beri yalnız yaşadım."

Yalnızlık ona kendi başının çaresine bakmayı öğretmiş olmalıydı. "Nasıl ilkokuldan beri yalnız okudun, mahsuru yoksa biraz daha açar mısın?"

Çatalı ve bıçağının yardımıyla et dilimini keserken omzunu silkti. “Mahsuru yok Safır. İlkokulu, ortaokulu ve liseyi yatılı okudum. Üniversiteye geçince de zaten yalnız yaşayacak kadar büyümüştüm. Yani nereden baksan yirmi yıldır tek yaşıyorum.”

Yirmi yıl çok uzun bir zamandı. Ben de beş yaşından sonra yalnızlaşmış, içime dönmüştüm ve onu çok iyi anlıyordum. Onun geçmişte, şu anda ya da gelecekte üzgün olduğunu bilmek... Sanki Tanrı bana bir başkası için de acıyacak bir kalbim olduğunu göstermesi demekti. “Ailen... neden öğrenimini yatılı okullarda geçirmeni istedi?”

Omzunu silkti. “Kabahatimin bedelini ödetmek için.”

Yüreğime aldığım hasar karşısında bocaladım. “Bir çocuk ne kadar kabahatli olabilir ki?”

“Herkes bilerek yaptığımı düşündü, annem dışındaki herkes... Ama bilerek yapmamıştım, kimseyi inandıramadım.”

Dirseklerimle masaya yüklendim. “Neye inandıramadın?”

“Masum olduğuma.”

Yüreğim, onun bıraktığı yükün altında ezildi ve gözlerim bir anda yaşardı. “Ben inanıyorum,” dedim ve gözlerini yakalayarak içtenlikle gülümsedim. “Gözlerindeki o hüznü bile masumiyetinin kanıtı bence.”

O hüznü, bana karşı bir duygu gölgeledi. “Tam şu anda senin için hissettiğim şeyleri açıp sana gösterebilmeyi isterdim.”

Aramızdaki duygu fırtınasının farkındaydım...

Teredditle uzandım ve parmaklarımı masanın üzerindeki eline dokundurdum. “Ben duyguları tanımlayamayacak kadar tecrübesizim,” diye fısıldadım içimden geldiği gibi. “Ama onları hissedebilirim.”

“Sana hiç hissetmediğin şeyler hissettirebilirim,” diye fısıldadı, başparmağıyla avcumu okşarken.

Tebessüm ederek bakışlarımı kaçırdım ve elimi uzaklaştırdım. Hazer genzini temizleyerek önüne döndü ve kalan yemeğini yedi. Taburede döndüm ve ayağa kalkıp buzdolabını açtım, gördüğüm taze meyvelerden birine uzandım. Kâsenin içindeki çileklerden birini alıp yemeye başladığımda Hazer’in gözlerini kırıştırdığını görerek dolabı kapattım. “Evinde artık daha rahat hissediyorum kendimi...”

Han başını salladı. “Bugün evimde, yarın...” Susup sırtıttığında çileği mi yutarak, “Hımm?” dedim sorarcasına. “Ne?”

Hâlâ sırtıyordu. “Hiiiiç.”

Omzumu silktim ve tezgâhındaki birkaç şeyi yerine yerleştirip salona geçiyorken kapının zilini duydum. Bakışlarımız birbirini buldu ve Hazer de ben de bu beklenmedik misafirin şaşkınlığını yaşadık. Hızla doğruldu ve gerinerek sokak kapısına yürüdü. Elimi saçlarımdan çekerken kapı aralandı ve evi Behram’ın sesi doldurdu. “N’aber la Angaralı?”

“Niye geldin la?”

“Ben de geldim.” Ve Muazzez.

“Siz abi kardeş, olacak işi de oldurmayacaksınız ya,” diyerek homurdandı Hazer.

“Aa, o neden?” dedi Muazzez ve ben bir adım atarak hole çıktığımda bakışlarımız çarpıştı. Nazik bir gülümsemeyle ona selam verdiğimde Muazzez başını sallayarak selamımı aldı.

“Anlaşıldı senin derdin,” dedi Behram ve Hazer’e doğru sırtıttı. “Günah kardeşim, günah.”

Hazer uzanıp saçlarını dağıttığında şakalaşmalarına gülmekle yetindim. “Hoş geldiniz,” dedim.

“Hoş bulduk Safır, nasılsın?”

“İyiyim.”

Hazer kapıyı kapattığında Behram ve Muazzez üzerindeki montlardan sıyrılmış, içeri geçmişlerdi. Geçmeleri için onlara izin vererek holden ayrıldım ve salona geçtim. “Yemek mi yiyordunuz?” diye sordu Muazzez.

“Evet, açsanız yemek var.”

“Teşekkür ederim Han, yedik de geldik.”

Koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attığımda Muazzez de karşımdaki koltuğa yerleşti ve temkinli şekilde bana gülümsedi. Kahverengi bir şal takmış, krem renkli kazak ve siyah pantolon giymişti. Yüzünde ölçülü bir makyaj vardı ve elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor gibiydi. Onun duyguları yüzünden tereddütlü olduğunu anladığımda, “Ama etler çok güzel,” dedim samimiyetle. “Tadına bak lütfen.”

“Madem öyle, bakarım,” dedi. Biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Hazer’le Behram gülüşerek içeri girdiklerinde yana kaydım ve oturması için Hazer’e yer açtım. Behram kardeşinin yanına otururken Hazer de ona açtığım yere oturdu ve elini koltuğun arkasına koydu. Bakışlarının olması gerekenden biraz daha fazla üzerimde kaldığını fark ederek

bakışlarımı ona çevirdiğimde çenesini kaşıyarak omuzlarıma baktığını gördüm. Gülümsedim. “Kazağımı beğendin mi?”

“Omzunda da çiller var.”

Evet öyleydi ama annemin bana söylediklerinden sonra çillerimi eskisi kadar sevmiyordum. Behram’ın kalktığını, televizyon ünitesinin önünde eğildiğini gördüm. Muazzez kollarını göğsünde kavuşturmuş, abisini izliyordu. Misafirlikleri beklenmedik olmuştı ama dostlukları yıllardır sürdüğü için habersiz gelebiliyorlardı. “Film izleyelim diye geldik,” dedi Behram, o an film seçtiğini anladım. “Safir, Hazer bu pervasızlığımıza alışkın, bir araya gelip sık sık film izleriz ama umarım seni rahatsız etmiyoruzdur.”

“Ne rahatsızlığı,” dedim samimiyetle. “Evin sahibi ben değilim ki zaten.”

Muazzez mırıldandı. “O da olacak gibi...”

Başımı çevirdim ve gülümsemeye devam ederek ona baktım. “Hazer de benim evime geliyor. Birlikte vakit geçirmeyi istediğimiz için.”

Muazzez bir an utanmış göründü. “Tabii... Zaten ben kötü bir niyetle demedim.”

Behram ve Hazer aramızdaki bu diyalogları dinlerken Muazzezle kötü olmayı istemediğim için, “Öyle olduğunu düşünmedim,” dedim.

Muazzez kucağındaki parmaklarını ovuşturarak bakışlarını etrafta dolaştırırken üzüntüyle omuzlarımı düşürdüm ve ben de önüme döndüm. Bu sırada Behram’la Hazer bakışmış, Behram film koymak için önüne dönmüştü. Gergin havadan biraz olsun uzaklaşma isteğiyle pantolonumun cebindeki telefonuma uzandım. Tekrar Gazel’i arayacaktım. Ekran açıldığında gelen mesajı gördüm.

Gönderen: 053*

Safir, merhaba. Ben Nazım. Numarana ulaşınca sana mesaj atmak istedim. Cevap vermesen bile en azından numaramı kaydedersen mutluluk duyarım.

Dudaklarım gözlerim gibi kocaman açıldı ve bakışlarım saniyelerce mesajın üzerinde kaldı. Numaramı araştırmış, bulmuş ve mesaj atma cüreti göstermişti. Kim numaramı bana sormadan ona verme hadsizliği gösterebilirdi? Üstelik numaram çok az kişide vardı. Başka bir şekilde mi bulmuştu? Bir de numarasını kaydetmemi istiyordu. Büyük hadsizlikti.

“Yüzün düştü?”

Hazer'in kısık sesini duyduğumda sakinliğimi koruyarak mesajdan çıktım ve rehbera girerek Gazel'i aradım. "Gazel'e ulaşamıyorum da..."

"Nasıl?" Behram'ın sesini duydum ve kafamı çevirdiğimde yüzündeki tedirgin ifadeyi gördüm. Bir an pot kırmış gibi utandı ve hızla önüne dönerek kumandayla uğraştı. Telefonu kulağıma yaslayarak aramama bir cevap beklerken, "Kafasını dinliyor galiba," dedim düşünceli şekilde. "Ulaştığımda sana da haber veririm."

Behram belli belirsiz kafasını sallayarak elindeki kumandayla doğrulduğunda telefonu koltuğun kenarına bırakarak Gazel'i düşündüm. Nerede, ne yapıyor olabilirdi? Başına bir iş gelmesinden çok endişe ediyordum. Gazel'in ailesini aradığını hatırlıyordum, yine bu iş için bir şeyler araştırıyor olabilirdi ama keşke bana haber verseydi.

"Film izlerken atıştıracak bir şeyler bakayım." Muazzez koltuktan kalkıp mutfağın yolunu tuttuğunda bu evde rahatlıkla hareket edebildiğini gördüm ve bunu normal karşılayarak bakışlarımı ekrana çevirdim. Bir filmin jeneriği dönmeye başlamıştı bile. Gazel konusunda kendimi rahatlatmaya çalışarak saçlarımı parmağıma doladım ve Muazzez'in sesini duydum. "Ne içersiniz?"

"Ben bir şey istemiyorum abiciğim." Behram az önce kalktığı koltuğa oturdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, neşesi kaçmış görünüyordu.

"Sen ne içersin?" Hazer'in sesi yakından duyuldu. "Meyve suyu falan var ya da çileği sevmiş gibiydin."

"Çilek olur," dedim ve ekledim. "Beraber yeriz."

Sanırım Muazzez'e zahmet olmaması için Hazer çilekleri almak üzere koltuktan kalktığında uzun, dik omuzlarını hayranlıkla izledim. Hayranlık... Birine karşı daha önce hiç beslemediğim bir duyguydu. Dolabı açarak kâseyi çıkardığında Muazzez de kendisi için kola koymuştu. Sırtı dökükken Hazer'e gülümsedi. "İsteseydin ben getirirdim."

"Kendi işimi başkasına yaptırmayı sevmem, bilirsin." Hazer ona göz kırparak mutfaktan çıktığında Muazzez bir süre arkasından baktı ve telaşla şalını düzeltti. Açık bir teni vardı, çabuk kızarıyordu ve duyguları bir kitap gibi yüzünden okunuyordu.

Hah, Hazer Bey bir de göz kırıyor...

Hazer yanıma gelip kâseyi bana uzattığında teşekkür ettim ve alıp kucığıma koydum. Hazer de yanıma yerleşti ama bu sefer bana az öncekin-

den daha yakın oturmuş, kolunu koltuğun arkasına uzatmıştı. Bir çilek alıp yerken Hazer'in de kâsenin içindeki çileklere uzandığını gördüm ve bir anda elinin üstüne vurdum. "Yeme sen."

Han âdeta dumura uğramış, gözlerini irileştirmişti. Ne yaptığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı ve bakışlarım utançla kaçıştı. "Ben... Şaka yaptım, affedersin." Kâseyi ona uzattım. "Buyur."

Hazer bu tavrıma bir mana veremeyerek bir çileğe uzanırken Behram'ın bize baktığını görerek utandım. Hazer'e parmağını salladı. "Filmi izleyin."

Hazer oflayarak Behram'a dik dik baktığında Behram'ın bıyık altından güldüğünü gördüm. Hazer'i delirtmek konusunda Kerem'le Behram anlaşmış gibiydi. Önüme döndüm ve Muazzez aramıza katılırken filmi izlemeye koyuldum. İlk sahnesini kaçırmıştım, devamını yakalamaya çalışarak dikkatimi filme verirken Muazzez, "Işığ kapatayım," diyerek ayaklandı. Hazer, "Hayır," diye karşı çıkmıştı hemen.

Benim için ışığı açık bırakmak istediğini fark ederek ona döndüm ve ondan önce konuşarak, "Kapatsın," dedim. "Seninleyken... korkmuyorum."

Hazer hiçbir şey diyemedi ve Muazzez ışığı kapattığında bile bakışmamız devam etti. Işıklar sönmüş olsa da gözlerinin ateşi, bir mağaranın çıkışındaki ışık gibi bana karanlıkta yol gösteriyor, ateşinin ışığı gözlerimi kamaştırıyordu. O ışığa yürüyordum ama fark etmediğim bir şey vardı: Gözlerindeki yangına ışık veren benim ateşimdi.

"Hoop, birader..."

Behram'ın sesini duyunca bakışlarımızı kaçırıp ekrana döndük. Telaşla çilek yemeye başladım ve filmi bu sefer dikkatle izlemeye çalıştım. Eski bir filmdi ve adı *Piyanis'ti*.

Bir süre sonra filmi, tahmin ettiğimden fazla heyecanla izledim ve onların da sessizliğinden filmi benim kadar sevdiklerini anladım. Savaşın, çaresizliğin, hayatta kalmanın, tüm bunlara rağmen sevdiğimiz şeye olan tutkularımızın anlatıldığı bir filmdi. Oyunculuklar, müzikler, görüntüler çok iyiydi. İnsana o savaşın ortasında, o kurşunların arasında hissettiriyordu.

"Çok üzücü..." Derin bir iç çekerek fısıldadım ve saçlarım parmaklarımın etrafında kaybolurken Muazzez'den bana katıldığını belli eden bir mırıltı çıktığını duydum. Derin bir iç çektim ve boğazımın kuruduğunu hissederek su almak için yerimden kalktım.

Hazer arkamdan baktı.

Mutfığa geçtim ve kendime bir bardak su doldurdum. Sırtım salona dönüktü ve bu yüzden peşimdeki adım seslerinin kime ait olduğunu anlamamıştım. Su bardağını dudaklarımdan uzaklaştırarak arkama döndüm ve Behram'ın tezgâhın diğer ucunda durup yeri izlediğini gördüm. "Sen de mi su içecektin? Koyayım mı?"

Behram kafasını iki yana salladı, eliyle ensesindeki saçları sıvazladı. Onu rahatlatmak için, "Ne istersen söyleyebilirsin," dedim. "Gazel"le ilgiliyse..."

"Evet." Genzini temizledi ve gözlerini yerde gezdirmeye devam etti. "Beni artık tanıdığını düşünüyorum, hayatımı, sınırlarımı, ölçümü..." Sesi sakın, dingindi. "Ben de seni tanıyorum, Gazel'i de. Biliyorum, benimle onun arasında çok fark var, birçok bakımdan. Üzgünüm, lafı çok dolandırıyorum, hayatımda hiç böyle bir konuşma yapmamıştım. Demem o ki, Gazel'le konuşup, benim hakkındaki düşüncelerini öğrenir misin? Bu işler nasıl olur bilemiyorum ama kendim için doğru olan şekilde yapmaya çalışıyorum."

Duyduklarım bir süre kulağımda kaset gibi uzun uzadıya dönüp durdu ve dilimin ucunda kelimeler birikti. "Tabii ki konuşurum fakat sizin konuşmanız daha doğru olmaz mı?"

"Önce sen konuş," dedi, sesinde rica vardı. "Eğer ben kendi kendime gelin güvey oluyorsam bileyim, ona göre tavır alayım. Şimdi direkt onunla konuşursam ve reddedilirim Gazel'le bir daha aynı ortama girdiğimizde rahatsız olabilir ve bunu hiç istemem."

Behram tam da hakkında düşündüğüm gibi ince, düşünceli biriydi; bu ihtimali bile düşünmüştü. "Konuşacağım," dedim ve tereddüt içinde ekledim. "Fakat söylemek istediğim bir şey var. Dediğin gibi ikiniz çok farklısınız. Benim de ilişkiler hakkında pek fikrim yok ama bunun sizi yıpratacağını düşünüyorum."

"Ondan yapmayı istemeyeceği hiçbir şey talep etmem," dedi Behram, neyden bahsettiğimi anlayarak. "Onun hayatına saygı gösteririm. Ama... kırmızı çizgilerim var her insan gibi. Gönlümü hoş etsin diye bir hanımla geçirecek vaktim yok, eğer Gazel'in de bana karşı duyguları varsa ciddi bir adım atmak isterim. Tabii bir şeyler ciddileştiğinde de birbirimizin hayatına zamanla uyum sağlayacağız."

"Çok anlayışlısın. Gazel'in de zaten buna ihtiyacı var."

Behram gülümsediğinde Gazel'in onu mutlu ettiğini anladım ve bir gün aksinin olacağını bilerek başımı önüme eğdim. "Ben gideyim o zaman," dedi Behram, sesi heyecanlı ve daha mutluydu. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, koltuğa oturduğunda Muazzez'in başını kolunun altına alarak onu yanağından öptü. Muazzez bu sevgi gösterisine şaşırarak Behram'a gülümsedi. "Ne bu mutluluk?"

Behram sırtarak omzunu silktiğinde Hazer bilmiş bilmiş konuştu. "Görürsün, senin de işini bozmazsam benim de adım Hazer değil..."

Behram ona gözlerini devirdiğinde Muazzez kıkırdadı ve ben de gülümsemekten başka şey yapamadım. Bir yudum daha su alarak mutfaktan ayrıldım ve salona geçerek Hazer'in yanındaki yerimi aldım. Bacak bacak üstüne atarak sırtımı koltuğun arkasına yasladım ve Hazer bu sefer kolunu koltuğa değil, omzuma attığında ona döndüm. Kolunun ağırlığıyla parmaklarının omzuma olan varla yok arası dokunuşunu hissediyordum. Baktığımı görünce tereddüde düştü ve özür diler gibi bakarak elini çekecek oldu ki dudaklarımı kıkırdım ve sırtımı koluna doğru yasladım.

Yanağıma koltuğun yastığına gömdüm ve filmi seyre dalarken saçlarımı parmaklarımın arasında kıkırdım. Bir süre boyunca dikkatle filmi izleyebildim ama sonra karanlığın ve onun sıcaklığının vermiş olduğu huzurla gözlerim kapanmaya başladı. İlk başta bu uykuya engel olmak istedim, bir süre gözlerimi ovaladım ama Hazer saçlarımı okşamaya başladığında gülümsedim ve gözlerimi tamamen kapattım.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ama belimdeki ağrıyı hissederek kendime geldiğimde gözlerimi ürkererek açtım. Gördüğüm ilk şey karanlık bir tavan oldu ve kalbim korkuyla kasıldı ama bu çok sürmedi. Çünkü hâlâ Hazer'in evinde, güvendedim. Bunu fark ederek rahatladım ve başımı yana çevirdim.

Han beni izliyordu.

Bir an onun amber gözlerine hazırlıksız yakalanarak yutkundum ve başımı kaldırırken etrafıma bakındım. Behram ve Muazzez gitmişti. Aca ba kaç saattir uyuyordum? İçimden kendimi azarlarken bakışlarım saati buldu ve neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. "Uyuyakalmışım," dedim ve ardından kızaran yanaklarımla gülümsedim. "Misafirlerimize de ayıp oldu, yani şey... misafirlerine..."

Hazer gülümsedi. "Misafirlerimiz."

"Hazer..."

Cümlesine tebessüm ettim ve ayaklarımı yere basarak esnedim. Saçlarım, kazağım dağılmıştı. Hazer dikkatle bana bakarken uykumun açılması için yüzümü ovaladım ve Han'ın kirpiklerini bile kırpmadığını gördüm. Ellerimi yüzümden indirirken, bu bakışlardan utandığımı hissederek, "Hımm," dedim mırıldanır gibi. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Yüzün bir insanın sanata duyduğu tüm ihtiyacı karşılıyor," dedi ve ardından bana daha önce hiç söylemediği bir şeyi fısıldadı: "Çok güzelsin Mila."

Bana bu savaşta siper olduğunu sanmıştım, meğer kalbimi çalan ta kendisiymiş.

Soluğum ciğerimde sıkıştı ve tatlı bir his vücudumu karıncalandırdı. "Hazer, neler diyorsun..."

"Tutamıyorum kendimi, elimde değil... Yalan da değil, öylesin."

Sakin kalıp, pervasız bir şey yapmamak adına parmaklarımı saçlarıma attım ve bakışlarımı kaçırdım. Onunla her şeyi çok zirvede yaşıyordum ve gözlerindeki ateş kanatlarımı yakıyordu ama... bu bile ondan uzaklaşmama sebep olamıyordu.

"Şşt, yaklaşsana," diye konuştu, sesi boğuktu. Koltukta bana doğru kaydığını fark ettim ve ateşinin etrafımdaki havayı yaktığını hissettim. "Uzaklığımız bana acı veriyor, görmüyor musun?"

"Küçükken kalbim hızlı attığında kalp krizi geçirdiğimi sanırdım," diye itiraf ettim, ufak bir gülümseyişle. "Sana yakın olmak bana sürekli bu hissi hatırlatıyor, kalp krizi geçiriyor gibi oluyorum."

Gülümsedi, bunu boğazından çıkan o ufak sestten anladım ve vücudumla olmasa da bakışlarımla ona yaklaştım. Göz göze düştüğümüzde, susuzluk nefes boşluğumda başladı ve ağzımı kupkuru yaptı. Gözlerimizi ağır çekimde birbirimizin yüzünde gezdirirken elini tereddütle uzattı ve ummadığım bir şey yaparak yanağımdan makas aldı.

Kıkırdadım. "Han..."

Eli indi ve aramızda durdu. Dudaklarım aralandı, nefesim onun yüzüne çarptığında Hazer gözlerini yumdu. Ok gibi kirpiklerinin gölgesi göz altlarını düşmüştü ve yüzüne dağılmış çiller, Tanrı'nın yüzüne dizdiği bir şiirin mısraları gibiydi. Yüzündeki her detay harika bir şiiri ortaya çıkarıyordu.

"Uygun açılmasın," dedi, gözlerini açıp kendine gelmek ister gibi benden uzaklaşırken. "Yukarı çık da uyu."

"Hayır hayır," dedim ve panikle ekledim. "Gazel bende kalıyor, onu gece yalnız bırakamam. Çok üzgündü, yanında olmalıyım."

Başını aşağı yukarı salladı. “Ben de çok üzgünmüş gibi davranayım, işe yarar gibi görünüyor.”

“Bana kalan tüm vakitlerimi seninle geçirmekten mutluluk duyarım, bunun için bir şey yapmana gerek yok ki.”

Derin iç çekişi sanki bütün evi kapladı. “Ah Mila...”

Hazer genzini temizleyip doğrulurken ben de kazağımın yakalarını düzelttim. “Üzerime bir şey alıp geliyorum,” dedi ve ben başımı sallarken heybetli vücuduyla kayıplara karıştı.

İçim içime sığmayarak arkasından baktım ve koltuktan kalkarken komodin üzerindeki abajuru yaktım. Etrafı zayıf, sarımsı bir ışık kapladı. Fıstık’ın kafesinde çırpındığını, Hazer diye bağırdığını duyarken ona öpücük attım ve portmantoya yürüdüm.

Saçlarımı montumun üzerine savurarak sokak kapısını açtım ve fırtına doğrudan yüzüme sürüklendiğinde titrediğimi hissettim. Üşümek, uyku rehabetindeki vücudumu kendine getirmişti. Kar yağışının bitmesine üzülererek dışarıya çıktım ve yavaşça bahçe kapısına yürürken omzumun üzerinden Hazer’i kontrol ettim. Üzerine bir kapüşonlu geçirmiş, basamakları iniyordu. Dalgalanan, yumuşak saçlarına iç çekerek tekrar önüme döndüğümde bakışlarım tesadüf eseri atölyeye çarptı. Bir saniye... Atölyenin kapısı açıldı. Işığı da...

Hazer çıkarken kapıyı da ışığı da kapatmıştı.

Kerem’in bir sebepten ötürü oraya girmiş olabileceğini düşünerek karlı zeminde birkaç daha attım ve kapının tam karşısında durduğumda... Aman Tanrım! İçerisi darmadağındı! Heykeller paramparçaydı, atölyenin zeminine dağılmışlardı. *Tam şu anda içim gibi.*

“Ha... Hazer...”

Dehşet içinde arkama baktığımda Hazer’in sadece bir adım uzağımda olduğunu gördüm. Henüz içeri bakmamış, olan biteni görmemişti. Soluğum acıyla dudaklarımdan döküldüğünde Hazer kaşlarını çattı ve başını atölyeye çevirdi.

Donup kaldı, kıpırdayamadı, konuşamadı, nefes alamadı. Sadece öylece baktı ve dünyası başına yıkılmış gibi kılını bile kıpırdatamadı. Her şey ağır çekimdeydi. Öne doğru sersem bir adım attı ve hemen sonra koşmaya başlayarak fırtına gibi atölyeye girdi. Omzu kapıya çarpmıştı ama bu onu durdurmadı. Soluğu tezgâhın önünde aldı ve ipek örtüyü kaldırdı. Bana, zamanı geldiğinde göstereceğini söylediği o heykel, tıpkı diğerleri gibi parçalara ayrılmıştı.

“HAYAL KIRIKLIĞI”

Karşımda incindiğini görmek bu geceyi, yıldızların bile aydınlatamayacağı kadar karartmıştı.

Son birkaç dakikadır ölümcül bir sessizlik ve hareketsizlik vardı. Hazer o ipek kumaşı tutuyor ve arkası bana dönük duruyordu. Ben dışarıda, bu yıkıntıdan duyduğum derin üzüntüyle ona bakıyor, hüznü kalp atışlarıma bile kulak veremiyordum. Gözlerim yaşarmıştı. Sanki yıldızların birkaç dakikalık ömrü kalmıştı ve az sonra her şey sonsuz karanlığa gömülecekti.

Duygular, beni hiç hesap edemediğim zamanda yakaladı ve gözlerim acıyla kapandı. Heykeller, Han'ın önemseydiği, kıymet verdiği şeylerdi. Ben danstan nasıl zevk alıyorsam, o da bu heykelleri yapmaktan zevk alıyordu. Onları bana gösterirken nasıl da heyecanlıydı, özellikle uğraştığı heykeli bitirmek için nasıl sabırsızdı. Fakat hepsi parçalara ayrılmıştı. Kim yapmıştı bunu? Nasıl içi acımamıştı?

İçeri girdim. Hazer'in omuzları seğirdi ve elindeki örtüyü tezgâhın üzerine bıraktı. Şiddetlenen duyguları kalbimde sürükleyerek yanına gitim ve elimi tereddütle omzuna koydum. Kasları elimin altında kıpırdandı ve elleri tezgâhın kenarlarını sıkıca kavradı.

“Han...”

Bir anda dizlerinin üzerinde yere eğilip yığıntının arasında, yaptığı o çalışmanın parçalarını aramaya başladı. Heykel parçalarının parmaklarını incitmesinden endişe duyarak ben de eğildim ve gözyaşları içinde parmaklarına baktım. Tüm emekleri, çabaları öylece ellerinin içinden kayıp gitmişti. Onun bu çaresizliği, boğazıma kurşun gibi çöktü ve tüm duygularım onu korumak, onu iyileştirmek için harekete geçti. Hazer telaşla arayışına devam etti. “Kahretsin, azıcık kalmıştı! Çok az! Gülümseyişini yapıyordum, çok az kalmıştı lan!”

Bir eli sertçe saçlarının arasına girdiğinde kalbim ortadan ikiye bölünüyormuş gibi hissederek ellerimi kaldırdım ve ilk kez tereddütsüzce ellerine koydum. “*Mi vida,*” diye fısıldadım ve bir elini saçlarından, bir elini de yığınların arasından uzaklaştırdım. Elimi ensesine koydum ve o başını bana kaldırmaya fırsat bulamadan onu ensesinden kendime çekerek göğsüme yasladım. Baş kalbimin üzerine yerleşti ve parmaklarım yumuşakça ensesini okşadı. “Şşt, tamam, buraya gel.”

Hazer hareketsiz kaldı ve soluğunu tuttu. Dokunuşuma, sarılmama hazırlıksız yakalanmıştı. Bunu yaptığım için pişman değildim. Çenemi saçlarının üzerine yaslayarak onu yatıştırmaya çalışırken Hazer’in boğazından derin bir iç çekiş koptu ve hemen ardından eli sırtımı bulup montumdan sertçe kavradı. Beni kendine çekerek başını kalbime daha sıkı bastırduğında bir diğer elimi sırtına koydum ve nazikçe okşadım. Kalp atışlarımız sakın kalamadı ve Hazer soluk soluğa fısıldadı. “Bir sarılma neler yapabiliyormuş böyle...”

“Lütfen üzülme Hazer,” diye fısıldadım ve nazikçe elini tuttum. Heykel parçalarını ararken asabi davrandığı için parmakları çizilmişti. “İçim parçalanıyor.”

Parmakları dokunuşumla titredi ve uslu bir çocuk gibi ellerini temizlememe izin verirken, “Nasıl yapabiliyorsun?” diye fısıldadı, başıyla göğsümü eşeledi. “Elim ayağım titrerken beni nasıl sakinleştirebiliyorsun?”

Çenesinden tutarak başını kalbimin üzerinden kaldırdığımda aramızda beklenmeyen yakınlık oluştu ve Hazer montumu yumruğunun içinde sıkarak alnını alnıma yaklaştırdı. İkimiz de yerde, dizlerimizin üzerindeydik ve sık nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

“Nasıl yaptığımı bilmiyorum,” diye karşılık verdim ona, parmak uçlarım çillerinin üzerinden nazikçe geçerken. “Bir erkeğe, ilk kez bu şekilde dokunuyorum. Yüzünü tutuyorum, nefesine karışıyorum, ihtiyacı olduğu için bir erkeğe ilk kez elimi uzatıyorum. Ve eğer tüm bunlar seni iyi ediyorsa, doğru bir şey yapıyorumdur, değil mi?”

Gözlerindeki ışıltı takip ederken Hazer ona yaptığım gibi yüzümü sertçe tuttu ve alnını alnımın üzerine koydu. “Çok doğru bir şey yapıyorsun,” dedi ve başını hızlı hızlı salladı. “Ne hakkın var bilmiyorum ama kalbimle çok fena uğraşıyorsun.”

Ürkerek elimi montunun üzerinden göğsüne koydum ve ilk kez bir erkeğin kalbine dokundum. “Burasıyla mı?” diye fısıldadım, eli bana ait bir parça gibi yüzümde dururken.

Avuçiçi, elimin üzerine oturduğunda parmaklarımız yıllarca hasret duyuyormuş gibi aceleyle birbirine karıştı. O kadar hızlı olmuştu ki bu, sanki içten içe ikimiz de bunu istiyorduk. “Burasıyla,” diye onayladı. “Burası belki hak ettiğin kadar iyi değil ama... İzin ver, iyilik de güzellik de senin ellerinden gelsin. Başka kimsenin güzelliğini, iyiliğini istemiyorum. Rica ederim ürkme, duygularımın karşılığını gözlerinde gördüğüm için bunları söyleme cesareti bulabiliyorum.”

“Han...” Ellerimi çekip yerden kalktım ve elini tutarak onu da nazikçe kaldırdım. Hazer gözlerini benden çekmeden doğrulduğunda parmaklarım avuçiçini zarifçe okşadı. “Sana bir daha sarılmamı ister misin?”

Elini enseme koydu ve beni sertçe kendine çekip sarıldı.

Bu gece ikinci kez çok fazla isteyerek sarılıyorduk ve ellerimi onu sakinleştirmek için kullanıyordum. Elleriyle beni sırtımdan kendine bastırıyor ve kollarıyla sıkıca kenetliyordu. *Tanrım, zaten bir parça aklım var, onu da uçuracak.* Omuzlarının hâlâ öfkeden inip kalktığını gördüğümde, “Şşt,” dedim bir kez daha. “Sakin ol.”

“Ama Safir... heykellerimi çok seviyordum.”

Sevmez olur muydu, elbette severdi. Ben nasıl dansı seviyorsam o da heykelleri seviyordu. “Bu eller senin, bu yetenek senin, daha güzellerini yaparsın.” Üzerinden gelen erkeksi kokuyu içime çektim. “Bana... ilham perin olduğumu söylemiştin. Eğer hâlâ öyle düşünüyorsan, heykellerini yaparken yanında dururum, sana ilham veririm.”

Hazer yüzünü omzumdan kaldırdı ve başımın üzerinde derin bir soluk alarak yumruğunu gevşetti. Önce montumu, sonra da beni serbest bıraktığında ben de ellerimi onun sırtından çektim ve bir adım geriledim. Sarılmamız sonlandı ama Hazer enseminden tutmaya devam ederek bakışlarımızı buluşturdu. “Evet, ben de bundan daha iyilerini yapabileceğimi biliyorum.” Bakışlarına karanlık çökmüştü. “Fakat onları da ben yapmıştım. Günümü geceme katmıştım, çocuklar gibi mutlu oluyordum. Şimdiyse...” Bakışlarını benden uzaklaştırarak etrafına, dağılan heykellere baktı ve dudakları seğirdi. Hiçbir şey demedi, diyemedi. Ensemi yavaşça bıraktı ve bir hışımla yanımdan geçerek atölyeden fırladı.

Sikerler böyle işi, gibisinden bir şey dediğini duydum ama duymamış gibi yaptım.

Ayağımın ucundaki büyük heykel parçalarına uzandım ve en azından büyük parçaları toplayarak doğruldum. Onları tezgâhın üzerine

bıraktım, atölyeye bir kez daha göz gezdirdim ve daha fazla bakmaya dayanamayarak ben de dışarıya çıktım.

Hazer sigara içiyordu.

“Kerem!”

Bağırtısı bahçede yankılandı ve ürperti vücudumdan aktı. Yanına ilerlerken Hazer sabırsızca garaj kapısına bakıyordu. Az sonra Kerem’in silueti karanlıkta görüldü ve her şeyden habersiz bir gülümsemeyle koşarak yanıma yaklaştı. Hazer’in hemen yanımdaydım, Kerem’e karışımızdan geliyordu. “Safir Ha...” diyecek oldu ama Hazer ona doğru bir adım attığında duraksayarak bakışlarını ona çevirdi. Hazer’in yüz ifadesini yeni görmüş olmalıydı ki gülümsemesi kayıplara karıştı.

“Hazer Bey, bir sorun mu var?”

“Hadi ben uyuyordum, hadi Mila uyuyordu, sen ne yapıyordun lan!” Sigarasını dudaklarından çekip aldı ve Kerem’in burnunun dibine kadar girerek dişlerinin arasından soludu. Kerem şaşkına dönmüş, gözlerini kocaman açmıştı. “Ben sana Mila’yı, canımı... ve evimi teslim ediyorum, her defasında gözünü kulağını dört aç diyorum! Sen ne yapıyordun?”

“Hazer Bey, bir kusurum mu oldu? Ben anlamadım...”

“Evi başımıza yıkacaklar, ruhun duymuyor!”

Kerem’in endişeli bakışları bana döndüğünde üzgün bir şekilde kafamı iki yana sallayarak gözlerimi atölyeye çevirdim. Kerem de bakışlarımı takip ederek atölyenin kapısından içeriye baktı ve şok yaşadı. Biri onu tokatlamış gibi sersemleyerek geriye bir adım attı. “Ben... Duymadım... Hazer Bey, bu ne zaman oldu? Çok... çok üzgünüm, duymadım!” Şok içindeki bakışları hızla Hazer’e döndü; gözlerinin içi mahcubiyet doluydu. “Bi... bilirsiniz, benim gözüm kulağım açıktır, güvenliğinizi için canımı ortaya koyarım. Bu ne ara oldu anlamadım, kim yaptıysa sessiz davranmış olmalı. Yoksa ben çıkıp hesabını sormaz mı...”

“Kamera kaydını çıkar!” Hazer, daha Kerem’in cümlesi bitmeden bağırdı ve Kerem hızlı hızlı başını sallayarak itaat etti. Ah hayır, Kerem’e bu kadar yüklenmemeliydi. Nasıl üzgün, mahcup görünüyordu. Ama işte Hazer de çok üzülmüştü, içi yanıyordu. “Yarına çıkarmış ol.”

“Ba... baş üstüne.”

Kerem atölyeye koşmaya başladığında nasıl üzgün olduğunu görmüştüm. Mahcubiyet dışında Hazer’in haline de üzülmüş gibiydi. Hidetli omuzlarına bakarken elimi kaldırıp montunun üzerinden omzuna

koydum. "Lütfen üstüne varma, çok üzülürdün çocuk. Benim bile Kerem'in duygularının samimiyetinden şüphem yok, biliyorum ki sen de ona güveniyorsun. O da bizim gibi sesleri duymamış."

Hazer dokunuşumun altında gevşedi ve ardından benden uzaklaşarak aramıza mesafe koydu. İlk an onun, benden gelen her yakınlığı kabul ettiği için aramıza koyduğu bu mesafeyi anlayamadım ama çok geçmeden sigara içtiği için uzaklaştığını anladım. Bu düşünceli hali duygularımı retikledi ama ona yaklaşmamayı başardım.

Onu bu halde bırakıp nasıl gidecektim?

Ayağımın altındaki kar tanelerini eşelerken telefonumu çıkardım ve açmasını ümit ederek bir kez daha Gazel'i aradım. İlk birkaç saniye yanıt gelmedi, ümidimi kaybetmeye başlıyordum ki telefon açıldı. Heyecana kapılarak, "Gazel," dediğimde soluğum soğuk havada âdeta donmuştu. "Neredesin sen?"

"Sorma!" Gazel'in sesi bıkkın gibiydi ama korktuğum gibi üzgün ya da mutsuz değildi. "Çok aramışsın, sessizdeydi telefon. İyiyim ben, endişelenme. Bugün... şu mahalleye gittim, ailemi aramak için. Dönüş yolunda da yanlış otobüse binmişim, bildiğin kayboldum ama şimdi evdeyim! Ya sen neredesin canımın içi? Hazer'le olduğunu düşündüğümünden arayıp rahatsız etmedim ama..."

Rahatlamıştım. "Anladım tatlım, iyi olmana çok sevindim. Evet, Hazer'leyim. Aslında eve geliyordum ama... çok kötü bir şey oldu. Hazer'i yalnız bırakamam gibi hissediyorum."

"Aa, ne oldu?"

"Sonra anlatırım," dedim yumuşak bir sesle ve sonra özür diler gibi devam ettim. "Eğer sen iyiysen... bu gece Hazer'le kalayım mı? Tabii bana ihtiyacın varsa gelirim ama... iyiysen bana ihtiyacı varken Hazer'le kalayım. Bir görersen Gazel... Canım benim, nasıl üzülürdün..."

"Canım benim mi?" Sesinden gülümsediği belli oluyordu. "Sen buraya gelsen de kalbini orada bırakırsın, belli! Tamam tamam, ben iyiyim, Hazer'in, canının yanında kaliver. Hoşça kal, öpüyorum."

"Kapıyı kilitlemeyi unutma, üzerini örtmeyi de."

Konuşmayı sonlandırdığımızda bakışlarımı uzağımdaki adama diktim. Uzağımdayken bile soluğumda gibiydi. Hazer sigarasını söndürüp izmaritini attıktan sonra bana doğru döndü. Mesafemizi kapatıp

yanımda bittiğinde kötü duygularının üstünden gelmesi için tebessüm ettim. “Müsaade edersen bu gece seninle kalayım...” dedim soru sorar gibi.

Hazer’in kaşları hafifçe çatıldı. “Ne müsaadesi kızım... Kolundan tutup seni eve sokmamak için zor duruyorum ben...”

Espri yaptım. “Zorbalık mı yapacaksın?”

“Yok, zorbalığı hak edene yapacağım.”

Uzandı ve sert bakışlar eşliğinde çenemi yumuşakça okşadı.

Hazer sokak kapısını aralayarak beni bu gece ikinci kez içeri buyur etti. Birlikte girdiğimizde yan yana portmantonun önünde durarak üstlerimizi çıkardık.

“Gel, yukarı çıkalım.”

Basamakları tırmandım ve üst kata çıktığımızda benim için ışıkları açtı. Omzumun üzerinden yüzünü izliyordum. Onu izlemeye o kadar dalmıştım ki beraber onun odasına geldiğimizi bile anlamamıştım. O durup bana baktığında ben de bakışlarımı kaçırmış, odasının kapısını görüp, “Upss,” demiştim ve morali çok bozuk olmasa neredeyse Hazer’i güldürecek olmuştum.

Odasının kapısını açtığında geçmesi için biraz uzaklaştım. Burada değil, hep olduğu gibi misafir odasında kalacaktım. Han aralık kapıdan geçip bana döndüğünde bakışlarımız ayrılmamıştı. Ellerimi önümde bağladım ve yüzünün bir kısmı odasının karanlığında kalırken ona güzel geceler dilemek için dudaklarımı araladım. Tam o anda Hazer beni dirseğimden tutup yavaşça odasına soktuğunda aralık dudaklarımla ona bakakaldım. Tenim yanıp kavrulurken Hazer odasının kapısını kapattı ve sırtım kapıya yaslandı. Bakışları yumuşaktı. Beni böylece odasına çekmesine, karşısına alıp o cayır cayır gözlerle bakmasına hiç hazırlıklı değildim. Elini başımın üzerinden kapıya yasladığında, “Bakma öyle, sana zarar verecek değilim,” dedi alçak bir sesle. “Hiç iyi değilim ve... yatağa yatıp sen koridorun diğer ucundayken, *Keşke yanımda olsa...* diye düşünmek istemiyorum.”

Dudaklarımı ıslattım ve Hazer’in gözleri sertçe kapandığında, “Han,” diyebildim, soluk soluğa. “Yani... ben nasıl geceyi seninle aynı odada geçiririm?”

“Yatağa yaklaşmam,” dedi hızlıca. Gözlerini açtı ve kafasını, cümlesini vurgular gibi hızla salladı. “Kötü bir niyetim yok, yemin ederim. Sadece uyu tamam mı? Ben şu koltuğa geçip oturacağım.”

Parmağımı dişlerimin arasına aldım ve onun yuvarlak, siyahlar içindeki yatağına baktım. Yatağa yaklaşmam diyorsa yaklaşmazdı ama... Geceyi bir erkekle aynı odada geçirmek, benim için basit bir şey değildi. "Bana öyle bakarsan... istediğin birçok şeyi yapabilirim Han."

Odadan çıkıp banyoya girdim ve diş fırçalamak gibi kişisel bakımlarımı yaparken yüzümdeki çilleri izledim. Bir süredir çillerime her baktığımda annemin dediklerini hatırlıyor, neredeyse onları yüzümden soyacak gibi oluyordum ama var olmalarının bir sebebi olduğunu da düşünmeden edemiyordum.

İşimi bitirip banyodan ayrıldım ve yatak odasının önünde durdum. Kapıyı benim için açmıştı. *Kapılarını açtı benim için, ışıklarını... İşte bu yüzden Hazer.* Odaya girerken başımı önümden kaldırmadım ve yatağa yaklaştım. Yatağın üzerindeki yorganın benim için açıldığını gördüğümde, "Çarşafı değiştirdim," dedi Hazer düz bir sesle. "Ama yastık kılıfını bulamadım."

"Sorun değil." Yatağın kenarına oturdum ve siyah çarşafa bakarken bacaklarımı kaldırıp yorganın altına girdim. Başımı yastığa bıraktım ve o erkeksi, tanıdık kokuyu duyumsayarak yorganı omuzlarıma doğru çektim. "Ayışığını görüyor musun?"

Bakışları omzunun üzerinden bana döndüğünde asıl mehtabın yükselişini o gözlerde gördüm. "Ayla ilgilenmiyorum, güneşle ilgileniyorum ben."

Gece Yarısı Güneşi.

Dudağımın kenarı kıvrıldı ve Hazer dikkatle yatağının içindeki bedenimi süzerken ben de onun silüetini inceledim. Pencerenin tam önündeydi, heybetli görünüyor, içeri giren ayışığını kesiyordu. Yumrukları yanındaydı ve duygularını iyileştirmeme rağmen hâlâ çok öfkeliydi.

Arölyeyi izliyordu.

"İyi geceler," diye fısıldadım. "Mi vida."

"Güzel uykular Mila."

Burnumu yastığına dayadım ve o kokuyu ciğerime çekerek gözlerimi daha sıkı yumdum. Huzursuz, tedirgin bir geceydi ama onunlayken ruhumu boğan hiçbir karanlık yoktu. Vücudum hafifledi ve uyku benliğime sızarken odanın içindeki adım sesleri kulağıma doldu. Gözlerimi açacak mecal bulamadım ama hissettim. Bir el başıma yerleşti ve saçlarımı okşadı. O güzel his ellerimden tutup beni bulutlara çıkardı ve bilincim

tamamen kapanırken hissettiğim son şey, saçlarımı okşayan parmakların yüzümdeki çillere doğru kaydığı oldu.

Önce vücudumu basan sıcaklığı hissettim, akabinde ise boğazımda oluşan kuraklığı. Ellerimin arasında hâlâ çarşaf vardı ve sırtımdan ter akıyordu. Gün ışığı gözkapaklarıma yüklendiğinde gözlerimi yavaşça açtım ve odaya baktım. Hazer'in odasında, yatağında, yalnızdım. Çarşafı bıraktım ve doğrulurken gece gördüğüm rüyayı hatırladım.

Han'ı görmüştüm.

Üçüncü kez.

Öpüşüyorduk.

Yastığa gömülüp bir çığlık attım ve bu rüyayı unutmaya çalışarak yastığı bıraktım. Neden böyle rüyalar gördüğümü hiç anlamıyordum. Yorganı kenara atıp yataktan çıktım. O esnada bakışlarım komodinin üzerindeki sigara paketine düştü ve yüzüm anında sarardı. Gece yatarken paketin dolu olduğunu görmüştüm ama şimdi içinde yalnızca bir sigara vardı.

Gece boyunca uyumamış, sigara içmişti.

Sigaralara kötü kötü bakarak arkamı döndüm ve odadan çıktım. Kapıyı yavaşça örterken Hazer'in nerede olabileceğini düşünüyordum. Koridora çıktığımda başımı kaldırdım ve bakış açıma giren manzarayla duraksadım.

Hazer Han çıplaktı.

Banyodan çıkmış olmalıydı. Islaktı, su damlaları omuzlarından ve göğsünden kayıyor, üzerine sinmiş şampuan kokusu etrafa dağılıyordu. Teni kızarmıştı, kendini sertçe keselemiş gibiydi. Tek tük tüyü vardı ve bir su damlası kıvrımlı kaslarının arasında kaybolmuştu...

"Evet, onlar kas Safır."

Başımı önüme indirdim ve vücudunu bakış açımdan çıkararak çıplak ayaklarına baktım. "Bakmıyorum."

Üzerinde bir eşofman vardı, elindeki havluyla da başını siliyor ve böylece kolu sürekli hareket ediyordu. "Tabii bakmıyordun," dedi iğneli bir şekilde.

"Affedersin," dedim ve yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Biraz baktım."

“Benim kabahatim, uyuduğunu düşünerek böyle çıktım.” Saçlarından bir damla yere düştü.

Öksürdüm ve temkinli bir gülümsemeyle kenara çekilerek odasına geçmesi için ona yol verdim. Gözlerimi kaldırmadan doğrudan misafir odasına ilerlerken Hazer bakış açımdan çıktı ama buna rağmen sırtımdaki gözlerinin ağırlığını ruhumla taşıdım.

Odaya girip kapıyı arkamdan kapattığımda Hazer’in odasının kapısı da kapandı. Dudaklarımı ısırđım ve Hazer’in ıslak, çıplak görüntüsünü zihnimden temizlemeye çalıştım.

Odaya baktığımda kenardaki torbaları gördüm. Bu odanın benim için olduğunu söylemişti, o halde torbalar bana mı aitti? Torbaya uzandım ve içine baktığımda kadın kıyafetleri olduğunu gördüm.

Torbanın içini merakla biraz daha açtım ve uzanıp elime gelen ilk şeyi aldım. Hımm, bu bir etekti. Benim için siyah, pileli bir etek almıştı. Eteğin kumaşını okşarken sürprizine karşılık sürpriz yapmak için eteği giymeyi düşündüm. Hazer dünden beri iyi değildi, belki hediyesini kabul ettiğini görürse mutlu olurdu. Onu mutlu etmek, Tanrı’dan alkış almak gibiydi.

Benim için aldığı pileli eteği giydim ama havanın soğuk olduğunu hatırlayınca üzüldüm. Her nedense etekle giymem için çorap da aldığını düşünmüştüm, bu yüzden torbayı biraz daha kurcaladım. Yanılmamıştım. Torbada siyah çorap da vardı.

Etek belime tam oturmıştı, sanki belimin ölçüsünü biliyordu.

Aşağı indiğimde Hazer’i mutfakta, tezgâhın arkasında gördüm. Kerem de karşısındaydı. Hazer elindeki bıçakla ekmek dilimliyor, Kerem’e bakıyordu ve Kerem onun karşısında öyle iki büklüm görünüyordu ki... Gidip sırtını sıvazlamak, ona çok iyi bir insan olduğunu söylemek istedim. Durup onları izlerken Hazer’in lacivert boğazlı bir kazak giydiğini gördüm. Daha sonra içmek için bir tane sigarayı kulağının arkasına koymuştu. “Kamerayı verdim,” dediğini duydum Kerem’in, sesi çekingendi. “Kaydı bugün CD’ye dökceklermiş.”

Hazer dilimlediği ekmeğin üzerine bal sürerken kafasını salladı. “Gecikmesin, sabırsızım.”

“Biliyorum Hazer Bey, inanın ben de sabırsızım.”

Hazer iç çekerek çıkışı işaret ettiğinde Kerem olduğu yerde geriye doğru bir adım attı ama daha fazla uzaklaşmadı. Hazer ocağa ilerleyip

küçük bir cezveyi ocaktan alırken, “Söyle,” dedi. Duraksadığını fark etmişti. “Bir derdin var, belli.”

Kerem önünde bağladığı elleriyle oynarken, “Bu olay olmadan önce çok güzel bir haber almıştım,” dedi, üzgündü. “Leyla’yı yemeğe çıkmaya ikna etmişim, size de söyleyecektim ama bu olay olunca... Yarın akşam için sözleşmiştik ama siz izin vermezseniz arayıp söylerim. Leyla’m çok üzülür ama ne yapalım, bizim aşkımızın sınavı da siz oluverin Hazer Bey...”

Kerem’in Leyla’yı ikna etmesine o kadar sevinmişim ki neredeyse alkışlayarak onu kutlayacaktım. Hazer cezvedeki sütü bir su bardağına boşalttı ve Kerem’e gözlerini devirdi. “Saçmalama oğlum ya, aşkımızın sınavı diyor... Git buluş, ben yapamıyorum sen yap... Behram da yaptı zaten, pis Fenerliler...”

Kerem mutlulukla güldü ve olduğu yerden fırlayarak tezgâhın arkasına geçti. Hazer tepki veremeden Kerem uzanıp onun yüzünü tuttu. Kendine çekip yanaklarından sulu sulu öptü. “Hazer Bey, çok büyük adamsınız vallahi! Siz var ya siz... Dünyanın en iyi patronusunuz! Aa durun niye itiyorsunuz, alnınızdan da öpecektim...”

“La oğlum n’apıyon?” Kerem’i omuzlarından itti ve kendinden uzaklaştırarak yanaklarını sertçe sildi. “Alnında da öpeceğim diyor ya... Nikâhlısıyım sanki, tövbe tövbe... Oğlum, bas git şuradan delirtme beni...”

“Aşk olsun Hazer Bey...” Kerem heyecanla arkasını döndü ve beni gördüğünde gözlerinin içi biraz daha parladı. Ona içtenlikle gülümsediğimde olduğu yerden bana doğru yürüdü ve sanırım Hazer’e yaptığı gibi, anın heyecanı ile beni de öpecek oldu ki Hazer onu ceketinin sırtından sertçe çekti. “Hop!”

Kerem bocaladı ve gerileyerek özür diler bakışlar attı. “Vallahi bir anlık heyecandan Hazer Bey...” Han elini ceketinden çektiğinde bana da aynı mahcup bakışlardan attı. “Kusura bakmayın Safir Hanım, mutluluğumu paylaşmak istedim sadece.”

Kerem’e iyice yaklaştım ve kafamı iki yana sallayarak içten bir karşılık verdim. “Sorun değil. Ben... çok sevindim senin adına.”

“Sağ ol Safirciğim.”

Bu sıcak hitabına gülerken Hazer benim aksime elindeki bıçağı kaldırdı ve Kerem’e bakarak o bıçağı sertçe tahtaya indirdi. Tabii Kerem bunu görmemiş, mutlu bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Hazer’in bu

tatlı sinirini izlemekten vazgeçerek Kerem'e döndüm. "Ee, Leyla'yı nereye götüreceksin?"

"Bizim ocak başı var, orayı düşündüm..."

"Yok artık," dedi Hazer. "Ocak başı diyor ya... Sen kızı oraya götür var ya, ocak başındaki o şişleri senin karnına geçirir."

"Niye ya?" Tasasızca gülüyordu Kerem. "Kebap yeriz, şalgam içeriz."

Hazer elindeki bıçağı sıkarak Kerem'e öyle bir baktı ki beş saniye içinde Kerem gözden kayboldu.

Kerem kapıyı arkasından kapatarak çıktı ve bizi baş başa bıraktı. Başlarımız birbirine döndü ve aramızda göz kontağı sağlandı. Parmaklarımı tezgâhın ucuna yaslayarak çekici yüzüne bakarken Hazer bıçağı sakince bıraktı ve yüzümden başlayarak kazağıma kadar beni süzdü. Bakışları belime kadar iniyor, tezgâhın arkasında olduğum için eteğimi göremiyordu.

"İyi misin?" diye sordum, sesimde mâni olamadığım bir şefkat vardı.

Tezgâhın üzerindeki parmaklarıma uzandı ve onları nazikçe tutup, "Gelsene sen şöyle," diyerek beni tezgâhın arkasından çıkardı. Ona, elimi tutan parmaklarına heyecanla bakarak onun bakış açısına girdiğimde Han bakışlarını belimin aşağısına, bacaklarıma indirdi. Bir elim avcunun içinde titrerken, diğer elimle eteğimi düzelttim. Hazer'in dudakları kıvrıldı ve tuttuğu elim sayesinde beni kendi etrafımda döndürdü. "Giymişsin," diye fısıldadı.

"Yakışmış mı?" diye sordum hevesle.

Yakıcı bakışları tekrar gözlerime döndü. "Balerinime her şey yakışır."

"Gracias."

Hazer genzini temizleyerek tezgâhtaki süt bardağına uzandı. "İç," dedi. "Senin için ısıttım."

Gülümsedim ve Hazer uzanıp ekmek dilimini de önüme koyduğunda ballı ekmeği de benim için hazırladığını anladım. Tezgâhın önündeki bar koltuğuna oturdum ve sütümü içip tazecik ekmeğimi yedim. Hazer avuççıklarını tezgâha yasladı ve ayakta durmaya devam ederek yukarıdan bana baktı. "Aramızdaki ilişkinin samimiyetine inanarak sana bir şey sormak istiyorum," dedim çekingen şekilde.

"İlişkimiz mi?" Kafamı sakince salladığımda Hazer sırtıttı. "Kafanı salladın bak! *İlişkimiz mi?* dedim, sen de kafanı salladın! Haberin olsun!"

Sütümden bir yudum alırken neredeyse kıkırdayacak oldum. “Çok fazla sigara içmişsin. Çok üzgün olduğun için mi sigara içtin?”

Hazer ellerini tekrar tezgâha indirerek bakışlarını da önüne çevirdi. “Sigaraya, derdimi anlatacak kimsem olmadığı için başlamıştım,” dedi ansızın, cevabı fazla dürüst ve acı vericiydi. “Kederim içimde biriktikçe konuşmak istiyordum ama... beni dinleyen kimse yoktu. Ben de kederimi sigarayla geçiriyordum. Pek sağlıklı değil ama... Dün gece de zor bir geceydi, atölyeyi temizlerken içtim.”

“Yaşadığın yalnızlık için çok üzüldüm,” diye fısıldadım. Yürekten söylemiştim bunu. “Fakat... yeni bir kederin ya da sorunun olduğunda bana anlat olur mu? Böyle elini tutarım...” Uzanıp gergin eline dokundum ve anında gevşemesine mutlu oldum. “*Hazer, ben buradayım. Yanındayım, derim. Sen de, Mila, Mila, Mila, dersin.*”

Başını önüne eğerken omuzları sarsıldı. “Keser misin şunu? Bana sevimlilik yapıyorsun...”

Kıkırdadım ve parmaklarımı elinden çekerek sütüme uzandım. Hazer daha bir şey demedi, kendisi için de bir tabure çekti ve oturup ekmeğe bal sürdü. Kendisinin de bir şeyler yemesine sevinecek oldum ama o ekmeği de bana sürdüğünü anlayıp üzüldüm.

Yarısını yediğim ekmek dilimini, tiksинmeyeceğini bildiğimden ağzına yaklaştırdım. Hazer’in dudakları aralandı ve bir ısırık aldı. Mutlu olmuştum. Gülümseyerek elimi çektim.

Bir süre sessizce ballı ekmek dilimlerini yiyip sütümü içtim. Han, ellerini ovuşturuyor, gözlerini bir noktaya dikip uzaklara dalıyordu. Üzüntüsüyle başa çıkmaya çalışsa da heykelleri için ne kadar üzüldüğünü saklayamıyordu. Saklamasını istemezdim zaten. Hazer’in açıkta bir yarası varsa, onu görmeli, gerektiğinde yardım edebilmeliydim.

Karnım doyduğunda Hazer’e teşekkür ettim ve dişlerimi fırçalamak için üst kata çıktım. O da bu esnada tezgâhtaki birkaç şeyi toplamaya başlayarak beni biraz daha mahcup etti. Banyoya girdim ve ağız bakımımı yapıp saçlarımı düzelttikten sonra tekrar yanına indim. Salondaki koltukta oturuyordu. Elinde birkaç kâğıt tuttuğunu gördüm ve koltuğa iyice yaklaştığımda Han’ın bana dönmesini izledim. Elindeki kâğıdı ters çevirdi ve avcunun içinde saklayarak tedirgin şekilde bana baktı. “Hazırım,” diye fısıldadım ve şüpheci gözlerle yüzünü süzdüm. “Elinde... bana göstermeyi istemediğin bir şey mi var?”

Bakışlarını kaçırdı. “Seninle ilgili... parçaları birleştirmeye çalışıyorum.”

Neyin peşindeydi, sakladıklarımın mı? Önümde dikilip saçlarımı izledi ve yanağıma düşen bir tutam saçıma uzanıp arkaya attı. “Saçlarını her gün benim için açık bırakmak seni sıkıyor mu? Yani... uzun, gür saçların var; rahatsız etmiyor mu?”

“Hayır, saçlarımla oynamanı sevdiğim için hiç rahatsız olmuyorum. Ama bir gün sana gücenirsem, o zaman bağlarım saçlarımı...”

Kaşları huzursuzca çatıldı ve dudaklarından, “Allah göstermesin,” diye bir fısıltı çıktığında bundan ne kadar korktuğunu anladım.

Saçlarımı sırtıma atıp portmantoya ilerledim. Montumla beremi giyerek sokak kapısını açtığımda Hazer de dik yakalı bir paltoyu kazağının üzerine geçirdi. Bugün de çıktı ama takım elbise giymemişti. Patron olmak ona avantaj sağlıyor olabilirdi.

Ayakkabılarımı giyip dışarıya bir adım attığımda Kerem’in bir kürekle kapı ağzındaki karları temizlediğini gördüm. Karlar büyük oranda erimişti, zaten İstanbul’un göreceği en çok kar da sanırım bu kadar olurdu.

“Hazer Bey, şu küreği bırakıp hemen geliyorum. Arabanın ısıtıcısını zaren açmıştım, siz...”

“Sen kal,” dedi Hazer. “Ev için bir alışveriş yap, kıyafetlerimi kuru temizlemeden al, CD’nin de peşine düş.”

“Hay hay.” Kerem ikiletmeden onayladı. “Gözünüz arkada kalmasın, bundan sonra daha dikkatliyim.”

“Eyvallah.”

Çıkarken atölyenin kapalı kapısına acıyla baktım ve zorlukla yutkunarak önüme döndüm. *Ben bile böyleysen Tanrı bilir Hazer’in içinde nasıl fırtınalar vardır.* Başımı önüme çevirip Kerem’e el salladım ve Hazer beni arabaya yönlendirirken, “Görüşürüz Kerem,” dedim, o da bana karşılık verdi. “Görüşürüz Safirciğim.”

Kapının önüne çekilmiş olan arabaya yaklaştığımızda, Hazer kapıyı benim için açmıştı. Centilmenliği, kalbimi buket buket çiçeklerle dolduruyordu sanki. Koltuğa yerleştim ve Han kapımı kapatıp şoför koltuğuna yerleştiğinde ellerimi dizlerime koyarak yola baktım.

Arabayı çalıştırdığında cama döndüm ve üzerinde birikmiş buhara baktım. Han parmaklarıyla direksiyonu kavramış, silecekleri çalıştırmış, günün ilham verici aydınlığını izliyordu. Parmaklarımı buharlı cama

yasladım ve önce Hazer'in, sonra kendi ismimi yazarak aralarına bir kalp çizdim.

Mila ♥ Hazer

"Ne yapıyorsun?"

Elimi yazının üzerine kapattım. "Hiiiç."

Hazer bir şey söylemedi ve yol bu sessizlikle devam etti. Hazer arabayı sahafa sürüyordu; dans kursuna akşam gidecektik, Meliha Hanım'ın işi olduğunu söylemişti Hazer. Arabası sıcaktı, bu yüzden montumun fermuarını açtım ve araba anacadeye çıkarken çekinerek radyoya uzandım. Amacım güzel bir şarkı aramaktı ama radyonun nasıl çalıştığını bilmiyordum. Bozmamayı ümit ederek kanalları çevirirken Hazer başını bana çevirmişti. Sonunda güzel bir şarkı bulduğumda memnuniyetle geri çekildim ama o sırada elim torpidoya çarptığında, torpido açıldı. Elimin acısıyla irkildim ve hızla torpidoyu kapatmaya çalışırken, "Çok özür dilerim," dedim utanç duyarak. "Şarkı açmaktı niyetim... Elime yüzüme bulaştırdım."

Torpidoya çarpan elimi yumuşakça tuttu. "Sakin ol."

Torpidonun içinden bir şeyler düştüğünü gördüm. Eğilip toplarken düşenlerin arasında vesikalık bir fotoğraf olduğunu gördüm. Diğerleri de ıslak mendil ve kalemdi. Hepsini alıp doğruldum ve kalemle ıslak mendili torpidoya koyarken göz ucuyla vesikalık fotoğrafa baktım.

Fotoğraf beni şaşkına çevirdi.

Nasıl anlatılır, nasıl izah edilir bilmiyorum ama... fotoğrafta bir çocuk vardı ve Leo'nun bir kopyası gibiydi. Fotoğrafın yıllar önce çekildiğini anlayabileceğim bir kalitesi vardı ve şirince gülümseyen, dişleri görünen bir çocuk kameraya bakıyordu. Saçları Leo'nunkine benziyordu, yalnızca biraz daha koyuydu. Yüz hatları daha kemikliydi, alını da daha genişti ama bunun dışında Leo'ya fazla benziyordu. Bu benzerlik beni şaşkına çevirdi ve saniyeler boyunca fotoğrafa bakakaldım.

"Mila?"

Başımı kaldırdım ve çevirip aynı şaşkınlıkla baktım. Hazer kırmızı ışıktaydı ve bana bakma fırsatı yakalayarak bu şaşkınlığımı anlamaya çalıştı. "Bu bakışları tanıyorum," dedi sakince. "Bir pervasızlık mı geliyor?"

Fotoğrafi kaldırdım. "Bu çocuk kim?"

Bakışları yüzümden yana fotoğrafa kaydı ve gözleri hiç tanımadığı bir ruhu görmüş gibi duraksadı. Dudakları tek çizgi halini alırken yüzünü kıvrıttırarak kadar acı bir şekilde yutkundum. "O... kardeşim."

"Mustafa'dan başka kardeşin mi var?"

"O öldü Safır." Bu cümle kalbimi kırdı ve neredeyse bunu fiziksel olarak hissettim. Ölmüş bir kardeş... "Ben... bahsetme fırsatı bulamadım."

"Çok üzıldüm." Gözlerim bir anda yaşardı ve bakışlarım tekrar fotoğraftaki bu güzel çocuğu buldu. Ne zaman, nasıl öldüğünü merak ettim ama bunu sormak için doğru bir zaman değildi. "Başın sağ olsun."

"Sağ ol."

Kararsızca mırıldandım. "Kardeşin şaşırtıcı derecede kardeşime benziyor."

Hazer'in içine doldurduğu nefesi duydum. Araba harekete geçtiğinde aynı ilgiyle kardeşinin yüzüne baktım. Acılarının hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu belki ama tüm bunları ani bir şekilde öğrendiğim için merak etmiştim. "Evet, çok benziyor. Buna ben de şaşırmıştım Safır."

Leo'yu gördüğünde duraksamaları, ona uzun uzun bakmaları ya da bakamayışları... *Ah Hazer, farkında olmadan kalbini mi acıtıyorduk?*

"O baya sarışınmış Hazer, sense..."

"Annelerimiz ayrı." Hazer'in kurduğu bu cümle, kulaklarımda uğuldadı ve arabanın içerisinde sanki nefes alabilen bir huzursuzluk doğdu. "Babamız bir, annemiz ayırdı. O... babamın âşık olduğu kadından olan tek çocuğuydu."

Babasının âşık olduğu kadın... Bu cümle beraberinde onlarca soruyu dilimin ucuna sürükledi. "Babanın... annenden önce bir evliliği mi vardı?"

"Annemle evliliği sırasında," diyerek beni düzeltti ve konuştukça rahatlıyormuş gibi derin nefesler verdi. "Adem, o ilişki sırasında doğmuş. Babam annemle evliyken o kadına âşık olmuş."

"Anlıyorum," dedim yumuşak bir sesle. Ama çok üzgündüm, annesi aldatılmıştı ve kocasının onu aldattığı kadından olan çocuğa bakmıştı. "Sonra o çocuk sizinle mi yaşadı? Annesine ne oldu? Kardeşinden bahsederken sevgi dolu görünüyorsun."

"Belki de değildim." Kısık, neredeyse utandığını düşündüğüm o ses tonu yüreğimi daraltarak bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. "Çok sevgi dolu olsam onu kıskanmazdım."

"Kardeşler arasında kıskançlıklar olabilir, olduğunu görüyoruz. Bu, yıllar sonra bile unutamayacağın bir kıskançlık mıydı ki?"

Yüzünde mimik oynamadan, “Adem, babamın dünya üzerinde en sevdiği kişiydi,” dedi katı bir sesle. “Çünkü o kadına âşık olmuştu, hem de gözleri bizi görmeyecek şekilde, çılgınca... O zamandan sonra tek evladı varmış gibi davrandı.”

Ah, yanlış anlamadıysam babasının kardeşiyle kendisini kıyasladığını söylüyordu. Babası kendisine bunu mu hissettirmişti? “Belki sen yanlış anlamışsındır,” diye fısıldadım.

“Hayır, her şey gayet açıktı. Babam âşık olmuştu, âşık olduğu kadından da bir çocuğu olmuştu ve... babam için dünya o çocuktan ibaretti.” Söyledikleri uzaklardan süratle gelen bir fırtına gibi beni hazırlıksız yakaladı ve sanki bağımdeki bahçemdeki tüm çiçekleri toprağından söktü. “Bense... onun için hep bir engeldim.”

“Son dediğin cümleyi anlayamadım?”

Soruma kızmamasını ümit ederek beklentiyle ona bakarken Hazer uzanıp soğuk olmasına rağmen camı indirdi ve rüzgâr içeriyi doldurdu.

“Ben olmasaydım annemi terk edip o kadına gidecekti ama ben vardım ve mutluluğunu gölgelemiştim.”

Babası, Bahar Teyze’yle evliyken nasıl bir başkasıyla olmuştu? Bu nasıl aşk olabilirdi ki? Üstelik bir çocuğu vardı. Bahar Teyze’nin bu kadından ve çocuktan haberi varken evliliği nasıl devam ettirmişti? Üstelik o çocuğa da bakmıştı. Peki kadına ne olmuştu ki Adem’e Bahar Teyze bakmak zorunda kalmıştı? Kardeşi nasıl ölmüştü? Babası, hayatı boyunca Hazer’i doğduğu için mi suçlamıştı?

Hazer aşk çocuğu değildi, aksine istenmeyen bir çocuktu.

Benim gibi. Ben de annem için istenmeyen, plansız bir çocuktum. Hep benden, beni doğurmaktan yakındığını söylemişti. Hayatını baltalamış, fiziğini bozmuş, onu babama ve bir eve mahkûm etmişim. İstenmeyen bir çocuk olmanın ne olduğunu biliyordum.

Yolun devamında ağzımızı bıçak açmadı ve araba sahafın olduğu caddeye girene kadar neredeyse hareket bile etmedim. Hazer’in arabası kaldırım kenarında tamamen durdu ve yerdeki karların etrafa sıçradığını gördüm. Ellerimi ovuşturarak hep yaptığımız gibi vedalaşmak üzere ona döndüm ve Han’ı bana bakarken yakaladım. Eskiden birkaç saniyeden fazla üzerimde duramayan gözleri artık sonsuza dek gözlerimde kalabilirdi sanki. Dudaklarımı hafifçe kıvrarak, “Bıraktığın için teşekkür ede-

rim,” dedim. “Bana anlattığın şeyler... beni üzse de benimle paylaştığın için çok memnun oldum. Bunun için de teşekkür ederim.”

Ellerini direksiyondan çekti ve aramızda inşa ettiği o kelimeyi gözlerinde taşıyarak beni izledi. “Rica ederim,” dediğinde sesi genzinden geliyordu. “Ayrıca seni istediğin yere istediğin zaman bırakırım. Tabii, bana kalsa hiç bırakmam aslında ama...”

“Ama çalışmam lazım,” dedim omuzlarımı silkerek.

Söylediğimi tekrarladi. “Ama çalışman lazım.”

Geç kalmak istemiyordum, bu sebepten oyalanmadan arabadan inmeliydim ama amber renkli gözleri sanki beni elimden ayağımdan tutuyordu. Ellerimi dizimden kaldırdım ve dağınık saçlarına bakarak aramızdaki bağı kalbimde hissettim. Yemin ederim hissettim ve bu, bana dünyada asla yalnız kalmayacağımı gösterdi. “Ben ineyim,” dedim kapı koluna uzanırken. “Hoşça kal.”

“Bekle.” Hareketlendiğini gördüğümde ayağımı dışarıya atmadan ona döndüm ve ne diyeceğini bekledim. Fakat Hazer bir şeyler demedi, tereddüde koltuğunda bana doğru kaydı ve elini boynuma yerleştirdi. Parmaklarının varlığını, sıcaklığını hissettim ve gözlerim yarı yarıya kapandı. Beni kendine doğru çekmeye başladı ve aynı zamanda kendisi de başını bana doğru eğmeye başladı. Heyecanlı bir an, yoğun bir bakışma yaşıyorduk. Birbirimize uzanmak için sabırsızlık duyarken aramızda milimler kaldı ve Hazer’in dudakları yanağıma kavuşmak üzereyken biri arabanın camına kuvvetle vurdu.

“Safir?”

Gazel.

Sıçradık ve bakışlarımız büyürken Hazer elini ensemden çekerek koltuğunda geriledi. Ben de önüme dönerek başımı kapıya çevirdiğimde Gazel’in güzel bir gülümsemeye bana baktığını gördüm. Hazer’in homurdandığını duydum ve kendime çekidüzen verirken, “Sonra öpersin,” deyiverdim ve Hazer’in suratına bakamadan arabadan indim. Gazel’i selamladım. “Mer... Merhaba.”

“Ben... Yanlış bir zamanda mı geldim?” Gazel bu panik halimi göreyerek kaşlarını çatmıştı. “Yine mi böldüm?”

Biraz.

Tabii ki bunu ona söylemedim ve duygularımı kontrol etmeye çalışarak, “Konuşuyorduk,” dedim. “Hoş geldin, beni görmeye mi geldin?”

Gazel anımızı bozduğu için biraz mutsuz görünerek, “Evet,” dedi ve peşi sıra ekledi. “Çok özür dilerim, patavatsızlık ettim.”

“Sorun değil.”

Omzunu sıvazladığımda Hazer arabanın kornasına bastı ve bakışlarım tekrar arabayı buldu. Sokağın sonuna ilerlemeye başlamıştı, olduğum yerde dikilerek arkasından uzun uzun baktım.

“Etek mi giydin sen?”

Eteğimin uçlarından tutarak, “Si,” dedim hevesli bir şekilde. “Hava, etek giymek için çok soğuk ama Hazer bana çok yakıştırdı.”

Samimiyetle gülümsedi. “Bu Hazer de ne anasının gözü var ya...”

Koluma girip beni sahafa çekti. Bedenim soğuktan sıcığa geçişi memnuniyetle karşıladı. Çalışma arkadaşlarımla selamlaştıktan sonra Gazel’le kıyafetlerimi koyduğum dolaba ilerledik ve montlarımızı, bere-lerimizi çıkardık. İyi görünüyordu, gülümsüyordu, saçlarını örmüş, hafif bir makyaj yapmıştı. Patronumun gözüne batmamak için üst kata çıkana kadar konuşmadık ve üst kata çıktığımızda rafların arasına ilerledik.

“Nasılsın?”

Sorum üzerine duraksadı. “Daha iyiyim. Dün gece... bana anlattıklarını düşünüp durdum. Yaşadıkların sanki güçlü olmam için bana ilham verdi. Mesela Galip artık beni korkutmuyor, onu hayatımdan çıkaracağım.”

Evet, bu gerçekten yaşanıyordu. Acı bazılarımıza ilham veriyordu. Onunla gurur duyduğumu hissederek, “Onu hayatından çıkarmak istiyorsan çıkarırsın,” dedim düşünceli şekilde. “Galip’in yaptıklarını hoş göremeyiz.”

“Evet,” dedi. “Ayrılmak istediğimi söylediğimde çıldırdı, gözü döndü, bambaşka biri oldu. Çok gurur kırıcı ama gücünün beni bastırmasına izin verdim, bunu daha fazla yapamam. Muhtemelen bir süre peşimi bırakmayacak ama kararlıyım. Seninle yaşarız zaten. Bunu sormuyorum bile, seni yalnız bırakamam. İş bulurum; çalışıp para kazanır, beraber yaşarız.”

Onu Galip konusunda ilk kez bu kadar kararlı görüyordum ve gerçekten içindeki gücü fark ettiği için sevinç duyuyordum. Behram’ın bana açtığı konuyu anımsadım ve tamamen Gazel’e dönerek ellerine uzandım.

“Madem Galip konusunu kafanda ve kalbinde tamamen bitirdin...” Behram ve ikisini yan yana düşününce mutlu oldum ve heyecanla devam ettim. “Benim de sana Behram hakkında söylemek istediklerim var.”

Yüzündeki gülümseme yerini heyecanlı bir bekleyişe bıraktı. “Yoksa öğ... öğrendi mi?”

Ah, şu mesele... “Hayır canımın köşesi, onunla alakalı değil,” dedim ve onu daha fazla bekletmeden açıkladım. “Dün Behram benimle konuştu, senin hakkında. Ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini öğrenmemi istedi, şayet hissediyorsan seninle konuşacakmış.”

Daha önce hiç görmediğim bir ışık yayıldı gözlerine. “Behram’ın bana karşı... duyguları mı varmış?”

“Si si!”

“Ağğğ!” Bir çığlık attı ve hemen sonra elleriyle ağzını kapatarak çığlığını yarıda kesti. Kıkırdadım ve etrafıma bakarak omzuna vurdum. “Sakin ol şapşal!”

“Safir!” Bir anda kucağıma atladı ve kollarını etrafıma dolayarak onda daha önce benzerine bile rastlamadığım mutlulukla beni kucakladı. “Herhangi bir şeyin beni böylesine mutlu edeceğine hayatta inanmazdım!”

Behram’ın onu mutlu edeceğini biliyordum, yanılmamıştım. “Ağlayacak mısın bir de?”

“Hayır.” Kollarını çekti ve sırtını kitaplığa yaslayarak parlak gözlerini tavana kaydırды. “Behram’ın böyle bir atakta bulunacağını düşünmüyordum, çok sevindim.”

“Sen de... ona karşı duygular besliyorsun değil mi?”

“Çooooook.”

Abartısına güldüm ve hızlıca konuştum. “O zaman Behram’a bunu söyleyeyim, o da seninle konuşur.”

“Tamam, söyle.” Ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve gülerken dişleri bile göründü. “Konuşuruz... Peki ya sonra?”

Dudağımı ısırdım. “Anladığım kadarıyla Behram bu işi ciddileştirmek isteyecek.”

Elleri çenesinden inerken düşünceli bir şekilde fısıldadı. “Evlenmek mi isteyecek?”

“İyi tarafından bak. Evlenmek istediğine göre sana olan duygularından çok emin.”

“Yaa... Öyle, değil mi?”

Bir kez daha bana sarıldı ve acılarımızı olduğu gibi mutluluğumuzu da paylaştık. Behram doğru bir insandı, içtendi, Gazel’e olan

duygularında samimiydi; ona Galip gibi zorbalık etmezdi. Sır açığa çıktığında bunu atlatabilirlerse karşılarında daha başka hiçbir şey duramazdı.

Konuşmamız bittiğinde düşünceli şekilde işime döndüm ve o mutluktan uçarken bunun sonsuza kadar sürmesini umut ettim. Patronumdan azar işitmek istemediğim için hızlı davrandım ve kitapları raflara yerleştirdim. Gazel de bana yardımcı oldu ve bu sırada daha başka şeylerden konuştuk. Ona Hazer'in durumunu, atölyeye olanları anlattım ve o da bu duruma çok üzüldüğünü söyledi. Galip'in bunu yapıp yapmayacağını sordum ama Gazel, Galip'in nezarethanede olduğunu, bunu yapmak için fırsatı olmadığını söylemişti.

Daha sonra havadan sudan şeylerden konuştuk, ona müzikal için Meliha Hanım'dan aldığım davetiyesini verdim ve o gece için çok heyecanlı olduğumu söyledim. Gazel de benim kadar heyecanlandı, sabırsızlandığını gözlerinde görmüştüm. İş ilanlarına baktı, gerekirse her işi yapabileceğini söyledi.

Bir süre sonra Gazel aynı ilçedeki bir kafenin internette açtığı eleman ilanını görerek konuşmak için sahaftan ayrıldı. O gittikten sonra sadece işimle ilgilendim, müşterilere yardımcı oldum. Mesaim bittiğinde montumu giyip beremi taktım ve herkesle vedalaşarak sahaftan ayrıldım. Gün boyu epey yorulmuştum ama kursa gidecek, koreografime çalışacaktım. Hazer de geleceğini söylemişti, acaba o şirketten çıkmış mıdır? İş çıkış saatimi biliyordu ama henüz beni aramamıştı. Telefonumu, ona mesaj atmak için cebimden çıkardım. Tam o anda telefonum çaldı.

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi

Beni neyin beklediğini bilemeyerek telefonu açtım. "Efendim?"

"Safir Hanım, merhaba." Bu sesi tanıyordum, annemin doktoruna aitti. "Acil bir durum için rahatsız ediyorum."

Yüreğim şimdiden ağzıma gelmişti. "An... Anneme bir şey mi oldu?"

"Anneniz... kaçmış." Serzeniş dolu sesi ve kelimeleri tüm duygularımı savunmasız bıraktı. "Buraya gelerseniz çok iyi olur."

Telefonu kapatıp cebime koydum ve bu olanı sindirmek için vakit bile bulamadan etrafıma bakıp taksi aradım. Annem hastaneden kaçmıştı. Bu yeni bir şey değildi, daha önce de yapmıştı ama ben başıma ilk kez gelmiş gibi endişe duyuyordum. *O beni sevmiyor, istemiyor, düşünmüyor ama ben onu seviyorum ve bundan kurtulamıyorum.*

Sokaktan geçen bir taksiyi durdurup bindirdim ve adresi verdim. Annem muhtemelen şu an kendinde değildi ve başına bir şey gelmesinden endişe ediyordum. Ellerimin titrediğini görünce bu ani gelişme yüzünden gelemeyeceğimi Meliha Hanım'a haber vermek için onu aramayı düşündüm ama... Şarjım yüzde birdi! Derhal rehbera girdim, adının üzerine bastım ve telefonu kulağıma götürüyordum ki ekranı siyahlık kapladı.

Talihsizliğime üzülerək telefonu kucağıma bıraktım ve gözyaşlarımı rutmaya çalışarak camdan dışarıya baktım. Şarjım bittiği için ağlamıyordum, sadece her şey üst üste geldiğinde duygularım birikiyor ve gözyaşı olarak içimi terk ediyordu. Hassaslığım, hayatla mücadelemi zorlaştırıyordu.

Birinin ona saldırmasından ya da onun birilerine saldırmasından endişe ediyordum. Biliyorum, onun umurunda değildim ama annem benim umurumdaydı; onu umursamayı bırakamıyordum. Taksi sokağın girişinde durduğunda ücreti ödeyerek taksiden indim ve karanlıktan korkarak etrafıma bakındım.

Tek tük insan vardı, sokak lambaları olmasa tamamen zifiri olurdu ama neyse ki çok ıssız değildi. Ayağımın altındaki karların nasıl ezildiğini duyarken başımı hararetle döndürdüm. Hızla etrafa göz gezdirdim ve buralarda olmasını ümit ederek ona bakındım. Soluklarım, hissettiğim korkudan hızlanmış, kesik kesik çıkmaya başlamıştı. Hastane az ilerideydi, hava soğuktu, en azından bir yerde oturduğunu umut ediyordum.

“Madre!”

Hastanenin önüne yürürken bakışlarım az ilerideki parka çevrildi. Annemi daha önce o parkta görmüştüm, şimdi de oraya kaçmış olabilir. Hastanenin güvenliği bunu nasıl gözden kaçırıp annemin hastaneden uzaklaşmasına izin vermişti? Hastaneye girmeden önce o parkın merdivenlerini indim ve karanlıkta parkı görmeye çalıştım. Yeşilliklerin arasına, salıncakların üzerine baktım ama annemi göremedim. Burada değilse neredeydi? Uzaklaşmış mıydı? Sağlığı için duyduğum endişe kalbime kara bulut gibi çökmüştü. Annemin bende sebep olduğu tek şeyin gözyaşı olmasına şaşırmıyordum. Daha fazla vakit kaybetmeden parktan çıkmak üzereyken ilerideki ağaç dallarının kıpırdadığını gördüm. Dalların çıkardığı hışırtıyı bir hıçkırık sesi takip etti.

“Anne?”

* (İsp.) Anne.

Vücudum harekete geçti ve saniyeler içinde karlı zeminde koşarak o ağacın yanına ilerledi. Elimle çalıları ve dalları kenara iterek ilerlediğim de annemi yerde otururken buldum. Ağacın altına oturmuş, bacaklarını kendine çekmiş, sallanıyordu. Üzerinde yalnızca gecelik vardı, onun dışında çıplaktı ve çok üşümüş görünüyordu. Vücudum yaşadığım stresi taşıyamadı ve dizüstü annemin yanına çöktüm. Hızla üzerimdeki montu çıkarırken, “Madre? Qué haces aquí?”

Teni bembeyaz olmuştu, etraftaki az ışık sayesinde yüzünü seçebilmiştim. Saçları dağınıktı; bir kısmı askılı geceliğinin üzerine dökülmüş, bir kısmıysa uçuşuyordu. “Mila,” dedi beni gördüğüne inanamayarak. “Mi hija.”

Annemin bu titreyen, çaresiz halinin bana acı vermesine karşı koyalmayarak, “Yine kaçmışsın,” dedim. “Neden böyle yapıyorsun anne?”

Onu sorgulamam, yüzündeki üzgün ifadeyi bir çırpıda silip temizledi ve yerini öfkeye bıraktı. “Her yerden çıkıyorsun,” diyerek azarladı beni, kendine has aksanıyla. “Doğduğun günden beri senden kurtulmak istiyorum ama bir türlü yapamıyorum!”

Diğerlerinin anneleri nasıldı bilmiyordum ama benimki böyleydi işte. Kızını kötülükleriyle besledi, doyurdu; içimi kötü anneliğiyle doldurdu. Dolan gözlerimi saklarken elimi beline kaydırdım ve onu kaldırmaya çalışarak, “Seni bırakayım, sonra zaten gideceğim,” dedim daha sağlam bir sesle. “Hadi, doğrul.”

Beni itmeye çalıştı. “Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?”

Onunla doğru iletişim kuramıyordum, hiçbir zaman kuramamıştım. Bu yüzden kelimeleri bıraktım ve harekete geçerek onu kaldırmaya çalıştım. Çok üşümüştü, teni buz gibiydi. Ben bile onu hemen bulmuştum, hastane çalışanları neden bulamamıştı? Çalıların arasına iyi gizlendiği için miydi? Onu kaldırırken bana karşı koymaya çalıştı ama titrediği için yapamadı. Üşüdüğü için dişleri birbirine çarpıyor, saçları etrafa dağılıyordu. Ellerini uzatıp bana vurmaya çalıştığında gerçekten üzüldüm ama onu bırakmadım. Küçüklüğünden beri beni hep dövüyordu zaten, bu yüzden üzülmemeliydim belki de ama çok üzüliyordum. Tırnaklarıyla yüzüme iki ince çizgi çektiğinde hazırlıksız yakalanmıştım. Bir an kolunu tutan ellerim gevşedi ve yüzüm acıyla kırıntı, gözlerimden yaşlar boşaldı. “Madre!”

* (İsp.) Ne yapıyorsun burada?

** (İsp.) Kızım.

"Bırak beni başımın belası!"

Onu burada öylece bırakırsam soğuktan öldürdü. Beni tırnaklarıyla deşse de ruhumla canımı acıtırsa da bırakmayacaktım. Bağırıyor, onu bırakmamı söylüyor, bana vurmaya devam ediyordu.

"Anne, bana vurma..."

"Oraya gitmek istemiyorum!" Ellerini sırtıma vuruyor, ayaklarını yere bastırarak onu çekmemi zorlaştırıyordu. "Ben deli değilim!"

"Ama yine de bana vurma..."

Sanki bana vuran elleri sadece bedenime dokunmuyor, ruhuma da işliyordu.

Parktan çıktığımızda annem ağlamaya başladı. Ellerimdeki güç azalıyordu. Kaldırıma çıktım ve onu arkamda sürükleyerek hastanenin kapısına kadar getirdim. Bu sırada hastane güvenliği elinde bir telsizle konuşuyor, etrafına bakınıyordu. Polise haber vermemişler miydi? Annemi onlara bile emanet edemeyecek miydim? Güvenlik görevlisi bizi gördüğünde duraksadı ve telsize bir şeyler söyleyerek yanımıza yürüdü. Bu sırada annem az önce bana vurduğu elleriyle şimdi bana sarılmış, arkama sığınmıştı. Ellerimi omzuna kaydırdım. "Anne, lütfen daha fazla zorluk çıkarma."

"Mila, Mila... Beni burada bırakma kızım, n'olur!"

Vücudu sarsıldı ve güvenlik görevlisi yanımıza gelerek annemi omuzlarından tuttuğunda ellerimi annemden çekerek geriledim. Annem bana sarılıyor, güvenlik görevlisine karşı gelmeye çalışıyordu ama güvenlik görevlisi güçlüydü; üstelik annemi azarlıyordu. Kaskatı kesildim ve her ne kadar canımı yakmış olsa da bu perişan haline dayanamadım. "Durun," diye rica ettim. "Ben... Ben çıkarırım!"

"Ama hanımefendi!" Adam ellerini annemin üzerinden çekti ve beziş bir sesle devam etti. "İyi be! Ben de bıktım zaten bu kadından!"

Kaşlarım çatıldı ama dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmadı. Annemi azarlamasına, ondan bezdiğini söylemesine üzülmüştüm ama bir şey diyemiyordum. Güvenlik görevlisi telsizi çıkarıp haber verirken annemi sakinleştirdim ve onunla hastaneye doğru yürüdüm. Etrafta pek insan yoktu, olanlarsa bize bakıyordu. Annem bana yaslandı ve ağlayıp şikâyetler ederek benimle yürüdü.

"Ah anne, hiç mi seviyecek bir çocuk değildim?" diye fısıldadım ve gözlerimi önüme çevirdim.

Hastaneye girdiğimizde iki sağlık personeli bize yaklaştı ve annemin doktoru koridorun ucunda göründü. Hemşireler annemin kollarından tutup onu benden aldıklarında ellerimi önüme indirdim ve annemin arkasından paramparça halde baktım. Sanki o ağladıkça ufalandım, küçüldüm ama aynı zamanda hislerim boyumu aştı, büyüdü... Gözden kaybolmadan önce annem omzunun üzerinden bana dönüp ağlayan, çaresiz gözlerle baktı ve o an son direncim de kırıldı. Hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladım ve arkamı dönüp koşarak hastaneden çıktım.

Koşmazsam ilerleyemem çünkü bu yol yürümekle bitmeyecek. Doktorun arkamdan bağırdığını işittim ama durmadan, hastanenin bahçesini koştum. Soğuk rüzgâr nefesimi kesiyor, duygularım boğazımda birikiyordu. Çığlık atmak istiyordum. Saçlarım uçuşup yüzüme çarparken hastanenin bahçe kapısından fırladım ve koşarak caddenin sonuna ilerledim.

Yapamıyorum, ne kadar koşarsam annemin sevgisizliğinden kaçamıyorum.

Diğer sokağa girdiğimde yavaşladım ve kollarımı kendime sardığımda montumun yokluğunu fark ettim. Bu beni bir an duraksattı ama dönmedim. Neyse ki telefonum ve paralarım eteğimin cebindeydi. Titreyen vücudumu kontrol etmeye çalışırken yüzümdeki sızlamayı hissettim. Annemin suratımda açtığı yaralar soğuk hava yüzünden dehşet verici şekilde sızıyordu.

Kalabalık bir caddeye girdiğimde taksi gördüm ve çevirerek arka koltuğuna bindim. Aklımı toparlamaya çalışırken taksi hareketlendi ve dans kursuna ilerlemeye başladı. Saat kaçtı bilmiyordum ama çok geç kaldığımı biliyordum. Beni beklemişler miydi? Ya Hazer, beni aramış mıydı? Onları merakta bıraktığım için çok üzgündüm ama elden ne gelirdi ki? Annemi bulmak zorundaydım. Anneme kendimi sevdirmek için çok şey yapmıştım ama olmamıştı. Annemse onu sevmemem için çok şey yapmıştı ama onu sevmiştim.

Kafamı toparlamaya çalışırken taksi dans kursunun önünde durdu ve yanımdaki son para da cebimden çıktı. Borcumu ödeyerek taksiden indim ve gözyaşlarımı ellerimle silerek dans kursunun merdivenlerini tırmandım. Belki de beni beklemekten vazgeçip gitmişlerdi. Üst kata çıktığımda ne kadar üşüdüğümü yeni fark ettim ve kollarımı sıvazlayarak salona doğru yürüdüm. Kapıyı itip açtım ve yaşlarla dolu gözlerimi salonda gezdirir gezdirmez Meliha Hanım'la göz göze geldim.

Oturduğu koltuktan doğrulurken benim bakışlarım etrafta gezindi ama hayır, Hazer yoktu. Gelmediğim için gitmişti. Doğru, neden bekleyecekti ki? İçim burkuldu ve bakışlarım tekrar Meliha Hanım'ı bulduğunda, "Sonunda geldin demek," dedi.

Ah, kızgındı. Bunu fark ettiğimde telaşla, "Açıklamama izin verin," dedim ama Meliha Hanım elini kaldırdı. "Gerçekten çok yorgunum Safır, mazeretlerini dinlemeyeceğim. Bu iş disiplin işi ve sen haber verme zahmetine bile girmeden ortadan kayboluyorsun."

Neden böyle kaba davranıyordu ki? Gerçek bir mazeretim vardı, üstelik ilk kez böyle bir şey yapmıştım. "Bu söylediklerinizi hak etmiyorum," dedim onun duyabileceği bir sesle. "Gerçekten bir mazeretim vardı."

Meliha Hanım koltuğun üzerindeki bilgisayarı alırken çattığı kaşlarının altından beni süzdü. "Disiplinli olduğunu düşünmüştüm, oysaki arayıp mazeretini söyleme gereği bile duymadın."

"Hazer nerede?" diye sordum. Daha fazla açıklama yapmayacaktım çünkü ne dersem diyeyim zaten beni anlamayacaktı. Sadece Hazer'in nerede olduğunu öğrenmek istiyordum.

"İşte bundan bahsediyordum," dedi Meliha Hanım, bilgisayarını kucaklarında tutup aynı onaylamaz bakışlarla beni izlerken. "Gelmiş bana Hazer'i soruyorsun. Yaptığın dansı çok önemseydiğini sanıyordum ama son günlerde aklın hep başka işlerde! Aranızdaki ilişki etik değil, bunu Hazer'e de söylemiştim."

Hazer'le aramızdaki ilişki... Onların etik olmadığını düşünüyordu. Peki bu neye, kime göreymi?

"İkimiz de yetişkin insanlarız, kendimiz için etik olanı veya olmayanı biliriz. Teşekkür ederim."

Ceketini de alarak kolunun üzerine koyduktan sonra hiçbir şey demeden yanıma kadar geldi ve yüzümü uzun uzun izledi. "Aranızda tam olarak ne var bilmiyorum ama çok yeteneklisin Safır ve bunu bir erkek için harcama. Bir erkeğin peşinde değil, yeteneğinin peşinde koş. Sonra çok üzülürsün. Bir erkeğe ayıracağın vakti dansa ayırırsan en iyisi olabilirsin. Bu iş müzikalle kalmamalı, sen çok daha iyi yerlerde olmayı hak ediyorsun. Fakat... bu şekilde olmaz. Daha şimdiden dansı ikinci plana atın, çok üzülüyorum buna."

İçini çekip bana biraz daha baktıktan sonra çıktı. Dansı ikinci plana atacağımı, böyle giderse olduğum yerde sayacağımı, yeteneğimi

kaybedeceğimi düşünüyordu. İyi de neden? Hazer dans konusunda ben destekliyordum, hatta kafamın içinde onunla bile dans ediyordum. Ayrıca dans hâlâ en çok önemsedığım şeydi. Meliha Hanım yanılıyordu! Dansı ikinci plana atmayacaktım. Bazı duyguları tanıdığım için dansa veda edecek değildim.

Sinirlerim çok bozulmuştu, ruhumdaki duygu kaymalarını hissediyordum. Annemin başına gelenler, onun sevgisizliği, gelip burada Meliha Hanım'la tartışmam, Hazer ve dans hakkında söyledikleri... Nasıl bir akşamdı bu? Çok üzgündüm. Kafamı çevirip sahneye baktım ve sırtımı kapıya yaslayıp gözyaşlarım dinene kadar orada durdum.

Yanılıyordu işte! Hazer beni danstan ayırmazdı. Aksine gelip dansıma katılırdı. Dansın müziği olurdu, şarkısı olurdu, izleyicisi olurdu, alkışlayanı olurdu ama asla ayıranı olmazdı.

“Tanrım, neden işlerin karıştığını hissediyorum?” diye fısıldadım.

Kurs yerinden ayrıldım ve ne yapacağımı düşünerek kaldırımın üzerinde durdum. Evime gitmeliydim ama Hazer'i merak ediyordum. Muhtemelen beni aramış, açmadığımda endişelenmişti.

Taksiye bindiğimde yanımda paramın olmadığını hatırladım ama başka yapacak şeyim yoktu, akbilim montumun cebinde kalmıştı. Hazer'in evine gittiğimizde ücreti Kerem'den isteyecek, yarın da hemen ona borcumu ödeyecektim. Yine bir şekilde birine karşı mahcup olacağım için üzgündüm ama başka seçeneğim yoktu.

Sokağa girip Hazer'in evine yaklaştığında kendime çekidüzen vermiş, taksi tamamen durduğunda bahçeye bakmıştım. Saçlarımı sırtıma atarken, “Yanımda hiç nakit yok,” dedim mahcubiyetle. “İçeriden alıp hemen geleceğim.”

Taksi şoförü dikiz aynasından huzursuzca baktı. “Biraz çabuk olursa...”

Kapıyı açtım ve kendimi soğuk havaya atarak eve ilerledim. Bahçenin kapısı kapalıydı, içeriden kilitlenmiş olmalıydı. Kerem'in bahçede olmasını ümit ederek demir kapıya birkaç kez vurdum. “Kerem!”

Çok geçmeden bahçedeki adım seslerini işiterek rahatladım. Kilit döndü ve ardından kapı aralandı. Beni böyle görmenin şaşkınlığını yaşayarak, “Safirciğim,” dediğinde gülümsemeye çalıştım ve bakışlarımı kaçırarak mırıldandım. “Merhaba.”

“Merhaba, hoş geldiniz. Buyursanıza Safir Hanım?”

Mahcubiyetle konuştum. "Taksiyle geldim, maalesef yanımda yeterince..."

"Safir Hanım, buyurun siz içeri geçin. Ben ilgileniyorum. Siz geçin, zaten üşümüşsünüz..."

Ona büyük bir minnet duyarak girdim ve Kerem taksiye yaklaşırken başımı utançtan önüme eğdim. Bahçeyi yürüyerek açık olan sokak kapısına yaklaştım ve içeride Hazer'i aramaya başladım. Işıklar açıldı ama evde kimse yoktu. Tekrar kapıya gittiğimde Kerem'in bahçe kapısını kapatıp yanıma ilerlediğini gördüm.

"Safir Hanım, iyi misiniz?"

Kerem kapıya kadar gelip endişe içinde bana bakarken kollarımı etrafıma sardım ve iyi olmadığım halde kafamı sallayarak teşekkür ettim. "Çok yardımcı oldun Kerem, teşekkür ederim. Ne kadardı? Borcumu hemen ödeye..."

"Kız ne diyorsun sen?" Kerem abartılı bir üzüntüyle bana baktı. "Borç falan, duymayayım ha!"

"Ne kadar iyisin Kerem..."

Genişçe gülümsedi ve hemen sonra titreyen vücuduma bakış attı. "Peki siz iyi misiniz?"

Değilim. "Hazer evde yok mu?"

"O da sizi aramaya gitmiş," dedi Kerem. "Beni aradı, sizin burada olup olmadığınızı sordu. Ben olmadığınızı söyleyince telefonu kapattı. Size ulaşamamış, ben haber vereyim bari."

Bu soğukta onu da sokaklara düşürdüğüm için üzülüm ve hızlıca başımı salladım. "Kapı ağzında durup daha fazla üşümeyin, geçin hadi."

İçeri geçtim ve salondaki kanepeye otururken Kerem'in Hazer'i aradığını duydum. Telefonu almak, *Hazer, buradayım. Neredesin? Yanıma gelsene*, demek istedim ama yapamadım. Kerem ona evde olduğumu, iyi olduğumu söyleyerek telefonu kapattı ve mutfığa geçerken mırıldandı. "Çok üşümüş olabiliymişsiniz, size sıcak bir şeyler yapmalıymışım."

"Hazer mi söyledi?"

"Evet, o da bir Mecnun artık..."

Kerem kısa süre içinde çay yaptı ve bana verdi. Ona sayısız kere teşekkür ettim ve o rahat etmem için alt kata, müştemilata indiğinde getirdiği çayı içtim. Hayatıma kötü insanlar girmişti, beni dağıtmışlardı ama işte,

iyi insanlar da girmişti ve beni topluyorlardı. Çayımı içerken kazağımın soğukluğu beni rahatsız etti ve daha rahat ısınmam için uzanıp onu üzerimden çıkardım. Kerem buraya çıkmazdı, üstelik askılım rahatsız edici derecede çıplak bırakmıyordu beni.

Kazağımı kenara bıraktım ve saçlarımın arkasındaki kurdeleyi düzelterek koltukta bağdaş kurdum. Hazer'in evine varınca kendimi daha güvende, daha iyi hissetmiştim. Telefonumu eteğimin cebinden çıkarıp ortadaki sehpaıa bıraktım ve çay bardağını ellerimde tutarak ilerideki pikaba baktım. Çok yorgun hissediyordum, annemin görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu, üstelik yanağım hâlâ sızlıyordu.

Hazer gelince tüm sıkıntım bitecekmiş gibi hissediyordum.

Koltuğun üzerinde dakikalarca, kollarımı dizlerimin etrafına sarmış vaziyette oturdum ve onu bekledim. Ayaklarım, parmaklarım gün boyu çok acımişti, çorabımı çıkarıp ne halde olduklarına baktım ve parmaklarımın soyulduğunu gördüm. Elimi ayağımı yıkamalıydim, bu yüzden çok yorgun hissetsem de oturduğum yerden kalkarak banyoya çıktım.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra ayaklarımı da yıkadım ve aynadan yüzüme baktım. Yanağımda iki ayrı ince çizgi oluşmuştu, biraz belli oluyordu ve canım acıyordu. Parmaklarımı açık yaranın üzerine koydum ve annemin bana verdiği acılara dokunmuşum gibi hissettim. Genelde duyguları neyin öldürdüğünü bilmiyordum ama benim duygularımı annem öldürüyordu. "Müzikalim var... Ya o zamana kadar geçmezse? Sahneye böyle mi çıkacağım?"

Elimi o iki ince çizginin üzerine kapatarak aynadan dolu gözlerime baktım ve anneme küsen kalbimle banyodan çıktım. Çok üzülüyordum ancak ne yaparsam yapayım annem beni sevmeyecekti.

Basamakları indim ve son basamağa adım attığım esnada, sokak kapısına vurulduğunu işittim. Saçlarımı hızla omuzlarımdan arkaya ittim ve koşarak kapıya vardım. Kapıyı açtığımda rüzgâr peşinde Hazer'i sürükleyerek içeri girdi ve bakışlarım Hazer'i buldu. Onu göreceğimi bilmeme rağmen güzel yüzüne hazırlıksız yakalandım ve gözlerine bakakaldım. "Han..."

Hazer rahatlamış göründü ve kapının pervazına yaslanıp ellerini yüzüne kapattı. İçimde âdeta taş üstünde taş kalmadı ve parmaklarım teredüt içinde ona uzandı.

"Hola."

"Merhaba diyor ya..." Hazer ellerini yüzünden indirdi ve endişe içindeki yüzünü bana çevirdi. Nefesi düzensizdi ve bakışları vücudumda doluşuyordu. Burun delikleri genişledi ve bir adım öne gelerek görüş alanımı kendisiyle kapladıktan sonra yüzüme yaklaştı. "Öbür tarafa gidip geldim sayende!"

"Efendim?"

Gözleri bir anlığına kapandı ve sonra tekrar açıldığında içlerinde göl-gemi gördüm. Gözlerini açtığı hızda bana doğru uzandı ve ellerini yüzüme koyarak beni gafil avladı. İri avuçları yüzümü kapladı ve kendini bana yaklaştırmak gözlerime, yüzüme yakından baktı. Elmacıkkemikle-rimi okşadı. "Saatlerdir seni arıyorum, sana ulaşmaya çalışıyorum... Sen hiç mi düşünmüyorsun Hazer beni merak eder diye? Niye dönmüyorsun bana?"

Yüzümü avuçlarına yasladım ve yaşadıklarımı hatırlayarak bir daha duygusallaştığımda, "Bir saniye," dedi Hazer ve ellerinden birini yanağımdan kaldırdı. Yüzüme düşen saçlarını nazikçe kenara bıraktı. "Yanağımda bir şey var."

Han'ın da bakışları yanağıma kaydığında dudağımı ısırardım. Biraz olsun sakinleşen bakışları hızla alevlendi ve burun delikleri genişledi. Yüzü anında kaskatı kesilirken gözü seğirdi ve dudaklarının arasından tıslamayı andıran bir ses çıktı. "Mila, Mila... Güzelim, biri sana... saldırdı mı?"

"Hayır," dedim telaş içinde. "Gel, içeri geç de anlatayım."

Cevabım Hazer'i biraz yatıştırmış gibiydi ama hâlâ gözlerini yanağımdan ayıramıyordu. Kollarımı kendime sardım ve o paltosunu çıkarıp portmantoya koyarken odaya geçtim. Han vakit kaybetmeden ardıma düştü. Az önce kalktığım koltuğa oturdum ve ellerimi vücudumdan indirerek dizlerimin arasına koydum. Hazer de aramızda az bir mesafe bırakarak hemen yanıma oturdu ve abajurun loş ışığı altında, bu kaygılı ifadesiyle bile nasıl olduysa çok güzel göründü. Onu görmek, ona bakmak beni öyle rahatlatmış ki neredeyse bu rahatlamayla ağlayacak oldum.

"Mila?"

Anlatmamı bekliyordu. "Sizi beklettiğim için çok üzgünüm," diye fışıldadım. "Bilerek yaptığımı düşünme."

Söylediklerim üzerine başını hızla salladı. "Düşünmem."

"Teşekkür ederim." Kendimi tüm duygularıyla beraber ona daha yakın hissettirdim ve asla yapacağımı düşünmediğim bir şey yaptım. Koltukta

ona doğru kayarak yaklaştım ve Hazer'in gözleri belli belirsiz irileşirken omzunun altına girerek çenesinin altından ona baktım. Han bocaladı ve nefesini tutarak yukarıdan bana baktı. "Bir keresinde bana, sana bu kadar yakın olabilir miyim diye sormuştun ya hani... Şimdi ben sana bu kadar yakın olabilir miyim?"

Başını hızlı hızlı salladı. "Uzağımda olmayı düşünme bile."

Dudaklarım titredi. "Bana karşı o kadar iyisin ki ağlayasım geliyor Hazer."

"Sen gerçek bir melek gibisin Mila. Ağlama, ıslanmasın kanatların."

Elini çıplak omzuma koyduğunda tenim tenini tanıdı ama buna rağmen tüm vücudum irkildi. Dokunuşunu sadece omzumda değil, her yerimde hissettim. Çok sıcak, özel bir dokunuştı. Elini omzuma koydu ama beni kendisine yaslamadı, sadece varlığını hissettirdi. Hazer de çıplak tenimi hissederek duraksadığında elini çekmemesi için kazağının uçlarına tutundum.

"Bugün sahaftan çıktıktan sonra hastaneden aradılar," diye durumu açıklamaya başladım. "Annemin kaçtığını söylediler, ben de derhal oraya gittim. Giderken Meliha Hanım'ı arayıp gelemeyeceğimi söyleyecektim ama şarjım bitti. Aksilikler işte! Gidip annemi aradım, onu bulup hastaneye götürdüm..." Elimin birini yüzüme götürerek çiziklerin üzerine koydum. "Yüzümü de... onu bulduğumda annem yaptı. Oraya dönmek istemediği için benimle boğuşup durdu. Seni, Meliha'yı endişelendirdiğim, beklettiğim..."

"Mila, Mila, Mila..." Hazer bir fısıltıyla araya girdi ve başparmağı çıplak tenimi usulca okşadı. "Halin kalmamış, çok yorulmuşsun. Seni can kulağıyla, istediğin kadar dinlerim ama önce biraz dinlenmen lazım."

Bana kızgın değildi, biraz bile. Bu gerçek beni rahatlatmıştı ve yüzümden derme çatma bir gülümseme geçti. "Dinlenirim. Sen de çok yorulmuşsun mi vida."

Han'ın kalp atışlarını duydum. "Yanına oturdum, dinlendim."

"Hazer..."

"Gel, uzan şöyle."

Elini omzumdan çekti ve o el az sonra bacaklarıma uzandı. Eteğimi düzelterip elinin içini dizime doğru kaydırды ve eli dizimde sakince durdu. Anlaşmışız gibi bakışlarımız birbirini buldu. Hazer'in çıkıntılı âdemelması loş ışıktaki bile görünüyordu.

Bacaklarımı yukarı çektim ve koltuğa uzanıp başımı yastığa koydum. Hazer kalkıp katlanmış battaniyeyi alarak döndüğünde göz temasını koruyarak battaniyeyi açtı ve eğilip üzerime örttü. Omuzlarımin bir kısmı açıldı, Hazer de çekilirken omuzlarıma bakıyordu. Doğruldu ve geçip hemen yandaki koltuğa oturdu. Dirseklerini dizlerine dayamış beni izlerken elimi çenemin altına koydum ve dudaklarımla ısırıldım. Aramızda az bir mesafe vardı, dizleri hemen önümdedir. “Ayakların için bugün eczaneden merhem almıştım,” diye fısıldadı yanağıma bakarak. “Acaba onu yüzüne de sürebilir miyiz?”

Benim için merhem almıştı, ne ince davranıştı ama. Hem mahcup oluyor hem de beni düşünmesine mutlu oluyordum. “Hep beni düşünüyorsun.”

Dudağının kenarı kıvrıldı ve çenesini avcunun içine yaslayarak kırpiklerinin altından bana baktı. Bir an hem o kadar tatlı hem de o kadar çekici göründü ki nefesim sekteye uğradı. Kirli sakallarına, amber gözlerine bakarken karnımda bir ağrı oluştu ve bu histen kurtulmak için ona başka şeyler sordum. “Aklıma geldi de... Atölyeye ne olmuş, kim yapmış, öğrenebildin mi?”

Hazer’in ifadesi anında değişti ve bakışlarındaki kara bulutlar, bir fırtınanın habercisi gibi göründü. “Kerem’e sormadım daha ama çıkarmıştır CD’yi. Zaten bir tahminim var ama...”

“Kimin yaptığını düşünüyorsun?”

Elini çenesinden ayırdı ve diğer eliyle birleştirerek sertçe ovaladı. “Nazım.”

Nazım, Hazer’in evini ya da atölyesini biliyor muydu ki? Hazer’in bunu düşünmesi için nasıl bir gerekçesi vardı? Yanağımla koltuğun yastığında kaydırarak, “O yapmaz ki,” deyiverdim. “Neden yapsın canım?”

Hazer bakışları beni buldu ve dudakları tek bir çizgi halini aldı. “Onu ne kadar tanıyorsun ki?” dedi kaskatı bir sesle. “Ayrıca tabii ki yapar! Onu dövdüğüm için intikam almak istemiş...”

Hayrete düştüm. “Döv... dövdün mü?”

Hazer’in dudakları aralıklı kaldı ve o an bunu söylediğinin farkında olmadığını anladım. Başını önüne çevirerek gözlerini yumdu. “Haddini aşmıştı!”

“Bu kabul edilemez,” dedim kaşlarımla çatarak.

Boynunu iki yana doğru yatırarak küttürdetti. “Kabul etmediğimiz şeyler çıktığında bu olur Mila! Ters düşeriz.”

“Bir daha bunu yapma,” dedim bakışlarımı ondan uzaklaştırıp yere sabitlerken. Duyduklarım hiç hoşuma gitmemiştir. Hazer’i herkese karşı nazik, iyi, merhametli biri olarak hayal ediyordum. “Ters düşmek istemiyorum.”

“Ben böyleyim Mila. Korumam gerektiğini hissettiğim her şeyi, herkesi korurum,” dedi kendinden emin bir sesle.

Kalbim gerginlikle kasıldı. “Bunu yapabilmenin sayısız yolu var Hazer.”

Ellerini birbirine vurdu. “Benim bildiğim yol bu.”

“Rica ederim sesini yükseltme.”

Konuştuğunda sesi daha alçak ve yumuşaktı. “Affedersin, elbette sesimi yükseltmem.”

“Tamam.”

“Tamam.”

Gözlerini tekrar açıp başını bana çevirdiğinde bakıştık ve gerginlikten kuruyan boğazım düğüm düğüm oldu. O da benimle kendi duyguları arasında kalmış gibiydi, tıpkı benim gibi.

“Hazer Bey!”

Kerem’in telaşlı sesini duyduğumuzda bakışlarımızı arkaya çevirdik. Üst kata çıkmış, merdivenlerin başında bize bakıyordu. Elinde bilgisayar vardı, koşarak çıktığı nefesinin düzensizliğinden belli oluyordu. Hazer hemen ayağa kalktı.

“N’oluyor?”

“Bunu izlemeniz lazım.” Yanımıza yürüdü ve eğilip bilgisayarı orta sehpanın üzerine bıraktı. Henüz siyah bir ekrandan başka bir şey görünmüyordu. “Kayıтта görünüyor atölyeyi kimin o hale getirdiği.”

Han yumruklarını gevşetti ve uzanıp bilgisayardaki tuşlardan birine dokundu. Siyah ekran anında değişti ve atölyenin görüntüsü ekrana düştü. Her şey videonun başladığı ilk birkaç saniye normal seyrinde ilerledi ve az sonra atölyenin kapısı açıldı.

Kapının açılmasıyla kameranın açısına tanıdık bir yüz ve aynı anda vücuduma sayısız ağrı girdi. Nefes almayı bıraktım ve gördüklerime inanamayarak şaşkınlık mırıltıları döktüm. Hazer de benimle aynı şaşkınlığı yaşıyor olmalıydı ki kıpırdamadı ve benim gibi büyük bir dehşetle kaydı izledi. Her şey olabiliirdi, herkes olabiliirdi ama... Sorular kafamın içinde

büyüdü ve hayal kırıklığı sanki tüm kemiklerimi kırıp ağızıma doldurdu. Görüntü akıp gitti ve heykeller kırılıp parçalanırken gözyaşları bu gece bir kez daha yanaklarıma düşüverdi. Gördüklerimi kabul edemiyordum ama her şey netti. Atölyeyi darmadağın eden Gazel'in ta kendisiydi.

“REDDEDİLİŞ”

*Kalbimi herkese karşı korudum,
korumadığım tek kişi tarafından incitildim.*

Hissettiğim mahcubiyet, beni insan olmaktan bile utandırdı.

Rüzgârda dönen alev gibi, tüm acı verici düşünceler zihnimin içinde dönüyor ve büyüyerek çoğalıyordu. Kendimi gördüğüm şeylere ikna etmek dakikalarımı almıştı ve o andan beri de gözyaşı döküyordum. Hazer bilgisayarı kapatmış, gördüğü şeyleri benim kadar şaşkınlıkla karşıladığı için ağzını açamamıştı. Kerem de üzüntümüzü paylaşmış, hiçbir şey demeden bilgisayarı aldığı gibi gitmişti.

Dönüp Hazer’in yüzüne bakamıyordum. Suçum olmadığını biliyordum ama suçlu hissediyordum. Hazer bana gücenir miydi bilmiyorum ama tüm kalbimle bunun olmamasını diliyordum.

İç geçirerek ellerimle yüzümü sildiğimde, “Benden saklanman hiç hoşuma gitmedi,” dediğini duydum Hazer’in. “Eğer ağladığında hissettiğim üzüntüyü puanlayacak olsam on üzerinden on verirdim.”

Ağlamam karşısında böyle büyük bir üzüntü hissettiğini söylemesi beni daha da duygulandırdı. Battaniyeyi hafifçe çekerek yüzümü açığa çıkardım ve ıslanmış kirpiklerimin altından ona baktım. Hâlâ olduğu yerde, yakınımdaydı. Derin bakışları ıslak yanaklarımı izlerken, “On üzerinden on mu?” diye sordum, biraz şaşkınlık yaşayarak. “Bu büyük bir sayı.”

Hazer’in bakışları şaşkınlığımla biraz yumuşadı ve orta sehpaye uzanıp temiz bir peçete aldı. Gözyaşlarımı temizlerken sesli biçimde yutkundu. “Mesela elin aniden demliğe değer ya da sıcak bir tencereye... Canın yanar ve orası hemen kızarır. O an hissettiğim acı bile on üzerinden altı falan... Ama sen ağladığında hissettiğim üzüntü on üzerinden on. Yemin ederim böyle.”

“Ağlamamaya çalışacağım, üzülme.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Bir öpücük verirsen üzülmem.”

Duraksadım ve fırsatçılığı karşısında kaşlarımı çattım. Hazer ne yaptığını anladığımı gördüğünde bana göz kırptı ve yanakları kızardı. Bakışlarını kaçırıp yüzümdeki ıslaklığı elindeki peçeteyle silerken onu biraz daha utandırmamak için sükûneti seçtim. Peçeteyi çenemden kaydırarak benden uzaklaştırdığında duygularımı doğru kelimelerle ifade etmeye çalıştım. “Gazel adına çok çok özür dilerim,” dedim ve aceleyle ekledim. “Rica ederim bana gücenme.”

“Gazel’e çok öfkeliyim,” dedi. Gazel’in böyle bir şeye sebep olması beni çok üzdü. “Fakat bu öfkenin seninle hiçbir alakası yok.”

Kafamı anlayışla sallarken, “Bunu neden, nasıl yaptığını anlayamıyorum,” dedim. Hâlâ dehşet içindeydim. “Başına gelenleri ona anlattığımda gerçekten üzüldü, hatta kimin yapmış olabileceğini sordu. Aklım almıyor, düşündükçe başıma ağrılar giriyor...”

“Ben de anlamıyorum,” dedi Hazer, sesi gerçekten bu anlamsızlığa olan şaşkınlığını gösteriyordu. “Ben ona ne yaptım ki?”

“Elbette bir şey yapmadın. Hatta ona iyi davrandın. Gazel’sen... Nasıl bu kadar şuursuz davranabilir anlamıyorum! Çok kızdım ona. O benim dostum... Senin için havalara uçtuğumu bilirken nasıl yapar bunu...”

“Benim için havalara mı uçuyorsun?” Hazer’in beklenmedik cümlesi duraksamama, ardından kurduğum cümleleri fark etmeme sebep oldu ve gözlerim hafifçe irileşti. “Ben de öyleyim!”

Bakışmamız uzadı ve bu anı yaşarken tek kelime edemeyerek sonunda başımı önüme eğdim. Hazer neredeyse başımın üzerinde derin bir nefes aldı ve utancımı anlayışla karşılayarak konuyu değiştirdi. “Bacakların çok uzun.”

Eh, tabii bu beni biraz daha utandırdı.

Hazer de bunu demeyi planlamamış gibi kısa bir duraksayış yaşadı ve ardından, “Affedersin,” dedi ama affedilecek hiçbir şey yapmamıştı. “Gracias,” dedim, bunu bir iltifat gibi karşılayarak. “Tanrı beni dansa âşık olarak yarattı ve sanırım ölçülerimi de böyle seçti. Yani... bale yapabilmem için boyumun uzun olması gerekiyordu, öyle de oldu.”

“Çok iyi olmuş yani. Boylarımız da birbirine yakın... Uyumluyuz.”

Evet, ben de boylarımız birbirine yakın olduğu için birbirimizle uyumlu olduğumuzu düşünmüştüm. Hatta aynanın önünde çekildiğimiz fotoğrafta gerçekten birbirine yakışan iki insan görmüştüm ve Han’ın da benimle aynı düşünmesi mutluluk sebebiydi. Fakat şu an bu mutluluğu

yeterince hissedemiyordum, yine de hevesini kırmaktan korkarak, “Öyleyiz,” diye fısıldadım.

İçini çekti. “Sesin hâlâ çok üzgün.”

“Bunu atlatamıyorum,” diye kabul ettim, sesimi metanetli olmaya zorluyordum. “Sana, bana, kendisine, hatta Behram’a bunu yapmasını kabul edemiyorum. Onunla konuşmam lazım. Hatta hemen şimdi...”

Coşkuyla koltuktan fırladığımda Hazer bocaladı ve hemen ardından yavaşça dirseğimden tutarak hızıma yetiştirdi. “Mila, nereye gidiyorsun? Çok geç, seni bu saatte asla yalnız bırakmam. Sakin ol önce. Bu gece burada kal, sabah seni bırakırım.”

Gazel’e söylemek ve sormak istediğim çok şey vardı, olan biteni öğrenmeden nasıl gözüme uyku girecekti? “Haklısın. Belki de sağlıklı düşünemiyorum. Ama işte çok üzüldüğünü görünce... Hayal kırıklığı içindeyim, kalbim acıyor.”

Hazer tamamen doğruldu ve tam karşımda durarak daha önce defalarca kez yaptığı gibi başını eğerek gözlerimi yakaladı. “Kalbin çok toy, hemen acıyabildiğini biliyorum,” dedi nazikçe. “Bir sebebi muhakkak olmalı. Kendini, düşünerek ve ağlayarak daha fazla yorma. Gel odamıza... Odaya çıkalım. Dinlen biraz.”

Başımı salladığımda elini belime yerleştirdi ve merdivenlere yürümem için teşvik etti. O yanımdayken karanlıktan ürkmedim ve kolunu sırtımda hissederek merdivenleri çıktım.

Koridora çıktığımızda Hazer yavaşladı. “Elini yüzünü yıkamak ister misin?”

“Evet.”

Beni serbest bıraktığında koridorun sol tarafındaki misafir banyosuna ilerledim. Bir an sonra Hazer de durmaya son vererek odasına geçti. Uzanıp suyu açtım ve kızaran yüzüme birkaç kez soğuk su çarptım. Soğuk, duygularımı ayaklandırabilirdi. Yüzümdeki sıcaklık azaldığında kendimi daha iyi hissettim ve kafamı kaldırıp aynaya baktım.

Çillerim, yüzüm kızardığı için daha belirgindi.

Koridora çıktığımda Hazer’in odasının kapısına baktım; kapı biraz açıktı ama Han bakış açısında değildi. Onu rahatsız etmeyi istemediğim için doğrudan karşıdaki misafir odasına ilerleyip içeri girdim. Işığı derhal yakarak kapıyı kapattım ve dolaba yaklaştım. Hazer’in aldığı gecelik takımını çıkararak üzerimdeki günlük kıyafetlerimden kurtuldum.

Yorganı kaldırıp yatağa girdikten sonra başımı yumuşak yastığa bırakarak ellerimi yanağımın altında birleştirdim. Duygularınız, çok sevdiğiniz biri tarafından kırılınca demek böyle hissediyordunuz.

Yastığı avcumun içinde sıktım ve alnımı kısıttırdım. Karanlıkla dövüşemiyordum çünkü o kadar yoğunlu ki onu göremiyordum. Vücudum soğuk çarşafllara alışmaya çalışırken yorganın altına saklandım ve aynı saniyelerde odanın kapısına vurulduğunu duydum.

“Safir Mila?”

Hazer’di ve ancak beni gördükten sonra uyuyacağını hissetmiştim. Bu yüzden şaşırmadım ve onu içeri davet ettim. “Gel lütfen Hazer.”

Kapıyı araladı ve bir adım atarak bakış açımın içine girdi. Gözleri doğrudan beni bulduğunda kapının ağzında bir an kadar durdu ve sonra ağır adımlarla ilerledi. Yatağın ucuna kadar geldi ve ensesini kaşıyarak, bana daha yakın olabilmek için tek dizinin üzerine eğildi. “Bana iyi geceler demeden uyumayı mı düşünüyordun?”

“Affedersin, pek kendimde değilim.”

Hazer’le aramızda altına imza atılmamış bir madde var gibiydi. Birbirimizin evinden, yanından asla vedalaşmadan, haber etmeden uzaklaşmıyor, ayrılmıyorduk. Belki de bu yüzden yanıma geleceğini hissetmiştim. Hazer kısmen öldürücü olan yaralarımı iyileştirmek ister gibi belli belirsiz gülümseyerek, “Biliyorum,” dedi ve ardından o erkeksi sesiyle devam etti. “O yüzden ben geldim.”

İyi ki geldin Hazer. Hayatıma.

“O zaman iyi geceler dileyeyim sana,” dedim yumuşak bir sesle.

“Dile bakayım.”

Bakışlarım tekrar onunkilerle birleşti ve o şarkı çalmaya başladı. Bu şarkının bizim için çaldığını biliyordum fakat artık tek değil, onunla dans etmek istiyordum. “Umarım güzel rüyalar görürsün,” dedim ve altdudağımı dişlemeden önce ekledim. “Buenas noches mi vida.”

“Bu kelimenin anlamına bakmamak için kendimi çok zor tutuyorum,” dedi Hazer ve bakışları gözlerimden düşerek yüzümün aşağısına indiğinde ciğerimdeki hava çekilmiş gibi hissettim. Eli havaya kaldı, bir anlık tereddüt yaşadı ve ardından parmakları yüzüme yaklaşıp dudağıma yerleşti. Sıcak dokunuşuyla irkildim ve Hazer altdudağımı aşağı çekti.

* (lsp.) İyi geceler hayatım.

rek dişlerimin arasından kurtardığında gözleri birkaç ton koyulaştı. “Sana da... güzel geceler.”

Bir çırpıda oturduğu yerden kalktı ve bana daha fazla bakmadan arkasını döndü. Seri adımlarla ilerlerken parmaklarımı dudağıma, onun dokunduğu yere yasladım. Hazer kapıdan çıktı ama kapıyı örmeden önce bir anlık duraksayış yaşadı. Nabzım hızlandı ve kalbim beklenti içinde sıkıştı. Tanrı bu şarkıyı bizim için seçmiş gibiydi. Hep duymak istiyordum. Yutkundum, “İyi geceler,” dedi ve kapıyı çekip gitti.

Hazer’le kahvaltı ediyorduk.

Han’ın maddi kazancı epey yüksekti ve ona göre yaşıyordu. Nezih mekânlara gitmeyi, iyi bir evde, iyi şartlarda yaşamayı seviyordu ama yeterince mutlu görünmüyordu. Beni kahvaltıya getirdiği mekân da oldukça nezih, şık bir mekândı ve yuvarlak bir masada karşılıklı oturuyorduk. Hazer aslında Kerem’i de çağırmış, kahvaltı etmesini istemişti ama Kerem, Leyla’yla konuşmak için arabada kalmıştı. Bugün randevuları vardı. Han her ikimiz için de bir kahvaltı tabağı söylemişti ve dakikalardır sessizce tabaklarımızdakileri yiyorduk. Doğrusu iştahım olmadığı için ben pek yemiyordum.

Bugün yine aynı kıyafetleri giymiş, saçlarımı aynı şekilde, kurdeleyle bağlamıştım. Mutsuz hissediyordum, bu da iştahımı kesiyordu. Gazel’le ilgili olan biteni düşünerek çatalımı tabağın kenarına bıraktım ve parmaklarımla boynumdaki kolyeye dokundum.

“Kolyeni sevdin mi?”

Başımı kendisine çevirdiğimde lokmasını sakince çiğneyerek beni izlediğini gördüm. “Çoook,” dedim o harfni uzatarak ve ona karşı bir daha minnet duyarak. “Kolye, bileklik, yüzük... Takmayı severim.”

Elini çenesine dayadı ve gözlerini elime indirerek, “Demek yüzük seversin,” dedi düşünceli bir sesle.

“Si,” dedim parmaklarımı gergince kıpırdatırken ve nedendir bilinmez heyecanlanarak bir pervasızlık yapıverdim. “Sen de sever misin?”

Dudaklarının seğirdiğini gördüm. “Hayır Mila, erkekler hanımlar kadar sık yüzük takmaz.” Çenesini kaşıdı. “Evlilik yüzüğü dışında.”

Başımı sakince sallayarak kolyeyi tutmaya devam ederken, “Peki küpe takar mısın?” diye soruverdim.

Hazer *hıh* gibisinden bir homurtu çıkardı. "Sence?"

Yanaklarım pembeleşmiş olmalıydı. "Takmazsın."

"Aynen öyle balerinim."

Bana böyle hitap etmesi içimi sevinçle dolduruyordu ve açıkçası bunu belli etmemek zordu. "Benim bir erkek arkadaşım vardı, o takıyordu," dedim ve aynı zamanda Hazer'in dudaklarının sımsıkı kapandığını gördüm. "Yani öyle bir arkadaş. Hatta benim bile değil, Gazel'in arkadaşıydı. Çocuğun göz rengini bile bilmem, o kadar tanımıyorum. Fakat küpe taktığını görmüştüm."

"Tercih meselesi," dedi Hazer, bunca gereksiz konuşmamdan sonra. "Görüşüyor musunuz hâlâ?"

"Hayır, Salih lise arkadaşydı sadece."

Yanaklarım biraz daha kızardı ve Hazer'i yanaklarıma gülümserken buldum. "Acaba on altı yaşındayken nasıl görünüyordun..." diye fısıldadı daha çok kendi kendine. "Acaba neleri kaçırdım, benim kaçırdığımı kimler gördü..."

"Han..."

"Fotoğrafın var mı o yaşlarından?"

Evet, birkaç fotoğraf vardı. Bunu Hazer'le paylaşmak için dudaklarımı araladığımda onun bakışları omzumun üstünden arkaya çevrildi ve afallamış göründü. İçini çekerek derhal ayağa kalktığına olan biteni anlamak için başımı arkaya çevirdim ve Bahar Hanım'ın buraya yürüdüğünü gördüm.

Hazer mırıldandı. "Aman Hazer'i salmayın..."

Bahar Hanım'ın gelişini sevinç ve şaşkınlıkla karşılayarak ayağa kalktığımda o da yanıma vardı ve çantasını boş sandalyeye bırakırken, "Merhaba kuzularım," dedi. Ben tedirgin şekilde gülümserken kollarını açtı ve Hazer'den önce bana sarılarak beni biraz şaşırttı. "Ay güzel kızım benim, nasıl özlemişim..."

Sarılmasını aynı sevecenlikle karşılamaya çalışarak kollarımı kendisine doladığımda Hazer'in homurdandığını duydum. Bahar Teyze güzel bir parfüm kokuyordu, saçlarını sade bir topuz yapmıştı. "Ben de sizi özlemişim," diye karşılık verdim.

"Hazer'le konuştuk, burada olduğunu söyledi. Ben de yakınlardaydım, uğrayıp sizi göreyim istedim."

Benden uzaklaşıp Hazer'e sarıldığında Hazer'in yanında ne kadar kısa kaldığını fark ettim ve aralarındaki boy farkına tebessüm ettim. Hazer eğilerek annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Buralarda olman ne büyük tesadüf anne."

Bahar Teyze onun omzuna vurdu. "Ay tamam, evden çıkıp geldim."

Kısa bir gülüşme yaşandı ve Hazer onun için bir sandalye çekti. Üzerindeki yünlü, yeşil renkli kabanını çıkarırken ilgiyle beni süzüyordu. "Nasılsınız?" diye sorduğumda, kabanını kenara bıraktı ve nazikçe beni cevapladı. "Sizi bir arada görünce... pek iyi oldum."

Ne diyeceğimi bilemeyerek gülümsediğimde Hazer alçak sesle mırıldandı. "Ne kadar işini bilen bir kadınsın anne ya..."

Bahar Teyze gülümseyerek Hazer'in dirseğine vurdu. "İlahi Hazer, ne diyorsun evladım."

Hazer gerçekten annesiyle mücadele ederken bir çocuk gibi huysuzlanabiliyordu. Hazer'in gözleri gülüşümde oyalanırken, "Ne güzel görünüyorsunuz Safirciğim," dedi Bahar Teyze ve böylelikle bakışlarını kendisine çevirdi. "Kazağın pek yakışmış, eteğin de öyle."

"Teşekkür ederim. Siz de çok güzel görünüyorsunuz."

"Siz deme artık," diyerek uzanıp masanın üzerindeki elimi tuttu. Gerçekten çok hoş, zevkli bir kadındı. "Bahar Teyze de, anne de, istersen Bahar bile diyebilirsin."

Beni gerçekten benimsemiş, sevmişti. Bunun vermiş olduğu huzurla başımı salladım. "Olur... Bahar Teyze."

Hazer bir garson çağırdı. Bahar Teyze'nin ilgisi hâlâ bendeydi. "Görüşmeyeli neler yapıyorsun?" diye sordu. "Dansa devam mı?"

"Tabii," dedim büyük bir coşkuyla. Dans, hayatım boyunca durmayacaktı. *Durursa hayatım da dururdu.* "Hatta müzikal davetiyelerimiz basıldı. Size de vermek isterim, mutlaka gelin. Beni çok mutlu edersiniz."

"Elbet geleceğim," dedi ve hasretini çektiğim şeyi biliyormuş gibi merhametiyle beni mutlu etti. "Kızımın bu güzel gününü kaçırmıyım?"

Kızımın.

Yıllardır çektiğim anne hasreti göğsümde kabardı ve bu sıcak yaklaşım beni duygudan duyguya sürükledi. Hazer'in bakışlarını üzerimde hissederken titreyen elimi Bahar Teyze'nin elinin üzerine koyarak minnetimi ifade etmeye çalıştım. "Annemin orada olmasını çok isterdim ama

biliyorum, hiçbir dansımı izlemeyecek. Senin orada olup benimle gurur duyman... Kusura bakmayın, duygulandım...”

Parmağımla ıslak kirpiklerimi silerken Bahar Teyze'nin yüzünden üzüntü dolu bir ifade geçti ama bunu hemen gizleyerek daha içten bir sevgiyle bana baktı. “Bir kızım olmasını çok istedim ama nasip olmadı. Sen de bu saatten sonra benim kızım sayılırsın tamam mı?” Bakışlarını Hazer'e çevirdi ve tehditkâr gözlerle ona baktı. “Kızımı üzmeye kalkarsan külahları değiştiriz Hazer Bey, o Ankaralı ağır abi ayaklarından süt dökmüş kediye çeviririm seni haberin olsun.”

Hazer *pes* dercesine annesine baktığında biraz mahcubiyet duyarak omuzlarını silkti. Neyse ki Hazer bundan memnuniyetsiz görünmedi ve ummadığım bir şey yaparak masanın altından ayağıma vurdu. İrkildim ve ayakkabısının burnunu çorabımda, bacağımda hissederek gözlerimi kocaman açtım. Hazer keyifle gerindi ve hiçbir şey olmamış gibi annesine döndü.

“Bu arada Safirciğim, bir kardeşin varmış.”

“Evet, adı Leo.”

“Seninle mi yaşıyor?”

Aslında hayatımı merak etmesi hiç problem değildi ama başımdan geçenleri ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum. “Yetimhanede kalıyor,” deyiverdim ve bu üzücü gerçeği hazmetmesini bekledim. “Onu yanıma almayı çok istiyorum ama... şartlar el vermiyor.”

“Kuzum benim,” dedi elimi daha sıkı tutarak. “Anlıyorum, zor bir hayatın olmuş,” diye devam etti. Sesi içtendi. “Eminim çok tatlı bir kardeşin vardır, Hazer kardeşinin Mustafa ile akran olduğunu söylemişti.”

Leo ve Mustafa'nın yan yana görüntüsünü hatırlayarak neşelendim. “Evet, çok da iyi anlaştılar.”

“Harika!” Elimini bıraktı ve daha memnun şekilde sandalyesine yerleşti. “Olacak bu iş olacak.”

Onun heyecanını sanırım artık anlıyor, hatta imasıyla utanıyordum. Saçlarımı parmağıma dolayarak bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim ve onun annesine güldüğünü gördüm. Benim bakışlarımın farkına vararak kafasını bu tarafa çevirdi ve aynı anlarda bacağımda az önceki baskıyı hissettim. Han ayakkabısının burnunu ayak bileğime sürttü ve sonra sanki yanlışlıkla olmuş gibi, yalancı bir mahcubiyetle bana baktı. Resmen oynuyordu.

Bahar Teyze yanımıza gelen garsona siparişini verirken alçak sesle onu uyardım. “Han...”

Ne yaptım ki? der gibi omuzlarını silktiğinde bir daha aynı şeyi yapmaması için bacaklarımı kendime çektim. Bunu fark edip etmediğini bilmiyordum ama ayakları masanın altında kıpırdanmaya devam etti. Kendi ayaklarımı sandalyenin altına sakladığım sıralarda Bahar Teyze’nin sandalyesinde sıçradığını gördüm. “Ay Hazer, ne yapıyorsun oğlum?”

Annesinin ayağına denk gelmişti.

Bunu fark ettiğimde gülme hissi boğazıma kadar tırmandı ve Hazer’in yüzündeki şaşkınlık ifadesi silinmeyecek şekilde hafızama kaydoldu. Aceleyle koltuğunda dikleşerek kendisine çekidüzen verirken homurdanıyor, utanmış görünüyordu. Bakışlarımı kaçırmama fırsat kalmadan ona güldüğümü gördü ve bir çocuk gibi yanaklarını şişirerek başını önüne eğdi.

Aramızda bir daha sözlü veya bakışma dolu bir an yaşanmadı. Hazer’in geç kaldığını anlamıştım ama bizi bırakıp gitmiyordu. Tabağını bitirdiğinde Bahar Teyze bana başka sorular sordu ve hepsini nezaketle cevaplamaya çalıştım. Bana annemi ve babamı sorduğunda ona annemin tedavi için hastanede yattığını, babamınsa öldüğünü söylemiştim ve şükürler olsun ki Bahar Teyze daha fazla soru sormadan başsağlığı dilemişti.

Gerçekten kıızıymışım gibi saçlarımı okşamıştı.

Annemse daha iki gün önce saçlarımı çekmişti...

Bir ara yanağıma ne olduğunu sormuştu ama ben bunu annemin yaptığını söyleyemediğim için Hazer araya girerek bir kaza yaşandığını söylemişti. Dün bana aldığı merhemi sabah arabada vermişti, bale yapmadan önce o merhemi sürecektim. Saçlarımla yüzümü kapattığımda Bahar Teyze her türlü çok güzel göründüğümü söyleyerek aslında birini azıcık bile olsa mutlu etmemiz için birkaç kelimenin yeterli olduğunu göstermişti.

Ayrılarak arabaya yerleştiğimizde Bahar Teyze ön koltuğa yerleşmiş, yine arka koltukta Hazer’le oturmamızı sağlamıştı. Hazer beni Gazel’in yanına bırakacaktı. Bu yüzleşme için beni çok korkutuyordu. Öyle ki araba hareket etmeye başladığında midem bulanmış, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Bahar Teyze’yi yol üzerinde, güzel vitrinli bir mağazanın önüne bıraktığımızda Hazer’i de beni de öpüp arabadan öyle inmişti. Yolculuğun ka-

lanında aynı sessizliği korumuş, evime varana kadar mide bulantım, baş dönmemle savaşımuştum. Araba müstakil evimin önünde durduğundaysa camdan dışarıya, evime baktım.

“Safir?”

“Sen de gel. Yüzüne karşı yalan söyleyecek kadar riyakâr olamaz, buna inanmam.”

Hazer’in ardından çıktım ve bahçenin kapısını açarak karların üzerinde yürüdüm. Kapıya vardım ve karnıma giren ağrılarla kapıya birkaç kez vurdum. Önce adım sesleri duyuldu, ardından sokak kapısı açıldı ve Gazel’in neşeli yüzü bakış açıma girdi. “Safir, hoş geldin canımın içi.”

Onu gördüğüm an, videodaki o yüz de gözümün önüne geldi ve Gazel uzanıp beni kucakladığında bakışlarım donuklaştı. Gazel ona bir yanıt vermediğimi fark etti ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayarak beni bıraktı. Hazer’in gergin soluğunu duyarken Gazel tekrar benimle yüz yüze geldi. “Sen... iyi misin?”

“Bize birkaç dakika verir misin?”

Hazer başını salladı ama gözleri oldukça temkinliydi. “İhtiyacın olduğunda buradayım.”

Ondan ayrılarak tekrar Gazel’e döndüm. Anlamamış, şaşkın görünüyordu. Hayal kırıklığı genzimi yaktı ve Gazel’in konuşmak için araya girdiğini görürken elimi dirseğine yerleştirerek onu içeri çekiştirdim. “Safir, neler oluyor Allah aşkına?”

Oturma odasına girdim ve kapıyı tam kapatmadan salonun ortasına ilerledim. Gazel’in kolunu bırakıp ona doğru döndüğümde hâlâ masum ve ürkmüş görünüyordu.

“Nasıl... Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne oldu ki?”

Nasıl böyle soğukkanlı görünüyordu? İnanılmazdı! O böyle biri değildi, neler olmuştu?

“Anladık işte, hâlâ neyi inkâr ediyorsun?” dedim sesimi engel olamadığım şekilde yükselterek. “İtiraf etsene!”

Kafası karışmış gibiydi. “Safir, neyi itiraf edeyim? Yemin ederim hiçbir şey anlamıyorum.”

“Öğrendik, gördük Gazel! Yalan söyledin, beni ve Hazer’i incittin!” Gözyaşımı silerek ona doğru bir adım attım. “Atölyeyi yerle bir ettin!”

Onu yumruklamışım gibi sersemledi. “Ne?”

“İnanılmazsın!” Dehşete düşmüştüm. “Hâlâ numara yapıyorsun...”

“Ya n’oluyor?” Sesini yükseltti ve gözleri kocaman açıldı. “Ne demek atölyeyi yerle bir ettin? Safır, nasıl böyle bir şey düşünürsün? Kim dedi bunu sana? Nasıl inanırsın benim böyle bir şey yapacağıma?”

Tanırım! Neler oluyordu? Kafam karman çorman olmuştu. Kendi gözlerimle görmüştüm, aksi halde zaten ben de inanmazdım. Öfke içinde o atölyeyi dağıtmış, yerle bir etmişti. Fakat şimdi... o kadar dürüst ve şaşkın görünüyordu ki inanamıyordum.

“Görüntüleri izledik,” dedim yakınlıkla. “Sen dağıtıyordun atölyeyi! Gazel, aklımı kaçıracağım! Sendin işte, neyi inkâr ediyorsun?”

“Hayır!” diye bağırdı her harfin üzerine basarak. Dehşet içindeydi. “Ben yapmadım! Yanlış görmüşsün, ben asla böyle bir şey yapmam. Dedim sana, o gece mahalleye gittim. Ben neden yapayım böyle bir şeyi Safır? Ben ya, ben!”

Hayatımın şokunu geçiriyordum sanki. “Görüntülerdeki sendin!”

O da benden farksız değildi, şok olmuştu. “Ne görüntüsünden bahsediyorsun?” dedi, gözleri yaşarmıştı. “Ben hiçbir şey yapmadım!”

“Hazer’in atölyesindeki kamera görüntülerini izledik,” dedim. Sesim artık daha kısık, kaybolmuş gibiydi. “İçeri girip, tüm atölyeyi dağıtıyordun. Gazel, gözlerimle gördüm, aksi halde buna nasıl inanırım ki?”

“Nasıl olur?” Gazel’in sesindeki hiddet yerini anlamsız bir fısıltıya bıraktı. “Ben yapmadım ki...”

“Gazel...”

“Safır, yemin ederim hatırlamıyorum!” Ellerini yüzünden indirdi ve tüm yüzünün yaşlarla parladığını gördüm. Yanıma kadar geldi ve ellerini kollarıma koyarak beni sarstı. “İzledim diyorsun ama ben yapmadım, böyle bir şey hatırlamıyorum! O gece... mahalleye gittim, ailemi aradım, birkaç şey buldum. Sonra... Sonra... Eve gelmişim herhalde, uyandığımda koltuktaydım!”

Tüm bunlar neye işaretti, ne demek oluyordu? “Mahalleden dönüşünü hatırlamıyor musun?” diye sordum anlamaya çalışarak. “Gazel, unutmamış olamazsın ki!”

“Mahalleden dönerken taksiye bindim,” dedi, düşünceleri ona acı veriyormuş gibi alnını kırıştırmıştı. “Sonrası boş... evde uyandığımı

hatırlıyorum yalnızca. Ama o gerçekten bensem neden böyle bir şey yapayım ki? Nasıl yaparım?”

Ne yapacağımı bilemeyerek ona bakakaldım ama acısı o kadar gerçekti ki yardım etmeden duramadım. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyordu, bu elbette yaptığını hafifletmezdi ama tuhaf bir şeylerin olduğunu fark etmiştim. Sabrımı, sakinliğimi korumaya çalışarak onu tuttum ve koltuğa yönlendirdim. “Sakinleş,” dedim. Kafam karışmıştı. “Evet, böyle bir şey yapman için sebebin yok tabii. Ben de izleyince çok oldum, çok kırıldım. Fakat şimdi... her şey çok garipleşti Gazel.”

“Yapmış olamam, yapmış olamam...” Durmadan aynı şeyi tekrarlamaya başladığında endişe bedenimi sardı ve keder göğsümü daralttı. Ellerini saçlarının arasına sokarak dirseklerini dizlerine yasladı ve vücudu aynı şekilde sarsıldı. Ona yardımcı olamıyordum çünkü kendime de yardım edemiyordum. “Hatırlamıyorum, hiçbir şey hatırlamıyorum...”

Zaten aralık olan kapının biraz daha açıldığını gördüm ve başımı kaldırıp Hazer’e baktım. Fakat beni şaşırtan bir şey vardı çünkü Behram yanındaydı. Onun ne ara geldiğini anlayamadım ama yüzündeki ifadeye baktığımda her şeye kulak misafiri olduğunu anlamıştım. “Selamünaleyküm,” diyerek bakışlarını kaçırdı. Sesi üzüntü ve belirsizlikle doluydu. “Kusura bakmayın, kulak misafiri ol...”

“Beh... Behram...”

Behram’ın sesini duymasıyla kafasını kaldırıp ona baktı. Behram başını çevirmiş, duvara bakıyor, gözlerini aralıklarla Gazel’e çeviriyordu. Yutkunurken zorlandığını, Gazel’e yaklaşmaya direnirken ilk kez bu kadar mücadele verdiğini görüyordum. “Sen de mi buradaydın? Duy... Duydun mu? Ben yapmadım! Hazer, yemin ederim hatırlamıyorum böyle bir şey! N’olur iyi niyetime güvenin, kötü biri de... değilim ben.”

Kendini açıklama, anlatma ihtiyacıyla o kadar hızlı ve hıçkırarak konuşuyordu ki ortada yalan söyleme gibi bir ihtimal bırakmıyordu. Neler olduğunu anlamıyordum ama görüntüsü o kadar içimi acıtmıştı ki... “Sakinleş lütfen,” dedi Hazer, öfkesi şahit olduğu şeylerden sonra yatışmış gibiydi. “Hatırlamıyorum diyorsan hatırlamıyorsundur. Görüntüleri izledik, sendin ama... Belli ki iyi değilsin, daha iyi hissettiğinde konuşuruz olur mu?”

Gazel bu iyi yaklaşımla biraz rahatlamış göründü ve titreyerek koltuktan kalktı. Düşmesinden endişe duydum ama neyse ki yürüyebildi. Yü-

zünü elleriyle kurulayarak Behram'ın yanına kadar gitti ve başını önüne eğerek utanmış vaziyette konuşmaya başladı. "Sen... sen de inandın mı?"

Behram gözlerini indirip bir an Gazel'in başına baktı ve sonra suç işlemiş gibi hızlıca bakışlarını kaçırdı. "Ne olup bittiğini tam anlamadım ama... ne dersen ona inanırım."

"Ah!" Gazel'in genzinden bir iç çekiş koptu ve Behram'a arkasını dönerek ellerini yüzüne kapattı. Daha fazla ağlamaya başladığında bu kez gözyaşlarının Behram'a söylediği yalan yüzünden olduğunu anladım. Telaşa yerimden kalkıp ellerimi koluna koydum. Gazel başını göğsüme dayayarak, "Özür dilerim," dedi kendini kaybetmiş gibi. "Her şey için çok özür dilerim. Seni de üzeceğim..."

Behram telaşa kapıldı ve hem Hazer'e hem de bana bakarak endişe içinde kıpırdandı. "Yanlış bir şey mi dedim ki?"

"Hayır hayır... Ne dediğini kendi de bilmiyor, çok üzgün."

Behram'la Hazer baktı ve Behram elini saçlarına atarak derin derin soluklandı. Aslında Gazel'e daha fazla yardımcı olmayı istediğini ama bunu yapamadığını görüyordum.

"Sakin ol kardeşim," dedi Hazer, Behram'a.

"Artık benimle olmak istemeyeceksin." Gazel'in sesi ikisinin de gözlemini ona çevirmesini sağladı. Bense zehirli bir meyve yemişim gibi kasıldım. "Sürekli sorun çıkarıyorum, huzur verici değilim."

Hayır, böyle değildi. Sadece her şey üst üste gelmişti. Söylediği yalan, o heykeller, şu anki perişanlığı... Makul bir sebebi olmalıydı, belki de bir doktora ihtiyacı vardı çünkü çok yıpranmıştı. Behram kaşlarını çatı ve Gazel'in söyledikleriyle huzursuz olmuş gibi kıpırdandı.

"Hayır," dedi; ne sesinde ne de bakışında tereddüt vardı. "İstiyorum. Çünkü inandığım şeylere sıkıca bağlıyım ve sana da inanıyorum."

İnanç... Behram'ı Gazel'e duyduğu inanç yıkacaktı ve bunu kendisi dışında herkes biliyordu. Hazer sanırım Behram'a bir şeyleri itiraf edemediği için utandı ve benim gibi bakışlarını kaçırdı. Gazel dişlerini sıkarak ağlarken Behram arkasını döndü ve seri adımlarla dış kapıya ilerledi. O gözden kaybolduğunda Hazer'le baktık ve aynı mahcubiyeti paylaştık. Önüne geçilemez şeyler olacaktı ve kader deyip geçemeyecektik. Hazer omuzlarını düşürdü ve arkasını dönüp Behram'ın peşinden giderek gözden kayboldu. Gazel'i tutarak koltuğa yönelttim. "Gel, otur şöyle."

"Mila, n'olur inan bana... Ben seni incitecek bir şey yapar mıyım hiç? Yapmam, yemin ederim ki yapmam!"

Doğru, hiç yapmamıştı. Bir kez bile arkadaşlığımız konusunda beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. "Bir şeyler ters gidiyor ama her neyse beraber üstesinden geleceğiz tamam mı? Hayatımızı, arkadaşlığımız sayesinde yeniden kurduk, yıkılmasına izin vermeyeceğiz."

"Hatırlamıyorum!" Yumruk halindeki elini kafasına sertçe vurdu ve nefesi kesildi. "Kahretsin! Hatırlamıyorum ki sana bir açıklama yapayım!"

Ne onu ne de kendimi teselli edecek dermanım vardı çünkü ne olduğunu bir türlü anlayamamıştım. Dalgalarla savaştığını izledim ve ona yardım edememenin ağır yüküyle arkamı dönüp koridora çıktım. Gözlerimi silerek sokak kapısından dışarıya çıktığımda Hazer ve Behram'ın bahçe kapısında yan yana dikilip konuştuğunu gördüm. Yanlarına ilerlemeye başladığımda Hazer beni fark etti ve vücudunu bana çevirdi. Behram da beni fark edince Hazer'in omzunu sıktı ve bana bir baş selamı vererek yanımdan uzaklaştı.

Hazer iç çekti. "Gel güzelim."

O böyle deyince kendisine daha hızlı yürüdüm ve yanına varıp karşısında durduğumda gözyaşlarımı temizleyerek kendimde konuşma gücü aradım. "Gazel iyi değil," dedim, bu gerçeği kendi içimde de hazmetmeye çalışarak. "Görüntüleri izledik ama buna rağmen Gazel'in dürüstlüğüne inanıyorum. Tabii ki hatırlamaması heykellerini kırdığı gerçeğini değiştirmez ama... Garip bir durum var, sanki yaptığının farkında değil."

"Evet, dürüst görünüyor," dedi Hazer. Sesi düşünceli geliyordu. "Gerçekten hatırlamıyor sanırım ama daha iki gece önce yaptığı bir şeyi hatırlamaması çok saçma. Yediği yemek, gittiği bir kafe ismi değil bu. Hatırlamaması olanaksız, tabii normal şartlarda." Bir an durdu ve uzanıp parmaklarıyla üşüyen çenemi tuttu. "Gazel'in bir sağlık sorunu var mı?"

Bakışlarım düşünceli bir şekilde kısıldı. "Bildiğim kadarıyla yok," dedim endişe içinde. "Mühim bir sağlık sorunu olsa benimle paylaşırdı."

Hazer kafasını salladı ve çenemi nazik hareketlerle okşarken, "Gazel'in bir doktora görünmesi lazım," dedi sıkıntılı bir sesle. "Tanıdığım iyi doktorlar var, onun için randevu alabilirim istersen."

Hemen yardım teklifinde bulunması çok ince bir hareketti. “Neyden şüphelendin?” diye sordum korkuyla. “Ne için randevu alacaksın?”

“Buna hakkım var mı bilmiyorum ama Gazel’in psikolojik bir rahatsızlığı olduğunu düşünüyorum,” dediğinde başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi ürperdim. “Şş, korkma lütfen. İnsanların psikolojisi zaman zaman bozulabilir. Gazel de gerçekten üzücü bir hayat yaşamış, ne yazık ki hayatı psikolojisinin bozulmasına elverişli. Az önce gördüklerimden sonra Gazel’in heykellerimi bilinçli olarak dağıtmadığını düşünüyorum.”

“Bunu nereden çıkardın?” dedim, göğsüm körük gibi inip kalkarken. “Sadece bir olay onun psikolojik olarak rahatsız olduğunu göstermez ki!”

“Elbette, zaten teşhis koyacak değilim,” dedi Hazer, çenemdeki parmakları sayesinde yüzümü hafifçe yukarı kaldırarak. “Fakat bu olanlar hiç normal değil. Mutlaka doktora görünmeli. Psikolojiye ilgim var, bu yüzden Gazel’in durumuyla ilgili aklıma birkaç şey geldi.” Bana az daha yaklaşıp alnını alnıma dokundurdu ama orada çok durmadan hemen uzaklaştı. “Canım benim... Üzül diye söylemiyorum. Gazel, son zamanlarda üzücü bir şey yaşamış mıydı? Onu çok etkileyen bir şey.”

Evet, o gece benim taciz olayımı öğrendiğinde gerçekten yıkılmıştı ama bunun yaşananlarla ne ilgisi vardı ki? “Evet yaşadı,” diye itiraf ettim o perişan halini hatırlayarak. “Onunla çok üzüldüğü bir şeyi paylaştım.”

Bakışlarımı kaçırıyordum ki Hazer bunu yapacağımı anlamış gibi çenemi biraz daha sıkı tuttu ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Gözlerimin en derinine bakıp sırrımı okumaya çalıştı ama oraya ulaşmak için bir adım atması gerektiğini biliyordu.

“Kendinle ilgili bir şey mi paylaştın?”

“Evet,” dedim. Hatırlayınca dudaklarım aşağı doğru bükülmüştü. “Aslında o öğrendi, çok üzüldü ama bunun atölyeyi dağıtmasıyla ne alakası olabilir?”

Han’ın bakışları boğazıma dikenler batıyormuş gibi hissettirirken, “Çok acı verici bir olay psikolojisini tetiklemiş, belki de hastalığını bu şekilde dışavurmuştur,” dedi hızlı hızlı. “Seninle ilgili hangi gerçek Gazel’e böyle acı verebilir ki?”

“Sana söylemiştim, sırtımda çok yük var. Ne sandın ki Hazer? Derdimin sadece yetim olmakla ilgili olduğunu mu? Sadece bu değil.”

“Farkındayım.” Dişlerini sıkıyordu.

“Kalbin çok kırılacak, geç olmadan bu yoldan dönebilirsin.”

Bana öyle bir baktı ki artık bunun için çok geç olduğunu anladım. *Gidemezdi. Gitmek için bir adım bile atamazdı.*

Ben de yapamazdım ki zaten... Onu nasıl bıraktırdım...

Yaklaştı, yaklaştı, çoğu bitti, azı kaldı. Dünya yuvarlak ya hani, nereye nasıl yürürsek birbirimize çıkıyordu sanki sokaklarımız. Birbirimize kavuştuğumuz o anı değil, bu süreçte yaşanan sabırsız ve heyecanlı anları seviyordum. Yaklaştı ve o güzel anın sonunda nihayet, “Gidemem,” dedi alnını alnıma sertçe bastırıp burnunu saçlarıma sürterken. “Gidemem... Saçlarının kokusundan öteye...”

Sonraki günler birbiri ardına, çok benzer şekilde ilerledi. Hazer bir psikologdan randevu almıştı Gazel için. Gazel de gününün gelmesini bekliyordu. Hâlâ hatırlamadığını söylüyor, gün geçtikçe daha da içine kapanıyordu. Görüntüleri görmeme rağmen onun hatırlamadığına inanıyordum. Sahaftan ayrılır ayrılmaz eve geçiyor, zamanımı onunla geçirmeye çalışıyordum. Bugün dans kursunda normalde kaldığımdan daha uzun kalmıştım. Meliha Hanım’la aramızda hâlâ bir mesafe vardı ama bana aynı profesyonellikle yardım ediyordu.

Sahaftan yarım saat kadar önce ayrılmıştım, beni almaya Hazer gelmişti ve şimdi arabasında seyahat ediyordum. O kendisine gelmemi istemişti ama ben Gazel’i yalnız bırakmak istemediğimi söylediğim için şimdi beni eve bırakıyordu.

Yağmurun atıştırdığı sokağı izlemek yerine Hazer’in çehresini izliyordum. Bir erkekten ölesiye kaçan gözlerimin onda bu kadar durmasına artık şaşırmıyordum. Ne de olsa o Hazer’di; şefkatti, merhametti. Onu izlediğimi farkında olmasına rağmen hiç bana bakmıyordu. Sanki ona bakmaya devam etmem için beni utandırmak istemişti.

Gülümserken telefonumun titrediğini hissettim ve önüme dönüp gelen mesajı açtım. Mesaj müdireden gelmişti, Leo’yu benden almak isteyen müdireden. Yine kendini affettirmek için görüşmek istediğine ve Leo’ya yardımcı olacağına dair bir şeyler yazmıştı... Yüzsüzlüğüne pes diyordum artık, kardeşimi kendisine vereceğini nasıl umut edirdi?

“Kimdendi?”

Hazer’in sorusunu duyunca telefonu bırakıp parmaklarımı çıtlatmaya başladım. “Geçen... saldırdığım kadından.”

"Arabadan inip tartıştığın şu kadın mı?" dedi şaşırarak.

"Sı," dedim nedense ona anlatmak isteyerek. Bunlarla tek başıma uğraşmaktan çok yorulmuştum. "Beni geçmişte de çok üzdü, şimdi de üzüyor. Kardeşimi... almak istiyor ama veremem."

Hazer'in sorgulamak için duraksadığını hissettim. "Zamanında da seni çok üzdüyse şimdi ne diye kardeşini almaya çalışıyor?"

"Yıllar önce göz yumduğu şeyler şimdi vicdanına yük oldu. Kardeşimi evlatlık alıp ona bakarsa vicdanı huzura erer sanıyor. Kardeşimi ona veremem. Kardeşime de bana yaptıkları şeyi yapacaklarının korkusuyla yaşayamam."

"Sana ne yaptılar Mila?" Sesini yükselterek sorduğu bu soru kulaklarıma ulaştığında her şeyi anlatmak istedim ama sadece avuçlarımdan içine bakakaldım. "Kaç kişilerdi? Ne yaptılar sana?"

Elimi uzatıp koluna koydum ve ceketini tuttum. "Han... Göz göre göre nasıl üzeyim seni? Yüreğim buna el verir mi sanıyorsun?"

Derin bir nefes verip hiçbir şey demeden bir süre gittiği yolu izledi. Evime yaklaştığını, tanıdık bakkalı görünce anladım. Onun ceketinin kaliteli kumaşına dokunmaya devam ederken Hazer bana baktı. Direksiyonu evin önünde bırakarak, "Bugün hatırladım da sana sormak istedim," dedi konuyu değiştirerek. "Bana güzel sanatlar okumak istediğini söylemiştin. Hâlâ istiyor musun?"

Evet, öyle bir arzum vardı ama gerçekleştirmek için henüz bir şey yapmamıştım. "Müzikalin geçmesini bekliyorum, ondan sonra yeniden üniversite sınavları için ders çalışmaya başlayacağım."

Başını salladı ama bekleme rağmen bir cevap vermedi. Bir anlık kararsızlıktan sonra arabayı açtı ve çantamla indim. Kapıyı kapatırken Hazer'in ön camdan dışarıya bakarak düzenli şekilde nefes aldığını gördüm. Bir süre onu izledim ve sonra arabanın etrafını dolayarak bahçeden girdim.

Sokak kapısına yürüyerek cebimden anahtarımı çıkarırken camdan da Gazel'e bakmaya çalışıyordum ama camı kapladığımız gazeteler yüzünden içerisi pek görünmüyordu. Kapıyı açtığımda torbayı girişe bıraktım ve Hazer'le vedalaşmak üzere ona döndüm. Arabadan çıkmış, bana doğru yürüyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve soluğu yanımda almasını izledim. Mesafemizi sıfırlayarak yaklaştı ve ayakkabılarımızın uçları birbirine sürttü.

Ateş gibi sıcak gözleri gözlerime hücum ettiğinde göğsüm kilometrelerce koşmuşum gibi acı verdi ve elim onunla vedalaşmak üzere omzuna yerleşti. Aramızda onun yarattığı huzursuz bir sessizlik olduğu için ne diyeceğimi bilemedim ve tebessüm ederek bu gerginliği kırmaya çalıştım. Han alnını ovaladı ve gözlerini çevirip omzundaki parmaklarıma uzun uzun baktı. Derin bir nefes aldığı anda kendini konuşmak için hazırladığını düşündüm. Kararsız kalmıştı ve ne olduğunu anlayamadığım için ben de huzursuzlanmaya başlamıştım.

“Hazer...”

“Kardeşini almak için yapabileceğimiz bir şey var.” Aniden kurduğu cümleyle gözleri yüzüme döndü ve aramızdaki ateşin üzerinde fırtına gibi esti. Dağın üzerindeki karların lapa lapa düştüğünü gördüm ve elim omzundan düşerek boşlukta sallandığında Hazer boğazına dikenler batırmış gibi zorlukla konuştu. “Kardeşini kimseye vermek istemiyorsun, ben de bunu çok takdir ediyorum. Aynı şekilde sana yardımcı da olmak istiyorum. Bunun için neler yapabileceğimizi düşünürken... aklıma bir fikir geldi. Bunu sana nasıl açacağımı bilemiyorum ama bana güveniyorsan biz... yani sen ve ben kardeşini alabilmek için evlen...”

Cümleleri bir barajın içini dolduran su gibi içimi doldurup beni boğazıma kadar tıkadı ve dermanım kesilerek fısıltılı bir şekilde onu, hiç sevmediğim şekilde susturdum.

“Olmaz, yapamayız.”

Bu cümlelerin sonunun nereye varacağını anladığım an atağa geçerek onu susturmuştum ama Hazer’in ne kadar güceneceğini hesap edememiştim. Dudakları aralık kalmış, yüzü bir anda utançtan kızarmış ve gözlerine içten bir gücenik bakış yerleşmişti. Yumruklarını sıkıldığını görünce başımı öne eğerek gözlerimi yumdum.

“Bunu hiç konuşmamış gibi yapalım. Ol... olmaz.”

Şok olmuş vaziyette arkamı döndüm ve bu an hiç yaşanmamış gibi davrandım ve eve girip kapıyı yüzüne bakamadan kapattım. Onu kapımın önünde, bana gücenmiş kalbiyle bırakarak sırtımı aynı kapıya yasladım ve çantam elimden düşerken karanlığa doğru baktım. Hazer ilerleyen dakikalar boyunca oradan ayrılmadı ve aramızda bir kapıyla karanlıkta öylece bekledik.

“AY GÜNEŞE TUTULDU”

*Dün de görüşemedik,
İki yüzyıl görüşememişiz gibi geldi.
Ve üç yüzyıllık göresim geldi seni.*
Cemal Süreya

Tam olarak Cemal Süreya'nın satırlarındaymışım gibi hissediyordum ve çocuk kalbinin çektiği acıdan daha farklı bir kalp acısı çekiyordum.

Hazer'i özlüyordum.

Bu öyle kötü bir histi ki... Gece yarısı uyanıp bir anda ağlamak istiyordum.

Gece yarıları o rüyama girdiği için uyuyamıyor, yıldızları göremeden gökyüzünü izliyordum. Fakat kızamıyordum, üstelik kızılacak ne yapmıştı ki? Sadece... hiç yanıma gelmemiş, beni aramamıştı. Bu iki şey aslında kalbimi o kadar kırıyordu ki kızılacak bir şey yaptığını düşünüyordum ama sonra onu nasıl gücendirdiğimi hatırlayarak bundan utanç duyuyordum.

O gecenin üstünden iki gece geçmişti, üstelik yalnızdım... Üçüncü günün sabahındaydım ve Hazer'i geçtiğimiz iki gün boyunca hiç görmemiştim. O gece teklifini reddederek eve girdiğimin ertesi sabahı günaydın mesajı atma sırası ondaydı ama atmamıştı. Bir sonraki gün sıra bana geldiğinde mesajını istediği gibi fotoğrafımla atmıştım ama Hazer cevap vermemişti. Bu sabah günaydın mesajı atma sırası ondaydı ama görünen o ki... atmayacaktı.

Bana, kardeşimi almam ve belki de kendi hissettiği şeyler için de dile getirdiği teklifi reddetmiştim. Çünkü çok beklenmedikti; heyecanlanmış ve korkmuştum. Telaşa kapılmış, kabaca sözünü kesmiştim ve bunlara gücenmişti. Haklıydı, hiç de olgunlukla karşılayamamış, yakışıklı davranmıştım ama... gücensin istememiştim.

Belki de gücenmenin yanında bana kızmıştı da. Bir süre görmek istemediği için de aramıyor, dans kursuna gelmiyordu. İki gündür Meliha Hanım'la yalnız çalışıyorduk ama sürekli onun yolunu gözlüyordum. Az önce Gazel'le kahvaltı yapmıştık ve ben şimdi elimdeki bir bardak suyla çiçeklerimi suluyor, gözümü telefondan ayıramıyordum. Gazel mutfakta bulaşıkları yıkıyor, sevinçli bir şarkı mırıldanıyordu. Dün gece ilk kez Behram ona, *Hayırlı geceler*, diye bir mesaj attığı için çok mutlu olmuştu.

Sulama işini bitirdiğimde bardağı mermerin kenarına bırakarak kolruğa yürüdüm ve bu sırada galerime girip Hazer'in fotoğrafını açtım. Bana günaydın mesajı atmamasına üzülüyordum ama kızamıyordum. Çin'e gitmeden önce çektiğim fotoğrafı gördüğümde içimden gelen bir şey yaptım. Telefonu yüzüme yaklaştırarak fotoğrafının üzerine bir öpücük bıraktım. "Günaydın mi vida."

Sürekli bu fotoğrafına bakıyordum ve artık yüzünün her çizgisi ezberimdeydi. "Acaba sen de benim fotoğrafa bakıyor musun? Çünkü birbirimize, birbirine çok yakın şeyler hissettiğimizi söylemiştin. Merak ediyorum, sen de beni özlüyor musun?"

Parmağımı fotoğraftaki dudağında gezdirdim ve aynı esnada telefonuma yukarıdan düşen bildirimi gördüm. Küçücük bir an beni arayanın Hazer olduğunu düşündüm ama hayır, Bahar Teyze'ydi. Onun aramasını şaşkınlıkla karşılayarak yanıtladım.

"Merhaba Bahar Teyzeciğim."

"Merhaba güzeller güzeli kızım." Sesi iyi geliyordu. "Bak görüşmedik hemen özledim seni. Nasılsın, ne yapıyorsun? Hazer davetiye verdi, müzikal için sabırsızlanıyorum."

"Bahar Teyzeciğim ben de seni özledim. Teşekkür ederim, iyi olmaya çalışıyorum, sen nasılsın?"

"Üzgünüm," dedi beni şaşırtarak ve bir şey sormama izin vermeden devam etti. "Biliyorsun, Hazer ve seni yan yana görmekten çok mutlu oluyordum ama günlerdir görüşmüyormuşsunuz. Çok üzüldüm! Üstelik Hazer'in bugün bir başka kadınla randevuya çıkacağını duyunca..."

"An... anlayamadım," dedim elimi kalbime götürerek. "Hazer'in bir randevusu mu var?"

"Ah canım kızım," dedi sesi oldukça dertli gibiydi. "Öyleymiş, ben de sekreterinden öğrendim. Tüh ya, ağzımdan kaçırdım, seni üzdüysem affet

beni. Ben de aranızda gerçekten bir şeyler olduğunu sanmıştım bunu öğrenene kadar...”

Yutkunamadım. “Ben de... öyle sanmıştım.”

“Safirciğim...”

“Bahar Teyze lütfen kırılma ama telefonu kapatabilir miyim? Ben...” Titrek bir soluğu içime çekerek gözlerimi tavana kaydurdım. “Duyduklarıma hiç hazır değildim.”

“Sen üzülme güzel kızım, ben onun kulaklarından tavana asacağım...”

Telefonu kapattım ve ateşe değmiş gibi koltuğa bırakarak doğruldum. Koltuktan kalkarak elimi üzerimdeki badinin yakasına götürdüm ve çekiştirerek kendime nefes alacak alan açmaya çalıştım. Hazer’in bir kadınla randevuya çıkacağını söylemişti. Yirmi sekiz yaşında yetişkin bir erkekti, kadınlarla sayısız randevusu olmuş olmalıydı ama aramızdaki yakınlığa rağmen bir başka kadınla yemeğe çıkacak olması... Tam bir hayal kırıklığıydı. Tamam, birbirimize herhangi bir şeyin sözünü vermemiştik ama öyle bir bakmıştık ki sadece birbirimize bakmak boynumuzun borcu gibi hissetmiştim.

Belki bir iş randevusudur, diye düşünerek kendimi teselli etmeye çalıştım ama fayda etmedi. Koridora çıkarak portmantoya yürüdüm ve montumu alıp üzerime geçirdim. Dans kursuna gidip dans etmek beni hissettiğim kötü duygulardan uzaklaştırabilirdi. Montumun fermuarını çekerek yarısını kurdeleyle bağladığım saçlarımı düzelttim ve Gazel’e haber vermek için mutfığa yürümeye başladım. Ellerimi gerginlikle ovuştururken aynı esnada ayağıma bir şeyin battığını hissederek irkildim ve ileriye bir adım daha atamadan olduğum yerde durup ayağımı kaldırdım. Bir dikiş iğnesiydi.

“Bu iğnenin burada ne işi var ki?” Gözlerim yaşardı ve koridorun ortasına oturdum. İğneyi alıp kenara koyarken Gazel’in endişeyle mutfaktan çıktığını gördüm ama ona yeterince bakamadan ellerimi yüzüme kapatarak ağlamaya başladım. İğne ayağımı acıtmıştı işte! Gazel’in endişe içinde gelip yanımda dizlerinin üstüne çöktüğünü hissettim. “Safir, ne oldu sana? Aa, niye ağlıyorsun canımın köşesi?”

“Ayağıma iğne battı,” dedim ama her nedense ayağımdan çok daha fazla acıyordu kalbim. “Canım acıdı!”

“Hay aksi, dikiş iğnesini mi düşürmüşüm...” Gazel kendisine kızarak yakındı. “Derin mi battı? Kanadı mı?”

"Kanamadı," dedim ellerimi yavaşça yüzümden indirirken. Kendimi dünyanın en kırılgan insanı gibi hissediyordum. "Ama çooook acıdı!"

"Allah Allah..." Gazel bu kadar içten ağlamama ve acı çekmeme şaşır-mış gibiydi. "Sen böyle şeylere ağlamazsın ki... Üstelik kanayacak kadar bile batmamış."

"Ama çok acıyor Gazel."

Yüzümü dizlerime yaslayarak iç çekerken mırıldandığını duydum. "Ayağım acıyor diyorsun ama kalbini tutuyorsun Mila..."

Hiçbir şey demeden kalbimi tutmaya devam ettim ve Gazel de bu sessizliğime saygı duyarak omzumun altına yaslandı. Yerde iki büklüm oturdum ve arsız gözyaşlarım uslanana kadar iç geçirdim. Az sonra yerden kalktığımda Gazel de benimle kalktı ve soğuk elleriyle yüzümü temizledi. Bulaşık yıkadığı için elleri üşümüştü. Ona gülümsemeye çalışarak uzaklaştım ve tekrar portmantoya yürüdüm. Bu sırada arkamdan üzgünce konuştu. "Mila... Eğer yaptıklarım yüzünden Hazer'le aranız açıldıysa ve iğneyi bahane edip aslında bunun için ağlıyorsan söyle lütfen."

Elimle kirpiklerimdeki ıslaklığı temizlemeye çalışarak, "Seninle alakalı değil," dedim tamamen dürüst davranarak. Hazer'le aramızda geçenleri anlatmamıştım ona. "Bizimle alakalı. Onu gücendirdim, o da beni gücendirdi ve işte şimdi o başka yerde, ben başka yerdeyim; oysa onunla aynı yerde olmak çok güzeldi."

Ona son bir bakış attım ve söyleyeceği şeyleri duymayı istemediğim için kapıyı açtığım gibi dışarı çıktım. Her şeyimi yanıma aldığımдан emin olarak bahçeden çıktım. Altımda bir pantolon, üzerimde badi vardı. Hava o çetin kış günleri gibi değildi, daha yumuşaktı. Sokağın sonuna yürürken tırnaklarımdaki sedefli ojelere baktım ve ondan başka her şeyi düşünmeye çalıştım. Tamam, bunu olgunlukla karşılamak istiyordum ama gidip ona neden bir kadınla randevuya çıkacağını da sormak istiyordum.

Elimi yüzüne götürmek istediğim tek kadın sensin, demişti.

Metrodan inip kurs merkezinin olduğu sokağa girdim ve karşıya geçerken heyecanla kaldırıma baktım; Hazer'in arabası yoktu, bugün de gelmeyecekti. Omuzlarım çöktü ve ağırlaşan bacaklarımla merdivenlerle ilerledim. Asansörü çağırdım ve geldiğinde binerek çıkacağım katın numarasına bastım. Sırtımı aynaya yaslayarak üzgün bakışlarımı yere dikiyordum ki birinin de asansöre yetişmeye çalıştığını gördüm ve ba-

şımı kaldırıp baktığımda Hazer'in bir adım atarken donup kaldığını gördüm.

Onu görmek nefesimi kesti. Hazer beni görmeye hazırlıksız yakalanarak sendeledi ve bir an ayakları asansörden uzaklaşmak için geri gidecek oldu. Bunu fark etmek bir duygunun boğazımı sıkmasına sebep olurken Hazer asansör kapıları kapanmadan kendini içeri attı ve iri vücuduyla etrafımı sardı. Uzanıp çıkacağımız katın düğmesine basarken genzini temizledi.

"Merhaba."

Vücudunda, üzerine dikilmiş gibi duran simsiyah bir takım vardı ve saçları her zamanki gibi nizam içindeydi. Gözlerimi aramızdaki mesafeye indirerek, "Merhaba," diye fısıldadım hüzünlü bir sesle. "Na... Nasılsın?"

"Bilmem." Ağzından çıkan bu tek kelime beni afallattı ve başım sol omzuma doğru düşerken Hazer'in ensesini daha sert ovaladığını gördüm. "Sen nasılsın?"

Beni görmeyeceğini bilerek elimi kaldırdım ve ona dokunmaya cesaretim olmasa da parmaklarımı aramızdaki boşluğa uzatarak dargın bir sesle cevap verdim.

"Mutsuzum."

Siyah ve beyaz iplere baktım. Şükürler olsun ki hâlâ bileğimdeydi.

"O gecedен sonra duyduğum en kötü şey."

Şimdi yukarı çıksak, ayrılacak ve dans boyunca konuşamayacaktık. Günler sonra onu görmüşken, sesini duymuşken erken ayrılığa razı gelmezdi gönlüm. Bu yüzden kırmızı düğmeye basarak asansörü durdurduğumda hafifçe sallandık. Hazer bu atağıma şaşırarak omzunun üzerinden bana doğru döndüğünde elimi düğmeden çektim ve nefesimi tutarak ona baktım.

"Neden durdurdun?"

Asansörü hareket ettirmek için düğmeye uzanacak olduğunda, "Demek benimle yalnız kalmaya tahammülün yok," dedim başımı önüme eğerek. "Sorunlarımızı konuşabileceğimizi sanıyordum..."

"Evet, hadi konuşalım. Mesela o kapıyı suratıma nasıl kapattığını konuşabiliriz. Ben senin için tüm kapılarımı açmışken!"

Suratımın ortasına tokat inmiş gibi sarsıldım ve başımı hızlıca kaldırdığımda, onun nefes nefese kaldığını gördüm. Yüzünü istediğim gibi

bana dönmüş, bakışlarını gözlerime dikmişti. “Han,” dedim paramparça bir sesle. “N’olur böyle söyleme.”

“Gerçekten böyle reddedilmeyi hak ediyor muydum?” diye sordu fısıltıyla ve az önce uzağıma giden o değilmiş gibi daha yakınıma girerek alanımı daralttı. Utanç duyduğum için yalnızca göğsüne bakarken Hazer başını başıma doğru eğerek beni sıkıştırmaya devam etti. “Bana değer verdiğini sanıyordum!”

İtiraz dolu gözlerle ona bakarken, “İleriye gidiyorsun,” dedim. Kızgın hissetmiştim. “Sana değer vermemekle suçlayamazsın beni! Kör olamazsın! Görmüyor musun? Çok önemlisin, çok!”

Söylediklerimin onu mest ettiğini, aynı zamanda cesaretimi de şaşkınlıkla karşıladığını fark ettim ama bu mest dolu duyguyu yüzünden çarçabuk silerek üzerime geldi.

“Aramızda kör olan biri varsa o sensin Mila! Daha ne kadar gözünün içine sokabilirim ki?” Alnı alnıma iyice yaklaştı ama bana temas etmedi. “Anlamamazlıktan geldin, hem de her defasında! Seni anladım çünkü duygularını önemsedim. Fakat büyük bir adım attığım ilk anda kapıyı suratıma kapatıp kaçtın!”

Kafamı iki yana sallayarak kendimi açıklamaya çalıştım. “Kaçmadım, korktum!”

“Şimdi de benden korktuğunu mu söylüyorsun? Çok sağ ol ya!”

Bu sefer onun hep bana yaptığı şeyi ben ona yaparak yüzlerimiz arasındaki mesafeyi sıfırlayarak gözlerinin içine içine baktım.

“Senden korkmadım, hissettiklerimden korktum!”

Soluk almayı kesti ve dudaklarını sımsıkı kapatmasına rağmen gözlerinin bir kez daha parladığını gördüm. Asansör ağır soluklarımız ve kalp atışlarımızla dolarken Hazer’in bakışları yavaşça yüzümde dolaştı. Alnımı, yanaklarımı, saçlarımı, burnumu, çillerimi uzun uzun izledi. Ben de onu izlemelere doyamadığımdan bakışlarımı tüm çehresinde hasretle gezdirdim. Yaş dolu gözlerimle ona bakarken Hazer’in bakışlarının dudaklarımda oyalandığını gördüm. Nefes aldığımda gözlerini kaçırdı ve ellerini de vücudunu da uzaklaştırarak asansörün diğer ucuna ilerledi. Vücudumu serbest bırakarak duvara yaslandım ve bir elimi yüzüme kapattım.

Resmen tartışmış, birbirimize sesimizi yükseltmiştik ve bu duruma gelmek benim tüm yaşam hevesimi söndürüyordu. Her şeyin tadı kaçı-

yordu, zaten günlerdir yediğim şeylerin tadına da varamıyordum. Çok üzüliyordum ama Hazer'i öyle gücendirmiştim ki doğru kelimeleri bulamıyordum. Kollarımı etrafıma sararken üzgün gözlerimi bir kez daha ona çevirdim ve bu sırada gözüm bir şeye çarptı. Ufak çapta şaşkınlık yaşayarak Hazer'in kumaş pantolonunun cebinden görünen saç kurdeleme baktım.

"Saçlarını açık bırakmışsın?"

Alçak sesle dile getirdiği sorusunu duyduğumda bakışlarımı alelacele onun gözlerine çıkardım ve omzumun iki yanından sallanan saçlarımı izlediğini gördüm. Her ne kadar ona güvenmiş olsam da saçlarımı bağlamamıştım; kurdelem başımdaydı. "Aslında bugün de seni göremem sanmıştım," diye fısıldadım. Günlerdir beni görmeye gelmemesine üzüldüğümü belli etmeye çalışıyordum. "Yine de açık bıraktım, bağladığımı görürsen yanlış anlama diye."

"Mila..." Başını önüne eğerek derince bir iç çekti ve omuzları düştü. "O kadar kafa karıştırıcısın ki düşünmeme bile izin vermiyorsun!"

"Üzgünüm."

Elleriyle yüzünü sertçe ovaladı ve ardından konuşmayı bitirir gibi asansörün kapısına ilerledi. Elinin düğmelere uzandığını gördüğümde ondan önce davranarak harekete geçtim ve saniyeler içinde ona uzandım. Parmaklarımı kumaş pantolonunun cebine uzatarak kurdeleyi çektim ve geriye kaçtım. Hazer irkildi ve bir cebine, bir de elimdeki kurdeleye bakarak kıpkırmızı oldu.

"Bunu neden yanında taşıyorsun?" diye sorduğumda dişlerinin arasından bir şoluk bıraktı ve bana yaklaşarak kurdeleye uzandı. "O benim kurdelem Mila, verir misin?"

"Ya," dedim ve aramızın yumuşaması için tatlı bir espri yapmaya çalıştım. "Nerene takıyorsun?" Gözlerini kısıp ağzını bıçak açmadan bana baktığında yaptığım espriden dolayı mahcup hissettim ve bakışlarımı kaçırarak, "Senin bir işine yarayacağını sanmıyorum," diye fısıldadım, bana cevap vermediği için üzülererek. "Geri alayım, kullanırım."

"Bana ne, benim." Bir kez daha üzerime yürüdü ve uzanıp kurdeleyi elimden almaya çalışırken ona engel olmamla bocaladı ve vücudu bir saniye sonra sertçe vücuduma yapıştı. Kendini bana o kadar hızlı ve sert bastırmıştı ki sırtım duvara çarpmış ve kalbim bu yakınlığa hazırlıksız yakalanarak âdeta bağırmaya başlamıştı. O da vücutlarımızın bu teması-

nı beklemiyor olmalıydı ki afalladı ve gözlerimin içi yanmaya başlarken yüzüme daha yakından bakarak parmak uçlarımdan yumuşakça tuttu. “Bak işte, o kadar yakınım girersen böyle olur! Şimdi ben senden nasıl uzaklaşacağım?”

Onunla yakın olma çabamı anladığı için utanmıştım. Birbirimize karşı ne ara bu kadar incitici olduğumuzu düşünürken içinde kurdele olan elimi onun yanağına götürmek için hareketlenecek oldum ama Hazer ne yapacağımı anlayarak elimi tuttu ve ani şekilde başımın üzerine kaldırarak duvara sabitledi. Nefesim kesilmiş ve gözlerim kocaman açılmıştı. Gözleri şimdi daha kararlı ve sıcaktı. Vücudunu vücuduma dayadı ve parmaklarıyla bileğimin içini okşarken yüzünü yüzümün sadece bir santim kadar uzağında tutarak soluk soluğa konuştu. “Senden uzak durmakta zorlanıyorum Mila...” Gözlerini yumdu ve kendini iyice vücuduma bastırarak benim de gözlerimin kapanmasını sağladı. “Hissediyor musun?”

O kadar fazla şey hissediyordum ki nefesimi kesiyordu; hem de acıtarak. Bir erkeği geçin, onun vücuduna da ilk kez bu kadar yakındım ve sol tarafımı ona bırakıp bu savaş alanından kaçmak istiyordum. “Ben de seni görmeyince üzülüyorum,” diye fısıldadım. “Beni üzmeye devam mı etmek istiyorsun?”

“Bana veda bile etmeden suratıma kapı kapattın Mila!” Yine aynı şeyi söylediğinde o gece, o kapıyı yüzüne örtmemin ona ne kadar acı verdiğini bir kez daha fark ettim. “Beni reddettin, bir daha bu konuyu açmamamı istedin. Öyle yapıyorum, bu konuyu açmıyorum. Söylesene, seni rahatsız eden ne?”

“Ben...” Haklıydı, söylediği her şey doğrudu ama ya duygularım? “Bu meseleyi konuşup kaldığımız yerden devam edeceğimizi düşünmüştüm.”

Saçlarıma yakın yerde derin bir nefes alarak, “Nerede kalmıştık Mila?” diye sordu. Gözlerime ufacık bir an daha bakarak yüzümün aşağısına indi ve dudaklarını benimkilere yaklaştırarak fısıldadı. “Burada mı kalmıştık?”

Neden bahsettiğini anlamıştım. “Oraya hiç gelmedik.”

“Kafamın içinde seninle çok kez orayı geçtik.”

Tüm bunları hissederek sağ kalmaya çalışmak o kadar zordu ki ruhum kalp atışlarımdan sesinden ürkmüştü. Gözlerim yaşanan anın yoğunluğu yüzünden kapandığında Hazer inler gibi bir ses çıkardı ve bileğimi, ardından vücudumu serbest bırakarak bir çırpıda benden uzaklaştı. Kolum

düşerken bedenimde bir soğukluk oldu ve ben gözlerimi açana kadar Hazer asansörü terk etti.

Gözlerimi açtığımda koridorun ucuna ilerlediğini gördüm ve asansör kapıları tekrar kapandığında titreyen elimle düğmeye dokunarak asansörü durdurdum. Aynaya dönerek ne hale geldiğime baktım. Yüzüm kızarmış, çillerim belirginleşmişti. Saçlarımı düzelterek omuzlarımdan aşağı bıraktım ve yüzümü temizleyerek sakinleşmeye çalıştım. Parmaklarım yanağımdan kayıp dudaklarımın üzerinde durduğunda bana söylediği cümleler zihnimi yaktı.

Kafamın içinde seninle çok kez orayı geçtik.

Beni öptüğünü düşünmüştü.

Daha konuşamamış ve ona soracağım hiçbir şeyi soramamıştım. Bahar Teyze bir kadınla randevuya çıkacağını söylemişti. Bunu sormaya hakkım vardı çünkü o da bana Nazım'ı sormuştu ve onunla görüşmemi istemediğini dile getirmişti. Ben de onun bir başka kadınla görüşmesini istemiyordum ama o görüşmek istediği için çok üzülüyordum.

Koridora çıkıp üzgün şekilde salona ilerlerken gergince ellerimi ovuşturuyordum. Kapıyı açıp , girdiğimde Meliha Hanım'ın güldüğünü duydum ve başımı kaldırıp baktığımda Hazer'e kendi telefonundan bir şey izlettiğini gördüm. Genzimi temizleyerek dikkatlerini çektiğimde Meliha Hanım kafasını kaldırarak gülümsedi ve beni içeri buyur etti. "Hoş geldin Safirciğim."

Nezaketimi korumaya çalışarak cevap verdim. "Hoş buldum."

İzleyici koltuklarına yöneldim ve üzerimdeki montu çıkarırken Meliha Hanım'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Hazer'le hiç selamlaşmayıp bakışmamamız dikkatini çekmiş olmalıydı.

"Müzikale iki gün kaldı," dedi, bunun için heyecanlı görünüyordu. "Bugün çalıştığımız son gün olsun, yarın ve ondan sonraki günler dinlen."

Müzikal öncesi vücudumu dinlendirmem, ruhsal olarak kendimi yatıştırırmam lazımdı. "Haklısınız," dedim sadece.

"Sen... iyi misin Safir?"

"Komik videolar izleyip gülecek kadar iyi değilim, bu da görünüyorsa sanırım."

Hazer'in boğazından bir ses çıktı.

"Anlamadım?" dedi Meliha Hanım ve onun sesindeki hoşnutsuzluk

beni kendime getirdi. Kaba tavrım için utanç duydum ve başımı iki yana sallayarak sessiz kaldım. “Sanırım iyi bir gün geçirmiyorsun, sorun yok. Başka şeylerden bahsedelim. Müzikal için elbiseni aldın mı? Ne giyeceksin? Dilersen beraber karar veririz.”

Geçen birkaç günde Gazel’le alışverişe çıkmış, evin önemli eksiklerini gidermeye çalışmış ve kıyafet için biraz para ayırmıştım. “Müzikale kadar halletmiş olacağım,” dedim nazik şekilde. “İlginiz için teşekkür ederim.”

Hazer’in de onun da arkamdan baktığını hissederek sahnenin arkasına geçtiğimde saç diplerimin terlediğini fark ettim. Kendimi güvene alarak kıyafetlerimi çıkardım ve taytım, askılı badimi giyerek saçlarımı balerin topuzu yaptım. Kendimi dans hazırladıktan sonra oyalanmadım ve müzikalden önceki son dans için kendime şans diledim.

Arkadan çıkarak sahneye yürüdüğümde başım eğikti ve kalbim acı içindeydi. Sahnenin ortasına dek yürüyerek gözlerimi Meliha Hanım’a çevirdiğimde elindeki kahveyi yudumlarırken bilgisayardan müzik açtığını gördüm. Ah, hem kendisine hem de Hazer’e kahve almıştı. Nefesimi vererek bakışlarımı başka yöne çevirdim.

“Bugün ikiniz de epey tatsızsınız, belli.” Meliha Hanım her ikimize de bakıp en sonunda gözlerini gözlerime kilitledi. “Beni anlamak istemediniz ama bahsettiğim şey buydu işte. Bakın, müzikale iki gün kala moralinizin sıfır! Özellikle senin Safır... Şu an havalara uçman gerekiyordu ama bir şeyler seni olumsuz yönde etkilemiş.”

Haklıydı ve bunu yalanlayamıyordum.

“O zaman tadımızı daha fazla kaçırma Meliha,” dedi Hazer sakince. “Doğru, onu olumsuz yönde etkiledim ama ayaklarını yerden de kesebilirsin. Sen sadece işini yap, duygularımızı bize bırak.”

Benim konuşmama fırsat kalmadığı için memnuniyet duydum ve Hazer’in sert çıkışından etkilenerek ürperdim. Meliha Hanım da bu sert çıkıştan etkilenmiş olmalıydı ki yüz ifadesi gerildi ve bir süre ağzını bıçak açmadan Han’ın yüzüne baktı. Hazer’sen... hiçbir pişmanlık hissetmeden dik dik ona bakmayı sürdürdü. Meliha Hanım kafasını sallayarak bana döndü ve bilgisayar ekranına dokunarak müziği başlattı. “Başla Safır.”

Bale yapmaya başladım ve o andan sonra hiçbir şey düşünmedim. Müzikalde en güzel görünen, en iyi dans eden balerin olacaktım ve bunun için son günümdü. Yapabilirdim, daha önce yapmıştım. Birçok kişi yüzüme karşı yapamayacağımı söylemişti, hatta dans ettiğimde neredeyse

kimse beni görmemişti ama bu müzikali kazandıktan sonra ıyığına farkına varacaklardı.

Onar dakikalık aralarla tam dört saat boyunca çalıştım ve bu süre içinde sadece dansa odaklanmaya çalıştım. Bu konuda başarılı olmuştum; tüm eksiklerimi gidermiş, dört saatin sonunda kuğu gibi süzülerek ortaya kusursuz bir performans çıkarmıştım. Performansımı bir reveransla sonlandırırken Hazer’le göz göze geldik ve o an tüm her şey bir yığıl halinde beynime üşüştü. O gece olanlar, iki günlük hasretim, asansördeki tartışmamız, onun... bir kadınla olan randevusu. Son düşüncemle ayaklarımın üzerinde duramadım ve bocalayarak neredeyse düşecek olduğumda Hazer’in ileriye doğru atıldığını gördüm. Neyse ki tabanlarımın üzerine sağlam basarak kontrolümü sağladım ve dargın bakışlarımı ondan çekerek ağzımın içinde mırıldandım.

“Gıcık, gıcık, gıcık!”

Hazer sahneye doğru bir adım attı. “Gıcık mı tuttu?”

Kafamı çevirip bir an ona baktıktan sonra ağzıma geleni düşünmeden söyledim. “Payaso guapo!”

İspanyolca konuştuğum için hiçbir şey anlamayarak kaşlarını çatı. “Al işte... Hep bunu yapıyorsun. Ne dedin ki şimdi?”

Tamamen doğrulup Meliha Hanım’a selam verdim ve bakışlarımı tekrar Hazer’le buluşturarak, “Bilmen gerekmiyor,” diye fısıldadım ve o güzelim gözlerinden ayrılarak arkamı döndüm. Sakin adımlarla sahnenin arkasına yürürken gözlerinin vücudumu sarıp sarmaladığını iliklerime dek hissettim.

Üstümü çıkardım ve kıyafetlerimi giyerek bale kıyafetlerimi yıkamak için yanıma aldım. Saçlarımı açarak beyaz kurdelemlerle bağladıktan sonra elimdeki torbayla dışarıya çıktım ve sahneden inerken Hazer’in yokluğunu fark ettim. Hemen gitmişti, üstelik bana veda bile etmeden.

“Mila, bu müzikalden önceki son görüşmemiz.” Meliha Hanım ellerini önünde birleştirerek yanıma yürüdü. “Zaman zaman sürtüşsek de azmini çok tebrik ediyorum. Başaracağına eminim. Başarılar dilemek istedim, dargın ayrılmak istemiyorum.”

“Güveninizi, emeğinizi boşa çıkarmayacağım. Teşekkür ederim her şey için.”

.....
* (İsp.) Yakışıklı soytarı!

Elini omzuma koydu. “Yolun açık olsun, ideallerinden ödün vermezsen parlayacağına eminim.”

Gülümseyerek yanından ayrıldım. Montumu koltuktan alarak kucağıma koyarken çıkışa ilerledim ve kapıyı açıp çıktım. Bir umut koridora bakınıp Hazer’i aradım ama beni bırakıp gitmişti. Saçlarımı parmağımın etrafına dolayarak koridorun sonuna yürüdüm ve bir daha asansöre binmeyi istemediğim için merdivenlere yöneldim. Basamakları inmek için köşeyi dönerken bir elin belime yerleştiğini hissettim ve ardından kuvvetle çekildim.

Beni göğsüne çekmişti.

Sırtımın göğsüne yerleştiğini fark ettiğimde tanıdık sıcaklığı endişelerimin önüne geçti ve gözlerim kocaman oldu. Merdivenin ilk basamağında, arkalı önlü dikiliyorduk. Parmaklarının sıkı tutuşu yumuşak, nazik bir hal aldı ve nefesimi kestiğinin bilincinde olarak başını başıma eğdi. Saçlarım onun beni savurmasıyla dağılıp yüzüme düştüğünde Hazer ensemin civarında derin bir nefes alarak saçlarımın bir kısmını tutan kurdeleye uzandı. O kurdeleyi alırken, “Veda etmeden gitmek istemedim,” diye fısıldadı ve saçımdan hafifçe öpüp çekildi.

Akşam olmuştu ve karanlık beni her zaman daha da ümitsizliğe sürüklerdi. O ümitsizliğe sürüklenerek sahaftan çıktıktan sonra yalnız başıma eve gelmişim ve ben eve geldikten az sonra Behram, Muazzez ve bir elektrik tesisatçısıyla bize gelmişti. Kapıyı açıp onları gördüğüm ilk an şaşırırsam da içeri buyur etmişim ve Behram yanında geçirdiği tesisatçıyla banyoya geçmişti. Birlikte şofbeni yerleştirmişlerdi. Evet, bu süre içinde bir şofben almıştık ve sanırım Gazel bunu laf arasında söylediği için Behram tanıdığı bir tesisatçıyı getirerek bize yardımcı olmuştu. Yaptığı o kadar makbule geçmişti ki neredeyse Behram’a sarılacaktım ama ne benim bunu yapmaya cesaretim vardı ne de Behram’ı zor durumda bırakmak isterdim. Tesisatçı şofbeni takıp gittiğinde bir süre Gazel’le akan sıcak suyu kontrol etmiş, mutlu olmuştuk.

Ardından kahve yapıp elimizdeki bardaklarla salona geçtiğimizde Behram ve Muazzez’in montlarını çıkardığını gördüm. Bu ev oldukça yetersiz, eksikti ama misafirlerimi elimden geldiğince memnun etmek isterdim. Gazel kapıyı kapatarak arkamdan girdi ve üşüdüğü için elektrikli

ısıtıcıya yaklaştı.

“Niçin zahmet ettin ki?”

“Ne zahmeti, afiyet olsun.”

Behram’a da kahvesini uzattığımda bana teşekkür etti ve başını önüne eğerek kahvesine baktı. Onun üç kadın içinde rahatsız olmasını anlayışla karşılayarak pencerenin kenarına yürüdüm ve duvara yaslanarak ellerimi kupanın etrafına sardım.

“Bizi çok mahcup ettin,” dedim Behram’a, minnet dolu bir sesle. “Biz de kimden yardım isteyeceğimizi düşünmüştük. Tanımadığımız birini evimize çağırmak istemedik.”

“İyi yapmışsınız,” dedi Behram kafasını sallarken. Boğazlı kazakla koyu kot pantolon giymişti. “Bu gibi durumlarda bana bir alo deyin. hallederim hemen.”

Gazel’in bariz bir hayranlıkla onu izlediğini gördüm. Behram bu bakışların ne kadar farkındaydı bilmiyorum ama üzerindeki ilgiden utanıyor gibiydi. Gazel başını sallarken, “Tamam, ben ararım seni,” dedi. Buna memnun olmuş gibiydi. “Yani... Rahatsız olmazsan tabii.”

Muazzez ve ben bakışlarımızı ikisi arasında gezdirirken Behram kahvesinden bir yudum aldı.

“İhtiyaç olduğunda ara tabii ki.”

Muazzez mırıldandı. “Onun hep arayası var gibi...”

Behram kardeşine homurdandı. “Hasbinallah...”

Muazzez abisinin azarıyla biraz utandığında aynı utancı Gazel’in de yaşadığını görerek onun için üzüldüm. Canım, duygularını saklayamıyordu. Şefkatle ona gülümserken Gazel bakışlarını kaçırdı ve sanırım kendine kızarak sessizce bir şeyler mırıldandı. Muazzez’in kahvesini içerken güldüğünü gördüm, sanırım abisiyle Gazel’in arasındaki şeyi anlar gibi olmuştu. Onu izlediğimi gördüğünde ben de gülümsedim.

Muazzez kupasını kucığına indirirken, “Müzikaline çok az kalmış, heyecanlı mısın?” diye sordu.

Yeşil şalın onun beyaz tenine ne kadar çok yakıştığını düşündüm. “Sen nereden öğrendin?”

Yanakları kızardı. “Han’dan.”

Yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutarak başımı salladım. “Evet, cumartesi akşamı.” Sırtımı duvardan ayırdım. “Hatta sizi de orada görmekten

memnuniyet duyarım.”

Gözlerinin içi parladı. “Çok isterim.”

Koltuğa yürüdüm ve torbanın içinden iki davetiye çıkardım. Dönüp davetiyelerden birini Muazzez’e uzatırken, “Güzelliğinle orayı daha da güzelleştireceğine eminim,” diyerek aramızı yumuşatmaya çalıştım.

“Hazer dansını o kadar methetti ki izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Hazer’in insanlara dansımdan bahsettiğini bilmiyordum, bunu duyunca utanmıştım. Bakışlarımı kaçırarak diğer bir davetiyeyi Behram’a uzattım.

“Bu davetiye sen ve Gazel için,” dedim gülümseyerek. “Çift olarak size bir davetiyenin yeteceğini düşünüyorum.”

Behram’ı bir öksürük krizi tuttuğunda birinin bacağını cımcıklediğini fark ederek yerimden sıçradım. Arkamı döndüğümde Gazel’in gül-mekle kızmak arasında kalarak bana baktığını gördüm. Ağzını sessizce kıpırdattı: *Çocuğu utançtan öldüreceksin!*

Ben geçip Gazel’in yanına otururken Behram hâlâ öksürüyordu. Muazzez şaşkınlığını atmış, abisinin sırtını sıvazlıyordu. Hayretler içinde, “Anneme, seni biriyle tanıştırmak istiyordum dedğin... Gazel miydi?” diye mırıldandı.

“Muazzez!”

Behram yüksek sesle adını söyleyerek ona döndüğünde Gazel’in dudaklarından şaşkınlık ifadesi döküldü. Muazzez özür dileyen bakışlarla abisine döndü ama Behram kıpkırmızı olmuştu. Başımı çevirip Gazel’e baktım. O da bana döndü ve gerçeklerin önüne geçemeyeceğini fark ettiğinde sessizce yutkundu.

Çok geçmeden Behram benden montlarını rica etti. Onları arabaya kadar uğurlarken Behram’ın mahcubiyetle âdeta yerin dibine girdim. Kardeşini koltuğa oturttu, bana ve Gazel’e güzel geceler diledi. Şoför koltuğuna yerleşti, veda ederek sokaktan uzaklaştı.

Bir süre sokakta durup arkalarından baktık ve Gazel ağlayarak içeri girdiğinde hiçbir şey yapamadan onu takip ettim. Eve girip kapıları kilitledim ve salona geçip o gri koltuğa oturdum. Gazel koltuğun diğer köşesinde oturup sessizce gözyaşları dökerken dizlerimi kendime çekerek uzun uzadıya duvarları izledim.

Gazel’i seviyordum, kırılıp dökülmesini istemiyordum ama bir yalan söylediyse bedelini ödemeliydi. İş çıkırından çıkıyordu, hâlâ nasıl farkın-

da olmadığını anlayamıyordum. Hazer'in de bu konuda sabrının taşıdığına emindim, dostunu kandırmak vicdanına büyük bir yük oluyordu. Başımı çevirip Gazel'e baktım ve net bir sesle konuştum. "Gerçeği bir hafta içinde söylemezsen olan biteni Behram'a ben söylerim Gazel. Çok üzgünüm, bana başka seçenek bırakmadın."

Bu söylediğime inanamıyormuş gibi suratıma bir süre baktı ve ardından acılı bir gülüş dudaklarından kayıp geçti. Kırıldığını biliyordum ama daha fazla kırılmaması için çabalıyordum. Dudakları aralandı, diyeceği bir şeyler olduğu belliydi ama cep telefonum ondan önce davrandı ve melodi salonda çınladı. Bu sesle bakışlarımız ayrıldı Telefonu çıkarıp ekrana baktım.

Sadece Hazer ♡

Arıyordu. Elim kalbime gitti ve tam bir saniye içinde sanki onlarca şarkı bizim için çalmaya başladı. Bu şarkıya ritim veren kalp atışlarımdı. Gereksiz şekilde koltuktan fırladım ve soluğu camın yanında alarak telefonu yanıtladım. Kulağıma yasladığımda ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ve neyse ki Hazer önce konuşarak bana yardımcı oldu.

"Mila, Mila, Mila..."

"Hazer," dedim derinden gelen bir sesle. "Merhaba."

"Canını yediğim ya, merhaba diyor..." Sesi baygındı kelimeleri çok da seçilebilir değildi, yuvarlıyordu. "N'aber kız?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Affedersin, bana mı diyorsun?"

"Kızım," dedi ani şekilde yükselerek. Arkadan birtakım boğuk sesler geliyordu, Kerem'in sesini de duyuyor gibiydim. Hazer onu susturmaya çalışıyordu ve ne olduğunu anlayamamıştım. "Benim senden başka canım var sanki..."

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi şaşırdım ve durumu için endişe ederek, "İyi misin?" diye sordum.

"Sen bana bir şey diyordun," dedi Hazer, sesi pürüzlüydü ve sık sık esniyordu. Uykulu muydu? Kerem'in, "Hazercğim, ayaklarını şuraya koyar mısın?" dediğini duydum ve biraz daha şaşırdım. Hazer oflayıp devam etti. "Mi, mi..."

Sakince gülümsedim. "Mi vida."

"Haa." Hazer hattın diğer ucunda güldü. "Mi vidan mıyım ben senin?"

Kızardım. "Öyle oldun, hiç beklemiyordum."

“Ya ağzını ye...”

“Hazer Bey!” Kerem sabırsızca bağırdı ve Hazer’in cümlesi yarım kaldığında kaşlarını çatmıştı. Neden tartışıyorlardı? Hazer’in ona bağırdığını işittim, ardından Kerem isyan eder gibi konuştu. “Hazer Bey arabayı sürmeye çalışıyorsunuz ama orası direksiyon değil, zaten siz de arka koltukta oturuyorsunuz! Arka koltukta direksiyonun ne işi var?”

“Direksiyonu tutuyorum ya işte,” diye bağırdı Hazer. Sesi artık uzaktan geliyordu.

“Hazer Bey, tuttuğunuz benim kafam!”

Dudaklarım kıvrıldı, neler olduğunu tam anlamamıştım ama Hazer ve Kerem’in atışması keyifliydi. Önce Hazer’in bağırdığını, daha sonra ise Kerem’in, “Allah’ım, bu kuluna yardım et,” diyerek yakındığını duydum. Sesler boğuktu, sanki telefon kulağında değildi. Onunla konuşabileceğimiz için mutlu olmuştum ama doğru düzgün konuşamamıştık.

“Adam kafayı yedi,” diye isyan ettiğini duydum Kerem’in, büyük sıkıntı çekiyormuş gibi. “Müslüm Gürses dinliyor, rakı içip kafayı buluyor...”

İşte her şey şimdi yerli yerine oturmuştu. Hazer alkol almıştı, bu yüzden de pervasızca konuşuyor, ne yaptığını bilmiyordu. Huzursuzca alnımı duvara daha sert bastırırken Hazer’in Kerem’e bağırdığını duydum ve az sonra sesini hattın diğer ucunda duydum. “Mila? Gece Yarısı Güneşi’im?”

“Buradayım Hazer.”

“Bu Kerem bizi ayırmaya çalışıyor,” dedi. Muhtemelen Kerem telefonu elinden almıştı ve Han buna epey kızmıştı. Kıpırdandığını ve gıcırta seslerini arka perdeden alıyordum. “Gücü yetebilirmiş gibi... Seni var ya Mila, seni gördüğüm yerde öpmeyen şerefsizin tekidir! Karşıma sakın çıkma var ya, seni öyle bir öper...”

“Hazer Bey, size şu rakıyı ağzınızla için dedim ama siz bir tarafınızla içince böyle oldu işte!”

Hazer’in sesi tekrar hattan düştü ve boğuk seslerin ardından arama sonlandı. Telefon kulağımda kaldı ve gözlerim hayretle açıldı. Tüm her şeyi bir yere kadar makul karşılıyor, onunla konuşmaya çalışıyordum ama sarf ettiği son cümleler... Şok ediciydi. Alkollü olduğu için söylemişti ama söylemişti işte: Karşıma çıktığın ilk yerde demişti, sakın karşıma çıkma diye de eklemişti. *Seni öperim, seni öyle bir öperim ki*, demişti.

Tanrım!

Titreyen parmaklarımı dudaklarımın üzerine koydum ve beni tanı-
buradan, dudağımdan öpmeyi istediğini idrak etmeye çalıştım. Yanaşı-
dan, yüzümün herhangi bir başka yerinden öpmekten bahsetmiyordu.
Onu öpmek... Nasıl olurdu ki acaba? Sarhoş mu ederdi beni? Ya çok
seversem ve hep istersem ne olacaktı?

Müzikale bir gün kalmıştı. Fakat hâlâ mutsuzdum.

Dün gecedен beri onu ve bahsettiği şeyi düşünüyordum. Saatlerir
nasıl geçtiğini bile bilmiyordum. Gece sık sık uyanmış, yine rüyamda
Hazer'i gördüğüm için bir süre uyuyamamıştım ve sabah erken saatte
kalkarak Gazel'le hastaneye gitmiştim. Hazer'in ona aldığı randevu bu-
gündü ve dostumu yalnız bırakmak istememişim.

Doktor Gazel'le konuşmuş, birkaç test yaptırmıştı ve sonuçlarının bir-
kaç gün içinde çıkacağını söylemişti. Hastaneden uzaklaştığımızdaysa ya-
rınki müzikal için kıyafet aramak üzere çarşıya inmiştik ve şimdi bir mağa-
zaydık. Gazel heyecanla benim için tütü, mayo, güzel saç tokaları bakıyor-
du. Burası maddi olarak beni aşan bir mağazaydı ama o görünce girmiştik.

Gazel arkamdan seslendi. "Burada da mı bir şey beğenmedin?"

Beğendim ama param yok.

Kafamı iki yana salladığımda kolumdan tutup beni mağazadan çı-
kardı.

"Hangi renk istiyorsun peki?"

"Gri," diyerek derhal cevapladım. "Ama... solgun göstermesinden
korkuyorum."

"Taşlı bir şey bakarız, internette çok güzel şeyler görmüştüm. Mesela
mayonu taşlı alırsız, tütününü daha düz."

"Olabilir canımın içi."

Bir başka mağazaya girdik ve adımımızı atar atmaz gözüm doğrudan
bir kıyafete çarptı. İleride, askısındaydı. Gri değil, beyazdı ama çok hoş-
tu; dakikalardır gördüğüm en iyi kıyafetti. Bu yüzden doğrudan ilerledim
ve kumaşına dokunarak yarın gece kendimi bu kıyafetin içinde hayal et-
tim. Evet, bu kıyafeti istiyordum.

Gazel de bu kıyafeti benim kadar beğendiğinde çalışan hanımefen-

di bize yardımcı oldu ve bedenimi bulup kısa süre içinde kıyafeti paketledi. Ücreti ödeyerek mağazadan ayrıldığımızda Gazel heyecanlı bir şekilde çok güzel görüldüğümünden, yarın kazanacağımın emin olduğunu söyledi. Ben de öyle ümit ediyor, sürekli dua ediyordum. Üstelik yarın kazanırsam şirket tarafından toplu para alacaktım ve o para benim için çok ama çok mühimdi. Evimi daha güzel dizebilir, ihtiyaçlarımı karşılayabilirdim.

Gazel koluma girdiğinde açık bıraktığım saçlarımdan bir tutamı parmağımın etrafına dolayarak bayır aşağı yürümeye başladım, yollar oldukça dikti. Gazel yarın kendisinin ne giyeceğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu ama cümlelerini kaçıırıyordum. Çünkü aklım başka yerdeydi; kalbimin olduğu yerde, Hazer’de. Dün yaşananlar, Bahar Teyze’nin söyledikleri, Hazer’in bu akşam bir kadınla randevuya çıkacak olması...

Belki Bahar Teyze yanlış anlamış, beni de yanlış bilgilendirmişti. Eğer gerçekten bir kadınla randevuya çıkacaksa da bu benim Nazım Bey’le randevuya çıkmamdan farksız olurdu. Ki bu hiç hoş değildi. Nasıl yapardı? Hiç mi düşünmezdi ona güceneceğini? Sokağın köşesini dönerken başımı kaldırdım ve hiç ummadığım bir karşılaşma yaşadım.

Nazım Bey, tıpkı benim gibi sokağın köşesini dönüyordu.

İkimiz de birbirimizi görerek duraksadık ve geriye sıçrayarak şaşkınca birbirimize baktık. Gazel de benim durmamla durdu ve Nazım’ın yüzünü derince bir gülümseme kapladı.

“Merhaba,” dediğinde, Nazım karşılaşmamızdan memnuniyet duyarak yanıtladı. “Merhaba Safır.”

“Beyefendi...”

Gazel’in sesini duydum ve tanımadığı için Nazım’a anlamsız şekilde baktığını gördüm. “Nazım Bey,” dedim Gazel’e, onları tanıştıtararak. “Arkadaşım, Gazel.”

Nazım bakışlarını benden çekmekte vakit harcadığında rahatsızca kıpırdandım ve sonunda bakışlarını çekip elini Gazel’e uzattığında rahatladım. Gazel ona uzatılan eli parmaklarının ucuyla tutarken, “Memnun oldum,” dedi Nazım’ı süzerek.

“Ben de.” Gazel’e gülümseyerek tekrar bana döndü. “İnan karşılamamız tamamen tesadüf, bana da sürpriz oldu.”

Düşüncelerimden mahcup olarak, “Kusura bakmayın,” dedim, muhtemelen böyle düşündüğümü bildiği için.

“Tasalanma güzelim,” dediğinde bu samimi kelimenin şaşkınlığını ya-

şayarak kaşlarını çatıttım. Kendisi huzursuzluğumla ilgilenmeden devam etti. “Ee nasılsın, nereden böyle?”

Ben kendisini geçiştiren bir cevap vermeden önce, “Hazer’in yanından geliyorduk,” dedi Gazel, beni şaşırtarak. “Siz tanımazsınız tabii Hazer’i, Safir’in erkek arkadaşı. Siz nereden tanışıyorsunuz?”

Bu yalan karşısında yüzüm kızardı ama Nazım Bey yalan söylediğini anlamamıştı, gözlerini dikip Gazel’in yüzüne sert sert baktı. “Tanıyorum,” diyerek keyifsiz bir sesle cevap verdi. “Biz de Safir’le tesadüf eseri tanıştık, yaşadığım en güzel tesadüflerden biriydi.”

“Aa.” Gazel samimi şekilde gülümsedi. “Safir de Hazer için aynı şeyi söylemişti.”

Tanrım! Bu kız ne ara bu kadar kolay yalan söyleyebilir olmuştu? Dirseğini sıkıduğmda yüzünü buruşturdu ve Nazım burnundan derince soluyarak bakışlarını bana çevirdi.

“Her neyse, seninle karşılaşmaktan mutluluk duydum Safir. Mesajıma cevap vermedin ama hep yanıt beklediğimi unutma. Müsaadenle geçeyim, çok yakında görüşürüz.”

Ben daha cevap vermeden yanımdan yürüyüp kayıplara karıştı. Gazel’e dönüp elimle koluna vurdum ve o homurdandığında, “Bir daha yalan söylediğini duymayacağım,” diyerek kızdım ona. “Ayaküstü kaç yalan söyledin! Neden yaptın ki bunu?”

“O adamda Galip’in bakışlarını gördüm,” dedi. Huzursuzluğu gözbebeklerini kaplamıştı. “Hiç hoşlanmadım! Belli, o hoşlanmış sende. Ne bileyim, Hazer’le olduğunu bilirse kendini törpüler diye düşündüm.”

Kafamı iki yana sallayarak Gazel’in koluna girdim ve içimden, *Fakat Hazer’le değilim, hatta o başkasıyla... diye geçirdim.*

Sessizce metro durağına yürürken Gazel, Nazım’la nasıl tanıştığımızla alakalı birkaç şey sordu ve bana alınan çiçeğin sahibinin o olduğunu öğrendi. Hâlâ huzursuzdum, sürekli telefonumu çıkarıp ondan gelecek bir çağrıyı bekliyordum. Beraber geçirdiğimiz bu üç ayda, özellikle son zamanlarda bana sürekli mesajlar atar, arardı ama şimdi... Yumruklarımı sıktım ve metro durağına vardığımızda bir anda telefonuma uzanarak hiç düşünmeden Bahar Teyze’ye mesaj attım.

Gönderilen: Bahar Teyze

İyi akşamlar Bahar Teyzeciğim, umarım çok iyisindir. Bunu başka kimseden isteyemezdim, bu sebepten rahatsız

ediyorum. Rica etsem Hazer'in bu akşamki randevusunun nerede olacağını benim için öğrenebilir misin?

Gidip ne yapacaktım? Randevularını mı bölecektim? Ne büyük terbiyesizlik! O hanımefendiye de büyük kabalık olurdu ama en azından gidip görmek, uzaktan izlemek, Hazer'in bir başka kadına nasıl davrandığına bakmak istiyordum.

Gönderen: Bahar Teyze

İyiyim kuzum, daha iyiyim :) Hazer'in sekreterini aradım, adresi aldım. Sana konum atarım da bu konum mereti nereden atılıyordu?

Bu mesajın ardından bir mesaj daha geldiğinde telefonu yumruğumun içine aldım ve bir süre hareketsiz kaldım. Ya eve gidecek, yarın için hazırlanacak, güzel bir duş alıp uyuyacaktım. Ya da gidecek, o randevuyu uzaktan izleyecek, hissettiğimden bin kadar beter hissederek eve dönecektim. Neden dönüp evimde güzel bir gece geçirmek yerine oraya gidip kalbimi kıracak şeyi görmek istiyordum ki?

Bana ne oluyor? diye bağırarak istiyordum. *Size hiç oldu mu?* diye sormak istiyordum önüme gelene.

"Metro geldi."

Bakışlarımı raylardan alarak kendisine döndüm. "Benim bir yere uğramam lazım."

Şaşırarak bana baktı. "Nereye şimdi birdenbire?"

"Gitmeden evvel bin," dedim ve içini rahatlatmak için dudaklarımı kıvırdım. "Aklın kalmasın, gelince anlatırım."

Kararsız göründü çünkü hakkımda öğrendiği gerçeklerden beri bana karşı daha korumacıydı. Gülümsemem onu ikna etmiş olmalıydı ki uzattığım torbayı aldı, gelen metroya bindi ve hareket ederken bana el salladı. O bakış açımdan çıkana kadar gülümsedim ve sonra beş parmağının beşi de kesilmiş bir insan gibi hüsrana içinde arkamı döndüm.

Serin havaya çıktığımda soğuk hava yüzümü üşüttü. İnsanlar bir yere yetişmek için koşup duruyorlardı ama ben sadece kaçmak istiyordum. Kalbime bir ok saplanmış gibiydi ama derinine inene kadar o okun zehirli olduğunu fark edememiştim.

Adrese baktım ve buraya yakın bir yerde olmasına şükrettim. Fakat hangi araca binip gideceğimi bilemiyordum, bu yüzden taksi çevirmek mantıklı gelmişti. Zaten nasıl bir duygu gözlerimi döndürdü bilmiyorum

ama o an taksiye vereceğimi ücretin fazlalığını bile göremedim.

Gittiğim yer bir restorandı muhtemelen. Gerçekten bir kadını yemeğe çıkarmıştı. Sadece bakıp dönecektim, zaten başka ne yapabiliirdim ki? Sonra Hazer'le hiç barışmayacaktım, küs kalacaktım işte onunla! Duygularımı bu kadar boş verdiğini düşünmek sırtımda bir ceset taşıyormuşum gibi ağırlaştırıyordu kalbimi.

Taksi durduğunda etrafıma bakma fırsatı bulamadan ücretimi ödedim ve kapısını araladım. Kendimi dışarıya attığım an yağmur damlaları saç diplerime düştü ve kalbim müthiş derecede hızlandı. Taksinin kapısını kapattım ve etrafımda dönüp nerede olduğuma baktım. Ağaçların arkalarında kalmış villaların çatılarını görüyordum ama benim dikkatimi çeken tek yer sokağın ucundaki, etrafı camlarla çevrili restorandı.

Aklım almıyordu, orada oturup bir kadınla yemek yediğini, konuştuğunu, bir şeyler paylaştığını düşünmek... Yüzümü buruşturdum ve hızla uzanıp kazağımın yakasını çektişirdim.

Ona kızgındım, açıkça söylemese de kendisi Nazım'dan uzak durmamı istemişti. Gerçi ben de ondan başkasına yakın olmak istemiyordum ancak şimdi bu yaptığı... Gözlerimdeki ıslaklığı hissettim, rüzgâr yüzünden gözlerim acımış olmalıydı değil mi? Omuzlarımı dikleştirdim ve kaldırıma çıkıp restorana doğru yürürken, yanından geçtiğim lunaparka baktım. Eski, yıpranmış bir lunaparktı ve ışıklar yanıp sönüyordu.

Restoranın önüne kadar yürüdüm ve merdivenlerini çıkmadan önce içeri baktım. Bir adamla bir kadın görmeyi bekliyordum; yakışıklı bir adam ve muhtemelen güzel bir kadın... İçeride sayılı müşteri vardı ama kalbimi parçalara ayıracak hiçbir şey yoktu. Evet, Hazer yoktu, mekânda bir kadınla yemek yemiyordu. Hızla cama yapıştım ve gözlerimi korkuyla açarak bir daha baktım. Yoktu işte!

Belki gitmişlerdi. Belki de Hazer onu evine bırakmıştır veya... bırakmamıştır.

Ellerimi camdan indirdim ve böyle olmadığını, aslında buraya hiç gelmediklerini düşündüm. Burada yemek yemediler, oturup birbirine gülümsemediler, beraber ayrılmadılar. Fakat...

Ellerimle yüzüme nazik davranarak gözyaşlarımı sildim ve arkamı dönüp geldiğim yolu yürümeye başladım. Yanımda taksiye yetecek param yoktu, belki otobüs durağına kadar taksiyle gider, ondan sonra akbilimle yoluma devam ederdim.

Nasıl gideceğim önemli değildi. Sadece onu düşünüyor ve buna engel olamıyordum. Yağmur hızlandığında etrafta taksi aradım. Kendimi koruyarak kaldırımda yürürken yanından geçtiğim lunaparka baktım ve ışıklarının hâlâ yanıp söndüğünü gördüm. Bir kez lunaparka gitmiştim ama param olmadığı için hiçbir şeye binememiştim. Lunapark yönünde birkaç adım attığımda içerisinin gerçekten çok ıssız olduğunu gördüm. Yüzümü havaya kaldırdım ve sayısız yağmur damlasının yüzüme inişini hissederek saçlarımı ellerimle geriye ittim.

“Muazzam görünüyorsun.”

Sessizliğe o kadar alışmıştım ki bu sesi duyduğumda çığlık atarak sıçradım ve gözlerimi korkuyla açtım. Ve işte orada, karşımdaydı. Az daha yere düşüyordum ki beni bakışlarıyla tuttu ve düşmekten son anda kurtardı. Elimi korkuyla çarpan kalbime yasladığımda karşımda durduğuna inanamayarak gözlerimi kırptırdım. Fakat buradaydı, banktan kalkmış, tam karşımda, karanlığın ucunda duruyordu ve dudaklarının arasında yanan bir sigara vardı.

Üzerinde ona müthiş yakışan bir takım elbise vardı ve bir eli kumaş pantolonunun cebindeydi. Üzerindeki takım griydi, lunaparkın yanıp sönen ışıklarında bunu seçebilmişim. Kaşları çatılmıştı, sigarayı dudaklarının arasından çekip aldı ve burada olduğuma inanamıyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü.

“Senin burada ne işin var?” dedi ama sesi bir soluktan öteye gidememişti.

Burada olmama haklı olarak şaşırmıştı ama ben düşüncelerim doğru çıktığı için perişandım. Gerçekten bir kadınla randevuya çıkmış, muhtemelen restorandan sonra yolu buraya düşmüştü. Burnumu çektim ve o bana doğru bir adım attığında bakışlarım gri takımına düştü. O kadın için mi giymişti bu gri takımı? Hep benim için giyerdi oysaki...

“Mila, nereden çıktın se...”

“Bir de gri takım elbise mi giydin?”

Sesimin duyulmadığını, dudaklarımın neredeyse kıpırdamadığını hissetmişim ama sesim yankılandığında bağırdığımı fark ettim. Bir an bu ayıbım için gözlerimi büyüttüm ve Hazer’in de aynı şekilde şaşırdığını görerek olduğum yerden ileriye atıldım. Saçlarım hızım sebebiyle omuzlarıma çarparken soluğu onun yanında alarak ellerimi nezaketsizce omuzlarına indirdim.

“Bir kadınla randevuya çıkıp bir de gri takım elbise giyerek hazırdın mı?”

Bana delirmişim gibi baktı. O bakışları gördüğümde bir an ne yaptığımı, nasıl kabalaştığımı fark ettim ve omuzlarına vurduğum gerçekçiye yüzleştim. Tanrım, aklımı mı yitirmiştim? Gözlerim büyüdü ve utarcasına rime kazınırken Hazer’in eli ansızın belime yerleşti. Beni belimden çekerek vücuduna yasladığında karınlarımız kabaca birleşti ve Hazer yüzümde tehlikeli bir yakınlık kurdu.

“Ne randevusu?”

“Bir kadınla olan randevudan bahsediyorum tabii ki! Yaptığın her yakışık alan bir şey değil! Kadınlarla randevuya çıkacaksan bana ~~örne~~ bakmamalısın! Şu yaptığına bak, senin yüzünden bağırıyorum ki bez bağarmayı hiç sevmem. İlişki tarzın ne bilmiyorum ama ben tekeşiliği savunurum!”

Hazer duyduklarına inanamıyor gibiydi, bir eliyle gözlerini ovuşturdu. “Neden bahsettiğini izah eder misin Mila?”

“Bana güzel duygulardan bahsedip başka kadınlarla randevuya çıkmadan bahsediyorum!”

Hazer belimdeki elini çekti ve beni bıraktığını düşünürken diğer elini belime yerleştirdi. Çektiği elinde yanan sigarası olduğunu gördüm. Sigarayı benden uzaklaştırırken gözlerini yüzümün aşağısına indirerek dişlerinin arasından bir fırt çekti.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum. Üç aydır hiçbir kadınla randevuya çıkmadım.”

Parmaklarım gri ceketinin ütüsünü bozacak kadar sıkı tutarken, “O halde burada ne yapıyordun?” diye sordum.

“Çoğu zamanki iş yemeklerinden biriydi,” dedi sakince.

“Aman Tanrım!”

Sadece iş yemeği miydi? Bahar Teyze yanlış anlamış, beni de yanlış bilgilendirmişti. Utanç damarlarımda âdeta aktı ve başım mahcubiyete önüme düştü.

“Sen biriyle randevuya çıktığımı mı düşünmüştün?”

“Annen...” Dilimle dudağımdaki yağmur damlasına dokundum. “Konuştuğumuzda senin bir randevun olduğunu söylemişti. Aslında ben Hazer öyle şey yapmaz dedim ama...”

“Anne!” Bezmiş gibi konuştu. “Deli edecek bu kadın beni yahu!”

“Ah!” Tabii ki annesi bunu bilerek yapmıştı; sırf bir araya gelmemiz için bana böyle bir bilgi vermişti. Beni kandırmıştı! Ona bir süre trip atmak istiyordum çünkü mahcup olmuştum. “Biriyle randevuya çıkmadın.”

“He Mila, çıktım! İki bıyıklı adamla hem de! Birbirimizi epey süzdük ama pek elektrik alamadık!”

Sabrı taşmış gibi görünüyordu ve onu kızdırdığım için üzülmüş-rüm. Parmağımı dişlerimin arasına alarak ona suçlu bakışlar atarken Hazer iç çekti ve elinde sigara olan elini uzatıp saçlarımı elinin tersiyle arkaya attı.

“Sen bir kadınla randevum olduğunu düşündüğün için mi buraya geldin?” Islak kirpiklerinin altındaki amber renkli gözleri, bir ateşin üzerindeki su gibi kaynamaya başladı. “O yüzden mi bu kadar fevri hareketler yaptın, üzüldün ve nezaketini bile kaybettin?”

“Bir kadınla randevuya çıkmanın hiç hoş olmayacağını düşündüm de...”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Ya...”

“Peki benimle bir randevuya çıkar mısın?”

Dudakları aralıklı kaldı ve beyaz dişlerinin bir kısmı göründü. Burundan derin bir nefes alarak parmaklarıyla sırtımda daha fazla yer kapladı ve alnını yumuşakça alnımın üzerine koydu. Tanrım bu hisse bile hasret kalmışım.

“Bırak da bu teklifi senin gibi güzel bir hanımefendiye bizzat ben edeyim.”

“Han...”

Elimi indiriyordum ki bileğimden tuttu ve beni şaşkına çevirerek az önce dişlerimin arasından çıkardığım parmağıma sert bir öpücük bıraktı. Bu çok fazla samimiyet barındıran öpücükle şaşkına döndüm.

“Hazer!”

Sırıtiyordu. “Neee?”

Parmağımı elinin arasından çektim ve neyse ki Hazer buna izin verdi. Nasıl yapmıştı, hiç mi rahatsız olmamıştı anlamıyordum. Nefeslerim aşırı derece hızlandığında bakışlarımı kaçırarak oldum ama Hazer ani şekilde çenemden tuttuğunda bunu başaramadım. Kemikli parmakları yüzümü yüzüne kaldırdı ve tenime düşen yağmur damlaları bile ateşinin altında sıcacık oldu. Onun parmağının nabzını, kendi nabzımı, kokusunu, nefes

alıp verişini, kalp ritimlerini... Her şeyini görecek, hissedecek kadar yakınına çekti yüzümü ve ayaklarımı tamamen yerden kesti.

"Gri olan ne varsa senin için giyiyorum ve randevulara seni çıkarmak istiyorum..." Nefesini tuttu ve acı çekiyormuş gibi inleyerek ihtiyaç yüklü bakışlarını gözlerime yöneltti. "Yağan bu yağmurun altında seni öpmek istiyorum."

"Hazer, n'olur..."

Nefesi dudaklarıma çarptı. "Ölüp bitiyorum kızımı bir kere öpebilmek için, görmüyor musun?"

Tanrım, gözlerimi açıp yüzüne bakamazdım. Dudakları da kollarının arası kadar güzelse... Elimin altında kalp atışlarını hissederek fısıldadım.

"Çok utanıyorum."

Dudaklarından sert bir soluk döküldü ve elleri gevşediğinde çıkmak için bir an bile beklemedim. Hiç istemiyor olsam da kollarının arasından çıktım ve ona sırtımı dönerek parkın ilerisine doğru adımlar attım. Ellerimi uzatıp saçlarımin arasına sokarken yüzümü de bir kez daha bu yıldızlı geceye kaldırdım ve iri damlaların altında sakinleşmeyi bekledim. Bir erkekle beni öpmesi hakkında konuştuğuma, dahası bunu istediğime inanamıyordum. Saçlarımin geriye atarken kurdelemin kaydığını fark ettim ve ilerideki atıklarincaya doğru ilerledim. Işıklar yanıp sönmeye devam ediyordu.

"Buraya gel, kaçma."

Bir atıklarincanın ipinden tutarken dönüp omzumun üzerinden ona baktım. Kararlı adımlarla yanıma yürüyordu. Kafamı iki yana sallarken geriye doğru adımladım ve atıklarincalara çarparak ondan uzaklaştım. Hazer belki de ilk kez kendi bildiğini okudu, sınır tanımadan üzerime yürüdü ve elini uzatıp beni yakalamaya çalıştı.

"Söylesene aklından hiç mi geçmedi? Bir an bile beni öpmeyi düşünmedin mi? Hayalini hiç mi kurmadın?"

Ondan kaçmaya çalışarak kafamı iki yana salladım. "Gelme üstüme."

"Ben kurdum," dedi, sertçe alnına düşmüş saçlarını başının arkasına doğru atarken. Sesi çatlıyordu, boğuk ve karanlıktı. Işıklar gölgeler halinde yüzünde şekilleniyor, yüzünden yağmur damlaları akıyordu. "Sana karşıma çıkma demiştim! N'olur bir kere bırak kendini..."

Bırakabilir miydim? Zaten bırakmayı istemiyor muydum? Tanrı biliyor ya, çok istiyordum. "Düşündüm," diye fısıldadım, gözlerimi aralıklı dudaklarına indirerek.

Hazer'in dudağı kıvrıldı gülümsemesindeki karanlık, güzel bir günah gibi beni yakınına çağırdı. Yutkundu ve âdemelması boynunda hareketlendi. Bana doğru bir adım daha attı.

“Korkutuyor muyum seni Mila? Sen ürkme, hiçbir niyetimi yanlış anlama diye sabırla bekledim ama... Kahretsin, ne kadar güzelsin!”

İltifatları mantığını tamamen eritiyordu. Elimi uzatmak, onu yakınıma çekmek istiyordum. Artık üstüme gelmiyordu, durmuştu ve benden bir şeyler bekliyordu. Onun beni kırıp dökmek için uğraştığını görmemek delilik olurdu. Başımı yana yatırdım ve ihtiyaç yüklü bakışlarını izlerken dönüp bir de arkama, karanlık yola baktım. Ya şimdi ona sırt çevirip o karanlığa doğru yürüyecek ya da onu kendime çekip hayatımın öpücüğünü alacaktım.

Önüme döndüm ve ona ilerlemeye başladım.

Vücutlarımız zamandan bile hızlıca birleşti ve etrafımızdaki ışıklar yanıp sönmeye devam etti. Ellerimiz hızla birbirimizi buldu ve benim ellerim onun ceketinin yakalarına asılırken onun elleri yüzüme yerleşti. Birbirimizi ölüme giderken tutmuş gibiydik ve yağın yağmurun altında, elle tutulacak kadar yoğun duygularla birbirimize baktık.

Hazer. Yüreğimin delice koştuğu adam... Ben ölürken gelmişti; kara bulutları kenara çekip güneşi tepeme dikmiş, toprağına su vermişti. Hazer'in bakışları cehenneme bir komşu gibi cayır cayır yanarken, “Sus,” diye fısıldadım. “Sus ve beni öp.”

Boğazından çıkan o derin sesin ardından, yüzümü daha sıkı tuttuğumu hissettim. Gözlerim duygu yoğunluğuyla yarı yarıya kapanırken elimdeki kurdele ceketinden sarktı. Hazer dediğime inanamamış gibi ıslanan, titreyen yüzümü dolu dolu ve apaçık bir ilgiyle izledi. Beni öpecekti, ona karşılık verebileceğimden emin değildim ama vücudumdaki her hücrenin bu öpücüğü hissedeceğinden emindim.

“Bir kere öpsem ikinin hatırı kalır,” diye fısıldadı yüzü yüzüme tamamen yaklaştığında. Nefesimin ucundaydı, aramızda bir kalp çırpıntısı kadarlık bir mesafe vardı yalnızca. Işıklar yanıp sönüyordu ama yüzünün her çizgisini seçebiliyordum. Yakasına asılmış, ihtiyacım olan şeyi almak için ürkek, heyecanlı gözlerle ona bakıyordum.

Ve şarkı bizim için çalmaya başladı, Hazer'in dudakları dudaklarıma yaklaştı.

Denizler gibi derin sana olan sevgim.

Sana ne kadar verirsem, o kadar çoğalıyor bende kalan,

*Sonsuz çünkü ikisi de, diyor William Shakespeare.**

Şimdi bu öpücük de sonsuz olur mu? diye düşünüyorum o dudaklarıma yaklaşıırken. *Sonsuz olan güzel olur mu?*

Hazer'in dudağı kaçınılmaz şekilde iki dudağımın arasına yerleştiğinde dünya üzerinde sonsuz olmasını istediğim tek şeyin bu his olacağını düşündüm. Dudaklarımız birleştiği an Hazer'in boğazından bir ses çıktı ve dudaklarım bu baskı altında kendinden geçti. Her ikimizin de gözleri kapandı ve titreyen ellerim yakasından tuttuğu gibi içgüdüsel olarak onu kendine çekti. Hazer ilk an hareketsiz kaldı, ardından titreyen, yumuşak dudakları izin alır gibi dudaklarımın üzerinde hareket etti.

Ben bu ana kadar hiç yanmamışım,

Ben daha önce sıcak bile olmamışım.

Kafasını yana yatırdı ve bir eli yanağımdan arkaya uzandı. Kemikli parmakları ensemden girerek saçlarımı avcunun içine topladı ve beni kendine daha çok bastırdı. İlk anda yumuşak başlayan öpüşme dudaklarımın kıpırdanışıyla büyüdü, sertleşti ve kalbi elimin altında çarptı. Tecrübesiz, telaşlı dudaklarım sadece hislerime güvenerek ona karşılık vermeye çalışırken o şarkının uğultusuyla başım döndü. Nefes almaya ihtiyacımız yokmuşçasına birbirimize sokuldukça sokuluyor, sayısız yağmur damlalarının altında birbirimizi keşfediyorduk.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

* William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, çev. Özdemir Nutku (Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2022), 43.

“MÜZİKAL”

*Ve işte bu gece, sevdiğim tüm şarkıları
senin sesinden dinlemek istiyorum.*

Ayın gelişi güneşten bellidir, benim ateşim senin elindendir. Tanrı'nın kızdığı ne varsa sendendir, senden gelen her şey başım üstündedir; ateş de, günah da. Sense... Haydutların yorduğu bu kalbimdesin. Karanlıkta yürüyemeyen bir kıza gözlerini kapatıran bir adamsın ve biliyorum ki karanlıkta karşıma çıkan her haydutla benim için dövüşürsün.

Kollarımın ne ara onun boynuna dolandığını hatırlamıyordum. Çünkü kendimi bu öpüşmeye kaptırmış, onun yaptıklarını yapmaya çalışıyordum. Hayatımda böylesine öpüleceğimi, bunun bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Artık tamamıyla nefessiz kaldığımı hissederek bu rüyadan uyanmaya çalıştım ve dudaklarımı çektim.

Fakat Hazer beni bırakmadı.

Ben ne kadar geriye gittiysem o da o kadar geldi. Son saniyelerimin bilincinde olarak soluksuz bir hızda üstdudağımı öptü ve ardından öpücüğü yavaşlayarak bitme kıvamına geldi. Öpücüğü azar azar bitirdi ve dudaklarını yavaşça dudaklarımdan çekerek çeneme yasladığında gözlerimi nefes nefese açtım.

Gözlerimin gördüğü ilk şey parlak ay oldu ve bakışlarım yavaşça inerek anbean onu kadrajıma aldı. Yüzünden yağmur damlaları akıyordu, gözleri sonuna kadar açılmıştı, dudakları az önce paylaştığımız an yüzünden kızanık görünüyordu. Onun kadar şaşkın göründüğüme emindim. Gözlerinin beni düşmemem için tuttuğuna yemin edebilirdim. Parmaklarım ensesinde hafifçe kıpırdandı ve Hazer hayretle konuştu. “Bu neydi böyle...”

Tuttuğum tüm nefesleri dudaklarımdan serbest bıraktım ve her ne kadar paylaştığımız bu güzel şeyi olgunlukla karşılamam gerekse de çok utandığım için başımı önüme eğerek bir pervasızlıktan kaçındım. Hazer saçlarımı serbest bırakarak ellerini nazikçe çeneme kaydırды.

Paylaştığımız bu güzel ana karşı koymayarak elinin hareketine uydum ve başımı kaldırdığımda tekrar onunla göz göze geldim. Alnını ıslak alnıma koyarak çenemi kışkırtıcı şekilde okşadı.

“Mila, Mila, Mila... Teşekkür ederim, teşekkür ederim! Söyle bana, hak ettiğin kadar nazik davrandım mı sana?”

İnsesindeki parmaklarımı ceketinin yakalarına indirerek, “Nezaketini aramadım,” diye fısıldadım, bunu konuştuğumuza inanamayarak. “Rüyalarımın bile daha güzeldi.”

Alnını alnıma sürterek gülümsedi. Evet, gülümsedi ve bunu ilk kez gizlemeden, kısa tutmadan, çekinmeden yaptı. Parmaklarımı çekinerek dudağının kenarındaki kıvrıma dokundurduğumda afalladı. Gülümsemesini okşayarak itirafta bulundum. “Bunu birkaç kez yapmayı istemişim. Rahatsız etmiyorum değil mi Hazer?”

“Hayır,” diye hızlıca cevap verdikten sonra bir eliyle ağırlaşan saçlarını omuzlarımdan geriye atarak bana hiç görmediğim bir şefkatle yaklaştı. “Öyle incesin ki sana layık olmaya çalışıyorum. Tutamadım kendimi, çıldırıyorum senin için!”

“Hazer...”

“Utandırmak istemem ama seni öpmek çok güzeldi.”

“Hazer,” dedim bir kez daha.

“Mila?”

“İzin ver ben de söyleyeyim senin için çılgın... çıldırdığımı...”

“Böyle şeyler söyleyecekse ben hiç konuşmam, dinlerim seni.”

Çok tatlıydı, tabii bunu söyleyemezdim ama düşünebilirdim. Hazer’in tatlı ve şirin olmaktan pek hoşlanacağını da zannetmiyordum. “Bana biraz zaman verebilir misin?” dedim heyecanlı heyecanlı. “Sasabilir miyiz?”

“Şu rüyalarından bahsedebilirdin aslında...”

“Han...”

“Sustum.”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı ve gözlerim, her ne kadar utanç içinde olsam da tekrar onunkileri buldu. Yemin ederim gözlerinin daha önce hiç bu kadar parladığını görmemiştim. *Beni bulutlara çıkardın ve orada da ellerimden tutuyorsun.* Bana ince davrandığı için, “Teşekkür ederim,” dedim ve bir anda başımı göğsüne yasladım.

Ellerini kollarımdan kaydırarak belime yerleştirdi ve beni eskisinden daha sıkı tuttu. Eskiden de belimden tutar, ellerini sırtıma koyardı ama çekingen davranır, mesafeyi aşmazdı. Şimdi farklıydı, bunu parmaklarının kıvrılışından, belimde daha fazla yere ulaşmasından bile anlıyordum. Bu öpücükten sonra artık bence biz... birlikteydik.

“Arabamıza gidelim mi?”

“Artık bir arabam da var öyle mi? Harika!”

Espri yapmış, yaşadığım utancı azaltmaya çalışmışım ve neyse ki Hazer buna gülümsemişti. Başımı, kalp atışlarını duyabildiğim göğsünden kaldırdım ve ondan uzaklaştım. Hazer de aynı şekilde ellerini vücudumdan uzaklaştırmak benden ayrıldı ve genzini temizleyerek başını önüne eğdi. Ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı lunaparkta gezdirirken Hazer’in parmağını serçeparmağımda hissettim.

“Tutsam mı artık elinden?”

“Olur.”

Zarîçe birleşen ellerimize bakarak onunla yürümeye başladım. Yağmur aynı süratle devam ediyordu ve ilk kez üşütmekten korkmuştum; yağın büyük bir gündü. Atlıklarından indik ve sessizce, kalp atışlarımızın eşliğinde lunaparkın çıkışına ilerledik.

Artık benim için çok önemli olan bu lunaparktan çıkmadan önce dönüp son kez atlıkarıncaların olduğu yere baktım. Artık en sevdiğim yerdî. Tanrım, ne kadar kıvarsın bilemiyorum ama zaten paylaştığımız o öpücük de başıma gelmiş en güzel şeylerden biriydi. Artık ne zaman mutsuz, kızgın hissetsem bu lunaparkta olmak isteyecektim.

Parmaklarımızı birbirine sürterek restoranın aksi yönüne yürüdük. Araba sokağın başındaydı, valeyeye vermemek için burada bıraktığını söylemişti. Buraya gelirken nasıl görmediğimi anlamamışım. Arabaya yaklaştığımızda Hazer bir centilmenlik yaptı ve öncelikle benim kapımı açtı. “Buyur.”

“Gracias.”

Koltuğa yerleştüğimde kapımı örttü ve geriye çekilip arabanın etrafından dolaştı. Bir an kaputun önünde durduğunu, başını gökyüzüne kaldırdığını ve gözlerini sımsıkı kapatarak gülümsediğini gördüm.

Kapısını açıp koltuğa yerleştğinde ben hâlâ o gülümsemedeydim ve başımı önüme çevirerek heyecanlı şekilde yutkundum. Hazer freni

çekerek ellerini direksiyona yasladı ve bir an sanki bir şey diyecekmiş gibi sessiz kaldı. Fakat bir şey demedi, sanırım hâlâ sessizliğe ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Arabayı çalıştırdı ve tekerleklerin dönmesiyle yavaşça sokaktan ayrıldık. Silecekler hararetle çalışıyor, yağmur bir baskın düzenler gibi süratle yağıyordu. Vücudum heyecanla titrerken elimi saçlarıma götürdüm ve uçlarından sular aktığını gördüm. Telaş içinde, hepsini sol omzuma toplarken, "Kâğıt havlu olacaktı," dedi Hazer boğuk, neredeyse çekingen bir sesle. "Taydası dokunur mu bilemem ama..."

"Arabayı kirlitemeyyim," dedim nazıkçe. "Tıve kadar bekleyebilirim."

"Üşürsün ama..."

"Ben... oldukça sıcakım."

Onu rahatsız etmemek, dikkatini dağıtmamak için konuşmadan, küçük bir gülümsemeyle önüme döndüm ve saçlarım sol tarafıma perde gibi inerken parmak uçlarımla dudaklarıma dokundum.

Yanağımı deri koltuğa yasladım ve uzanıp camın üzerindeki buharı sildim. Sessiz, sakin bir caddeden geçiyorduk. Uzun, yeşil yapraklı ağaçlar karanlığın içinde oldukça gizemli görünüyordu. Parmağımı uzattım ve cama beni utandıran ama aynı derecede mutlu eden şeyi yazdım:

Hazer, Mila'yı öptü.

Ve Mila artık karanlıkta yürüyebilir çünkü onun için canavarlarla dövüşecek birini tanıyor.

Öpüşmek mahrem bir şeydi, iki kişi arasında kalmalıydı ama ben bunu bağırarak söylemek istiyordum. Aynaya bakmadan da gözlerimin parladığına yemin edebilirdim, üstelik Hazer de benim kadar heyecanlı görünüyordu. Bu öpücük onun içinde öylesine bir öpücük değildi, bunu hal ve hareketlerinden anlıyordum. Araba kırmızı ışığa takıldığında bakışlarımı ön cama çevirdim ve bunun Hazer'in evine giderken karşılaştığımız ışık olduğunu anladım.

"Hazer," diyerek başımı ona doğru çevirdiğimde gözlerini bana çevirdi ve anında avuçlarıma ter bastı. "Evime bırakman daha uygun olmaz mıydı?"

"Olmaz. Benimle kal."

Kabullenerek önüme döndüm ve Hazer arabayı kullanmaya devam ederken kalbimi âdeta ellerimde tuttum. Gözlerimi yumdum ve tekrar açtığımda araba evin sokağına girdi, kaldırımın kenarında yavaşlayarak durdu.

Koltukta kıpırdandığımda Hazer genzini temizledi ve ardından kapıyı açıp dışarıya çıktı. Bu eve, onunla böyle bir samimiyet halinde gireceğimi hiç düşünmezdim. Hazer arabanın etrafını dolanarak yanıma kadar yürüdü ve eli nazıkçe belime yerleşirken başı başıma doğru alçaldı.

“Sana evin yedek anahtarını vermeliyim bence, gelmek istediğinde kapıyı açıp girersin.”

Bu... Bana bu kadar güveniyor muydu? Evini emanet edecek kadar? Üstelik bu aramızdaki ilişkiyi ilerleten bir adımdı.

“Ben de sana evimin yedek anahtarını vermek isterim.”

Beraber bahçenin kapısından girdik. Hazer kapıyı kilitlerken ben de etrafıma bakındım ve Kerem’in bahçedeki çiçeklerle ilgilendiğini gördüm. Gereksiz yere telaşlandım, kızardım ve başımı önüme eğerken Kerem de bizi fark etti.

“Oo çifte kumrular...”

Bu ithamı karşısında biraz daha kızarak Hazer’e döndüğümde elini sırtıma koydu ve başımın üzerinden Kerem’e baktı.

“Kerem, n’aber la?”

“Aa, kızmadınız.” Kerem’in sesi şaşırmış gibiydi. Bahçedeki adım seslerini duyuyordum. “Üstelik halimi hatırlımı mı soruyorsunuz?”

“Evet, keyfim yerinde,” derken beni kendine biraz daha çekti. “Hatta ben sana bir maaş ikramiye mi versem? Son zamanlarda çok çalışıp yoruldu. Evet ya, ben sana bu ay bir maaş ikramiye vereyim...”

“Çok garip şeyler oluyor.” Kerem’in hayretle Hazer’e baktığını gördüm. Neredeyse gülecek oldum çünkü epey şaşırmış görünüyordu. “Şimdi maaş dokuz bin lira... Bir dokuz bin lira daha ne yapar ki? Heyecandan sayıları unuttum, bir saniye...”

Kerem yumruklarını havaya vurarak bağırdığında güldüm. Kerem’e değer veriyordum ve mutlu olmasını izlemek keyif vericiydi. Hazer sokak kapısını açtığına Kerem’e son kez baktım ve onun, “Leyla’ma güzel bir hediye almalıyım... Acaba yüzük mü alsam?” dediğini duyarken eve girdim.

Sokak kapısını arkamızdan örttük ve kapı ağzında karşılıklı bir şekilde durarak birbirimize baktık. Hazer benim aksime yüzümü uzun uzun izleme cesareti göstererek ensesini kaşırken bakışlarımı kaçırmak montumu çıkardım ve portmantonun içine astım. Hazer de benim gibi üzerindeki

fazlalıkları çıkarıp askıya astı ve beraber, yan yana salona geçip bir süre etrafımıza baktık.

“Bunlar da koltuklarım işte,” dedi Hazer eliyle koltuklarını gösterek.

Gülme Safir, gülüp onu utandırma. “Ya, öyle mi?”

“Ne diyorsun oğlum?” Kendini azarladığını görünce içimin şefkatle dolmasına engel olamadım. “Aç mısın? Dolapta yemeğim vardı, hemen ısıtayım...”

Onu durdurmak için çekingен şekilde uzanıp eline dokundum. “Aç değilim,” dedim. Elim titriyordu. “Yanına gelmeden önce Gazel’leydim, bir şeyler atıştırmıştık.”

Bakışları derinleşti. “Beni basmadan önce demek istedin galiba?”

Parmaklarımı hızla elinden çektim ve utandığımdan dolayı başımı önüme eğerek, “Ne kabasın...” diyerek onu azarladım. Ardından yanından ayrıldım ve kaçır gibi merdivenlerin yolunu tuttum.

Hazer peşime düştüğünde merdivenleri çıkarken gölgelerimizin duvarda birbirine yaslandığını gördüm. Koridoru dönüp misafir odasına ilerledim ve kapıyı açıp girerken vedalaşmak üzere ona döndüm.

Döner dönmez dudaklarıma bakmaya başladı.

Bunun verdiği heyecan ve telaş içinde, “Üstümü değiştireyim,” dedim ve dönüp kapıdan geçtim. “Vedamın telaşı için kusura bakma, iyi geceler...”

Kapıyı kapatırken, “Üstünü değiştir, seni odada bekliyorum,” dedi. Sesi nazik ama kendinden emindi. “Gelmezsen ben gelirim.”

Ağzım açık kaldı ve Hazer arkasını dönüp odasına ilerlerken heybetli görünümüne baktım. İki elini ensesine koymuş, saçlarını ve ensesini sıvazlıyordu. Kapıyı, ufak bir aralık kalana dek örttüm ve Hazer kapıyı tamamen örttüğümü düşünmüş olmalıydı ki omzunun üzerinden dönüp baktı. Beni göremiyordu ama ben onu görebiliyordum. Sırıttığını gördüm ve ardından önüne dönerek havaya bir yumruk savurduğunda gülmek için dilimi ısırdım.

Odasına girdi.

Kapıyı kapattım ve ışığı açarak dolaba ilerledim. Parmaklarım yine dudaklarıma yaslandı ve öpücüğü zihnimde canlandı. Bir elimle dolabın kapısını açtığımda torbadaki tüm kıyafetlerin dolaba asıldığını gördüm. Hazer yapmış olmalıydı, âdeta benim için kendi evinde bir giyinme do-

labı hazırlamıştı.

Birbirinden farklı ve renklerdeki kıyafetlere bakarak saten gecelik takımına uzandım. Aslında bir duş alsam iyi olurdu çünkü yarın müzikal günüydü ve temiz olmalıydım. Hazer'in henüz odadan çıkacağını düşünmediğim için geceliklerimi yanıma aldım ve odadan ayrıldım.

Misafir banyosuna geçtiğimde kıyafetlerimi çıkardım ve küvete yöneldim. Suyu açarak küvetin içine girdiğimde sabuna uzandım ve yarının nasıl olacağını hayal ettim. Güzel bir gün olacaktı, birinci olacaktım, herkes kalkıp beni alkışlayacaktı.

Tenimi, kızaracak kadar keseledim ve saçlarımı birkaç kez yıkadım. Suyun sesi duyuluyor olmalıydı. Hazer muhakkak anlamıştır banyoda olduğumu. Banyosunu izinsiz kullanmaktan mahcup oldum ve daha fazla oyalanmadan durulanıp çıktım.

Çamaşırlarım olmadığı için kurulandıktan sonra geceliklerimi giydim ve saçlarımı da kurulayıp temiz fırçayla taradım. Kahverengi saçlarım genelde dalgalıdır ama daha yeni duştan çıktığım için düzdü. Omuzlarımı dikleştirdim ve koridora çıkarak çıplak ayaklarımınla Hazer'in odasına koşturdum. Ayaklarım üşümüştü. Kapıya vurarak seslendim. "Hazer, müsait misin?"

Cevap gelmedi ki bu beklediğim bir şey değildi. Normalde derhal kapıyı açar, beni buyur ederdi. "Mi vida?"

Odama mı dönmeliydim? Üşüdüğümü hissettim ve çekinerek kapıyı açtım. Abajurun ışığını sanki benim için açmıştı. Bakışlarımı içeri yönelttim ve onu tekli siyah koltuğunda, iki büküm halde otururken buldum. Hatta... uyurken. Canım benim, uyuyakalmıştı. Kapıyı sessizce örttüm ve parmak uçlarımda yanına yürüdüm. Elinde telefon vardı, dayanamayıp uyuduğu çok belliydi. Üzerini değiştirmişti ama örtmemişti. Dizimin üzerine çöktüm ve çenemi onun dizine yaslayarak aşağıdan onu izledim. Baş önüne düşmüştü, burada rahatsız uyuması kalbimi kırıyordu.

"Seni beklettiğim için kusuruma bakma," dedim mahcubiyetle. "Yarın güzel görünmek istediğim için biraz hazırlık yapayım dedim."

Elini nazikçe kaldırarak dudaklarıma yaklaştırdım ve yumuşacık bir öpücük bıraktım. "Biliyorum Hazer, benden itinayla gizlediğin huyların var," diye fısıldadım. Elini yine nazikçe bıraktım. "Öfkелisin ama bunu göstermemeye çalışıyorsun, belki başkalarına gösteriyorsun ama merak etme, doğrusunu bildiğim şeyleri sana anlatacağım. Birini incitmemeyi

öğretirim, biriyle kavga ettiğinde seni yatıştırırım çünkü bu geceden sonra birbirimize faydamız, mutluluğumuz dokunsun istiyorum. Ve bilmeni isterim ki gidebildiği yere kadar seninle kalırım. Tabii ben sonsuza kadar gitmesini isterim.”

Yünlü battaniyeyi gördüm ve yatağın ucundan alarak kendisine yaklaştım. Battaniyeyi üzerine örterek başının arkasına bir yastık koydum ve rahata ermiş gibi bir şeyler mırıldandığında bakışlarımı dudaklarına indirdim. Verdiği hissi hâlâ hatırlayabiliyordum; hâlâ canlıydı.

Ona iyi geceler dileyerek arkamı döndüğümde yatağı benim için hazırladığını, açtığını görerek sevinç duydum. Kendisi o rahatsız yerde yatarken benim burada yatmam vicdanımı rahatsız ediyordu ama uyardırsam da beni yalnız bırakmayacağını hissediyordum. Yumuşak yatağa yerleştim ve yorganı omuzlarıma çekerek bakışlarımı ona diktim. Kırpikleri, burnu, kalp şeklindeki dudakları, pürüzsüz cildi... Hepsi çok güzeldi. Gülümsedim ve gözlerim uyku rehabetiyle kapanana kadar onu izleyip öpücüğünün ne muhteşem olduğunu düşündüm.

Birtakım sesler duyuyordum ama yatak öyle yumuşaktı ki kalkmak istemiyordum. Hâlâ Hazer’in yatağında yatıyordum ve güneşin tenimde doğuşunu hissediyordum. Kollarımı yorganın altından çıkararak gerindim ve aynı esnada Hazer’in mırıldanmalarını duydum.

Oğlum Hazer, gerdek gecesinde de uyu istersen, gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

Akabinde birkaç kısık sesli şeyin daha serzenişinde bulunduğu çoktan uyandığını anlayarak gözlerimi açtım. Sol tarafıma doğru yatmıştım ve gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey sırtı olmuştu. Ayakta, aynalı şifonyerin karşısındaydı ve bileğine bir saat takıyordu. Üzerinde bembeyaz, ütülü bir gömlekle koyu gri kumaş pantolonu vardı. Saçlarını taramıştı, tarak izlerini bile neredeyse görüyordum. Saate söylendi ve inleyerek başını kaldırdığında benimle göz göze geldi.

Nefesimi tutup onun tepki vermesini beklerken Hazer de bir an nefessiz kaldı ve ardından kollarını iki yanına indirerek aceleyle gömleğinin yakalarını düzeltti.

“Gü... günaydın.”

“Buenos días.”

Pozisyonumun uygunsuzluğundan rahatsız olarak derhal doğruldum. Ayağa kalkarak ellerimle dağılmış saçlarımı taradım ve yatağı düzeltmeye çalıştım. Hazer’in hiç kıpırdamadan orada durduğunu görüyordum, muhtemelen o da ne tavır takınacağını şaşırmıştı. Hızla yorganı yatağa örttüm ve siyah saten örtüsünü yorganın üzerine çekerek yatağı düzeltiltim. Tamam, şimdi gidip üzerimi giyinmeliydim. Nefesimi bir daha tuttum ve titreyen bacaklarımla birkaç adım attığımda Hazer’in üzerime yürüdüğünü fark ettim. Bir an sonra yatağın önünde, odanın ortasında karşı karşıya geldik ve birbirimize baktık.

“Mila...” Parmakları dirseğime yerleşti ve onun çekmesine gerek kalmadan vücudum bir şekilde ona yaklaştı. Nazik bir gülümsemeyle ona bakmam Han’ı da rahatlatmıştı. “Rahat uyudun mu güzelim?”

“Çok teşekkür ederim, elbette rahat uyudum. Ama sen... iki büklüm yatmışsın orada.”

“Bir de uyuyakalmışım!” Ses tonundan kendine kızdığını anlayabiliyordum. “Ne büyük ahmaklık!”

“Hiç öyle olduğunu düşünmedim,” diyerek kafamı iki yana salladım. “Yorgundun, beklettim seni.”

Parmakları ritmik hareketlerle dirseğimde dolaştı. “Birkaç gecedir uyuyamadım da...”

Gözlerimi kaçırıldım. “Ben de uyuyamadım.”

“Vallahi ben senin yüzünden uyuyamadım!”

Mırıldandım. “Ben sensizlikten uyuyamadım.”

“Yaa...”

Hazer başını biraz daha eğip alnını alnıma yasladı ve hiçbir şey demeden gözlerini kapattı. Öyle bir an oldu ki yemin ederim bir şey söylemesinene gerek bile kalmamıştı. Benim de gözlerim huzurla kapandı ve ilerleyen saniyeler boyunca hiç kıpırdamadan kaldık.

Biraz sonra ayrıldığımızda Hazer son kez bakıp arkasını döndü ve tekrar şifonyerin oraya ilerleyip aynadan kendisine baktı. Saçlarını düzelterek ısıklık çalmaya başladığında parmak uçlarımda arkasına ilerledim ve içimden geleni yaptım. Elimi uzattım ve itinayla düzelttiği saçlarını

* (İsp.) Günaydın.

karıştırarak arkamı döndüğüm gibi kapıya koşmaya başladım. Hazer arkamdan hayretle konuştu. “Kur yaptın bana!”

Misafir odasına geçtiğimde kapıyı arkamdan kapattım. İçimden gel-vermişti, onunla artık daha samimi olduğumuza inanarak böyle davranı-yordum. Çok sevdiğim bir şarkıyı söyleyerek parmak uçlarımda dolaba yürüdüm ve o sırada duvardaki saate baktım. Öğlene geliyordu ve akşam müzikal vardı! Heyecanla dolabın kapaklarını açtım ve kıyafetlere bak-tım. Hardal sarısı renginde saten bir bluz görerek ona uzandım. Mütevazı bir göğüs dekoltesi vardı; kolları, bileklerinde büzüşmüştü. Göğüs dekol-tesinin bittiği yerde yuvarlak, küçük düğmeler vardı ve beli tamamıyla saracağı çok belliydi. Onun altına giymek için beyaz bir pantolon aldım ve dün yıkayıp kuruması için banyoya bıraktığım çamaşırları almak için odadan ayrıldım.

Çamaşırlarımı alıp odaya döndüm ve giyindim. Bluz da pantolon da vücuduma tam oturmuştu, fiziğimden bu kadar haberdar olması düşün-dürücüydü. Dün yanımdaki kurdeleyi saçlarımdan bir kısmına bağladım ve üzerimi düzeltip odadan ayrıldım.

Aynı şarkıyı mırıldanarak merdiveni indim ve son basamakta durarak etrafıma baktım. Hazer salonda değil, mutfaktaydı ve Fıstık’la konuşı-yordu. Omuzlarımı dikleştirerek basamağı indim ve mutfak tezgâhına yaklaştım. Hazer arkası bana dönük oturuyor, Fıstık’a cevap veriyordu. Parmağını Fıstık’a sallayarak, “Bunlar aramızda kalsın,” dediğini duy-dum. “Safir’in kulağına gitmesin, tüylerini yolarım.”

Tek kaşımı kaldırarak Hazer’in arkasındaki yerimi aldım ve elimi masaya yaslayarak yandan ona baktım. Hazer irkildi ve dudakları öylece kaldı. Gülümsedim. “Benden mi bahsediyordunuz?”

Bakışlarını kaçırdı. “Yoo.”

“Hımm,” diyerek elimi masadan çektim ve doğrularak onun karşısın-daki masaya ilerledim. “Tabii öyledir.”

Karşısındaki sandalyeye oturdum ve Hazer rahatsızca kıpırdandığında çaktırmadan gülümsedim. Kimi zaman cesur, kimi zaman utangaç ol-masını seviyordum. Bana benziyordu. Masadaki yiyeceklere uzandım ve tabağıma alırken, “Teşekkür ederim,” dedim. “Ben de sana yardım etmek isterdim ama giyinmem biraz uzun sürdü.”

“Sorun değil balerinim.”

Önümüze dönüp tabaklarımızdakileri yedik. Sağ olsun Hazer birçok çeşit şey koymuştu ve bugün dinç olmam gerektiği için bol yemeliydim. Hazer'in çayı bittiğinde jest olmasını istedim ve ondan önce davranıp demliğe uzandım, çayını tazeledim.

Biraz sonra o kendi odasına ben de banyoya geçtim ve daha önce kullandığım diş fırçasıyla ağızımı temizledim. Eve gitmeli, kıyafetimi almalıyım. Akşama daha saatler olmasına rağmen yerimde duramıyordum. Ağızımı kurulayıp banyodan çıktığımda Hazer de odasından çıktı ve koridorun iki ayrı ucunda durup birbirimize baktık.

Baştan aşağı beni süzdü.

Dizlerimi kırıp ona tatlı bir selam verdim ve merdivenlerden indim. Hazer bu gece müzikale gelecekti ama ondan öncesinde şirkete gitmesi gerekiyor muydu bilmiyordum. İndiğimde sokak kapısının açık olduğunu gördüm, Kerem kapının önünde bir kediyle konuşuyordu. Yanlarına gittim ve ben de eğilip kapının önündeki kediye uzandım. "Merhaba tatlım."

"Günaydın Safirciğim," diyerek beni temiz gülümsemesiyle selamladı Kerem. "Bu akşam için heyecanlı mısınız?"

"Çok," dedim içimden geldiği gibi. "Sen de orada olacaksın değil mi?"

"Evet." Kerem minnet dolu gözlerle bana baktı. "Hazer Bey benim için ayrı davetiye bile verdi! Çok sevindim, yani benim için davetiye olmasına."

Şefkatle ona baktım, aksini düşünmezdim ki. Hazer'in çalışanı olabilirdi ama Kerem benim arkadaşımды.

"İstersen Leyla'yı da davet et, dün akşam arayıp davet edecektim aslında ama aklımdan çıkmış! Benim kabalığımı sen telafi eder misin?"

Kerem heyecanla yerinden doğruldu. "Ben onu davet etmiştim bile."

Gülümsedim ve Kerem arkasını dönüp ısıtmak için arabaya ilerlerken, "Kerem," diye seslendim ve o bana döndüğünde içimden geleni dudaklarımdan bıraktım. "Hazer'le aranızda iş hukuku olabilir ama biz arkadaşız, tamam mı?"

Yüzüme şaşkınlıkla baktıktan sonra kafasını salladı. "Sen... çok iyi bir arkadaşsın Safir."

Arkasını dönüp arabaya gittiğinde başımı önüme eğerek güzel kediye baktım. Bahçede birkaç kez daha görmüştüm, sanırım Kerem onu besliyordu. Hazer'in portmantodan kabanını aldığını görürken eğilip kediye bir öpücük verdim. "Senin bir adın var mı?"

Kedi ellerimin arasından kaçıp Kerem'in yanına gittiğinde ben de doğruldum. Hazer giyinmiş, beni bekliyordu. Saçlarım montumun içinde kaldığında onları çıkarmak istedim ama Hazer benden önce davranarak, "İzninle," dedi ve saçlarımı çıkararak montumun üzerine bıraktı.

Eğilip ayakkabılarımı aldım. "Hazer, bu kurdelemi yeni aldım, beğendin mi?"

"Evet, çok şirin."

Gülümsedim ve ayakkabılarımı giyip doğrulduktan sonra dışarıya çıktım. Hazer evin kapısını kilitledi ve arkamdan geldi. Benim için kapıyı açtı ve az sonra kendi de koltuğa yerleşti. Kerem, biz arabaya bindikten hemen sonra arabayı çalıştırdı ve kısa sürede caddeden ayrıldı.

"Sen şirkete mi geçeceksin?" diye sordum dışarıdaki havayı izlerken.

"Hayır, müzikalin yapılacağı yere geçip hazırlıklara bakacağım," dedi Hazer. Hemen yanımda oturuyor, bakışlarıyla beni gözetliyordu. "Seni eve mi bırakayım?"

"Hazırlanmam lazım."

Hemen yanımdan fısıldadı. "Çok heyecanlı mısınız?"

"Çok." Bir anda ona döndüm ve heyecan içinde eline uzandım. Hazer daha ne olup bittiğini anlayamadan elini bluzumun üzerinden kalbime bastırdım. Birkaç parmağı bluzumun dekoltesinden çıplak tenime değdiğinde Hazer şaşkınca kalbime baktı. "Kalp ritmimden ne kadar heyecanlı olduğumu anlayabilirsin belki!"

Hazer'in dudakları aralandı ve bunu bir yutkunuş takip etti. Onun da kalbinin hızlandığına yemin edebilirdim. "Anladım," dedi Hazer, elini kalbime daha sıkıca bastırırken. Gözlerini yavaşça kapattı ve eli bir süre orada kaldı. "Bunu daha sık yapabilir miyiz? Kalp ritmini bu kadar yakından hissetmek... çok heyecan verici."

Elimi elinin üzerinden yavaşça çektim. "Por supuesto.""

Elini yavaşça vücudumdan kaydırarak benden uzaklaştırdı. Elinin içi göğsümden aşağı, karnıma sürünerek geçmiş ve en sonunda teması kesmişti. Başımı cama çevirdim ve çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Yolun devamında sessiz kaldık ve ben bir şarkı mırıldanırken Hazer gözlerini kapatıp beni dinledi.

* (İsp.) Tabii.

Evin olduğu sokağa girdiğimizde araba durdu. Bahçemde bir çiçek vardı, yeni ayın gelmesiyle birkaç çiçek açmıştı. Vedalaşmak üzere Hazer'e döndüğümde zaman kadar hızlı bir duygu içime oturdu. Ayrılacak olmamızın buruk hissiyle uzanıp yanağına dokundum. "Akşam görüşürüz mi vida."

Yanağını avcuma yaslayarak gözlerini yüzümün aşağısına indirdiğinde nefesim keskin şekilde boşaldı. *Dudaklarına bakıyordu.* "Söylemeyecek misin?" diye fısıldadı, bakışlarını ağızımdan ayırmadan. "Sana verdiğim söz yüzünden bakamıyorum."

Telaşa kapılsam da bu bakışlarını sakın karşılamaya çalışarak yanağını yumuşak şekilde okşadım. "Dudaklarına bakma."

Kesilen nefesiyle gözlerini kapattı ve aniden elimi ısıracaktı gibi ağzını kocaman açtığında kıkırdayıp arabanın kapısını açtım. Hazer'in yakalamak için harekette bulunduğunu gördüm ama yetişemedi. Kapıyı arkamdan örterek parmak uçlarımda, dans eder gibi eve koştum ve kapımı açmadan önce dönüp ona el salladım.

İçeriye girdiğimde evin sessizliği beni karşıladı. Sevinç dolu bir şarkı söyleyerek koridoru yürüdüm ve salona girdiğimde Gazel'in dalgın dalgın elinde tuttuğu bir elbiseye baktığını gördüm. Geldiğimi fark etmemişti.

"Gazel?"

Yaklaşp kolundan tutmama rağmen beni farkında olmadığına ve sesimi duymadığına nasıl davranmam gerektiğini bilemeyerek onu sarsım. "Gazel!"

Aniden sıçradı ve elbise avuçlarından düştüğünde harelerini kocaman açıp beni görmenin şaşkınlığını yaşadı. Durup etrafına baktı ve ardından elini kalbine bastırarak, "Gelmişsin," dedi beceriksiz bir gülümsemeyle. "Dalmışım! Na... Nasılsın?"

"Geldim," dedim buz kesen yüzüne bakarak. "Çok şükür iyiyim de... Sen iyi değilsin sanki."

"Dalmışım sadece," diyerek eğildi ve elbiseyi yerden aldı. Kırmızı, şık bir elbiseydi. "Sen beni bırak da neler karıştırdığını söyle istersen!"

Dün gece ona bir kısa mesaj çekmişim ama Hazer'le aramızda geçenleri anlatmamışım. Gazel doğrulup elbiseyi üzerine tutarken montumu çıkarıp kenara bıraktım ve gri koltuğumuza oturarak bacaklarımı yukarı çıkardım. Çiçeklerim pencerenin önünde güneşleniyordu. "Çiçekleri suladın mı?"

“Biraz önce hem de,” dedi Gazel ve ardından hemen yanıma oturarak dikkatle bana baktı. “Bırak beni oyalamayı da neler olduğunu anlat!”

Ellerimi ovalayarak dün geceyi düşündüm. “Gazel, Hazer’le yaşadığımız şeyler çok özel, ne kadarını anlatabilirim bilmiyorum!”

“Safir, ben aranızdaki yakınlıktan mutlu olduğum için soruyorum sana bunları,” dedi ve gergince ovuşturduğum ellerimi tuttu. “Senin bir erkekle mutlu olmanı izlemek benim için çok çok önemli, hem de artık her şeyi bilirken... Erkeklerin hepsinden kaçtın, arkana bile bakmadan. Ama Hazer’e koşuyorsun ve bunu gördükçe bir ilişkiniz olma...”

“Öpüştük.”

Bu tek kelime havada asılı kaldı ve itirafımla yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bunu ilk kez sesli söylemek dilimde tatlı bir sancının dolaşmasına sebep oldu. Gazel’in dudaklarından bir bağırış koptu. Elbette buna hazırlıklı olduğum için şaşırmadım ve tüm sorgularından kaçmak için koltuktan fırladım. Gazel arkamdan bağırırsa da aldırmadan içerideki odaya kaçıp kapıyı arkamdan kapattım.

“İnanamıyorum! Önümüzdeki yüz yıl boyunca bu kelimeyi duyacağımı sanmıyordum!”

İçeri girememesi için kapıyı kilitledim ve odada ilerleyerek geçen gün eskiciden aldığım dolaba baktım. İyice temizlemiş, kıyafetlerim yerleştirilmişti. Dolabı açarken Gazel kapının önünden konuşmaya devam etti. “İlk öpücüğündü, bari nasıl hissettirdiğini söyle.”

Dolabın içinden çamaşır çıkarırken duraksadım ve o öpücüğü dudaklarımda hissettim. “Gazel, onu alıp kendime saklamak istedim. Bu duyguyu... hayatının kalanında sadece benimle paylaşmasını istedim.”

Gazel hiçbir karşılık vermedi ama beni anladığına emindim. Çamaşırlarımı değiştirmeliydim ama gösteri kıyafetimi orada giyecektim. İç çamaşırlar... Onları vücudumdan hiç çıkarmazdım, yıllardır kendimi çıplak gördüğüm bile olmamıştı. Çünkü gerçek anlamda yaralarımı görmek, onlarla yüzleşmek beni o güne götürüyordu. O... her şeyin farkına varıp kendimi temizlemek için çabaladığım keder dolu güne...

Yıllar önce

Mila on üç yaşındayken

Yüreğini artık hiçbir kuvvet bir arada tutamazdı. Parçalarının her birinin ruhunu ve kalbini en derinden acıttığını hissediyordu. Tanrı’nın ona

verdiği bu aklı doğru şekilde kullanmayı öğrendiği o günden beri kabul edilemez duran her gerçeği bir bir kabul etmişti ve Mila artık, başına gelen her şeyi anlıyordu.

Tacize uğramıştı.

Yıllarca.

Midesine baskı yapan duyguyu hissetti ve öğürerek iki büklüm oldu. Baş dönüyor, ayaklarının üzerinde durmakta zorlanıyordu. Artık her şeyin farkındaydı ama bununla nasıl yaşayacağını bilmiyordu. O adam... Bir amcası, abisi, kurtarıcısı olarak gördüğü adam onu kandırmış, bununla yetinmeyip bir de taciz etmişti! Mila son yıllarda bir şeylerin yolunda gitmediğini, Bekçi Hüseyin'in iyi niyetli olmadığını farkına varmıştı ama tüm bunların taciz olduğunu yeni kavramıştı.

Kendinden, büyüyen bedeninden, etrafından, yetimhaneden, her şeyden nefret ediyordu. Oysa nefret kadar kötü bir duyguyu besleyeceğini hiç düşünmezdi. Bekçi Hüseyin geçen yıl bu yetimhaneden ayrılmıştı ama Safir o gittiğinden beri kendisine yaptıklarını unutamamıştı. Artık onu görmeyecekti ama bu neyi telafi ederdi ki?

Yetimhanenin banyo kabininde, küçük alanda, sıcak suyun altındaydı. Kendini yıkamak, onun ellerinin verdiği histen kurtulmak, temizlenmek istiyordu. Uzun, dalgalı saçları ağırlaşmıştı ama kendi yaşamı o kadar ağırdı ki saçlarının neredeyse hissedilmiyordu. Zayıf omuzları hıçkırıklarıyla sarsılırken babasının ne kadar kahrolacağını düşündü. Ölmekten bile pişman olmuştur! Annesini düşündü, yaşadıklarının ne kadar umurunda olacağını... Yılda birkaç kez gelip onu görürdü. Annesine yaşadıklarını anlattırsa kendisini belki buradan alırdı.

Ama... annesi sırtına yük almak istemezdi.

Mila ise onun için ağır bir yükü.

Boğuluyormuş gibi sertçe nefeslendi ve kendini o kadar kirli hissetti ki saatlerce yıkanmak istedi. Ellerini vücuduna götürdü ve onun dokunduğunu hatırladığı her yerini sertçe keseledi. Onun yüzünden erkeklerle arkadaş bile olamıyordu; son yıllarda erkeklerden hep ürüyor, bir başka erkek de hemen onu öpecekmiş gibi hissettiğinden tetikte bekliyordu. Zaten bu yüzden onlarla oturamıyor, öğretmen bir erkeği yanına oturttuğunda kendisine dokunacağını düşünüp ağlıyordu.

Trauma yaşıyordu.

Kendini keseledi ama sanki üzerindeki kiri çıkaramıyor, temizlenemiyordu. Daha sert olmalıydı, bu yüzden her yerini âdeta kızarttı. Belki de suyun sıcaklığını artırmalıydı, sonuçta kir sıcak suda çıkardı. Uzanıp suyu ısıttı, ısıttı ve ısınan suyun tenine ilk nüfus edişiyse nefesi acıyla ciğerinden çekildi. İlk an hissettiği acıyı inkâr edemezdi, su sanki kaynamıştı ama Mila temizlenmeyi o kadar istiyordu ki.

Sıcak su göğüslerinin arasından aktı ve karnından akıp kasıklarını yakarak geçti. Fayansa ysladığı elleri yumruk halini aldı ve çektiği iki türlü acı onu anbean bitirmeye başladı. Göğüslerindeki, kasıklarındaki, omuzlarındaki yanmayı hissetti ve kese yumruk halindeki elinden kayıp gittiğinde Mila'nın dudaklarından bir inilti kaçtı. Bu kaynar su bedenini temizlemiş miydi bilmiyordu ama sadece kendi vücudunun değil, onun da yanmasını istiyordu. Buhardan etrafını göremez oldu ve son bir güçle uzanıp suyu kapattıktan sonra sırtını fayansta kaydırıp yere oturdu.

Çektiği acı onu tahammülsüz birine çevirmişti ve hiç hissetmediği kabalıkta duygular hissediyordu. Kollarını kendine sardı ve göğüslerindeki, kasıklarındaki yanma hissiyle gözlerini yumdu. Söyleyemediği, anlatamadığı her şey için gözyaşı döküyordu ve kalbinde bir yığın cam kırığıyla yaşamaya alışması gerektiğini biliyordu. O andan itibaren sesi soluğu çıkmadı ve göz yaşları usul usul akarken dudaklarının arasından şunlar döküldü:

"Yıkamıyorum yıkamıyorum ama temizlenemiyorum..."

Hatırlamak bana bir kez daha acı verdi ve kalbim bir anda yüz yıl yaşlandı.

Düşüncelerimden kopmak zaman aldı ve kendime geldiğimde kirpiklerimin ıslanmış olduğunu fark ettim. *Tanrım, bize acı veren hatıraları mutluluk verenlerden daha çok hatırlamamızın bir sebebi olmalı.* Kirpiklerimi temizleyerek doğruldum ve parmağımı uzatıp bluzumun yakasını çektişirdim. Göğsüm çıplak kaldığında o gün oluşan yanıklara, yaralara baktım ve hâlâ belirgin olduklarını gördüm. Göğüslerim ve bacaklarımın arası vücudumun en hassas yeri olduğu için daha çok yanmıştı, üstelik oraya hiç merhem sürmemiş, kendi halinde iyileşmeye bırakmışım. Omuzlarıma, karnıma, bacaklarıma merhem sürdüğüm için izler neredeyse hiç kalmamıştı ama göğüslerimin etrafındaki ve bacaklarımın arasındaki yaralar duruyordu.

Göğsümü örttüm ve üzerimi çıkarıp daha temiz olan çamaşırlarımı giydikten sonra çıkardığım kıyafetlerimi giydim. Pek makyaj malzemem yoktu ama Gazel bana yardımcı olurdu. Çıkardığım çamaşırları götürüp banyodaki torbaya koydum, kirlilerimiz burada birikiyordu. Ellerimi yıkayarak çıktım ve salona döndüğümde Gazel bana baktı. “Gel, gel utanma.”

Koltuğa yöneliyordum ki kapı zilinın çaldığını duydum. Gazel’le göz göze geldiğimizde ikimiz de aynı şeyi düşündük. Galip. Arkamı dönüp kapıya yürürken Gazel de hemen arkamdan doğruldu. Bluzumun yakasını düzelttim ve uzanıp kapıyı açtığımda yabancı bir yüz gördüm.

Kargocu, elinde bir demet çiçekle bana bakıyordu.

“Safir Hanım?”

Afalladım. “Buyurun?”

“Bu çiçekler size.” Bir demet çiçeği kucağıma yığdı ve ardından geldiği kadar ani şekilde arkasını dönüp hayatımda bir saniye daha kalmadan çekip gitti. Şaşkınca arkasından baktım ve sonra aynı bakışları kucağımdaki çiçeklere diktim. Birbirinden farklı çiçeklerdi, rengârenklerdi. Oldukça özenli hazırlanmış bir demetti ama kim bana çiçek gönderirdi ki?

Sokak kapısını kapattım ve koridoru yürürken çiçeklere nazik davranarak içerisinde bir not aradım. Beyaz bir zarf gözüme çarptı. Aldım ve içerisine baktım.

Güzeller güzeli Safirciğim, senin kadar güzel olan bu çiçeklerimi kabul et ve sizi barıştırmak için söylediğim yalanlar için Bahar Teyze’ni affet. Dualarım ve iyi dileklerim seninle, akşam görüşürüz.

El yazısıyla yazdığı bu notu tam üç kez okudum ve sonunda gülerek salona girdim. Ev adresimi Hazer’den almış olmalıydı ve bu yaptığı çok tatlıydı. Dün çevirdiği oyun için kendisine biraz küs kalmayı düşünmüştüm ama Bahar Teyze bana o kadar iyi davranıyordu ki buna imkân kalmıyordu.

“Çiçekler Hazer’den mi?”

“Hayır, Bahar Teyze’den.”

Gri koltuğa yerleştim ve çiçekleri kaldırıp kokladım. “O kim?”

“Hazer’in annesi.”

“Ciddi misin?” Gazel apaçık bir hayretle suratımı izledi. “Hazer’in annesi sana çiçek mi göndermiş? Safir, bu efsane iyi bir şey! Hazer için doğru kişi olduğunu düşünüyor demek ki!”

Elimdeki çiçek buketini kenara bırakarak Gazel'e döndüm. "Saçımı ve makyajımı yapmama yardım eder misin?"

"Elbette, hepsini hazırladım bile!"

O içeri koşup bir çanta makyaj malzemesiyle geri geldiğinde ben de Bahar Teyze'ye teşekkürlerimi ilettiğim bir mesaj yazmıştım. Gazel gelip arkama oturdu ve ben camdan dışarıyı izlerken saçlarımı acıtmadan taramaya başladı. Saçlarım epey dalgalıydı ve her zaman açık bıraksam da bugün balerin topuzu yapacaktım. Gazel saçlarımı tepemde sımsıkı bağlayarak saçlarımı doladı ve şık bir topuz yaparak inci görünümlü tokayla topuzu tutturdu. Sımsıkı, şık bir topuz olmuştu.

Saçlarım bittiğinde geçen gün ucuz bir dükkândan aldığımız aynayı getirip elime tutuşturdu. Ben aynadan kendimi izlerken o makyaj malzemelerini çıkardı ve yüzümü nemlendirip ardından tenime kapatıcı sürdü. Ondan görsel bir makyaj yapmasını istemiştım ve yapacağından yana şüphem yoktu.

Aşağı yukarı yarım saat sonra makyajımı bitirdiğinde aynadaki görüntüme hayranlık ve şaşkınlıkla baktım. Değişik, biraz abartılı ama güzel görünüyordum. Gazel gözlerime dumanlı bir makyaj yapmış, göz kalemi çekmiş, maskara sürmüştü ve gözlerimin rengi ön plana çıkmıştı. Elmacikkemiğinin üzerine bir çiçek çizmiş, her yaprağını farklı renkte boyamıştı, çok çok güzel duruyordu. Yüzüme her ne sığıtıysa oldukça aydınlık, parlak görünüyordu. Dudaklarıma dudak rengine bir ruj ve en sonunda tırnaklarıma parlatici sürmüştü. Gerçekten parlıyordum.

"Gazel, ellerine sağlık."

Aynayı elimden bırakarak sevinç dolu gözlerle ona baktığımda, "Ben de bu pek lüzumlu olmayan işlere yarıyorum işte," dedi ve omuzlarını silkerek ilgiyle beni süzdü. "Çok güzel oldun."

"Resmen yüzüme resim çizmişsin, ne demek lüzumsuz? Kendine bir daha haksızlık edersen sana çok kızarım Gazel."

Yanağına bir öpücük kondurdum, kendini işe yaramaz biri olarak görmesine yüreğim dayanmazdı. Başını salladı ve kendi saçını makyajını yapmak üzere koltuğa oturdu. Telefonumdan saate baktım, sadece birkaç saat kalmıştı ve dakikalar aktıkça kalp atışlarım hızlanıyordu.

Saçlarını benim gibi topladı ve tabii ki benimkinden daha mütevazı bir makyaj yaptı. Üzerine, eve girdiğimde elinde tuttuğu elbiseyi geçirmişti ve bu elbise de normal şartlarda giydiği elbiselerden daha

ölçülüydü. Kırmızı, dizlerinin altına dek uzanan düz bir elbiseydi ve kol-ları yarım kol şeklindeydi. Elbisesinin eteğini düzelttim.

“Çok güzel oldun.”

“Sade, mütevazı görünüyorum değil mi?”

“Evet,” dedim bu sorusuna biraz şaşırarak. “Göz kamaştıran bir gü-zelliğin oldu.”

Tamamen hazır olduğumuzda kıyafetlerimi yanıma aldım ve kaban-larımızı giyip evden çıktık. Gösteri merkezine gitmeden önce kiliseye git-mek istediğim için yürüyerek yerini bildiğim o kiliseye gittik. Annemle bir kız çocuğunun geçirmesi gereken vakitten çok az daha vakit geçir-miştim ve annem tüm bu vakitler içinde dua etmek istediğimde kiliseye girmem gerektiğini söylemişti. Hatta beni tam dört kere kiliseye götür-müş, yanımda ellerini açıp ağlayarak dualar etmişti. Annemi tam olarak o kilisede gerçekten görmüştüm. Ağlarken, iyi olmak için yalvarırken, gerçek gözyaşlarını akıtıp tüm duygularını şeffaflıkla ortaya koyarken... Ahlaksız biriymi ama tuhaf bir inancı vardı.

Annemle bu sırada otururduk, o başına siyah bir örtü örtterek ağlar ve Tanrı’ya sitem ederdi. Ben de hemen yanında oturur, etrafta Tanrı’yı aradım çünkü Tanrı’nın görülebilir olduğunu sanıyordum. Fakat görünemi-yor, hissediliyormuş. Şimdi burada otururken sanki annem de yanımda oturuyor, ağlayarak başına gelenler için üzülmüyordu.

Duamızı ettik ve kiliseden ayrıldık. Gazel bir taksiye binmemizi istedi ama bunun için yeterli paramız yoktu, bu yüzden metroya bin-dik. Bu sırada Gazel bana internet üzerinde bulduğu bir işten bahsetti. Çevirmenlik işiymiş, Gazel yabancı dilim sayesinde bunu yapabileceğimi söylemişti ve açıkçası ben de mutlu olmuştum. Kendisi de bir serada iş ilanı bulduğundan bahsetti, yakın zamanda gidip konuşacaktı.

Metrodan indiğimizde havanın karardığını gördüm ve yolun ortasın-da durup heyecan içinde caddeye baktım. Performans sanatları merke-ziydi ve içerisinin gösterişli olacağını tahmin ediyordum. Sokağa park edilmiş şık arabaları, davetlilerin o arabalardan dışarıya çıkıp kol kola gösteri merkezine ilerlemelerini izledim.

“Öncesinde Hazer’le görüşecek misin?”

“Umarım.”

Hazer’in ismini duymak bacaklarımı tekrar çalıştırdı ve caddenin so-nuna ilerleyip merdivenleri çıkarken ikimiz de davetiyelerimizi çıkardık.

Gazel'e yedek bir davetiye daha vermiştim ve aslında benim davetiyem dansçı olduğumu gösteren bir karttı. Sıraya girdik ve üşüyerek montuma sarılırken ayağımın altındaki kırmızı halıya baktım. Kırmızı halılarda yürüyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Davetiyelerimizi gösterip döner kapıdan geçtiğimizde beni kocaman, görkemli bir alan karşıladı. Başımı döndüren bir kalabalık etrafımda oradan oraya koşuşturuyordu. Herkes ve her şey çok pahalı görünüyordu. Bir opera müziği çalıyor, insanlar ilerideki salona yürüyordu.

"Safır, donup kaldın."

Başımı çevirip gülümseyen Gazel'e baktım. "Çok kalabalık!"

"Bu güzel bir şey," dedi Gazel, telaşımı görmüş gibi. "Daha fazla insan seni izleyip harika bir balerin olduğunu görecek."

Bu beni rahatlatmalıydı ama rahatlatmadı. Önüme döndüm ve benim gibi dans edecek balerinlerin aileleriyle konuştuğunu gördüm. Balerin topuzlarından onları tanıyabiliyordum. Aileleri yanlarındaydı, ellerinden tutuyorlardı. Dönüp her iki tarafıma da baktım, ne annem vardı ne de babam.

"Safirciğim!"

Çok yakınımdan tatlı bir ses duydum ve Gazel'le aynı anda başımızı arkamıza çevirdik. Bahar Teyze, yanında Mustafa Kemal'le yanıma yürüyordu. Üzerinde siyah, kolları transparan olan, boyu dizlerinin altına kadar uzanan asil bir elbise vardı ve saçlarını maşalamış, omuzlarına bırakmıştı. Mustafa Kemal'se bir smokin giymişti ve o şirin papyonuyla aşırı tatlı görünüyordu.

Yanıma geldiğinde beklemediğim şekilde uzanıp beni kollarının arasına çekti. "Bu ne güzellik kız? Ay kem gözlerden uzak dur ha..."

"Siz çok daha güzel görünüyorsunuz," diyerek içtenlikle konuştum ve sonra Gazel'e döndüm. "Dostum, Gazel."

Bahar Teyze, Gazel'i baştan aşağı süzerken, "Arkadaşın da senin kadar güzelmiş," dedi ve onlar tanışırken ben de eğilip Mustafa'yla yüz yüze geldim. Annesinin arkasına saklanmıştı ve ürkek gözlerle etrafına bakıyordu. Onun kalabalıktan korkmasını o kadar iyi anlıyordum ki... Uzanıp tumbul elinden tuttum. "Merhaba aşkım."

Gözleri bana döndü ve birkaç saniye boyunca yüzümü izledikten sonra utanmış şekilde gülümseyerek elimi sıktı. Mustafa'yı görünce Leo'nun

da burada olup beni izlediğini düşündüm ama bunu düşünmek için çok geç kalmıştım. Ben bu eksiklik hissiyle boğuşurken, “Çok güzel olmuşsun,” dedi Mustafa ve çekingen şekilde bana yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Leo da burada mı? Onu özledim.”

Tanrı aşkına, bunu nasıl düşünmemiştim? Kendimi bunun için affetmeyecektim! Leo da bu özel günümde yanımda olmalıydı ama ben son günlerde yaşadığım şeyler yüzünden bu detayı unutmuştum. Mustafa üzüldüğümü görmüş olmalıydı ki yanağıma bir öpücük daha kondurdu. “Üzülme aşkım. Abime söylerim, o Leo’yu getirir.”

Bebeğim benim, çok masumdu. Uzanıp ben de onu öptüm ve sonra, hazırlanmam gerektiğini hatırlayarak doğruldum. Bahar Teyze’yi ve Gazel’i yanlarında Mustafa’yla izleyici salonuna uğurlayarak perde arkasına ilerledim.

Hazırlanacağım yeri ararken tatlı bir kadınla karşılaştım. Şirket asistanlarından biri olduğunu ve bana yardımcı olacağını söyledi. Bu şirket işi olduğu için oldukça normal karşıladım ve o telefon açıp içeriyle görüşürken elimdeki torbayla onun peşine düştüm. Fakat öncesinde görmem gereken biri, gitmem gereken bir yer vardı. Telefonumu çıkardım ve önümdeki hanımefendinin ardından bir koridora girdiğimizde saçımı düzelterek başımı kaldırdım.

Onu gördüm.

Koridorun diğer ucunda, kırmızı halının üzerindeydi ve yan şekilde duruyor, gri smokini içinde dikkat dağıtıyordu. Bu sabah giydiği kıyafet değildi; bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama çok daha sık duruyordu. Saçlarını özenle taramıştı, bir eli cebindeydi ve tepeden tırnağa sanat gibi duruyordu. Onu görünce elim kalbimi buldu, bu yüzden karşısında duran Muazzezle konuştuğunu geç fark ettim. Evet, Muazzez simsiyah, tek parça elbisesiyle Hazer’in karşısındaydı ve sanırım bir sorun vardı. Çünkü ağlıyordu.

Sessizce birkaç daha adım attım ve önümdeki asistanı takip ederken Muazzez’in, “İyiyim,” diyerek gözyaşlarını kuruladığını gördüm. Başında elbisesiyle aynı renkte şalı vardı ve gerçekten güzel görünüyordu. Aralarında mesafe vardı. Hazer, Muazzez için kaygılanmış görünüyordu ve tabii ki bunu anlayışla karşılıyordum. “Lütfen yerine dön, birazdan gelirim.”

“Olur mu öyle şey?” Hazer ceketinin cebindeki mendili çıkardı ve Muazzez’e uzattı. “Gözyaşlarını sil de beraber dönelim. Üstelik ne olduğunu hâlâ söylemedin. Neden geçmiş bir köşede ağlıyorsun ki?”

Muazzez mendili almadığında Hazer bir süre daha mendili havada tuttu ve ardından mendilini cebine sokarak bakışlarını kaçırdı, sanırım utanmıştı. Muazzez omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırıp koyu renk gözleriyle Hazer’e baktı. “Neden ağladığımı duymak istemezsin Hazer.”

Bu cevap Hazer’i olduğu gibi beni de hazırlıksız yakaladı ve vücudum buz kesti. Hazer hiçbir şeye anlam veremiyormuş gibi yüzünü buruşturarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Muazzez bakışlarını çevirdi ve tesadüf eseri beni gördüğünde donup kaldı. Güzel, makyajlı gözleriyle bu şekilde karşılaşmak ikimizi de ürperti ve aramızda, bizden başka kimsenin anlayamayacağı bir bakışma yaşandı. Bana mutluluk veren duygular ona acıdan başka şey vermiyordu. Hazer de bakışlarını bu tarafa çevirdi ve benimle karşılaştığında yüzündeki anlamsızlık çözüldü. *Sanki beni görünce her şey onun için anlam buluyordu.*

“Hay aksi, seni kapıda bekliyordum aslında. Ufak bir işim çıktığı için içeri girmiştim...” Hazer her şeyden habersizce yakınıp yanıma ilerlemeye başladığında kendime geldim ve asistanın çoktan gözden kaybolduğunu fark ettim. Burada durup onları izlerken onu kaybetmişim. Muazzez’le göz göze gelmediğim gibi Hazer’den de bakışlarımı çekerek, “İzninle,” dedim ve hızla sol taraftaki koridora girip arkama bakmadan ilerledim.

“Mila?”

Hazer arkamdan sadece bunu söyleyebilmişti. Koridorun sonuna ilerleyip sağ tarafa döndüğümde doğru yere geldiğimi anladım. Bana yardımcı olan kadın ileride durmuş etrafına bakınıyor, muhtemelen beni arıyordu. Mahcubiyetle yanına ilerlediğimde beni kaybetmiş olmaktan yakındı ve ardından kapıyı benim için açarak içeri buyur etti.

Büyük bir salondu ve içerisi tamamen curcunaydı. Kalabalık ve yaklaşan dakikalar beni o kadar heyecanlandırmıştı ki Hazer’i orada bıraktığım için duyduğum üzüntüyü bile yaşamadan kendimi bu akışa bırakmışım. Asistan, son çıkacağım balerin olduğumu, o vakte kadar hazırlanmamı, ara ara yanıma geleceğini söyleyerek kapıdan çıkmıştı.

Titreyen bacaklarımla ilerledim ve torbayı sıkıca tutarak karmaşayı izledim. Benimle sekiz kişi vardı ve hepsi aşağı yukarı benim

yaşlarımdaydı. Koşuşturuyor, giyiniyor, birbirleriyle tanışıyorlardı. Hepsi benim kadar heyecanlıydı; gülüşüyor, şakalaşüyor, koreografideki bazı hareketleri son kez tekrarlıyorlardı. Hepsi ıslıl ıslıl, çok güzel görünüyordu. Başım dönüyor, midem daha fazla bulanıyordu. Nasıl sakın kalacaktım? Nasıl yürüyecektim?

“Merhaba, sen de geldiğine göre tamamız.” Yanımdan geçen bir kız aniden durarak bana gülümsedi ve parmağıyla omzumun üzerinden arkamı gösterdi. “Şurası senin dolabın.”

“Te... Teşekkür ederim.”

Kız zarif gülümsemesiyle yanımdan geçti ve aynanın önündeki koltuğa oturarak aynadan kendini süzdü. İyiliğe rastlayınca mutlu oluyordum, bu yüzden biraz rahatlayarak arkamı döndüm ve kapaklı dolaplara ilerledim. Her dolapta kime ait olduğu yazıyordu. İsmimi buldum ve dolabı, üzerindeki anahtarla açtığımda beni hiç beklemediğim bir şey karşıladı.

Bir balerin kıyafetinin etekleri yüzüme döküldü.

Şaşkınca geriledim ve gözlerimi büyüterek askısındaki beyaz renkli kıyafete baktım. Bir şey düşünmeme gerek yoktu, ne olduğu çok açıktı. Bembeyaz, üzerinde işlemeleri olan, kolları ve eteği kabarık bir balerin kıyafetiydi. Oldukça sık ve zarifti. Parmaklarım elbisenin eteklerini yüzümden çekerken dişlerimi gösterecek kadar gülümsedim ve uzanıp dolabın içindeki notu aldım. Güzel el yazısı Hazer’e aitti.

Balerinime.

Tek kelimelik bir nottu ve uzun hikâyelerin hissettirebileceği her şeyi hissettirmişti. Notu kaldırdım ve dudaklarıma götürüp bir öpücük bıraktım. Rujumun lekesi kâğıtta iz bıraktı ve ellerim bir kez daha askıdaki kıyafeti kavradı.

Torbayı dolabın içine koyarak kıyafeti indirdim ve gördüğüm kabine ilerledim. Sanırım boştu, kızlar burada da giyiniyordu. İçeri girdim ve üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp bu güzeller güzeli kıyafeti giydim. Bu kıyafetlerin kumaşı ince olduğu için hassas davranıyordum.

Kıyafeti, saçımı ve makyajımı bozmadan giydim ve kıyafetlerimi de alarak dışarı çıktım. Kıyafetleri dolaba bıraktım ve torbadan pointlerimi alarak makyaj masasının önündeki koltuklara ilerledim. Geçip koltuğun birine oturduktan sonra pointlerimi giydim ve bağlarını güzelce bağlayarak aynadan kendime baktım.

Çok güzel görüyordum ve ilk kez bir balerin kadar şıktım.

Gözlerim doldu ve kendimi uzun uzun izledim. Gerçekten parlıyordum ve yıllarca azmedip, çabalayıp şimdi burada olmak beni mutlu ediyordu. Çok hayal etmişim, hayallerim olmasa o dipsiz karanlıkta kaybolurdum ama ben o karanlıkta pes etmeden dolaşıp ışığın yerini aramıştım.

Ellerimi çenemin altında birleştirdim ve baktığımda kızların hepsinin hazırlandığını gördüm. Baştan aşağı hazırlardı ve yan yana dizilmiş, isimlerinin seslenmelerini bekliyorlardı. Hepimiz hazırдық, rakiptik ve açıkçası herkes birbirinden ısıltılı, birbirinden güzel görünüyordu.

Ayağa kalktım ve sıranın sonuna yürüyerek ellerimi mideme bastırdım. Aynı anda kapı açıldı ve içeriye kırklı yaşlarında, şık bir elbisesi olan bir kadın girdi. Kulaklarım uğuldadığı için bir şeyleri duyamıyordum ama sahneyi açan kadının sesi buraya kadar geliyordu. Kapıyı açan hanımefendi hepimizi baştan aşağı süzdü ve hazır olduğumuzu görerek ilk sıradaki kıza döndü. “Ecrin’di değil mi? Son on saniye.”

Ecrin gözlerini kapatarak kapıdan dışarı bir adım attı. “Hazırım.”

Hanımefendi, adının Ecrin olduğunu öğrendiğim kızı yanında alıp götürdü ve kapı bir daha kapandı. Sırtımı arkamdaki duvara yasladım ve kızlar kendi aralarında konuşurken sadece dua ettim. Buradan bir hayal kırıklığıyla ayrılmak istemiyordum çünkü benim daha fazla canım kalmamıştı.

Birinci kız gidip geldikten sonra ikinci kız, ardından üç, dört, beş derken zaman su gibi akıp gitti ve son iki kız kaldık. Ara ara alkışları, anonsları duyuyordum. Midem her geçen dakika daha çok bulanmış, ellerime ters basmıştı. Bale veya dans en sevdiğim şeydi, bu kadar stres olmamalıydım. Bu düşünceler içinde boğulurken son kalan balerin de gösterisi için dışarı çıktı ve kapı üzerime kapandı.

Yalnız kalmıştım.

“Ah, sakın ol, üstesinden geleceksin!”

Kendimi azarladım ve odanın içinde dört dönerek son kez kendime, görünümüme baktım. Tamam, hâlâ çok güzel ve parlak görünüyordum. Aynadaki aksime gülümsedim ve derin nefesler alarak kapıya döndüm. Ellerimi kalbimin üzerinde birleştirirken gözlerimi kapatıyordum ki kadının tekrar görüldü. “Sıra senin,” dedi.

Şimdi o perdenin arkasındayım ve önüne geçtiğimde hayatımın en büyük şovunu yapmak zorundaydım. Kendimden emin adımlarla ilerleyerek sağ tarafa döndüm ve uzun koridoru geçip kırmızı perdeyi kenara

çekerek salona adım attım. Seyirciyle aramdaki kırmızı perde az sonra açılacaktı. Kendimi ortaladım ve vücudumu rahat bırakarak çenemi dikleştirdim.

Tanıdık müziğin sesi salonda yavaşça yayıldı ve aynı esnada kırmızı perdeler iki tarafa doğru kayarak açıldı. Evet, sıra bendeydi. Gözlerimi açtım ve müziğin girişini beklerken gözlerimi ileriye diktim. Nasıl oldu ya da bu neyle açıklanırdı bilmiyordum ama gözlerimle ilk Hazer'i bulduğuma yemin edebilirdim. İlk sıradaydı ve bu açıdan tam karşımdaydı. Nefesini tutmuş, hayranlıkla bana bakıyordu.

Gözlerim yanında oturan kişiye kaydığında ufak çaplı bir şok yaşadım. Leo, bir smokin takımı giymiş, Hazer'in yanında oturuyordu ve mutlulukla bana bakıyordu.

Mustafa Kemal'se Hazer'in diğer yanındaydı.

Leo'yu getirmiş olduğunu kavradığımda bocalamamak için bacağıma çimdik attım ve kafamın dağılmaması için bakışlarımı önüme çektim. Aynı sırada müziğin o yeri de girdi ve başım aynı ritimle sol omzuma doğru yattı. Mağdur görünmem gereken bir müzik olduğu için oldukça kederli bir yüz ifadesine bürünerek sol elimi yavaşça yukarı kaydardım.

Bakışlarım da dansımla uyumlu olmalıydı. Bacağıma ileriye açarken bakışlarım bir kez daha kalabalığa döndü ve herkesin ilgiyle beni izlediğini gördüm. Gazel, Behram ve Muazzez yan yana oturuyordu. Bahar Teyze'ye biraz daha arkadaydı, yanında Hazer'in babası oturuyordu. Babasının suratında yine o soğuk ciddiyet vardı. Bacağıma tamamen açtım ve vücudumu bacağımla indirerek yere alçaldım. Bu sırada Meliha Hanım'ı heyecanla beni izlerken görmüştüm. Kerem, Hazer'in arkasındaki sırada Leyla'yla oturuyordu.

Parla.

Kalçam yere yavaşça yerleşti ve sırtım öne kıvrıldığında ellerimle ayaklarımı kavrayarak tamamen yere yattım. Koreografiyi biliyordum, müziğin ritmine ayak uyduruyordum ama bazı hareketleri koreografide olduğundan daha değişik yaparak bir risk almak istiyordum. Bunun çok büyük bir risk olduğunu biliyordum ama herkesin yaptığından daha şık bir şeye ihtiyacım vardı. Muhtemelen Meliha Hanım'ın yüreği ağzıma gelecekti, bana fırça atacaktı ama risk almalıydım.

Yerde döndüm ve müziğin ritmiyle karnımı sahnenin zeminine yaslayarak ellerimi açtım ve bacaklarımı arkada, yavaşça kaldırarak

ayaklarımı başımın üzerine yerleştirdim. Başım arkaya yattığı için terli, çıplak boynum daha fazla açıldı ve yere basan ellerim titredi. Bu koreografide olmayan, bütün vücudu sıkan ve zor bir hareketti ama işte yapmıştım! Vücudum yanmaya başladı ve jürilerin kendi aralarında fısıldaştığını duyarken heyecanlı bakışlarım ona döndü. *Hazer kravatını gevşetiyordu.*

Alkış seslerini duyduğumda doğru bir şey yaptığımı fark ettim ve gözlerimi tekrar önüme çevirerek vücudumu gevşettim. Risk almıştım ve değmişti. Yerde kıvrılarak doğruldum ve tekrar ayağa kalkarak parmak uçlarımda yükseldikten sonra koreografide kalan hareketleri yaptım.

Bana ayrılan sürede o koreografiyi tamamladım ve bir kuğu gibi ışıkların altında, müziğe uygun bir kederle dans ederken insanların bana nasıl ilgiyle baktığını gördüm. Terledim, ısındım, beni izleyen yüzlere baktım, beğenilerini gördüm, vücudumu esnekçe hareket ettirdim. Müziğin son ritimleriyle yavaşlayarak eğildim ve reveransımı yaparak dansımı bitirdim.

Ve sonra beni alkışladılar, ıslık çaldılar, kimisi yerinden bile kalktı, kimisi video çekmeye devam etti.

Perdeler kapandı.

Perdeler kapandığı an dizlerimin üzerinde yere yıkıldım.

Yapmıştım, dansımı hata yapmadan bitirmiştim ve şimdi tıpkı hayallerimdeki gibi beni alkışlıyorlardı. Mutluluk gözyaşları kirpiklerimden ayrıldı, makyajlı yüzüm boyunca aktı ve parmaklarım önümdeki perdeye uzandı. İki perdenin arasından mutlulukla oraya, doğrudan Hazer'e baktım. Yemin ederim verdiği sözü tutuyor, kocaman salonda, yüzlerce kişinin arasında beni en çok o alkışlıyordu.

Gözyaşlarımı silerek doğruldum ve mutluluğuma hayret ederek yan taraftaki merdivenleri indim. Hâlâ alkışlıyorlardı ve ben sahneye çıkıp bir daha dans etmemek için direniyordum. Merdivenleri inerek perdenin arkasından çıkarken insanların bakışlarını üzerimde hissettim ama ben bakışlarımı ön sıradaki yakışıklılara diktim. Leo ve Mustafa'ya birer öpücük göndererek bakışlarımı Hazer'e çevirdiğimde onu dudaklarıma bakarken buldum ve uygunsuz hareket yapmamak için bakışlarımı çektim. Derhal sahnenin etrafında dolanıp alkışlar arasında gözden kayboldum ve diğer balerin arkadaşlarımin yanına, koridora çıktım.

Heyecanla sırtımı koridorun duvarına yasladım ve sabırsızca sonuçların açıklanmasını bekleyen kızlara baktım. Yerinde duramıyorlardı; kimisi dua ederken kimisi de benim gibi sessizce bekliyordu. Kulaklarım çınlıyor, sırtımdan aşağı ter taneleri akıyor, dizlerim fena halde titriyordu. Hazer'den hayatımın öpücüğünü alırken de böyle titremişti dizlerim. Duvara yaslanıp mutluluk gözyaşları dökmeye devam ettim ve dakikalar sonra salonda yankı yapan sesleri duydum.

“Evet hanımlar ve beyler, jüri üyelerimiz birinciliğin kime ait olduğu konusunda hemfikir olduklarına karar verdiler.” Mutlu kadın sesi salonda yankılandı ve akabinde sessizlik etrafı tamamen kapladı. Başımı çevirip koridorun sonuna baktım ve gözlerimi kapattım. İşte o an gelmişti. Ya güneş kadar parlak olacaktım ya da karanlıkta ümitsiz bir âşık gibi kaybolup gidecektim. *Tanrım, ellerimi gecelerce bunun için açtım, n'olur!* Nefesimi tuttum ve uğuldayan kulaklarımla o sesi dinledim. “Sevgili konuklarımız, değerli jüri üyelerimiz bu gece sizlere, dans etmenin her şeyden önce bir cesaret örneği olduğunu ve risk almanın da cesaretin bir parçası olduğunu söylememi istediler. Ve buna dayanarak kazanan ismin de büyük risk alarak bu gece en büyük alkışı toplayan balerinimiz olduğuna karar verdiler. Sevgili Safır Mila, yeniden büyük alkışlarla seni sahneye davet ediyoruz!”

Burada hayal kırıklığının sesini duydum, içeridense alkışların sesini. İnanamadım, aptal aptal etrafıma baktım, hayretle kendimi gösterdim, deli gibi soluklandım ve sonra beni davet eden sese yürümeye başladım. İşte başarmıştım, birinci olmuştum!

Sahnenin merdivenlerini ikinci kez tırmanırken bir hanımefendi şık elbisesi içinde gelip elimden tuttu ve beni sahnenin ortasına çekti. Bana bir şey dediler ama sanki bir bomba patlamış da kulaklarımı sağır etmişti, hiçbir şey duyamıyordum. Elime bir buket çiçek tutuşturdular, sevdiğim tüm insanlar ayağa kalkıp beni alkışladı. Gazel ağlıyordu; Behram ve Muazzaz ilgiyle bana bakıyordu; Bahar Teyze bana öpücükler atıyordu ve Leo ile Mustafa yerlerinde zıplıyordu.

“Ve bu gece zaferinde bu güzel balerinimizle eşlik eden Dalgakıran Şirketler Grubu yöneticisi Hazer Bey'i de sahneye davet etmek isterim.”

Gözlerim mutlulukla onu buldu ve Hazer üzerindeki takımın yakasını düzelterek sahne merdivenlerini çıktı. Gri smokini içinde kusursuz, yürek hoplatacak kadar cömert görünüyordu. Alev alev bakışlarını benden çekmeden kendisine plaket uzatan hanımefendiye teşekkür etti ve

tebrikleri alarak yanıma kadar yürüdü. Elimdeki çiçek buketini göğsüme bastırırken Hazer Han soluğu yanımda aldı ve yüzlerce insanın bakışı altında uzanıp plaketi elime bırakırken nefes kesici şekilde parmaklarımı okşadı. Dudakları yalnızca benim görebileceğim şekilde kıpırdandı. *Koridorun sonundaki oda.*

Gözlerimi açıp kapattım ve Hazer mesajını aldığımı anladığımda ellerimi elinden çekip sahneye döndü. Teşekkürlerini iletip gururlu şekilde, vakur adımlarla yerine geçtiğinde arkasından baktım ve önüme dönerken ayakta dikilen Nazım'ı gördüm. Sert bir surat, kilitli çene, kızgın bakışlar... Ah tabii! Bugün kendi şirketi de yarışmıştı ama kaybetmişti!

"Ablacığım!" Leo'nun yerinden kalktığını, bana doğru koştuğunu gördüğümde sahnede eğildim ve onu kollarımın arasına aldım. Smokini içinde çok güzel ve sevimli görünüyordu. Yüzüme öpücükler kondururken Mustafa'nın da yerinden kalkıp merdivenleri koştuğunu gördüm. "Hazer Abi'm beni buraya getirdiği için o kadar mutlu oldum ki!"

"İyi ki geldin Leo, seni gördüğüme ben de mutlu oldum."

Mustafa da gelip bana sarıldığında salondakilerin ayaklandığını gördüm ve Leo ile Mustafa'yı öperek kalktım. Telaşla, mutluluk ve heyecanla eğilip reveransımı yaptıktan sonra arkamı dönüp sahneyi terk ettim.

Hazer beni bekliyordu.

Koridora çıktım ve kızları görünce hayal kırıklıkları için üzüntü duydum. Kimisi ağlıyor, birkaçı imrenerek elimdeki buket ve plakete bakıyordu. Onlara teşekkür ettim ve koridoru yürüyerek koridorun ucundaki ayrıma baktım. Sol taraftaki koridorda hazırlandığımız oda vardı ama Hazer orada değil, sağ taraftaki koridorda bulunan odadaydı.

İssiz koridoru telaşlı halde, soluk soluğa yürüdükten sonra kapının önünde durdum ve ben daha vurmadan kapı sessizce aralandı. İçerinin karanlığını gördüm ama buna rağmen titreyerek eşikten geçtim. Kapı aynı sessizlikle kapandı ve hemen ardından iki sıcak kol belimin iki yanından beni tutarak kendine çekti. Sırtım sertçe onun göğsüne yerleşti ve elimdekiler düştüğünde Hazer'in kolu beni karnımdan kendine bastırdı.

"Ne yaptın sen?" dedi inler gibi. Soluk soluğa kalmıştı. Çenesi sol omzuma yerleşti ve bu yakınlık tüm hücrelerimi alarma geçirmiş olmasına rağmen kalbimi mutlulukla doldurdu. "Aklımı aldın! Düşünemez, hareket edemez oldum! Başımı döndürdün, çok güzel dans ettin Mila."

"Hazer..."

"Mila, Mila, Mila..."

Ayın güneşe çarpışı o kadar ani olmuştu ki güneş ışığını dünyaya verememişti sanki. Karşı karşıya geldiğimizde bu sefer elleri yolunu bulup dirseklerime yerleşti ve benim de titreyen, ateş gibi ellerim göğsüne yaslandı.

"Bugün risk alabildim çünkü sana olan hislerim ve beni öpüşün bana iham verdi. Teşekkür ederim bakışına, öpüşüne..." Elimi dirseğimdeki eline götürdüm ve okşadım. "Beni alkışlayan ellerine."

Elini açtuğumda avcundaki kâğıt parçalarını gördüm ve Hazer'in gülümsediğini görürken, "O ne?" diye sordum nazikçe. Hazer kafasını iki yana sallayarak sessizliğini koruduğunda parmak uçlarımla elindeki kâğıtları aldım ve içlerinde neler olduğunu görebilmek için açıp havaya kaldırdım. Hazer Han, yanağını yanağıma yasladı ve bu temas ikimizin de soluğunu keserken gözlerim kâğıtta yazanları okudu.

Hazer ve benim için kesilmiş İspanya biletleriydi. İspanya... Annemin ülkesi, hep gidip görmek istediğim yerler, dünyayı gezmek... Yaşlar gözlerime dolarken sevinçle bedenimi Hazer'e yasladım ve inanamayarak kafamı iki yana salladım.

Belki birinin hayali de senin hayallerini gerçekleştirmek olur, demişti ve olmuştu. Onun hayali, benim hayallerimi gerçekleştirmektir.

Elim Hazer'in ensesine dolandı ve parmaklarım saçlarının arasına girerken, "Güneşin başka ülkeleri de ziyaret etmesi gerekir," diyerek esprili şekilde fısıldadı. Dokunuşum altında sesli soluklar alarak vücutlarımızı tamamen birbirine yasladı. "Değil mi mi amor?"

“BİR ŞEHİR BİN GÜLÜŞ”

O çok sevdiğim sevinç dolu şarkıyı mırıldanıyor, son kez valizimi kontrol ediyordum. Hazer’le bugün İspanya’ya uçacaktık ve muhtemelen birazdan gelip beni alacaktı. Dün sahafa gitmiş, üç günlük izin istemiştim ve patronum bunun mümkün olmadığını söylediğinde Gazel benim yerine çalışmayı teklif ederek patronumu ikna etmişti. Sahaftan ayrıldıktan sonraysa mezarlığa, babamın yanına gitmiştik. Babama uzun uzun olup bitenleri anlatmış, ona kazandığımdan bahsetmiştim. Benimle gurur duyduğunu biliyordum ve bununla mutlu oluyordum. Üstelik babama Hazer’den de bahsetmiştim. Mezarlıktan ayrıldıktan sonraysa yolumuzun üzerindeki bir mağazadan valiz ve İspanya’da giyebilmek için güzel kıyafetler almıştım. İlk kez para kaygım olmamıştı çünkü yarışmayı kazanmak bana maddi gelir de sağlamıştı. Yarışmanın üzerinden geçen ikinci gündü ve dün Hazer’in mesajda söylediğine göre pasaportumla ilgili tüm şeyleri son bir ayda halletmişti.

Valizime baktım ve her şeyin tamam olduğundan emin olup fermuarını çektim. Gazel yanıma oturmuş, beni izleyip gülümsüyordu. Onu yalnız bırakacağım için huzursuzdum, hatta bu konuda bir şeyler yapabilir miyiz diye Hazer’e soracaktım ama Hazer ve Gazel arasındaki o soğukluk yüzünden soramamıştım. Başımı kaldırdım ve Gazel’e gülümsediğimde, “Şu mini elbiseyi koydun değil mi?” diye sordu parlak bir gülümsemeyle. “Oraya kadar gidiyorsunuz, muhakkak bir akşam yemeğine çıkarsınız. En azından kalacağınız otelde yersiniz, o elbise bunun için ideal.”

“Si, yanıma aldım.”

“Acaba aynı odada mı kalacaksınız?”

Hayır, öyle olacak değildi ama kocaman bir otelde, yalnız başıma bir odada kalma fikri de ürkütücüydü açıkçası. Omuzlarımı silktiğimde

Gazel ellerini ovuşturarak bir şeyler düşündüğünü gösteren yüz ifadesine büründü.

"Sahafta çok yorulmazsın," dedim, duvara yerleştirdiğimiz küçük aynanın karşısına geçerken. "Sana biraz para bırakayım, nakit param vardı."

"Gerek yok canımın köşesi, para sana lazım olur, yabancı ülkeye gidiyorsun."

Doğru, para bana lazım olacaktı ama Gazel henüz iş bulamadığı için abet ona para bırakacaktım. Aynanın karşısında saçlarımı düzelttim ve kurdelemi daha sıkı bağladım. Bugün beyaz kurdelemi takmış, uçakta rahat edebilmek için siyah bir pantolonla saten gömlek giymiş, Hazer'in benden ilham alarak yaptırdığı balerin kolyesini takmıştım. Uzanıp kolmağın üzerindeki kırmızı ruju alırken Gazel'in bana kıs kıs güldüğünü duyarak kızardım.

"Ruju verip sürmeni söylediğimde, 'Yok canım, ne gereği var,' demiştin! Şimdi kendin sürüyorsun."

Bu gerçeği dillendirmesi karşısında utançla gülümsedim ve ne yapacağımı dercesine omzumu silktim. Hoş bir kırmızıydı ve taşırmadan sürebilmiştim. Ruju çaktırmadan koltuktaki çantamın içine atarken Gazel heyecanla konuştu. "Hazer için aldığın doğum günü hediyesini de valize koydun mu?"

"Koymaz olur muyum? ilk onu koydum, Hazer önce gelir..."

İki gün sonra Hazer'in doğum günüydü ve bunu bana dün Behram söylemişti. Bana, *Hayırlı günler*, diye bir mesaj atmış ve aynı mesajda, *Perşembe günü Hazer'in doğum günü, biliyor musun?* demişti. O an yarıp kalmış ama Behram'a çok minnettar hissederek teşekkür etmiştim. Hazer doğum günü olduğunu hayatta söylemezdi ve ben muhtemelen bunu bilmez, o güzel günü geçirdim. Fakat Behram sayesinde öğrenmiş, hediye almıştım.

Gazel kıkırdadığında kızarık yanağımı okşadım ve aynı esnada araba kornası duydum. Aynanın önünden çekildim ve pencereye koşup tülü kenara çektiğimde Hazer'in siyah arabasını gördüm. Bahçe kapımın tam önündeydi ve kapısını açıp arabadan indiğini görebiliyordum. Parmaklarımı kaldırıp ona el salladığımda dudaklarını ısıarak ellerini arabanın üzerinde birleştirdi. Ardından bana göz kırptı.

Dudaklarımı kıkırdattım: *Hemen geliyorum.*

Gözleri dudaklarımda oyalandı ve ne dediğimi anlamış olmalıydı ki başını salladı. Tülü çekip arkamı dönmem gerekiyordu ama o müzikal-den sonra onu ilk kez görüyordum ve yüzünü uzun uzun izlemek istiyordum. Sakal tıraşı olmamıştı ve üzerinde deri ceket, boynunda atkısı vardı. Yurtkundum ve Hazer giremediğimi fark etmiş gibi ensesini kaşıyarak güldüğünde kendime gelerek tülü çektim.

“Geldi mi seninki?”

“Si si!”

Kapının yanına ilerledim ve valizimi peşimde sürüklerken Gazel de bana yardımcı oldu. Kimliğim Hazer'deydi ve pasaport işlemlerinden dolayı kimliğimi çaldığı için o gece benden özür dilemişti. Peluş montumu üzerime geçirerek saçlarımı düzelttikten sonra uzanıp Gazel'e sımsıkı sarıldım.

“Kendine çok dikkat et Gazel. Kapıyı kilitlemeden de uyuma! Aklım hep sende, dün kontör yükledim seni sık sık arayabilmek için!”

“Ne diye bu kadar endişe ediyorsun, sakın ol.” Kucaklaşmamız bittiğinde uzaklaştı ve gerçekten mutluymuş gibi gülümsedi. “Senin adına çoook mutluyum, birkaç günlük yalnızlıktan hiçbir şey olmaz.”

Birbirimizden ayrıldığımızda kalbimden onun için sayısız iyi şey geçi-
rerek kapıyı açtım ve kışın serin havası yüzüme çarparken valizimi çıkar-
maya çalıştım. Fakat Hazer'in bahçe kapısından girdiğini gördüğümde
neredeyse valizimi düşürecek oldum. Yanıma ilerledi ve eğilip valizimi
tutararken parmaklarını parmaklarıma temas ettirdi.

“Merhaba şampiyon.”

“Hola, mi vida.”

“Mi vida mı?” Gazel bir ıslık çaldı. “Demek birbirinize haya...”

Dirseğimi karnına geçirerek uyarı dolu bakışlar attığımda sustu ve gözlerini kaçırdı. Hazer valizimi tutarak doğruldu ve şüpheli gözlerle bizi süzdükten sonra valizimi tarttı.

“Ben gelmeseydim bunu tek mi taşıyacaktın? Allah Allah... Yani ben kız arkadaşına da yardım etmeyeceksem ne işe yarıyorum?”

Söylene söylene arkasını döndüğünde parmaklarım ağrıyı savuşturmak için karnıma ilerledi. Kız arkadaşım demişti, ağzından kaçırması

* (İsp.) Merhaba hayatım.

olmalıydı ama herhangi bir kız arkadaştan değil, gerçek bir kız arkadaştan bahsetmişti değil mi? Kalbim...

“Kız arkadaşım mı? İlişkiye isim de koymuşuz...”

Ona bir kez daha sarılırken elimdeki parayı hırkasının cebine koydum. Sarılmamızın duygu yoğunluğu sırasında bunu fark etmemesini umarak ondan ayrıldığımda, “Seni seviyorum,” dedim.

Gülümsedi ve dudakları bana bir cevap vermek için aralanırken arkamızda bir başka araba kornası duyarak irkildik. Başlarımızı çevirip sokağa baktığımızda bunun Behram’ın arabası olduğunu gördüm, kapılar açıldı ve Behram’la Muazzez dışarı çıktı. Hazer valizimi bagaja koyup doğrulduktan sonra Behram’ın yanına ilerledi ve onlar el sıkışırken Muazzez gülümsedi.

“Behram’ın burada ne işi var?”

Gazel’in heyecanlı sesini duyup *bilmiyorum* dercesine omuzlarımı silktiğimde ayakkabılarımızı giyip onlara ilerledik. Ben çantamı omzuma asarken Gazel bir adım kadar gerimde durdu ve Behram başını bizden tarafa çevirdi.

“Hayırlı sabahlar.”

“Sana da.” Gazel yumuşak bir şekilde ona karşılık verdiğinde Behram gözlerini kaçırarak onun selamını aldı ve ardından rahatsız biçimde kıpırdandı.

“Çok davetsiz geldim, kusura bakmayın.”

“Ne kusuru?” dedim nazikçe. “Dünkü kıyağından sonra yaptığın hiçbir şeyi kusur olarak düşünemem.”

Hazer elini belime yerleştirdi. “Kıyak derken?”

Behram’la gülüştüğümüzde Hazer homurdandı ve o esnada Muazzez’in bakışlarını kaçırarak yer aradığını görerek yakınlığımızı onun yanında sürdürmenin lüzumsuz olduğunu düşündüm. Behram genzini temizledi ve Gazel’e kısa bir an baktı.

“Safir yurtdışına çıktığı için ben... Yani biz, evde yalnız kalmana gerek yok diye düşündük. Ben lojmanda kalıyorum, istersen Muazzez ve annemle evde kalabilirsin. Ya da Muazzez seninle burada kalabilir. İtiraz etme, o gün neler olduğunu hepimiz gördük. İyi değilsin.”

Gazel ne derdi bilmiyorum ama ben bu fikre bayılmışım. Zaten ben de onu yalnız bırakmaktan yana huzursuzdum ve Muazzez’le kalmasını tercih ederdim. Behram onu düşündüğü için duyulanan

Gazel bana kararsızca baktığında Muazzez onun kararsızlığını görüp elinden tuttu.

“Böyle sakın görüldüğüme bakma, çok eğlenceliyimdir. Benimleyiken sıkılmazsın, üstelik sana kimsenin bilmediği sırlarımı da anlatırım.”

“Peki madem.”

Ben Gazel’e el sallayıp arka koltuğa yerleşirken Hazer de Behram’a el sıkışıp Muazzez’le vedalaştı. Muazzez’in Behram’ın omzu altına girerek bakışlarını yerde dolaştırdığını görürken, “Kederimden ne yapacağımı bilmiyorum,” dediğini duydum Kerem’in. Şoför koltuğunda oturarak omzunun üzerinden bana bakıyordu. “Hazer Bey öyle mutlu ki hiçbir şekilde onun sinirini bozamiyorum! Ne desem gülümsüyor, ılık çalıyor. Ben bunlara alışkın değilim Safir Hanım! Hazer Bey’e ne yapıyorsanız vazgeçin, çok kötü durumdayım...”

Abartılı üzüntüsüne kıkırdadım. “Çok mu mutlu? Ben olmayınca nasıl davranıyor?”

“Tavana, duvara falan bakıp sırtıyor. Yeşil zeytin almayı unutmuşum sabah kahvaltıda baktı bulamayınca beni azarlayacak sandım ama, *Oz* öyle şeyler Keremciğim, dedi. İnanılır gibi değil!”

Bir daha kıkırdadım ve koltuğuma yaslanıp araba kapısını açan Hazer’e baktım. Hazer koltuğa yerleşip kapıyı kapattığında Kerem ilgisiz bizden çekti. Hazer bana döndüğünde ben de kendisine döndüm ve zıber renkli gözlerine misafir oldum. Bir elimi tutup dizinin üzerine yerleştirerek eliyle üzerini kapladı. Parmaklarım kot pantolonunun üzerinden dizini yavaşça okşarken Hazer de parmaklarını parmaklarıma sürterek uzun uzun bana baktı.

Araba sokaktan ayrıldığında Gazel, Muazzez ve Behram’ın hâlâ konuştuğunu görmüştüm. Hazer elimin üstünü okşadığında nefesim kesildi ve avcum karnıma yaslandı. *Sakin ol Mila. Ama çok güzel Mila.*

“Dün görüşemedik, neler yaptın?” diye sordu, kulağıma fısıldayarak “Behram’la mı görüştün sen?”

“Sahafa gidip patronumla konuştum,” dedim yumuşak bir sesle. “Sonra alışverişe çıkıp kendime bir şeyler aldım.” *Sana da aldım.* Hediye aklıma geldiğinde gülümsedim. “Behram’la bir konu hakkında mesajlaştık.”

Han başparmağımdan işaretparmağıma geçerek orayı okşarken, “Anlaşabilmenize sevindim,” dedi. “Ama en iyi biz anlaşıyoruz değil mi?”

Ben en çok seninle anlaşıyorum, sen de en çok benimle anlaş tamam mı?”

Masumiyetin bir erkekte mevcut olduğunu bilmezdim. Masumiyetin bir erkek ruhuna girebileceğini de düşünmezdim. Erkeklerin, meleklerin canını bile acıtan haydutlar olduğunu düşünürdüm ama bazı istisnalar varmış ve bu istisnalardan birinin adı da Hazer’miş. Ona, kemikli parmaklarını sıkarak cevap verdiğimde Hazer diğer elini attı ve onun için açık bıraktığım saçlarıma dokundu.

Yolun devamında hiç konuşmadık ve kısa bir süre sonra havaalanının girişindeydik. Burası, Hazer’i uğurladığım havaalanıydı ve şimdi buradan beraber gidecektik. Araba müsait bir yerde durduğunda Hazer ellerini saçlarımdan çekti ve bana da elimi dizinden ayırmak düştü. Birbirimizden uzaklaşırken gülümsedim ve aynı anda Hazer derin bir iç çekti.

“Sen böyle bir anda gülümseyince... eksik bir şeyim varmış da sen gülümsediğinde tamamlanmış gibi hissettim.”

“Yaa...”

“Yaa...”

Kerem iç çekti. “Yaa...”

Hazer ona dönerek dik dik baktıktan sonra uzanıp arabanın kapısını açtı ve kendisi indikten sonra elimden tutup benim de inmeme yardımcı oldu. Ben kaldırıma çıkarken Hazer bagaja yönelip valizleri çıkardı ve bu sırada Kerem de ona yardımcı oldu. Valizleri sürükleyerek yanıma geldikten sonra Hazer boştaki eliyle uzanıp beni tuttu ve beraber kapılardan girdik.

Kerem arkamızdan gelirken konuştu. “Bir şey diyeceğim, artık Safirciğime yenge diyebilir miyim? Hayır yani o duruma geldiysek bileyim...”

Hazer gözlerini devirdi. “Fıstık’a yemini suyunu vermeyi sakın unutma, tamam mı?”

Kerem onu onaylayan birkaç şey söyledi ve sonra bizimle vedalaştı. Ben de bundan önce söylediklerini duymamış gibi Hazer’in yanında ilerlemeye devam ettim. Bir müddet sıra bekledikten sonra cihazlardan geçtik ve büyük havaalanında kapımıza ilerledik. Uçağa bineceğimiz yeri bulduğumuzda kapının açıldığını ve insanların binış kartlarını göstererek içeri girdiğini gördük. Hazer telefonunu çıkarırken ben de kimliğimi çıkardım ve heyecanla uçağa giden alana baktım. Valizlerimizi bagaja vermiştik ve yanımda sadece çantam vardı. Hazer beni sıkıca tutuyordu ve

ben de çok heyecanlandığım için onun elini tutuyordum. Uçağın içine girdiğimizde etrafıma baktım ve Hazer beni yerimize yönlendirdi.

“Burası hayatımı.” Cam kenarındaki koltuğa yerleştim. Hazer de hemen yanıma. “Korkuyor musun?”

Kafamı salladım. “Biraz.”

“Elimi tutarsan geçer.”

İki elimle birden Hazer’in eline yapıştım. Uçağın kapıları kapandı ve pilotun uyarıları kulağımı doldu. Hazer yanımdan geçen bir hostesten su istedikten sonra uzanıp kemerimi taktı. Teşekkürler niyetinde ona gülümsedim. Kendi kemerini de taktı ve hostes suyu getirdiğinde avuçlarıma bıraktı. “Teşekkür ederim,” diyerek suyu kana kana içtikten sonra kalanını ona uzattım. “İçmek ister misin?”

“Evet.”

Suyun kalanını içti ve bana dönüp göz kırptı. O sırada pilot kalkış için hazır olduklarını söyledi ve önüme dönerek heyecanla soludum. Hazer’in elini tutmaya devam ettim ve parmaklarıma özel, kimsenin yapamayacağı şekilde dokunurken uçak dakikalar içinde kalkışa geçti.

“Hazer?”

“Sı?”

“Elini tutunca geçti.”

Gülümseyişi hayal gibiydi ve bu hayalin içinde sonsuza kadar yaşayabilirdim. Uçak tamamen havalandı ve o kalkışın her anını hissederek heyecanla camdan dışarıya baktım. Başım hafifçe dönmüş, kulaklarım tıkanmıştı. Bulutlara yükseldiğimizde dudaklarımın arasından inanamaz bir inilti koptu ve ellerim cama yapıştı.

“Bulutların arasından geçiyoruz!”

“Evet ama benim manzaram hâlâ değişmedi.”

“Hazer..” Ellerimi indirerek gülümsedim ve yanağımı yaslayarak bulutları izledim. Çok güzeldi, biraz sis vardı ama bulutları net şekilde görüyordum. Uçakta seyahat etmek, uçak kalkışı tamamladıktan sonra tıpkı bir arabada seyahat etmek gibiydi; çok aksiyonlu değildi ama bulutlara oturmuş güneşi görüp, gökyüzüne bu kadar yakından bakmak harikaydı.

Ben dışarıyı izlerken parmakları omzumdaki dalgalı saçlarımla oynadı. Dokunuşları mest ediciydi. Bulutları takip ettim ve az sonra hostes bizim için yiyecek şeyler getirdiğinde kendisine teşekkür ettim. Hazer

sert bir kahve ve kek almıştı, bense dopdolu bir sandviç. Onları yerken bile gözlerimi bulutlardan çekmedim.

Bir ara uyuyakalmıştım çünkü uçuş uzun sürmüştü ve gece heyecandan uyuyamamıştım. Nasıl uyuyakaldığımı hatırlamıyordum ama uyandığımda başım geniş, rahat bir yere yaslıydı. Gözlerimi açtım ve gördüğüm ilk şey bir çene oldu. Hazer'le olan bu yakınlığımıza hazırlıksız yakalanarak gözlerimi büyüttüm ve beni omzuna yatırdığını fark ettim. Kolları etrafıma sıkıca dolanmıştı ve sanırım o da uyuyordu. Başımı omzundan kaldırırken yoğun kokusu burnuma doldu ve o an uzaklaşmak çok zor oldu. Gayretle yutkunup ondan uzaklaştığımda kolları gevşedi ama beni bırakmadı, elleri sırtımda birleşmişti.

Bir hostes yanıma yaklaştı. “İnişe geçiyoruz, arkadaşınızı uyandırır mısınız?”

“Elbette.”

Hostes uzaklaştığında omzuna baktım, başım ceketinde iz yapmıştı. “Han?”

Kıpırdandı. Omzunu okşadım. “Hazer?”

“Bir daha söylesene...”

Kaşlarımı çatıttım. “Uyandın da benimle mi oynuyorsun?”

Bir gözünü açıp bana baktı ve ardından hemen kapattı. “Hayır, uyuyorum ben.”

Uzanıp az önce açtığı gözünü gözkapağından yukarı çektiştiğinde bu samimi hareketimle dudakları kıvrıldı. İnadı bırakıp gözlerini açtığında elimi çektim ve Hazer de belimde birleştirdiği ellerini ayırarak esnedi. Uyandığında gerçekten tatlı görünüyordu.

Uçak inişe geçerken epey sallandı ve bu yüzden elim endişeyle onun elini aradı. Hazer neyi aradığımı bildiğinden elimi tuttu ve iniş tamamlanana kadar bırakmadı. Sevgiye inanırdım ama birinin elini tutup ondan güç alabileceğimi düşünmezdim. Hazer elimi tutuyordu ve iki ayrı denize akan nehri birleştiriyordu sanki. Eline baktım ve korkular azalıp biterken uçağın yere inişini hissettim.

Bir müddet sonra uçaktan indiğimizde Hazer beni tuttu ve beraber havaalanının içinde yürüdük. Bir telefon konuşması yapıyor, İngilizce bir şeyler diyordu. Etrafımdaki insan kalabalığına, yabancı yüzlere bakarken yerimde duramıyordum. Madrid’e inmiştik.

“Buradan.”

Han'a kulak verdiğimde valizlerimizi aldığını gördüm. İki valizi de çekebileceğini söylediğinde omuzlarımı düşürmekten başka çarem kalmadı. Kapılardan çıktığımızda Hazer sokağın karşısına geçip bir arabaya yaklaştı ve ben de ona eşlik ettim. Kapının hemen yanında bir adam vardı ve gülümseyerek Hazer'e bakıyordu. Hazer arabanın yanında durduğunda valizleri kenara bıraktı ve doğrulup adama elini uzattı.

"Görüşmeyeli epey zaman olmuştu."

"Öyle." Adam gülümseyerek Hazer'le el sıkıştı. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Hazer bana döndüğünde yabancı bir erkeğin yanında rahatsız hissettiğim için kıpırdandım. Adamın da bakışları haklı olarak bana döndüğünde gergince soluklanıp ellerimi arkama sakladım. Hazer elini beline koyarken, "Safir Mila," diye konuştu. "Kız arkadaşım."

"Hadi canım? Çok memnun oldum."

Adam bizi tebrik ederken ben sadece önüme bakıyor, başımı sallıyor, bir pervasızlık yapmamak için kendimi sıkıyordum. Bugün ikinci kez, üstelik beni bir arkadaşıyla tanıştırtırken kız arkadaşı olduğumu söylemişti ve bunu aşamıyordum. Bana müzikal gecesinde başka bir dilde de olsa *aşkım* demişti ve elbette bu birlikteliğimizi gösterirdi ama... İlk kez bir erkek arkadaşım oluyordu, alışmaya çalışıyordum.

"İşin bittiğinde arabayı alırım, hiç sıkıntı değil." Adam bir kez daha Hazer'le el sıkıştı ve ben hayranlıkla Han'a bakarken bana da selam verip arkasını döndü. Adamla doğru dürüst konuşamadığım için mahcup hissediyordum ama öyle heyecanlanmışım ki ne yaptığımın farkında değildim. Hazer bana döndüğünde bakışlarımız çarpıştı ve eliyle arabayı gösterdi. "Bu da yeni arabamız işte..."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Arkadaşımdan ödünç aldın galiba."

"Hı hı."

Bagaja yönelip valizlerimizi pek de zorlanmadan yerleştirdi. Bu sırada kapıyı açmış, koltuğa yerleşmişim. Hazer de işi bittiğinde geldi ve şoför koltuğuna yerleşerek arabanın içine göz attı.

"Güzel araba," dedim.

Gözlerini kıstı. "Bizim arabamız daha güzel."

Saçlarımı kulağımın arkasına koyarak camdan dışarıya döndüm ve gülümsedim. Hazer navigasyonu açıp arabayı çalıştırdığında ilk kez geldiğim bu ülkeye, şehre olan bağlılığımı hissettim.

“Buraya ilk kez mi geldin Hazer?”

“Evet,” diye cevapladı. Havaalanından tamamen çıkmıştık. “Görkem’le Türkiye’de tanıştık, bir iş sırasında. Kendisi İspanya’da yaşıyor, ona araba kiralayabileceğim bir yer olup olmadığını sorduğumda az kullandığı bir arabasını verebileceğini söyledi. Sağ olsun, iyi çocuktur.”

Parmaklarımı camda dolaştırdım. “Evet, iyi birine benziyor.”

Hazer mırıldandı. “Ben de iyi biriyimdir.”

Gülmemek için yanağımı ısırdım, bunu sık sık yapıyordu. Birinde beğendiğim ne varsa Hazer kendinde de olduğunu söyleyerek kendini hemen öne atıyordu. Neyi neyden kıskanıyordu bilmiyorum ama bu huyunu görebiliyordum.

Annem İspanya’yı çok severdi, sık sık burada olmak isterdi ve ben de yıllarca burayı merak etmiştim. Çoğu şey tarihiydi, müzeler fazlaydı, kış mevsimi olmasına rağmen halk sokaktaydı. Yanından geçtiğimiz bir kuleye hayranlıkla bakarak ıslık çaldığımda Hazer bana döndü. “Islık çalabiliyorsun demek...”

“Küçükken babam öğretmişti,” deyip kederle iç çektikten sonra Hazer’in yüzünün asıldığını gördüm ve acılarımın onu huzursuz etmemesi için yüzüne karşı bir ıslık daha çalarak onu gülümsettim.

Bir müddet sonra araba bir otelin önünde durduğunda indik ve vale yaklaşip valizleri indirmeye yardımcı oldu. Kollarımı kendime sararak otelin girişine bakarken Hazer’in bu kadar masraf yapmasına mahcup oldum. Bu kadar büyük bir yer olmasına gerek yoktu, sonuçta Hazer’in olduğu her yer kendiliğinden güzelleşiyordu.

Yanıma geldiğinde döner kapılardan girdik ve vale arkamızdan gelirken resepsiyona yürüdük. Ben hayretle otelin şıklığına bakarken Hazer resepsiyondaki işini bitirerek elimi tuttu.

“Hadi, odamıza çıkalım.”

Asansöre yöneldik ve valizlerimiz bizimle çıkarken gergince yutkundum. Hazer hemen yanımda durup eliyle belimde ritim tutuyordu. Heyecandan karnıma ağrılar girdi ve ağzımın içi kurudu. Asansör üst katların birinde durduğunda ve görevli valizleri kapımıza kadar taşıdığımda Hazer kendisine bahşış vererek teşekkür etti. Evet, ikimiz de aynı odanın kapısındaaydık ve birbirimize değil, kapıya bakıyorduk. Hazer kartla kapıyı açarak beni içeri buyur ettiğinde yürüdüm. O da valizleri sürükleyerek peşimden geldi, kapıyı arkamızdan kapattı.

Bizim için sadece bir oda tutmuştu.

Hazer valizleri kenara bıraktı ve genzini temizleyerek odada birkaç adım attı. Kapının ağzında durarak odayı süzdüm. Epey büyük, geniş bir odaydı. Ferahtı ve güneş, pencerelerden doğrudan odamıza misafir oluyordu. Karşımdaki camlar yerden tavana kadardı ve odanın duvarları kadar genişti. Kırmızı ve beyaz perdeler göze çarpıyordu, odanın zemininde bir halı vardı ve yataklar... Ah, iki yatak vardı, iki ayrı yatak ve ikisi de oldukça rahat görünüyordu.

Rahatlayarak omuzlarımı serbest bıraktığımda bu Hazer'in gözünden kaçmamış olmalıydı ki bana uzun uzun bakarak önüne döndü. Kollarımı etrafımdan çözdüm ve Hazer ceketini çıkarıp camın önündeki koltuğa bıraktığında ben de montumu çıkararak koltuklara ilerledim. Vay canına, şehir tüm ısıltısıyla ayaklarımızın altındaydı. Akşam vakti neredeyse gelmişti, güneş batmış ve sokak lambaları yanmıştı. Montumu koltuğa bıraktığımda Hazer aynalı masanın yanındaki içecek dolabına ilerledi ve açıp kurcaladı.

"Bir şeyler içer misin?"

Nazik bir gülümseme gönderdim. "Olur."

Kendisi için alkol olduğunu düşündüğüm bir şey çıkarırken benim için de meyve suyu çıkardı. Ellerimi yıkamam gerektiğini düşünerek odaya bakındım ve başka bir kapı görerek ilerledim. Hazer'in baştan aşağı beni süzdüğünü hissederken kapıyı açıp girdim ve ona bakamadan kapattım. Önüme döndüğümde buranın da oda kadar görkemli bir banyo olduğunu gördüm. Büyüktü, ileride bir küvet vardı ve altın renkler ön plandaydı. Aynanın karşısına geçip suyu açtım ve ellerimi çeşit çeşit sabunlardan biriyle yıkarken çok fazla kızardığımı gördüm. Çillerim belirginleşmiş, saçlarım yüzüme düşmüştü. Yüzümü de yıkayıp ferahladıktan sonra banyodan çıktım ve Hazer'i camın önünde buldum.

Yüzünde temkinli, heyecanlı bir ifade vardı. Beyaz tişört ile kot pantolonu üzerindeyken olduğundan daha genç görünüyordu. Saçları dağınıktı ve elinde bir kadeh vardı. Parmak uçlarımda heyecanla yanına yürüdüm. "Hazer..."

"Seninle ayrı odalarda kalmak istemedim," dedi Hazer aniden, konuşmaya benden önce başlayarak. Benim adımlarım dururken onun adımları önüme çıktı ve boştaki eliyle dirseğimden tutup beni kendine çekti. "Seni buraya getirip başka bir odada yalnız başına bırakamam."

Burnumun dibine kadar girerek dudaklarıma doğru fisıldadı. “Sorun olur mu?”

“Sorun yok,” diye fisıldadım kısık bir sesle. “Seninle aynı odada da kalırım, yani sonuçta sen benim... erkek arkadaşısın.”

Rahatlayıp gülümserken biraz geri çekildi. “Acıktın mı?” diye sordu.

“Çok değil,” dedim dağınık saçlarına gülümseyerek. “Sen aç mısın?”

“Çok değil.”

“Tamam o zaman.”

“Tamam.”

Bakıştıktan sonra önümüze döndük. Yemeğe ne zaman inerdik bilemiyorum ama valizlerimizi yerleştirmemiz gerekiyordu. Valizlerin yanına geçebilmek için izin istedim ama Hazer aksine, önümü daha çok keserek geçmeme mâni oldu. Başımı önüme eğip güldüm ve bir kez daha izin istediğimde Hazer de gülümseyerek geçmem için izin verdi.

Valizlerin oraya geçtiğinde içerisi epey karanlık olduğu için Hazer perdeleri çekti ve ışıkları açtı. İçeriye loş ışık kapladığında valizi tutup dolabın yanına çektim.

“Senin kıyafetlerini de yerleştireyim mi Hazer?”

Koltuğa oturdu. “Olur.”

Valizimi açtım ve neredeyse bir duvarı kaplayan dolabın içine baktım. Çok sayıda askı vardı. Kıyafetlerimi çıkarıp yatağa bıraktım ve Hazer kadehinin üzerinden beni izlerken kıyafetlerimi askılara asıp dolaba yerleştirdim. Hazer’in hediyesi bir poşetin içindeydi, onu olduğu gibi dolaba koydum ve dikkat çekmemesini umdum. Han bir an poşete baktı ama üzerinde çok durmadı. Kendi kıyafetlerimi yerleştirdikten sonra valizine yürüdüm ve onu da çekip içini açtım. Çoğu siyah ve griden oluşan kıyafetlerine baktım.

“İçinde özel bir şeyin varsa... dokunmayayım.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “İç çamaşırlarım var.”

Elimi yanmış gibi valizden çektim. “Peki, o zaman sen hallediver.”

Oturduğu yerde keyifle gerinirken valizinin başından kalktım ve dolabın kapaklarını kapatarak yatağa ilerledim. İki ayrı yatak vardı ve aralarında beyaz bir komodinin duruyordu. Cam kenarındaki yatağa otururken, “Bu tarafta ben yatabilir miyim?” diye sordum.

“Demek yatağın sağ tarafında yatmayı seviyorsun,” dedi parmaklarını kadehinin etrafında gezdirerek. “Olur, ben sol tarafta yatarım.”

“Zaten oradasın,” diye fısıldadım, hiçbir acı ve hüznün yakışmayacağı güzel yüzüne bakarak.

“Ne kastettin?”

“Hiiiç.”

Kadehini masaya bıraktı ve sırtını koltuğa yaslayarak bir elini çenesinde dolaştırdı. Çok güzel bir odaydı ama burada kalmak değil, dışarı çıkıp sokaklarını gezmek istiyordum. Hazer gözlerini bile kırpmadan yüzümü incelerken, “Neden o kadar dikkatli bakıyorsun?” diye sordum gülümseyerek ve Hazer anında cevap verdi. “Dinleniyorum.”

Ellerimi dizlerimin arasına koydum. “Beni izleyerek mi?”

“Evet,” dedi ve gözlerini gözlerime kilitledi. “Sende dinleniyorum, sende gülümseyebiliyorum, sende uyuyabiliyorum...”

Kadehini masaya bırakıp yerinden doğrulduğunda hafifçe ürperdim. Alkol aldığımda Hazer daha gizemli, daha derin birine düşünüyordu ve o zamanlar ne yapacağını kestiremiyordum. Yatağın ucuna kadar yürüdü ve çenemi tutarak yüzümü kaldırdı. Bakışlarım karnından yüzüne ve en sonunda gözlerine tutunduğunda parmaklarıyla elektrik çarpmışa döndüm. Ondan bir kadının bir erkekten etkilenebileceği şekilde etkileniyordum ve Hazer bunun farkındaydı. Çenemin altını okşadı. “Artık yalnız uyumuyorum Safir, yatağın diğer tarafında senin hayalin yatıyor.”

“Hazer...”

Ellerimle yatağın kenarlarına sıkıca tutunurken Hazer eğilerek yüzüme doğru alçaldı ve saçlarımın arasından kulağıma yaklaştı. “Seninle yemek yiyip şehri gezelim mi?”

“Ben de senden bunu rica edecektim.”

“Başım üstüne.”

Saçlarımı kulağımın arkasına koyup doğruldu ve bana yakıcı bir bakış atarak valizine ilerledi. Ellerimi yataktan çekip terli içlerini pantolonuma sürterken Hazer valizini açıp içerisinden bir gömlek çıkardı. Yemeğe çıkacağımız için üzerini değiştirecekti, ben de bluzumun altına etek giyebilirdim. Gömleğini alıp bana gülümsedi ve üzerini değiştirmek için banyoya geçti. O gözden kaybolduğunda kalkıp dolaba ilerledim ve az önce koyduğum kıyafetler arasından siyah eteği aldım. Hava soğuk olduğu için yanımda getirdiğim çorabı da giyecektim.

Banyoya doğru seslendim. "Hazer, birkaç dakika orada kalabilir misin?"

"Kapı deliğinden gözetleyebilir miyim?"

Kıkırdadım. "Hazer."

Bir daha ses gelmedi ama orada kalacağına emindim. Bu yüzden pantolonumu çıkardım ve çamaşırlarımın üzerine siyah kilotlu çorabı giydikten sonra eteği belime çektim. Bu Hazer'in bana aldığı etekti, hoşuma gidiyordu. Bluzumun uçlarını belimden içeri sokarak saçlarımdaki kurdeleyi düzelttim. Çıkardığım kıyafetleri boşalan valizime koydum ve fermuarı çekerek doğruldum. "Gelebilirsin."

Kapı açıldığında Hazer'in lacivert bir gömlek giydiğini gördüm, altında hâlâ kot pantolonu vardı. Saçlarını düzeltirken kapının ağzında durdu ve beni tepeden tırnağa aheste aheste süzerek derin bir nefesle içini doldurdu. "Geldim."

Karşımdan çekildim ve koltuğun üzerindeki montumu aldım. Hazer de beni takiben koltuğun üzerindeki ceketini aldı. Çantamı omzuma asarak ona döndüğümde kendisi de ceketinin yakalarını düzeltti ve bana doğru döndü. Elimi avcuna bıraktım ve parmaklarımız birbirine dolandığında avuççıklarımız de kalplerimiz gibi birbirine uyum sağladı.

El ele odamızdan ayrılırken ikimiz de bakışlarımızı kaçırarak yer arıyorduk.

Otelden ayrıldığımızda arabaya binmek yerine yürümeyi tercih ettik ve bu sırada restoranları gözetledik. Heyecandan konuşamıyordum ve Hazer de benden farksızdı. Canım benim, o da heyecanlıydı. Biraz yürüdükten sonra otelin civarındaki, ıslıklı caddelerden birine girdik ve Hazer beni gözüne kestirdiği restorana sürükledi.

Kapıdan girdiğimizde buranın sessiz sakin bir yer olması beni rahatlatı. İnsanlar vardı ama kısıklı, birbirlerini rahatsız etmeden konuşuyorlardı. İspanyolca sözler kulağıma çalındı ve yanından geçtiğimiz bir masadaki adam karşıdaki kadına, "...mi vida," dediğinde Hazer duraksadı. Ben de onunla duraksadım ve Hazer kafasını yanına çevirip masadaki adama dik dik baktığında gülmek için yanağımlı ısırdım. "Allah Allah..."

Ben gülüşümü bastırırken Hazer homurdandı ama bana bir şey demedi. Cam kenarındaki, sokağı gören yuvarlak masalardan birine karşılıklı olarak oturduk ve böylelikle ellerimiz ayrılmış oldu. İçerisinin

loş, neredeyse karanlığa yakın bir ışığı vardı ama hiç rahatsız etmiyordu. İspanyolca bir şarkı çalıyor, insanlar fısıldaşıyordu. Atmosferini çok sevmiştim. Üzerimdekini çıkarırken Hazer menüyü bana uzattı. “Hadi bakalım, yemekleri sen seç.”

“O halde yemekler benden,” dedim sıcak bir gülümsemeyle.

Mırıldandı. “Ankaralı ruhum buna başkaldırıyor.”

Kıkırdadığımda Hazer ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına bıraktı ve aramızda yanan mumun gerisindeki gözlerimiz birleşti. Bir elimi enseme taşıyıp diğeriyle menüyü açtım ve içerisindekilere göz attım. İspanyol olabiliyordum ama yemeklerini çok bilmezdim. Menüde domates çorbası gördüm ve Hazer’in de damak tadına hitap edeceğini düşündüm. Yanında tortilla patates seçtim ve menüyü kapatıp gözlerimi Hazer’e çevirdim. “Umarım damak tadına hitap edebilirim.”

“Ediyorsun.”

Bakışlarımı kaçırdığımda Hazer bir garsonu yanımıza çağırdı. Garson gülümseyerek yaklaştı ve İspanyolca bildiğim için neler istediğimizi ben söyledim. Garson not aldı ve aramızda birkaç konuşma geçerken Hazer bizi izledi.

Yemeklerimiz geldiğinde ilk önce çorbalarımızı içtik ki gerçekten çok lezzetliydi. Sıcak çorbalarımızdan sonra tortilla patateslerimizi yedik ve bu sırada da hiç konuşmadık. Ara ara bakışlarımız, masanın ortasında yanan mumun üzerinde kesişiyor ve bir an sonra ayrılıyordu. Yemeklerimi silip süpürdüğümde Hazer garsonu bir kez daha çağırdı ve bu sefer İngilizce bir şeyler söyledi. Garson biraz sonra ikimize de içecek getirdiğinde alkolsüz olduklarını fark ettim.

Yemeklerimiz bittiğinde masadan kalktık ve maalesef yanıma dolar almayı akıl edemediğim için ücreti Hazer ödedi. Kapıdan çıkar çıkmaz uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımız yine sıkıca birbirine kenetlendi. Bu kış gününde sıcacık avcuna duyduğum ihtiyaçla kaldırıma çıktım ve ellerimizi izleyerek ışıkların altında yürüdük.

Bir başka caddeye girdik ve buranın merkez olduğunu fark ettim. Geniş bir meydan vardı ve meydanın ortasında bir kule duruyordu. Mağazalar, gösterişli müzeler, sokak sanatçıları, şehrin çatısındaki ışıklar... İleride bir sokak sanatçısının saksafon çaldığını gördüğümde Hazer’in elimden tutup oraya doğru koştum. Bir grup insan adamın etrafında çember oluşturmuştu; kimisi alkış tutarken kimisi para bırakıyordu. Kalabalığın

arasında durduğumda Hazer hemen arkamda yerini alarak göğsünü sırtına yasladı. "Müzik aletlerine de mi ilgin var?" diye sordu, beni kalabalıktan sakınıırken.

"Müziği duyunca..." Parmak uçlarımda çoktan yükselmiştim bile. "Bedenim harekete geçiyor."

Elimi bıraktı. "Çok istiyorsan dans etsene."

Parmak uçlarımda ona dönerken ayağımın altındaki yaralar acıdı ve bu yüzden tabanlarıma basmak zorunda kaldım. "Burada mı? Herkes beni izler!"

"Onu da izliyorlar," dedi saksafon çalan adamdan bahsederek.

Evet, öyleydi ve herkes onu mutlulukla izliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyduğum her an Hazer bunu yapıyordu. Ondan uzaklaşarak gerilediğimde ellerini ceketinin ceplerine sokarak keskin bakışlarıyla beni takip etti. Utanmamaya gayret gösterdim, sonuçta dans benim ruhumdu. Saksafon çalan adamın yanına yaklaştığımda insanlar da beni fark etti ve ben gözlerimi kapatıp kendimi müziğin ritmine bıraktığımda ısıklıklar yükseldi.

Gözlerimi ne kadar sonra açtım bilmiyorum ama parmak uçlarımdaki acıyı hissederek tabanlarıma bastığımda insanların birkaç dakikalık performansım için bana alkış tuttuğunu gördüm. Gözlerim parladı ve ispanyolca tebrik kelimeleri havada uçuşurken saksafonu çalan adam da beni alkışlayarak kendisine eşlik ettiğim için teşekkür etti. Hazer hem beni hem de beni alkışlayan insanları izliyordu. Beni sakındığını, etrafımda bir kalkan oluşturduğunu biliyordum. Bunca alkış, tebrikle hem gurur duydum hem de utandığım için parmak uçlarımda koşarak Hazer'in yanına vardım ve göğsümü onun ceketinin içine sakladım. Hazer de gülmeyerek kollarını etrafıma dolandı. "Mila... Gece Yarısı Güneşi'm."

Gözlerimi açmaktan korktuğum o karanlıktan beni elimden tutup çıkardı ve arkamıza bakmadan bir yere doğru koşmaya başladık. Bana koşmayı öğretti çünkü sonunda bir mutluluk olduğunu bildiğinde insan o sona koşmaya başlıyordu. Ben Hazer'le koşmayı öğrenmiştim ve bir daha yürümek istemiyordum.

Otele döndüğümüzde ikimiz de sırasıyla duş almış, banyoda giyinmiştik ve ben pijamalarım içinde koltuğa oturup ona bir şeyler anlatırken

uyuyakalmıştım. Fakat gözlerimi açtığımda uyuyakaldığım koltukta değil, yataktaydım ve odadaki karanlığı abajur yumuşatıyordu. Gözlerimi kırıştıtarak tavana baktım ve daha gecenin yarısı olduğunu kavradığımda beni uyandıran şeyin ne olduğunu düşündüm.

O sırada nefes sesini duydum.

Kaşlarımı çatarak başımı sağ tarafa doğru çevirdiğimde ne olduğunu görmek için gözlerimin karanlığa alışması gerekti. Karanlığın içini görebildiğimde Hazer'in yataktan kalktığını, ayaklarını yere basarak yatağın ucuna oturduğunu gördüm. Başını ellerinin arasına almış, sert soluklar alıp veriyordu ve omuzları ileriye geriye sallanıyordu. Kaygı hissi içimden taşıtı ve üzerimdeki yorganı kenara çektim. Yataktan doğrulup ayaklarımı yere bastım ve Hazer'in yatağına yaklaşarak kenarına oturdum. Kalçam yumuşak yüzeyle buluştu ve elim endişe içinde onun sırtına yerleşti. Hazer dokunuşumun da yakınlığımın da farkına varmadan sallanmaya devam ederken kendisine biraz daha yaklaşarak korkuyla sordum. "Mi amor?"

"Onu seviyordum," dedi Hazer aniden ve gözlerini de aynı hızla açtığında o amber gözlerine hazırlıksız yakalanarak nefesimi tuttum. Acıyı görmüştüm. Zaten düşmanınızı hemen tanırdınız. Hazer'e bu kadar işkence eden bu acıdan ölesiyse nefret ettiğimi hissettim. "Kimseye inandıramadım ama onu çok seviyordum. On yaşındaki bir çocuğun kalbi ne kadardır Safır? Avuç kadar mı? Onu tüm kalbimle seviyordum."

Kardeşinden bahsettiğini düşündüm ama bıçağı yaranın üzerine daha fazla itmek istemediğim için sormadım. "Elbette seviyordun, Mustafa'yı da seviyorsun, hatta benim kardeşimi de seviyorsun. Sen... kardeşlerini seviyorsun Hazer."

"Elimi tutup, 'Beni sevdiğini biliyorum,' dedi Safır!" Geçmişiyse savşıyordu ama geleceği hemen arkasından ona sarılıyordu; bunu görüyor muydu? *Sarılıyorum sana, ben senin geleceğimin.* Katlanamadığı her şey için gözlerini yumdu. "O inanıyordu onu sevdiğime. Neyden korktuysa gelip arkama saklanırdı ama ilk kez onu bir şeyden koruyamadım... Kendimden."

Ellerini tutup yumruklarını çözdüğümde sol avcunun içinde tuttuğu şeyin bir fotoğraf olduğunu gördüm. Ah, kardeşinin fotoğrafıydı. Özleminden fotoğrafına bakmış olmalıydı. Fotoğrafı alıp düzelttim ve yenden avcuna bırakırken birbirimize baktık.

“Sen onu yumruk kadar kalbinle seviyordun ve Adem bunu biliyordu. Şu an huzur içinde ve abisinin ona duyduğu sevgiden emin.” Parmaklarımız birbirine dolandı ve içimdeki tüm ışıklar yandı. “Başka kimin ne düşündüğünün ne önemi var Hazer?”

Âdemelması teninde kavislendi ve gözlerini yeniden yumduğunda elimi başının üzerine koyup başını da yavaşça omzuma yatırdım. Parmaklarım ensesine çıktı ve pijamasının içine girdi. Ne kadar terlediğini anlamaya çalışıyordum. Ona yeni bir tişört getirmeyi düşünürken, “Uyuyamadığım gecelerde babamın fotoğrafını kalbime bastırırdım,” diye fısıldadım, parmaklarımı yavaşça çekerken. “Sonra bir gün... o fotoğraf yırtıldı ve her şeyimi kaybettiğimi düşündüm. Ama babama duyduğum sevgi kalbimdeydi, nasıl her şeyimi kaybettiğimi düşünürdüm ki? Senin de Adem’e duyduğün sevgi kalbinde ve onu kaybetmedin.”

“Mila?”

“Sı?”

“Çok üzüldüm babanın fotoğrafının yırtılmasına.”

Gözyaşları içinde gülümsedim ve Hazer’in başı omzuma yerleşirken, ben de onun omuz çıkıntısı olmaya razı geldim. Başımı çevirip camdan dışarıya baktım ve gün doğumunu gördüm. Gece mavisini ışık odamızı ve dağınık yataklarımızı yorgan gibi örterken parmak uçlarım kısa aralıklarla parmak uçlarını okşadı. Ve ay çekilirken kenara, güneşin doğuşu için yapabilecek hiçbir şeyi kalmadığında, “On yaşındaki bir çocuğun avuç kadar kalbiyle,” diye fısıldadı. “Seviyorum.”

Biliyorum Hazer.

Gün ağarana kadar omuz omuza seninle gölgelerimizi izledik ve bu bana dans etmek kadar mutluluk verdi.

Sabah olduğunda gece vakti Hazer’in başına gelen acı deneyimi hiç konuşmadık. Ayrı ayrı hazırlanıp beraber kahvaltıya indik ve bir şeyler yedikten sonra Madrid sokaklarında el ele yürüdük. Hazer geceki gibi değildi, dün gündüz davrandığı gibiydi. Sakindi, elimi tutuyordu, beni kendine çekiyordu, sakın bir sokağa girdiğimizde beni bir duvara yaslıyor, saçlarımı kulağımın arkasına koyuyor, uzun uzun yüzümü izliyordu.

Ama beni öpmüyordu.

O sokaktan ayrılıp bir başka caddeye girdik ve gördüğüm bir müzeye girmek istediğimde Hazer beni kırmadı. Beraber bilet alıp müzeye girdiğimizde burada çeşit çeşit tablonun, yaşanmışlığın olduğunu görerek hayranlıkla müzeyi gezdim. Hazer de bana eşlik etti, tabloları benimle izledi.

Müzeden çıkıp biraz daha gezdikten sonra akşam vakti otele döndük ve Hazer yemeğe hazırlanmam için beni yalnız bıraktı. Geçen gün çarşıdan aldığım beyaz, kısa elbiseyi giymiş, saçlarıma siyah kurdele takmıştım. Elbisenin kolları kısa, yakaları dikti. Etekleri hafifçe kalkıktı ve üst bölgesinde kupürler vardı. Hazer'in karşısına çıkacağım için heyecanlanıyordum.

Üstelik bu gece Hazer'in doğum günüydü.

Aynanın önünden çekildim ve arkamı dönerek odamıza baktım. Kalp atışlarım hızlandı ve adımlarım yatağıma ilerledi. Çantamı alarak doğrulduktan sonra topuklu ayakkabılarımla kapıya yürüdüm. Bilekten bağlamalı ayakkabıların üzerinde sandığım kadar zorlanmıyordum. Elbisenin hayali tozları silkeleyerek odamızdan çıktım. Omuzlarıma düşen saçlarımı geriye atarak doğrulduğumda bakışlarım dünyanın en güzel tesadüfünü yaşadı.

Onunla buluştü.

Ve ay güneşe tutuldu.

Hazer olduğu yerde dikilip nefessiz kalmış gibi bana bakarken sırtımı dikleştirdim. Koridor duvarına yaslanmıştı ve elleri cebinde, öylece bana bakıyordu. Üzerinde koyu gri bir kazakla, kaşe ceket vardı ve kıyafetlerine uygun bir pantolon giymişti. Saçları yine dağınıktı. Aramızdaki mesafeye rağmen kalbinin atışını duyuyordum.

Sırtını duvardan ayırıp yanıma yürümeye başladı. Ben de kapıdan uzaklaştım ve topuklu ayakkabılarım üzerinde, dik bir şekilde ona yürüdüm. Koridorda, kırmızı halının ortasında buluştuk ve Hazer elimi istemeden, ben elimi ona uzattım.

"Beyaz gerçekten senin rengin," diye fısıldadı.

Sağ elimle çantamı tutarken sol elimi ona verdim ve beraber asansöre yöneldik. Koridorda birkaç insan daha vardı ama gözlerimi Han'dan ayırana kadar onları görememiştim. Asansöre bindik ve inene kadar asansörün aynasından birbirimizi izledik. Kıkırdadım. "Beşiktaş gibiyiz Hazer. Sen siyah giydin, ben beyaz."

Asansörden çıkarken gülümsediğini gördüm. “Beşiktaş’tan bile fazla...”

“Ne fazla?”

“Gel, şuraya geçelim.”

Otelin, dışarıyı gören cam kenarına ilerledik ve yuvarlak masaya karşılıklı olarak oturduk. Kahvaltıda tabaklarımızı kendimiz dolduruyorduk ama akşam yemeğiyle garsonlar ilgileniyordu. Çantamı kenara bırakıp sırtımı dikleştirdiğimde Hazer ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına bıraktı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Seç bakalım.”

Elimi enseme yerleştirdim. “Bu sefer ben senin damak tadını öğreneyim.”

Başını sallayıp menüyü açtı ve içini karıştırıp az sonra garsonu çağırdı. Yine et siparişi ettiğinde Hazer’in eti çok sevdiğini kesinleştirmiştim. Gü-lümseyerek garsonla konuşmasını izledim ve o an Hazer’i kaybetmekten ne kadar korktuğumu fark ettim. Neyse ki bakışları bana döndüğünde sakinleştim ve garson yemeklerimizi getirene kadar bakışlarımı ondan alamadım. Bana müzikali izlemeye gelen birkaç jürinin beni çok beğendiğinden, görüşmek istediklerinden bahsetti. Adamlardan birini gözü hiç tutmamış çünkü gereksiz yerde Hazer’e benim güzel olduğumu söylemiş ve Hazer’e göre de bunu söylemesi çok lüzumsuzmuş. O yüzden o adamın numarasını bile almamış. Anlattı da anlattı... Ve ben ilk kez o an dansla değil, sadece karşımdaki adamla ilgilendim.

“Çok yakışıklısın.”

Ağızından çıkan cümleyle Hazer’in dudakları aralıklı kaldı ve diyecek hiçbir şeyi kalmamış gibi bana bakakaldı. Hazer’i çok beğeniyordum ve bu sadece, tablo gibi yüzüyle alakalı değildi. Ruhunu, kalbini beğeniyordum mesela... Bir bütün olarak, her şeyiyle. Yüzüne bakarken içimden geçeni söylemiştim ve Hazer’in ısınan bakışları altında nefesim kesilmişti. Elini uzatıp masanın üzerindeki elimi ansızın tuttu ve kaldırarak yavaşça yanağına götürdü. “Bu şey her gün biraz daha büyüyor Mila. Seni o gün bahçede, o bankın üzerinde gördüğümde hissettiğim şey... sanki bir kartesiydi, büyüyüp kocaman bir çığa dönüştü.”

O günü anımsıyordum. Hayatımın, kaderimin değiştiği gün. Eli elimin üzerinde durup sıcaklığını benimle paylaşıırken, “Pointderimin iş görmeyeceğini söylemiştin,” dedim ona ve kızarmasını izledim. Gözlerini kaçırdı. “Fakat bak, karşındayım.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “*Ben bu kızı tavlarım*, diye düşünerek seni seçtim zaten.”

Ayakkabımın topuğuyla ayakkabısının burnuna vurdum. “Küstah!”

Sızlanarak ayağını geri çektiğinde hâlâ gülüyordu ve ben de gülmek için yanaklarımı ısırarak zorunda kalmıştım. Bakışlarımı kaçırdım ve garsonun geldiğini gördüğümde yüzüme nazik bir gülümseme yerleştirdim.

Önce çorbalarımızı içtik ki bu çorbaya bayılmıştım. Bir kâse daha istediğimde Hazer gülümsedi ve ben de onun gülümsemesinden duyduğum mutlulukla çorbamı içtim. Daha sonra etimi yedim ve Hazer şarap içerken ben de kola içtim. Gerçekten doymuştum, hepsi çok lezzetliydi ve Hazer’le olduğumda iştahım daha da açılıyordu. Bir ara izin alıp uzandı ve yanağımdaki kırınıtları peçeteyle sildi.

Yemeklerimiz bittikten sonra Hazer kendine bir şarap daha istedi. Onun bu kadar alkol almasından rahatsız olsam da bir şey demedim. Yukarı çıkmam, hediye mi hazırlamam gerekiyordu. Bu sebepten ötürü elimdeki mendili masaya bırakarak saçlarımı şöyle bir düzelttikten sonra genzimi temizledim. Hazer gözlerini bana çevirdi.

“Odaya kadar çıkmam lazım,” dedim stabil bir sesle. “Hemen inirim.”

Doğruldu. “Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedim kaygılarını yatıştırmak isteyerek. “Lütfen, sen devam et.”

Rahatsız göründü ama başını salladı. Sandalyeden kalktım ve elbise-min eteğini çekiştirirken Hazer’in beni baştan aşağı süzdüğünü gördüm. Bakış açısından çıkıp restoranın mutfağına doğru yol alırken çok heyecanlı, beklenti doluydum. Sabah kahvaltıdan sonra mutfığa uğramış, onlardan çikolatalı pasta istemiştım. Beni geri çevirmemiş, halledebileceklerini söylemişlerdi. Şimdi de pastamı alacak, doğrudan odamıza çıkacaktım. Hazer’e döneceğimi söylemişim ama inmeyecektim ve muhtemelen Hazer de beni merak edip odaya çıkacaktı.

Mutfaktan pastamı aldım ve teşekkür ederek asansöre yöneldim. Odamızın olduğu katta inerek koridoru telaşla yürüdüm ve kapının önüne gelip açtım. Işığı açtım ve kapıyı arkamdan kapatıp doğrudan ileri yürüdüm. Elimdeki kutuyu iki koltuğun arasındaki sehpa ya bıraktım ve nefes nefese doğrulup pastayı kutusundan çıkardım. Gazel’den başka ilk

kez birinin doğum gününü kutlayacaktım, çok heyecanlıydım. Pastaya baktım ve oldukça ağız sulandırıcı olduğunu fark ettim. *Umarım Hazer seviliyordu*, diye geçirdim içimden.

Sıra hediye edeydi. Hazer'in her an gelebileceğini düşündüğümünden hızlı hareket ediyordum. Otel odamızda, her ihtimale karşı bulundurdukları şakmakla, pastanın yanındaki mumları yaktım ve dolaba koştum. Sakladığım hediyeyi dolaptan alıp poşetinden çıkardığımda kalbimin atışı tüm odayı doldurdu.

Hediyemi hazırladım ve pastanın üzerindeki mumlar yanmaya devam ederken yaklaşp ışıkları söndürdüm. Odayı karanlık kapladı ve mum ışıkları dalgalandı. Sırtımı kapının hemen yanına yasladım ve ellerimi kalbimde birleştirerek Hazer'in gelmesini bekledim. Mumlar sönmeden önce gelmesini istiyordum, sürprizimden bir şeyler eksilirse üzüldüm. Pasta sehpanın üzerindeydi ve pastanın etrafında, küçük yaştan bu yaşa kadar çekildiğim tüm fotoğraflarım vardı. O gün, sabah kahvaltımızda bana o günlere ait bir fotoğrafım olup olmadığını sormuştu ve ben tüm fotoğraflarımı ona hediye edecektim. Dört yaşında, sekiz yaşında, on beş yaşında, on sekiz yaşında... Hayatımın dönemlerine ait fotoğraflar vardı ve temennim Hazer'in mutlu olmasıydı.

Nefesimi alırken kapının ardındaki sesi duydum. Birkaç saniye sonra kapı gıcırdayarak aralandı. Kapının tamamen arkasında kalmış, görünmez olmuştum. Kendimi duvara yapıştırdım ve Hazer'in içeri girdiğini hissettirdim. Adım sesleri duyuldu ve ardından Hazer'in duraksadığını hissettim.

"Mila?"

Mila derken yumuşayan sesini seviyorum.

Başımı kapının arkasından çıkardığımda odanın ortasında dikildiğini gördüm. Ardından elindeki çantamı yatağa bıraktı ve sehpaye ilerledi. Gözlerimi duvara kaldırıp saate baktım ve Türkiye sınırları içinde gece yarısı olmasına saniyeler kaldığını gördüm. Hazer sehpanın yanında durdu, etrafına baktı ve şaşkınca eğilip pastanın kenarlarındaki fotoğraflara uzandı. Fotoğrafları kavrayıp ayışığına doğru kaldırdı ve hepsini izledikten sonra ismim dudaklarından bir iç çekişle beraber yükseldi. "Mila... Mila, Mila."

Saat gece yarısını bulduğunda kapıyı kapattım ve bir adım attığımda Hazer'in sırtı gerildi. Başını omzunun üzerinden bana çevirdiğinde beni

tamamen görebileceği şekilde yaklaştım ve Hazer'in gözlerini kocaman açmasını izledim. Elbette şaşıracaktı çünkü üzerimde bir Beşiktaş forması vardı.

Ben kıkır kıkır gülerken Hazer gözlerini kırpıstırdı ve yumruğuyla gözünü ovuşturup beni bir daha süzdü. O gün Hazer'e Fenerbahçeli olduğum konusunda şaka yapmışım, takım tutmuyordum ama onun için Beşiktaşlı olurdum. Hazer'in tepkisine gülerken kendisi doğruldu ve bir anda bağırdı. "Siyah?"

Kıkırdamaya devam ettim. "Beyaz!"

Kahkahalara boğuldu. Ellerini yüzüne kapatıp kahkahalar attığında parmak uçlarımda yanına koştum ve bu sesi daha yakından duymanın tadını çıkardım. Hazer geçip yatağının ucuna oturdu ve omuzları sarsılmaya devam etti. Utandım ve onu bu kadar mutlu etmekten duygulanarak sabaha kadar dans etmek istedim. Ellerimi çenemin altında birleştirdiğimde Hazer ellerini yüzünden çekti ve dudağındaki yarım gülümsemeyle uzanıp beni bileğimden tuttu. Hızla kendine çekti ve kalçam yanına, onun yatağına yerleştğinde yüzlerimiz birbirine yakınlaştı. Hayranlıkla, kocaman açtığı gözlerle bana bakarken telaşa kapılarak ellerimi dizlerime koydum. Hazer de elini benim dizime koyduğunda, "Hediyelerimi saçma bulduysan söyleyebilirsin," dedim heyecan dolu bir gülümsemeyle. "Alınmam."

"Asıl başkaları alınmasın..." Dizimi sıktı ve heyecan içinde konuştu. "Çünkü bu hayatım boyunca aldığım en güzel doğum günü hediyesi."

Yatağın ucundan kalktığımda Hazer bir an beni tutacak oldu ama özgür bırakmayı seçti. Sehpaya yaklaştım ve pastayı alıp tekrar yanına döndüm. Yatakta, hemen yanına oturarak yüzlerimizi karşı karşıya getirdiğimde pastayı avuçlarımda biraz yukarı kaldırdım ve mum ışıklarının ardındaki gözlerimiz çarpıştı. "Sana duyduğum bağlılığımın sana da mutluluk vermesini istediğim için tüm bunlar. İyi ki doğdun Hazer Han. Mutlu oldun mu gerçekten?"

Yaklaştı, üfleterek mumları söndürdü ve odanın içerisi karanlık olsa da sokaktaki ışıklar sayesinde birbirimizi görebildik. "Yirmi dokuz yaşındaki adamın kalbini, on yaşındaki bir çocuğun heyecanlı kalbine çevirdin. Öyle çok mutlu ettin."

Ona karşı duygularım öyle temiz ve gerçekti ki bu duygularla yaşamaya alışmakta zorlansam da bunu başarmışım. Onun da dediği gibi önce

bir kar tanesiydi, şimdi büyüyüp çığ olmuştu. Hazer yüzüme uzun uzun baktı ve yemin ederim o an beni öpmeyi düşündü. *Fakat öpmedi.*

Önüne döndüğünde doğruldum ve pastayı sehpaye bıraktıktan sonra tekrar yanına oturdum. Elindeki fotoğraflara bakıyordu. Ön sırada, on beş yaşındaki o fotoğrafım vardı. Bunu Gazel çekmişti, yıllarca para biriktirip aldığı makineyle. Üzerimde okul formam vardı: pileli bir etekle beyaz gömlek. Gömleğin uçlarını eteğimin içine sokmuş, ellerimi birleştirmiş, kameraya gülümsemeye çalışmıştım. Saçlarım omuzlarımdaydı, dalgalıydı ve birkaç tutamı yüzüme uçuşmuştu. Hazer fotoğraftaki yüzümü parmak ucuyla okşadı.

“Lisede peşinden çok koşmuşlardır,” diye fısıldadı, parmakları dudaklarıma kayarken.

“Erkeklerle karşı çok soğuktum,” diye fısıldadım. “Onlara bana yaklaşma cesareti vermiyordum.”

Hazer başını omzunun üzerinden bana çevirdi ve gözlerimiz, ruhlarımızın gizemlerini araştırır oldu. “Ben de bunu merak ediyorum. Güzel, akli başında, yaşını almış biri neden erkeklerle karşı soğuk olsun? Şimdi bile erkeklerle konuşmuyorsun, el sıkışmaktan hazzetmiyorsun. Bu Behram gibi inancınla alakalı değil, o zaman neyle alakalı?”

Erkeklerle arama koyduğum mesafenin farkındaydı ve sebebini merak ediyor, ilk kez bu kadar açık soruyordu. Bu güzel geceyi mahvetmek istemiyordum, bunları da konuşacaktık elbet ama zamanı değildi. Konudan uzaklaşmak amacıyla, “İnançla alakalı olamaz zaten,” dedim ve gözlerinin derinlerinde kendi yansımalarını görürken devam ettim. “Ben... Müslüman değilim.”

Hazer’in yüzü bir süre aynı ifadeyle kaldı ve ardından dudakları aralandı. Bunun bir şaşkınlık tepkisi olduğunu biliyordum ve elbette hak veriyordum. “Benimle hiç paylaşmamıştın,” diye konuştu. “Paylaşmanı isterdim.”

“Hakkımdaki... düşünce ve duyguların değişir miydi?”

“Saçmalama, ben sana...” Anı şekilde sustu ve başını önüne çevirip fotoğrafıma bakmaya devam etti. “Yani... sadece senin için değil, ben birinin hayatına karışmam. Ben neyim, seçimlerim, tarafım ne; bunlarla ilgileniyorum. Sadece sen... benim için öyle mühimsin ki hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum.”

Zaten ben de onun, hakkımda olumsuz düşünmeyeceğini biliyordum ama sadece bir an korkmuştum. Ellerimi dizlerimin arasından çıkardım ve ürkek şekilde onun koluna koydum.

“Aslında Hristiyan da değilim. Tanrı’ya inanıyorum, seviyorum ama dinleri konusunda çok düşünüyorum, doğru olanın hangisi olduğunu bulamadım henüz.”

Önüne dönüp tekrar fotoğraflara bakmaya devam ettiğinde ben de bir süre fotoğraflarımı izledim. Küçüklük fotoğrafıma gülümsedi, diğerlerine dikkatli dikkatli baktı. Hepsinde biraz daha büyümüş, olgunlaşmış, değişmiştim. Hazer sırasıyla, defalarca kez tüm fotoğrafları izledi ve bir an sonra fotoğrafları tutan kemikli parmakları kasıldı. “Büyüdükçe... daha az gülümsemeye başlamışsın.”

Gerçeklerin, acıların farkına vardım ve yalancı gülümsemeleri yarabandı diye kullanmaya başladım.

Boğazıma ağır bir yumru oturdu ve göz göze gelmemek için, “İzninle,” dedim yanından kalkarak.

“Mila...”

“İzinle geceliklerimi giyeyim.”

İç çekti. “Giy tabii.”

Dolaba yürüyüp açtığımda kıyafetlerimizin karışmış olduğunu gördüm. Uzandım ve raftaki, katlanmış geceliğimi alıp kapıları kapattım. Hazer’e bir bakış attığımda dikkatle beni izlediğini gördüm ve ona tatlı şekilde gülümseyerek banyoya yürüdüm. Gülümsemem onu rahatlatı ama düşünceli ifadesini değiştirmede.

Banyoya girdiğimde aynanın karşısına geçip üzgün yüzüme baktım. Heyecanlı, kızarmış görünüyordum. Bir gün Hazer’le her şeyi konuşacaktım ve o günden çok korkuyordum.

Önce Beşiktaş formasını çıkardım ve ardından altındaki elbiseyi. Çamaşırlarımla kaldığımda derhal Beşiktaş formasını giydim ve yanıma aldığım saten pijamayı bacaklarıma geçirdim. Suyu açtım ve elimi yüzümü temizleyip dişlerimi fırçladım.

Banyoda işim bittiğinde kıyafetlerimi alarak çıktım ve Hazer’in yatağa uzanmış, fotoğrafları kalbine yaslamış olduğunu görerek kapının ağzında duraksadım. Başını yastığa bırakmış, gözlerini yummuş, tüm fotoğraflarımı kalbine bastırıyordu. Tıpkı gece Adem’in fotoğrafını yaptığı gibi, benim babamın fotoğraflarını alıp kalbime koymam gibi...

Yatağa yürüyerek elimdekileri kenarına bıraktım. Gözleri kapalıydı ama bu kadar kısa sürede uyuyacağını düşünmüyordum. Yatağımın ucuna oturdum ve huzurlu görünen çehresine baktım. Saat işliyor ama onu izlerken nasıl oluyorsa zaman duruyordu. Bir tutam saçımı parmağımın arasına dolarken Hazer gözlerini yavaşça açtı ve tavandaki bakışlarını bana doğru kaydırdı. *İzlemek diye bir şey var, bana hep yaptığı. Çok güzel utandırıcı ama... kalbim nasıl atıyor var ya...* Elini kalbinden çekti ve doğrularak sırtını yatak başlığına yasladı. İçimi çekip yatağa uzandım ve kaldırdım. Uyku gözümünden akıyordu ve yüzümü Hazer'e dönüp onu izleyerek uykuya dalmak harikaydı. Yorganı da kaldırıp yatağın içine girmeyi düşünürken, "Mila," diye seslendi Hazer. "Gelir misin?"

Karşımda bulunan yatağına yürüyerek kenarına oturduğumda Hazer gözlerini saçlarımda dolaştırdı ve parmaklarını uzatıp kurdelemi çözdü. Bu haline gülümseyerek başımı önüme eğdiğimde kurdeleyi yatağın kenarına bıraktı ve yeniden saçlarıma uzandı.

"Hazer?"

"Tamamen arkanı dön."

Dediği gibi yaptım ve sırtımı dönerek yatağında bağdaş kurduğumda bakışlarım camdan dışarıya yöneldi. Sokak ışıklar içindeydi ve beni çok mutlu ediyordu. Hazer'in ne yapmaya çalıştığını anladım ve çok geçmeden uzun dalgalı saçlarımı üçe ayırdı. Şefkatle gülümsedim ve Hazer'in kemikli parmakları saçlarımı örmeye başladığında Beşiktaş formamın uçlarıyla oynadım. "Saçlarını çok çekersem söyle tamam mı?"

"Çok naziksin mi vida."

"Mila?"

"Hımm?"

"Hani sen Fenerbahçeliydin?"

"Takım tutmuyordum," dedim kızarak. "O an seninle şakalaşmak için öyle demiştim. Sonra sen Beşiktaşlı olmamı istediğin için ben de Beşiktaşlı olmaya karar verdim."

"Mila..." Saçlarımı örmeye devam ederken ismimi yürekten söyledi. "Siyah?"

Kıkırdadım. "Beyaz!"

Görmesem de gülümsediğini hissettim ve saçlarımı örmeye devam ederken gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkardım. Parmakları bilhassa yavaş davranıyor, âdeta saçlarımı okşuyordu. Örmeyi bitirip kurdelemi

uçlarına bağladığında çocuk sevinciyle ona döndüm. “Teşekkür ederim mi amor,” diye fısıldadım ve yataktan kalkıp kendi yatağıma koştum.

“Aşkım dedin...”

Hızla yatağımın içine, sıcak nevresimlerin arasına girdim ve yorganı başıma kadar çekip gözlerimi yumdum. Bu çok romantik, özel bir kelimeydi ve resmen söylemiştim. Nefesimi tuttum ve gülümserken Hazer’in derince iç çektiğini duydum. Ardından nevresim hışırtısını duydum, sanırım o da yatağına yerleşmişti. Utandığım için kafamı kaldırıp bakamadım ve ilerleyen dakikalar boyunca odanın içinde kalplerimizden, soluklarımızdan başka ses duyulmadı. Gecenin karanlığı ve onun verdiği huzur bir yorgan gibi üzerime örtülürken, “İyi geceler,” diye fısıldadı Hazer, kendi yatağının içinden. Gülümsediği sesinden belli oluyordu. “Mi amor.”

İstanbul’a dönmüştük. Zaten her hikâyenin kahramanları da hikâyenin başladığı yere döner. Sabah erken kalkmış, uçağımıza binmiş, İstanbul’a inmiştik ve Kerem bizi havaalanından almıştı. Uçakta uyumuş, zaman zaman Hazer’le konuşmuş, yemek yemiştik. Kerem bizi büyük bir sevinçle karşılamış, koşarak Hazer’e sarılmış, bizi çok özlediğinden bahsetmişti.

Hazer önce beni evime bırakacaktı, Gazel’i sabah aradığımda Muazzez’in hâlâ evde olduğunu, beni beklediklerini söylemişti. Artık evime dönme vaktiydi, Hazer’e kalsa bu gece onunla kalmalıydım ama hayatıma çekidüzen vermem gerekiyordu.

Hava karanlıktı ve şehrin içinde yoğun sisle rüzgâr vardı. Sokak lambaları yanıyor, insanlar evlerine varmak için paltolarını yakalarına siper ederek kaldırımlarda süratle yürüyordu. Hazer’le yan yanaydık, eli dizimin üzerindeydi ve parmakları ara ara dizkapağıma okşuyordu. Gözlerinin kapalı olduğunu biliyordum, başını koltuğun arkasına yaslamış, kendini dinlendiriyordu. Bense yıldızları izliyor, ara ara Kerem’le konuşuyordum.

Araba evimin olduğu sokağa girdiğinde kendime gelmeye çalışarak başımı kaldırdım. Camdan dışarıya baktım ve evimin ışıklarının yandığını gördüm. Hazer de doğrularak evime baktı ve sıkıntılı bir iç çekti. Son üç günümde yaşadığım mutluluk için, “Her şey için minnettarım,”

dedim duygulu şekilde ona bakarak. "Sabrın, davranışların, iyiliğin için teşekkür ederim."

Hazer gülümsedi ve ben bunun, dünyanın başına gelmiş iyi bir iyilik olduğunu düşündüm. "Her şeyin hak ettiği güzellikte olmasını sağladım," dedi ve kaygısızca omzunu silkti. "Hepsi bu."

Bak, kalbime neler yapıyorsun... demek istedim ona.

Arabanın kapısını açtığımda Hazer de kendi tarafındaki kapıyı açtı. Kerem'le vedalaşarak kapıyı kapattım ve Hazer bagaja ilerleyip valizimi alırken ıssız sokağa baktım. Bagajı kapattığında valizimi yanıma kadar sürükledi. Sokağı kontrol edip karşıya geçtik ve bahçe kapımın önünde duraksadık. Hazer valizimi bırakarak doğrulduğunda yüz yüze geldik ve veda kapımızı çaldı. "Mümkünse yarın işe gitme," diye ricada bulundum. "Çok yoruldu, dinlen."

Hazer böyle bir şey dememi beklemiyor olmalıydı ki bir süre aynı şaşkınlıkla yüzüme baktı. Onun iyiliğini elbette düşünürdüm, şaşırmasının lüzumu yoktu. "Sen de dinlen," dedi fısıltıyla. "Uçak yolculuğu seni sarstı."

"Tamam."

"Tamam."

Hazer arabasına baktı. "Ben... gideyim o zaman."

"Dinlenirken seni düşüneceğim..." Dudağımın kenarını ısırdım. "Sen de beni düşün olur mu?"

Başını hafifçe arkaya atarken genişçe gülümsedi. "Mila, Mila, Mila..."

Bahçemin kapısını açıp girdim ve valizimi çekistirirken Hazer'e el salladım. Yüzüme uzun süre bakarak geriledi ve sırtını arabasına yasladı. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım ve valizimi içeri sokarken gözlerimi ondan alamadım. Valizimi eşiğin içine bırakıp doğrulduktan sonra onun da gözlerini benden ayırmadığını gördüm. *Tanrı aşkına, neden ona sarılmamıştım ki?*

Ona gülümsedim ve bir anda olduğum yerden ileriye atıldım. Hazer gözlerini kırpmadan beni izlediği için bunu gördü ve sırtını arabadan kaldırdı. Saçlarım rüzgârda uçuşurken gözlerim ondan başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Hazer'in kaşlarını çatıldığını gördüm.

Bahçe kapısından koşarak fırladım ve yüzümdeki gülümseme büyürken bir fren sesinin kulaklarımı doldurduğunu hissettim. Ondan sonra

mı? Ondan sonra her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Ben fütursuzca ona doğru koşarken Hazer'in yüzündeki ifadenin anbean değiştiğine şahit oldum. Bacaklarım yavaşladı ve Hazer'in gözleri kocaman açılırken bizim için yapılacak hiçbir şey kalmadı.

Hemen yanımda frenin gürültülü sesi duyuldu ve başımı çevirip bakmama fırsat kalmadan bir şeyin sertçe vücuduma çarptığını hissettim. Hazer'in bana koştuğunu görürken dudaklarımın arasından bir çığlık fırladı ve vücuduma sertçe çarpan araba yüzünden ayaklarım yerden kesildi. Bedenim havada döndü ve zihnim bulanırken her şey ağır çekimde oluyormuş gibi hissettim. Bedenim belki saniyeler sonra gri zemine yapıştı ve gözlerim kapanırken tüm dünya büyük bir karanlığa gömüldü.

Işıkları göremiyorum.

Kurdelem saçımdan düşüp rüzgâra kapılırken ağızımdan sadece bir kelime çıkıverdi: "Bacak... larım."

“IŞIKLAR SÖNDÜ”

**Hazer on bir yaşında
ve en yakın arkadaşı yalnızlığı**

Büyük acılar büyük gürültüler çıkarır ama bağıramazsın bazen, susarsın. Konuşamazsın, bakarsın. Anlatamazsın, sır gibi saklarsın. Büyük acılar büyük gürültüler çıkarır, nehirler gibi coşar, denizler kadar hırçın olur, boyunu aşır seni yutar...

Baba, içimdeki en gürültülü acı senin sevgisizliğin.

“Onu hırçın bir çocuğa çeviriyorsun,” diyordu annesi koridorun ucundaki yatak odalarında. “Onun gözünün önünde sürekli Adem’i seviyorsun, bunu gördükçe gözü dönüyor, fevri hareketlerde bulunuyor. Okulda kavga ediyor diye onu suçlama, bunun sebebi sensin.”

Sırtını koridor duvarına yasladı ve karanlıkta görünmeyeceğini düşünerek yumruklarını sıkı. On bir yaşındaki bir çocuğun yumruğu ne kadar sıkılabilirse sıkı ve en yakın arkadaşının, yalnızlığının içine iyice sızarak gözlerini o kapıya dikti. Annesiyle babası hep tartışmıştı, bu yeni bir şey değildi ama en son tartışmalarında babası ilk kez annesine tokat atmıştı ve bu yüzden Hazer burada dikiliyor, babası bir şey yaparsa annesini savunmayı bekliyordu.

“Saçmalama Bahar,” diyordu babası, sesi oldukça umursamazdı ve Hazer babası tarafından umursanmadığıyla ilk kez yüzleşmiyordu. “Senin oğlun kıskanç! Adem’e düşmanı gibi bakıyor, görmüyor musun? Çocuğun oyuncağını kırdı!”

“Adem’i seviyor,” diye savundu annesi Hazer’i. Kendinden emindi. Hazer hızlıca başını salladı, Adem’i gerçekten seviyordu. “Kıskanması çok normal çünkü sadece Adem’e oyuncaklar alıp sadece onunla oynuyorsun! İştten geldiğinde ne zaman Adem’e değil de Hazer’e sarıldın? Geldiğin gibi Adem’i kucaklıyorsun, çocuk orada oturup sizi izliyor. N’olur artık

gör şunları! Çocuk ruhsuz birine dönüşmeye başladı, yüzü gülmüyor! Senin yüzünden Hazer'i kaybedeceğim!"

"Adem, sen ve oğlun yüzünden annesiz kaldı," diye bağırdı babası ve sesi koridora taşıdığına Hazer, yüreğinin bir elin içinde yandığını hissetti. "Hazer'in bir şeye ihtiyacı yok, annesi de babası da burada. Adem'e annesinin yokluğunu hissettirmemeye çalışıyorum, abartıp durma."

"O kadına gidediğün için Hazer'i suçlayıp duruyorsun, bu yüzden bilerek onun canını acıtıyorsun. Nasıl babasın sen?"

"Bahar, çık git şuradan," diye kükredi babası, bu sefer sesinin üst kat-tan bile duyulacağını düşündü Hazer. "Elimden bir kaza çıkacak."

"Eğer Hazer'i senin yüzünden kaybedersem," diyordu annesi, sesi bu sefer titremişti. Hazer'in yüzündeki ifadesizlik parçalandı, annesinin ağ-lamasına yüreği nasıl dayanırdı? "O zaman asıl benim elimden büyük bir kaza çıkacak!"

Babası hiçbir şey demedi ve annesinin hıçkırığı, büyük bir dağ gibi Hazer'in omuzlarına yıkıldı. Acıyla kırışan alnını duvara sertçe vurarak koşup annesine sarılmamak adına arkasını döndü ve ses çıkarmadan merdivenlere yöneldi. Merdivenleri çıktığında Adem'i salonda, çizgi film izlerken gördü ve durup ona baktı. Gülüyor, her şeyden habersiz kahkahalar atıyordu. Hazer onu izlerken gülümser gibi oldu, Adem'i seviyordu ama elinde olmadan kıskanıyordu da.

"Abiciğim, sen de gelip izlesene." Onun sesini duyduğunda güçlkle birkaç kez yutkundu ve sevgi dolu gözlerine birkaç saniye baktıktan sonra kafasını iki yana salladı. Adem dudaklarını büzdü ve Hazer ona göz kır-parak kendi odasına çıkan merdivenlerin yolunu tuttu.

Odasının kapısını açtığına durdu ve onun çalışma masasına oturmuş, on iki yaşındaki erkek kuzenine baktı. Kendisinden biraz daha iri, yaramaz bir çocuktı ve Hazer onunla hiç anlaşılamazdı. Kapısını sertçe kapattığında Ferhat oturduğu tekerlekli koltukla dönerek eğlenen yüzle Hazer'e baktı. "N'aber kuzen?"

"İyi," diyerek geçitirdi Hazer onu, pek konuşmak, onunla oynamak istemiyordu. Yatağına ilerlerken Ferhat'ın parmakları ucunda tuttuğu kâ-ğıdı gördü. "O ne? Bırak kâğıdımı!"

"Sakin ol," dedi Ferhat, yamuk bir sırıtma eşliğinde. "Masanın üze-rinde çizimi görüp merak ettim, baktım. Bir kız çizmişsin, sapık mısın oğlum sen?"

Ferhat'ın kahkahalara boğulduğunu görürken sırtından akan bir ırpırtı hissetti ve gözleri öfkeyle karardı. O çizim kendisine özeldi, kimse-
nin görmemesi gerekiyordu. Hızlı adımlarla Ferhat'ın üzerine yürürken,
“Ver şunu,” diye bağırdı avazı çıkana kadar. “O benim hayalimdeki kız.”

“Mal mısın oğlum sen?” Ferhat bu sefer daha derin kahkahalar atıyor,
Hazer'se bu kahkahalardan tiksindiğini hissediyordu. Uzanıp almaya ça-
lışırken Ferhat da kâğıdı ondan uzaklaştırarak yüzüne yüzüne gülüyordu.
“Bir de kıza çiller çizmişsin, çok güzelmiş gibi. Senin suratında var diye
herkesin suratında çil mi olacak sanıyorsun sen? Upuzun saçlar çizmişsin,
kesin öyle sevgilin olur senin! Çillere bak ya...”

Ferhat kahkahalarıyla evi inletirken Hazer onun söylediklerine ta-
hammül edemeyerek kontrolden çıktı. Ferhat'ın boşluğundan yararlandı
ve bir anda dişlerini onun koluna geçirerek sertçe ısırıldı. Ferhat'ın du-
daklarından acı dolu bir çığlık kaçtı ama Hazer henüz tatmin olduğunu
hissetmiyordu. Ferhat haykırarak elindeki kâğıdı düşürdü ve ondan uzak-
laşmaya çalışarak tepindi. Hazer yere düşen kâğıda baktı ve hayalindeki
kızı görürken dişlerini var gücüyle Ferhat'ın omzuna bastırdı.

“N'oluyor lan burada?”

Ferhat'ın gözünden dökülen yaşları gördü ve bir an sonra sertçe geriye
çekildiğini hissetti. Kalçasının üzerine düştüğünde Ferhat'a nefret dolu
bir bakış atıp onun hıçkırıklarına kulak vermeden yerdeki kâğıda uzandı.
Kâğıdı düzeltirken babasının onu hâlâ ensesinden tuttuğunu hissediyor-
du. “Yine mi rahat durmadın?” diye bağıırıyordu ona, Ferhat'ın şikâyet ve
bağırtıları arka planda kulağına gelirken. “Sen şimdi görürsün.”

Hazer yerden kalkmaya çalışarak kâğıdı cebine koyarken, “Bırak
beni!” diye bağırdı ama bu babasını öfkelenlendirmekten başka bir şey yap-
madı.

“Gözü dönmüş bunun amca, köpek gibi ısırıldı beni. “ Ferhat'ın gözle-
rinden yaşlar boşalıyordu. “Hiçbir şey yapmadım ben, durduk yere ısırıldı
beni!”

Hazer ona ortaparmağını kaldırdı.

“Amca bak, bak ne yaptı!”

Babası onu kazağının arkasından tutarak kaldırdığında Hazer canının
yanacağını fark etti ama bunu hissiz bir şekilde karşıladı. Babası bağıra
bağıra söylenerek onu odasından çıkarırken Hazer kâğıdı cebine koyma-
nın rahatlığıyla gülümsedi. Babasından yiyeceği azar veya dayaklar artık

canını o kadar yakmıyor, sadece ruhunda derin, çok derin kuyular açıyordu. Annesinin telaşla merdivenleri çıktığını duydu ama babası annesini umursamadan kendisini sokak kapısına doğru sürükledi.

“Bırak çocuğumu, n’apıyorsun?” diye bağırdı annesi.

Üzülme anne, artık o kadar acımıyor, demek istedi Hazer. Çünkü hissetmiyorum.

Babası onu sokak kapısından dışarı âdeta sürükledi. “Akıllanması, iyice bir korkması lazım bunun.”

Babası onu evlerinin geniş bahçesinde arkaya sürüklerken Hazer buraya neden çıktıklarını anlayamadı ama babasının vereceği her cezaya göz yumacaktı. Ağlamayacak, bağırmayacak, onu sevindirmeyecekti. Köşeyi döndüklerinde babası onu fırlatır gibi yere bıraktı ve az ilerideki köpek kulübesine yürürken bağırdı. “Sen şimdi görürsün ısırığı...”

Bahçelerinde, kulübede yaşayan bir köpek vardı ama o köpek o kadar iri ve büyüktü ki Hazer hiç yanına yaklaşılamazdı. Neredeyse babasının cüssesi kadardı ve ağzından sürekli salyalar akıyordu. Vahşi bir köpekti ve babası onu aç bırakıyor, uslandırmaya çalışıyordu. Birkaç kez köpek için üzülmüştü, babasının sevgisine muhtaç olmak iğrenç bir şeydi. Babası kulübenin kapısını açtığında Hazer kalçasının üzerinde geriye kayarak sertçe yutkundü. “Fer... Ferhat kaşındı, durduk yere ısırmadım ben onu.”

Kulübenin kapısı tamamen açıldığında Hazer iri, simsiyah köpeği gördü ve nefes almayı unuttu. Çok çok büyük ve korkutucuydu. Hazer koşmak, kaçmak istedi ama dizleri tutmuyordu. “Atayım mı seni bunun önüne, he? Isırılmak neymiş görürsün o zaman.”

“Beni her gün ısırın bir köpeklerle yaşıyorum zaten,” dedi Hazer, korkusuz görünmeye çalışarak. “Hatta şimdi ona bakıyorum.”

“Sen...” Babası, kendisine hakaret ettiği için dehşete uğraşmış, gözlerini iri bir biçimde açmıştı. Hazer artık sevgi dilenmiyordu, başkaldırıyordu ve babası bunu ilk kez fark etmişti. Hazer’i tuttuğu gibi köpeğinin önüne sürükledi. “Nankör, gör şimdi gününü.”

Hazer bilinçsiz halde, buz kesen bir suratla başını iki yana savurarak ıslak toprağın üzerinde geriye kaçmaya çalışırken köpeğin gerinerek kulübeden çıktığını gördü ve korkuyla soluğunu tuttu. Köpek patilerinin altındaki toprağı aşındırarak gelirken Hazer’in gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu ve gözleri dolu dolu baktı. Annesinin koşarak geldiğini ve bağırdığını uzaklardan duyuyor gibiydi. Bir köpek ısırığı canını ne kadar yakardı? Herhalde babası kadar yakmazdı. O zaman dayanabilirdi değil

mi? Ama... çok büyüktü, dişleri kolunu bile koparabilirdi. Tepinerek geriye doğru kaçmaya çalışırken köpeğin o simsiyah gözlerinin içinde kendi yansımaları gördü ve korkuyu iliklerine kadar hissetti.

Aynı anda babasının kahkahası bahçede çınlayarak sık ağaçların arasında kayboldu. "Korkudan altına mı işedin lan? Yedirmeyecektim be oğlum, ne korktun..."

Hazer şaşkınca gözlerini önüne çevirdi ve krem renkli, keten pantolonunun önündeki koyulaşmayı görerek utanca boğuldu. Babasının kolunu bıraktığını, köpeği kulübeye tıkıp güldüğünü duyarken annesinin çplak ayakları bakış açısına girdi. Ardından bedeni annesinin kollarıyla buluştu. Hazer kıpkırmızı kesildi, annesine bile bakamıyordu. Bu utanç içinde boğuluyordu, annesinin bunu görmesine izin veremezdi! On bir yaşındaki biri nasıl altına kaçırırdı? Annesinden uzaklaşmaya çalışarak ırançla ellerini yüzüne kapattığında annesi onu daha sıkı sardı ve Hazer o an kaçmak yerine sığınmayı seçti. Başı annesinin göğsüne yaslandı ve gözyaşlarını annesinden başka kimse görmedi. Hayat böyleydi işte. Kendisi babasından korkup annesine sığınırken aynı dakikalarda başka evdeki bir kızın da annesinden korkup babasına sığındığını bilmiyordu.

Üstelik yüzünde çilleri olan bir kızın.

Dünya ayaklarımın altından o kadar sert çekildi ki ters düz olduğumu hissettim.

Derimin altındaki kemiklerimin sızlanışını, bir şarkının benimle alay eder gibi çalışını işitiyordum. Çalışıyordu o şarkı çünkü kalkıp dans edemeyeceğimi biliyordu. Alay ediyordu sanki benimle, gülüyordu... Acı, kaburgalarımı ayırarak vücudumun her yerine girmenin fırsatını kolluyor, zihnim bulanıyordu. Gözlerim kapalıydı ama ne uyuyabiliyor ne de ölebiliyordum.

Sarsıldığımı hissediyordum ama gözlerimi açmayı başaramıyordum. Bedenim sert bir yüzeyin üzerinde süratle taşıyor, gözkapaklarımın üzerine bir karanlık bir de ışık düşüyordu. Hatırlayabildiğim son an, Hazer Han'ın bana doğru koştuğu o andı. Bana koşmuşsa ve biz sarıldıysak... bu acı nereden geliyordu? Hazer'e varmak bu kadar acı verici olmazdı, mutluluktan bir kadeh almak olurdu.

Neredeyim? Ne yapıyorum? O araba... ne yaptı bana?

Tenimin neredeyse her yerine yayılmış bir şeyle mücadele ediyor, ona direniyordum. Burada, bu karanlıkta yalnız olmadığımı bilmem gerekiyordu. Son kez açmam gerekiyordu gözlerimi, ona uzanmam...

Ve o an biri elimden tuttu. Size yemin ederim gökyüzündeki tüm yıldızları görsem bu kadar mutlu olmazdım.

Ama sonra... her şey tekrar karanlığa büründü.

Hafifletse keşke şu yüreğimdeki ağırlığı sadece elimi tutarak. Gözlerimi kapattığım için kararsa yalnızca dünya ama hiç karanlığa bürünmese keşke... Tonlarca ağırlıktaki acılar vücudumu yere bastırırken ayağa kalkmayı başarabilsem keşke.

Bu sefer gerçekten uyandığımı hissediyor, kendimde gözlerimi açacak kuvveti bulabiliyordum. Vücudum uyuşmuştu, sırtım terlemişti ve üzerimde beni sıkmayacak, rahat bir kıyafet vardı. Cihazların sesini duyuyordum ama bunun dışında tek çıt çıkmıyordu. Yanımda birinin olup olmadığını anlamamıştım. Hastanedeydim, olayın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama vücudum biraz dinlenmiş gibiydi. Ağzım çok kuruydu, dilim damağıma yapışmıştı. Elimi kaldırmak, etrafı yoklamak istedim ama koluma bir şey bağlıydı, hareket ettiremiyordum.

“Haz... Hazer.”

Bir hareketlilik hissettim ve gözlerimi açmaya çalışırken, “Ah, benim güzel kızım,” dedi tanıdık ses hemen yanı başımda. “Rüya mı görüyor acaba? Hazer’i sayılıyor..”

Bahar Teyze.

Buradaydı, hemen yanımdaki sesini duyuyordum. Parmaklarımı kırıpırdatırken Hazer’i görme ihtiyacıyla gözkapaklarımı kaldırmaya çalıştım. İlkinde başarılı olamadım ama Hazer’i görme isteği o kadar baskındı ki ikinci kez denediğimde gözlerimi açtım. Işık... Beyaz ışık karanlığa alışmış gözlerimi yaktı ve dudaklarımdan bir sızlanış çıktı. “Ah uyandı! Vallahi uyandı! Mila, beni duyuyor musun güzel kızım?”

Gözlerimi kırıpıştırıp puslu görüntüyü temizlediğimde Bahar Teyze’nin yüzünden akan yaşları gördüm. Mutluluktan mı ağlıyordu acaba yoksa kederden mi?

“Duyuyorum,” dedim, konuşurken boğazım acımişti. “Bahar Teyze-
ciğim, ağlama lütfen...”

“Mutluluk gözyaşları bunlar kuzum.”

Gözlerimi etrafa çevirdiğimde bir hastane odasında olduğumu gördüm. Geniş, konforlu bir odaya benziyordu. Beyaz boyalı duvarlar etrafımı çerçevelemişti, karşımda bir televizyon vardı ve içeri giren güneşe bakılırsa sabahın erken saatiydi. Bir yanımda makine vardı, seruma bağlıydım ve elimin üzerinden kablolar uzanıyordu. Nefes almak göğsüme dikenli bir çit çekmeye benziyordu. Başımı sol tarafıma çevirirken Bahar Teyze’nin konuştuğunu duydum. “Şükürler olsun iyisin, çok korkuttun hepimizi! Hele Hazer’i... Çocuğum günlerdir aklını kaybetti...”

Bahar Teyze’ye kulak veriyordum ama onu duyamıyordum.

Çünkü... Hazer’i görmüştüm.

Orada, koltukta oturuyordu ve bir ruh gibi bana bakıyordu. Üzerinde gri tişört ile kot pantolon vardı ve dirsekleri dizindeydi. Güneşi arkasına almış olmasına rağmen yüzü parlıyordu. Beti benzi atmıştı. Suratında tek mimik yoktu. Sadece... titriyordu. Omuzlarından itibaren vücudunun her yeri titriyordu ama kalkıp yanıma gelmiyordu. Yorgunca ona gülümsediğimde Hazer şükürler olsun tepki verdi ve gözlerini dudaklarına kaydırды. Neden yanıma gelmediğini düşünürken Hazer’in gözlerinin içi kıpkırmızı oldu ve ani şekilde ayağa kalkıp bana arkasını döndükten sonra gözlerini ovuşturdu.

Hayır, lütfen...

“Hazer?”

Sesim kısık, cansızdı ama onun kulağına gittiğine emindim. Omuzları kasıldı ve ardından ellerini yüzünden sertçe çekerek yutkunduktan sonra omzunun üzerinden bana döndü. Gözlerimiz karşılaştı ve o gözlerin kıpkırmızı olduğunu görmek, kalbimde bir yara açtı.

“Güzelim?”

Parmaklarımı ona uzattım. “Yanıma gel.”

Yaklaştıkça ne kadar yorgun, ne kadar bitkin görüldüğünü fark ettim. Saçları darmadağınktı; düşünüp dururken saçlarını çekiştirdiğine yemin edebilirdim. Yatağımın ucunda durarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve bir elini yastığımın sol tarafına koyarak, “Binlerce kez şükürler olsun, uyandın,” dedi, gözlerini telaşla büyütmişti ve yüzümü dikkatle izliyordu. “Nasılsın Mila?”

Çok endişeli, tedirgin ve... korkmuş görünüyordu. Bunları anlamak zor değildi. Bahar Teyze'nin genzini temizlediğini duydum. "Ben doktoru çağırayım," dedi ve adım sesleri duyulduktan sonra kapı kapandı. Gözlerimi yorgunca kapattım.

"Hazer..."

"Yorma kendini," dedi hızlıca. Elinin ayağına dolandığını hissediyordum. "Doktor gelsin, ne durumda olduğuna baksın tamam mı? Ama gözlerini kapatmasan... Çok korktum çünkü gözlerin kapalıyken..."

Kaygılarla dolu ruhunu hissediyor, onu yatıştırmak istiyordum. Gözlerimi bir kez daha açıp onun amber renkli gözleriyle karşı karşıya geldim ve mevsimi gelmiş gibi düştü kalbime hüznün duygusu. "Shakespeare demiş ki..." Öksürdüm ve elimi ona uzattım. "Gözyaşları ile yıkanan yüzden daha temiz yüz olamaz."

Elimi yüzüme koydum, nemli kirpiklerini hissettim.

Hazer sertçe genzini temizledi ve derin bir nefes aldı. "Doğrulmak ister misin?"

"Por favor."

Elini uzatıp nazikçe başımın arkasına koydu. Ağrı ve sızılarım vardı fakat yatmak istemiyordum. Biraz suya ihtiyacım vardı, ağzımı ıslatmak istiyordum. Hazer'in eli nazikçe enseme yerleşti ve parmaklarım uzanıp yardım için onun tişörtüne yapıştı.

"Hazer?"

"Efendim?"

"Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler var."

Hiçbir şey demedi, ben de bir daha sormadım. Hazer beni yavaşça doğrulturken gözlerimi yüzünden çekemedim. Bir diğer elim hatırladığım şeyle hemen boynuma uzandı ve şükürler olsun ki kolyem oradaydı. *İlham perisi*. Rahatlayarak tekrar ona baktım.

"Gözünü kapatma tamam mı?"

Dudaklarımı kıvırdım. "Kapatmam."

Başını salladığında gözlerim üzerime düştü; bir hastane kıyafetinin içindeydim ve üzerimde bir pike vardı. Kalçamı geriye doğru çekerken Hazer elini omzuma yerleştirdi.

"Gözünü seveyim yavaş ol Mila! Sen hareket ettikçe sanki benim vücudumun her yeri acıyor..."

Bu evhamını, tedirginliğini anlıyordum ama iyiydim. Başımı hafifçe çevirip tişörtüne daha sıkı yapışarak espri yapmaya çalıştım. “Gözlerimi nasıl sevebilirsin ki? Eline alamazsın sonuçta.”

“Bir öperim gözlerinden, görürsün,” dedi yastığımı düzeltirken.

Yanaklarım kızardı ve sırtımı yastığa bırakarak kollarıma baktım. Hastane kıyafetinin geniş kolu düşmüştü ve kollarımın... ne derece morarıp ezildiğini görebiliyordum. Vücudumun her yanı böyle olmalıydı. Arabanın çarpmasını hatırlayarak ürperdim ve gözlerimi korkuyla yumudum. Tanrı’ya şükürler olsun ki yaşıyordum.

“Mila, bu eziklerin, morlukların hepsi geçecek,” diye fısıldadı Hazer, di bileğimden yukarı tüy yumuşaklığında ilerleyerek yaralarımın üzerine dokundu. “Kalıcı hiçbir hasarın yok ama... bana bir şey oldu Mila. Gözümü kapattığım an o anı yaşıyorum, bu yüzden gözlerimi kapatamıyorum... Karanlıktan korktuğunu söylüyordun, seni o kadar iyi anlıyorum ki...”

“Hazer,” dedim tüm şefkatimle. “Ben iyiyim. Çok talihsiz bir kaza yaşadım ama Tanrı’ya şükürler olsun ki yaşıyorum! Hatta kalkıp burada seninle dans bile edebilirim, o kadar iyiyim!”

Coşkulu bir sesle konuşmuş, hüznünü yatıştırmaya çalışmıştım. *Aslında o kadar iyi değildim.* Hazer yutkundu ve gözleri bir an için vücudumun aşağısına, bacaklarıma kaydı. Hemen ardından tekrar gözlerime bakarak, “Mila, sana nasıl yetişemem...” dedi. Kalbinin parçalandığına yemin edebilirdim. “Affet beni n’olur! Çok hızlıydı Mila! Yemin ederim zaman olsaydı kendimi o arabanın önüne atar seni iterdim! Yapardım Mila! Biliyorsun değil mi? Senin ayağına taş değse benim kalbim parçalanır.”

“Bilmez miyim, biliyorum tabii.”

Elimi yakasından çektim ve uzanıp gözlerimdeki nemi silerken Hazer de kolumu yavaşça kucağıma bıraktı. Hafifçe doğruldu ama benden uzaklaşmadı.

“Ne zamandır uyuyorum?” diye sordum, boğazım hâlâ acıyordu.

“Üç gündür,” diye yanıtladı beni ve dağınık saçlarımı yavaşça omzumun arkasına koydu. “Beyin kanaması geçirme riskinin yüksek olduğunu söyledi doktorlar, bu yüzden ağır gözetim altındaydın. Birkaç kez uyardın, sayıklayıp tekrar uykuya daldın. Vücudunda ezikler olduğu gibi... çatlaklar, kırıklar da var. Çok savrulmadığından düşüş hızın korkulacak

etkilere sebep olmamış. Organlarına bir şey olmuştur diye çok korkmuştum ama kalıcı hiçbir hasarın yok.”

O araba, kaza anı... Öyle hızlı ve beklenmedik olmuştu ki tüylerimi diken diken ediyordu.

“Annemin beni sevdiği rüyalar gördüm, çok hoşuma gitti; biraz daha uyuyabilir miyim? Belki bir daha görürüm...”

Ona, *Bir daha seni öpmeyeceğim*, demişim gibi suratı asıldı. “Annemi rüyada görmek, beni görmekten daha güzelse tabii ki uyu Mila.”

Sesi içten olsa da ona haksızlık ettiğimi hissederek telaşa kapıldım. “Hayır mi amor, uyumayacağım.”

“Sanki uyumana izin verirdim de...”

Mırıltısına tebessüm ederek dudaklarımı ıslattım. “Rica etsem bana biraz su bulabilir misin?”

Hareketlendi ve hemen yanımda duran sürahiyi gördüm, masanın üzerindeydi. Sürahideki sudan biraz bardağa koydu. “Senin için başka ne yapabileceğimi söyle.”

Suyu elinden alıp birkaç yudum içtim. “Çok yardımcı oluyorsun, teşekkür ederim.”

Bardağı avuçlarına geri bırakırken tuvalet ihtiyacımın geldiğini hissederek yüzümü buruşturdum. Hazer bardağı bıraktıktan sonra elini ensesine atarak gergince bakışlarını etrafta dolaştırdı. Elimini karnıma bastırdım. “Hemşire ne zaman gelir, lavaboya girmem gerekiyor da.”

Hazer kasıldı. “Altına yap.”

“Hı?”

Kafasını iki yana sallayarak, “Affedersin,” dedi. “Hemşire şimdi gelir sanırım.”

Bakışlarımı etrafta gezdirdim ve bir kapı gördüğümde oranın lavabo olduğunu düşündüm. Vücudumda ağrı, çokça sızı vardı ama Hazer yardım ederse kalkacağımı düşünüyordum. Elimle pikeyi üzerimden kaldırıırken, “Mila,” dedi Hazer ve elini elimin üzerine koydu. Dokunuşuyla kalbim patlayacak oldu. “Kalkma.”

“Evham yapma Han, yorgunum ama o kadar çaresiz değilim.”

“Mila, kalkamazsın.”

Halsizce gülümsedim. “İddiasına var mısın? Ben kazanırsam bana bir kurdele alırsın, sen kazanırsan da...”

Hazer başımı tutup yavaşça göğsüne bastırduğında cümlem yarım kaldı ve bir duygu göğsümü daralttı.

“Hazer?”

“Seni ben taşıyım tamam mı?”

Ne kadar kötü duygu varsa göğsümün içinde birikti ve başımı hızla onun göğsünden kaldırdım. Hazer bocaladı, bir kez daha bana uzanmak istediğinde, “Dur,” dedim titreyen sesle ve hemen sonra uzanıp pikeyi üzerimden tek seferde kaldırdım.

Bacağım... alçıdaydı! ALÇIDAYDI! Üzerine basamazdım, yürüyemezdim, kalkamazdım bile! Şaka mıydı bu? Bacağım mı kırılmıştı? Her sabah yaptığım gibi, yatağımdan kalkıyormuş gibi normal bir şekilde bacaklarımı kaldırmaya çalıştım ama bacağımdaki alçı o kadar ağırdı ki kıpırdatamadım. Gözlerim yavaşça bacağımı izledi ve içimdeki her şey yerle yeksan oldu. Parçalarım ayrıldım ve bunu yaparken hiç ses çıkarmadım. Önce sol, sonra da sağ gözümden birer damla yaş düştü ve ellerim yumruk halini aldı. “Asıl kâbusun uyandığımda başlayacağını düşünmemiştim.”

“Geçmeyecek bir şey değil,” dedi Hazer, yüzüme dokundu ama tenimden hiçbir duygu geçmedi sanki. “Mila, hadi bana kulak ver bana tamam mı? Kaybetme sakın kendini.”

Geçecek ama ne zaman? Aylarca sürecektir! Bacağım, dizlerime kadar alçıdaydı ve bu aylarca dans edemeyeceğim anlamına geliyordu? Aylarca! Nefes alamadım, bir an göğsüm hızla inip kalkmaya başladı ve gözyaşları çoğalarak çenemden düştü. Hazer yüzümü daha sıkı tuttu. “Mila, bu üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil.”

“Hazer, ben bir balerinim!” Yumruklarımı daha da sıktım ve gözlerimi, bacağımı görmeye dayanamadığım için yumdum. “Kırık bir bacak nasıl işime yarar ki?”

Sol yanağımı okşadı. “İyileşecek!”

“O kadar vaktim yok,” dedim ve bir anda ellerimi yüzüme kapatarak derin hıçkırıklara boğuldum. Omuzlarım, kollarım sarsılıyordu. “Kazanmıştım! Bir sürü insan beni beğenmişti, muhtemelen biriyle an... anlaşış daha büyük gösterilere çıkacaktım! Ama şimdi... Söylesene Hazer, o insanlar beni aylarca bekler mi?”

“Onlara ihtiyacın yok ki,” diye fısıldadı, elini bir daha uzatmadan. “Sesini yükseltme n’olur, kavga ediyormuşuz gibi hissediyorum.”

“Baş... başladığım yere döndüm. Müzikali kazanmam hiçbir şeyi de-
ğiştirmedi, ben yine aylarca çalışıp kendimi birilerine kanıtlamaya çalış-
sacağım...”

“Mila...” Sesi genizden ve oldukça boğuk çıkıyordu. “Ağlama.”

Hıçkıldım ve yumruklarımı çözerek başımı yastığa koyduktan sonra gözlerimi kapattım. Dudaklarım titriyordu, bir araya getiremiyordum. Ne dediğimin, nasıl tepki verdiğimin farkında değildim. Tamam, ölme-
diğim için şükretmem gerekiyordu, şükrediyordum da ama... sırf biri-
nin egosu yüzünden bacağımın kırılmış olmasını kabul edemiyordum!
O yapmıştı. Bacaklarını seviyorsun diyerek bana gözdağı verdikten sonra
defalarca kez şansını denemiş ve sonunda bacağımı ezmişti.

“Göreceksin sen,” diye fısıldadım, içimi yıkayan bu büyük öfkeye ina-
namayarak. “Yanına kalmayacak!”

“Ba... Bana mı diyorsun?”

Yumruklarımı pikenin altına sakladım. “Hayır.”

“Safir...”

“Üzgünüm, şu an konuşmak istemiyorum.”

Çok gücüne gidiyordu, kabul edemiyordum. Birinin sırf canı istediği
için, egosunu tatmin etme ihtiyacıyla beni böyle gözyaşlarına boğmasına
dayanamıyordum. Aylarca yatacaktım... Ki ben, yürürken bile dans et-
memek için kendimi zor tutardım.

Vücudumdaki ezilmelerin acısını hissederek inlememek için dudağı-
mı ısırduğmda kapının bir gürültüyle açıldığını hissettim ve gözlerimi
açtığımda Gazel’in kapıdan girdiğini gördüm. Perişan halde, gözyaşları
içindeydi. Beni gördüğünde ilk an duraksadı ve ardından yenilmiş gibi
omuzlarını düşürdü. “Kendine gelmişsin.”

Ardından Bahar Teyze’nin ve önlüklü iki doktorun içeri girdiğini gör-
düm. Doktorlar uyandığım için gülümsüyordu ama benim suratımda
mimik oynamamıştı. Bahar Teyze’nin yüzünde de benzeri bir mutluluk
vardı ama hiçbirine karşılık veremedim. Doktor Bey yatağımın yanına
kadar yürüdü. “Aramıza döndünüz sonunda, nasıl hissediyor...”

“Ne zaman yürüyeceğim?”

Dudaklarımdan çıkan bu soru havada asılı kaldı ve bir süre kimseden
çıt çıkmadı. Doktor kafasını sakince sallayarak, “Bacağınız iki ayrı yer-
den kırılmış,” dedi. “Bu da iyileşmenin en az iki ay süreceğini gösteriyor.
Tabii, ek takviyeler ve düzenli beslenmeyle bu süre bir buçuk aya kadar

düşebilir ama o süreden sonra da bacağınızı çok zorlamamanız gerekir. Hazer Bey dansçı olduğunuzdan bahsetmişti ama kırığınız kaynar kaynamaz dans edemezsiniz ne yazık ki... Bana ne zaman yürüyeceğinizi soruyorsanız iki ay derim ama bana ne zaman dans edeceğinizi soruyorsanız... üç dört ay derim.”

İçimdeki tüm güzel duygular yitip gitti ve ümitsizlik duygusu gözlerimi yaşarttı. Dört ay... benim için, yapmak istediklerim için büyük bir kayıptı. Her şey başladığı yere dönmüştü işte. Gözlerimi yastığıma çevirdim ve yumruklarımı daha da sıkarken, “Safir,” dedi Gazel, yatağımın yanına kadar gelerek. “Hiçbir şey bitmiş değil tamam mı? Ben sana çok iyi bakacağım, kısa sürede iyileşip ayağa kalkacaksın.”

“Ayağa kalkacağım ama... düşmeyi hak etmemiştim,” diye fısıldadım umaklarımı avuçlarıma geçirirken. “Kariyer yapacaktım, her şey benim için daha yeni başlıyordu! Şimdiyse en başa döndüm! O müzikali kazandım ama ne faydası oldu ki? Daha ileriye gidemeyeceğim! Bilerek yaptım! Belki de bana müzikali kazanmanın zevkini taturdu ki yaşadığım hayal kırıklığı ve acı daha büyük olsun!”

Bağırıyor muydum? Ben hiç bağırmazdım. Büyük acıların büyük gültüler çıkardığını çok daha iyi anlıyordum.

Gazel’in gözleri biraz daha dolarken, “Neyden bahsediyorsun?” dedi, şaşkınlık yaşayarak. “Kim bilerek yaptı?”

Müjgan!

Bir bez bebekmişim gibi hayatımı yönlendirdi ve elimdeki tek şeyi aldı.

Sıcak yaşlar yanaklarımda birikirken ona bir cevap veremedim ama Hazer, onda daha önce hiç rastlamadığım bir ses tonuyla cevap verdi. “Merak etmeyin, kimi süründüreceğimi iyi biliyorum.”

Doktor genzini temizledi. “Ben Safir Hanım’ı muayene edeyim.”

Sonra her şey bir film gibi gözlerimin önünden akıp gitti. Doktor Bey nazik bir gülümseme eşliğinde bana uzandığında kasılmamak için avuçlarımı daha sıkı kapattım ve Gazel o an ne hissettiğimi anlayarak yanıma geldi. Elini saçlarımın üzerine koydu, bir erkekten ne kadar rahatsız olduğumu bildiği için bana güvende hissettirdi ve doktor muayenesini bitirene kadar saçlarımı okşadı. Hemşire alçımı kontrol etti ve fevri hareketler yapmamamı söyledikten sonra bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Çekinerek Gazel’e tualete gitmem gerektiğini söylediğimde hemşire

gölümsedi ve doğrulmama yardımcı oldu. Hazer orada, koltuğun önünde dikildi ama çıt çıkarmadı. Hemşire Hanım ve Gazel beni yataktan doğrulturken ıslak gözlerimle Hazer'e baktım ve ellerinin yavaşça yumruk olduğunu gördüm.

Hemşire ve Gazel'in yardımıyla odadaki küçük tuvalete girerek klozete oturdum ve onlar dışarı çıktıktan sonra ellerimi yüzüme kapatarak hıçkırıklara boğuldum. İlk kez ağlarken sesimin ne kadar çıkacağını, birilerinin duyup duymayacağını düşünmedim. İlk zamanlar korktuğum için susmuştum, biraz büyüdüğümde utandığım için susmuştum, sonra ise susmayı alışkanlık ettiğim için susmuştum ama şimdi... Gözyaşlarım avuçlarımla yakıyor ve vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. O kadar çok ve hızlı ağlıyordum ki bir şeyin yere düşüp devrildiğini duydum ve hemen ardından kapının sertçe kapandığını.

O an durdum ve ellerimi yüzümden çekerek odayı görebilirmişim gibi tuvaletin kapısına baktım. Bu çaresizlik beni hiç istemediğim bir şeyle yüzleştiriyordu: Hazer'in öfkesiyle. Kendime gelmeye çalışarak işimi hallettim ve tek ayağım üzerinde doğrulup yakındaki lavaboya tutundum. Ellerimi sabunla yıkayıp kurularken bir ayna olmadığı için şükrediyordum. Kendimi, bu perişanlığımı görmek istemezdim! Yüzüme soğuk su çarptım ve tek ayağımın üzerinde kapıya yürümeye çalıştım.

"Gazel?"

"Geliyorum canım."

Kapı açıldı ve Gazel koluma girerek yükümün bir kısmını aldı. Hemşire de diğer koluma girerek bana yardımcı oldu. Odada başka kimse kalmamıştı. Bahar Teyze'ye teşekkür etme fırsatım olmadığı için üzüldüm. Beni yatağa bıraktıklarında oldukça zayıf bir sesle teşekkür ettim.

Pikeyi üzerime çektim ve elimi yanağımın altına koyarak pencereden dışarıya baktım. Hemşire Gazel'e birkaç şey söyleyerek odadan çıktı ve Gazel koltuğa oturarak dikkatle bana bakmaya başladı. Bir melek değilim elbette ama insanlar üzülduğünde onları teselli etmeyi, yapabilirsem espri yaparak gülümsetmeyi isterdim ama şimdi konuşacak mecal bulamıyordum.

Odada bir telefon sesi çınladığında Gazel derhal telefonuna uzandı ve özür dileyerek, "Sesini kısmayı unutmuşum," dedikten sonra gelen mesajı açtı. Her ne okuduysa hafifçe tebessüm etti ve gözlerini tekrar benimle birleştirdi. "Behram gelmiş, müsaitsen seni görmek istiyor. O da seni çok merak etti."

Kimseyle konuşacak kadar iyi hissetmiyordum ama Behram'ın bu nezaketini de görmezden gelemedim. "Lütfen çağır."

Gazel ona bir mesaj yazdı ve bir dakika geçmeden odanın kapısı çaldı, ardından aralandı. Sırtım kapıya dönüktü ama gelenin Behram olduğunu biliyordum. Gazel oturduğu yerden kalktı ve ellerini arkasında bağlayarak, "Hoş geldin," dedi çekingen sesle.

"Hoş buldum." Behram birkaç saniye sonra bakış açımı girdi ve elini ceketinin ceplerinden çıkararak bana selam verdi. "Nasılsın Safır?"

"Sakat."

Behram verdiğim bu cevapla bocaladı ve kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. Gözlerimi yumdum ve kabalığım için kendime kızarken Behram, "Yaşadığına şükrediyoruz," dedi. Sesi yumuşaktı. "Hepimizi çok korkuttun. Beterin beteri var Safır, Allah korumuş seni. Senin için zor olabileceğini düşünüyorum ama biz buradayız. Beni bir abin yerine koy demiştin, ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

"Biliyorum." Canım acımıyormuş gibi davrandım. "Behram Abi."

Behram'ın yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı ve aynı tebessüm Gazel'in yüzüne de yerleşti. En azından onları gülümsetebildiğimi düşünerek cansız bakışlarımı tekrar cama çevirirken, "Hakkında ne kadar az şey biliyoruz," diye mırıldandı Gazel, dalgın bir sesle. "Yaşını bile bilmiyorum."

Behram gülümsedi. "Yirmi yedi."

"Gerçekten abi demeliymişim..." dedim ve sonra Hazer'le aramızdan daha fazla yaş farkı olduğunu hatırlayarak bir anda ağlamaya başladım. "Bana ne, ben büyük olacağım! Yirmi bir yaşında olmayacağım bana ne..."

Gazel gözlerini kırıştırdı. "Safır, iyi misin?"

"Narkoz almış mıydı?" Behram gözlerini irileştirdi. "Kafa yapmış olabilir."

Pikeyi yüzüme çektim ve gözyaşlarım yastığa düşerken sessizce ağladım. Garip davrandığımı biliyordum ama o kadar çok ağlama ihtiyacım vardı ki şu an her şeye ağlayabilirdim. Aylarca yürüyemeyecek, sürekli birilerine ihtiyaç duyacaktım. Bir de üstüne dans edemeyecek, en sevdiğim şeye hasret kalacaktım. Kimse benimle anlaşma yapmayacaktı, aylarca gösterilere çıkamayacaktım ve hepsi onun doyumsuz egosu, kötü kalpliliği yüzündendi.

“Ben rahatsız etmeyeyim bari,” dedi Behram, beni ilk kez böyle görmenin şaşkınlığını yaşadığı belliydi. “Zaten baya rahatsız görünüyor. Yani... öyle değil, hani hasta ya o bakımdan...”

Gazel mırıldandı. “Seni uğurlayayım.”

Onların adım sesleri uzaklaştığında pikeyi başıma biraz daha çektim. Gazel çok geçmeden döndü ve görmesem de koltuğa oturduğunu hissettim. “Safir... Konuşmak ister misin?”

“Konuştukça saçmıyorum,” dedim, dudağımda tuzlu gözyaşımı hissettim. “Lütfen mazur görün bu hallerimi. Konuşmayalım olur mu?”

“Asıl sen bizi mazur gör, ne hissettiğini yeterince anlayamayacağımız için.”

Beni anlamayı isteseler bile anlayamazdılar. Onların başına gelseydi ben de yeterince anlayamazdım ve bazen anlayamadığınız şeyler için susmak en iyisiydi. Kısa tırnaklarım âdeta avuçlarımı deşiyordu ve sanki hepsi atamadığım bir çığlık içindi. Gözkapaklarım yorgunca kapandı ve sıcak damlalar çillerimin üzerinden akarak yavaşça yastığıma düştü. Yediremiyor, sindiremiyordum.

“Gazel?”

“Efendim güzelim?”

“Gidip bir şeyler ye sen, yemediğine eminim. Ben de uyuyacağım zaten...”

“Ama...” Gazel’in karşı çıkacağını biliyordum. “Bir şeye ihtiyacın olur falan, kalayım.”

Gazel’i ikna edemeyeceğim için bir şey demedim ve ince gözyaşlarım gözlerimden süzülürken tıpkı küçüklüğümde yaptığım gibi sessizce ağladım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bir ara uykuya daldım ve rüyamda babamı görüp ona sarıldım. Birkaç kez sıçradığımda Gazel’i yanı başımda buldum ama gerçeğe dayanamayarak yeniden uykuya daldım.

Gözkapaklarıma düşen karanlığı ve nazıkçe yanağıma değen parmakları hissettiğimde akşam olduğunu anlamıştım. Odaya derin bir sessizlik hâkimdi. Sıcak bir parmak, sayıyormuş gibi çillerimin üzerinden yumuşakça kayıyor, beni gıdıklıyordu.

Sıcak bir nefes alnıma çarptı ve yanağımdan bir su gibi akıp kayboldu. Parmak uçları çillerimi takip ederken, “Acaba başka yerlerinde çil var mı?” diye fısıldadı. Hazer’di ve sesi, kendini yaptığı şeye kaptırmış gibi

oldukça ilgiliydi. “Varsa o çillerine de dokunmak isterim. Omzundakileri biliyorum ve onların her birini öpmek istiyorum.” Parmağı çillerimin üzerinden akarak aşağı, üstdudağıma kaydı ve kurumuş dudağımın üzerinden yavaşça geçti. “Seni öpmek, sadece öpmek değildi Mila. Nereye ne kadar kaçarsan kaç peşinden geleceğimi fark etmekte. Bir daha... asla bir başkasını öpmeyi bile aklımdan geçiremeyeceğimi fark etmekte.”

Çenem seğirdi ve Hazer’in eli çenemden kayarak çıplak boynuma dokundu. Tüylerim diken diken oldu ve nefesim hızlanırken avuç içi sol kolumdan inerek nazikçe yumruk halindeki avcumu açtı. “Mila, Mila, Mila... Sana bu yumruğu sıkıran herkesten nefret ediyorum... Şimdi uyanık olsaydın,” dedi, parmak uçlarını tedirgince tırnak izlerimde dolaştırarak. Sanırım oda karanlık olduğu için uyandığımı anlamamıştı. *“Nefret kötü bir his Hazer, lütfen böyle hissetme, derdin.”*

“Nefret kötü bir his Hazer, lütfen böyle hissetme.”

İçini çekti. “O kadar iyi biliyorum ki ne diyeceğini, sesini kafamın içinde duydum sanki.”

Hayır şaşıl, gerçekten söyledim.

Gözlerimi açtığımda odanın karanlık olduğunu gördüm. Bakışlarım azıcık aşağı düştüğünde Hazer’in kafası bakış açımın girdi; saçlarını görüyordum. Başını elime eğmişti ve omuzları o içini çektikçe hareket ediyordu. Abajur yanıyordu ama ışığı çok zayıftı. Burası oldukça lüks bir odaydı, bana pahalıya patlayacağına emindim.

Dudaklarımı sertçe ısırdım ve Hazer’in avcuma dokunmasıyla umulmadık bir mutluluk duyarken, “Nefret kötü bir his,” diye fısıldadı Hazer kendi kendine. “Fakat bende bolca var. Kafanın içinde kurduğun adam olmayı isterdim.”

Ancak ben kafamın içinde bir adam kurmamıştım; Hazer olduğu gibi yerleşmişti oraya. Ona bir şeyler eklemedim, ondan bir şeyleri çıkarmadım. Fakat şimdi böyle demesi beni düşündürmüştü, mutsuz etmişti. Omuzlarının gerildiğini fark ettiğimde diğer elimi de pikenin altından çıkardım ve ürkererek ona uzattım. Parmaklarım saçlarının arasına yerleşti ve aynı anda Hazer’in avcumdaki parmakları duraksadı.

Kafasını hayretle kaldırdı. “Uyanmışsın.”

“Si.”

Donmuş gibi bir an gözlerime baktı ve ardından hızlıca doğrularak elini çekti. Parmaklarım yumuşak saçlarının arasından, henüz okşamadan

yatağa düşmüş ve içimde ukde kalmıştı. Ağrılarım yüzünden acı çekerek ona bakarken Hazer irice açtığı gözleriyle yüzümü izliyordu. Yatağımın yanına çektiği sandalyede oturuşunu düzeltti.

“Uyandırdım mı? Kusura bakma lütfen, kendime mâni olamadım.”

Başımı yastığımda sola çevirdiğimde Hazer de yüzümü görebilmek için başını sağa çevirdi. Gülümseyecek oldum ki ne kadar yorgun görüldüğünü fark ederek, “Gecenin bir yarısı neden buradasın?” diye sordum. “Üzerinde hâlâ o günkü kıyafetlerin var. Evine git, dinlen, üzerini değiştir.”

“Benim nasıl dinlendiğimi biliyorsun...”

“Beni izleyerek?”

“O yüzden bana bir daha gitmemi söyleme.”

“O zaman... beni götür buradan.”

Kurduğum cümle Hazer’i hazırlıksız yakaladı ve gözlerini belli belirsiz büyüttü. Evet, bu odada kalmak, hastanede yatmaya devam etmek istemiyordum. Zaten kırık dediğin evde de kaynardı, burada kalmaya ihtiyacım yoktu. Odaya kimin gireceğini, bana kimin dokunacağını bilmemek canımı yakıyordu. Kimsenin dokunamadığı bir yerde kendi başıma iyileşmek istiyordum. Hazer elini kaldırdı ve neredeyse yüzüme uzatıyordu ki tereddüde düşerek elini çekti ve çenesini sıktı. “Tedavi görmen gerekiyor Mila.”

“Kırıklarım ve yaralarım için hastanede kalmam gerekmez Hazer,” dedim, sesimde rica eder bir ton vardı. “Evime gitmek istiyorum. Yardımcı olamayacaksan Gazel’den de isteyebilirim.”

Çenesini daha da sıkarak, “Gazel’e gıcık oluyorum,” dedi aniden. “Behram kendini ona kaptırdıkça Gazel’e daha da gıcık oluyorum! Behram’ın bana dönüp, *Yazıklar olsun!* diyeceği gün gelecek. Bunu bildikçe Gazel’e bağırmanın için zor duruyorum.”

“Git söyle o zaman Behram’a,” dedim yumruğunu izlerken. “Neden söylemiyorsun?”

“Gazel için mi sustuğumu sanıyorsun?” dedi. Gözleri biraz daha kısıldı ve içinde olduğumuz ciddi konuşma kalbime hasar verdi. “Behram bu gerçeği Gazel’den öğrendiğinde daha az üzülür, bunun için susuyorum.”

Burnum sızladı ve boğazıma kurşun kadar ağır bir yumru oturdu. “Tabii, anlıyorum.”

Hazer gözlerini yumdu ve başını eğip alnını yumruğuna yasladı. Gerçekten çok yorgun, bitkin görünüyordu. Şu an bakınca o dağ gibi adamın,

omzundaki karların altında çöktüğünü hissettim. Onu daha fazla yormak istemediğim için susmayı tercih ettim ve belki dinlenir diye, “Beni izleyebilirsin,” dedim gözlerimi kapatarak. “Yani... dinlenmek için.”

Güldü.

Bir boğaz temizlemeyle bu gülümsemeyi bastırarak iç çektiğinde ona ne kadar çok iç çektiğimi fark ettim. Sanki iç çekmekle kalmıyor, beni de içine çekiyordu. Nefesinin yaklaştığını hissettiğimde ürperdim ama gözlerimi açmadım. Sanki bilerek yüzüme eğildi ve gıdıklanmama sebep olarak nefesini yüzümün bölgelerine yavaşça dağıttı. Dudaklarını tüy kadar yumuşak şekilde çeneme bastırdı. *Tanrım! Hasta yatağımda bana neler düşündürüyor.* “Ben gidip doktordan izin alayım çıkmak için.”

Saniyeler içinde kapım sessizce kapandı ve Hazer kayıplara karıştı.

Parmaklarımı çeneme götürdüm. Hâlâ öpücüğü hissedebiliyordum sanki. Gözlerimi kapattım ve vücudumdaki eziklerin, morlukların verdiği acıya alışmaya çalıştım. Bir süre madem böyle yaşayacaktım, o halde buna alışmalıydım.

Gözlerimi kapatmamın üzerinden biraz zaman geçmişti ki kapının sessizce açıldığını ve akabinde adım seslerini duydum. Hazer’in adını andırıyordu, tanımıştım. Gözlerimi yavaşça açtığımda onu başucumda buldum. Eğilerek yastığa düşmüş saçlarını okşadı.

“Çıkabiliriz. İzin alıp çıkış işlemlerini hallettim.”

Şükürler olsun! Bu hastane odası yüreğimi daraltıyordu, evimde daha iyi olabilirdim. Gözlerim bacaklarıma kayarken, “Ama... yürüyemiyorum,” dedim.

“Gece Yarısı Güneşi’m,” dedi daha önce defalarca kez dediği gibi. Bu sefer şefkati ve merhameti hissettim. “Seni ilk kez taşımayacağım.”

Yanaklarım ısındı. “Ama ben ilk kez ayık olacağım.”

“Bence öbürlerinde de ayıktın ama seni taşımam hoşuma gittiği için çıkartmadın.”

Bacağıma bakmaya devam ettim. “Nereden bildin?”

Hazer Han gülmedi ama kalbinin yumuşadığını hissettim. Yine birilerini gülümsetebilmek adına durumuma bakmaksızın espri yapmıştım. Elini saçlarımdan çektiğinde, “Gazel nerede?” diye sordum. “Ben uyumadan önce buradaydı.”

Hazer dolaba gitmiş, kıyafetlerimi çıkarmaya başlamıştı. “Annemle onu gönderdim. Mustafa’nın anneme ihtiyacı vardı, bu yüzden annem

gitti ve giderken Gazel'i onunla gönderdim. Kız günlerdir burada, dinlenir hem de sabah sana temiz kıyafetler getirir diye düşündüm. Fakat getirmesine gerek kalmadı, çıkıyoruz.”

“Bahar Teyze'ye teşekkür edemedim,” diye yakındım. “Hakkımdaki iyi düşünceleri umarım değişmemiştir.”

“Hayır, hâlâ seni gelini olarak is...”

Hazer, elindeki kıyafetimi torbanın içine koyarken duraksadı ve ardından yutkunarak sessiz kaldı. Ben de onu utandırmamak için bu konuşma hiç gerçekleşmemiş gibi yaparak kıyafetlerimi torbaya koymasını izledim. İşini bitirdi ve şakağını sertçe ovalayarak telefonunu cebinden çıkardı. Birkaç tuşlama yaparak telefonunu kulağına götürdükten sonra, “Kerem,” dedi yorgun bir sesle. “Yukarı gel koçum.”

Başka bir şey demeden telefonu kapattığında başımı yastıktan kaldırdım ve ellerimi yatağa yaslayarak doğrulmaya çalıştım. Ellerimin yardımıyla doğrulurken Hazer telefonu cebine koyarak yanıma yürüdü.

“Canını yakacak hamleler yapma Mila.”

Elini belime koydu ve doğrulmama yardımcı olurken üzerimdeki pikeyi çekti. Bacaklarıma bakmamak için onun amber renkli gözlerine bakarken Hazer yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Hissiz bir şekilde omuzlarımı düşürdüm ve Hazer uzanıp bacaklarımı yavaşça indirirken sadece onu izledim. Bir elimle üzerimdeki hastane kıyafetini aşağı çekştirirken Hazer parmaklarını ayak bileğime doladı.

“Çok inceler,” diye mırıldandı.

Bakışlarımı kucağımda dolaştırırken Hazer genzini temizleyerek doğruldu ve aynı esnada kapı çaldı. Hazer saçlarımı düzeltirken, “Gel,” dedi.

Saçlarımı parmaklarıyla tarayarak omuzlarımdan aşağı bıraktı.

“Safir Hanım.” Kerem'in sesini duyduğumda başımı omzumun üzerinden yavaşça arkaya çevirdim. Kapıyı açmış, mahcup bir ifadeyle bana bakıyordu. “Hayır anlamıyorum,” dedi bize doğru yaklaşarak. “İnsan o kadar badire atlatır ama güzelliğinden hâlâ mı bir şey kaybetmez...”

Her zaman olduğu gibi çok tatlıydı. Ona bir cevap vermeden, “Kız arkadaşına lüzumlu lüzumsuz iltifat etme,” dedi Hazer alçak bir sesle. “Benim kız arkadaşım o.”

Kerem, Hazer'e çaktırmadan gözlerini devirdi. “Fıstık'tan beter oldu, sürekli kız arkadaşım da kız arkadaşım... Anladık be!”

Hazer torbayı almaya giderken, “Ne geveliyon la?” dedi, ona kaş göz yaparak.

Kerem sahte bir şekilde güldü. “Çok yakıştığınızı söylüyordum.”

“Aynen çok yakışıyoruz, o yüzden kız arkadaşına kur yapma.” Hazer tekrar yanımıza gelip torbayı Kerem’e uzattı. “Kız arkadaşım olduğunu söylemiş miydim?”

Kerem torbayı alırken, “Beş yüz kere falan,” diye yalınca mırıldandı ve temiz bir tebessümle bana döndü. Hazer’in abartısına iç çekerek Kerem’in samimiyetle parlayan gözlerine karşılık verdim. “Sana bir daha bir şey olmasın Safır,” dedi Kerem ki bu sefer tüm içtenliği ve ciddiyetiyle konuşuyordu. “Gerçekten hayatımıza bir güneş gibi girdin, hiçbirimiz seni kaybetmek istemiyoruz.”

“Kerem,” dedim ve elimi kaldırıp onun koluna koyarak yavaşça okşadım. “Sizler de bana bir erkeğin iyi olabileceğini gösterdiniz. İnanın hayatınızdan çıkmaya niyetim yok.”

Kerem gülümsedi ama söylediğim cümlemin kafasında soru işareti oluşturduğunu gördüm. Hazer’e bir bakış attı ve ardından torbayla odadan çıktı. O da çok yorgun, neredeyse bitik görünüyordu.

Yeniden baş başa kalmıştık. Hazer eğildi ve elini enseme koyduktan sonra yavaşça aşağı kaydırarak belimde sabitledi. “Kollarını boynuma sararsan...” Yutkundü ve nefesi alçalıp saçlarımı dalgalandırdı. “...daha kolay taşıyabilirim seni.”

Başımı salladım ve elimi kaldırarak ensesine yerleştirdim. Hazer içine derin bir nefes çekti ve eşzamanlı olarak kolunu kaldırıp bacaklarımın altından geçirdi. Hastane elbisesi dizlerimin altına kadar uzanıyor, bir yerimi açıkta bırakmıyordu. Başım, olması gereken buymuş gibi yavaşça onun omzuna yerleşti ve titreyen parmaklarım ensesine tutunurken Hazer beni sarısmadan kaldırdı.

“Gracias mi amor,” diye fısıldadım vücut ısını hissederken.

Doğruldu ve vücudum yataktan ayrıldı. Yükümün tümünü kabul ederek beni sıkıca tuttu ve yanağım omzuna yaslanırken kolu belimi canı gibi sıkıca kavradı. Saçlarım onun omzundan aşağı salındı ve ıslak gözlerim kirli sakallarını izlerken dudaklarını saçlarımın üzerine bastırarak ağır adımlarla kapıya yürüdü.

“Hazer?”

“Hayatım?”

“Sadece... çok iyisin, tüm iyilikler seni bulsun.”

Hazer hastane kapılarından çıktığında üşüdüğünden iyice ona sokuldum. Gece ayazı dedikleri bu olmalıydı, vücudum anında donmuştu. Hazer hızlıca park halindeki arabaya ilerlerken, “Sen olmasan ne yapardım...” diye fısıldadım gözlerimi yumarak.

Arabanın oraya geldiğimizi hissettim ve gözlerimi araladım. Kerem yardımcı olarak kapıyı açtı ve Hazer oldukça nazık bir şekilde beni arka koltuğa bıraktı. Kollarımı boynundan çözerek vücudumu koltuğa bıraktığımda Kerem derhal şoför koltuğuna yöneldi ve Hazer de aralanmış kapıdan girdi. Ona yer vermek için kalçamın üzerinde hafifçe yan tarafa kaydım ve Hazer kapıyı kapatarak koltuğa yerleştiğinde Kerem arabayı çalıştırdı.

“Hazer Bey nereye süreyim?”

“Evimize.”

“Evime.”

Beni kendi evine götürmek istemişti ama bu mümkün değildi. Benim Gazel’e ihtiyacım vardı, hem de her an. Üzerimi değiştirmek istesem kimden yardım isteyecektim?

“Gazel’e ihtiyacım var,” dedim anlamasını umarak. “Üzgünüm, seninle gelemem.”

“Üzgün olmana gerek yok çünkü benimle geleceksin,” diyerek başını önüne çevirdiğinde afallayarak kaşlarımı çatıttım.

Ellerimi gergince bağlarken, “Beni yanında istediğin için mutlu oluyorum, teşekkür ederim,” dedim ve nezaketimi kaybetmemeye çalışarak konuştum. “Fakat eve gitmeliyim, Gazel’e ihtiyacım var.”

“Mila, saat gecenin üçü,” dedi, kelimeleri sakinlikle sarf etse de gerginliğini hissedebiliyordum. “Bu saatte Gazel’le koyun koyuna yatamayacağınıza göre şu an Gazel’e ihtiyacın yok. Bana gidelim, sabah Gazel’i arar çağırırız, hastaneye geleceğine evimize gelir ve sana yardımcı olur.”

Söyledikleri... Nasıl yaptı bilmiyorum ama o kazandı, beni ikna etti.

Sessizliğimi cevap kabul etti ve Kerem’e bir el hareketi yaparak bana döndü. Bakışlarımı kaçırdım ve Hazer koltuğunda bana doğru yaklaştığında nefesimi tuttum. Elini tereddütle uzatarak sol omzumdaki saçlarıma dokunurken, “Kızma bana tamam mı?” dedi kulağıma doğru. “Üzülürüm ben, sen de vicdan azabından ölürsün.”

Puslu camdan dışarıyı izlerken, “Saat gecenin üçü,” dedim. “Ve sen benimle dalga geçiyorsun Hazer.”

“Saat gecenin üçü,” dedi, bir tutam saçımı parmağının etrafına dolarken. “Uykulu gözlerine bakıyor, saçına dokunuyorum. Bir yıl sonra gecenin üçünde yine bunu yapmak isteyeceğim.”

Başka hiçbir şey demeden saçlarımı okşamaya devam etti ve yolun kalanında gözlerim kapalı kaldı. Benden uzaklaşmadı ama gereğinden fazla yaklaşmadı da. Ara ara nefesinin alçalıp yüzümle buluştuğunu ve şakağında sakallarını hissettim. Arabanın ışığı yanmadığı gibi çıt da çıkmıyordu.

Arabanın durduğunu, eve geldiğimizi fark ettiğimizde gözlerimi açmaya mecal bulamadan başımı döndürdüm ve burnum çıplak, nemli bir tene çarptığında Hazer’in sertçe yutkunduğunu fark ettim.

Araba kapısı açıldı ve soğuşun içeri girdiğini hissettim. Uzanıp bir elini belimin altından geçirirken diğer elini bacaklarımın altından geçirerek beni kavradı. Kollarım tutunma ihtiyacıyla onun boynuna yerleşti ve başım omzuna doğru düştü. Doğrulduğunu ve ardından yürüdüğünü hissederken, “Bacaklarım,” diye sayıklamaya başladım ama Hazer bu sefer hiçbir şey demedi.

Sıcak ortama geçtiğimizi hissettim ve Hazer’in kokusu burnuma çok yakından geldiğinde bir an burnumu boynuna sürterek o kokuyu aramak istedim. Kapı açıldı ve Kerem’e birkaç şey dedikten sonra tekrar kapandı. Gözlerimi açtığımda onun yatağını gördüm ve hemen ardından Hazer eğilerek beni siyah soğuk yorganın üzerine bıraktı. “Üzerimi değiştirip geliyorum.”

“Hı hı,” diye mırıldandım ve o yorganı üzerime örttüğünde gözlerimi kapatıp burnumu yastığına sürttüm. Nemli kirpiklerim titredi ve Hazer’in, “Petekleri açmak lazım,” dediğini duydum.

Birtakım sesler geldi, dolabını açıp kapattı ve odadan çıktı. Daha sonra ne zaman odaya döndü bilmiyorum ama gözümü açtığımda dolabının karşısında buldum onu. Üzerinde beyaz bir tişört, altında siyah eşofman vardı ve saçlarını kuruladığına göre duş almış olmalıydı. Yorganın altında titrerken Hazer havluyu kenardaki koltuğun üzerine bıraktı ve bana döndüğünde gözlerimi açık bularak duraksadı. Uyuduğumu beklediği çok açıktı ama uykularım sürekli bölünüyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve çıplak ayaklarıyla yanıma kadar yürüyerek eğildi. Elinin ulaşabildiği

yerdeydim. Elinin tersiyle yanağımı okşadığında parmaklarındaki kanın uğultusunu hissettim sanki. Dokunuşu bedenimde bir ihtiyacın başlamasına sebep oluyordu.

“Uygun mu kaçtı?”

“Si.”

Elini çekti ve sıkıntı dolu bir nefes alarak duvardaki saate baktı. Günün ağarmasına az kalmıştı ve ikimiz de uykusuz bir gece geçirmiştik. Düşüncesizlik yapmak istemediğim için, “Sen uyu lütfen,” dedim sertçe yutkunduktan sonra. “Dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Demek uygun kaçtı,” dedi ve karşımdaki siyah koltuğa ilerledi. Koltuğa oturarak dirseklerini dizlerine yasladı ve gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. “O zaman sana bir hayat hikâyesi anlatayım mı?”

Kendi hayat hikâyesini mi anlatacaktı? Heves içinde başımı salladım. “Por favor.”

“Bir gün bir adam tanıdım,” dedi ellerini birleştirerek. Parmakları iç içe geçmişti. “Hiçbir şeyi olmayan bir adamdı. Hiçbir şeyi yoktu mi amor. Kalacak yeri, yiyecek ekmeği, içecek suyu, arkadaşı, ailesi... Sadece kendisi vardı. Bir gün geldi karşıma, ‘Bana yardım et, senin için her şeyi yaparım,’ dedi. İşe, paraya ve kalacak yere ihtiyacı vardı. Ona başta güvenmedim, kimseye başta güvenmem. Onunla neden yollarımızın keştiğini anlamamıştım ama... onu araştırdım.”

Onu büyük bir ilgiyle dinliyor, hikâyenin devamını merak ediyordum. Parmaklarını daha sert ovaladı ve o an bir sigaraya ihtiyacı olduğunu hissettim; yanımda olduğu için içmiyordu.

“İstiyorsan sigara içebilirsin.”

“Hayır,” diyerek gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve parmaklarını ovalamayı bıraktı. “Onu araştırdım ve askerden yeni geldiğini öğrendim. Depresyondaydı, hiç iyi değildi. Psikolojisi berbat. Askerliği doğuda, sınırda yapan insanların psikolojisi genelde zaten bitik olur ama onda daha farklı bir şey vardı. Daha sonra teröristlerin... kardeşini kaçırıp dağa çıkardığını öğrendim. Kardeşi on beş yaşındaymış, askerde olduğu için haberi olmamış ve bam, bir gün siperde karşı karşıya gelmişler! Kardeşiyle! İnanamamış kardeşini o teröristlerin, vatan hainlerinin arasında gördüğüne. Beyninden vurulmuşa dönmüş. Ama işte savaşta karşı karşıyaymışlar. Ya o kardeşini vuracakmış ya da kardeşi onu. Seçimini yapmış ve kardeşi orada ölmüş. Tabii kardeşinin kaçırıldığını falan dönünce öğrenmiş ama ne fark

edecekmiş ki? Kardeşi karşısında, teröristlerin arasındaymış ve askere silah uzatmış. O an yapılacak tek şey varmış ve adam bunu yapmış. Onu oradan kurtaramayacağını biliyormuş. Eninde sonunda öleceğini de.”

Gözlerimin yaşardığını hissettim. “Anlattığın adam...”

“Kerem.”

Kim bilebilirdi o sevimli, sürekli gülen adamın böylesine acı bir hikâyesi olacağını? Gözyaşlarım arasında Hazer’in dalgınca duvara baktığını gördüm. Ben sormadan anlatmaya devam etti.

“Kardeşini öldürdüğünü öğrenince kendime daha yakın hissedip onu işe aldım. Memleketinden çıkıp gelmişti, sığamıyordu hiçbir yere. Ben ona sahip çıkınca o da benim için canı pahasına çalışmaya başladı. Onu hiç bırakmayacağıma şerefim üzerine yemin ettim.” Derin bir nefesi içine çekerek dalgın gözlerini benimle buluşturdu ve sanırım gülmem için espri yaptı. “Kerem’le kavuşma hikâyemiz böyle işte.”

Gözyaşları içinde gülümsediğimde Hazer kafasını iki yana sallayarak koltuktan kalktı. Bu bana çok acı vermişti. Yanımda olsa düşünmeden Kerem’e sarılırdım. Hazer yanıma kadar gelerek tek dizinin üzerine çöktü ve elimi gözümünden çekerek, “Ağlaman için anlatmadım,” dedi ama onun da uygulandığı sesinden belliydi. “Kerem’in maskesi var. En az kederli görünen insanların bile nice acıları var Safır. Acı hayatımızın bir bileşeni, her an olacak. Onunla başa çıkacaksın çünkü sen çok güçlüsün.”

Hızlıca başımı salladığımda Hazer parmak uçlarıyla gözyaşlarımı sildi. “Kerem’i seviyorum,” dedim içtenliğimle. “O çok iyi biri.”

“Kerem’i sev,” dedi ve yanağımdan akan gözyaşını kibarca sildi. “Ama en çok, en çok...”

Devamını getirmeyip sessiz kaldığında gözlerimi kapattım ve o yüzümü temizlerken altdudağımı ısırdım. Hazer’in biraz sonra doğrulduğunu hissettiğimde gözlerimi açtım ve koltuğa ilerlediğini gördüm. Bu kadar yorgun ve uykusuzken o koltukta yatmasına gönlüm el vermezdi. Yutkundum ve artık ısınmaya başlayan çarşafın üzerinde iyice sola kayarak onun bedeni için yer açtım. Koltuğa oturacakken, “Hazer,” diye seslendim ve bana döndüğünde titreyen bir sesle fısıldadım. “Burada... yatmak ister misin?”

Yatağın boş tarafına döndü. “Beraber mi?”

Gerginliğimi espri yaparak kırmaya çalıştım. “Yani... namusunu kirlitemem. Söz veriyorum.”

“Kirlletmeni tercih ederdim ki.”

Yatağın daha da ucuna kaydım ve dümdüz bir çizgi gibi yatarak bakişlarımı tavana diktim. Hazer eğilip yorganı kaldırdıktan sonra bir an durdu ve ardından aramıza epey mesafe koyarak yavaşça yatağın diğer ucuna yerleşti. Çok rahatsız etmemeye çalışarak yorganı üzerine örttü ve tıpkı benim gibi tavana baktı. Aramızda bir çocuğun girebileceği kadar mesafe vardı. İkimiz de ellerimizi karnımızda bağlamış, yutkunarak tavanı izliyorduk. Hiç rahatsız edici değildi, hatta elimi uzatsam dokunacağım kadar yakında olması hoşuma gitmişti. Ay, güneşe çok yaklaşmıştı ve dünya öylece geri çekilmişti.

“Hazer,” diye fısıldadım. Sesimde aynı yatağı paylaşmamızın heyecanı vardı.

“Güzelim?”

“Bir keresinde bana, sana beni hatırlatan bir şarkı dinlediğini söylemiştin. O şarkı neydi?”

Başını bana çevirdiğinde benim de başka şansım kalmadı ve gözlerimiz keşişti. O dağ gibi omuzlarındaki kara rağmen nasıl bu kadar sıcak bakabildiğini anlamıyordum. Sanırım güneşin sıcaklığı o karları eritiyordu. Gergince yarım yamalak gülümsedim. Hazer elini kaldırdı ve hep yaptığı gibi saçlarıma uzandı. Bir tutam saçımı parmağının arasına dolarken, “Üzmüşler bebeğimi, anlamam nedenini,” diye fısıldadı ve gözkapaklarım düşerken zihnim bu güzel anı fotoğrafladı. “Tam yüzüne dalmışken çizmiş kendi resmini. N’olur kaç kurtar bu diyardan yar... Güneşi ararken peşini bırakmaz ay...”

Gün ışıklarını ve vücudumdaki eziklerin verdiği acıyı hissederek uyandığımda gözlerimi açmadan bir süre bekledim. En son Hazer’i yatağa davet etmiş, beraber yatabileceğimizi söylemiştim ve uyuyakalmıştık. Gözlerim kapanırken en son onu görmüştüm ve gözlerimi açtığımda da onu göreceğimi sanıyordum fakat... yatağın diğer tarafı boştu. Önce onun yokluğunu kabul ettim, ve sonra elimi uzatıp yatağın diğer tarafına dokundum.

Onunla uyumanın hiç rahatsız eden bir yanı olmamıştı, aksine oldukça mest ediciydi. Güzeldi, hatta bir ara kollarının arasına girmeyi bile istemiştim ama kıpırdayamamıştım.

Yorganı üzerimden kaldırdım ve cansız gözlerle camdan dışarıya bakarak alçılı bacağıma uzandım. İki elimi de kullanarak bacağımyı yere indirdim. İki ayağımy da yere bastığımda gözüme, duvara dayanmış koltuk değneğı çarptı. Benim içindi, hatta koltuğun üzerinde bir eczane torbası da vardı. Bir ayağımyın üzerine basabiliyordum, koltuk değneğine ulaşırısam kendi başımyın çaresine de bakardım.

Tek ayağımyın üzerinde kalktım ve elimi duvara yaslayarak değneğe yaklaştım. Bir ayağımyın üzerinde ilerliyor, kırık ayağımyı havada tutuyordum. Değneğe ulaştığımda rahatlayarak onu kolumun altına aldım ve kapıya ilerledim. Normalde dans ederek yürür, bir şarkı söylerdim ama şimdi...

Vücudumdaki acıya rağmen koridorun sonuna kadar yürüdüm ama merdivenlerin başına geldiğimde buradan inemeyeceğimi anladım. En azından denemek için değneğimi kaldırdım ve sağlam ayağımyla zar zor iki basamak inerek nefes nefese durdum. Başımyı merdiven boşluğundan eğdim ve Hazer'le Kerem'in salonda oturduğunu gördüm. Hazer'in sırtı bana dönüktü, Kerem de tam karşısında, yüzü ona dönük şekilde oturuyordu. Hazer elinde bir dosya tutuyor, doğrudan o dosyaya bakıyordu.

"Demek bu adam," dedi Hazer ve sesi beni o kadar ürpertti ki karşısında olsam geriye sıçrayacağımı düşündüm. "Ne yapacağını biliyorsun Kerem."

"Biliyorum," dedi Kerem, başını sallıyordu. O da Hazer kadar ciddi görünüyordu. "Fakat biliyorsunuz ki bu adam kapıdaki it, bunu ona yaptılar Hazer Bey. Adamın cezasını tabii keselim ama... Asıl yaptırana ne yapacağız?"

"Halledeceğim." Hazer elindeki kâğıdı savurur gibi bırakarak sigaradan sert bir nefes aldı. "Bul," diyerek başını salladı. "Bir de... yetimhane işine bak demiştım, baktın mı?"

Yetimhane işi mi? Bu ne anlama geliyordu? Kulaklarım iyice açılırken, "Son birkaç gündür olanlar yüzünden bakamadım ona," dedi, sesi mahcupiyet doluydu. "Ama bugün hemen bakacağım."

"Mila orada bir şeyler yaşadı," dedi Hazer ve bu cümleyle nefesim kesilmişti. "Çok ürkek çok... 'Biri ağzımı kapattı, susmamı söyledi,' dedi.

Erkeklerden korkuyor, temastan kaçınıyor, geceleri kâbus görüyor. Sonra şu müdire var, onun kendisine bir şey yaptığını söyledi, şimdi de kardeşini almaya çalışıyor. Çizdiği o resim, cebindeki falçata... Kerem o yıllarda yetimhanede Safır'le irtibat kurmuş olan herkesi araştırdı, getir önüme koy. Benim aklıma çok kötü şeyler geliyor, o yetimhanelerde..."

Hazer, henüz bitmeyen sigarasını kül tablasının içine fırlatarak elini saçlarından geçirdiğinde dolu gözlerle ona bakıyordum. Geçmişimi araştırıyordu çünkü ciddi şüpheleri vardı. Aklından geçtiğini biliyordum ama kabul edemiyordu. Fakat etmeliydi çünkü hepsi gerçektir. Dudaklarım titredi ve Kerem'in baş salladığını gördüm.

"Şüphelendiğiniz..."

"Sus Kerem, sus..."

Elleriyle saçlarını dağıttı ve parmakları tekrar sehpadaki pakete uzandı. Elinin titrediğini gördüm, bu yüzden paketi kavrayamadığında Kerem alışkınmış gibi pakete uzandı ve içinden bir dal çıkarıp Hazer'e uzattı.

Hazer sigarayı yakıp dudaklarının arasına koyduğunda bana ait olan yaraların onun yarısı da olacağını anlamamanın derin hüznüyle ona bakmaya devam ettim.

"Tezgâhta ilacım olacaktı, baksana," dedi Hazer.

Kerem başını salladı. "Şu ilaçları bıraksanız keşke."

"Oldu Kerem, bırakıp kızgın boğa gibi gezeyim etrafta. Öfkeme hâkim olamıyorum, bilmiyor musun? Mila o zaman iki dakika sabredebilir mi acaba bana?"

Bu ne demekti şimdi? Ne sanıyordu, en ufak bir şey de onu bırakıp gideceğimi mi? Ne yapabiliirdi ki dayanamayacağım? O kadar tahammülsüz olduğumu mu düşünüyordu? Ne zaman ona arkamı dönüp gitmiştim? Duygularımın ciddiyetini farkında değil miydi? Kirpiklerimdeki damlalar düştü ve Kerem ayağa kalkıp beni gördüğünde şaşırıp kaldı.

"Safirciğim..."

Hazer kaskatı kesildi ve ağzındaki sigarasıyla bana döndü. İşte buna kızmış, kırılmışım. İlaç almasını istemezdim; sırf benim çekip gideceğimi düşündüğü için ilaç almasını nasıl normal bulabilirdim? Hazer sigarasını dudaklarından çekti ve Kerem'e *kaybol* gibisinden bir işaret vererek doğruldu. Sırtımı duvara yasladım ve ayaklarımın üzerinde zar zor durarak ona baktım. Merdivenleri hızla çıktı ve yanıma vardığında, "Bana seslenseydin," dedi neredeyse çekingen bir sesle. "O koltuk değneği mecburi durumlar için, ben yanımdayken kendini yorma lütfen."

Bir elini belime bir elini de bacaklarımın altına koyarak beni kaldırdı ve sarsmadan merdivenleri indi. Salona geldiğimizde beni yavaşça az önce kalktığı koltuğa bıraktı. Kalçam koltuğa yerleştiğinde ellerini vücudumdan çekti ve eliyle ensesini kaşıyarak Kerem'in kalktığı koltuğa oturdu. Kerem dosyalardan birini almış, ortadan kaybolmuştu. Çenem seğirdi.

“Gazel’i aradın mı?” diye sordum ona bakmadan.

Ellerini önünde bağladı. “Hı hı, çağırdım.”

Az önceki öfkeli adamdan geriye, gözlerini kaygıyla etrafta gezdiren bir çocuk kalmıştı.

“Rahat uyudun mu?” diye sordu.

“Çok.” Bir an onun gibi heyecana kapıldım, duygularım konusunda yalan söyleyemezdim. “İlk kez beraber uyuduk.”

“Son olmayacak.”

Başımı sallayarak saçlarıma uzandım ve bir tutam saçımı parmağımın arasına dolarken Fıstık’ın beni tekrarladığını duydum. Hazer koltuğunda bana yaklaştı. “Hayatım...”

“Öyle deme, yumuşuyorum.” Dilimi ısırıldım ve pervasızlığımdan utanarak kızardım. Elimin birini kırık bacağımın üzerine koyarak sakince konuştum. “Kulak misafiri olduğum için kusura bakma ama konuştuklarınızı dinledim. O adamı dövmemeni isteyeceğim ama o gün arabayı kullanan adamı döveceksin. Polise şikâyet edelim diyeceğim ama bununla yetinmeyeceksin. Zorbalık etme çünkü bundan hoşlanmıyorum. Bırakalım olması gerektiği gibi bu işi polisler halletsin.”

“Polisler zaten tutanak tuttu,” dedi Hazer uzanıp sehpadan bir naneli şeker alırken. “Ama beni anlamıyorsun Mila. Öyle adamlar bu tarz işlerden paçalarını kurtarır. O aptalın da yaptığı yanına kalır. Sen bunu sindirebilir misin? Ben yapamıyorum.”

“Ne olacak peki? Biz de onlara mı zorbalık edeceğiz? O geceyi hatırlıyor musun? Beni alıp sahile götürdüğün geceyi? O gece de söylemiştim, ben öç almam.”

Avazı çıktığı kadar bağırarak yerinden kalktığında titredim ve hâlâ üzerimde olan hastane elbisesini sıkıca tuttum. Gözlerimden birer damla gözyaşı daha düştü ve Hazer ellerini saçlarına geçirerek yeniden bağırdı.

“Bu tartışmaya kapalı bir konu! O arabanın üzerine ne kadar süratle geldiğini gördüm, şu kadarcık acımam kimseye! Zorbalıksa zorbayanı Safir! Gözlerimi kapadığım an oradayım. O arabanın altına seninle

giriyorum! Kan ter içinde açıyorum gözümü! Kendine acımıyorsun madem, bana da mı acımıyorsun Mila?”

Şu an ondan daha sağlıklı düşünüyordum ve sakinleştiğimizde konuşmamız gerekiyordu. Bu yüzden, “Daha sonra konuşalım,” dedim ve koltuk değneğine uzandım. “Öfkeni anlıyorum ama durup birbirimize bağışmamızı istemiyorum.”

“Mila, sana bilerek çarptılar!” dedi nefes nefese bana dönerek. Gözlerimiz buluştu ve Hazer’in yüzünün kızardığını, gözlerinin ateşler içinde olduğunu gördüm. “Daha sonra konuşsak da bir şey değişmeyecek! Burunlarından fitil fitil getireceğim!”

Hiçbir şey demedim, sadece durup ona baktım ve şimdi karşımda bana bağırın bu adamın gülüşünü hatırladım. Hazer sessizliğimde durdu, omuzları düştü, bana bağırdığını yeni fark ediyormuş gibi gözlerini kapattı ve sertçe arkasını dönerek yolacakmış gibi saçlarını kavradı. Kalbim yorulurken değneğimi yere yaslayıp ayağa kalktım ve birkaç adım attım.

“Yukarı mı çıkmak istiyorsun? Ben götürürüm.”

Hazer’e cevap veremedim kapı çaldı ve kalçamı koltuğun kolçağına yaslayıp başımı kapıya çevirdim. Hazer derin bir nefes verip kapıya ilerledi ve açtığında Gazel’i gördüm. Hazer’le selamlaşıp yanıma ilerledi.

“Merhaba. Safır niye oturmuyorsun canım, iyi misin?”

O yanıma geldiğinde zamanlamasının harika olduğunu düşündüm ve keyifsizce gülümseyerek, “İyiym,” dedim. “Ben de seni bekliyordum.”

“Şey... Hemen mi gidelim?”

Hazer’le kalmaya devam edersem tartışmamızdan korktuğum için, “Lütfen,” dedim.

Hazer’in verdiği derin nefesin sesini duydum, şimdi gitmemi istemiyordu. Gazel bir tuhafılık sezmiş gibi dikkat kesilirken Hazer’e baktım. Kapının önünde huzursuz ve huysuz bir şekilde dikiliyordu. Birkaç saniye devam eden göz temasımız onun bakışlarını çekmesiyle son bulunca bir kelebek karnımda ölmüş gibi hissettim.

“Kerem!” diye seslendi ve bahçede koşuşturan adım sesleri duyuldu. “Hanımları istedikleri yere götür.”

Kerem kapı ağzından bize baktı ve başını sallayıp arabaya koştu. Gazel gülümseyerek bana yardımcı oldu ve benimle sokak kapısına kadar ilerledi. Hazer’in yanında durdum ve Gazel portmantodan eşyalarımı

alırken onun bir şey söyleyecekmiş gibi duran bakışlarına kaçamak şekilde karşılık verdim.

“Yardım edeyim.”

Gazel koluma girdiğinde Hazer de iç çekerek diğer kolumdan tuttu ve bana yardımcı oldu.

Onların yardımıyla evden çıkarken Kerem araba kapısını bizim için açtı. Kolumu Gazel’in omzuna atarak kalçamı koltuğa bıraktım ve Gazel bacağını yumuşakça tutarak arabanın içine yerleştirdi. Sırtımı deri koltuğa yasladım ve Gazel’de hemen yanıma oturduğunda Hazer kapıyı yavaşça kapattı. Ensesini ve Kerem’e birkaç şey söylemesini izledim.

“Kavga mı ettiniz?”

Gazel’in sorusuna, “Tartıştık,” diye cevap verdim mutsuzca.

Kerem arabaya bindiğinde Hazer’in bahçe kapısından girdiğini gördüm. Araba uzaklaşana kadar Hazer orada durmuştu, camlardan onu görebilmiştim. Vücudumun acısını hissedince yumruklarımı sıktım ve dönüp kırık bacağıma bakarken Müjgan’a bir kez daha öfke duydum. Benden mutluluğumu, yaşayacağım güzel zamanı, dans edeceğim ayları almış; beni yatağa, eve mahkûm etmişti. Bunu hangi vicdan, hangi ahlak kabul edebilirdi?

“Hazer Bey seni çok düşündüğünden sinirlendi Safirciğim, kızma ona lütfen.”

Kerem’e huzursuzca gülümsedim ama yolun kalanında konuşmadım. Gazel de bana defalarca kez nasıl olduğumu sordu ama iyi olduğumu söyledim. Bir yerden sonra Kerem’le konuşmuş, onun ağzını arayıp Behram’la ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı. Kerem’in kıs kıs gülerecek Gazel’i gıcık edecek cevaplar verdiğini duydum ama onların ne konuştuğunu tam algılayamıyordum.

Aklım, fikrim, kalbim başka yerdeydi.

Evimizin olduğu sokağa girdiğimizde Kerem arabayı müsait bir yere park etti ve arabadan inip arka kapıyı açtı. Gazel değneğini ve Kerem’in evden ayrılırken aldığı ilaç torbasını Kerem’e uzattı. Kolumu alıp omzuna yerleştirirken, “Beni seni taşıyım ama Kerem kucaklarsa daha az canın acır, hiç yürümek zorunda kalmazsın,” dedi güzel gözleriyle bana bakarak. “Rahatsız olmazsan eve taşıyın seni.”

Ona bir cevap veremedim cebimdeki telefon titrediğinde elimi cebime atarak hastane kıyafetimin cebinden telefonu çıkardım. Kalbim titredi ve beni saran kollarını hissetmişçesine ürperdim.

Gönderen: Sadece Hazer ♡

Kerem'e söyle, seni tekrar yanıma getirsin. Lütfen...

"Ne oluyor?"

Ben daha mesajın duygu yoğunluğundan çıkamadan Gazel'in sesini duydum ve onun bu şaşkınlığını bir bağırıtı takip ettiğinde ne olduğunu anlamak için kafamı dışarı uzattım. İşler daha güzel bir yöne değil, kötüye gidiyordu işte. Behram'la Galip evimizin bahçesindeydi ve Behram, Galip'i yere yatırmış, elleriyle onun yakasından kavramıştı. İkisi de öfkeden kaynaklı gözlerle birbirine bakarken hayalleri başına yıkılan tek kişinin kendim olmadığını düşündüm.

“FIRTINADA ÇİÇEK DİKMEK”

*Belki bir bıçağın yapamadığını yapar ve
öldürür tek bir yalan tüm iyi duygularını.*

Nasıl korkuyor aslında acı, onu hissedemeyeceğiz diye. Kötü bir duygu çünkü acı dediğin şey. Kimsenin özgür iradesiyle hissetmeyi istemeyeceği kadar kötü hem de... Belki bu yüzden hissedilme arzusuyla bu kadar içimizde, yakamızda, hatta çoğu zaman kalbimizin içinde... Acı da sevgi ya da aşk olmayı isterdi belki, sevelebilmek için. Bazen acı gibiyiz. Seveceğimizi düşündüğümüz için insanlara duymayı isteyeceği şeyler söyler, görmeyi istediği şeyler gösteririz.

Gazel, Behram'ın kalbini çaldı ama o kalbi avcunun içinde tutması hiç kolay olmayacaktı.

Gözlerimizin önünde öyle korkunç bir an yaşanıyordu ki bir an zamanın donduğunu hissettim.

“Kerem... N’olur ayır onları...”

Gazel’in sesi üçümüzün de kilitlenmiş bedenini silkti ve Kerem dönüp başını salladı. Bir an neredeyse Gazel’e kızgın bir bakış attığını hissettim ve ardından önüne döndüğünde nefesimi tuttum. Kerem koşmaya başladı. “Yettim Behram kardeşim...”

Ani bir dürtüyle uzanıp Gazel’i elinden tuttum ve onu arabanın içine çektim. Sarsıldı ve yanıma, az önce kalktığı yere düşerek çoktan ıslanmış yüzünü bana çevirdi. Dudakları konuşmak için aralanacak oldu ki, “Yeter artık,” diye fısıldadım, ilk kez ona karşı bu kadar ciddi konuşarak. “Eğer Galip ona söylediyse Behram’ın nasıl korkunç hissettiğini hayal bile edemeyiz! Bu işi üstleniyorum. Behram şimdi öğrenmediyse bile hemen bugün ona olan biteni anlatacaksın. Zaten Galip seni görünce bir şeyler söylemediyse bile mutlaka söyler, bu yüzden rica ederim arabadan çıkma ve neler olup bittiğini anlayalım.”

“Behram’a vurmuş, gördün mü? Dudağının kenarından kan sızıyordu...”

Hayır, bunu görecek kadar yüzlerine bakamamış, sadece donup kalmıştım. Ona hiçbir şey diyemeden başımı yeniden çevirdiğimde Kerem’in Behram’ı Galip’in üzerinden kaldırdığını ama bu sefer kendisinin Galip’i yakasından tutup sarstığını gördüm. Şaka gibiydi. Şimdi de Behram onu Galip’ten uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Sen Behram’ı tek mi sandın?” dedi Kerem, Galip’in yakasını çekiştirirken.

Galip ellerini omuzlarına koymuş, onu itmeye çalışırken söyleniyordu. “Seni var ya seni, sinek gibi iki elimin arasında tokatlayarak döverim koçum!” Ardından siniri bozulmuş şekilde gülerек onu daha kaba şekilde itti. “Haddini bil! Çek o ellerini üzerimden.”

Behram, Kerem’i tüm kuvvetiyle Galip’ten ayırmaya çalışırken, “Aa, sinek vızıldıyor,” dedi Kerem ve hemen ardından kafasını Galip’in suratına gömdüğünde Galip yere yapıştı.

Behram ayıplarcasına Kerem’e baktı. “Senin bizi ayırman gerekmiyor muydu?”

Kerem sevimli şekilde gülümsedi. “Aşk olsun, ayırdım işte. Sana da iyilik yaramıyor Behramcığım.”

Behram pes eder gibi ellerini havaya kaldırıp gözlerini devirdiğinde Galip üstünü silkeleyerek yerden kalktı. Birkaç adım geriye sendeledi ve ardından işaretparmağını Behram’la Kerem’in yüzüne salladı. “Dua edin gitmem gerekiyor yoksa sizi fena benzetirdim.”

Kerem onun üzerine yürüdü. “Siktir lan!”

Behram, Kerem’e kızarken Galip yumruklarını sıkarak onlara arkasını döndü ve süratle arabasına ilerledi. Buraya Gazel’i görmek için geldiğini anlamıştım ama Behram’la ne sebeple kavga ettiğini çözememiştim. Onları birbirinin yakasına yapışmış halde gördüğümde Gazel’in yalanının ortaya çıktığını düşünmüştüm ama Behram kendini kaybetmiş gibi değildi, daha çok gergindi. Sanırım öğrenmemişti.

Vicdanım o kadar ağırlaştı ki içime bir taş oturdu sanki. Galip’in arabası sokağın diğer ucundan dönerek gözden kaybolduğunda Gazel rahatlamış bir nefes verdi ama hiçbirimizin rahatlamaya hakkı yoktu. Sinirlerim çok bozulmuştu, alnımı ovalayarak Behram’la Kerem’in

konuştüğünü duydum ve az sonra ikisi de bu tarafa döndü. Behram utan-
dı ve başıyla bana selam verdi.

Kerem yürümeye başladığında kendi çabamla değneğimi aldım. Ga-
zel gözyaşlarını silerek arabadan iniyordu. Arabanın etrafını dolanarak
yanıma geldi ve mahcup bakışlarını benden kaçırarak doğrulmama yar-
dımcı oldu.

“Yettim Safirciğim...” diyen Kerem de yanıma gelip koluma uzan-
dığında beni tutmasına müsaade ettim. Gazel bir tarafımdan Kerem de
diğer tarafımdan tuttuğu için değneği kullanmama gerek kalmamıştı.
Kerem arabayı kilitledi ve onların yardımıyla sokağın karşısına geçerken
yolun ortasına baktım. Araba tam o noktada bana çarpmıştı.

Bahçeden girdiğimizde Gazel evin kapısını açmak için benden ayrıldı
ve bu sırada Behram’ın üstünü düzelterek gözlerini etrafta dolaştırdığını
gördüm. Gazel kapıyı açtı ve hemen ardından çantasından bir peçete çı-
kararak Behram’ın yanına koştu. Behram ona döndü ve Gazel peçeteyi
titreyen eliyle ona uzattı. “Dudağına... vurmuş.”

Behram elini dudağına götürdü ve parmakları kan olduğunda yüzünü
buruşturarak Gazel’den peçeteyi aldı. Çekingen davranıyor, tartışmalarını
gördüğümüz için oldukça utanıyordu. “Sağ olası,” dedi ve bakışlarını
yere dikerek konuştu. “Abinle kavga etmek istememiştin ama çok zor-
ladı. Burada ne işim olduğunu falan sordu, niyetimi yanlış anlamaması
için açıklamaya çalıştım ama gözü dönmüş gibi küfredip senden... uzak
durmamı istedi. Gerçekten açıklamaya çalıştım ama ana bacı küfredin-
ce... Tövbe tövbe...”

Galip bir şeyleri anlamış, Behram’ın Gazel’le birlikte olmaması için
çabalıyordu ama sadece kim olduğunu söylese çabalamasına gerek kal-
mazdı. Gazel hiçbir şey diyemeden ellerini yumruk yaparken, “Bence
abinin karşısına beraber çıkmalıyız,” dedi. Dudağından akan kan peçete-
yi koyu bir kırmızıya boyamıştı. “Niyetimizin ciddi olduğunu söylersek
bizi anlayacağını düşünüyorum.”

“Niyetin ciddi...” dedi Gazel, biz durmuş onları izlerken. “Benimle
hemen bugün evlenir misin?”

Behram’ın ağzı bir karış açıldı. “Yanlış duydum galiba...”

Ben ve Kerem de en az Behram kadar şaşkınlık yaşadık. Gazel’in bunu
dediğine, onu kandırmaya devam ettiğine inanamıyordum. Bir kez daha
hayal kırıklığına uğradım ve bir yarabandını, daha fazla kanamaması için

kalbimin üzerine yapıştırmak istedim. Bugün gerçekten daha fazlasını kaldıramıyordum. Kerem beni tutarken çok içinde konuştu. "Leyla'dan görmek istediğim hareketler..."

"Kerem..." Ona döndüm ve vücut kaslarımın zorlandığını hissederek rica ettim. "İçeriye girmeme yardım eder misin?"

"Salak kafam ya! Tabii tabii, hemen götürürüm."

Sokak kapısından geçerek Gazel'i Behram'la orada bıraktık çünkü konuşmalarını daha fazla duymak istemiyordum. Uyarımama rağmen kalkmış ona evlilik sözü ediyordu ve ağzımı açıp gerçekleri söyleyememek yüzümü kızartıyordu. Söylesem ilişkilerini geri dönülemez şekilde baltalardım. Behram bunu Gazel'den duyarsa belki ilişkilerinin bir kurtuluşu olurdu.

"Odana bırakayım mı Safirciğim?"

"Odamda yatak yok," dedim ve hâlâ bir yatak almadığım için kendime kızdım.

"Biz almıştık senin için. Yani bacağının kırıldığını öğrendiğimizde rahat bir yerde yatman gerekiyor diye..."

Ah, *Hazer*. Bir şey demeden başımı salladığımda Kerem beni odama kadar taşıdı ve kapıyı açıp girdiğimizde kurulu bir odayla karşılaştım. Beyaz nevresim takımı serilmiş bir yatak vardı ve yine beyaz komodin yatağın hemen başındaydı. *Beyaz senin rengin*.

"Kerem, senin patronun çok gıcık biri," dedim huysuzca.

"Evet Safirciğim, sana katılıyorum. İstersen eve gittiğimde başının belası olup seni gücendirmesinin cezasını çektireyim."

Dudağım buruk şekilde yukarı kıvrıldı. "Gerek yok Kerem. Zaten sen o eve tek döndüğünde yeterince üzülecek."

Yatağın ucuna oturmama yardım ettiğinde ellerimden yardım alarak kalçamın üzerinde geriye kaydım ve sırtımı yatak başlığına yasladım. *Hazer*'in masrafa girip bana bunları alması hoşuma gitmiyordu. Evet, kıbarlık ediyordu ama keşke bu isteğime de kulak assaydı.

"Benden bir isteğin var mı Safır?"

Başımı yorgun şekilde yatağın arkasına yaslayıp hastane kıyafetinin eteğini ittirdim. Az önce Galip'i döven o adamdan ziyade sevimli, anlayışlı bir adam görüyordum ve artık gülen gözlerinin içinde acı acı bağırان bir ruhun yattığını biliyordum.

"Hayır Kerem, canının sağlığından başka şey istemiyorum."

"Bir şey olursa numaram var zaten," dedi beyaz gömleğinin yakasını düzeltirken. "Hatta sen bana sık sık mesaj at. Yazışalım da Hazer Bey'i gıcık edelim."

Ona kibarca güldüm. "Düşüneceğim bunu."

Bana göz kırpıp odadan çıktığında kasılan vücudumu rahat bıraktım. Yatak parfüm kokuyordu ama benim üzerimde, boynumda, hatta yanığımda Hazer'in kokusunun olduğuna yemin edebilirdim. Sanki gece... bir ara yüzünü boynuma gömüp uyumuştı. Elim boynuma götürdüm ve sokak kapısının kapandığını duydum.

Adım sesleri odama yaklaştı. Kapı aralandı ve Gazel, kollarında bir cesedin ağırlığını taşıyan biri gibi fersiz gözlerle bana baktı.

"Küvete su doldurayım, banyo yap."

Hiçbir şey demedim ve o düşmüş omuzlarıyla koridordaki banyoya gittiğinde neye üzüleceğimi şaşırdım. Hayatım, hesap edemediğim her şekilde ilerliyor ve ben cephede durmuş, en nihayetinde huzurlu bir eve dönmeyi bekliyordum. Boynumu okşadım ve kolyemi avcumun içine alarak hissettiğim ilham verici duyguların bana yolunu göstermesini istedim.

Gazel yanıma geldiğinde yataktan bir daha kalktım ve neyse ki me-safe kısa olduğu için pek yorulmadan banyoya ulaştım. Küvetin içine bir iskemle koymuştu ve beni oraya oturturken tahmin ettiğim kadar zorlanmamıştık. Alçılı bacağıma yavaşça kaldırdı ve küvetin kenarına koydu, böylece alçı suya değmeyecekti. Saçlarımdaki kurdeleyi çıkarıp kenara koyduğunda çekingen şekilde üzerimdeki hastane kıyafetine uzandım. "Tamam Gazel, gerisini ben hallederim."

"Olur mu öyle şey..." dedi Gazel, dargın gözlerle bana bakarak. "O kadar mı kızdın bana? Ayrıca ne kadar kızarsan kız, çıkmıyorum."

Hastane kıyafetini yukarı topladığımda Gazel uzanıp çekti ve iç çamaşırlarımla kalmış oldum. Bedenimi kimse bu derece çıplak görmediği için çekimser davranıyordum. Kollarımı kendime sardığımda Gazel bashedimden sıcak su döktü ve sanki tüm yaralarım sızladı. Ürperdim.

"Bacakların amma uzunmuş kız."

Gözlerimi devirdim. "Hazer de böyle söyledi. Bacaklarıma çok iltifat ediyor."

"Alfa erkeği işte."

Güzel, ferah kokulu bir şampuanla saçlarımı yıkadı ve hastane kokusu üzerimden aktığı için sevinmek yerine Hazer'in kokusu kaybolup gittiği için kederlendim. Saçlarımı birkaç kez yıkadıktan sonra yavaşça, eziklerime dikkat ederek sırtımı, kollarımı keseledi. Bacağımı kendim yıkadım ve sırtım ona dönükken göğsümün etrafındaki yanıklara baktım.

Durulandığımda Gazel bornoz getirdi ve bornoza sarınarak çamaşırlarımı çıkardım. Banyodan çıktığımızda suyun beni gevşettiğini, sıcağın uykumu getirdiğini fark ettim. Odaya geçip yatağa oturduğumda Gazel dolabımdan benim için çamaşır çıkarırken alçılı bacağıma baktım; neyse ki su sıçramamıştı. Gazel kıyafetleri yatağın kenarına bıraktığında önce iç çamaşırlarımı, sonra da rahat edebilmek için kısa bir şortla atlet giydim.

"Arabada söylediğim şeyde çok ciddiydim," dedim yorganı kaldırıp üzerime örterken. "Bugün Behram'a gerçeği söyle."

Omuzları kasıldı. "Merak etme, söyleyeceğim."

Buna şaşırdım, aksini söyleyeceğini düşünüyordum ama söylemekte kararlı görünüyordu. Biraz olsun rahatladım ve başımı yastığa koyduğumda Gazel tereddütle gülümsedi.

"Saçlarını kurutmak lazım."

"Kurutma makinemiz yok."

Doğru, der gibi başını salladı ve dolabımdan başka bir havlu çıkardı. Yatağa yürüdü ve kafamı kaldırarak saçlarımı gri havluya sardı. "Havluyu da gri almış, kıza bak," dedi burukça gülümseyerek.

"En sevdiğim renk."

"Hazer'in bu kadar sık gri giymesinin... bununla bir alakası olabilir mi acaba? Onu on kere gördüysem yedisinde gri giymişti."

Hazer, Hazer, Hazer. Adının geçtiği yerde başlar bir masal.

Evet, Hazer zaten birkaç renk giyen biriydi ama griyi sevdiğimi söylediğim günden beri daha fazla gri takımlar, tişörtler giymeye başlamıştı ve bunu tatlı, hatta romantik buluyordum.

Gazel az sonra ilaçlarımla döndüğünde iki ilacımı da alıp su yardımıyla içtim ve yatağın içine kıvrıldım. Gazel yorganı omuzlarıma kadar çıkardı ve bir süre yanımda oturup sadece sustu. Behram'la neler konuştuğunu merak ediyordum ama sormaya korkuyordum. Bugün ona gerçekleri söyleyeceğine inanmak istiyordum. Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve sessizce odadan ayrıldı.

Doğrusu kimseye soğuk bir tavır sergileyemezdim, hatta öyle bir tarafımın olup olmadığını bile bilmiyordum. Kızdığımda bile hep affedici, ölçülü davranır, sıcak bir kalple tüm kavgaları bitirmek isterdim. Bu yüzden şimdi gidip Gazel'e, *Yanımdayım, ne olursa olsun*, demek istiyordum ama bu yalanın arkasında daha fazla duramazdım.

Bir süre sonra boğazımda ağır bir yumru ve avcumun içindeki kolyemle uykuya daldığımda birden fazla şey için kederliydim. Avcumdaki balerin kafamdaki müzikle dans etmiş ve beni bir uykuya yatırmıştı. Şarkının notaları kafamın içinde dönüp durdu ama sürekli kaza anını görerek uykumdan sıçradım.

Son kez uyandığımda odanın içindeki karanlıktan ürkererek yorganın altına girdim, kalkıp ışığı yakamıyordum. Hayata gücenip yorganın içinde bir süre daha uyudum ve uykum sırasında birinin kolyeyi tutan avcum dokunduğunu hissederek gözlerimi hafifçe araladım.

Hazer.

Güneşi görmüş gibi bir aydınlık içimi kapladı ve dudaklarım iki yana kıvrıldı. Uykulu şekilde fısıldadım. "Şimdi de sen mi rüyama girdin? Kızgınım ama sana. Şimdi git, yarın gel."

Rüyalar... Onunla rüyalarımda buluşmayı gerçekten seviyordum ama rüyada gördüğüm bir yüzün beni bu kadar mutlu etmesine inanamıyordum. Yatağımın kenarına oturmuş, sabah vakti gibi turuncumsu duran gözleriyle bakarak içime ışığın girmesini sağlıyordu. Eliyle avcumu sarmıştı ve verdiği hisler çok gerçekti.

"Merhaba kız arkadaşım," dedi o kibar sesiyle.

Dudaklarım arasından bir gülüş kaçtı. "Kız arkadaşım da kız arkadaşım. Mümkün olmadığını bilmesem kendimi ilk kız arkadaşın sanacağım."

"İlk kız arkadaşımsın zaten," dedi rüyalarımındaki adam.

"Ya kesin öyledir, kesin..." dedim, avcumun etrafına dolanan parmaklarını tutarak. Ne tatlı, ne haz verici bir histi bu. *Umarım bana dokunduğunda benimle aynı şeyleri hissediyorsundur Hazer.*

Parmaklarım kolyeyi serbest bıraktığında bu sefer Hazer'in kendisi kolyeyi avcunun içine aldı ve bunu yaparken parmak uçları nemli boynuma çarptı. Saçma, manasız şeyler mırıldandım ve dokunuşunu neredeyse tamamen kaybettim. Boynumda bir şey kıpırdıyordu ama izini takip edemiyordum. Yastığıma sarıldım ve vücudumdaki ağrılarım tekrar kendini

hissettirirken, “Rüyalarında seni öptüğümü görüyordun,” diye fısıldadı, bilincim bir sisin içinde kaybolurken. “Bir daha görmek ister misin?”

“Hazer...” Kıkırdadım. “Fırsatçısın.”

O an o rüyayı bir kez daha görmek istedim ama bilincim gittiği için beni öpüp öpmediğini asla bilemedim.

Saatler sonra uyandığımda evde yalnız olduğumu fark ettim ve bu yüzden yataktan kalkamadım. Gazel’in nereye gittiğini merak ediyordum. Behram’la konuşmak için mi gitmişti acaba? Öyleyse bekleyebilirdim, hiç sorun değildi.

Fakat kapının tıklatıldığını duyduğumda kaşlarım çatıldı. Gazel olsa mutlaka anahtarıyla açardı. Acaba Hazer ya da başka tanıdık biri mi gelmişti? Gece Hazer burada mıydı yoksa rüya mıydı? Doğrulup duvara yaslanan değneğimi aldım, güçlkle kalkıp alçılı ayağımın ağırlığını diğer ayağıma vererek odadan çıktım. Koridorda yürümem birkaç dakikamı almıştı ve canım yanmıştı.

Yorgunlukla nefesimi verdim ve uzanıp kapıyı açtığımda odağıma beklediğimin aksine hiç hoşlanmadığım o yüzün sahibi girdi. Kasıldım, şaşkınlıktan ilk birkaç saniye tepki veremedim ve dizlerimdeki tüm güç çekildiğinde Serap Müdire’nin bakışları bacağıma kaydı. “Safir...”

Kaba şekilde sözünü keserek, “Burada ne işin var?” dedim omuzlarımı dikleştirerek. “Derhal evimden ayrılın.”

Kaygı içinde bacağıma bakarken, “Çok geçmiş olsun,” dedi hızlıca. Kovulmaktan korkuyor gibiydi. “Safir... sadece iki dakika dinle.”

“Yine aynı şeyleri dinlemek benim için yalnızca vakit kaybı olacak,” dedim ona bakınca kahır dolu günleri hatırladığımda. Yetimhaneye ait anılar fotoğraf kareleri gibi gözümün önünden geçiyordu. “Senin için de vakit kaybı olur. Malum, zaten yaşlısın...”

Bocaladı ve yüzündeki kırışıklar kendini daha fazla belli ederken, “Afedici değilsin, anlıyorum,” dedi. “Ben buraya...” Çekingen bir bakış attı. “...mahkemede şahit olacağımı söylemeye geldim.”

Kulaklarım bir süre uğuldadı ve donuk gözlerle kendisine bakakaldım. O adamı mahkemeye verdiğimde bana şahitlik mi edecekti? Şahitliğiyle o adamı hapse atırabilir miydim? İyi bir avukat ve şahitle yapabilir miydim bunu? En azından insan içine çıkmayacak hale gelmeliydi, başını eğmeliydi, yüzü kızarmalıydı. Yıllarca bunu nasıl yapabileceğimi düşünmüştüm. Artık hem şahidim vardı hem de avukat tutacak param. “O

zaman davayı açacağım,” dedim inanılmaz mutlu hissederken. “Duruşma günü çıkıp şahitlik edecek misin gerçekten?”

Yüzü kızarmıştı, başı önüne eğikti. Bu hali beni biraz tatmin etmişti, sonuçta bunu görmeyi beklemişim.

“Evet, edeceğim.”

Tanrım, n'olur hakkından geleyim bu işin.

Farkında olmaksızın gülümsedim ve duygu karmaşası içinde, “Kardeşimi de yanına falan almayacaksın,” dedim uyarı gibi bir ses tonuyla.

“Almayacağım. Eğer... şahitlik ettiğimde beni affedecekse almayacağım kardeşini. Niyetim diyetimi vermektir zaten.”

“Evet,” dedim yalan söyleyerek. Yüzüm kızardı. “Affedeceğim.”

Affetmeyeceğim.

Rahatlamış göründü ama hâlâ mahcubiyet içindeydi. Uzanıp çantasını açtı ve içeri karıştırıp bana bir kartvizit uzattı. Tek kaşımı kaldırdığımda, “Bana ulaşabileceğin numaram,” dedi. Gözleri bacaklarıma kayıyordu. “Yani... duruşmayla ilgili bana ulaşmak istediğinde...”

Soğukkanlı davranmaya çalışıp kartviziti elinden çektim. “Umarım bir korkaklık daha edip vazgeçmezsin,” diyerek kartviziti avuççımde sıkıttım.

Kafasını kaldırıp son kez bana bakıp arkasını döndü, bahçeden uzaklaştı. O gözden kaybolana kadar arkasından baktım ve başıma gelenlere inanamayarak dudaklarımı ısırdım. Kardeşimi almayacaktı, şahitlik edecekti ve hak ettiklerini bulacaklardı.

Odama döndüm ve yatağa oturup ellerimi sevinçle ağzıma götürdüm, dudaklarımın kıvrıldığını hissediyordum. Deddiği gibiyse, gerçekten şahitlik yapacaksa işler benim için çok kolaylaşırdı. Bu taciz, tecavüz davalarının nasıl ilerlediğinden haberdar değildim ama kendim için sonuna kadar gidip cesur olacaktım.

Bacağımı iki elimle birden kaldırdım ve yatağa uzanıp tavana bakarken mutluluk gözyaşlarının gözlerimi doldurduğunu hissettim. Kendimde bunu yapacak gücü bulacaktım, dimdik duracaktım; geçmişte yapamıştım ama yakın gelecekte yapacaktım.

Gözlerimi kapattıktan bir süre sonra, kısa süren uykumdan uyandım ve zaten kıpırdıyamadığım için aynı pozisyonda olduğumu gördüm. Esneyerek gözümü ovalarken evdeki sesleri dinleyip Gazel’in dönüp dönmediğini anlamaya çalıştım ama evden değil de dışarıdan bir ses duyunca

doğruludum. Bacağımyı yine iki elimle tutup kaldırdım ve aşağı bırakıp pencere tülüne uzandım. Bu cam arka bahçeyi görüyordu, tülü çekince ne göreceğimden emin değildim ama sırtı dönük şekilde Hazer'i görünce afalladım. Orada ne yapıyordu? Gelmişti madem, neden evde değildi?

Nefesimi tuttum ve onun evimde, bahçemde olduğunu görerek inanılmaz bir duygu seline kapıldım. Eğilmiş bir şeylerle uğraşıyordu. Üzerinde ceket vardı ve kıyafetleri baştan aşağı ıslanmıştı, bir süredir yağmurun altında kalmış görünüyordu. Omuzları sarsılıyordu, kolu da öyle. Saçları... dağınık ve ıslaktı.

Bir an seslenmek, onunla göz göze gelmek istedim ama önce doğrulmaya çalıştım. Değneğimi aldım ve ağırlığımyı diğer ayağımya verip kapıya ilerledim. Yorula yorula ilerleyebiliyordum, sokak kapısına varmam birkaç dakikamyı almıştı. Kapıyı açıp başımyı kaldırıncı da Kerem'i gördüm ve o da ses duyup arkasına baktı, beni görünce gülümseyip derhal yanıma ilerledi. "Safirciğim, merhaba." Hemen koluma girdi. "Yardım edeyim."

"Teşekkür ederim," dedim acım hafıflerken. "Siz... ne zaman geldiniz?"

Bir kabahati varmış gibi utandı. "Biraz oldu. Sizin Hazer Bey'e verdiğiniz anahtarla açtık kapıyı. Hazer Bey sizi çok merak ediyordu, ne yapсын adam. Geliverdik..."

"Anladım. Şey... Odamın camından gördüm onu, arka bahçedeydi."

"Yanına mı gideceksiniz? Yardım edeyim."

Kerem'in yardımı ve değneğimle evin etrafını yarım tur dolandık ve ona yaklaştık. Bu şekilde daha net görmüşüm: Elleri çamur içindeydi ve yere çiçek dikiyordu.

"Hazer..."

Adı dudaklarımdan bir iç çekiş gibi döküldü ve Hazer'in başı yukarı kalkıp bana döndü. Göz göze gelmemizle kalbim acı şekilde kasıldı ve ıslak, parlayan yüzü nabzımyı hızlandırdı. Saçları alnına yapışmıştı, hırıltılı şekilde soluyordu ve üzerindeki tişört tamamen vücudunu sarmıştı. Yağmur damlaları yüzümden akıp dudaklarımdan sızarken kulaklarımyı deli gibi uğuldadı.

"Bu yağmurda... çiçek dikemezsin," diye fısıldadım.

Gözlerini bile kırpmadan alçalıp yükselen göğsüyle bana bakarken, "Ben en fırtınalı yağmurlarda bile çiçek dikebilirim," dedi ama bu

cümlede çiçekten ziyade, bizden bahsetmişti. *Ben en fırtınalı kavgalarımızda bile bizim için güzel şeyler yapabilirim*, demek istiyor gibiydi.

“Tabii ki dikebilirsin,” dedim. Ona duyduğum güveni içimde hissediyordum. “En güzel çiçekleri sen dikersin.”

“Ama sadece senin için.”

Yutkunarak başımı salladım. “Benim için.” *Ya da bizim için.*

Yutkundu ve ardından başını tekrar önüne çevirip fırtınaya, yağmura rağmen elindeki çiçeği toprağa dikmeye gayret etti. Bu çiçekleri benim için dikiyordu, en fırtınalı zamanlarımızda bile benim için bir şeyler yapmaktan asla vazgeçmeyeceğini gösteriyordu. Elleri benim için fırtınaya kafa tutuyor, bu yağmurun altında benim için ıslanıyordu. Dün birbirimizi biraz gücendirdik diye aramızı yumuşatmaya çalışıyordu.

Çiçekle işi bitince doğrudu ve yanıma gelirken ellerini kotuna sil-di. Kerem, ondan aldığı bir işaretle uzaklaşırken Hazer belimden tutarak ayakta kalabilmem için bana yardımcı oldu. Islanmaya başlayan kirpiklerimin arasından ona baktım.

“Çok ıslanmışsın Hazer, üşüteceksin.”

“Gözlerine her baktığımda neyi anlıyorum biliyor musun? Hayatımda senin gözlerinden ötesine yer yok Mila.”

Durduk yere bunu söylemesiyle afalladım. “Benim de hayatımda senden ötesi yok,” diye fısıldadım. “Hazer’le başlayıp Han’la bitiyor.”

Gözlerinin içinde kuvvetli bir ateş yandı. Bir an beni tutup göğsünden içeri çekeceğini sandım. Öyle bir bakiştı ki bu, hayatımın Hazer’le başlayıp Han’la bittiğine emin olmuştum. Duygularım bu fırtınadan daha güçlüydü ve böylesi duygulardan sağ çıkabilecek miydik?

“Sadece Hazer,” diye fısıldadı alnını alnıma bastırıp beni kendine çekerken. “Mila için sadece Hazer.”

Ellerimle tişörtünü tuttum ve çenesinin altında kalarak ona tekrar yakın olmanın mutluluğuyla gülümsedim. “Ne zamandır buradasın?”

Elleri belimi yavaşça okşarken, “Bir saat kadar önce geldik,” dedi. Yanağını yanağıma yaslıyordu. “Uyuduğunu görünce kıyamadım hiç. Sana bir çorba yaptım uyanınca içersin diye, sonra da aldığım çiçeği diyeyim dedim işte... Uyanmışsın bu sırada.”

Aramızın tekrar yumuşamasından mutlu olduğum için yağmurun yağması bile beni gereksizce gülümsetiyordu şu an. “Yağmurun sesine uyandım galiba.”

Gözlerimin içine bakabileceği kadar geri çekilip yüzümü izledi. “Fırtına geliyor gibi.”

Tişörtünü tutan parmaklarımı kalbine bastırdım. “Benim... sana olan duygularım da bir fırtına kadar güçlü.”

O da rahatlamıştı ki gülümsemesine karşı koyamadı. “Hangimizin duygularının daha fırtınalı olduğunu konuşmayalım şimdi.”

Bizim duygularımız bu çiçekler gibi Hazer; fırtınaya göğüs gerebilir ama birileri de üstüne basıp geçebilir.

Ne yaptığımı farkında bile olmadan titreyen parmaklarımı aralık dudaklarıma götürdüm. Hazer’in bakışları parmaklarımı takip etti ve gözlelerinden bir duygu yoğunluğu geçti.

Yutkunarak, “Hakkımda araştırma yapma,” dedim çünkü tartışma konumuza dönerek. “Hakkımda merak ettiğin şeyler var, evet... Ama bunları sana benim anlatmamı bekle. Lütfen.”

Gözleri bir saniyeliğine benimkilerde kaldı ve elinin tersiyle yanağıma düşen birkaç damlayı sildi. “Seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Öyle diyorsun Hazer ama sen de kardeşinle ilgili anılarını bana anlatmıyorsun. Bazı şeylerin zamanı var yani, değil mi?”

Yüzünde bir an hüznün göründü ve bunu, duyguya aşına olduğum için hemen anlamıştım. Tenime dokunan parmakları, orada daha fazla vakit geçirmek istiyor gibi ensemeye kayarken başını da yavaşça salladı. Gözleri az önce terk ettiği yere, dudaklarıma inerken nefesini de bana yaklaştırmaya başladı. Dizlerim ve karnım, vücudum ona yaslı olduğu için çok zorlanmıyordum ve tahmin ettiğim gibi beni öpecekse biraz daha bu pozisyonunda kalabilirdim.

Yüzüme ateş bastı ve kulaklarım uğuldarken Hazer yükselmeye devam etti. Elim saçlarından yüzüne kaymaya başladı ve sakalları avuçlarıma battı.

“Hazer...”

“Yüzümü böyle tutmana bayılıyorum.”

Onun bana yaklaştığı gibi benim de başım ona doğru yükseldi ve ellerim yüzünü çepeçevre sardı. “Ne zaman istersen yüzünü böyle tutarım.”

“Mila,” dedi. Elini belimden yukarı kaydırıp sırtımın ortasından beni sertçe kendine bastırdı ve adım adım yüzüme yaklaştı. “Güzelim benim...”

“Hazer...”

“Mila, Gece Yarısı Güneşi’ m.”

Dudakları, nefesinden sonra yaklaştı ve dudaklarıma yerleşti. Hafifçe hissettiğim o basınçla gözlerimi yumup parmaklarımı kalbine daha çok bastırdım. Öpücüğündeki isteğin farkına vardım; bunun ilk kez öpüştüğümüzden biraz daha farklı olduğunu da. Öpücüğünün tekinsiz bir edası vardı, dudaklarım sızlıyordu ve vücudunun tepkisini hissediyordum. Başını yana eğip boynumdaki bir damarı okşadığında ağzının içine doğru ses çıkardım. O esnada yağmurun ve kalplerimizin sesinden daha yüksek çıkan bir sesi duyduğumuzda durduk ve gözlerimizi açıp birbirimize baktık. İkimizin de bakışları puslu ve yoğun. Çıkan gürültünün ne olduğunu ilk an anlamadık ama bir bağırta daha koptuğunda afalladık.

“Hazer...”

“Ses Behram’ındı.”

Ben sesin kime ait olduğunu anlamamıştım ama Hazer dostunu tanımıştı tabii. Başımı salladım ve kızaran yüzümü onun omzuyla saklar-ken Hazer sertçe yutkunup beni belimden kaldırdı. Yükümü neredeyse tamamen almıştı. Beni kucaklayıp evin önüne yürümeye başladı. Kolum boynuna sarılıydı, parmaklarım kulağının arkasıyla oynarken Hazer huy- lanıp kıkırdar gibi oldu. Biraz gevşemişti.

Birkaç saniye içinde evin önüne yaklaştığımızda Hazer’in gevşeyen boynu kasıldı ve adımları duraksadı. Başımı tedirginlikle kaldırdım ve onun sert şekilde ileriye baktığını gördüm. Çenesi başımın üzerine değerken onun gibi ileriye baktım. Gazel ve Behram bahçe kapısının ağzında, yağın yağmurun altında karşılıklı duruyordu. Aralarında bir adım kadar mesafe vardı, ilk kez bu kadar yakın duruyor ve gözlerini kırpmadan bir- birlerine bakıyorlardı. Behram’ın suratı çarpılmış gibiydi, kafası durma- dan iki tarafa sallanıyor ve omuzları sert şekilde yükseliyordu. Gazel’se... ağlıyor, titriyor, elleriyle Behram’a ulaşmaya çalışıyordu.

Hazer’in bir an bütün gücü çekilmiş gibi oldu. “Siktir! Öğrenmiş.”

“Ne demek o senin abin değil de sevgilindi?”

Behram’ın dudaklarından çıkan bu cümle Hazer’in tepitini onayladı ve yüreğimi bir el sardı. Behram’ın yüzünde, kimsede görmediğim bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. Dudaklarının arasından sinir bozucu bir kah- kaha kaçtı ve Gazel ellerini yüzüne kapatıp hıçkırıklara boğuldu. Duygu- larım keşmekeş içinde kaybolurken Hazer’in de kardeşi için çektiği acının

seslerini duydum. Behram, Gazel'e doğru bir adım attı ve âdeta yeri göğü delen bir gürültü kopardı.

“Nasıl... Nasıl olabilir? Abim dedin. Ben... abinden isteyecektim seni, o zaman bile abin olmadığını söylemedin. Bunu bana nasıl şimdi söylersin? Nasıl? Bir saat önce evlenmişken nasıl karşıma geçip onun abin değil de sevgilin olduğunu söylersin?”

“ELMAS KALPLER”

Keşke birini sevsek ama bu ona acı vermese.

Ateşin gölgesi yok derler ama yalanın vardır. Titreyen ellerin vardır, kızaran yüzün, düğümlenen boğazın, kaçan gözlerin, bağırان vicdanının... Hepsi yalanın gölgeleridir ve o yalanın sahibi değil, ortağı da olsanız, bunları hissetmeye mahkûmsunuzdur.

Hazer'in kalbi elimin altında hızlandı, bedeni ise buz kesti. Behram'ın ise kalbinin tıpkı bu şekilde soğuduğunu hissediyordum. Sanki artık göğsünün içinde kalbini değil de kurşun yarası taşıyordu. Ölüm sessizliği ve soğukluğunda kimseden çıt çıkmıyor ve herkes payına düşen şaşkınlığı yaşıyordu.

Onlar... evlenmiş miydi?

Tanrım, nasıl mümkün olurdu? Bir günde nikâh mı kıyılırdı, hangisi bir diğerini bunun için ikna etmişti? Gazel nasıl bu kadar kalpsiz davranırdı? Ben bile bu kadar incinirken... Behram buna nasıl dayanırdı? Onu tanıdığımından beri birini ilk kez böylesine incittiğini görüyordum, *hem de sevdiğini söylediği birini. İnsan sevdiğini bile böyle incitirken, sevmediğini ne kadar incitirdi?*

“Evlenmişler,” diye bir fısıltı çıktı Hazer'in dudaklarından. “Bunu da mı yaptı kardeşime?”

Gazel'i canım kadar sevsem de bu yaptığı yüzümü biraz daha kızarttı ve dudaklarımın arasından titrek bir soluk çıktı. Hazer boğazından sert bir nefes alıp düşmemem için belimi daha sıkı tutarken gözleriyle Behram'a bakmayı sürdürdü. Behram'ın bakışları odağını kaybetmişti, Gazel'se doğrudan ona odaklanmıştı: Eskiden Behram'ın inançları sebebiyle birbirlerine özgürce bakamıyorlardı, şimdiyse Gazel'in yalanları yüzünden.

“Neden yaptın böyle bir şeyi?” dedi Behram omuzları düşerken. Bakışları yeniden Gazel'in gözlerine hücum etti ve her zaman nazik olan gözleri büyük fırtınalar kopardı. “Senin bu yaptığın... insanlığa sığar mı Gazel?”

Gazel yüzüne düşen saçlarını bir çırpıda geriye iterek Behram'a yaklaştı ama aynı anda Behram şiddetle gerileyip kafasını iki yana salladı. Gazel kahroldu ve durarak gözlerini sertçe yumdu; gözyaşları bir kez daha boşaldı. "Özür dilerim," dedi ama bu duyduğum en faydasız özürdü. "Yemin ediyorum planlı bir şey değildi, elimin kesildiği o gün... Sen de gelmiştin, bir anda abim deyiverdim. Amacım kandırmak değildi, yemin ediyorum ki değildi. Senden... hoşlanmıştım, hem de ilk gördüğüm an! Galip olmadığında seninle ben o kadar güzeldik ki açıklayamadım sana! Biliyorum, inanmıyorsun şimdi bana ama... seni kaybetmek istemedim."

"Galip, senin sevgilin." Behram gözlerini sertçe yumdu ve bir anda arkasını dönerek ellerini yüzüne kapattı, kendi etrafında döndü. "Biz seninle hiç doğru düzgün konuşmadık, bir şeylerden bahsedemedik ama bir şey oldu! Seninle benim aramda bir şey oldu! Bir duygu! Ben masum sandım bu şeyi, benim seninle ilgili bir tane bile kötü düşüncem yoktu ki! Aklımın ucundan geçer mi böyle bir şey? Ah aptal kafam, ah!"

Gazel ona doğru yürüdü, elini kaldırdı ama dokunamayarak ağlamaya devam etti. "Seni kaybetmeyi gö... göze alamadım."

"Bunun için mi evlendin benimle?" Behram bir hışımla ona döndü ve elleriyle kollarından tutarak hayal kırıklığıyla yüzüne baktı. "Anlattığında seni terk edeceğimi düşündüğünden benimle evlendin, bu şekilde seni affedeceğimi sandın! Ama hatırlatırım Gazel, biz imam nikâhlıyız. Boşanmamız hiç zaman almaz!"

Duyduklarımı hazmetmeye çalışırken elimle Hazer'in tişörtünü avuçladım ve Gazel'in hıçkırığı yüreğime kor gibi düştü. Kafasını iki yana sallayıp Behram'a yaklaşmaya çalıştı.

"Evlenden gözlerimin içine bakmayan, benimle özel bir şeyler konuşmayan sen bu yalanımı öğrendikten sonra nasıl yanımda kalacaktın ki? Mecburdum işte yoksa bir daha benim yanımdan bile geçmezdin! Sana kendimi nasıl açıklardım? Ben seni seviyo..."

"Bana çektiirdiğin bu acıların sendeki karşılığı sevgi olamaz!" Behram onun ellerini bıraktı ve gerileyip yağmurun altında onu baştan aşağı süzdü. Sanki karşısındakinin Gazel olduğuna, bu anın gerçek olduğuna inanmıyordu. Omuzları yeniden çaresizce düştü. "Sevgi bu kadar bencilce bir duygu değil..."

"Beni hak ettiğim her şekilde suçla Behram ama böyle değil. Beni, seni sevmemekle suçlama! Sen imkânsızdın, her açıdan. Seni sevmesem

neden seni kaybetmemek için çırpınayım? Belki bencilce ama gerçek.” Ellerini onun göğsüne dayadı ve başını sallayarak söylediklerini vurgulamaya çalıştı. Behram’ın onu itmeye bile mecali kalmamış gibiydi. “N’olur böyle bakmayın, biriniz anlayın beni ya! Niye kimse anlamıyor? Ben hep terk edildim, hep! Bu sefer böyle olmasını istemedim! Galip umurumda değil, seni seviyorum ben!”

İkisi de o kadar incinmiş ve yıpranmış görünüyordu ki bir şeyler yapma ihtiyacıyla kıvrandım. Behram onu dinliyor ama sanki anlayamıyordu, bakışları hâlâ bulanıktı. Kafasını iki yana salladı ve bu sırada gözleri bizimle rastlaştığında duraksadı. Bana baktı, aramızda süratle akan yağmur damlalarına rağmen kalbindeki yangını görebildim. “Safir?” dedi Behram ürkek bir sesle. “Se... sen de mi?”

Bakışlarım utançla yere indi.

Behram’ın gözleri bir baş mesafesinde yana kaydı ve o an Hazer’in kalp atışları o kadar hızlı attı ki korkuya dokunduğumu hissettim. “Görüyor musun kardeşim?” dedi Behram ve bir an onu hep sesindeki acıyla hatırlayacağımı düşündüm. “Olanlara bak, senin de dilin tutuldu değil mi?”

Hazer’in elleri kaskatı kesildi. “Beh... Behram...”

“Söyle kardeşim; salakmışsın, aptalmışsın de...”

Gazel ıpslak yüzünü Behram’dan bize çevirdi ve suçlu bakışları Hazer’e odaklandı. Behram da doğrudan Hazer’e bakıyordu ama Hazer tepki veremiyor, soğumuş, buz tutmuş bir kalple Behram’a bakıyordu. Behram’ın bakışları değişti ve ardından, “Sen neden şaşırıyorsun?” dedi. Sesinin korkuyla titrediğine yemin edebilirdim. “Hazer, sen neden... bakışlarını kaçırıyorsun ki?”

“Ka... kaçırmıyorum.”

Bir an sessizlik oldu ve ardından Behram’ın dudaklarından bir kahkaha döküldüğünde benim de Hazer’in de bakışları tekrar onu buldu. Kahkahalar atarak Hazer’e bakıyor, kafasını iki yana sallıyor, yumruklarını sıkıyordu. Bu kahkahaların aslında bir çeşit çığlık, gözyaşı olduğunu hissettiğimde Hazer’in de belimi tutan eli yumruk halini aldı.

“Behram, kardeşim...”

“Demek sen de biliyordun?” dedi Behram kahkahaları yerini acı dolu bir tebessüme bıraktığında. Geriye doğru sersem bir adım atarak gözlerini kırpmadan Hazer’e baktı. Bu Gazel’e baktığından daha kederli, daha farklı bir hayal kırıklığı barındıran bakıştı. “Sen... Herkes yapardı da sen nasıl yaptın bunu?”

Hazer ileriye bir adım attı ama sonra beni taşıdığını fark ettiğinde durarak yumruklarını daha feci sıkı. Yüzünde öyle büyük bir korku vardı ki Behram için duyduğu sevginin derinliğini ilk kez bu kadar fark ettim.

“Konuşalım tamam mı? Gelip yüzüme de tükürsen haklısın ama konuşalım! Behram bilmiyor musun benim seni her şeyden çok sevdiğimi? Vallahi söylemek istedim ama... ondan duymanın daha doğru olacağını sandım!” Ateş saçan gözleri Gazel’e döndü. “Ne bileyim seni garantiye almak için evleneceğini!”

Gazel yüzüne şamar yemiş gibi geriledi. “Bana ucuz bir insanmışım gibi davranma! Evlendiğim için pişman değilim.”

Hayatımın en kötü akşamlarından biriydi ve duyduğum her kırıcı kelimeye biraz daha yıpranıyordum. Bu sefer en az hasarı alan bendim ama üçüne de yardımcı olamıyor, ağzımı açıp konuşamıyordum. Behram gözlerini her üçümüzün de üzerinde dolaştırıp başını salladı ve ağzını bıçak açmadan arkasını döndü. Gözlerimden yaşlar aktı. Kalbi kırılmıştı ve buna hepimiz sebep olmuştuk. Gazel katilse bizler de görgü tanıyıydık ve ölen Behram’ın kalbiydi. Gazel onun arkasından birkaç adım attığında Behram döndü ve kaşlarını sertçe çatarak Gazel’i püskürttü. “Gelme!”

Gazel omuzlarını silkti. “Ge... geleceğim.”

Hazer inanamıyormuş gibi sinirleri bozularak güldü. “Hâlâ çocuğun üzerine varıyor!”

“Beni bırak,” dedim ve Hazer’in başı bana doğru döndüğünde harelerindeki acı yükünün bir kısmını kendi kalbime almak istedim. “Behram’ın peşinden gitmek istediğini biliyorum. Git, açıkla kendini.”

Sırtımı evin duvarına dayayıp dengemi bulduğumda Hazer’le temasımız sonlandı ve bana temkinli bir bakış atarak geriledi. “Alçın...”

“İyiym Han.”

Hazer gerilerken omzunun üzerinden arkaya döndü ve ben de onun bakışlarının izini sürdürdüm. Behram hâlâ yürüyor, Gazel’si onu takip ediyordu. Hazer’in ağzından sinirli birkaç söz çıktı ve ardından bahçe kapısından fırlayıp onların peşine düştü. Başımı eğip alçıma baktım, beyaz sargının üzerinde fazlaca yağmur lekesi vardı. Bunu sonra düşünecektim.

“Eve geç.”

Hazer’in sesini duyduğumda başımı tekrar kaldırıp baktım ve Hazer’in Gazel’e kızdığını gördüm. Karşı karşıyalardı ve Behram onların ilerisinde yürümeye devam ediyordu. Gazel dönüp Hazer’e baktı,

dudaklarından hıçkırık dökülüyordu ve sanırım bu yüzden konuşmak için birkaç kez yutkundu. “Lütfen... Engel olma da ona kendimi anlatayım.”

“Şu an olmaz.” Hazer yukarıdan, itiraz eden gözlerle ona bakıyordu. “Çok öfkeli, bırak biraz sakinleşsin.”

“Karısı değil miyim?” Gazel bağırdı ve Hazer gözlerini sinirle yumarken Behram’ın da adımları kesildi. Bu gerçeği bir kez daha duymak hayatını sorgulamama sebep oldu. En yakın arkadaşım ani bir evlilik yapmıştı ve aynı zamanda bu evlilik büyük hayal kırıklığının altında ezilmeye mahkûm olmuştu. “Gideceğim, sen neden karışyorsun ki? Telifi edene kadar yanından ayrılma...”

“Karımsın öyle mi?” Behram’ın ne ara arkasını dönüp onlara yaklaştığını, Gazel’i kollarından tutup kendine çektiğini anlayamadım ama bir an sonra gözleri birbirine kenetlenmişti. Bu görüntü karşısında yüreğim ağzına geldi. “Bu evlilik aniden başladığı gibi aniden bitecek! Hemen şimdi! İmam nikâhlıyız biz, yarın seninle gidip nikâh için gün alabilirdik ama mahvettin bu hayalimi. Hemen şimdi bitecek tamam mı? Boşayacağım se...”

“Hayır!” Gazel avazı çıkana kadar bağırdı ve elleriyle onun kazağına yapışarak kederle baktı. “N’olur ani bir karar verme, yalvarırım!”

Gazel kafasını iki yana sallayıp duruyordu ama Behram’ın dudakları aynı kararlılıkla aralandığında, “Behram,” dedi Hazer ve elini uzatıp onun omzuna koydu. “Yapma.”

“Sen... Sen hiç yaklaşma bana!” Behram önce Gazel’i bıraktı, sonra elini uzatıp Hazer’in elini bir çırpıda itti. Hazer’in eli çaresizce yanına düşerken Behram ellerini göğsüne koyup onu sertçe itti. “Ben ne dost kazığı yedim ne de aşk kazığı. İkisini de aynı anda yaşattınız ya bana... yazıklar olsun size!”

Hazer ona döndüğü için yüzünün aldığı hali göremiyordum ama hüznle çarpan kalbinin sesini duyuyordum sanki. “Behram... geç suratıma tükür ama böyle deme.”

“Şansım olsaydı ben de, *Suratıma tükür ama bana bunu yapma Hazer, derdim sana.*”

Behram arkasını döndüğünde Hazer’in ruhen yıkıldığını gördüm; her ikisinin de kalpleri parçalarına ayrılmıştı. Behram ikisini de arkasında bırakıp düşmüş omuzlarıyla sokağın köşesini dönüp gözden

kaybolduğunda Gazel arkasından bağırarak yere eğildi ve yüzünü dizlerine kapatıp derin bir ağlama nöbetine tutuldu.

“Bitirdim dostluğumuzu.” Hazer’in sesi yağmurun gürültüsünde kayboldu. “Ne dese, ne yapsa haklı.”

İkisi o sokağın ucunda, yağmurun altında ne kadar kalıp Behram’ı izledi bilmiyorum ama az sonra Hazer bu tarafa dönüp bakışlarını Gazel’e dikti. Gazel iki büklüm olmuş, kollarıyla kendisini sarmış, titreyip duruyordu. Yanına gitmek, onu eve getirmek istiyordum ama gelmeyeceğini adım kadar biliyordum. Hazer yumruklarını sıkıp uzun saniyeler boyunca Gazel’i izledi.

“Yıllarca emek verdiğim heykellerimi yıktığında bile böyle perişan hissetmemiştim. Sana da bana da... Hepimize yazıklar olsun.”

Gazel kafasını bile kaldırmadan, “Özür dilerim,” dedi fakat bu özrü de oldukça faydasızdı. “Ben tüm suçu üstleneceğim, sizi buna mecbur ettiğimi söy... söyleyeceğim.”

“Gözlerinin içine baka baka sustum, artık sen ne desen faydasız.”

Hazer omuzlarını düşürdü ve ağır adımlarla yanıma yürüdü. Gazel o kadar yalnız görünüyordu ki burnumun diğeri sızlamıştı. Hazer bahçe kapısından girdi ve başını kaldırıp bana baktı. Baştan aşağı ıslanmış, sırlıklam olmuştuk. O güzel gözleri gözlerime kilitlendi ve aynı ağır adımlarla yanıma gelip önümde durdu. Mahcubiyetim ve samimi üzüntümle elimi ona uzattım ve Hazer elimi tutarak aramızdaki o mesafeyi de aştığında elimin içindeki elini kaldırdım. Onun da benim de beklemediğim bir şey yaparak yüzümü eğdim ve dudaklarımı elinin üzerine bastırdım. “Üzülme mi amor.”

Beni kollarının arasında, aralık kalan kapıdan taşırken bakışlarım omzunun üzerinden Gazel’i buldu. Yere çökmüş ağlıyordu. Dayanamadım, hatalarına, yalanlarına rağmen onu böyle görünce hıçkırdım ve yüzümü Hazer’in omzuna sakladım. Han bir anlık duraksamadan sonra içeri girdi.

Aynı anda kulağımı neşeli bir ses doldurdu. “Oo gençler işiniz bitti mi?”

İlahi Kerem.

“Kerem,” dedi Hazer ciddi bir sesle. Bu ses tonunu biliyordum, Kerem’i de ciddiyete davet ediyordu. “Gazel dışarıda, içeriye girmesine yardımcı olsana.”

“Kıza sizi öyle gelince kal geldi demek ki,” dedi Kerem, demek öpüş-rüğümüzü görmüştü. Hazer tepkisiz kaldı ve az sonra Kerem yanımdan geçip sokak kapısından çıkarken mırıldandı. “Biz de böyle yağmur altında aşna fişne yapabiliydik Leyla’m...”

Hazer beni odama kadar taşıyarak yatağımın üzerine bıraktığında ona sayısız teşekkür ederek yatağın ucuna yerleştim. Hazer önce kendi üzerindeki ceketini çıkardı, kirli olduğu için kapının önüne bıraktı ve ardından tekrar yanıma yaklaşarak hırkama uzandı. “Ben hallederim,” diyerek hırkamı çıkardım ve ayaklarımın ucuna bıraktım.

Hazer ellerini beline dayadı. “Bembeyaz bluzu mahvetmişim... Kızma tamam mı?”

“Senin yanında ne önemi var hayatım?” dedim tereddütlü bir gülümsemeyle.

Hazer yutkunup bir elini saçlarına attığında kıyafetlerimizin perişanlığına bakarak iç çektim. Elindeki çamur, o sıcak dakikalarda vücudumun büyük kısmına yayılmıştı. Bir duş almalıydık. Ona baktım. “Duş almak ister misin?”

“Birlikte mi?” Gözlerini kırpıştırdı.

“Yalnız...”

Hazer ensesini kaşıdı ve aynı anda sokak kapısının gıcirtısı duyulduğunda Gazel’le Kerem’in eve girdiğini anladım. Yanına gitmek, hatalarına rağmen onu sevdiğimi göstermek istiyordum. Hazer’in gözleri kapıya kaydı ve bana bakarken oluşan sıcaklık yerini âdeta bir kutup soğukluğuna bıraktı. Dudaklarını sıkı. “Ben... gitsem iyi olacak.”

Ah, gitmek mi istiyordu? Üstü perişandı, Gazel’e kırgın ve kızgındı. Belli ki gidip evinde kafasını dinlemek istiyordu. İstekleri oldukça makuldü ama ben onu, yüreği bu kadar daralmışken yalnız bırakmak istemiyordum. Dudaklarımdaki saçı geriye çekerken beni öpüşünü hatırladım ve bakışlarım ister istemez dudaklarına yöneldi. Az önceki keder dolu ana rağmen utanmadan nasıl bu öpücüğü düşündüğümü bilmiyordum ama...

“Yapma Mila, bakma bana öyle. Zaten ben de aklımı, kalbimi... orada bıraktım.”

O da öpüşmemizde kalmış demek.

Yanaklarım ısındı ve bakışlarım sakince göğsüne düştü. Aldığı derin nefesin göğsünde yaptığı şişkinliği izlerken onun erkek arkadaşım oldu-

ğunu ve ondan bir şeyler isteyebileceğimi bildiğim için, “Hazer,” dedim yumuşak bir sesle. “Gitmesen?”

“Tamam, çok istiyorsan kalırım,” dedi hızlıca ve gözlerini kaçırıp dertli bir iç çekti.

Bu kadar kolay kabul etmesini beklemediğim için bir an bocaladım ve ardından sevinç duyarak elimi yatağın kenarına koydum. “Yanıma otursana, ayakta kaldın.”

Gözlerini indirip üzerine baktı. “Kirliyim, ıslağım, yatağını da kirletmeyeyim.”

Moralini düzeltmek için espri yapmaya çalıştım. “Bilmem tanır mısın ama benim bir erkek arkadaşım var ve eşyalarımın mahvolduğunu görürse hiç dayanamaz bana yenilerini alır.”

Kederle gülümsedi. Elimi yanıma koydum, Hazer bir adım daha atıp yanıma oturduğunda elimi kucağıma çektim ve omzunun omzuma dokunuşunu hissettim. Ellerini önünde birleştirdi ve başını önüne eğip tırnaklarına baktı; aralarına çamur girmişti. Onları gördüğünde utandığından olsa gerek tırnaklarını sakladı ve bu bana o kadar masum geldi ki...

Nasıl yaptığımı anlamadan uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdım ve onu öpüp hemen geri kaçtım.

Hazer donup kaldı.

Başımı önüme eğerken Hazer’in bana döndüğünü hissettim ama bir şey deyip beni utandırmadı. Çok içimden gelmişti, aniden öpüvermiştim. Sakalları dudaklarımı gıdıklamıştı. Han’ın sert biçimde yutkunduğunu duydum. “İşte sen böylesin Mila. En üzgün, kederli hissettiğimde bile tatlılığın, nazik kalbinle kalbimi hoplatıp duruyorsun. Ama böyle aniden yapma tamam mı? Çünkü çok heyecanlanıyorum ben...”

“Peki canım.”

“Canım,” diye mırıldanıp içini çekti ve tekrar önüne döndü. Kirli ellerimdeki çamuru ovuştururken onun gözlerini camdan dışarıya dikip bir süre yağmuru seyretmesini izledim. *Tanrım, ne güzel kaşı, kirpiği...*

“Ben Kerem’i yollayayım da bana temiz kıyafetlerimi getirsin. Bu sırada duşa gireyim. Ama öncesinde... sen banyoyu bir kontrol et istersen.”

Başımı sallarken yüzünü izlemeye devam ettim. “Tabii ki duş alabilirsin. Sen... iyi misin?”

Başını diğer tarafa çevirip gözlerini ovaladı. “Hı hı,” dedi duygulu bir sesle.

Yanağımı omzuna sürttüm. “Canım benim.”

Bir süre orada oturduk ve dışarıda kopan fırtınayı izledik. Rüzgâr cama sanki tırnak atıyor, ürpertici davranıyordu. Az sonra kalktım ve Hazer de peşi sıra doğruldu. Beni aynı şekilde tutmuş, ayaklarımı yerden kesmişti. Hazer’in benden çekindiğini sanmıyordum, Gazel’le aynı evi paylaştığımız için banyoyu kontrol etmemi istemişti. Koridora çıktık ve banyonun önünde durduğumuzda kapıyı açıp içeriye göz attım. “Buyur.”

“Seni bırakayım, öyle geçeyim.”

Başımı sallarken, “Salona bırakır mısın?” dedim çekingen bir sesle.

Hazer ayaklarımı tekrar yerden kesip beni kaldırdı ve nefesini yanağıma doğru üfledi. Nefesi açık bir yaraya dokunur gibi tenime dokundu ve beni salonun kapısına bıraktığında ona teşekkür ettim. Salona hiç bakmadı, Kerem’e seslenip banyoya yürüdü. Kapıyı açıp içeriye girerken Kerem de koltuktan kalkmıştı. Bana sevimli bir bakış atarak kolumdan tuttu ve koltuğa oturmama yardımcı olurken temkinli bir şekilde sordu. “İyi misin Safirciğim?”

“Teşekkür ederim, iyiyim,” dedim.

O kapıyı kapatıp gözden kaybolduğunda gözlerim Gazel’i buldu. Elektrikli sobanın önünde dışarıdaki gibi iki büküm oturuyor, sarsılıyor. Sobayı açanın Kerem olduğuna emindim. Benden farkı yoktu, baştan aşağı ıslanmıştı ve yüzü kıpkırmızıydı. Ne yaşanırsa yaşansın o benim dostumdu, bu yüzden sormadan edemedim. “Gazel, iyi misin?”

Sesimi duyduğunda gözlerini yumdu ve birikmiş gözyaşları yanaklarına düştü. “Değilim,” dedi dürüst davranarak. “Bok gibiyim.”

Ah, pekâlâ. Gözlerimi kırıştırdım ve o asabiyetle yüzündeki yaşları silerken, “Hep senin, Behram’ın iyiliği için konuştum,” dedim ona duyduğum sevgi incinirken. “Ama görmezden geldin, kendi bildiğini okudun. Yapma dedim, dinlemedin. Belki daha sert olmalıydım. Seni kırmak istemedim ama keşke daha sert davransaymışım. Gözün mü döndü senin, bir yalanın üzerine nasıl evlilik kurarsın?”

Hıçkırıklarını tutmak için dudaklarını ısırды ama faydasız kaldı. “Gerçeği söyledikten sonra yanımda bir dakika kalmazdı! Zaten normalde de benimle konuşmayan biri bunu öğrendiğinde konuşur muydu? Biliyorum, çok bencilce ama buna mecburdum.”

Kafamı iki yana sallarken, “Çok affedersin ama sen bahaneni bile hazırlamışsın,” dedim üzgünce. “Empati yap, ya Muazzez onun kardeşi

değil de sevgilisi olsa ve sen bunu bu şekilde öğrensen? Düşüncesinin bile yüreğini daralttığına eminim. Peki Behram'ı nasıl ikna ettin evlenmeye?"

Behram geleneklerine, ailesine düşkün bir adama benziyordu. Böyle habersiz, ani bir evlilik onun tarzı değildi. Beni çok şaşırtmıştı. Gazel bakışlarını yere sabitleyip, "Dün gece Behram'ın yanına gittim," dedi. Ağladığı için gözkapakları şişmişti. "Annesi de oradaymış, Behram zaten beni anlatmış annesine, bu şekilde de tanışmış olduk. Annesinin beklemediği bir tip olduğum çok belliydi ama kadın bana çok iyi davrandı, Muazzez'e benziyordu. Onların hepsi iyi, insana huzurlu hissettiriyor... Ben bunu kaybetmek istemedim."

Gazel'in sevgi eksikliği biliyordum, küçüklükten beri böyleydi. Ben bir bakıma ondan daha şanslıydım, bir babam vardı ve birbirimizi çok sevmiştik. Gazel ne annesini tanıyordu ne de babasını, doğduğundan beri yetimhanedeydi. *Soyadı bile yoktu*. Bahsetmezdi, benden daha neşeli dururdu ama içten içe kafasında, kalbinde derin hasarlar oluştuğunu hissediyordum. Belki de bu sevgi eksikliği onun yanlış kararlar almasına sebep oluyordu. Kendimi, onun saçlarını okşamak isterken buldum.

Gazel anlatmaya devam etti. "Sonra işte annesi, 'Madem ciddisiniz abimle tanışalım,' gibi bir şeyler söyledi. O an her şeyi bağırarak söylemek istedim ama Behram... annesinin tepkisinden mutlu olmuş gibiydi, söyleyemedim. Ben... söylemeden önce bizi birbirimize bağlayacak bir şey olsun istedim ve, 'İmam nikâhı kıyalım,' dedim. Zaten Behram da böyleyken kendini daha iyi hissedirdi. Annesi de o da epey şaşırdı, Galip'le tanışmayı kafaya koymuşlardı. 'İmam nikâhı kıyalım, sonra tanışabilirsiniz. Abimle aramız zaten çok iyi değildir,' dedim, Birbirimizi çok sonra bulduğumuzdan bahsettim. Annesi çok şaşırdı, onaylamadığını hissettim. Bilmiyorum, belki annesiyle de arasını bozmuşumdur. Ama o an en mantıklı görünen buydu, bizi birbirimize bağlayacak bir şey olmalıydı."

Sanki söylediği her kelimenin altında derin bir sevgisizlik ve yalnızlık duygusu vardı. Ani alınmış, yanlış bir karardı belki bu evlilik. Bir anda Hazer'in ettiği evlilik teklifini düşündüm; muhtemelen aynı evde, geçemizi gündüzümüzü beraber geçirirdik. Hazer'in sadece Leo'yu almak için evlilik teklifi ettiğini düşünmüyordum, kendi duygularına da kapılmıştı.

"İmam nikâhı kıyıldığında hem Behram rahat edecekti hem de aramızda bir bağ kurulmuş olacaktı," dedim. Saçlarından sular damlıyordu, bir havlu alıp saçlarını kurulumak istiyordum. "Annesi ve Behram bu

sırada abinle tanışacaklarını sanıyorlardı muhtemelen. Herkes üzüldü, üzülmeye devam edecek. Neresinden tutsam elimde kalıyor bu konu. Yapamıyorum Gazel, sana hak veremiyorum. Lütfen, Behram boşanmak isterse mâni olma.”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallarken. “Boşamayacak. Sevgime inan-
dıracağım, o da zamanla beni affedecek. Hatta ben burada olmamalıy-
dım, eşimin yanında olmam gerekmez mi? Ben... ben... aniden söyledim
o yalanı, planlar kurmadım! Hataydı, kabul ediyorum! Suçsuzum demi-
yorum ki. Ama hatamı telafi etmek istiyorum. Anlatayım, dinlesin isti-
yorum. Oturup uzun uzun hiçbir şey konuşmadık ama buna rağmen ev-
lenebilecek kadar bu sevgiye güvendiysen böyle harcayamam bu evliliği.”

Elbette ben de bunun telafi edilmesini isterdim ama Behram’ın üze-
rine gidemezdi. Ellerimden ve sağlam bacağımdan güç alarak dikkatlice
yere indim ve kendimi sürükleyerek yanına yaklaştım. Yanlışlarına rağ-
men o benim dostumdu ve ona sarılmak istiyordum. Kollarımı etrafına
doladığımda bunu bekliyormuş gibi derhal beni kucakladı.

“N’olur sen de sırtını çevirme bana Safır, n’olur! Gidecek hiçbir yerim
yok! Yalnız kalmak istemiyorum, lütfen...”

“Duygularını incittiysem özür dilerim, sana sadece doğruyu göster-
meye çalışıyordum,” dedim tüm içtenliğimle. O kadar sıkı sarılıyorduk ki
bir an yetimhanedeki yataktaymışız gibi hissettim. “Lütfen bir daha asla
yalan söyleme ve Behram’la olmak istiyorsan onun düşüncelerini, kalbini,
gururunu önemse. Onu sevdiğini göster ama üzerine çok gitmeden yap.”

“Bir daha yalan yok,” dedi. Sesi son derece kararlıydı. “Hazer de...
beni görmek istemiyordur.”

En yakın arkadaşımın erkek arkadaşımın birbirlerine böyle sitemli ol-
ması kalbimi kırsa da bunu yalanlayamazdım. “Sana biraz tripli,” dedim.

“Hakkı var, ne diyeyim ki. Başının belası oldum resmen, önce heykel-
lerini, sonra dostuyla arasını mahvettim!”

O heykel meselesi hâlâ kafa karıştırıcıydı, Gazel hatırlamadığını söy-
lüyordu ama yapan da oydu. “Doktora gittin mi?” diye sordum. “Biz
İspanya’dayken bir randevun vardı.”

Bir anlık sessizliğin peşinden, “Gittim,” dedi. Sesi çok zayıftı. “Test
sonuçları çıkmış. Benim bir... psikiyatriste görünmemi söyledi. İnsan-
ların zaman zaman yaptıklarını hatırlayamadığının normal olduğu-
nu ama benim durumumun ciddi olduğunu söyledi. Çok acı bir şey

öğrenmişsem içimdeki duyguları bu şekilde dışavurmuş olabileceğimi söyledi. Fakat bunu heykelleri dağıtmamla bağdaştıramadı. Hâlâ hatırlamıyorum atölyeyi dağıttığımı, bunun için Hazer'e hep mahcup kalacağım."

Öğrendiği acı şey, uğradığı tacizdi.

Onun için çok endişeleniyordum. "Gideriz tabii ki," dedim hızlıca. "Hatta en iyisini buluruz. Biliyorsun, müzikalden kazandığım para var, onu senin için harcamayacağım da ne için harcayacağım."

"Mila..."

"Lafını kesmeyi hiç sevmediğimi bilirsin ama senin biraz despotluğa ihtiyacın var, yani benim despotluğuma... Hadi, üzerini değiştirip biraz uyu."

"Ama..."

"Dediğimi yap, despot olmaya çalışıyorum şurada."

İçini çekip benden ayrıldıktan sonra odadan çıktı ve az sonra temiz kıyafetleriyle yanıma geldi. Onun kıyafetleri de benim dolabımdaydı. Üzerine bir taytla uzun kollu badisini giymişti. Gelip koltuğa çıktı ve bacaklarını kendine çekip ufaldı. Saçlarını ve yüzünü kurulamıştı ama gözleri hâlâ yaşlıydı. Ruhunun sağlıklı olmadığını o bakışlarından bile anlayabiliyordum ama elimden gelen bir şey yoktu. En kısa sürede iyi bir psikiyatrist bulacak, bu iniş çıkışlarına sebep olan şeyi öğrenecektim. O uyuyana kadar başında bekleyip onunla olan sayısız güzel anımı yâd ettim ve sokak kapısının sesi gelince kafamı koridora çevirdim. Kerem salon kapısını açıp içeri girdi.

"Çabuk geldin," dedim ve o bana göz kırpıp koltuktaki Gazel'e bir bakış attı. "Ne oldu? Ne kaçırdım ben?"

Saklanılacak bir durum olmadığı için, "Behram'la Gazel evlenmiş," dedim.

"Ahaha, şakacı seni."

Kerem getirdiği torbayı hemen yanı başıma bıraktı ve gözlerini kaldırıp bana bakarken sırtıması kaybolmaya başladı. Ciddi olduğumu anladığında gözlerini irice açtı.

"Ben Hazer Bey'den beklerken Behram saman altından su yürütmüş..."

Dönüp Gazel'e baktı ve sonra şaşkın vaziyette yanıma oturarak kafasını kaşıdı. Yaşadığı şaşkınlığa hak veriyordum çünkü bir saat önce ben de aynısını yaşamıştım. Kafasının içindeki soru işaretlerinin ağırlığını

hissede biliyordum. Başını bana çevirip, “Çok şaşırdım,” dedi. “İlk ben evlenmeliydim. Leyla’yı görür görmez âşık olduğumu anladım! Söylesene Safirciğim, benim gibi alfa var mıdır?”

“Kesinlikle yok.”

“Ben de Leyla’ma güzel bir yüzük almak için para biriktiriyorum işte...”

Tebessüm ettim. “Siz beraber misiniz?”

“Evet.” Dişlerini göstererek sırttı. “Çok âşık bana. Geçen gün adıma dövme yaptıracaktı, zor durdurdum ya...”

“Biraz abartıyor olabilir misin?”

Kıs kıs güldü. “Senden de hiçbir şey kaçmıyor Safır.”

Hüzünle gülüştük ve ben daha ağzımı açıp bir şey diyemeden koridordan taşan sesi duydum. “Hayatım.”

Başımı koridora çevirdim. “Hazer seslendi.”

“Kıyafetlerini isteyecektir,” diyerek kalktı Kerem.

Biraz sonra Hazer giyinmiş şekilde geldiğinde elinde temiz bir havlu olduğunu gördüm, saçlarını kurutuyordu. Kapıyı kapatırken koltukta uyuyan Gazel’e bir bakış attı, ardından bana dönüp burukça gülümsedi. Yüzünden hâlâ damlalar akıyordu, temiz sabun kokusu onunla içeriye girmişti. Bir eşofman takımı giymişti, kalın giyinmesinden memnuniyet duydum.

“Sihhatler olsun,” dedim kafamı yana eğerken.

“Sağ ol güzelim.”

Yanıma oturduğunda aramızda duran elimi ve sonra onun ileriye odakladığı bakışlarını izledim bir süre. “Çok mu üzgünsün?” diye sordum Behram’ı kastederek. “Tabii ki öylesin... Yüreğinin acısını hissediyorum aslında.”

Göğsünü derin bir nefesle şişirip gözlerini omzumun üstünden cama kaydırıp ve beyaz tülün arkasındaki güneşin batışını izledi. “Hata yaptım,” dedi, çenesi belirgin şekilde seğirdi. “Susmamalıyım, o zaman bana sırtını çevirip gitmezdi. Şu an takıntılı eski sevgili gibi Behram’ın evine gidip, *Affet lan beni!* diye bağırmmamak için zor duruyorum.”

Gülmem için yanlış bir an olsa da benzetmesine gülümsemeden duramadım. “Çok seviyorsun değil mi Behram’ı?” diye sordum. “Onun bu kadar üzülmesi yüreğini dağladı, değil mi?”

Altdudağını dişlerinin arasına alıp ezerken havluyu kenara bıraktı. “Ben Behram’a çok şey borçluyum,” dedi yaşanmışlıklarla dolu bir sesle. “O beni ipe sapa gelmez her şeyden korudu, kurtardı; âdeta abim oldu, hem de benden küçük olmasına rağmen. Yapmak zorunda değildi ama yaptı. Ben hayta, baş belası bir kardeşim ama hiç şikâyet etmezdi.”

Gazel’e beslediğim hislerin neredeyse aynısıydı söyledikleri. Behram’ı çok içten seviyordu. Hem aralarındaki ilişkiye hem de ona karşı şefkatle dolarak elimi bileğinden yukarıya kolu boyunca kaydırdım.

“Dostunu bu kadar seven biri...” diye fısıldadım ve ben daha devamını getirmeden Hazer benim cümlemi kendince tamamladı. “...bir kadını ne kadar sevebilir?”

Nefesimi kesti ve dilimin ucundaki harfler eriyip sanki yakıcı bir şeye dönüştükten sonra boğazımdan aktı. Bir kadının kalbi bir adam için ne kadar atabilirse o kadar fazla attı kalbim. Hazer’le hayatıma yeni, bembeyaz bir sayfa açılmıştı ve o sayfada tek lekenin bile oluşmaması için uğraşacaktım. Hazer çok heyecanlandığımı fark ederek merhametle gülümsedi ve tereddütlü şekilde yaklaşıp alnını alnıma koydu. “Gece Yarısı Güneş’im, Mila...”

“Bu gece de beraber uyuyabilir miyiz?” diye sordum başımı biraz geri çekerken.

Kaşları kalktı ve yüzünü bir gülümsemenin izi okşayıp geçti. “Uyuruz Mila.” Gazel’e bakıp bana döndü. “Seni yatağına götüreyim, uzan. Sonra da çorba ısıtayım, biraz ye olur mu?”

“Kendine de koy lütfen,” dedim, onun da saatlerdir bir şey yemediğini düşünüyordum.

Omzunu silkti. “İştahım yok.”

Doğrulduğunda kollarımı kaldırdım. Hazer buna keyifsizce gülerek bir kolunu belimden, diğerini bacaklarımın altından geçirdi ve beni odama taşıdı. Kerem’in sesi mutfaktan geliyordu, galiba telefonla konuşuyordu. Hazer uzanmama yardım ettikten sonra odadan çıktı ve az sonra döndüğünde benim için çorba ısıtıp salata yaptığını gördüm; kendisi için bir şey koymamıştı. Gelip önüme oturdu ve tepsiyi dizlerine koyup ısıttığı çorbayı üfleyip bana içirdi. Elbet ben de içebilirdim, sonuçta kolum kırılmış değildi ama ilgisinden nasiplenmek hoşuma gidiyordu; üstelik onun da kafasını dağıtacağını ümit ediyordum. Çorbayı, iki ekmek dilimini ve kâsedeki salatayı yiyip bitirdim. Ekmeğimin son lokmasını uzanıp hızla onun ağzına ittim, Hazer hazırlıksız yakalanmıştı.

“Erkek arkadaşım da doysun,” dedim elimi geri çekerken.

Ekmeği ağzında çevirirken dudağı belli belirsiz kıvrıldı. Ben de ka-
fâmı yana eğip gülümsediğimde Hazer tepsiyi alıp doğruldu ve odadan
çıktı. Döndüğünde elinde bir bardak su vardı, ilaçlarımsa komodinin
üzerindeydi. Onları içip merheme uzandığımda Hazer bardağı geri gö-
rürmüştü. Kazadan beri yüzüme hiç bakmamıştım ama aynaya bakmak
istemiyordum; bu beni daha çok incitirdi. Fakat kollarımdaki, bacakla-
rımdaki ezikleri görüyordum. Hazer dönene kadar merhemi o eziklerime
sürdüm ve katlanılabilir acının dinmesini bekledim.

Merhemle işim bittiğinde ilaçlarımın yanına bıraktım ve şortumun
uçlarını dizlerime itip yatağın içinde kaydım. Kendime ve bacağıma
acımasız davrandığımın farkındaydım; bacağıma daha nazik olmazsam
iyileşmesi zaman alırdı. Ben de daha uzun süre dans edemezdim. Bu ger-
çekle bir daha yüzleşip yorganı göğüslerime kadar çektim ve ellerimle
yorganı tutup tavana baktığımda gölgemi gördüm. Gözüm onun da göl-
gesini aradı. Yatakta Hazer için yer ayırmıştım, ilk seferki gibi.

Hazer’in geldiğini, tavana düşen gölgesinden anladım ve attığı her
adımda gölgesinin benim gölgemle birleşmesini izledim. Çekingen şekil-
de yatağın kenarına yerleşip yorganı kaldırdı ve sakince yatağa yerleşti.
Ağır şekilde yutkunup yorganı sıkıca tutarken Hazer de yorganı üzerine
çekip gözlerini tavana sabitledi.

Aramızda bir çocuğun sıgacağı kadar mesafe vardı. Yine.

“Hazer?”

O da benim yaptığım gibi yorganı kavradı. “Sî?”

“Yatak için teşekkür etmek istedim, ayrıca bir daha bana böyle abartılı
hediyeler almamanı rica edeceğim.”

Boğazından huysuz bir ses çıktı. “Manitama istediğimizi de alamıyo-
ruz la...”

“Ankara’nın keçisi meşhurmuş,” dedim gülmemek için dudağımı ısır-
ırken. “O sen misin yoksa?”

Bir anlık sessizlik oldu, kederli olmasa güleceğine emindim. Belki te-
bessüm etmiştir ama ona bakamadığım için görmedim.

“Kerem’le çok takılıyorsun,” dedi. Sesindeki gülümseyişi belli belirsiz
hissettim. “Ankara keçileri kıskanç olur.”

Hazer, Hazer, Hazer’im...

Bir kelebek olsam ve bir günlük ömrüm olsa ona, ona, hep ona uçar-
dım. Bir gülüşünü, bir sözünü duymak, gözlerini bir kez görmek için.

Kibar şekilde tebessüm ederken uyumamız için sessiz kaldım ve gölgele-
rimizi izledim. O an gölgesi yavaş yavaş bana yaklaşmaya başladı, aramız-
daki o çocuk mesafesi kapandı. Tavandaki gölgelerimiz birleşti ve başımı
çevirdiğimde Hazer'i burnumun dibinde gördüm. Yaklaşmış, tereddütlü
gözlerle bana bakıyordu. Soluğumu hissedecek kadar yakınımda olması
beni heyecanlandırmıştı. Elini yavaşça omzuna vurduğunda başımı yas-
tıktan kaldırıp geniş omzuna koydum.

"Omuz çıkıntım," dedim, yanağım tişörtünün üzerinden omzuna,
evine yerleşirken.

Hazer'in kolları vakit kaybetmeden beni sardı ve belimde birleşti. Ben
de tek kolumu tereddütle ama isteyerek karnına sardım ve âdeta bir ağa-
cın gövdesine sarılan sarmaşıklar gibi duygularımızın etrafına dolandık.
Çenesini başımın üzerine bastırdı ve beni kendine yaslayarak, "Benim
güneşim, aydınlık gecem, iyi geceler," diye fısıldadı.

Elinden tutup rüyalarımın kadar götürmek istediğim bir adam var.

Duygularımız vücudumuzdaki kemikler gibi sert olsaydı, sanırım do-
ğumumuzdan itibaren sakat yaşar ve sakat ölürdük. Duygularımız vücu-
dumuzu bir arada tutan kemiklerimizden daha hassas olmasına rağmen
dışarıdan incinip kırıldıklarının hiç görülmemesi, Tanrı'nın bir bildiğin-
dendi sanırım.

Etrafımdaki herkesin duyguları o kadar incinmişti ki kime yardım
edeceğimi bilemediğim bir sabaha uyanmışım. Gözlerimi açtığımda
Hazer'i yanımda bulamamış, erkenden gittiğini anlamışım. Yüzümde,
boynumda, yastığımda kokusunu bırakıp gitmişti. Kalktığımda komodinin
üzerindeki not kâğıdını görmüştüm.

*Behram'ı camide yakalamak için erkenden çıkıyorum, evinden kovsa bile
camiden kovamaz sonuçta beni :) Oradan sonra şirkete geçeceğim. Lütfen yat
ve dinlen bebeğim.*

Notu birkaç kez okuduktan sonra yüzüme bir gülümsemenin konu-
ğunu fark ettim. Doğrudum ve değneğimle kalkıp bu kâğıdı, Hazer'in
bana yazdığı diğer notların yanına koydum. Üzerimi kontrol edip odam-
dan çıktığımda sokak kapısının da açıldığını duyup başımı oraya çevirdim.
Gazel hazırlanmış, çıkıyordu. Endişeyle seslendim. "Gazel? Nereye?"

Ayakkabısını giyerken duraksadı ve omzunun üzerinden bana döndü. Üzerine siyah montunu geçirmiş, dalgali saçlarını bağlamıştı. Gözkapakları ve dudakları şiş, kızarıktı. Doğrulurken, “Mahalleye gideceğim,” dedi. Saatlerce ağladığı için boğazı tahriş olmuş gibiydi. “Annemle babamı arayacağım yine.”

Omuzlarım çöktü ve vücudumda alçıdan daha ağır bir yük taşıdığımı hissettim. “Şu an... pek sağlıklı düşünmüyorsun. Daha önce gidip bulamamıştın. Bari bu haldeyken kendini yormasan mı? Ya da hazırlanayım da beraber gidelim, senin yanında olurum.”

“Hayır,” derken sesi kararlıydı. Göz altlarında koyu halkalar oluşmuş, çökmüştü. “Bu haldeyken seni yoramam. Zaten mahalleden sonra Behram’ın yanına geçeceğim. Sonra da sahafa giderim, senin yerine çalışıyorum ya. Sen dinlen tamam mı? Ve beni affet bu zor zamanlarında sana yardımcı olamayıp daha fazla dert açtığım için.”

Cevap vermeme müsaade etmeden arkasını döndü ve çıktı. Ailesini bulmayı kafaya takmıştı, aynı şekilde Behram’ı geri kazanmayı da. Çok üzülüyordum, hepsine ayrı ayrı. Değneğime yaslanmış sabit durmaya çalışırken, “Safirciğim,” diyen sesi duydum ve gözlerimi mutfak kapısına çevirdim. Kerem tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Günaydın! Ayakta durma, içeri geç. Ben de kahvaltını hazırlayayım.”

“Sen Hazer’le gitmemiş miydin?”

“Herhangi bir ihtiyaç olursa diye evde bulunmamı tercih etti.”

Başımı salladığımda Kerem mutfğa döndü. Ben de Gazel’i düşünerek odama döndüm ve dolabımı açıp bakındım. İspanya’ya gitmeden önce yaptığım alışverişte neredeyse dolabımın hepsini değiştirmiş, kendime güzel kıyafetler almıştım. Bacağım kırıktı, etrafımdaki herkes mutsuzdu, kendimi kötü hissediyordum ama daha da dibe batmamak için kendimle ilgilenmek, güzel şeyler giymek istiyordum. O kızın olmamı istediği şey olmayacaktım.

Dolabın içine göz gezdirip lila rengindeki bir elbiseye uzandım. Baharlık, ince kumaşa sahip, üzerinde kırmızı, küçük çiçeklerin olduğu bir elbiseydi. V yakası vardı, kolları kısıydı ve dizlerimin biraz üzerinde bitiyordu. Bacağım kırık olduğundan böyle bir elbise giymek rahatlık olurdu. Hem artık Hazer’den çekinmediğim gibi Kerem’den de çekinmiyordum.

Elbiseyi vücuduma geçirdim ve ev serin olduğundan beyaz salaş hırkamı da giydim. Saçlarımı taradıktan sonra beyaz renkli kurdelemle yarım

atkuyruğu yaptım ve değneğime tutunup odadan çıktığımda Kerem'in benim için leziz bir kahvaltı hazırladığını gördüm. Ben salona girerken pencerenin önündeki çiçeklerimi suluyordu. Beni görünce güldü.

"Safirciğim, Nazım'ın verdiği çiçeğe daha az su dökmek istiyorum ama sonra çiçeğin bir suçu olmadığını hatırlıyorum. Bunları suladıktan sonra dün Hazer Bey'in diktiği çiçekleri de sulamamı ister misin?"

Ardından imalı imalı güldüğünde kıkırdadım ve koltuğa yerleşip onu da yanıma çağırdım. Kerem sıkılacağımı düşünmüş olmalı ki telefonundan benim için eğlenceli bir şeyler açıp, "Senin için internetim feda olsun," dedi ve önüne dönüp kahvaltısını yaptı.

Hazırladığı kahvaltıyı sessizce, ara ara konuşarak yaptık. Kahvaltı bittiğinde Kerem sağ olsun sofrayı topladı ve bulaşıkları yıkayıp yanıma döndüğünde benim için bir film açtı. Filmde bir kız çıkıp dans ettiğinde elimde olmadan döktüğüm yaşlara rağmen bunu açtığı için Kerem'e minnettardım.

Film bittiğinde Kerem telefonu alıp Leyla'sıyla bir süre mesajlaştı, ben de oturup camdan dışarıyı izledim. Öğle vaktini geçmişti. Birkaç kez Gazel'i aramıştım ama aramalarıma yanıt almamıştım. Bu da canımı sıktığı için açıp Hazer'le fotoğraflarımıza, onun bana gönderdiği fotoğraflarına baktım. Birbirimize günaydın mesajının yanında fotoğraflarımızı da gönderiyorduk ve Hazer'in gönderdiği fotoğraflar genelde uyanır uyanmaz çekilmiş oluyordu. Gözleri kısık, uykulu, dudakları hafifçe şiş, yüzüne güneş vurmuş...

Fotoğrafına bakarak içimi çektim ve parmak uçlarımı kaşlarında gezdirirken gülümsemeden edemedim. Fotoğrafını sol göğsümün üzerine, kalp atışlarıma bastırırken, "Kerem?" diye seslendim.

"Çık lan şuradan," dedi Kerem. Telefonda araba yarışı oynuyor, parmakları ekranda geziniyordu. "Efendim Safirciğim?"

"Bana yardım eder misin? Üniversite başvurusu yapmak istiyorum."

Beklemediği açıktı ama günlerdir aklımdaydı ve bu boş kaldığım zamanda üniversite sınavına çalışmak istiyordum. "Yüz lirasına yardım ederim."

Kıkırdadım. "İlahi Kerem..."

Gelip yanıma oturduktan sonra telefonuyla ÖSYM'nin internet sitesine girdi. Heyecanla sayfanın açılmasını bekledim ve başvuru için son günü yakaladığımı fark ettim. Neyse ki şanslıydım ve kaçırmamıştım.

Şifremi hatırlamadığım için yeni şifre oluşturup sisteme girdik ve kısa sürede kaydımı yaptık. Kerem siteye yüklenmiş okul fotoğrafıma kahkahalarla güldü. Kahkahadan ziyade, “Ağağağağa,” gibi bir ses çıkarmıştı.

Ona kırılmadım çünkü okul fotoğrafım gerçekten iyi değildi. Kaydı tamamladığımızda kredi kartım olmadığı için Kerem kendisinin ödeyebileceğini söyledi ve ben de borcumu geri ödeyeceğimi söyleyerek kabul ettim. Dakikalar sonra başvurumu tamamlamış, heyecanla dolmuştum.

Bir süre daha evde oturduk ve vakit ikindiye yaklaşırken aklıma gelen fikri Kerem’le paylaştım. Ona, Hazer’in yanına, şirkete gidip gidemeyeceğimi sordum. Dinlenmemin daha iyi olacağını düşünüyordu ancak sonunda ikna edebilmiştim. Sonuçta arabada seyahat edecek, şirkete vardığımda da bir yere oturacaktım. Çok yorulacağımı sanmıyordum, üstelik Kerem bana çok yardımcı oluyordu.

Hazer’e sürpriz yapacağım için heyecanlanarak kalktım ve odama kadar gidip çantamı aldım. Çıkmadan önce çantamın içindeki bir parlatıcıyı dudaklarıma sürmüştüm. Kerem’in yardımlarıyla evden ayrılıp kısa sürede arabaya yerleştik ve trafik saati olmadığı için hızla yol aldık.

Kısa sürede araba, gerçekten büyük bir plazanın önünde durduğunda tereddüde düştüm. Heyecanla çıkıp gelmişim ama önemli bir işi ya da toplantısı olabilirdi... Sorumsuzca mı davranmışım? Verdiğim karardan pişmanlık duymamaya çalışıp içimi ferahlattım ve Kerem kapımı açıp inmeme yardım ederken önümde dikilen plazayı izledim.

İki ayrı bina vardı ve ikisi de göğe uzanıyor, görkemli görünüyordu. Araba girişinden girmiştik ve güvenlik görevlileri Kerem’i tanıdığı için hiç bizi durdurmamıştı. Şirketin üzerinde kocaman şekilde *DALGAKIRAN ŞİRKETLER GRUBU* yazıyordu. Merdivenleri çıkan birkaç kadın ve erkeğin şirket adabına uygun giyindiklerini gördüm. Kerem sol taraftaki binaya yürümeme yardımcı oldu.

“Hazer Bey bu binada çalışıyor, babası diğer binada. Gün içinde birbirlerini görmek istemiyorlar. Zaten Hazer Bey şirketin başına geçtiğinde bu bina yapıldı, kazandığı o büyük işler, paralar sayesinde.”

Hazer’in babasıyla olan iletişimi, hissettiği sevgisizlik yüreğimi daraltıyordu. Şirket kapılarından girdiğimizde turnikelerden geçtik ve ardından asansöre ilerledik. Girişin sağ ve sol tarafında üst katlara çıkan merdivenler vardı ve asansörler ortada duruyordu. Karşılıklı olarak altı tane asansör vardı ve biz ilk gelene binmiştik. Asansöre çok sayıda çalışan

insan binmiş, birkaçı Kerem'e selam vermişti. Aralarında beni süzenler olduğunda, "Kendisi Hazer Bey'in kız arkadaşı olur," demişti sırtarak.

Ben şaşkınca Kerem'e bakakaldığımda asansördeki insanların birkaç şey mırıldandığını duydum ama şaşkınlıktan onlara kulak veremedim. Katları çıkarken asansördeki insanlar bizden önce indi ve en üst kata çıkana kadar Kerem'e kızıp durdum.

"Kerem, özelimizi insanlarla paylaşma."

"Böyle nazik konuştuğunda kızdığın pek anlaşılmıyor, seni ciddiye alamıyorum Safirciğim..."

Suratımı astım. Kerem bunu gördüğünde şaka yaptığını söyledi. Ona küs kalamayacağımı bildiğimden uzatmadım, barıştık. En üst kata geldiğimizde asansör kapıları açıldı ve Kerem dirseğimden tutup bana yardımcı oldu. Bu kat daha sakın, sessiz ve aydınlıktı. Geniş pencerelerden içeri akşam güneşi düşmüş, etrafta göz kamaştıran bir ışık oluşturmuştu. Olduğumuz yere göz atarken önümüze çıkan koridora ilerledik.

"Karşımızdaki oda ama acaba toplantıda falan olabilir mi? Gerçi toplantıdaysa odasında değildir. Sen git, sürpriz yap. Olmadı odasında beklersin."

Heves içinde başımı salladım. Kerem beni kapının önünde bıraktı. Kolunu çekti ve birkaç adım geri gidip bana gülümsedi. "Ben sizi yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim," diyerek önüme döndüm ve kapıyı açtığımda onu gördüm. İçime akın eden mutlulukla sırtına baktım. Bir masanın üzerine doğru eğilmiş, önündeki bir şeylere bakıyordu ve sanırım geldiğimi fark etmemişti. Üzerinde bembeyaz bir gömlekle gri kumaş pantolon vardı. Ceketini odadaki bir koltuğun üzerindeydi. Daha dikkatle baktığımda kulağında kulaklık olduğunu, bu yüzden geldiğimi anlamadığını fark ettim. Dudağımı ısırarak içeri girdim ve kapıyı tamamen kapattım. Camlar o kadar devasaydı ki gökyüzü odaya dolmuş gibiydi.

Ondaki karanlığın gölgesi bile aydınlıktı. Öylesine ışıklar içindeydi.

Şarkı dinliyordu, ne dinlediğini merak edip ilerledim ve tam arkasında durduğumda titreyen ellerimi kaldırıp sırtına koydum. Hazer irkilip başını arkaya savurdu. Ani hareketi sebebiyle ben de ürkmüştüm. Hafifçe arkaya savrulurken tutunma ihtiyacıyla ellerim kollarına uzandı. Hazer'in dudakları şaşkınlıkla açıldı.

"Mila?"

“Hola mi amor.”

“Aşkım,” dedi şaşkınlıkla. Kafasını iki yana salladı ve ardından burada olduğuma emin olduğunda ellerini belime koyarak dudaklarını kıvırdı.

“Beni ziyarete mi geldin sen?”

Hevesle başımı salladım. “Si.”

“Hoş geldin, çok hoş geldin...”

Birkaç saniye heyecan, beklenti dolu gözlerle birbirimize baktıktan sonra Hazer ayaklandı ve hızla kollarımızı birbirimize dolayıp sarıldık. Ellerim kolundan sırtına kaymıştı ve Hazer’in de elleri belimde birleştiğinde alnım çenesinin üzerine yerleşmişti. Gömleğinin üzerinden vücudunu, sıcaklığını hissediyor, kalbimi âdeta elmastan yapılmış bir avcun içine bırakıyordum. Burnunu bebek saçlarıma sürterken belimin ortasından beni sertçe kendine çekti ve boğazından huzur dolu bir ses yükseldi.

“Seni görünce neşeleniyorum, aptal gibi gülümsüyorum ve kalbim pır pır ediyor... Hepsi seni görünce.”

Gömleğini avcumun içine sıkıca alarak boynumun açıklarına sızan nefesini karşıladım. “Beni görünce neşelendin mi?”

“On yaşındaki bir çocuk kadar,” dedi hızlıca.

Kalbim, on yaşındaki bir çocuğun elmastan yapılmış ellerinde.

Çok heyecanlandığım için yüzümü çektim ve Hazer de bu isteğimi nezaketle karşılayıp benden uzaklaştı. Ellerimle sırtını okşarken o da belimi tutuyor ve sıcacık gözlerini yüzümde dinlendiriyordu. Bakışları yüzümden aşağıya, ağırca vücuduma düştü ve elbisemi, kollarımı, bacaklarımı izleyip aynı yavaşlıkta tekrar gözlerime düştü. Gözleri en pahalı pırlantalardan daha, hatta çok daha parlaktı.

“Çok güzel olmuşsun. Kurdeleni de takmışsın... Ya sen hep böyle güzel mi olacaksın?”

“Beni güzel görmeyen... tamamen seninle alakalı.”

Bir eli sırtımdan tırmanıp omzuma uğradı ve ardından tereddütlü şekilde boynuma yerleşip nabzımın üzerinde durdu. Boynumu nazikçe kavrayarak yüzüme yaklaştı.

“Şu an varlığınla beni o kadar mest ettin ki dünyada güzel olan her şey seninle alakalıymış gibi hissediyorum. Sanki etraftaki her şeye güzelliğin yansıyor.”

Kıkırdadım. “Formundasın bakıyorum.”

Güldü ve beni kaldırarak ayaklarımı yerden kesti.

Kolum boynuna dolandı ve o beni kendine yaslayarak koltuğa taşırdı. Epey büyük bir odaydı ve güneşi tamamen alıyordu. Geniş, üzeri kalabalık bir masa camların tam önündeyken deri görünümlü misafir koltukları masanın karşısındaydı. Masa siyah, koltuklar beyazdı. *Tabii, siyah beyaz uyumu.* Misafirler için beyaz renkte bir sehpa vardı ve üzerinde ikramlıklar duruyordu. Büyük televizyon, masanın karşısına, arkamızda kalan duvara monte edilmişti ve bir spiker piyasa ile ilgili son durumları anlatıyordu. Beyaz duvarlarda hoş, şık tablolar asılıydı. Hazer'in bakış açısı benimkine benziyordu.

Hazer beni misafir koltuğuna bıraktığında koltuğa yerleştirdim. Ardından hemen yanıma oturarak bana döndüğünde ellerimle elbisemin eteğini düzelttim. "Sen işine bakabilirsin," dedim, düzenini bozmanın mahcubiyetiyle. "Ben oturur... buradan seni izlerim."

"Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı, seni izleyeyim."

Ne de olsa beni izleyerek dinleniyordu.

Gülümseyerek elbisemin eteklerini parmaklarımın arasına aldım. "Behram'la konuştun mu?"

Hazer'in hüznüyle beslenen tebessümü kayboldu ve yerini ümitsiz bakışlara bıraktı.

"Gittim camiye, konuştum ama... duvara konuştum. Söylediklerim bir kulağından girip diğer kulağından çıktı sanki."

"Zamana ihtiyacı var."

"Yapamayacak sanırım, Gazel'den boşanamayacak." Gözlerini kısarak camdan dışarıya baktı. "Ama bunu da Gazel'in yanına bırakmayacak."

Göğsüm bir an daraldı ve elimden hiçbir şey gelmemesinin çaresizliğiyle yüzüm düştü. "Bu evlilik onlara zarar verecek."

"Behram bu evlilik işini bu kadar çabuk kabul ettiyse... Gazel'i tahminimden daha fazla seviyor olmalı."

Ben de böyle düşünüyordum, sonuçta kimse bir anda evlilik kararı alamazdı. Daha fazla üzülmeyi istemediğim için Behram'la ilgili başka soru sormadan sessiz kaldım. Ellerimi elbisemden çektim ve çekingen şekilde onun parmaklarına uzandım. Hazer irkilerek camdaki bakışlarını yüzüme diktiğinde, "Senin elmas kadar parlak bir kalbin var," dedim içimden geldiği gibi. "Bir yara aldığı anda kalbin parçalanıyor belki ama elmaslar parçalandığında bile parıltılar, hatta çoğalarak. Senin kalbinin de sürekli parladığını düşünüyorum."

"Mila..." Sertçe yutkunarak işaretparmağını sıkıca tuttu. "Neden şimdi böyle şeyler dedin? Boğazım düğümlendi sanki benim..."

Önünü ardını düşünmeden, "Sana hayranım çünkü," dedim.

Duyguları bir kavanozun içinde hapsolmuş olsa, tam şu an patlayabilirdi. Bana böylesine derin baktığını birkaç kez daha görmüştüm. O kadar derinime bakıyordu ki kalbimdeki bantları çekip usul usul beni seviyordu sanki. Yaklaşıp alnını alnıma yasladı.

"Sen benden romantik çıktın, Ankaralı ruhum buna başkaldırıyor haberin olsun."

"Biraz uzaklaşır mısın? Kalp krizi geçiriyor olabilirim."

Hazer bir anlık duraksamanın ardından uzaklaştı. "Küçükken geçirdiğin gibi bir kalp krizi mi?"

"Evet, mutluluktan."

Bir şey diyecektim ki bir gürültü duyduk ve başlarımızı kapıya çevirdik. Genç bir adam kapıyı çalmadan içeri girmiş, bizi gördüğünde duraksama yaşamıştı. Ellerimi bacaklarıma koyarken genç adamın yüzünde manidar bir gülümseme oluştu ve ardından Hazer'e döndü. "Misafirin olduğunu biliyordum."

Hazer gergin şekilde omuzlarını dikleştirip ayağa kalkmadan önce elbisemin eteklerini kibarca düzeltti. "Defalarca kez kapıyı çalmadan girmemeni söyledim."

"Aman be kuzen, yabancıyız sanki," dedi bize doğru yürüyen genç adam. O an bu cümle içindeki kelimeyi seçtim ve saniyeler içinde bu genç adamın Hazer'in kuzeni olduğunu anladım. Tabii, burası aile şirket grubuydu ama yine de hazırlıksız yakalanmıştım. Genç adam yanıma kadar gelip eliyle Hazer'in omzunu sıktıktan sonra misafir koltuklarından birine oturarak bana döndü. "Merhaba?"

Hazer sertçe soluklandı. Rahatsız olduğunu fark etsem de hayatımda ilk kez gördüğüm birine kaba davranmayacağım için, "Merhaba," dedim ve karşımdaki adam beni baştan aşağı süzdüğünde huzursuz bakışlarımı Han'a çevirdim.

Hazer birkaç adım atıp kuzenine yaklaştı ve eliyle onun omuzlarına birkaç kez sertçe vurup bakışlarının kendine çevrilmesine sebep oldu. "Ferhat, müsait değilim. Şimdi git, yarın konuşuruz mesele neyse."

Kuzeni, bakışlarını Hazer'e ve bir de Hazer'in omzundaki eline çevirip dudağının kenarını büktü. "Hanımefendi kim?"

“Kız arkadaşım.”

Hazer Han'ın vurgulu cümlesi adamın yüzüne şaşkınlık ifadesini yerleştirdi. Hazer elini çekti ve ardından ona samimiyetsiz, imalı şekilde gülerek yanına yürüdü. Gergince elimi kaşıdım ve Hazer yanına oturup elini dizime koyduğunda kendimi biraz rahatlamış hissettim. Ferhat şaşkınlık içinde, gözlerini kırıştıtarak bize bakıyordu. Hazer'den birkaç yaş büyük görünüyordu ama oldukça zindeydi ve baştan aşağı düzen içindeydi. Hazer kolunu belimden geçirip koltuğa yaslanırken yapmacık bir gülümsemeyle Ferhat'a bakıyordu. Aralarındaki tatsızlığın farkına vardığım için Hazer'e yaklaştım ve ben de elimi onun dizine koydum.

“Kız arkadaşın?” diye yineledi Ferhat, yüzüme dikkatle bakarken. Bir erkeğin yüzümü bu kadar dikkatle incelemesinden rahatsız olduğum için kaşlarımı çattım ama onun Hazer'in kuzeni olduğunu kendime hatırlatarak rahatlamaya çalıştım. “Bu kızın... sana benzeyen çilleri var.”

Hazer kasıldı ve dudaklarındaki yapmacık gülümseme gerçek bir sırıtmaya dönüşürken, “Öyle,” dedi imalı bir şekilde. Ferhat bir şeylerden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatmış, kızarmıştı. Hazer'se... bundan mutlu olmuş görünüyordu. “Yine de yüzüne o kadar uzun uzun bakma Ferhat. Çillerine bakma hakkı benim, sonuçta o kadar yıl bekledim değil mi?”

Çillerim neden böyle konuya karışmıştı anlamıyordum ama aralarında başka şeyden bahsediyor gibiydiler. Ferhat eliyle yanağını kaşıdı ve gözleri memnuniyetsiz şekilde kısılrken, “Memnun oldum,” dedi. Sesi epey gerilmişti. “Adın neydi?”

“Kız arkadaşımın adı Mila.”

Hazer'e dönüp dik dik baktım.

Ferhat eliyle koltuğun kenarını tuttu. “Anladım kuzen, kız arkadaşın. Müsaadenle, kendisiyle tanışmak isterim.”

“Safir Mila, memnun oldum,” diyerek cevap verdim. Bakışları bir kez daha bana döndü ve baştan aşağı beni süzduğünde karnıma rahatsız edici bir tekme yemişim gibi hissettim. İnanamıyormuş gibi bakıyordu, özellikle de yüzüme. “Ben... Hazer'i ziyarete gelmiştim.”

“Hazer senden bahsetmemişti,” dedi Ferhat, üzerinde açık mavi bir gömlek ile kumaş pantolon vardı. Memnuniyetsizliği yerini yeniden bir sırıtmaya bıraktı. “İlişkiniz yeni sanırım?”

“Ne yapacaksın, nazar boncuğu mu takacaksın?” dedi Hazer.

Ferhat hınzır bir bakış atarak, “Pek huysuzdur bizim oğlan,” dedi ama hâlâ içten içe bir şeylerden rahatsız görünüyordu. İş insanı görünümü-

nün yanında sürekli gülümseyen, sırttan birine benziyordu sanki. “Umarım huysuzlukları yüzünden ilişkinizde sorun olmaz.”

Hazer’in belimdeki eli biraz sıkılaştı. Gerginliğinin farkında olduğum ve tatsızlık yaşanmasını istemediğim için, “Hak edene huysuzluk etmiş-tir,” deyiverdim Han’ı savunma içgüdüsüyle. Bu his o kadar baskın ve ani olmuştu ki karşı koyamamıştım. “Bana ve çevremizdeki insanlara karşı oldukça anlayışlı.”

Ferhat uzanıp kravatını gevşetti ve başını sallayıp Hazer’e döndü. “Tekrar memnun oldum Safir Mila,” dedi asık bir suratla. Ayağa kalkıp gömleğinin yakalarını düzeltti ve yukarıdan direkt Han’a bakıp gözleriyle sanki bir şeyler söyledi. “Ben sizi rahatsız etmeyeyim, yarın konuşuruz işi.”

Hazer beni kendine bastırdı. “Ben de biraz kız arkadaşımın yüzünü izleyeyim, çillerini falan...”

Ferhat her nedense sinirle güldü ve başıyla bana selam verdikten sonra kapıya yöneldi. Saniyeler içinde kapıyı kapatıp bakış açımızdan çıktığında ona karşı aldığım tavrın çok kırıncı olmadığını umdum. Hazer’i rahatsız eden şeyin bir an beni de rahatsız ettiğini hissederek öyle davranmıştım.

Birkaç dakika konuşmadık ve Hazer dizimi okşarken bu duyguya yenilmemeye çalıştım. Güneş tamamen batmıştı, odanın içi daha karanlıktı ve kalp atışlarımız bu karanlıkta dönen bir saatin tik tok sesleri gibiydi. Odanın içini ağır soluklarımız dolduruyor, nabzımız aynı ritimde atıyordu. “Ferhat’la... aranızda gerginlik mi var?”

Sırtını tamamen koltuğun arkasına yasladı. “Küçüklükten beridir gelen bir anlaşmazlığımız var. Zıt karakterlere sahibiz. Beni gıcık etmeye bayılır ama genelde onu mosmor eden ben olurum. Garip bir ilişkimiz var ama özünde çok da kötü biri değildir. Kırmızı çizgilerimi aşmadığı sürece ona tahammül edebiliyorum.”

“Dilerim aranız daha iyi olur.”

“Öyle bir gayem yok,” diyerek düz bir sesle yanıt verdiğinde diyecek bir şey bulamayarak sustum. “Bu arada hatırlatıp seni huzursuz etmek istemiyorum ama bugün şirkete geçmeden önce emniyete uğradım: O adamı bulmuşlar, o gece arabayı süreni yani... Onunla konuştum, sağ olsun emniyet müdürü izin verdi. Kendisiyle ikna edici bir konuşma yaşadık, o geri zekâlı kızın kendisiyle anlaşıp para karşılığında bunu yaptırdığını söyleyecek.”

Duyduklarım beklenmedikti ve sanki kırık bacağımlı sızım sızım sızladı. “Gerçekten... Müjgan’ın yaptırdığını söyler mi? Hak ettiği cezayı almasını istiyorum.”

“Söyleyecek,” dedi kendinden emin sesle.

Müjgan’ın yaptığı yanına kalırsa bunu atlatamaz, izini ruhumdan silemezdim. Başımı sakince sallayıp omuzlarımı dik tuttum ve bana yardımcı olduğu için erkek arkadaşşıma minnet doldum.

Hazer kurdelemi alarak parmaklarını saçlarımdan çekti ve bakışlarımız buluştu. Kafamı bir okyanusun içine sokmuş, dibinde onu arıyordum sanki. Bir yansıma gibi geliyordu gözleri, bu yüzden elimi uzatıp tutmaktan korkuyordum ama okyanus ya da ateş fark etmiyordu, hiçbir yerden onu almadan çıkmak istemiyordum. Kurdelemi pantolonunun cebine koydu ve bana göz kırptığında kendimi onun için suyun derinliğine de ateşin içine de bırakacakmışım gibi hissettim. Ellerini tekrar saçlarımdan arasına yerleştirdi ve uzun dakikalar boyunca saçlarıma okşadı.

Hazer işlerini tamamlayana kadar benim için getirdikleri meyve suyunu içtim ve biraz ofisini izledim. Hazer masasında bir şeylerle oyalandı ve işleri bittiğinde ofisinden beraber ayrıldık. Kerem bizi aşağıda bekliyordu, dışarıya çıktığımda havanın karardığını gördüm. Arabaya yerleştik ve kısa sürede hareket ettik. Üşüdüğüm için arabada bıraktığım hırkamı omuzlarıma örttüm ve elimi Hazer’in dizine koyarak gözlerimi yumdum.

Arabanın durduğunu hissettiğimde yanağımı omzuna sürterek gözlerimi araladım ve camdan dışarıya baktığımda onun evine geldiğimizi gördüm. Düşen hırkamı omuzlarıma çekerken bu evden son çıktığım anı hatırlayarak üzüldüm ve Hazer’e döndüm. Benimle aynı anıyı hatırlayıp tereddüde düşmüş, çekingen gözlerle bana bakıyordu. “Evime gideceğimizi sanıyordum,” dedim duygularımı dışavurarak.

“Zaten evindesin,” dedi. “Ben... yeniden heykel yapmaya başladım, senin de görmeni istedim. Bana çok... ilham veriyorsun.”

Yeniden heykel yapmasına çok mutlu olmuştum, ona verebildiğim ne varsa vermek isterdim. Sakince başımı salladım ve sevinçle kolyeme uzandım. “*İlham perisi* kolyem de burada.”

Bakışları boynumdan kayarak kısıldı ve kolyemi izledi. “Çıkarma sakın, çok üzülürüm.”

“Hiç çıkarmıyorum ki mi amor.”

Gülümsedi ve sanki kalbimin içinde olduğu o cam kristal patladı.

Kapıyı açıp bana baktığında elimi avcuna bıraktım ve beni çıkarıp kapılarını yerden kesmesine müsaade ettim. Kerem bizim için bahçe kapısını açmıştı. Hazer beni taşıırken eve, salıncağa, atölyeye baktım ve Hazer'in de atölyeye yöneldiğini fark ettim. Atölyesinin kilitli kapısını açtı ve uzanıp ışığı yaktığında günler sonra atölyeyi gördüm. O günkü işgünlükten eser yoktu. İçeri girdik ve Hazer beni koltuğa bıraktı. Kırmızı kadifeden bir koltuktan ve yeni gelmişti. Daha önce yoktu, Hazer'in çalıştığı alanın tam karşısındaydı ve oturduğum yerden Han'ın çalışmasını izleyebilirdim.

Beni bırakıp doğrulduğunda üzerimdeki hırkaya sığındım ve Hazer kollarını çatıp, "Üşüyorsun," dedikten sonra bir çırpıda ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı.

Kafamı kaldırıp güzel yüzüne baktım. "Han, gereği yoktu, sen üşüreceksin."

Doğrulup ensesini kaşdı. "Ben senin yanında hiç üşümüyorum, genelde çok sıcaklıyorum, o yüzden endişe etme."

Tezgâha yürüdüğünde yeni işinin saten bir örtünün altında olduğunu gördüm. Heykele arkadan baktığım için nasıl bir şey olduğunu göremiyordum ama harika olacağına emindim. Hazer gömleğinin kol düğmelerini çıkarıp kenara bıraktı ve kollarını kıvrıp koltuğa oturdu. Tam karşıtındaydım, başını kaldırıp beni görebilirdi.

"Bugün üniversite sınav başvurumu yaptım," dedim. Hazer önündeki kil, alçı ve benzeri malzemeleri ayıklıyordu. "Madem dans edemiyorum... Sınava çalışayım."

Göz ucuyla bana baktı. "Seni çalıştırırım."

"En başarılı olduğun ders neydi?"

Dudaklarını araladı ve ardından omzunu silkti. "Hiçbiri."

"O zaman nasıl bir şirketin başındasın, ha?" diye sordum.

"Baba parası yiyorum ben."

"Yalancı," dedim gülümsemeye devam ederek. Onun da dudağının kenarı kıvrılmıştı. "Kerem şirket binalarından birinin senin aldığın işler sayesinde yapıldığını söyledi."

"Gıybetçi Kerem," diye homurdandıktan sonra bana yakıcı bir bakış attı. Gözleri ne zaman bana dönse, kalbimde bir çekmece açılıyor ve içinden çiçekler fırlıyordu. "Evet, senin erkek arkadaşın çok çalışkan ve zeki."

"O zaman bana ders çalıştırırın," dedim.

Bakışları tepeden turnağa beni süzerken dilini altdudağında gezdirdi. “Ben sana bakarken bildiklerimi de unuturum ama hadi bakalım...”

Başımı arkaya yatırdım ve saçlarım koltuğun arkasına döküldüğünde Hazer’in gülümsemesi daha içten bir hale döndü. Gözlerimi tavana kaydırıp ve saçlarımla oynarken bir süre sessiz kaldım. Hazer’in elinde, ismini bilmediğim bıçak tarzı kesici bir metal vardı ve önündeki minimal heykeli tıraşlıyor, titizlikle çalışıyordu.

Heykeller onun için bu tutkuydu ve iş üzerindeyken çok gergin, ciddi oluyordu. Gözlerini kısıyor, doğrudan heykele odaklanıyor ve sanki kafasında bir şeyin hesabını yapıyordu. Elimde olmadan gülümsedim, bir şeyi çok sevip onun için kalbini ortaya koymanın ne olduğunu biliyordum. Beyaz gömleği lekelenmişti, farkında olmadan ellerini sürmüştü ve dakikalar içerisinde terlemeye başlamıştı. Çıt çıkarmıyor, tek ritimde atan kalplerimizin sesini dinliyordum.

Şakağından akan ter damlasını gördüğümde sessizce doğruldum ve koltuğun kenarına bıraktığım çantamı açıp içinden peçete çıkardım. Mesafemiz kısa olduğu için değnek kullanmaya lüzum görmeden iki adımda sekerek yanına vardım kalçamı tezgâha yaslayarak peçeteyi alnına değiirdim. Hazer gözlerini bana kaldırdı ama elindeki işi bırakamadı. “Terledin.”

Biraz çekinmiş ve yorgun göründü. “Ben... heykel yaparken kaptırıyorum kendimi.”

“Terini sileyim,” diyerek peçeteyi alnında ve şakaklarında gezdirdim. Hazer dudaklarını araladı ama bir şey demeden sessizce bana baktı. Elindeki kuru kil suyun içinde çözüldüğünde kenardaki havluyu kavrayıp ellerini sildi. Sanırım mola vermişti, ben de dinlenmesini isterdim. Temizlenmiş ellerini belime kaydırıp ve aniden ayaklarını yerden kesip beni tezgâha oturttu. Heyecan ve şaşkınlık içinde omuzlarına tutunup güldüm. “Elbisem açıldı!”

Bacaklarıma baktı. “Açılsın açılsın...”

Kalçam düzlüğe yerleştğinde kızardım ve elbisemin eteklerini düzelterek ellerimi dizlerime bıraktım. Hazer koltuğunu tam önüme çekti ve kollarını iki yanıma koyarak aşağıdan bana baktı. Çıplak ayaklarım pantolonuna sürtünüyordu ve ayak parmaklarımla pantolonunu tutmuştum. Hazer Han büyük bir dikkat içinde yüzümü gözetlerken, “Sana bakınca kafamı denizin içine sokmuş gibi hissediyorum,” dedi bir fısıltıyla. “Çok anlamlı, manalı bakışların var.”

“Manalı baktığının farkında değildim.”

“Seni abarttığımı düşünüyorum bazen. Yüzünün, gözünün, o hokka gibi burnunun aslında çok da güzel olmadığını söylemek istiyorum kendime. *Abartma Hazer*, diyorum, *tamam çok güzel ama abartma...* Bugün gördüm, güzellikten başka bir şey var sende. Hani şey gibisin... Bir ressamın bir tablosu vardır, çirkin olsa bile insanlar o tabloyu almak için birbirleriyle yarışır çünkü anlamlıdır. Sen çirkin bir tablo değilsin, güzelsin ama güzelden ziyade çok anlamlısın.”

Çenem titredi. “Hazer...”

“Anlamını gören tek kişi olmak istiyorum,” dedi gözlerini bile kırpmadan bana bakarak. “Ama değilim. Güzelliğin olmasa bile anlamıyla herkesi kendine çekebilirsin. Bir şey yapmana gerek yok, sonuçta o tablo da sadece duvarda durarak herkesi kendine hayran bırakabiliyor. İstemiyorum Mila, sana hayran olan tek kişi kalmak istiyorum...” Yüzünü dizime gömdü ve içten bir şekilde konuştu. “Kimsenin seni o şekilde süzmesini, anlamına erişmesini istemiyorum ama ne yapabilirim ki o anlam sende olduktan sonra...”

Elimi saçlarına koydum ve parmaklarımı dolgun tutamların arasında dolaştırdım. “Hazer... elmas bir kalbin olduğu gibi nazik de bir ruhun var.”

Alnını dizime sürttü ve elbisemin eteği yukarıya çıktığında yüzünü kaldırdı. Samimi pozisyonumuz heyecan ve mutluluk vericiydi. Gözlerimiz bir kez daha kenetlendiğinde, “Sana anlatmak istediğim bir şey var,” dedi. “Anlatabilir miyim?”

“Ne istersen,” dedim.

“Kardeşimi,” dedi.

Tek solukta kurduğu bu kelimeyle tüylerim diken diken oldu ve ellerim saçlarında hareketsiz kaldı. Başımı salladım, Adem’e ne olduğunu çok merak ediyordum. Hazer Han hafifçe uzaklaştı ve ellerini kucığına koyarak bakışlarını omzumun üzerinden arkaya, karanlığa dikti. “Adem’in vefatına... ben sebep oldum.”

Kalbim buz kesildi ve ellerim kucığıma düşüp çaresizce eteğime yapıştı. Nasıl, ne şekilde...

“Adem’i çok kıskanırdım,” dedi duygulu bir sesle. Kaşlarını çatmıştı. “Babamın Adem’e gösterdiği sevgiyi kıskanırdım.”

“Hayatım... kardeşlerin birbirini kıskanması çok normal.”

“Anlamıyorsun,” dedi parmaklarını sıkıp gözlerini yumarken. *Anlamak istiyorum.* “Sevgiyi kıskanıyordum ben. Sahip olduğu sevgiyi. Ben küçükken geldi, bir anda babamın tüm ilgisi ve sevgisi onun oldu. Tamam, öncesinde de babam benimle çok ilgilenmezdi ama Adem bize geldikten sonra sanki görünmez oldum. Kıskandım, huysuz, asabi bir çocuğa dönüştüm ama... onu ne kadar kıskanırsam kıskanayım isteyerek hiçbir kötülük yapmadım.”

Birinin üzüntüsü için duyabileceğiniz üzüntü ne kadardı? İşte ben o kadar üzülyordum. “Kötülük ettiğini düşünmedim.”

“Babam bahçeye bir salıncak kurmuştu, tabii ki Adem için.” *Salıncak. Şu an baktığı yer.* Benim söylediklerimi pek duymuyor, kendine odaklı görünüyor. “Hep onu çıkarıp sallardı, oturup boş boş onları izlerdim. O anlar Adem’in mutluluğuyla mutlu olamayacak kadar bencildim, sadece kıskanıyordum. Sevgisizlik bende bir çeşit zehre dönüşmeye başlamıştı.”

Babasının, sırf âşık olduğu kadından olduğu için Adem’e bu kadar düşkün olup Hazer’i dışlaması... titreyen kirpiklerinin, sesinin, nefesinin sebebiydi.

“Bir gün yine sallanmak istedi ama babam evde değildi. Yanıma geldi, tutturdu salla diye. Babasının sallamasını söyledim, dinlemedi. Ben de onu alıp sinirle çıktım dışarı, sallamaya başladım. Görsen nasıl mutlu oldu, ‘Aslan abim!’ diye bağırmaya başladı. O an sinir falan kalmadı...”

“Leo’ya çok benziyor, Leo geldi gözümün önüne.”

“Sallarken o kadar mutlu görünüyor ki daha hızlı sallamaya başladım,” dedi Hazer. O anı yaşıyormuş gibi gözlerini kısmış, salıncağı izliyordu. “Ama aptal babam, zincirleri o kadar gevşek bağlamış ki... kopacağını bilemedim. Önce bir gıcırty geldi, gözlerimin o gıcırtyyı aramak için salıncakta gezindiğini hâlâ hatırlıyorum. Ne olduğunu anlayamadım, Adem sürekli daha hızlı olmam için bağırıyordu ve bir anda zincir gözlerimin önünde koptu. Adem o kadar yüksekte kafasının üzerine düştü ki... o tok ses hâlâ kulağımda.”

“Sen...” Tahmin ettiğim bir gerçektir ve gözyaşlarım kontrolüm dışında yüzümden kayıyordu. “O yüzden kapıları sert örtemiyorsun, gıcırtydan rahatsız oluyorsun. Hatırlıyorum... kapı gıcırtyısı veya sesi duyduğunda bakışların değişiyordu. Ne denir, hangi kelime bu acının karşılığı olabilir bilmiyorum ama çok üzüldüm, çok.”

“Kapıyı, pencereyi sert örtemem, o tok sesinden nefret ederim.” Gözleri yavaşça beni bulduğunda benimle paylaştığı bu derin acısı için elimi kalbine götürmek isterken buldum kendimi. Ellerini dizlerime yasladı ve gözlerinin içi kızarıırken başını salladı. “Beyin kanaması geçirmiş, doktorlar bedeninin kaldıramadığını söylemiş. Yaşasa zaten felçli yaşarmış ama yaşamadı. Babam hep bilerek yaptığımı düşündü, onu kıskandığım için gözümün döndüğünü... Sonra istemedi beni evde, yatılı okula postaladı. Adem’in cenazesine katılmama bile izin vermedi.”

Nasıl böyle düşünürlerdi? Zincirin kopması bile ikna edememiş miydi onları? Hazer’in güzel kalbini nasıl göremezlerdi? Bu acı çeken, dolan gözler nasıl yalan olabilirdi ki? Adem’in yaşayamadıkları için çok üzgündüm, Hazer’in yıllardır dışlanmış olmasına da dayanamıyordum. Yıllarca kendisini suçlamış, bir kapı gıcirtısında bile o anı görmüştü. Elimi uzatıp titreyen yüzünü kavradım. “Başın sağ olsun ama bu bir kazaydı, sen babanın düşündüğü değil, benim gördüğüm kişisin.”

“Bu acı ömrümü yedi.” Benim gibi ellerini uzatıp yüzümü kavradı ve sanki beni denizin altından çıkarıp hayatla buluşturdu. *Ölümü çok kez tattım ama yaşamı avuçlarında tanıdım Hazer.* “Hadi, sen de söyle bana Mila! Senin ömrünü yiyip bitiren acın ne? Ben söyledim, sıra sende.” Yüzümü, camdan bir kristali tutar gibi tutuyordu. Omuzlarım düştü ve gözyaşlarımın parlaklığından onun yüzü soyut bir hal almaya başladı. “Söyle Mila, o yetimhanede neler oldu?”

“GÜZEL ÇİÇEKLER VE ZEHİRLİ BİTKİLER”

Odanın duvarları siyahsa ne olmuş, senin boya kalemlerin var.

Güzel bir vitrine benzer bazı insanlar. Tertemizdir, dikkat çekicidir. Kötüymüş gibi değildir bazen insan, doğrudan kötüdür. O vitrinin önünden geçer, durup bakar; gösterişine, güzelliğine dayanamaz. Eğilip yerden bir taş alır, vitrine fırlatır ve vitrin tuzla buz olur. Cam kırıkları etrafa saçılır, vitrinin rafındaki o güzel elbiseler toza, kire bulanır. Kötü gülümser, yürüyüp geçer ama vitrindeki o güzel elbiseler artık hiçbir bedende huzur bulamaz.

Hüseyin, vitrinin camını patlatan o kötü insandı.

Adını yıllardan beri alamam ağzıma. Dilim acır, canım acır, yüreğim acır. Acı da zaten zaafı kollar, zaafı güç alır. O babamdan güç almış, beş yaşındaki bir çocuğun zaaflarından kendine iştahlı bir yemek hazırlamaya çalışmıştı. Bazen düşünürüm çünkü tam hatırlayamam. Bana bakan o gözlerini, sinsiliğini, bıyık altı gülüşlerini...

Dile gelmeyen kelimelerin yarattığı sessizlikte, dakikalardır Han'ın gözlerinin içine bakıyordum ve yüzünü tutan parmaklarım çaresizlikle titriyordu. Bahane edebileceğim bir şey yoktu, o bana anlatmışken benim anlatmamı istemesi adil olurdu ama... hazır değildim. Bunu Gazel'le paylaşmam bile yıllar almıştı, bir anda Hazer'le paylaşamazdım.

Beklenti dolu amber gözleriyle gözlerimi bile kaçırmama fırsat vermeden beni izliyor, sabırla söylememi bekliyordu. “Mila?”

Denedim, gerçekten denedim. Kendimi hazırlamak için derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum, dudaklarımı araladım ama nereden başlayacağımı, nasıl anlatacağımı bilemedim. Hazer'in beklentiyle açılmış gözleri ümitsizlikle kapandı ve ardından dudakları aralandı. “Neden?” dedi. Sesi sakın ama sitemliydi. “Neden anlatmıyorsun? Güvenmiyor musun bana?”

Başımı telaşla iki yana salladım. “Güvenmez olur muyum hiç? Gözüm kapalı aynı odada yatıyorum seninle, aynı yatakta. Çok güveniyorum.”

“Neden söylemiyorsun o zaman?” diye yineledi sorusunu daha yüksek bir sesle. Çaresizce ovuşturduğum ellerime, yüzüme, bakarak gözlerini bir kez daha sertçe yumdu. “Bahsi açıldığında bembeyaz kesilip titremeye başlıyorsun...” Yerinden fırlayıp ayağa dikildi ve kendi etrafında dönerek elini saçlarının arasına soktu. “Çok korkunç şeyler geliyor aklıma. Deli bir ümitsizliğe, sonunu göremediğim karanlığa kapılıyorum o an...”

O bana ışıkların yandığını hissettirirken, benim ona bu karanlığı hissettirmem... Tanrı bilir bunun kalbimi ne kadar incittiğini.

Söyleyemiyor, belki anlatamıyordum ama onun düşündüklerini de yalanlayamazdım. “Seni o karanlığa ittiğim için üzgünüm,” dedim, sanki yere eğilmiş, parçalara ayrılmış gülüşümü topluyordum. “Ne düşündüğünü bilmiyorum ama...”

“Çivisi çıkmış kızım bu dünyanın,” dedi aynı ses tonuyla. Lafımı bölüğü için duyduğum anlık kızgınlık yerini tekrar perişanlığa bırakırken gözlerimi etrafa savurup durduğu ellerine çevirdim. Bana arkasını dönerek koltuğa kadar ilerledi ve ayakkabısının ucuyla koltuğun ayağını sertçe eşeledi. “Ne lanet insanlar geziyor etrafta, biri bile sana denk geldiyse... Küçüktün çünkü, masumdun yani... Biri bir şekilde bundan yararlandıysa...” Aniden sustu ve tekmesini sertçe koltuğun ayağına geçirdi. “Savunmasız kalmış gözlerin geliyor aklıma, çıldırıyorum!”

Savunmasız kalan sadece gözlerim değildi. Bedenim, kalbim, ruhum... “Ben yetimim Hazer,” dedim, bunu onun gerçekle yüzleşmesi için söylemiştim. “Hayatımın birçok anında savunmasız kaldım.”

“Birinin, birilerinin sana kol kanat germesi gerekiyordu,” dedi hışımla bana dönerek. Elbisemin eteğini avcumun içine alarak anın huzursuzluğuyla kararmış gözlerine baktım. “Herkes kötü olmak zorunda değil. Senin de karşına iyi biri çıkmıştır değil mi?”

“Sen çıktın,” dedim hiç düşünmeden.

Yüreğine bir ateş düşmüş gibi ilerleyen birkaç saniye boyunca bana bakakaldı. “Ama benden önce... karşına çıkan herkes mi kötüydü? Olmalıydı. Sen çok iyisin; melek gibi, kelebek gibisin sen.”

“Herkes kötüydü,” dedim inkâr etmeden, gözyaşlarımın ardından onun gölgede kalan yüzünü izleyerek. “Kimse çıkıp kol kanat germedi.” Dudakım hüznle kıvrıldı. “Daha çok kanatlarımı kırdılar.”

“Ama ben sana baktığımda hâlâ bir melek görüyorum,” dedi halsiz bir adım atarak. “Koşuyorsun, uçuyorsun, dans edip süzülüyorsun... Yaşamayı seviyorsun.”

Elimi kaldırıp bir çırpıda gözyaşlarımı sildiğimde ıslak görüşüm temizlendiği için yüzünü daha net görebildim. “Çünkü yaşamım kanatlarımı kıran o insanlar sayesinde başlamadı, onlar istedi diye de bitecek değil.”

Gözlerinin içinde fırtınalar koptu ama bizim duygularımız bu fırtınalardan daha güçlüydü. Sol elinin yumruk olup kapanmasını, bana doğru birkaç halsiz adım daha atmasını izledim.

“Kim onlar?” diye sordu. Sesindeki öfke karnımdaki kelebekleri tokatlamış gibi hissettirdi. “Bana isim ver tamam mı? Bana de ki bunlar yaptı Hazer. Şunlar şunlar şunu yaptı de. Susma işte susma!”

“Bari sen bana bir şeyi dayatma,” dedim soluklarım hız kazanırken. “Bari sen beni konuşmam veya konuşmamam için zorlama. Seni üzüyorsam kusura bakma ama bırak da yüreğim hazır hissettiğinde konuşayım seninle! Gelip yüzüme karşı susma diye bağırman konuşma isteğimi getirmiyor.”

Çıkışım karşısında gözlerinde bir kırılma oldu ve cümlelerimle hangi duygusunu incittiğimi düşündüm. Kafasını aşağı yukarı sallayarak geriye bir adım atıp aramıza mesafe koydu. “Pekâlâ, sus o zaman Mila. Korktuğun her neyse ona yenil. İmrenilesi bir gücün olduğunu düşünüyorum ama belki de korkaksın...”

“Korkmuyorum!” diye bağırardım bir anda ve sitemli şekilde onu gösterdim. “Beni kıskırtıp konuşmamı sağlamaya çalışman çok basit bir numara.”

Dilini dişlerinin arasına alarak gözlerini yumdu ve siyah boyalı ayak-kabıllarının üzerinde dönerek bana sırt çevirdi. Halsiz birkaç adım atarak az önce kalktığım kırmızı koltuğa yürüdü. Koltuğa oturup dirseklerini dizlerine yaslayıp yüzünü avuçlarının içine aldığı anda ne kadar hüznün olduğunu düşündüm. “Utanmasam çocuk gibi oturup şurada ağlayacağım Mila! N’olur söylesen? Ha, n’olur?”

“Yüreğin yerle bir olur.”

Yerle bir olmak... Daha önce olmuş aslında; sevilmediğinde, kardeşi öldüğünde, babası onu kovduğunda, oturup yıldızları yalnız izlediği öyle bir gecede... Şimdi bir daha yerle bir edebilir miyim? Hazır değilim işte,

kırmaktan korkuyorum. Elini yüzünden çekip kravatına götürdü ve bir çırpıda çekip çıkardı.

“Şu gömleğin düğmeleri... boğazıma iliklenmiş gibi.”

Bir şeyleri anladı ya da hissetti. Bu yüzden düğüm düğüm oldu boğazı.

Neyi ne kadar anladığını bilmiyordum ama ben her şeyi anlatana kadar hiçbir şeyi tamamen anlamayacağı belliydi. Sesimi yükselttiğim, bana anlattığı sırları karşısında ona hırçın davrandığım için pişmanlık duydum ve tek ayağımın üzerinde sekerek yanına ilerledim. Hazer başını çevirdiğinde gözlerinde hâlâ söylemem için ısrar eden bir ifade vardı. Önünde durarak ellerimi omuzlarına yasladım. Eli, düşmemem için beni belimden kavradığında gözlerinde hâlâ bir ümit taşıdığını gördüm. Üzülmesini istemiyordum, bu yüzden espri yaptım. “İstersen gömleğinin düğmelerini açabilirim?”

Hazer’in yüzündeki o saf ısırap sarsıldı ve içini çekerek diğer elini de belimin yanına götürdü. Beni sıkıca tutarak çöktü ve alnını karnıma yaslararken, “O günleri iple çekiyorum,” dedi. Sesi sıkıntılıydı ama espri-me cevap verdiği için biraz mutlu hissettim. “Yani, üstümü çıkardığın günleri...”

Omuzlarındaki ellerimi saçlarına karıştırarak koyu tutamları yavaşça okşadım. “Ben onu kastetmemiştim, espri yapmaya çalıştım!”

“Basbayağı gömlek düğmelerimi çözmekten bahsettin, ben anlamam ötesini berisini...”

“Ama mi amor,” diye sızlandım.

Başıyla karnımı eşileyip elbisemin üzerinden karnımı ısırdı.

“Karnın çok hoşuma gidiyor. Başımı yasladığımda... bazı hayaller kuruyorum.”

“Yaa,” dedim tüm çatışmalarımızı arkamızda bırakırken. “Hayallerinden bahsetmek ister misin?”

“Bahsettım,” dedi sadece ama sanki bu kelimenin içinde yaşanması mümkünken yaşanmamış bir şey vardı.

Az önceki soğuk havanın dağılmasından duyduğum mutlulukla uzanıp gözlerimi temizledim. “Bahsettin mi? Ben hiç hatırlamıyorum. Mahcup oldum bak şu an...”

“Açık açık sana *bak, bu hayalim, demedim.* Ama... hayalimdi işte, hâlâ da öyle.”

Neyden bahsettiğini anlamak için birkaç dakika düşündüm. O sırada Hazer yüzünü sürterek karnından kaldırdı ve amber gözlerini bana doğrulttu.

"Hayallerini gerçekleştirmeyi çok isterim," dedim.

Kederi gözlerinin derinliğine gömüldü ve başka, masumiyet kadar temiz bir duygu gözlerine serildi. "Dünyanın en mutlu adamı olurum," dedi samimi sesle.

"Yaa..." dedim ve utandığım için elimle kafasına bastırıp yüzünü karnıma gömdüğümde Hazer'in gülüşü âdeta boğuklaştı.

"Benden hızlısın," diye takıldı bana, sesi hâlâ düşünceliydi.

Ne diyeceğimi bilemedim, sanırım Hazer de tekrar o kötü ihtimalleri düşündü. Düşündüklerinin sadece ihtimal olarak kalmasını isterdim ama her biri gerçektir. *O vitrin paramparça, camlar toz duman, kıyafetler hiçbir bedende huzurlu değil.*

Ama hayır, duygularıma haksızlık edemezdim; Hazer'in yanında çok huzurluydum.

"Yoruldu ayakta," dedi Hazer Han saniyeler sonra. Ellerim saçlarından aşağı, nemli ensesini okşayarak indi ve omuzlarına tutundu. Hazer doğrulduğunda ayaklarımı yerden keserek beni kucakladı ve yüzlerimiz yakınlaştığında aklımın ucundan geçmeyen bir şeyi fısıldadı. "Sen var ya sen... Toz duman etmişsin beni kızım."

Yutkunup gözlerimi boynuna kaydırıp ve mutluluktan yudum yudum içtiğimi hissederek ona kocaman sarılmak istedim. Bunun yerine kolumu boynuna dolayarak beni atölyeden çıkarırken yüzünü izledim. Hâlâ huzursuzdu, üstüme gelmeyi bırakmıştı ama kafasının içinde bunu düşünüp duracaktı. Daha önce bir erkeğe kıyamadığım olmamıştı, bir erkeğin kirpiği titrediğinde kalbimin titrediği de olmamıştı ama o Hazer'di.

Ben var ya Hazer'e çok fena...

"Âşırıksın, âşırıksın..."

Kerem'in sesini duyduğumda gözlerimi Hazer'in boynundan kaldırdım ve sokak kapısında duran Kerem'e baktım. Kapıyı açmış bize bakıyor, bir şarkı söylüyordu.

"Sen âşırıksın arkadaş..."

"Ne diyon la?"

* Atilla Kaya, *Tavernada Virtuöz* 89, "Sen Âşırıksın Arkadaş"

"Hiiiç," dedi Kerem, biz sokak kapısına yaklaştığımızda. Apaçık sırıyordu. "Sizi görünce bu şarkı geldi aklıma nedense."

Hazer kapının önünde durup ters ters Kerem'e baktı. "İkramiyeyi geri çekiyorum, vazgeçtim." Ve içeri girip kapıyı donakalan Kerem'in suratına kapattı.

"Nasıl ya?" Kerem hayretler içinde konuştu. "İkramiye, paralar... Bir espri uğruna gitti mi hepsi?" Kapıya kafa attı. "Madem gitti ikramiye... Âşırıksın, âşırıksın..."

Hazer kükredi. "La oğlum!"

Ardından sesler kesildi ve bahçede uzaklaşan adım sesleri duyuldu. Hazer beni koltuğa bırakırken dudaklarımı kıvırmakla yetindim. Kerem gerçekten komik, Hazer daha agresif biriydi ve birbirleriyle zıtlaşmaları komik olabiliyordu. "İkramiyeyi geri çekme," diye rica ettim ona, gözlerine bakarak. "Ne kadar mutlu olmuştu."

"Çekmeyeceğim zaten," dedi, doğrulup hemen çaprazımdaki koltuğa otururken. Topuklarımı yere yaslayarak elbisemin eteğini çekerken Hazer de gömleğinin kollarını indiriyordu. "Rahat bıraksın bizi diye yaptım, zaten ikramiyesini çoktan hesabına yatırdım."

Elbette şakaydı, bunu anlamadığım için kendime kızdım. Dizlerimiz birbirine belli belirsiz değiyordu ve ayrı koltuklarda otursak da sanki çok yakındık. Hazer de birkaç kez yutkunarak ellerini gömleğinden indirdi ve yavaşça dizlerimin üzerine koydu. "Seni... doğrudan odamıza mı çıkarıyordum?" diye sordu fısıltıyla.

Onun odası, yatağı... "Henüz uykum gelmedi."

Başını yavaşça sallarken bana biraz daha yaklaştı. "Şirketteyken yemek yedin ama acıktıysan senin için hemen bir şeyler hazırlarım. Aç kalma sakın."

Teşekkür eder gibi gülümsedim. "Aç değilim hayatım."

"Hımm," diyerek eteğimin üzerinden dizlerimi nazikçe okşadı. "Ne yapmak istersin o zaman?"

Gözlerimi indirip dizlerime baktım ve iri ellerinin neredeyse dizlerimi tamamen örttüğünü gördüm. Elinin baskısıyla lila elbisemin eteği biraz yukarıya çıkmıştı ama dokunuşu rahatsız edici değil, aksine tamamlayıcıydı. "Bilmem ki," dedim. Gerçekten bilmiyordum. "Aslında ben bu geceyi Gazel'le, evde geçirmek istedim. En son konuştuğumda sahaftaydı, eve geçmiş olmalı. Yalnız kalmaktan korkuyor Hazer."

“Belki kendisine gelebilmek için bu yalnızlığı tatmalı,” dedi düşüncei bir sesle. “En başından beri ona asla sert çıkışmadın, belki bundan da yüz bulmuş olabilir. Bırak, sensizliği de görüp biraz korksun, yanlış şeyler yapmasın. *Mila bile bana sırtını döndü, ben ne yapıyorum?*” deyip kendini sorgulasın.”

“O benim bir tanem, canımın köşesi... Ne yaparsa yapsın yalnızlığa terk edemem.”

İçini çekti. “Tamam, arayıp sor; nasılmış, öğren.”

Hep yaptığım gibi alışkanlıktan parmağımı ısırdım. “Çantam atölyede kaldı.”

Hazer ellerini dizlerimden çekti ve parmağıma götürüp işaretparmağımı dişlerimin arasından çekti. “Alırım,” dedi ve daha önce bir kez yaptığı şeyi yaparak ıslak parmağıma ani bir öpücük kondurdu.

Elimi hızla geriye çektim. “Han!”

Dudağındaki ıslaklığı elinin tersiyle silerek doğruldu. “Ödeşelim dersin parmağımı ısırabilirsin?”

Eteğimi düzelterek elimin tersiyle *kaybol* gibisinden bir hareket yaptım. Kapıyı aralık bırakıp evden çıktığında elimi ağzıma kapatarak kıkır kıkır güldüm. Onun yanındayken son gününü yaşayan bir kelebek gibi hissediyordum. Sanki o kelebek olup Tanrı’dan bir şey istemiştim, o da bana Hazer’i vermişti. *Yarına kadar çok mutluluk vardı sanki.*

Çantamla döndüğünde teşekkürümü iletip telefonumu çıkardım ve Hazer mutfağa ilerlerken Gazel’i aradım. İlk aramamda açmadı, bir kez daha aradığımda uyku sersemi yanıt verdi. Evde olduğunu, sahafta yorulduğu için duş alıp uyuyakaldığından bahsetti. Ona Hazer’in yanında olduğumu, beni merak etmemesini söyledim. Behram konusunu hiç açmadım, normal bir şekilde konuştuk. İlaçlarımı almam gerektiğini yoksa ağrılarımın başlayabileceğini söylediğinde, *Hazer sarılınca geçer*, diyemedim.

Telefonu kapattığımızda içim biraz rahatladı. Çok gergin günler ve geceler geçiriyordum. Daha yarım saat önce Hazer’le tartışmışken şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Sessizce tartışmamızın üzerini kapatmıştık.

Hazer’in sırtı bana doğru dönük vaziyette tezgâhın üzerinde bir şeylerle ilgilendiğini gördüm. Gömleğinin kollarını tekrar yukarı sıvamıştı ve saçları benim yüzümden dağılmıştı. Bacaklarımı, elimin de yardımıyla

kaldırdım ve uzanarak sırtımı koltuğun minderine yasladım. Bu koltukların geniş ve rahat olmasını seviyordum.

Saçımı parmağımın arasına kıvrarak Hazer'i, vücudunu, saçlarını izledim. O bana yapılan en güzel iyiliklerden biriydi. Görünümüyle ve elmas kalbiyle.

Arkasını döndüğünde uzanıp çoraplarımı çıkardım ve kenara bırakarak koltuğun kolundaki ince battaniyeyi kendime çektim. Koltukta iyice kenara kayıp Hazer için yer açtığımda kendisi de bakış açımın girdi ve elinde iki siyah kupa olduğunu gördüm. Hafifçe eğilip kupalardan birini bana uzatırken, "Sıcak çikolata," dedi.

"Çok teşekkür ederim Hazer." Hevesle kupayı elinden çektim ve sıcaklığına hazırlıklı olsam da elimdeki ısıyla yüzümü hafifçe buruşturdum. Hazer de kendi kupasıyla çaprazımdaki koltuğa ilerlemek için hareket geçtiğinde elinden tuttum. "Senin için yanımda yer açtım. Gel, buraya otur."

Hazer'in sadece bununla bile mutlu olduğunu hissettim ve onu mutlu etmek kalp atışlarımı hızlandırdı. Heyecanla başını sallayıp eğildi ve yanımdaki boş alana oturarak bacaklarını benim gibi uzattı. Battaniyeyi onunla paylaşırken, "Üşümesin erkek arkadaşım," dedim gülümseyerek.

Bir anda göğsünün üzerinde oyalanan parmaklarımı tuttu, hiçbir şey demeden kalbinin üzerine bastırdı. Elimi çektiğimde Hazer'in bana derin derin baktığını görerek o derinlikte boğulmamak adına bakışlarımı kaçırdım ve sırtımı tamamen koltuğa yaslayarak kupamı sıkıca tuttum. Han hiçbir şey söylemeden elini başıma koydu ve beni usulca omzuna yatırdı. Bunu bekliyormuş gibi derin bir nefes alıp yanağımı o güzel yere yerleştirdim ve kokusunu içime çektim.

"Beni mi kokluyorsun sen?"

"Evet."

Hazer kupasını sehpaya bıraktı ve kumandaya uzanarak televizyonu açtı. Kupamı dudağıma kaldırıp sıcak çikolatamdan yudumlar aldım ve çikolata tadının gerçekliğiyle büyülendim. Ekranda çeşit çeşit dizi ve film çıktığında Han hiç oyalanmadan bir diziye tıkladı. Dizinin açıklamasını okumaya fırsatım kalmadan jeneriği ekrana düştü ve Hazer kumandayı kenara bıraktı.

"En sevdiğim diziden bahsetmiştim, buydu."

"Çiftlikte izleyecektik." İlgiyle ekranı izledim. "İsmi ne?"

“11.22.63.”

“Mi amor... bu bir tarih.”

“Hadi canım,” diyerek takıldı.

Yanağımla omzunu eşeledim ve sıcak çikolatamı iştahla yudumlarken Hazer elini battaniyenin altına sokup karnıma koydu ve çenesini başıma yaslayarak gözlerini ekrana dikti. Ben de onun gibi gözlerimi çevirip ekrana baktığımda, “İngilizce öğretmeni olan Jake’in, Kennedy suikastını durdurmak için zamanda geriye gitme öyküsü,” dedi ben ilgiyle ekranı izlerken. “Suikastı durdurmaya çalışırken bir kadına âşık oluveriyor. Tabii Sadie de ona âşık oluyor. Güzel bir maceraları var. Senin de hoşuna gideceğinden eminim.”

“İzleyelim o zaman,” dedim ve kupamı ellerimde sıkıca tutarak gözlerimle ekranı takip ettim. Kırık bacağım şu an rahattı ve diğer ayağımla da Hazer’in pantolonunu çekiştiriyordum. Eli karnımın üzerinde yavaşça dolaşırken kalp atışlarımıza televizyonun sesi de eklendi. Hazer kupasını bırakmış, ellerini benimle oyalıyordu.

“Neden sürekli parmağını ısırıyorsun?”

Hazer’in kısık sesli sorusuyla dakikalar sonra kendime geldim ve parmağımı ısırığımı fark ederek elimi derhal ağzımdan çektim. Maalesef ki farkında olmadan bunu yapıyordum. “Küçükken...” dedim, konunun yine buraya gelmesinden rahatsız olarak. “...biri beni korkuttuğunda yapardım bu hareketi. Ya da biri canımı acıttığında... bağırmamak için elimi ısırırdım.”

Saçlarımı ve karnımı okşayan elleri aynı anda durdu ve ardından bunun telafisini yapar gibi beni daha sıkıca sararak boynunun altına, göğsüne bastırdı. Gömleğinin kumaşı ince olduğu için doğrudan çıplak tenine dokunuyormuş gibi hissettim ve bu ayıbımla gözlerimi omzuna diktim. Yüzü başımın üzerinde kalıyordu ama boynunun gerildiğini görebiliyordum. *Canı acıdı.*

“Gülmek istediğinde, canın acıdığında, kızdığında, öfkelendiğinde... Sesini istediğin kadar yükseltip bağırabilir veya kahkaha atabilirsin,” diye fısıldadı. Onun yanındayken biriktirdiğim mutlulukların yanında böyle hüznü dolu anlar da vardı. “Şimdi anlıyorum nedenini, üzmüşler bebeğimi...”

* Stephen King’in 22/11/63 adlı romanından esinlenerek çekilen bilimkurgu ve gerilim türündeki mini dizi. (ed.n.)

Keşke sen anlamamış olsan, ben de yaşamamış.

Gece rüyamda babamı gördüm. Ölmesine rağmen açık kalan gözlerine bakıp ipten sarkan soğuk bedenine sarıldım. Küçüktüm rüyamda, uyandığımda büyüdüm. Hayatımda her şeyi unutabilirim, çok zor gelse de o tacizi bile belki unutabilirim ama babamın açık kalmış o gözlerini ne yapsam yapayım unutamıyorum.

Gece rüyamda babamı gördükten sonra titreyerek uyanmış, Hazer'in omzunda sessiz sabahı dinlemiştim. Benden çok sonra Hazer de uyanmıştı. Koltukta yattığımızdan kaynaklı beli ağrıyordu ama gözlerini açıp beni gördüğünde öyle güzel ve kendini kaptırmış halde gülümsemişti ki... "Her sabah seninle uyanmam lazım," demişti bana.

Kahvaltı sırasında Kerem koşarak eve girmiş, ikramiyesini almanın mutluluğuyla hiç beklemediği anda Hazer'in yanaklarına öpücükler bırakmıştı.

Kerem'i görünce Fıstık, "Pis Fenerli," diye bağırıyordu.

Kahvaltımız bittiğinde Hazer masayı kaldırmış, bana nasıl bir manzara sunduğundan habersizce ısıklık çalarak bulaşıkları makineye dizmeye başlamıştı. Ev işi yapmakla alakalı sorunları yoktu, tamamen düzen insanıydı. Ceketini sandalyeye bırakmış, gömlek kollarını kıvrımış, kendi sıkıdığı portakal suyunu içmem için ısrar etmişti. Portakal suyum biterken Hazer'in ensesini kaşıyarak bana döndüğünü gördüm ve içimi çektim.

"Ne bu iç çekişler," diyerek yanıma yürüdü ve önümde durduğunda omzumda duran dalgalı saçlarımı kibarca arkaya attı. Bir eksiklik varmış gibi kaşlarını çatı. "Kurdelen nerede?"

Çıplak ayağımla bacağına vurdum. "Çaldın ya."

"Kurdelelerin, saçların ve boynun gibi kokuyor," dedi sesi de bakışları da derinlik kazanırken. "Neme lazım, belki bir gün... saçların yanımda olmadığına lazım olurlar bana."

Bir anda huzurum bozuldu ve dudaklarım büküldü. "Öyle deme mi amor," dedim sitemkâr bir şekilde. "Ben hep buradayım. Doğal olarak saçlarım da."

"Akşam eve geldiğimde yanımda olmayacaksın," dedi bir çocuk gibi mızırdanarak.

“Benden bir tane daha olsa keşke,” diyerek espri yapmaya çalıştım.

Elini koluma indirdi. “Senden bir tane daha yapalım o zaman.”

Bu cümlemin ağırlığı altında ezildiğimi hissederek donakaldım ve ardından utanarak bakışlarımı kaçırdım. Kan yanaklarıma pompalanmıştı. Hızla elini kolumdan çekip benden uzaklaştı ve titreyen eliyle su bardağına uzandı. Suyu kana kana içerken ben de başımı öne eğerek bu anlamlı cümlemin etkisinin geçmesini bekledim.

Bir an sonra, “Çok ciddiymdim,” dedi ve tezgâhın arkasından çıkıp saniyeler içinde gözden kayboldu.

Onun merdivenleri çıktığını anladığımda ellerimi tezgâha yaslayarak derin nefesler aldım. Kurduğu cümle ve bahsettiği ciddiyet çok anlamlı, gerçekti. Uzanıp onun yarım bıraktığı suyu kendime çektim ve ben de kana kana içtim.

Hazer bir süre yanıma inmedi, ben de yerimden kalkamadım. Sakinleşmeyi bekledim ve kalbim sürpriz yapar gibi hızlı hızlı atarken adım seslerini duydum. Omuzlarımı dikleştirirken Hazer bakış açımaya girdi. Gri ceketini giymişti ve yine muazzam görünüyordu. Başımı çevirdiğimde göz göze geldik ve ısı karnımdan tüm vücuduma yayılırken Hazer’in de yanakları kızardı.

“Gazel sahafta çalışıyor madem, eve gidip tek oturma,” dedi bakışlarını çocuk gibi kaçıırken. “Kerem burada kalsın, bir ihtiyacın olduğunda seslenirsin.”

“Diziye devam ederim,” dedim kısık bir sesle.

Ensesini kaşıdı. “Tamam.”

Rahatsız olmuş gibi kravatını çekiştirdiğinde onu baştan aşağı süzerek, “Gri?” dedim.

Göz kırptı. “Manitam epey seviyor.”

Gülümsedim. “Ankara’da büyümemene rağmen Ankara ağızıyla konuşuyorsun,” dedim.

Bana doğru bir adım attığında, “Ailem beni Ankara’daki erkek öğrenci yurduna postalamıştı,” dedi kısa ve öz şekilde.

Bu yeni bilgiyi hazmetmek için gözlerine bakarken alayının altında yatan o incinmiş duygularını fark ettim. İstenmemek onu o kadar üzmüştü ki bunun üzerini alaylı tavrıyla örtmezse bir şekilde dışavurmaktan korkuyor gibiydi.

“O yüzden bu Ankaralı hallerin,” diye gülümsedim, düşündüğü kötü şeylerden uzaklaşmasını ümit ederek. Utanmış görünerek bakışlarını kaçırdı ama bana yaklaşmayı bırakmadı. Önümde durduğunda titreyen ellerimi uzatıp ceketinin düğmesini ilikledim. Parmaklarım titrediği için bunu yapmak zaman aldı ve Hazer bunu komik bulmuş olmalıydı ki büyük altından sırttı. Ayağımla bacağına vurdum.

“Sırıtıyorsun!”

“Hayır, sırtıtmıyorum.”

Gözlerimi kısarak ellerimi göğsünün biraz altına yasladım. “Sırttın. Dişlerini gördüm.”

“Aynen. Seni ısırarak istiyorlar, onu da gördün mü?” diyerek dilini alt dudağında gezdirdi.

Ellerimi kucağıma indirip ayağımla bacağından çektim ve gülümsememi dudağımın kenarına sakladım. Bu tarz şeyleri Gazel’le konuşurken bile rahatsız olurdum ama şimdi sadece gülümsüyordum.

“Balerinim?”

“Bana bir süredir böyle hitap etmiyordun,” dedim buruk şekilde. “Arık dans edemediğim için mi?”

“Mila!” Gözlerinin içine harap bir duygu yerleşti. “Biz seninle... hep dans ediyoruz.”

Duygu yoğunluğuyla gülümsedim. “Şarkımız çaldığı sürece dans edeceğiz.”

“Evet Mila, evet güzelim.” İçini çekti ve gözlerime dolan yaşlar akmayıp azalmaya başlayınca Hazer’in yanakları hafifçe kızardı. “Şey... Gitmeden önce seni bir kere öpebilir miyim?”

“Dudaktan mı?” diye soruverdim gözlerimi kocaman açarak.

Duraksadı ve bakışları gözlerimden sıyrılıp dudağıma indiğinde göğsümde bir duygu gerinerek ayağa kalktı. Bakışları yırtıcıydı ve derimde yabancı bir duygu oluşturmuştu. Kaşlarını çatarak yutkunurken âdemelmesi bir kez daha titredi.

“Yanağından.”

Ne beklediğimi bilmiyordum ama biraz rahatlamış, biraz da hayal kırıklığına uğramış gibi hissettim. Aniden sorunca aklıma öpücükleri gelivermişti. Dudaklarımda bir karıncalanma hissederek başımı salladığımda Hazer bakışlarını tekrar gözlerime çıkararak yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Yanağımı çevirerek öpücüğünü beklerken sıcak dudakları elmacıkkemiğimin biraz altına yerleşti ve iştahlı, istekli bir öpücük bıraktı.

“Hoşça kal,” diye fisıldadı uzaklaşırken.

Elimi yanağıma götürdüm. “Kaldım bile.”

Evden ayrıldığında sehpanın üzerinde dönerek ayağa kalkmadan bir mutluluk dansı yaptım. Değneğim hemen tezgâha yaslıydı, onu alıp salona geçer, koltuğa oturdum. Dışlerimi fırçalamam gerekiyordu ama banyoya çıkma zahmetine şu an giremezdim. Değneğimi kavradım ve ayağa kalkıp birkaç dakika içinde salona geçtim. O sırada gördüm sehpadaki ilaçlarımı. Benim evimdeydiler, ne ara buraya gelmişlerdi? Ah, Kerem’i gönderip aldırış olmalıydı Hazer.

Merhemi çıplak kollarıma sürdüm ve izlerin kaybolmaya başladığını görerek mutlu oldum. Hazer koluma bakıp izleri gördüğünde bir süre donuklaşıyor, durgunlaşıyor, yumruklarını sıkıyordu. Geceleri kollarımı nazikçe okşadığını hatırlıyordum. *Hepsini öpmeyi istediğini söylediğini de.*

Kerem üzerinde siyah bir gömlekle bahçeden geldiğinde elleri toz toprak içindeydi. Aşağıda bir müstemilat vardı ama onun nerede yaşadığını anlamıyordum. Gece gündüz fark etmeksizin hep hazırda bekliyor gibiydi. İçeri girip beni gördüğünde ona içtenlikle gülümsedim. “Merhaba arkadaşım.”

Kerem beni selamlamak namına gülümsedi ama gülüşü neşeli, keyifli değildi. “Merhaba Safirciğim.”

Bu neşesizliği hüsrana uğramama sebep oldu. “İyi misin Kerem?” Kafasını iki yana salladı. “Bir problem mi var? Paylaşmak ister misin?”

“Ben...” Yaklaşıp salona geçti ve karşımdaki deri koltuğa yerleşerek toz toprak içinde kalmış ellerine baktı. “Leyla’yı aramıştım. Kuzeni çıktı telefona. Müjgan mıdır nedir! ‘Leyla seninle görüşmek istemiyor,’ dedi. Üstelik başkasıyla görüşüyormuş.”

Söylediklerine o kadar hazırlıksız yakalandım ki ağzımın açılmasına engel olamadım. “Müjgan atmıştır kafasından,” dedim duyduğum ani sinirle. “Leyla’yla konuşmadın sonuçta değil mi? Müjgan birlikte olduğunuzu bildiği için böyle palavra sıkmıştır. Hem sen söylemiştin, Leyla da sana karşı boş değil.”

Kerem gözlerime dikkatle baktı ve belli belirsiz gülümsedi. “Öyledir değil mi? Sallamıştır o yılan değil mi?”

Benzetmesine kıkırdadım ve hemen sonra gülmemi kesecek oldum ki

Hazer'in söylediğini hatırladım. *Sesini istediğin kadar yükseltip kakkahaatabilirsin.* Bu yüzden özgürce kıkırdamaya devam ettim. "Elbet öyledir. Bir daha ara Leyla'yı."

Kerem'in huzursuzluğu bir nebze olsun dağıldı. "Ah Leyla," dedi dolu dolu bir iç çekerek. "Önlüklü kekim..."

Kendimi tutamayarak bir daha kıkırdadığımda Kerem bana göz kırptı ve ardından gözleri sinsi şekilde kısıldı. "Şu Müjgan'a doğru düzgün bir ders vermek lazım aslında."

"Polisler ilgileniyor," dedim gözlerimi bacağıma kaydırarak.

"Hazer Bey maddi ve manevi tazminat davası da açtı," dedi düşünceli şekilde. "Donuna kadar alır umarım."

Hoşnut olmamış bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. "Ben onların parasına dokunmam."

Kerem koltuktan kalktı. "Hazer Bey'in başka fikirler vardır."

Aklında tam olarak ne olduğunu bilemezdim ama öç almayı sevdiğini belirtmişti. Kerem ellerini yıkamak için alt kata indi ve birkaç dakika sonra döndüğünde mutfığa geçti. Televizyon izlerken kucağıma bir cips paketi düştü. Peynirli cipsi.

"Teşekkür ederim," dedim Kerem'e, o bir bardak meyve suyunu seh-paya bırakırken.

"Afiyet olsun Safirciğim." Doğrularak cebinden telefonunu çıkardı. "Ben bir Leyla'yı arayayım."

Cips paketini açtım. "Sonra gel de beraber dizi izleyelim."

Kerem kıs kıs güldü. "Hazer Bey'e de dizi izlerken fotoğrafımızı atalım, kudursun Ankara keçisi."

O gözden kaybolana kadar gülümsedim ve cipsi yerken televizyonu izlemeye devam ettim. Bir süre boyunca ilgiyle ekranı izledim ve Hazer'e hak vermeden edemedim; dizi gerçekten çok hoştu ama finalini Hazer'le izlemek istiyordum. Altıncı bölüme geçerken çaldığını duyarak koltuğun kenarındaki telefonuma uzandım.

Ben daha sesimi çıkaramadan Gazel heyecanlı, korku dolu şekilde adımı bağırdı ve o an neye uğradığımı şaşırdım. Hıçkırığının sesi geldi.

"Safir! Safir, oradasın değil mi? Galip sahafa giderken yolumu kesti, arabaya tıkıp eve getirdi beni! Odaya atıp üzerime kilidi vurdu. Çıldır-mış gibi bağırıp duruyor, sarhoş da zaten! Çok özür dilerim, sürekli bu

saçmalıklarla meşgul ediyorum seni ama çok korkuyorum Safır!” Arkadan birtakım kırımla sesleri geliyordu. “Evi başımıza yıkacak!”

“Dur dur, ağlama.” Yerimden doğrulmaya çalıştım ama bacağım kırık olduğu için sadece sırtımı koltuktan kaldırdırdım. “Tabii ki beni araya-caktın! Ben şimdi polisi arayacağım, adresi vereceğim! Korkma, ben de hemen geleceğim!”

“Polisi aradım ama çok korktuğum için seni de aradım. Özür dilerim, sen bu haldeyken şu uğraştırdığım şeylere bak!” Fısıldıyordu, Galip’in kendisini duymaması için böyle yaptığını düşündüm.

“Saçmalama,” diyerek onu azarladım. “Lütfen biz gelene kadar kendini korumaya bak!”

Gözyaşlarının yüzünden aktığını görür gibi oldum. “Safır... tadını kaçırdığım için affet beni.”

“Senin tadın kaçmışken benimkinin ne önemi kalır zaten.”

“Ta... tamam, bekliyorum.”

Ona dikkatli olması gerektiğini bir daha söyledikten sonra telefonu kapattım ve doğrusunu yanlışını düşünmeden Hazer’in telefonunu çevirdim. Telefon çalarken Kerem’e seslendim.

Kerem’in adım seslerini aşıp zeminde duyarken telefon ikinci çalıştı açıldı ve Hazer benden önce, tatlı bir sesle konuştu. “Mila, ben de birazdan seni aramayı...”

“Galip, Gazel’i kaçırmış.” Bu cümle ağzımdan tek seferde çıktı ve aynı anda Hazer suspus oldu. “Bir süre önce beraber yaşadıkları eve götürmüş, kilitlemiş! Ağlıyordu Hazer, çok savunmasız kalmış. Yardım edelim lütfen!”

“İlgileneceğim.” Hazer kendini çabuk toplamış gibiydi. “Sen evden ayrılma. O şekilde hiçbir yere gidemezsin.”

Bacağım kırık olduğu için endişe ediyorlardı ama kalamazdım. “Lo siento mi amor,” diyerek telefonu kabaca suratına kapattım.

Telefonu cebime koyarken Kerem merdivenleri çıktı ve telaş içinde bakış açımı girdi. “Safır?” dedi yüzümdeki ifadeyi görerek.

“Taksi çağırır mısın?”

Kerem ağzını açacak oldu ama hızlı olması için başımı salladığımda hiçbir şey sormadan bir numara çevirdi. “Neler oluyor Safır?”

* (İsp.) Üzgünüm aşkım.

O, eve taksi çağırıp telefonu kapattığında telaş içinde her şeyi anlatmaya çalıştım. Kısa sürede taksi geldiğinde Kerem bana yardımcı oldu ve taksiye bindik. Arka koltukta Kerem'in yatıştırıcı kelimelerini dinleyerek, sakinleşmeye çalışarak o eve varmayı bekledim. Onu aramak istedim ama telefon sesinin Galip'in dikkatini çekmesini istemediğim için ondan bir arama bekledim. Galip zıvanadan çıkmıştı, ona bir şey yapma ihtimali beni gözyaşlarına boğuyordu. Gazel'in psikolojisi zaten kötüydü, bir de bunları yaşayıp daha da dipte hissetmesinden korkuyordum.

Taksi köşeyi döndüğünde camdan dışarı baktım. İki katlı villanın önünde Hazer'le Behram vardı. Taksi yaklaşırken gözlerimi kocaman açıp yaşayacağımız felaketin ayak izlerini seçmeye çalıştım. Polisler evin kapısında, kapıya vurduklarını görüyordum. Hazer'le Behram da kaldırımda ve Hazer ellerini Behram'ın göğsüne koymuş, içeri girmemesi için onu ikna etmeye çalışıyordu. Behram da ona bağıyor, ellerini savuşturmaya çalışıyordu. Taksi yavaşlayarak durduğunda Kerem ücreti ödedi ve ben kapıyı açarken Hazer'in bakışları bu tarafa döndü. Omuzları düştü. "Geldin de ne yapabileceksin? Niye yoruyorsun kendini Allah aşkına?"

Ben ağzımı açmadan Behram bu boşluktan faydalanarak atıldı ve bahçe kapısından girdi. Hazer önünden rüzgâr gibi geçen Behram'ın arkasından bakarken Kerem de kolumdan tutarak inmeme yardımcı oldu.

"Gazel'in yanına gideceğim," diyerek ilerlemek istediğimde Hazer yanıma kadar geldi ve beni vücuduna bastırıp sokak kapısına kadar götürdü. Sokak kapısı bakış açıma girdiğinde Behram'ın kapıya vurduğunu gördüm. Artık gerçekleri biliyordu ve Galip'e karşı sabırlı ya da saygılı olacağını sanmıyordum. İki polis memuru evin camlarından içeriye bakıyordu. Behram elini sertçe kapıya yapıştırdı. "Gazel? Gazel, beni duyuyor musun? Galip, aç şu kapıyı haysiyetsiz!"

Evin içinden sesler geliyordu, bağıyorlardı ama Gazel'in sesini tam seçememiştim.

Polis de seslendi. "Beyefendi, daha fazla zorluk çıkarmayın. Açın kapıyı!"

Can havliyle soluklar alıp verirken Hazer'in vücudunun da gerginlikten bir duvar kadar sertleştiğini hissettim. Gözlerim açılan kapıyla büyüdü. Behram vücudunun ağırlığı sayesinde kapıyı açmayı başarmıştı ve kapının açılmasıyla bir an büyük sessizlik oluştu.

Olduğum yerden Gazel’le Galip’i görebiliyordum. Gazel yerdeydi, merdivenlerin önünde oturuyordu ve dudağından kan süzülüyordu. Galip’se ayakta, hemen onun önündeydi ve tamamen kendini kaybetmiş görünüyordu. Elleri yumruk halini almıştı, üzerindeki beyaz gömleğin üzerinde kan lekeleri vardı...

Bir an sonra Gazel hıçkırarak yerden kalkmaya çalıştı ve Behram benim takip edemediğim bir hızla Galip’in üzerine uçtu.

Kerem ısıklık çaldı. “O neydi be!”

Behram’ın ileri atılıp Galip’e saldırmasıyla Gazel çılgık atıp merdivene çıktı. Hırpalanmış, saçı başı dağılmıştı. Evin içiyse darmadağındı, yerde cam kırıkları vardı. Behram onu yakalarından tutmuşken Galip kendini kaybetmiş şekilde onu itmeye çalışıyordu.

“Sen kimsin?” diye bağırdı Galip, ellerini Behram’ın omuzlarına vurup onu iterken. “Niye her yerden çıkıyorsun lan? Gazel’le ne alakan var?”

“Kocasıyım!” diye bağırdı Behram. Galip az önceki itişmede yere düşmüştü ve Behram yukarıdan üzerine eğilmişti. Gazel başını kaldırıp Behram’a baktı ve kanlı elleriyle yanaklarını silerken gözleri bir duyguyla parladı. *Sevgi gibi bir şeydi.* “Gazel’in kocasıyım ben! Karım o benim!”

“Ne kocası lan?” Galip’in yüzündeki ifadeyi göremesem de sesindeki hayreti fark ettim. Polis memurları Behram’ı omuzlarından tutarak çekmeye çalışıyordu. “Ne ara? Nasıl? Ben evlenecektim Gazel’le, biz yıllardır beraber...”

“Bunları duymak istediğimi mi sanıyorsun?” dedi Behram. “Bunların hiçbirini duymak istemiyorum. Duydun işte, ben Gazel’in kocasıyım! Bu da senin Gazel’i son görüşündü!”

Galip kendini kaybetmişti, bu şaşkınlık ona birkaç beden büyük gelmişti. Behram doğrularak onu ayağının ucuyla itti. Yönünü Gazel’e çevirdiğinde polis memurları da yerdeki Galip’e eğildiler. Galip bomboş gözlerle Gazel’e bakıyordu ve uzun süre bu gerçeği hazmedemeyecek gibiydi.

“Be... Behram...” Gazel’in sesiyle Behram gözlerini onun yüzünde, yaralanmış dudağında, dağılmış giysilerinde dolaştırdı ve canı yanmış gibi yüzünü buruşturarak dizinin üzerinde Gazel’in önünde eğildi. “Ona niye söylediniz? Onu niye çağırdınız?” diye hıçkırarak bize döndü Gazel. “Benden biraz daha soğusun diye mi?”

Ben daha kendimi açıklayacak bir cümle bulamadan, “Bilmesi gerekiyordu,” diye cevap verdi Hazer. “Ne de olsa kocan değil mi?”

Galip polislerle tartışırken Behram yere eğildi ve eliyle dudağına uzanarak sızan kanı silmeye çalıştı. Gazel'in sitemi dindi ve ürkek gözlerini Behram'a çevirerek yüzüne sanki... hasretle baktı. Behram kaşlarını çatmış, yoğun bir öfke içinde dudağından akan kanı silmeye çalışıyordu. Gazel dudaklarını aralandığında, "Konuşma," dedi Behram, zar zor duyabildiğim bir sesle. "Dudağın acıyacak, acımasın."

Gazel hıçkırıklara boğuldu. Behram cebinden çıkardığı peçeteyle Gazel'in akan gözyaşlarını, ardından dudağının kenarındaki yarayı temizledi. Gazel gözlerini yummuş, titreyerek kollarını kendine sarmıştı. Gazel onu göremediği için miydi bilmiyordum ama Behram ona o kadar yürekten, içten baktı ki bir an onu çekip sarılacağını sandım. Eli Gazel'in saçlarına gitti ama dokunmadan, titreyerek uzaklaştı.

"İmam efendiye 'bak sen.'" Galip'in sesi bir kez daha duyulduğunda Gazel gözlerini korkuyla açtı ve Behram'ın eli Gazel'in yarasında durdu. Polis memuru bir şeyler söyleyerek Galip'i sokak kapısına çeğiştirirken Galip tüm hıncı ve nefretiyle bas bas bağırdı. "İmamlar başkasının koy-nundan çıkmış kadınlarla evlenir miydi ya?"

Ölüm kadar soğuk, tüyler ürpertici sessizlik oluştu ve Gazel gözlerinin önünde utanca boğulup neredeyse un ufak oldu. Kıpırmızı kesildiğini, bakışlarını yere eğdiğini gördüm ve tam o an Behram yerinden fırladı. Arkasını döndüğü gibi yumruğunu Galip'in suratına gömdüğünde Galip küfrederek polisin kollarına yığıldı.

"Böyle yanlış tercihler yapması, en sonunda doğru insanı bulmasını sağlamıştır belki, ha? Sen kimsin ki onu ağzına malzeme yapıyorsun?"

"Yeter artık!" dedi polis memuru ve ardından Galip'i doğrultup dışarı sürükledi. "Takacağım ikinize de kelepçeyi."

Behram yumruklarını sıkarak gözlerini yumdu ve hemen ardından tekrar Gazel'in yanına eğildi. Gazel, yaşamının ve pişmanlıklarının hepimiz içinde konuşulmasından duyduğu utançla başını tamamen önüne eğmişti. Behram uzanıp yumuşakça Gazel'i kollarından tutup kalkmasına yardım ettiğinde Gazel daha fazla dayanamamış gibi büyük bir hıçkırıkla Behram'a sarıldı.

Kerem onları izlerken mırıldandı. "Balık burcuyum ama ben..."

Polis memuru, Galip'i tutarak yanımdan geçerken Galip kafasını kaldırıp kanlı suratını ekşitti ve bana bir canavar kadar korkunç şekilde

baktı. Gazel'e zorbalık etmesinin bende yarattığı öfkeyle, hiç yapmayacağım şekilde bağırdım. "Bok herif."

Bana doğru bir adım atacak oldu. "Sen var ya Safir..."

Hazer beni tutmaya devam ederek ona döndü. "Bir şey mi diyecek oldun?"

Durumun kızışmasından korktuğundan olsa gerek polis memuru Galip'i hızla arabaya çekti ve bu sırada bakışlarım tekrar ileri döndü. Hazer bakışlarını yüzüme çevirdi. "Sen az önce bok mu dedin?"

Dudaklarımı ısırıp ilk kez kabalığımın pişman olmadan omuzlarımı silkererek önüme döndüm. Behram'ın ellerini kaldırdığını ama ne yapacağını bilememiş gibi bocaladıktan sonra yeniden indirdiğini gördüm. Hazer hemen arkamda, diğer polis memuruyla bir şeyler konuşuyordu. Gazel'in şikâyet bildirmek için emniyete gelmesi gerektiğini, istiyorsak bizlerin de şikâyetçi olabileceğini söyledi memur. Galip hâlâ yerleştirildiği polis arabasından bağıyor, bu işin peşini bırakmayacağına dair tehditler savuruyor, hakaretler ediyordu. Gazel'e sarılmamaya çalıştığından Behram'ın buz kesen ellerinin çaresizlik içinde bocalamasını izledim.

Polis arabası uzaklaştığında etrafımızı derin bir sessizlik kapladı. Hazer, ben bir şey demeden beni hemen arkamızda duran kendi arabasına yaklaştırdı ve kapısı açık olan arka koltuğa oturttu. Bacaklarım açık kapıdan sarkıyor, kaldırımı değiyordu. Hazer doğrularak Kerem'e bir hareket yaptıktan sonra eğilerek yanaklarımdan tuttu. "İyi misin?"

Gözlerimi ona kaldırdığımda ikinci güneşi gözlerimi yaktı ve burnum sızladı. "Gazel'e sarılabilirsem iyi... olacağım."

Anlayışlı şekilde başını sallayarak yüzümü kuruladı. "Ağlama ama tamam mı?"

"Geliyorlar."

Kerem'in sesini duyduğumda bakışlarım evin kapısına düştü. Gazel hâlâ Behram'a yaslıydı ve eliyle yüzünü kurularak kaldırımı çıkıyordu. Bakışları beni bulduğunda elleri yüzünden düştü ve olduğu yerden fırlayıp bana doğru koşmaya başladı. Onun için kollarımı açtım ve Gazel'in vücudu, bildiğim o hissi bana tattırarak kucığıma düştüğünde kollarımı sıkıca boynuna dolayarak, "Çok şükür," dedim büyük bir rahatlamayla. "Çok şükür iyisin! Affet, gelemedim yanına bacağımla yüzünden! Dur, dur da ağzındaki yaraya bakayım..."

“Hayır, geldin sonuçta; üstelik bu halde,” dedi Gazel, yüzünü görebileceğim kadar benden uzaklaşıp darmadağın halde yüzüme bakarken. “Çok özür dilerim! Benim yüzümden uğraştığın şeylere bak, üstelik bu haldeyken...”

“Ölecek olsam da gelirdim,” dedikten sonra ona bir kez daha sarıldım. Diğer üç adam da bizi izliyordu, sevgimi kolay kolay gösterebilen biri değildim ama Gazel için o kadar korkmuştum ki onu bırakmayı istemiyordum. “Hemen yakınlardaki bir hastaneye gidelim,” dedim, onun başka darbeler de almış olmasından korkarak.

“Kendimi korudum, sadece dudağım,” dedi ve devam edemeden susarak tekrar bana baktı. Dudağındaki kanama durmuş olsa da kan lekeleri ağzının çevresinde kurumuştı. “Teşekkür ederim. Bak... sen olmasan ben kimi arardım? Kimsem yok.”

Bu gerçeği suratıma çarptığında bir kez daha öyle çok üzüldüm ki gözlerim dolmasın diye kendimi sıktım. Gazel tamamen doğrulup mahcup ve minnet karışımı bir duyguyla Hazer’e baktığında, “Merak etme,” dedi Hazer, daha sıcak ama mesafeli sesiyle. “Galip’in içeride kalabildiği kadar uzun kalması için tüm imkânlarımı kullanacağımı.”

“Kuru bir teşekkür yetmiyor ama... teşekkür ederim.”

Ben bir kez daha onun ellerinden tutup dudaklarımı araladığımda Behram benden daha önce, “Gazel,” diye seslendi. Gazel başını çevirip ona baktı ve Behram’la doğrudan göz teması kurdular. “Buraya gel, eve gideceğiz.”

Hiçbirimiz bunu beklemediğimiz için şaşırarak suskunluğa gömüldüğümüzde Gazel gözlerimin içine baktı. Onun Behram’la gitmeyi, sorunları çözmeyi istediğini biliyordum. “Onu önce bir hastaneye götürsen,” dedim. Sesim çatlıyordu. “Sonra eve gidersiniz.”

Behram hiçbir şey demeden Gazel’e bakmaya devam ettiğinde bu siyemimde haklı olduğunu bildiğim için kırılmamaya çalıştım. Gazel eğildi ve birbirimize tekrar sarıldık. Benden ayrılıp elini yüzünü düzeltmeye çalıştı ve ardından sırtını dönerek Behram’ın yanına ilerledi. Üzerinde siyah pantolonuyla kiremit rengi bir ceket vardı ve omuzları amansızca titrerken kollarıyla da kendini sarmıştı. Behram’ın onun için açtığı kapıdan girdi ve koltuğa oturduğunda Hazer’in Behram’ın yanına gitmek için birkaç adım attığını gördüm. Behram’ın bunu fark edip etmediğini anlamıyordum ama şoför koltuğuna yerleşip kapısını örttüğünde Hazer’in de benim gibi çaresiz bir duygunun esiri olduğunu anladım.

Gazel ve Behram arabaya iki yabancı gibi yerleşip birbirlerine bile bakmadan yola çıktı ve az sonra araba gözden kayboldu. Hazer de bir süre arabanın döndüğü köşeyi izledi ve ardından bana dönerek yüzüme uzandı. Başımı karnına yasladığında ben de kollarımı etrafına sardım ve gözlerimi kapatarak Hazer Han'a sıkı sıkıya tutundum. Hayatı büyük yaşamayı sevmeydim, ürkerdim ama bazen sizin ne istediğiniz önemini kaybediyordu. *Hayat sizinle büyük oynuyordu.*

“Gerçekten bok dedin...”

Bir ay sonra

Hazer bu sabah benim için bir çiçek daha dikti. Çünkü anneler günüydü ve ben de geleceğin bir anne adayımıyım.

Sabahtan bu yana o çiçeğime bakıyor, gülümsüyordum. Nefis bir bahar günüydü ve zaman şu sıralar su gibi akıp gitmişti. Geçen zaman içinde birkaç kez doktor kontrollerine gitmiş, sargımı yenilettiğimiz. Doktor iki hafta içinde sargıyı çıkarabileceğimizi söylemişti ve çok mutlu olmuştum. Çünkü zaman çok sıkıcı geçmişti, sürekli uzanmış veya yatmıştım; ayrıca ağlamıştım da. Dans etmeyi o kadar çok özlemiştim ki birkaç kez sinir krizi bile geçirir gibi olmuştum.

Gazel, Behram'ın evinde kalıyordu. Bense bazen kendi evimde, bazen Hazer'in evinde kalıyor, vaktimin çoğunu Kerem'le geçiriyordum. Gazel'le birkaç kez görüşmüştük, hiç mutlu değildi ve Behram'la aynı evde yaşamalarına rağmen çok az konuşuyorlardı.

Günler bu şekilde akıp gitmişti. Bugünse Hazer'in evindeydim ve yanımda yine Kerem vardı. Hazer şirketine tek başına gidiyor, Kerem'i çoğu zaman yanımda bırakıyordu. Hazer bana ders çalıştırmıştı, ben de evdeyken bol bol çalışmış, kitap okumuştum. Hatta Hazer'le iki kez *Playstation** oynamış, ikisinde de Hazer'e yenilmiştim. *O da yenildiğim için beni öpmüştü.*

Banyo ihtiyaçlarım için Gazel gelip bana yardımcı oluyordu. Hazer'e sorduğumda bir zamanlar gittiği psikiyatristi önermişti ve Gazel üç haftadan beri oraya gidiyordu. Sakinleştirici ve adını bilmediğim birkaç ilaç daha kullanıyordu.

* Bir video oyun konsolu markası. (ed.n.)

Kerem'e Hazer'in avukatını sormuştum. Ondan numarasını almıştım ve arayıp konuşmuştum. Kerem'in Hazer'e bu konudan bahsettiğine emindim ama Hazer açıkça bir şey sormamıştı. Avukata, bir taciz davasına bakıp bakamayacağını sormuş, bunun aramızda kalacağıyla ilgili kendisinden söz vermesini istemiştum.

Bakacağını söylemişti.

Hazer'le Behram'ın arası kötüydü, iyileşen hiçbir şey yoktu. Behram kendi içinde hâlâ olayı soğutamadığından olsa gerek Hazer'le görüşmek istemiyordu. Hazer camiye gidip onunla konuşmaya çalışıyordu. Hatta bir kez konuştuğundan da bahsetmişti ve Behram ona içindeki öfkenin soğuyamadığını söylemişti.

Okuduğum kitabı salıncağın kenarına bırakarak başımı gökyüzüne kaldırdım ve elbisemin eteklerinin uçuşmasına gülümsedim. Kahverengi saçlarım yumuşakça dans ediyordu. Bu elbisemi Hazer'e güzel görünme arzuma yenilerek giymiştum. Hiçbir yere gitmiyor olsam da Hazer'i karşıladığım için güzel elbiseler giyiyordum.

"Safirciğim, bir şeye ihtiyacın var mı?" diyerek yanıma yürüyen Kerem'i gördüğümde salıncağın zincirini tutarak kafamı iki yana salladım. Elinde bir saksı çiçek tutuyordu, ilk an bu çiçeği bahçeye dikeceğini düşündüm ama çiçeği bana getirdiğinde afalladım. Saksı şeffaf bir ambalajın içindeydi ve üzerine beyaz bir zarf tutturulmuştu. Kerem memnuniyetsiz bakışlarla saksıyı bana uzattı.

"Bu sabah, sen Hazerciğimle uyurken gelmişti. Hazer Bey'e göstermedim sinirlenmesini diye. Aslında alıp atacaktım ama sana geldi sonuçta, ayıp olurdu."

Onu şaşkınlıkla dinledikten sonra saksıyı ellerimin içine alarak üzerindeki notu çıkardım. Kerem memnuniyetsiz bakışlarla çiçeği izlerken açıp notu okudum.

Her ne kadar bu adrese göndermek beni mutsuz etse de çiçeklerin sana ulaşmasını umut ediyorum. Bugün, aklıma çiçek göndermek istediğim senden başka kimse gelmedi.

Randevu teklifim hâlâ geçerli. Pes etmedim.

Notun sahibi Nazım'dı. Onunla bir aydan uzun süredir ne görüşmüş ne de konuşmuştuk ama görünen oydu ki hâlâ görüşmekte ısrarcıydı. Hazer'in evinde kaldığımı, bu adresi nereden bildiğini bilmiyordum ama kesinlikle huzursuz ediciydi.

Omuzlarımı düşürdüm. “Şimdi ben bu çiçekleri ne yapacağım?”

Kerem de benim kadar rahatsız olduğu için bu duruma hemen bir çare buldu. “Yan bahçeye dikelim?”

“İzinsizce?”

“Ben izin alırım. Bir evli çift oturuyor zaten, sürekli de bahçeyle ilgileniyorlar.”

Saksıyı geri ona uzatırken, “Bugün çiçek gönderen gönderene,” dedi Kerem saksıyı ellerimden alırken. “Hazer Bey de Behram’ın annesiyle Muazzez’e çiçek göndermemi iletti. Kendisi de Bahar Teyzeciğimle öğle yemeğinde buluşmuş, annesine ne hediye aldı acaba...”

Kaşlarımla çatıldığını çok sonra fark ederek bakışlarımı Han’ın sabah diktiği çiçeklere diktim. Anneler günü olduğu için annesini yemeğe çıkarmış, Behram’ın annesine de bir jest yapmıştı ama Muazzez neden buna dahil edilmişti ki? Anne değildi, üstelik Hazer’i seviyordu ve bu çiçekleri yanlış yorumlayabilirdi. Salıncağın zincirini daha sıkı tutarak kendime bir azar çektim. Çiçek göndermişse ne olmuştu ki? Muazzez annesiyle aynı evde yaşıyordu ve Hazer annesine göndermişken ona da göndermiş olabilirdi.

Hem ona sadece çiçek aldı, senin içinse kendi elleriyle çiçekler dikti.

Düşüncelerimin kasvetinden sıyrılarak Kerem’e sıcak bir gülümseme gönderdim. “Kurabiyeleri fırından çıkarmıştın değil mi?”

Bugün Hazer için Kerem’le çikolatalı kurabiyeler yapmıştık.

“Yetti Kerem, ona da yetti Safirciğim.”

Kerem saksıdaki çiçekleri yan bahçeye dikmek için yanımdan ayrıldığında bahçe kapısından dışarı baktım. Hazer’i görebileyim diye kapıyı açmıştık. Salıncağın zincirlerine tutunarak başımı arkaya yatırdım ve saçlarım rüzgârda uçuşurken gülümsedim.

Tam o anda biri demir kapıya vurdu.

Başımı kaldırdığımda bakışlarım demir kapıya odaklandı. Siyah, yorgun bir köpek kapının önünde nefes nefese durmuştu. Simsiyah gözleri bıtkın bakıyordu. Çok iri değildi ama yavru olmadığı da aşikârdı. Bir kısımla kapıya yaslanmış, dilini çıkarmıştı. Canım benim, susamış mıydı?

Bir an bile düşünmeden ellerimi çırpıttım ve ısıklık çalarak onu yanıma çağırdım. Köpek ilk birkaç saniye kararsız göründü ama sonra kapıdan içeri süzüldü. Patilerinin üzerinde bana yürüyerek dizlerimin önüne kadar geldiğinde, “Merhaba dostum,” dedim ve ellerimle tüylü kafasını tuttum. “Hangi rüzgâr attı seni yanıma?”

Biraz tedirgin göründü ama benden kaçmadı. “Az sonra Kerem gelecek, senin için su ve yemek isterim,” dedim sevecen şekilde. “Çok tatlısın sen!”

Üzerini kontrol edip bir yarası olup olmadığına bakarken Kerem kapı ağzında göründü ve toz toprak içindeki elleriyle yanıma yürüdü. Köpeği görünce şaşırılmış, ardından kaşlarını çatmıştı. “Kapının önüne gelip dilini çıkardı, susadı galiba,” dedim üzüntüyle. “Biraz su, yiyecek bir şeyler verir misin?”

Kerem her nedense huzursuz göründü. “Fıstık’ın mamasından yer mi acaba?”

Kıkırdadım. “Hayır.”

Kerem ona su ve yiyecek şeyler almak için eve girdiğinde küçük dostuma dönerek tüylerini okşadım. “Aslında Kerem kapının önüne sizin içmeniz için su koyuyordu, bitti demek ki.”

Tüylerinin arasındaki bir otu alıp onu rahatlattıktan sonra dilini elbimde hissederek yalancıkta kulağını çektim. “Seni sapıkl!”

Ayağıyla yeri eşeleyip usluca dururken içimdeki o sevgi seliyle ona baktım ve aynı sırada bir fren sesi duyarak heyecanımda boğulacak gibi oldum. Kafamı kaldırdığımda saçlarım yüzüme çarptı ve Hazer’in siyah arabası bakış açıma girdi. Gelmiş, evine dönmüştü.

Araba kapısının kapandığını duydum ve birkaç saniye sonra Hazer bakış açıma girdiğinde kocaman gülümsedim. Ceketini çıkarmış, omzuna atmıştı ve o da beni gördüğü an kapının önünde kalmış, yüzümü seyre dalmıştı. Beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı ve kravatını çözmüştü. İş sırasında sürekli saçlarıyla uğraştığından saçları karman çormandı. Onu görünce içime bir ferahlık çöktü ve Hazer göz kırıp içeriye doğru bir adım atarken duraksadı. Dizlerimin önündeki köpeğe baktı. Gözlerine keskin bir bakış oturdu ve kaşları gözlerinin üzerinde birleşti. Birkaç saniye bocalamış gibi görünerek yavaş adımlarla bana yürümeye başladı. “Bu köpek nereden çıktı?” diye sordu.

“Kapının önüne geldi, susamış görüldüğü için ben de içeri çağırdım.” Köpeğe gülümsemeye çalıştım. “Kerem su getiriyor onun için.”

“Dışarıya su koyuyoruz, oradan içebilir Mila.”

Sesindeki sertlik beni rahatsız etti ve onu görmemin mutluluğunu sindiremeden bambaşka bir duygu tarafından alt edildim. “Bitmiş sanırım. Onu ben çağırdım, sen neden... bu kadar geredin?”

Yanıma gelip çoğu zaman yaptığı gibi beni öpmemişti bile.

Suratı düz bir hal almıştı, köpekten rahatsız olmuş görünüyordu. “İyi, su ver, sonra da gitsin,” dedi ve adımlarını bana değil, eve çevirdi. “Ayrıca salınacakta sallanmamamı söylemiştim.”

“Sallanmıyordum,” dedim sakın bir şekilde. Yanıma gelip bana sarılmaması, o şekilde bakması içimi sızlatmıştı. “Ayrıca suyunu yemeğini verdikten sonra onu kovmayacağım. Kendisi sıkıldığında gider.”

“Mila...”

Tek kaşımı kaldırarak ona döndüm. “Köpeklerden hoşlanmıyor olabilirsin ama gözlerini öyle kısıp dik dik bana bakmana gerek yok.”

Gözlerimi kısıp onun bakışını taklit ettiğimde bir an dudakları seğirir gibi oldu. “Ben gözlerimi öyle yapmıyorum,” dedi.

“Yapıyorsun,” dedim omuz silkerek.

İçini çekti ve dizlerimin önündeki köpeğe bir bakış attığında gözlerindeki sıcaklık tekrar soğudu. “Aç falandır o şimdi, ısırır seni,” dedi ki gerçekten bundan korkmuş gibi telaşlı göründü. “Hadi, içeri geç.”

“Isıracak olsa zaten ısırırdı Han,” dedim ve ellerimi daha bir şefkatle köpeğin tüyleri arasında gezdirdim. Köpek de Hazer’e bakıyor, soluyordu. “Yemeğini yedirip biraz oynayacağım. İstersen bize katılma.”

“Ya ısıtırsa... Şu dişlerine bak.”

“Mi amor,” dedim ve gözlerine bakarak dudaklarımı kıvırdım. “Ev senin, bahçe de senin. Tabii ki evinde istemeyebilirsin ama...”

“Lütfen, saçmalıyorsun,” dedi sesindeki sert sınırlar kaybolmuştu. “Ev bizim. Ben sadece... seni ısırmasını istemiyorum.”

“Teşekkür ederim hayatım ama... beni ısırmayacak, emin ol.”

Kerem elinde iki ayrı kapla dışarıya çıktığında Hazer’le aralarında bir bakışma yaşandı ve ardından Kerem yanıma kadar yürüdü. Köpeği çağırdığında köpek su ve yemeği gördüğünden olsa gerek hızla Kerem’in peşinden koştu. Kerem kapları duvarın kenarına bıraktığında köpek derhal suyu içmeye başladı.

Gözlerimi tekrar Hazer’e çevirdiğimde onu tam eve girerken gördüm. Fakat bir an sonra bakışlarımı hissetmiş gibi durdu ve kalbim göğsümün içinde bir yumruk gibi kasıldı. Saniyeler içinde mesafemiz sıfırlandı ve soluğu benim yanımda alarak üzerime eğildi. Saçlarımı kenara çekerek dudaklarını yanağıma bastırdı. “Merhaba bebeğim.”

Öpücüğünün tatlı hissiyle elbisemin eteklerini sıkıca kavradım. “Hola.”

Rüzgârla uçuşan saçlarıma oldukça narin davranıp kulağımın arkasına koydu ve ardından gözleri aheste bir tavırla vücudumu süzdü. Dizlerime kadar çıplak olan bacaklarıma, elbisemin eteklerine, göğüs dekolteme ve boynuma yavaşça bakarak tekrar gözlerimle birleşti. Bakışları, kalbi kadar sıcakladı ve elmaslar parıldadı. Bir an uzanıp beni bir daha öpeceğini düşünsem de uzaklaştı ve saniyeler içinde bana arkasını dönüp gözden kayboldu.

“Cilveleşmelere bak ya...”

Kerem’in sesiyle gözlerimi onun hayaletinden çekip onlara yönlendirdim. Kerem’in köpeğin tüylerini okşamasını, salıncağın zincirlerini tutarak bir süre izledim. Sanırım Hazer düş alacak, sonra kıyafetlerini giyip yemek için yanımıza inecekti.

Köpekle oynarken Hazer’i sokak kapısının önünde gördüm ve ne kadar süredir orada durup bizi izlediğini merak ederek ona el salladım. Hazer kollarımı göğsünün üzerinde kavuşturup sırtını pervaza dayadı ve bir ayağını diğer ayağının önüne atarak sakince bizi izlemeye devam etti. Üzerine fermuarlı bir kapüşonluyla siyah pantolonun giymişti. Elinde bir sigara olduğunu gördüm ve sigaraya olan düşkünlüğüne üzüлürken köpeğin dilini bacağımda hissederek ona döndüm.

Hazer’in, “Bir de manitamı yalıyor,” dediğini duydum uzaktan.

Köpekle daha ne kadar oynadık bilmiyorum ama Hazer bize yaklaşmadan uzunca süre orada kaldı. Hava tamamen kararmıştı. Köpeğin yorulup oturduğunu, bir süre dinlendikten sonra kalktığını gördüm. Bahçede bir tur attı ve bahçe kapısından çıkıp sokakta dolaşmaya başladı. Hazer bana yürüdü ve yanıma gelip kalkmama yardımcı oldu. Kolumu boynuna doladığımda eli de alıştığım gibi belime yerleşti ve ayaklarım yerden kesildi. Yanağımı yanağına yasladım.

Beni evden içeriye taşıdığımda Kerem’in ortalıkta olmadığını gördüm. Kapıyı kapattı ve ellerimi yıkamayı istediğim için beni banyoya çıkardı. Lavaboya girip ellerimi yıkadım, sıcakta yanan yüzüme biraz su serptim ve tekrar alt kata indik. Merdivenlerden inerken onun saçlarıyla oynadım. Hazer bundan çok huylanıyor, elinde olmadan gülmeye başlıyordu.

“Mila, gıdıklanıyorum...”

Elimi çektim ve Hazer oturma odasına geçip beni koltuğa bıraktığımda orta sehpanın üzerindeki nefis yemekleri gördüm. Işığını sevdiğim abajur yanıyordu ve etrafa aydınlık yayıyordu.

“İlaçlarını ihmal etmedin değil mi?”

“Hepsini vaktinde aldım.”

“Aferin balerinime.”

Kendini yanımdaki koltuğa bırakarak sehpayı önümüze çektiğinde dumanı tüten yemeklere baktım. Mantar ve et sotenin yanında pirinç pilavı vardı ve Hazer kendisine alkol doldurmuşken benim için yine meyve suyu doldurmuştu.

“Hazer?”

“Mila?”

Onun kadehine ve içindeki kırmızı alkole baktım. “Ben de biraz... tadına bakabilir miyim?”

Alkol, sigara tarzı şeyler benlik değildi ama tadını merak etmiştim ve birkaç yudumun sorun olacağını sanmıyordum. Hazer’in kaşları belli belirsiz çatıldıktan sonra koltuktan doğruldu ve mutfığa geçti. Bir kadehe kırmızı şarap doldurmasını izledim.

Yanıma kadar yürüyüp kalktığı koltuğa geri oturduğunda kadehi bana doğru uzattı. Parmaklarımın arasında tuttum ve Hazer bugün sürdüğüm hafif renkli ojelerime bakarken, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Tatlılar,” dedi ojelerime bakmaya devam ederken.

“İstersen sana da sürebiliriz.”

Yüzüme dik dik baktı. “Yok, ben ayda bir manikürcüme gidiyorum.”

Dişlerimi göstererek sırtıttığımda gözleri gülüşümde oyalandı ve boğazına bir şey takılmış gibi sertçe yutkundu.

“Hazer?”

“Hımm?”

“Çok iyisin, tüm iyilikler seni bulsun.”

Tüm iyilikler onu bulmuş gibi gülümseyerek ağzıma baktı. “Ufak yudumlarla,” dedi.

Altdudağıma ısıırıp omzumu silktiğimde tek kaşını kaldırarak tepki verdi. Hazer kendi şarabından bir yudum aldı ve âdemelması titrerken ağzıma odaklandı. Kadehi dudaklarımın arasına yaslayarak dediği gibi ufak bir yudum aldım ve boğazımdan akışını hissettim. Hazer kadehini masaya koyarken bir kez daha yutkundu.

“Soğumadan yemeğini ye.”

“Peki hayatım.”

Kaşık ve çatalımı kavrayarak yemeye başladığımda Hazer beni rahatsız etmemesi için saçlarımı sol omzumda topladı. Kendisi de sehpaye doğru yaklaşıp tabağını önüne çekti ve benimle aynı anda yemeğini yerken televizyonu açtı. Ekrana bir bakış atarken aklıma hâlâ o dizinin finalini izlemediğimiz geldi. Heyecanla ona döndüm.

“Hazer?”

“Güzelim?”

“11.22.63”ün finalini izlememiştik,” dedim, bunu unuttuğum için kendime kızarken. “Açabilir misin? Tabii izlemek istediğin bir şey yoksa.”

“Sen finalini izlememiş miydin?” diye sordu.

“Seninle izleriz diye düşünmüştüm ama...”

Göz kırptı. “Biz başka şeyler yapmıştık.”

Bakışlarımı kaçırdım.

Hazer büyük ekran televizyonunda dizinin final bölümünü açtı ve gözlerim ekrana odaklandı. Pilavımla sotemi hemen bitirdim ve ilgiyle ekranı takip ettim. Jeneriğin ardından görüntüler ekrana düştü ve Hazer de yemeğini bitirip sadece şarabını içmeye başladı. Hazer’e eşlik etmek hoşuma gitmişti. Şarabın yakıcılığını boğazımda hissederken Hazer kolukta bana kaydı ve bacaklarımız birbirine sürtündü.

Kalbim sanki boğazıma fırladı. Dikkatim dağıldı ve elim titreyince kadehteki sıvı da titreşti. Hazer sol elini yavaşça bacağıma üzerine, dizime koydu ve yavaşça okşadı. Kadehten üst üste birkaç yudum daha aldığımında, “Yavaş,” dedi Hazer, işaretparmağını dizimin arkasına sürterken. “Çarpar seni, ilk içište sınırları zorlamayalım.”

Tebessüm ederek kadehin kenarına bulaşmış ruj lekemi temizledim. “İlk kez içmiyorum. Daha önce Gazel’le bir kutu bira içmiştik.”

“Sayılı günahlarından biridir herhalde,” dedi. Biraz şaşırdığını hissettim ama dehşete düşmüş değildi.

“Çok fazla inanıyorsun... masum olduğuma.”

“Hiçbir şeye bu kadar inanmadım.”

“İyiiken herkes masumdur. Önemli olan o insanla kötü olduğunda onu ne olarak gördüğündür.”

Başımı ona çevirip kadehi sehpaye bırakırken yüzümü hafifçe buruşturdum. Han uzandı ve saçımın arkasındaki kurdeleyle uğraşmaya başlarken yüzünü de yüzüme yaklaştırdı.

“Senin bendeki karşılığın hiçbir zaman, şartlar ne olursa olsun olumsuz olmayacak. Hep temiz, güzel, masum, bir melek gibi kalacaksın aklımda.”

Heyecan içinde gülümsedim. “Teşekkür ederim, bana güvenmene mutlu oldum.”

Parmakları ensemdede dolaşırken tatlı bir his bıraktı. “İspanyolca teşekkür et.”

“I-ih.”

“Mila, Mila, Mila...”

Elbisemin etekleriyle oynarken bakışlarımı tekrar ekrana çevirerek diziyi izlemeye devam ettim. Hayatıma heyecan, tarifsiz duygular, arzular katmış olmasının yanında bir dinginlik ve ferahlık katmıştı. Böyle yana yana oturup sessizce bir şeyler yapmayı, kulağıma yaklaşıp, *Mila, Mila, Mila* demesini, ansızın bir öpücük kondurmasını, saçlarımı okşamasını çok seviyordum.

İlerleyen dakikalarda Hazer beni, ben de diziyi izledim. Heyecan ve merak içindeydim. Şarap bana hafif bir sersemlik katmıştı ve Hazer’in bakışları altında epey sıcaklanmış, terlemiştim. Hazer ikinci ve üçüncü kez kadehini doldurmuş, sanırım o da biraz çakır keyif olmuştu. Rahatladığını görüyordum, birkaç kez bana bir şey diyecekmiş gibi geldi ama hiçbir şey demedi.

Uykumun geldiğini hissederek gözlerimi ovuşturdum ve dudağımı ısıarak önümüzdeki sahneleri izledim. Sonu sanırım kötü bitecekti ve daha şimdiden kalbim hüznün doluyordu. Elini saçlarımdan sırtıma kaydırırken yutkunduğunu işittim. Nefesimi tutmuş, kadınla adamın dans sahnesini izliyordum. Gözlerim doldu ve karanlığın içinde bir nefes yanağıma çarpıp boynuma indi. Gözyaşları içinde gülümsedim ve kalbimin avuçlarında bir kelebek gibi sıkışıp kaldığını hissettim.

“Mila,” diye fısıldadı. Sesi boğuktu.

“Bir saniye,” dedim sahneyi izlerken. “Çok güzel dans ediyorlar.”

Hazer’in bir an dönüp ekrana, ardından bana baktığını fark ettim. “Sana bir şey diyeceğim.”

Parmağımı dudağımın üzerine yaslayarak, “Şşt,” dedim, konuşmaları daha iyi duymak için.

“Mila...”

“Ah, kadının hiçbir şeyden haberi yok. Tüm acıyı Jack çekiyor.”

“Mila?”

Gözlerim ekrana, kadın ile adamın dansına kilitlenmişken, “Efendim?” dedim heyecanlı bir sesle.

Derin bir çekiş... “Çok güzelsin.”

Bir gülümseme dudaklarıma kondu ve ona espri yaptım. “Bana bilmediğim bir şey söyle Haz...”

“Sana âşığım.”

Ben artık bir kelebeğim ve bütün dünyayı kalbinde gezebilirim.

Dünyanın ekseni kayar bazen. Tırtılların hepsi kozalarından kelebek olup çıkar, nehirler akarsulara karışıp çağlar, kuşlar aynı ritimde şarkı söyler, güneş tepeye yükselip ruhları aydınlatır. Benim de ruhum işte şimdi aydınlandı. Hep kendime söyledim. Hep Tanrı’nın bizim için bir bildiği olduğunu düşündüm, meğerse *aşkmış*.

Vücudumu deli bir titreme aldı, hiçbir şeyin sesini duyamaz oldum; kulaklarımda basınç oluştu, midemin altında bir düğüm... Odanın duvarları etrafımda döndü ve başım ağır çekimde ona çevrildi. Ellerim buz gibi oldu, yüreğime bir sıcaklık indi ve Hazer’in gözlerine baktığımda onun da bu itirafı söylemeyi beklemediğini gördüm.

Zaman ve mekân kavramını yitirip gözlerinin içinde bir yolculuğa başladım. Eğer o olmasaydı, onunla biz olmasaydık, aşkı doğurmasaydık, yaşamak anlamsız bir gaye, anlamını bulamayan bir yolculuk olarak kalırdı. Ama *biz* olduk ve bir şarkı çaldığında kalkıp dans ettik.

Kirpiklerimdeki damlalar yanaklarıma düşerken Hazer’in nefesinin titremesini, yanaklarının kızarmasını izledim. Utanmış ve şaşkın görünüyordu. Kalplerimiz birbirimizin avuçlarında atarken ona karşılık vermek için dudaklarımı aralandım. “Hazer, ben... ben de...”

Zil çaldı.

Nasıl bir zamanlamadır, nasıl bir talihsizliktir bilmiyorum ama zilin sesini duyduğumuzda ikimiz de bir rüyadan uyanır gibi sıçradık.

“Ben... kapıya bakayım...”

Yanımdan ayrıldı ve saniyeler içinde bakış açımdan çıktığında nefes nefese etrafıma bakındım. Adım seslerini tekrar duyduğumda heyecanlı, hâlâ kocaman açık olan gözlerim omzumun üzerinden arkama döndü. Hazer bakış açımı girmişti, elinde bir deste çiçek vardı ve... parmaklarının arasında not kâğıdı tutuyordu. Gördüklerimi anlamlandıramadım ama o destenin içindeki her çiçeğin solmuş, neredeyse çürümüş

olduğunu görerek şaşkınlığa uğradım. Hazer'in gözleri not kâğıdının üzerinde dolaştı ve ansızın yüzü kasıldı, gözleri yırtıcı bir hal aldı. Elindeki not kâğıdını bana uzattı ve bakışlarım kötü el yazısıyla yazılmış kelimelere odaklandı.

*Işıkların yandığını sanıyorsun,
Yanılıyorsun.*

“ÖLÜMCÜL GERÇEKLER VE PARÇALANMIŞ KALPLER”

*Herkes dünyayı kalbinden baktığı gibi görür ve işte bu,
tüm yaşananların meşru bir sebebidir.*

Behram dünyaya kendi kalbinden bakmayı bırakmıştı. Çünkü artık kalbindeki o saflığı hissetmiyordu. Gazel’i birçok şey için affedebilirdi, onu anlayıp, bazı yalanların vermiş olduğu acıyı kalbine gömebilirdi. Fakat kalbinde ona dair bir şüphe taşımasına sebep olduğu için onu asla affetmezdi.

Sevgisinin ve güveninin değersizleştirildiğini hissediyordu.

Hayatının kontrolünü bir anda kaybetmişti ve hâlâ sağlayabilmiş değildi. Bir değil, iki değil, üç kişinin kendini kandırdığını öğrenmek, hayata duyduğu o derin saflığını kaybetmesini sağlamıştı.

Bir nefes vererek gözlerini aynadan kaçırdı ve yüzünden akan soğuk suyu elinin tersiyle silerek havluya uzandı. Erken bir vakitti, az önce camiden dönmüştü ve genelde camiden döndüğünde uyusa da son zamanlarda gözüne hiç uyku girmiyordu. Havluyu kenara bıraktı ve saçlarını düzelterek banyonun çıkışına ilerledi. O esnada kapının arkasındaki bornozu gördü, karısının. Onunla aynı evi, banyoyu, yeri geldiğinde odayı paylaşmak fakat ondan uzak durmak... Neyin bedelini ödediğini gerçekten merak ediyordu.

Galip’in Gazel’i kaçırmasının üzerinden bir süre geçmişti. Bu sürede Gazel’le yaşamaya başlamışlardı ve henüz buna alışamamıştı. Her şey karman çorman olmuştu, mantıklı düşünemiyordu ve daha sakinleşmemişti. Yalanlar, hayal kırıklıkları yetmiyormuş gibi bir de o şerefsizin Gazel’i alıkoymasını Behram’ın kalan sakinliğini de kaybetmesini sağlamıştı.

Abisi sandığı Galip’in...

Banyo kapısını açtı ve koridora çıktı. Gazel sabahları onun için kahvaltı hazırlıyordu, üstelik omleti gerçekten güzel yapıyordu. Fakat bunlar hafifletici sebepler değildi, Behram'ın kalbi aynı şiddette yanmaya devam ediyordu. Yumurtanın kokusu burnuna ulaştığında koridorun sonuna ilerleyip kafasını mutfak kapısından soktu. Evet, Gazel telaş içinde bir şeyler hazırlıyordu.

Behram, onu gerçekten sevdiğini, yalanını öğrendiğinde daha net anlamıştı.

Çünkü yapamıyordu, Gazel'den boşanamıyordu.

Bazen kendini aptal yerine konmuş gibi hissediyordu, duygularımı paylaşacağı kimse yoktu ve bu onu üzüyordu. Vakte ihtiyacı vardı. Gazel'le doğru dürüst konuşması gerektiğini biliyordu ama bunun için hazır hissetmiyordu. Evlenmeden önce de bu ev sessizdi, evlendikten sonra da ölümüne suskundu. Sadece Gazel'in geceleri ağladığını duyuyordu ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Eğer şartlar böyle olmasaydı, Gazel'i asla ağlatmazdı. Asla.

“Ay sen orada mıydın?”

Gazel'in korktuğunu gördü ve genzini temizleyerek başını salladı. Gazel, onu görmenin şaşkınlığını üzerinden silkerek gülümsemeye çalıştı ve ardından ocaktaki tavayı indirdi. “Kahvaltıyı balkona hazırlamamı ister misin?”

Behram mutfaktan dışarı açılan balkona baktı. Cami lojmanında kalıyordu ve burası kocaman bir yeşilliğin içinde, tek katlı bir evdi. Gazel'in gün içinde çıplak ayaklarla toprakta gezdiğini, bundan mutlu olduğunu görmüştü.

“Fark etmez,” dedi düz bir sesle.

Gazel'in gülümsemesi kayboldu ve bardağı tutan eli titredi. “Dışarıdaki masaya hazırlayayım o zaman.”

Gazel, tezgâhın üzerindeki tepsiyi alarak çıplak ayaklarıyla açık kapıya yürüdü ve balkona çıktı. Aslında balkondan ziyade bir bahçeydi ama her nedense Gazel oraya balkon diyordu. Gazel kahvaltılıkaları masaya dizenken gözlerini bile kırpmadan onu izledi. Beyaz, askılı, çiçekli bir elbise giymişti. Gazel'e hiç sarılmamıştı, ona sarılmanın nasıl olabileceğini o kadar merak ediyordu ki...

“Neden bana öyle bakıyorsun? Bir şey mi... diyecektin?”

Gazel'in sorusuyla irkildi ve onu süzerken yakalandığı için yanakları kızardı. Bakışlarını kaçırırken, “Sabah serin olur,” dedi. Mutfığa girdi. “Dışarıda kahvaltı yapacaksak üzerine bir şey al.”

Gazel gülümsedi. "Alırım."

Behram bahçe kapısına yürürken Gazel de üzerine bir şey almak için mutfaktan çıkmak için hareketlendi. Fakat yan yana geldiklerinde Behram kolunda Gazel'in parmaklarını hissetti ve gözlerini onun mavi gözlerine dikti. Kız ürkek ve temkinli gözlerle ona bakıyor, yutkunuyordu. Behram kaşlarını çatarak onun gibi yutkundu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben... Affedersin." Böyle demesine rağmen elini Behram'ın kolundan çekmedi ve ona daha sıkı tutundu. Genç kadın, hayatının dibinde olduğunu hissediyor ve buna bizzat kendisi sebep olduğu için kimseye isyan edemiyordu. "Günaydın demek istedim sadece."

"Pek aydın değil." Behram kolunu çekti ve Gazel'in eli düşüp birkaç saniye boşlukta kaldı.

Behram bahçe kapısından çıktığında Gazel bir süre orada durup tırnaklarını avuçlarına batırdı. Her defasında reddedilmek, bunun bir sonu olmayacağını düşündürüyor ve onu mutsuz ediyordu. Arkasını dönüp mutfaktan çıktığında Behram masanın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ve elini başına yaslayıp dumanı tüten çaya baktı. Boğazına bir cam parçası oturmuş gibi hissediyordu. Aldığı her solukta nefesi parçalanıyordu. Küçük, parıltısız, sade hayatı yerle bir olmuştu.

Belki de oluru yoktu, Gazel'le boşanması gerekiyordu.

Ama bir yolu olmalıydı çünkü ne yapmış olursa olsun Gazel'e olan duygularını değiştiremiyordu. Kafasını iki yana sallayarak haline gülerken cebindeki telefon titredi. Uzanıp telefonu çıkardığında tam da tahmin ettiği gibi arayanın Hazer olduğunu gördü. Hazer... Dostu bile onu kandırmış, arkasından çevrilen işlere sessiz kalmıştı. Hazer'in aramasını kapatıp telefonu kenara bıraktı ve bir dakika bile geçmeden mesaj düştü.

Gönderen: Ankara Keçisi

Sen namazı ne ara kıldırıp eve döndün la? Camiye geldim, gıtmışsin.

Gönderilen: Ankara Keçisi

Namaz kılmaya değil de beni yakalamaya gelirsen öyle olur işte. Arama beni.

Telefonu kenara bırakırken alıştığı o adım seslerini duydu ve ardından Gazel bakış açısına girdi. Karşısındaki sandalyeyi çekip otururken Behram ayaklarının hâlâ çıplak olduğunu gördü; üzerine bir hırka

atmıştı. Behram bu kıyafetleri kendisi alıp ona vermişti çünkü Galip'in aldığı hiçbir şeyi giymesini istemiyordu. Bir zamanlar Gazel'in Galip'e ihtiyacı olduğunu, beraber bir hayat yaşadıklarını, Galip'in kuvvetle muhtemel ona verdiği acıyı hatırlamak istemiyordu.

Gazel'in gözlerinde bir ümitsizlik, çaresizlik görüyordu. Gözleri... Onlara dilediği gibi özgürce bakabilirdi ama içinden bakmak gelmiyordu. Bazı şeyler Behram'a çok dokunuyordu.

"Dün annen geldi," dedi Gazel, ikisi de kahvaltılıklara dokunmadan bakarken. "Çok korktum o da bana nefret kusacak diye ama hiçbir şey söylememişsin annene. Çok iyi davrandı bana, senin resmi nikâh için gün alıp almadığını sordu. Bir... bir şey diyemedim tabii. Neden annene gerçekleri anlatmadın?"

Anlattığı takdirde Gazel annesi için bir hayal kırıklığına dönüşür, boşanmalarını isterdi. Yumruğunu gevşetip içinden besmele çekti ve öfkesinin dinmesini bekledikten sonra Gazel'le göz göze geldi. Şöyle bakmasa ne olurdu sanki! Behram'ın onu sarıp sarmalayası gelmese her şey daha kolay olurdu. "Anneme anlatırsam boşanmamızı isterdi," dedi.

Gazel'in kirpikleri titredi. "Yani... biz boşanmayalım diye mi söylemedin?"

"Bazı şeyler eşler arasında kalır."

"Ama... eninde sonunda öğrenecek."

"O zaman boşanmamızı ister Gazel."

"Hayır!" Gazel'in sesi yükseldi ve Behram'ın kaşları çatıldı. Gazel, hatası karşısında ona verilen cezayı çekmeye razıydı, bu hatanın farkındaydı ama konu ne zaman boşanmak olsa avazı çıkana kadar bağırma-ya, bu fikri reddetmeye başlıyordu. Gazel'in içinde kaç kişilik olduğunu bilmemek, hiçbiriyle konuşamamak Behram'ın yüreğinde günden güne büyüyen bir yara açıyordu. "Boşanmayı unut! Boşanmayacağız Behram! Unuttun mu ben edepsizin tekiyim? Beni boşasan da bu evden gitmem!"

"Kimse sana edepsizsin demedi Gazel, kendine gel!"

"Demesen ne? Öyle düşündüğünü biliyorum."

Gazel başını önüne eğerek çay bardağını daha sıkı tuttuğunda Behram çaresizce parmaklarını sıktı. Edep... Gazel'in edepsiz olduğunu düşünmüyordu ama yalancı olduğunu düşünüyordu. Bencildi ama ona aksinin öğretilmediğini de biliyordu. Gazel gerçekten kimsesizdi ve Behram etiyle kemiğiyle bu gerçekten mutsuz oluyordu.

“Gazel?”

Kız gözlerini kaldırıp baktı. “Efendim?”

“Kendi duygularını önemsiyorsun,” dedi Behram, onun gözlerinin içine bakarken. Kalbi kırılmış hissediyordu. Birine âşık olabileceğini düşünmemişti ama duyguları, onu ilk gördüğü andan beri büyüyerek bir çığa dönüşmüştü. Yalanla birlikte o çığ üstüne yuvarlanmış, onu yerle bir etmişti. “Ya benim duygularım Gazel? Onları neden umursamıyorsun?”

Babam öldükten sonra hiç kimse gecenin bir yarısı kalkıp üzerimi örtmedi. Bu yüzden galiba, babamdan sonra hep üşüdüm ben.

Ruhum derince sarsıldı ve gözyaşları, bedenimi yıkamaya başladı. Biri gözünüzün önünde ölür ama elinizden bir şey gelmez ya... Tüm mutluluğum, yaşama sevincim bir anda öldürüldü ve elimden hiçbir şey gelmedi.

Bu korkunç cümle, bu karanlık ima... Tanrım, ondan başka kim olabilirdi ki? O... Adını dahi dudaklarıma alamadığım o pislik dönmüş müydü hayatıma? Fakat... beni nereden bulmuş, bu evi nereden öğrenmişti? Olamazdı; yıllar önce arkasında bir enkaz bırakarak hayatımdan çıkmıştı ve dönmesi için hiçbir sebebi yoktu. Fakat ondan başka kimse böyle bir notu yazamazdı çünkü o yetimhane günlerinde beni ne zaman karanlık bir köşeye çekse ışıkları yakmasını isterdim.

Yakmazdı.

Karanlıkta gizlenirdi.

Elimdeki nota bakıyor, anlamaya çalışıyordum ama hepsi faydasızdı. Beni bulmuştu, bu çiçekleri göndermişti ama nasıl olurdu, beni nasıl bulabilirdi? Bir kez daha hayatımı mahvetmesine izin veremezdim. Bu çiçeği Hazer’e kim vermişti? Yoksa kendisi mi? Ya evimin yakınlarındaysa ya beni takip ediyorsa? Hayır, hayır, hayır... Gözlerime oturan yaşların parlaklığından not kâğıdındaki yazılar seçilemez oldu ve aynı anda not kâğıdı elimden çekildi.

“Ne bu titreyen ellerin, kocaman açılan gözlerin? Mila, neler oluyor Mila?” Hazer’in önüme geçip eğildiğini, yüzümü tuttuğunu hissettirm ama kendimi o dahil her şeye kapatmış gibi hissediyordum. “Niye ağlıyorsun Mila? Ne oluyor, anlat bana?”

Hazer'in telaş içinde gözyaşlarını sildiğini hissettim ve görüşüm temizlendiğinde onun gözlerinin derin bir endişeyle büyüdüğünü gördüm. "Beni buldu," diye fısıldadım dehşet içinde. Tırnaklarım dizlerime battı. "İzliyor mudur acaba? Küçükken izliyordu çünkü, hissediyordum..."

"Neyden bahsediyorsun?" Bu kelimeler, Hazer'in dudaklarından en büyük korkusuymuş gibi döküldü ve kafasını iki yana sallayarak yüzümü okşadı. "Dur şimdi, sakinleş ve bana tane tane anlat güzelim. Beni çok korkutuyorsun Mila... Gözlerin ne kadar çaresiz bakıyor..."

Doğru diyordu, sakinleşmeliydim. Onun bana ulaşması, çiçek göndermesi o kadar korkunçtu ki kendimi kaybetmişim. Hazer'in daha da eğildiğini hissederken derin soluklar aldım. Hazer yanımdaydı, ben artık o savunmasız küçük kız değildim, Kerem bahçeydi ve şu an kimse bana bir şey yapamazdı. Hem belki... yanlış adrese gelmiştir? Yıllar sonra beni nereden bulup peşime düşecekti ki?

"N'olur sil şu bakışlarını gözlerinden, canım yanıyor Mila." Hazer'in âdeta yalvaran sesine kulak vererek gözlerimi tekrar gözleriyle buluşturdum ve onun da en az benim kadar korktuğuna emin oldum.

"Bir an... kendimi kaybettim," dedim ve ellerimi dizlerimden kaldırarak onun yüzüne koydum. Eğilmiş, dizlerimin önündeydi ve her mimiğimi dikkatle izliyordu. Hazer yumuşakça gözyaşını sildi. "Kusura bakma, seni de telaşa soktum. Çiçekler... yanlış adrese geldi galiba, solmuş hepsi, çok da yazık olmuş. Bana da böyle davranmıştı, solup gitmiştim öylece..."

"Ne başka adresi Mila, besbelli sana gelmiş! Kimden bahsediyoruz biz şu an? Senin o bakışlarının sebebi kim?" Beni kendime getirmek için yüzümü hafifçe sarstı ve ruhumdaki titreşimler yüzümdeki acıyı hafifçe sildi. Ardından az önceki sarsmanın telafisini yaparcasına yüzümü kıyamıyormuş gibi tuttu. "O çiçekler başkasına gelmiş olsa böyle korkar mıydın? Şaşırırdın ama sen... hıçkırıklara boğuldun. Aşkım, hadi bana anlat, olur mu?"

"Anlatacak bir şey yok," dedim hızlıca, inandırmak ister gibi kafamı salladım ve gülerken gözyaşlarımın yüzümdeki kayboluşunu hissettim. "Yanlış gelmişler işte! Neden anlamıyorsun? Yanlış gelmişler!"

"Yalan söylüyorsun," dedi elleri yüzümü yavaşça bırakırken. Doğrudu ve ellerini iki yanında yumruk yaparak gözlerini yere fırlattığı kâğıda çevirdi. "Notun altına da küçüğüm yazmış? Küçüğüm? Ne demek bu? Ne küçüğümü lan? Sahiplenir gibi, bir şeyler anlatmak ister gibi, imalı şekilde... Küçüğüm ne lan? Kafayı yiyeceğim!"

Gözlerim, o cümleden sonrasını görmediği için bu kelimenin yazıldığını yeni fark ettim ve yerdeki not kâğıdına bakakaldım. Gerçekten altına da küçüğüm yazmıştı. Eskiden, yetimhanedeyken bana “Küçük Safir” ve “Küçüğüm Mila” derdi. Artık emindim, çiçekleri gönderen oydu. Hazer’i duyamaz oldum ve kendi yalnızlığımda boğulmaya başladım. Hayatıma tekrar girip her şeyi mahvedecekti. Belki evin yakınlarındaydı, beni takipteydi. Hıçkırıklarım bir bir dudaklarımdan dökülürken bacaklarımdın üzerinde doğruldum ve bacağımın kırık olduğunu unuttuğum için acı içinde yere yapıştım.

“Mila!” Hazer’in ne ara dizlerinin üzerine çöküp kollarımdan tuttuğunu anlamadım ama bir an sonra kafam göğsüne yaslandı ve hemen aradığım sıcaklığı buldum. Derhal bacağımı düzelterek alçımı kontrol ederken, “Beni şüpheden öldürmek senin niyetin,” dedi ve alçımda bir sorun olmadığını gördüğünde beni kendine çekti. “Kendini kasma, ağlamak istiyorsan ağla ama n’olur bana bir şeyler de.”

“Sana kurabiye yapmıştık,” dedim bir şeyler demek için. Yüzümü göğsünden kaldırdım ve ellerimi yere yaslayarak doğrulurken Hazer’in gözlerini kırıştırdığını gördüm. Koltuğa yaslı olan değneği alarak doğrulduktan sonra ayaklarımdın üzerinde durdum ve onun da kalkarak şaşkınlıkla bana bakmasını izledim. Elimle yanağımı temizledim. “O kurabiyelerden ister misin?”

“Dalga geçiyorsun.” Hazer elini alnına koydu ve sinir bozukluğuyla bir anda gülmeye başladı. Aniden gülmesi karşısında ne yapacağımı bilemeden geriye doğru birkaç adım attım ve ayaklarım çiçeklere çarptığında bakışlarım o çiçeklere düştü. Hazer istemsiz şekilde, sinirleri bozulduğu için gülerken o çiçekleri ve arasındaki böcekleri görerek müthiş bir korkuyla kapıldım. Böcekler... Ah, bir tanesi ayağıma mı çıkıyordu? Evet, çorabımın üzerindeydi. “Hazer... Şu böceği alır mısın? Şu... Şuradan bir tane daha çıkıyor...”

“Ne?” Hazer aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma geldi ve beni yine tutarak yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. Bakışlarım kocaman açılmış, yarıdım dilenir şekilde ona bakıyordu. O da benim gibi karmakarışık, ne hissedeceğini şaşırmıştı. “Mila, şu an kendinde değilsin, tamam mı? Garip tepkiler veriyorsun. Bak, bir şey sormuyorum sana, hiçbir şey... Yeter ki kendine gel, tamam mı?”

“Böcekler,” diye sayıkladım aynı korkuyla. “Ayağıma çıkıyorlar, bir şey yapar mısın?”

Eğilerek ayağımdaki böceği elinin tersiyle silkelediğinde kurtuldum için mutlu oldum ve göğsümdeki acıyı fark ettim. Çiçekleri kenara iterek doğruldu ve sakın şekilde gözlerimin içine baktı. “Hepsini aldım, böcek falan kalmadı tamam mı Mila? Seni odaya çıkarayım mı? Kucağıma alayım mı?”

“Evin etrafında mıdır ki acaba?” diye kendi kendime fısıldadım ve ona arkamı dönerek merdivenlere doğru bir adım attım. Kendisine hiç cevap vermemem onu biraz daha yıkılmış gibi Hazer orada kalakaldı ve değneğim sayesinde merdivenleri çıktım. “İzliyor mudur beni? Ne yapacağım ki ben şimdi? Polisi mi arasam acaba? Nasıl buldu beni? Aklım almıyor...”

Güçbela son basamağı da çıktım ve daha fazla dayanamayarak elimle korkuluğa tutunurken bir ağlama nöbetine tutuldum. Kendi hıçkırıklarımın ve korkuyla atan kalbimin sesini iştirirken susarak bu çaresizliğin iliklerime kadar sızışını hissettim. Gücüm tükendi ve vücudum duvara dayanırken, “Polise bile güveniyorsun ama bana güvenmiyorsun,” diyen sesini duyarak acılı gözlerimi ona çevirdim. Eğilerek çiçek destesini yerden aldı ve elinin tersiyle fırlattı. Düşen çiçeklerin solgunluğuna bakarken kendimi onlardan biri gibi hissetmeden yapamadım.

Sana deli oldum ve bu beni delirtti.

Sabah uyandığımda kendimi Hazer’in odasında, siyah nevresim takımının arasında bir başıma buldum. Gece, geçirdiği o sinir krizinin ardından durup sakinleşmiş, sonra beni kucakladığı gibi odasına getirmişti. Yatağa bırakışını, üzerimi örtüşünü hatırlıyordum. Sonra yatağın kenarına çöküp dakikalar boyunca karanlıkta oturduğunu da hatırlıyordum. Sessizce ağlayarak duvardaki gölgelerimizi izlemiştim ve uyuyakalırken yatağa yerleşip bana sıkıca sarıldığını hissetmiştim. O kadar sıkı sarmıştı ki kalbi sırtıma değmişti sanki.

Uyandığımdaysa onu evde görememişim, beni Kerem’le bırakıp iş gitmişti. Gecedен sabaha kadar aramızın buruk olmasının üzüntüsüyle huzur bir halde uyumuştum. Şimdi de bahçedeki salıncağa yürürken bahçe kapısı önünde duran korumaya göz atıyordum. Arkası bana dönük halde, hiç benden tarafa bakmadan duruyordu. Kerem’in söylediğine

göre o korumalar sabah gelmişti, dün akşam yaşananndan sonra tedbir olması için. Salıncağa yerleştirdim ve bahçenin kalın duvarlarına baktım; dışarıyı görünmüyordu. Bu ev gerçekten kale gibiydi, kendimi koruma altında hissediyordum. Değneğimi kenara bırakarak salıncağın zincirine tutundum ve bahçe kapısının açılmasını bekledim.

Saçlarım rüzgâra kapıldı ve hayallerim gibi oradan oraya savruldu. Göğsümün içinde kaşınan bir yara varmış gibi dakikalar boyunca rahatsız hissettim ve araba tekerleklerinin sesini duyana kadar bu mutsuzluk son bulmadı. Onun geldiğini anladığımda göğsümdeki kaşıntı dindi ve yüzüme bir gülümseme kondu. Kulağım ve kalbimle tamamen ona odaklandım. Birkaç saniye sonra şifreyi girdi ve bahçe kapısı yana kayarak açıldığında güzel yüzü bakış açıma girdi.

Hazer, Hazer, Hazer.

Korumaya bir baş selamı vererek içeri girdi ve sokağı kontrol ederek bahçe kapısını örttü. Doğrudan eve geçmek için yürümeye başlamıştı ki dalgın bakışları beni buldu ve bir an yüzündeki gergin ifade yumuşadı. Dudakları aralandı ve derin bir nefes vererek adımlarını bana yönlendirdi. Daha dün gece görmemişim gibi hasretle yüzünü izledim. Yüzünde, her zamanki dinç görünümünden ziyade yorgun, düşünceli bir ifade vardı.

Salıncağın önünde durarak ellerinden biriyle zinciri tuttu ve bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirdi. Ellerimi eteğimden çektim ve onu görmeyi verdiği sevinçle gülümsedim. “Sen niye bu kadar güzel oldun ki? Ben sana trip atacaktım...”

Elbiseme baktım. “Müzikalden kazandığım parayla almıştım. Biraz pahalıydı ama çok beğenmiştim.”

Hazer’in dudağı belli belirsiz kıvrıldı ve ardından nazikçe, “Vücuduna çok yakışmış,” dedi. Sonra omzunun üzerinden arkaya dönerek korumaya bakarken gözleri şüpheli bir şekilde kısıldı. Bana tekrar döndüğünde uzanıp eteğimi düzeltti. “Korumaları tanıyorum ama içlerini bilemem. Sen yine de dikkatli ol yanlarında.”

Elini bacağıma bastırırken kendimi gözlerinin derinliğine bıraktım. “Senden başkası bakmıyor... Dokunmuyor da.”

Hazer’in dudakları aralıklı kalırken sol elimi ensesine yasladım ve teninin o elmas gibi parlaklığıyla mest oldum. Ondandır aldığım yardımla kalçamı salıncaktan kaldırdım ve ona yaslanarak kollarımı vücuduna sardım. Parmaklarımı ensesine kıvrakça dolayarak yüzümü omzuna sürttüm

ve sarılabildiğim en sıkı şekilde ona sarıldım. Dün gece kalbini kırdıysam çok üzülürdüm. “Bir daha bana veda etmeden hiçbir yere gitme,” diye rica ettim, ardından dudaklarımı boynuna bastırdım. “Seni affetmem, görürsün.”

Öpücüğümle teninde âdeta bir titreşim oldu ve eli belimin ortasından beni kendine sıkıca bastırdı. Sıkı tutuşuyla ayaklarım tamamen yerden kesildi ve elbisemin etekleri rüzgârda uçuşurken Hazer’in dudaklarından mest dolu bir inilti çıktı.

“Veda etmeden gitmedim ki. Bir öpücük aldım senden ama haberin olmadı tabii.”

Yanağımı omzuna yasladım ve gerginliğimiz bittiği için huzurla doldum. Koruma bize baktığında eteğimi örtmesine, bacaklarımı kapatmasına gülümsedim. Hazer gerçekten centilmen bir adamdı ama koruma, sahiplenme gibi alışkanlıkları vardı.

“Neye gülüyorsun?” dedi güldüğümü duyduğunda.

“Alfa erkeği olmana.”

Şirin bir şekilde gözlerini devirerek sokak kapısının önünde durdu ve biz daha çalmadan kapı aralandı. “Buyurun,” dedi Kerem. “Favori çiftim.”

Hazer, Kerem’e tepki bile vermediğinde aslında hâlâ çok üzgün olduğunu düşündüm. Kerem de Hazer’den bir tepki alamadığı için yüzünü astı ve biz içeri girdiğimizde kapıyı örttü. Bana gülümsemişti, bana sarılmıştı ama yüzünü benden başka tarafa çevirdiğinde nasıl öfke dolu, gergin olduğunu görüyordum. Beni taşıırken tezgâha baktı ve kahvaltının yenmediğini gördüğünde bana döndü.

“Kahvaltı etmedin mi?”

“Sensiz boğazımdan geçmedi,” diye itiraf ettim.

Hazer kafasını iki yana sallayarak beni tezgâhın oraya taşıdı ve nazikçe tabureye bıraktı. Benden ayrılırken ben de tezgâha dönerek Kerem’in doldurduğu portakal suyunu kendime çektim. Hazer ekmek sepetinden birkaç dilim ekmek çıkardı ve önüme koyarken, “Lütfen yemek yemeyi ihmal etme,” dedi. “Allah korusun belki bir gün hiç olmam hayatında, yemek yemeyecek misin?”

Bu korkunç ihtimalle ürperdim ve üzerinde durmamaya çalışarak omuzlarımı silktim. “Boğazımdan geçeceğini sanmam.”

Elimden tutup gözlerimde bir maceraya çıkarken belimdeki elini yukarı çıkardı ve saçlarımı kibarca okşadı. “Korkuyor musun hâlâ?”

Dün geceki konunun böyle ansızın açılması karşısında ürperdim ve bakışlarımı kaçırarak eteğimi sımsıkı tuttum. “Korku,” diye fısıldadım. “Benim korku hissetmediğim bir an bile yok.” Hemen düzelttim. “Sen yanımda olmadığın her an korkuyorum. Ama bu küçüklükten beri böyle Hazer. Hep bastırılarak, bir şeylerle korkutularak, susturularak büyüdüm. Bu sebepten sürekli tedirgin, temkinli, korku doluyum.”

Hazer, duygularımı böyle açıkça söyleyebileceğim ilk insandı. Bu yüzden sadece, *Korkuyorum*, diye geçiştirmek istememiştim. Hazer’in saçlarındaki eli durdu ve yüzünü omzunun üzerinden arkaya çevirerek benden kaçırdı. Canım benim, üzüliyordu. “Benim aşkım seni hiç korkutmaz tamam mı? Benden hiç korkma.”

“Korkmuyorum ki aşkım,” dedim ve yumruk halini almış eline uzandım. İri eli seğirdi ama parmaklarını çözerken bana ses etmedi. Kemikli parmaklarını çözdüm ve elini ağzıma kaldırarak avuç içine bir öpücük koydum. Hazer’in kirpikleri bile titredi. Tatlı bir öpücük bırakarak dudaklarımı avcundan çektim ve parmaklarını tekrar avcuna kapatarak öpücüğümü yumruğunun içine hapsettim.

Hazer içine derin bir nefes çekerek saçlarımı aşağı doğru okşadı. “Hadi, yemeğini ye.”

“Sen?”

“Ben çıkmadan önce atıştırmıştım,” dediğinde Kerem’in homurdandığını duydum ama ona dönemedim. Başımı sallayarak kahvaltımı etmek için tezgâha döndüğümde, “Benim yine çıkmam gerekiyor,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Kurdelemin uçlarıyla oynadı ama bu sefer çözmedi. “Evden çıkma Safir. Senin için en güvenli ortamı oluşturmaya çalışıyorum, bana yardımcı ol.”

İzlenilmekten, onu görmekten korktuğum için evden çıkabileceğimi sanmıyordum. Fakat sırf onun vicdansızlığı yüzünden kendimi eve hapsedmek de çok büyük haksızlık gibi geliyordu. Nasıl özgürlüğümü, yaşam alanımı kısıtlayabilirdi ki? Ama şu korku... Keşke içimdeki kapıdan pençereden kovup defedebilsem şu korkuyu.

“Güvende olmam adına verdiğin çaba için teşekkür ederim,” dedim ve ekledim. “Zaten dışarıya çıkmıyorum ama çıkarsam Kerem muhakkak yanımda olur.”

Hazer’in bakışları omzumun üzerinden Kerem’i buldu ve aralarında bir bakışma yaşandıktan sonra kafasını salladı. Kerem’e olan güveni beni

mutlu ediyordu. Ben de Kerem'e güveniyordum. Bir erkeğe güvenmek güzel şeymiş. Tabii en güzeli, insanın kendisine güvenmesiydi. Hazer saç-larımı arkaya atarak boynumu açarken, "Sen bir arkayı dönsene," dedi Kerem'e.

Kerem'in kıs kıs güldüğünü duydum ama gülüşünde eksik bir şeyler var gibiydi. "Ne yapacaksınız ki arkamı dönüyorum?"

"Tek kale maç yapacağız, oldu mu?"

Kerem gülmeye devam etti. "Adam iyice yoldan çıktı, tövbe tövbe..."

Hazer ona dik dik baktıktan birkaç saniye sonra Kerem arkasını dön-müş olmalıydı ki gözlerini ve yüzünü eğdi. Ağzımdaki lokmayı güçlükle yutarken, Hazer boynumda kalan bir saç telini de çekti ve ardından göz-lerimin içine bakarak dudaklarını omzuma doğru bastırdı. Sıcak öpücü-ğünü çillerimin üzerinde hissettim ve Hazer gözlerini yumarak dudakla-rını omzumdan kaydırırken sırtımda müthiş bir ürperti dolaştı. Dudağı omzumun çevresinde, can alıcı şekilde gezindi ve ardından nefesini teni-me üfleterek dudaklarını çekti. Benden uzaklaşıp bakış açımdan yavaşça çıkarken elim omzumu buldu.

Hazer önce bakış açımdan, sonra da bir şey demeden evden ayrıldı. Sokak kapısının yavaşça örtünen sesini duydum ve elimi omzumda gez-direrek önüme döndüm. Duyguların en güzeli ona kavuşmaktı ve henüz tam kavuşmamışken bile böyle güzelse...

"Safirciğim, artık önüme dönebilir miyim?"

"Tabii."

Ona bir bakış attığımda Kerem de bana dönerek sırtıttı ama hayret ki dalga geçmedi. Çatalımı bir salata dilimine batırarak ağzıma götürürken Kerem'in salona yöneldiğini gördüm. "Sen yemiyor musun?" diye sor-dum.

"Pek iştahım yok," dedi.

"Bana o kadar kahvaltı hazırlayacaksın ve ben de senin karşında, senin hazırladığın kahvaltıyı tek başıma mı yiyeceğim?" dedim bariz bir sitem-le. "Gel de bana eşlik et."

Kerem kahvaltı masasına şöyle bir göz attıktan sonra gülümseyerek yanıma yürüdü ve karşımdaki tabureyi çekip oturmadan önce kendine bir tabak aldı. İçimden geldiği için onun tabağına kahvaltılık-koyar-ken, "Neden iştahın yok?" diye sordum. "Canın bir şeye mi sıkkın?"

Bakışlarını kaçırırken, "Yoo," dedi.

“Neşen de kaybolmuş,” dedim. “Çok özel bir şeyse paylaşmamamı anlarım ama paylaşmanı isterim.”

Gerçek bir mutsuzluk içinde bocaladığına emin olduğum sırada, “Leyla ile ayrıldık,” dedi. “Müjgan’ın söyledikleri doğruymuş aslında. Leyla son zamanlarda telefonuma hiç cevap vermedi, geçen hafta son kez aradığımdaysa onu bir daha aramamamı söyleyerek telefonu suratıma kapattı. Her nedense o da ağlıyordu ama soramadım, tekrar arayınca da hepten ulaşamadım. Terk etti beni, ocak başına götürdüğüm için mi böyle oldu anlamadım ama...” Kerem’in gözlerinin dolduğunu gördüğümde keskin bir bıçak kanatlarımı sökmek için sırtımdan saldırmış gibi hissettim. “Ben onu gerçekten seviyordum Safir. Şakasını yapıyordum falan ama... duygularım gerçekti. Benimleyken mutlu olduğumu hissetmiştim, yanılmışım.”

Canım benim, hiç de bahsetmemişti bundan. Aksine gülmeye devam etmişti, bazı insanlar gerçekten böyleydi. Acılarını, gösterişleri yapmıyorlardı. Ne diyeceğimi, hangi kelimeleri bir araya getireceğimi bilemedim.

“Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Leyla hakkında, ilişkin hakkında bir şeyler demek bana düşmez ama... Leyla hayatının bir gününde, yarın veya bundan bir yıl sonra seni kaybettiği için pişman olacak. Bir anlığına bile olsa gerçekten pişman olacak.”

“Beni aratacak kadar kötü insanların hayatına girmesini istemem,” dedi ve o an Kerem’in kalbinin iyiliğinden o kadar emin oldum ki içimden ona sarılmak geldi.

“Kerem?”

“Hımm?”

“Yanıma gelebilir misin?”

“Bir şeye mi ihtiyacın var?” diye sorarken doğruldu ve tezgâhın etrafından yürüyüp yanıma geldiğinde taburemde ona doğru döndüm. Mutlu görünmeye çalışan gözlerine baktım ve ilk kez Hazer’den başka bir erkeğe sarıldım. Kerem’in güldüğünü duydum ve ardından, “Hazer Bey duymasın,” diyerek kollarını bana doladı. Ellerim sırtını sıvazlarken Kerem de tokatlar gibi benim sırtımı sıvazladı ve bir abi gibi beni sardı. İlkinde âşık olduğum adama, ikincisinde bir abi gördüğüm adama sarılmıştım ve ikisinde de o güveni hissetmiştim. Hayatımda bir canavar olabiliirdi ama o canavardan daha güçlü elmas ve altın kalplere sahiptim.

Kerem’le ayrıldığımızda yerine geri oturdu ve onun için hazırladığım tabaktakileri yemeye başladı. Hâlâ mutlu değildi ama en azından

hafiflemiş gibiydi. Acaba ben de sırlarımdan, korkularımdan ve öldürdükleri yaşama sevincimden bahsettiğimde hafifler miydim? Gazel'e bahsettiğimde biraz rahatlamıştım ama yükümün birazını da onun sırtına verdiğim için mutsuz olmuştum. Hazer bir kelebek gibi olduğumu düşünüyordu ama o kadar ağırdım ki dünyanın bütün kelekeleri kadardım.

Kahvaltıdan kalktığımızda Kerem'in yardımıyla banyoya çıkıp dişlerimi fırçaladım ve aynadan yüzüme baktım. Korkuyu görebiliyordum. O yaşlarda da ondan kaçtıktan sonra aynaya baktığımda gözlerimde bu ifade olurdu. Evet, katilimden köşe bucak kaçardım. Yüzüme soğuk su çarptım ve yine Kerem sayesinde alt kata inerek koltuğa oturdum.

"Kerem maaşını keserim."

Fıstık'ın sesini duyduğumuzda ikimiz de başımızı o tarafa çevirdik ve Fıstık'ın kafesinin içinde coşkuyla döndüğünü gördük. Kerem doğrularak kafese ilerledi. Evde olduğu için takım elbise değil, kot pantolonla tişört giymişti.

"Bahar gelince Fıstık'ı kafesinde tutmak kolay olmuyor," dedi, kafesinin kapısını açarken. "Dışarı çıkmak, uçmak istiyor."

"Çok haklı," dedim. Fıstık, kanatlarını açıp kafesin kapısından çıkıyordu. Daha önce de Kerem'in onu bahçeye çıkardığına, biraz hava aldırıktan sonra geri kafesine koyduğuna şahitlik etmiştim. Kerem omzuna vurduğunda Fıstık oraya yerleşti ve beraber bahçenin yolunu tuttular. Fıstık bağıırıyordu: "Keşke Mila'yı öpsem. Keşke Mila'yı öpsem. Keşke Mila'yı öpsem."

Sanırım bunu... Hazer'den öğrenmişti.

Kerem sokak kapısını açarken Fıstık'a cevap verdi. "Merak etme, Saffirciğimi öpen öptü."

İlahi Kerem.

"Aa Gazel?"

Kerem'in şaşkın sesini duyduğumda kaşlarımı çattım ve Gazel'in geldiğini anlayarak sevince boğuldum. Yerimden kalkıp onu karşılayamayacağım için yanıma gelmesini bekledim. Gazel'in Kerem'e, "Merhaba," dediğini duydum. "İçeriye girebilir miyim?"

"Tabii ki."

Birkaç saniyenin ardından Gazel bakış açımaya girdi ve ayakta kalmasını çıkarıp elindeki ceketini de bıraktıktan sonra yanıma koştu. Koltuğa çıkıp kollarını sıkıca bana doladığında ben de en az o kadar sıkı şekilde

Gazel'i kucakladım. Birkaç gün önce görmüştüm ama çok özlemiştim. Aklım ondaydı, ağlamalarını düşünüyor ve üzüliyordum.

"Hoş geldin," dedim, geriye çekilip yüzünü görmeme izin verdiğinde.

"Hoş buldum. Nasılsın, iyi misin?" Hafifçe uzaklaşıp bacağını kalçasının altına koydu ve cevap isteyen gözlerini yüzümde gezdirdi. Son günlerde gördüğüm gibi bitkin ve yorgun görünüyordu. Sadece... gözlerinin içi daha umutlu, daha bir başka heyecanla bakıyordu sanki. "Bacanın ne durumunda? Alçısı yakında çıkacaktı diye hatırlıyorum."

"Randevumuz birkaç gün sonra," diye onayladım. "Ben... iyiyim. Asıl sen nasılsın?"

Ona dün gece olanlardan bahsetmek istiyordum ama zaten çok mutsuzken bir de bunu anlatmak ne kadar doğru olurdu? Zaten tacizimi öğrendikten sonra şok geçirmiş, psikolojisi bozulmuştu. "Aynıyım, değişen pek bir şey yok. Bir ihtiyacın var mı diye sormaya geldim, banyo falan yapmak istersen yardımcı olayım."

"Olur," dedim minnetle. "Teşekkür ederim."

Omuzlarını silkti ve bakışlarını etrafta gezdirerek, "Hazer evde değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır yok," dedim neyden çekindiğini merak ederek. Cevabımla rahatladı ve bakışları tekrar beni buldu. Kararsızlığını yüzünden okuyabiliyordum ama ne için olduğunu anlayamamıştım.

"Behram'la aram hâlâ kötü," dedi ve bu cümle boğazına oturmuş gibi sertçe yutkundu. "Daha dün akşam kavga ettik, birbirimizin kalbini de kırdık. Biz zaten bu kadar kavgalıyken bir de Hazer'le kavgalı olmasına çok üzüliyorum. En azından onları barıştıralım, bir şeyler yapalım."

İnsanların hayatlarına müdahale etmek, duygularını görmezden gelmek benim yapabileceğim bir şey değildi ama masum düşüncelerimizle bir şeyler yapamaz mıydık?

"Aklında ne var?"

Gazel kabul ettiğimi düşünmüş olmalıydı ki bir parça gülümsedi ve akabinde konuşmaya başladı. "Behram çok geç saatlerde, tehlikeliyken dışarıda olmamı pek sevmiyor. Açık açık söylemedi ama eve geç gelince, 'Bir şey mi oldu, iyi misin?' falan diye sordu. Bu yüzden akşam eve dönmeyeyim, o da merak etsin istiyorum. Dur dur, hemen karşı çıkma, akşam burada olacağım. Behram aradığında da burada olduğumu söyleyim, o da muhtemelen beni almak için buraya gelir. Hazer'le hiç bir araya gelemiyorlar, buraya gelirse konuşurlar belki."

Kötü bir niyetimiz yoktu ama bazen iyi niyetle yapılan şeyler de fiyaskoya dönüşebilirdi. Yine de Gazel'i geri çevirmek istemiyordum, belki ben de bazen sınırların dışına çıkmalıyım.

“Umarım akşam bu evde kıyamet kopmaz.”

Gazel yüzünü üzgünce koluma yaslayarak acı bir şekilde güldü. “Umarım. Araları bir kez daha benim yüzümden kötü olursa beni tokatlarsın olur mu?”

“Kıyamam.”

Halsiz şekilde gülümserken gözlerini yüzümde ilgili bir şekilde dolaştırdı. “Bir şey mi oldu sana? Son geldiğimden daha keyifsizsin sanki?”

Hemen bir bakışından anlardı, anlamıştı. “Hiç, bugün biraz bacağım ağrıdı da,” dedim, gerçeklerden bahsedip onu kahretmek istemediğim için.

“Bacağım acıyor diyorsun ama yine kalbini tutuyorsun Safır.”

Elime baktım ve kalbimin üzerinde olduğunu gördüm; göğsüm acıyordu, ne yapayım. Elimi kalbimden çekerek, “Asıl sen anlat,” dedim. “Behram’la neler oluyor?”

“Yan yatmış bir kayığın içinde gibiyiz. Birimiz diğer tarafa bassa, birimiz bir gün haddinden fazla sinirlense çok büyük kavga edip içimizde biriken her şeyi dökecek gibiyiz.” Huzursuz bir nefes çekerek saçlarımı okşadı. “Bazen bir bakıyorum kıyafetimi ya da lastiğimi bir yere saklamış. Soruyorum, söylemiyor. Evin içinde ararken keyifle beni izliyor. Gıcık bir tarafı varmış, onu keşfettim.”

Ah, Behram’ın beyefendi görünümünün altında böyle yaramazlıklar yapan bir çocuk vardı demek ki. “Eşyalarını mı saklıyor?”

Yanaklarını şişirdi. “Evet, sonra da geçip ararken keyifle beni izliyor. Ya da ne bileyim... Omlet yapıyorum, ‘Beğendin mi?’ diyorum. ‘Çok beğendim, bir daha olmasın,’ diyor. Gıcık ediyor beni!”

Bu şekilde tartışmalarına inanamayarak gülümsedim. “Behram’ın öç alma şekli bile masum Gazel.”

Dudaklarına yerleşip yüzünü tamamen kaplayan gülümsemeye baktım. “Evet öyle. Ve çok güzel kokuyor biliyor musun? Beraber uyumuyoruz, yatakta ben yatıyorum ama dün gece Behram uzanmak için yatıp yatakra uyuyakalınca ben de yanına kıvrıldım. İlk defa beraber uyumuş olduk ama o uyanmadan önce kalktım.”

“İkimiz de hayatımızın aşkını aynı dönemde bulduk,” dedim, camdan Fıstık’ın kanatlarını açıp uçmasını izlerken. “Dilerim hiç kaybetmeyiz.”

“Kaybetmeyeceğiz,” diye güvence verdi bana.

Umarım.

Sonra biraz daha havadan sudan konuştuk. Ona dün gece olanları söylemeye birkaç kez yeltendim ama bir sinir krizi daha yaşar diye çok korktum. Bu sebepten kafasını dağıtacak şeylerden konuştuk.

Galip hapis cezasını paraya çevirememişti ve bir aydır içerideydi. Gazel serbest bırakıldığında daha kötü bir şey yapmasından korktuğunu söyledi. Bu sefer kendisine değil, Behram’a yapmasından korkuyordu.

Akşam vakti olurken Gazel’in yardımıyla banyoya geçtim ve temiz bir duş aldım. Daha sonra mutfığa geçerek dolaba bakındım. Ben yemek yapmasını pek bilmezdim ama Gazel bilirdi. Bu yüzden bir şeyler yapmayı teklif etti, zaten bacağım yüzünden ayakta duramıyordum. Hazer’in makarnayı çok sevdiğini bildiğim için makarnayı ben yaptım, Gazel de fırında patatesli tavuk yapmıştı. Hazer fırın yemeklerini, eti ve tavuğu da çok seviyordu. Hazer gerçekten yemek yemeyi seviyordu.

Fakat Beşiktaş maçının olduğu akşamlar heyecandan yiyemiyordu. Bu geçtiğimiz bir ayda Beşiktaş’ın bir maçı olmuştu ve maalesef o maçta yenilmişti. O anı hatırlıyordum. Hazer’in hemen yanında oturdum, o üzerinde Beşiktaş formasıyla heyecanla ekranı takip ediyor, bir kalkıyor, bir oturuyordu. İlk golü karşı takım attığında yerinden kalkıp televizyonun yanına gitmiş, ekrandaki futbolcularla konuşmuştu. Çok sinirlenmişti ama sanırım ben yanında olduğum için hiç küfredememişti. Beşiktaş gol attığındaysa heyecanla beni sarsmış ve şaşkın bakışlarım arasında ekrana yaklaşıp golü atan Beşiktaşlı futbolcunun alnından öpmüştü. Bu olanları hatırlamadığına emindim. Fakat maçın son dakikalarında karşı takım bir gol daha atıp maçı kazandığında Hazer sakince yerinden kalkmış ve üzerindeki Beşiktaş formasını ısırarak odasına çıkmıştı. Artık odasında nasıl bir sinir krizi geçirdiğini bilemiyordum.

Fırın yemeği ve makarna hazır olduğunda saate baktım ve Hazer’in eve dönme vaktinin yaklaştığını görerek Gazel’le sofrayı kurdum. Hava kararmış, bahçedeki lambalar yanmıştı. Korumalar hâlâ etraftaydı, kimse içeri bakmıyordu.

“Behram arıyor.”

Hazer’in yolunu gözlerken Gazel’in telefonu açtığını göz ucuyla gördüm. “Efendim?” dedi ve karşı tarafı dinlerken heyecanını yüzünde gördüm. “Sakin olur musun Behram? Safir’leyim, saatin nasıl geçtiğini anlamamışım. Tamam, şimdi çıkıp gelirim.”

Kafamı iki yana sallayarak bu numaramız için utanç yaşarken Gazel'in yüzüne bir rahatlama duygusu yerleşti. "Peki madem," dedi, bana göz kırptı. "Sen gel al."

Sanırım Galip olayından sonra Behram ona karşı daha korumacıydı.

Telefonu kapatarak ellerini çırttığında, "Behram gelse ne olacak..." dedim, tekrar dışarı bakarken. "Han hâlâ gelmedi."

"Tüh ulan ya! Çıkmadı mı telefonuna?"

"Hep açarım demişti oysaki. Anlamadım neden böyle oldu..."

Bir saniye... O cani, Hazer'e bir şey yapmış olabilir miydi? Boğulur gibi bir ses çıkararak ellerimi kucağıma düşürdüm. Hazer hep eve gelirdi, beni görmeyi çok isterdi ama şimdi... saat on olmasına rağmen gelmemişti. Telefona da cevap vermemişti.

Hüseyin, hayatımı bu kadar hızlı mahvedebilir miydi?

Ellerimi koltuğun iki yanına yaslayarak doğrulmaya çalışırken Gazel'in bir şeyler dediğini algıladım ama duymadım. Kerem'e haber vermeli, bir şeyler yapmalıyım. Kalp atışlarım bir anda coşmuş, vücuduma sıcaklık basmıştı. Değneği koltuğumun altına koyarak doğruldum ve sokak kapısına yürürken Gazel de arkamdan geldi. Sokak kapısını açtım ve gözlerimle bahçede Kerem'i ararken onu gördüm.

Hazer oradaydı.

İlk an orada durup sigara içişinin bir hayal ürünü olduğunu düşündüm ama sahiden oradaydı. Sokak kapısının önünde durmuş, Kerem'le bir şeyler konuşuyor, sigara içerek sokağı gözetliyordu. Profilini gördüğüm için yüz ifadesini anlayamadım ama sigarayı çok hızlı şekilde, ağzında bir şeyler geveleyerek içiyordu. Arabanın sesini nasıl duymamıştım ki? Ya da neden doğrudan eve gelmemişti? Ne zamandır oradaydı?

"Hazer gelmiş ya..."

"Gelmiş," dedim şükrederek.

Ne ara yaşardığını anlayamadığım gözlerimi çabucak temizlerken Hazer sigarasını dudaklarından çekti ve bakışları beni buldu. Bahçede yanan ışıklar sayesinde döndüğünde yüzünü görebilmiştim. Gerginliği yumuşadı ve yürüyüp sigara izmaritini bahçedeki çöp kutusuna attıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. Bakışları bir an için Gazel'i bulsa da bir tepki vermedi ve yanıma vardığında sigara kokusuyla beraber gelen alkol kokusunu hissettim. Bu yüzden mi geç kalmıştı?

"Hoş geldin," dedi Gazel'e, kapıdan girerken. Sesi düzdü, bir sitem, kızgınlık veya yumuşaklık yoktu. Ceketini ve ayakkabılarını portmantonun

öründe çıkarırken hareketlerinin biraz ağır olduğunu, çakır keyif olduğunu anladım. Beni selamlamamış, sarılmamıştı. Gazel mahcup bakışları salona geçerken, “Hoş buldum,” dedi. “Sen de hoş geldin.”

Hazer gereksiz şekilde kıkırdadı. Ortada hiçbir şey yokken.

“Affedersin,” dedi daha sonra ve kravatını gömleğinin üzerinden indirirken benimle göz göze geldi. Gazel bakış açımızdan tamamen çıktı. Hazer omuzlarını düşürerek gözlerini bütün yüzümde dolaştırdı. Gülümsemeye çalıştım, her nedense buna ihtiyacı olduğunu düşündüm. Yıkundu ve kravatını elinin etrafına sararken, “Merhaba bebeğim,” dedi düşük bir sesle. Sonra arkasını dönüp merdivenlerin yolunu tuttu.

“Hazer’in bir şeyi mi var?” diye sordu Gazel, o gözden kaybolduğunda. Dönüp titreyen elimle sokak kapısını örterken Kerem’in de bir sigara yakışını gördüm. Kapıyı kapattım ve salona geçerken, “Benim gibi bir ardi var,” dedim. “Daha ne olacak?”

Dün gece yaşananlar yüzünden bu haldeydi. Hayatım ona güzelliklerin yanında acı ve sıkıntı da getirmişti.

“Anlamadım,” dedi Gazel, ben yanına otururken.

“Behram ve Hazer’in bu gece yüzleşmesi pek doğru bir fikir gibi gelmiyor artık,” dedim. Midemde bir düğüm hissediyordum. “Hazer pek kendinde değil gibi. Tartışılırsa hoş şeyler söylemeyebilir. Sinirlenince ağzından çıkan kulağı duymaz onun.”

“Öyle mi dersin?” dedi, sesini bir ümitsizlik basmıştı. “Doğru anı nereden bileceğiz?”

“Bu akşam değil Gazel,” dedim elbisemin eteklerini sıkarken. Hazer dün benim için koşarak eve gelen, gözleri sevinçle bakan o adam değildi şu an. Bir anda, bir gün içinde sanki yaşama sevinci ölmüştü. Kafasının içinde kurdukları, tahmin ettikleri, o not, benim korkularım...

“Kavga mı ettiniz? Anlatmak ister misin?”

“Kavga etmedik,” dedim. Kalbimde, ölü duygularımın mezarlığını taşıyordum. “Ama edeceğiz.”

Ellerimi yüzüme kapatırken kapı zilini duyduk ve Gazel’le birbirimize baktık. Behram gelmişti. Gazel saçlarını düzelterek kalktı ve saniyeler içinde kapıyı açtığında birkaç konuşma sesi geldi. Sanırım Behram onu çağırıyordu, bu geceki planlarımız yerle bir olmuştu. Gazel’in portmantoya koyduğu ceketini aldığı görürken biz kez daha göz göze geldik ve aynı sırada merdivendeki adım seslerini duyduk.

“Behram?”

Hazer’in merdivenlerde olduğunu anladığımda bakışlarım hızla onu buldu. Son basamaktaydı, hızlı indiği çok açıktı. Gömleğinin düğmelerini çözmüştü ama sanırım çıkarmaya vakti olmamıştı. Behram’ın arabasını mı görüp gelmişti? Planladığımız karşılaşma gerçekleşmişti ve nefesimi tutmuş, Behram’ın tepki vermesini bekliyordum. Hazer birkaç adım daha attığında bakışlarımı çıplak göğsüne indirdim ve Hazer de o an durumu fark etmiş olmalıydı ki hızlıca birkaç düğmesini ilikleyerek hevesli bir sesle konuştu. “İçeri geçsene.”

Behram’la barışmak için ölüyordum, canım benim. “Gazel’i almaya geldim,” dedi Behram mesafeli bir sesle. “İçeriye girmemin lüzumu yok.”

Hazer, tuttuğu gömleğinin uçlarını avcuna hapsetti ve güçlü şekilde yutkundum. “Buraya kadar geldin Behram,” dedi. İkna edici bir ses tonu kullanıyor, ısrarcı davranıyordu. “Gir de konuşalım. Camiden mi çıktın? Açsındır, yemek yeriz hem.”

“Evet evet,” diyerek hemen Hazer’i destekledi Gazel, yüzünü kapıdan duran Behram’a çevirerek. “Ben epey açım.”

Behram’ın sesli soluğunu buradan bile duydum ve onu zorladığımı düşündüm. Hazer hızlı hızlı kafasını salladı ve umutla içeriye girmesini bekledi. Birkaç saniye sonra hepimiz nefesimizi tutmuşken Behram’ın sesi duyuldu. “Tamam ama yemekten sonra kalkarız.”

Hazer bir an heyecanla yumruğunu kaldırdı ve havaya savuracak oldu ki Behram’ın cık cık cık dediğini duyunca hemen elini indirip içtenlikle gülümsedi.

Behram bakış açımı girdi ve ayakkabılarını çıkararak portmantoya koyduktan sonra gözleri beni buldu. Yüzünde herhangi bir gülümseme oluşmadan başını sallayarak selam verdi ve ardından açıp ellerine baktı. “Banyo müsaitse ellerimi yıkayayım?”

Banyoyu ben kullandığım için hızlıca başımı salladım ve Behram ağır ağır merdivenleri çıkarken Hazer gergince alnındaki teri sildi. Gazel de mutlu olmuş, umutlu şekilde bize bakıyordu. Her şeyin iyiye gitmesini ümit ederken Hazer’le göz göze geldim. Saçı başı dağınıktı, alkolün izlerini görmek çok mümkündü. Bana göz kırptı.

“Ben de üzerime bir tişört alıp geleyim.”

Arkasını dönüp heyecanla merdivenleri çıkarken onların arkadaşlıkları için sevinerek gülümsedim. Gazel ellerini çırparken bana göz kırptı.

“Safir, kıskanma ama Behram’ı gördüğünde seni gördüğünden daha çok heyecanlandı Hazer.”

Kıkırdadım. “Fark ettim.”

Gazel yanıma yürüdü ve kalkmama yardımcı olduğunda beraber tezgâha ilerledik. Tabureye oturdum ve Gazel de karşıma oturduğunda tabakları hazırladık. Kendime ve Gazel’e içecek bir şeyler koydum ama ne yemek ne de içmek için iştahım vardı. Eteğimi düzeltiltim ve elimi çenemin altına dayarken Hazer’in indiğini gördüm. Yanımıza yürüdü ve hemen yanımdaki tabureyi çekip oturduğunda gri bir tişört giydiğini görünce elimde olmadan tebessüm ettim. Elini bacağıma koydu, dizimi vavaşa okşarken yüzünü bana yaklaştırdı. “Sigara kokuyordum,” dedi kısık bir sesle. “Geldiğimde öpemedim seni.”

Bunu açıklamasına, böyle ince düşünmesine hayranlık duyarak elimi bacağımdaki elinin üzerine koydum. “Şimdi öpebilirsin.”

Hazer hızlıca kafasını salladı ve bana yaklaşmak üzereyken Gazel boğazını temizleyerek kendini belli etti.

Hazer tek kaşını kaldırarak ona döndü. “Behram’ın karısı olduğun nasıl belli. Hemen boz işimi.”

Gazel tatlı şekilde gülümseyerek bana göz kırptı.

Hazer önüne dönerken nefesinden yayılan alkol kokusunu aldım. Bakışlarını tezgâhta dolaştırarak bir şeyler ararken merdivendeki adım seslerini duyduk. Gazel’in de Hazer’in de bakışları hızla arkaya çevrildi ve benzer duygularla Behram’ı buldu. Behram az sonra bakış açımı girdi ve Gazel’in yanındaki tabureyi çekip otururken bakışlarını tabağına sabitledi.

“Yemek duası edelim,” dedi Hazer ve bununla beraber hepimiz ona dönüp hayretle baktık. Hazer ne dercesine kafasını sallayıp gözlerini hepimizin yüzünde dolaştırdı. “Ne? Ben hep yemek duası ederim.”

Behram’a yaranmaya mı çalışıyordu?

Gülüşünü saklamak için Gazel’in elini ağzına örttüğünü gördüm. Behram asabı bozulmuş gibi Hazer’e bakıyordu. “Sen içki mi içtin?”

Hazer abartılı şekilde kafasını iki yana sallayıp ellerini *masumum* dercesine havaya kaldırdı. “Ne Behram’ı alkol.”

Behram yumruğunu çenesinin altına yasladı. “Kesinlikle içmişsin.”

Hazer bir anda bana döndü ve ağzında biriken tüm nefesi yüzüme boşaltarak, “Alkol kokmuyorum değil mi?” diye sordu. “Öperek bakabilirsin istersen Safir.”

Bacağımın üstündeki eline çimdik attım. “Kendine gelsene hayatım.”

Yüzünü buruşturdu ve önüne dönüp somurtarak tabağına baktı. Gerçekten çakır keyif olmuştu, aklına eseni söylüyor ve yapıyordu. Behram onun kendini böyle kaybetmesinden duyduğu memnuniyetsizliği belli ederek besmele çekti ve ardından çatalını kavradı. Fırın yemeğinden bir lokma alıyordu ki Hazer onun eline sertçe vurdu.

“Yemek duası edeceğiz! Sen nasıl imamsın yahu?”

Behram önce eline, sonra Hazer’in suratına baktı. “Bir etsene, nasıl edeceksin çok merak ediyorum.”

“Şey...” Hazer elini geri çekip ne yapacağını bilememiş gibi bana baktı. “Allah’a, bize verdikleri rızıklar için teşekkür edeceğim işte.”

Behram sabit bir yüz ifadesiyle konuştu. “Sana boşuna mı alkol alma-manı söylüyorum Hazer? Baksana, kendindeyken asla yapmayacağın şeyler yapıyorsun. Bu söylediğin şükür, yemek duası değil. Kendi içinden şükret.”

Hazer belli belirsiz kızardı. “Tamam.”

Bu konuda Behram’a katılıyordum, sanırım ben de alkolü sevmiyordum; en azından kontrollü içilmesi taraflarıydım. Behram lokmasını ağzına alırken Hazer de yemeğini karıştırdı. Uzanıp elimi dizinin üzerine koyduğumda baygın bakışları ağırca yüzüme çıktı ve aramızda nefes kesici bir bakışma yaşandı.

“Karabiber mi var bu yemeğin içinde?” diye sordu Behram, su bardağına uzanırken.

Gazel kafasını hızla iki yana salladı. “Hayır, sen yemiyorsun diye koymadım ben.”

Hazer bıyık altı güldü. “Olmuşsunuz siz.”

Gülmemek için dudağımı ısırırken Gazel kızardı ve Behram da homurdandı. “Hasbinallah.”

Hazer omuzlarını silkti ve tabağından bir lokma alırken ben de çatalımı tabağın içinde dolaştırdım ama bir şey yiyemedim. Hazer’in ruh hali hiç hoşuma gitmiyordu. Behram’la arasını düzeltmek istiyordu ama kendinde olmadığı için doğru şeyler söylemiyordu. Ne olacaktı, bu hali ne kadar sürecekti bilmiyordum.

Gerçekleri öğrendiğinde daha kötü olursa?

Tırnaklarımı dizlerime batırırken su bardağına uzandım ve birkaç yudum aldım. Bu iş uzadıkça daha beter bir şeye dönecekti. Hazer’e söylemem, anlatmam lazımdı. Han’ı artık tanıyordum, adım

adım ezberlemiştim. Hazer öç almayı severdi. Gelen çiçeğin izini sürdüğüne emindim. Ne yapacaktı? Hüseyin'e ne yapardı? Beni en çok korkutan sorunun bu olduğunu fark ettim.

Her şeyi anlatsam ve ardından onu hapse attırmak istediğimi söylesem bana gülerdi. Hazer intikam isteyecekti.

"Neden yemiyorsun?"

Gazel'in sesini duyduğumda gözlerimi yüzüne kaldırarak omuzlarımı silktim. İştahım yoktu ama o yiyordu. Onun iyi hissedip yemek yemesine gülümsedim. "Sen ye güzelim, şu an pek aç hissetmiyorum."

Hazer'in bakışları yüzümde oyalandı ama şüphesini görmeyi istemediğim için ona dönmedim. O da yemiyordu, benim gibi tabağını karıştırıyordu. Sert bir nefes aldığını duydum, dizimi okşarken Gazel'e döndü. "Sen baya iştahlı yiyorsun ama? Bilmediğimiz bir şeyler mi var yoksa? Hamile falan..."

Behram'ın çatalını tabağına sertçe bırakmasıyla derin bir sessizlik oluştu. Hazer'in bu yersiz sorusu hepimizin yüzüne şaşkın bir ifade oturtmuştu. Hazer ne söylediğini yeni fark etmiş gibi gözlerini Behram'a çevirdi ama o olayı kavrayana kadar Behram tabureden kalkmıştı. Gazel'e bir bakış atarak, "Gidelim," dedikten sonra Hazer'e döndü ve o daha ağzını açamadan parmağını suratına salladı. "Benimle bir daha konuşmak istersen aklın başında olsun. Ağzına diline mukayyet olamayacaksan konuşma benimle."

"Öyle demek istemedim," diye kendini açıklamaya başladı Hazer, tabureden fırlarken. Gazel ve ben oturup kalmıştık, bu yüzden Behram uzanıp Gazel'i kaldırırken Hazer'e bakmadı. "Biliyorum, konuşmayı sevmezsin böyle şeyleri. Özür dilerim, otur hadi. Daha yemeğin bile bitmedi ki!"

"Ben diyeceğimi dedim Hazer. Konuşalım diyorsun ama ağzından doğru dürüst bir cümle çıkmıyor. Özledim dedim, tamam mantıklı bir şeyler der dedim ama sen kalkmış..." Başka şey demeden sustu ve Gazel'in elinden tutup onu arkasından çekiştirirken sadece elimi kaldırıp Gazel'e sallamakta yetindim. Gazel pişmanlık dolu gözlerle bana bakarken Behram portmantonun kapaklarını açıp içinden alacaklarını aldı. Hazer yumruklarını sıkıp onların arkasından yürüdü, bir şeyler demek için dudaklarını araladı ama Behram kapıyı açıp Gazel'le dışarı çıktığında konuşamadı. Kapı arkasında tok bir ses bırakarak kapandığında Hazer sıçrayarak gözlerini yumdu.

O tok ses...

Evi derin bir sessizlik kapladı ve ikimiz de hiç kıpırdamadan sabit kaldık. Hazer gerçekten bu akşam yersiz konuşuyor, ne diyeceğini kendisi bile kestiremiyordu. Behram'ın daha mantıklı konuşmayı istemesi makuldü ama Hazer'i hiçbir şekilde suçlayamıyordum. Dün akşam dengesini çok bozmuştum, yaşadığım muhtemel olay karşısında sakın kalamamasını anlayabiliyordum.

Onun elmas bir kalbi olduğunu söylemiştim, şimdiyse o kalbi yontuyordum sanki. Parıltılı parçalar avuçlarıma dökülüyordu.

Hazer orada ne kadar kaldı bilmiyorum ama halsiz birkaç adım atarak salona geçip koltuğa oturduğunda söylenmemiş her şeyin altında kaldığımızı hissettim. Kollarını kendine sardı ve başını önüne eğerken omuzları titredi. Başımı başka tarafa çevirerek dudaklarımı ısırıdıktan sonra değneği omzumun altına aldım ve birkaç adımda koltuğa yaklaştım. Yanına oturup değneği kenara bıraktığımda dün gece tam burada bana aşkını itiraf ettiğini fark ettim. Gözlerini ileri dikmiş, boşluğa bakıyordu. Salonda sadece abajur ışığı vardı ve fark ettim ki onunlayken bir lambanın ışığını değil, onun ışığını seviyordum. Bu yüzden karanlıkta oturabiliyordum.

"Hazer..."

"Söylemeyeceksin değil mi?" dedi, gözlerini televizyon ekranına sabitleyerek. "Susarak bana işkence etmeye devam edeceksin."

"Ben susarak en çok kendime işkence ediyordum..."

"Böyleydin," dedi ve ansızın yüzünü bana çevirip avcunu ağzıma örttü. Bu beklenmedik hareketiyle gözlerim kocaman açıldı ve kendimi korkunç derecede kötü hissettim. "Şimdi benim de böyle olmamı istiyorsun," diye devam ederek diğer avcunu da kendi ağzının üstüne örttü. *İkimiz de susuyoruz.*

O Hazer olsa bile, birinin elinin ağzıma böyle sıkıca yapışmasıyla boğulacak gibi oldum ve bileğinden tutup elini iterken konuştum. "İki kez üst üste sözümü kestin, rica ederim bunu bir daha yapma."

Sözümü kestiğinde kapının çıkardığı o tok sesin ona hissettirdiklerini yaşıyordum.

Uzanıp Hazer'in kendi ağzına bastırıldığı elini de indirdim ve onun alev alev yanan bakışlarının altında değneğime uzanıp ayağa kalktım. Bacağım iyiydi, üzerine basıp yürüyeceğimi bile düşünüyordum ama riske atmayacaktım. Basamakların yolunu tuttum ve üst kata çıkarak koridorun sonundaki odaya yürüdüm. Alışkanlıktan Hazer'in odasına

gelmiştim. Değneğimi kenara bırakarak abajuru yaktım ve yatağın ucuna, siyah nevresimin üzerine oturarak saten yorgan kılıfını avuçlarımla içine aldım.

Haklıydı, konuşmalıydım ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Geceleri yanıma gelirdi, beni çağırırdı, öperdi mi diyecektim? Ben bunları yıllardır kendime bile diyemiyordum ki. Hiçbir şey anlamazdım Hazer, bana dokunmasına izin verirdim mi diyecektim? Yorganı yumruğumun içinde sıkarken koridoru ezen adım seslerini duydum, ardından kapının açıldığını. Gözyaşlarımı temizlemek için zaman bile bulamadan Hazer içeri girip kapıyı kapattı ve ayakta durup beni izledikten bir an sonra geçip yavaşça arkama oturdu. Çenesini omzuma yaslayarak kolunun birini etrafımdan geçirdi. Sırtıma yaslandığı için göğsünün sıcaklığını hissettim ve mehtaba baktım.

“Lo siento mi angel,” diye fısıldadı kulağıma benden kapıldığı birkaç İspanyolca kelimeyi. Sesiyle gevşedim ve sırtımı tamamen göğsüne dayadım. Bu akıl çelici bir sıcaklıktı ve kalbimde, yokuş yukarı koşuyormuş gibi bir telaşa sebep oluyordu. Belli belirsiz gülümsemem ve ayışığında parlayan odayı izledim, kollarının arasında âdeta eridim. “Mi mariposa.”

On gün sonra

Alçım dün çıkmıştı.

Bu on gün içinde güzel şeyler de yaşanmasına rağmen kötü şeyler daha ağır basmıştı. Hazer sürekli gergindi, etrafta her an patlayacak bir bomba gibi geziyor, çok daha fazla alkol içip sakinleştirici alıyordu. Kapıda iki değil, artık dört koruma vardı ve ben sürekli evde Kerem’le oturuyor, neredeyse her anımı diken üstünde geçiriyordum. Hazer yine sabahları işine gidiyor ama akşamları çoğu zaman geç geliyordu Gülümsemeye, iyi olmaya çalışsa da gözü bir noktaya daldığında uzun dakikalarca susabiliyordu. Üzgün, mutsuz, beklenti içindeydi.

Bir şeyler söylemem için gözlerimin içine bakıyordu.

Kerem, Hazer’in o çiçek dükkânını bulduğunu söylemiş ama fazla detay vermemişti. O çiçek dükkânını bulduysa Hüseyin’e yaklaşmış olmalıydı ve o Hüseyin’i bulmadan benim olan biteni anlatmam gerekiyordu.

* (İsp.) Üzgünüm meleşim.

** (İsp.) Kelebeğim.

Bugün yapacaktım.

Doktor kırıklarımın kaynadığını ama dans etmek için henüz erken olduğunu söylemişti. Üzerine basabiliyordum, bir acı hissetmiyordum ama koşmak, hızlı hareket etmek için çok erkendi. Yine de dans etmeyi çok özlediğim için gecenin bir yarısı kalkmış, Hazer uyuyorken dans etmişim ve neyse ki bir kaza yaşanmamıştı. Kerem, Hazer'in Müjgan'a açtığı maddi ve manevi davayı kazandığını da bana iletmişti. Açıkçası buna mutlu olmuştum. Ailesi yaptığı her şeyi öğrenmişti.

Hazer'le ben... Geçen bu günlerde fark ettiğim şeyler olmuştu. Duygularımız sandığımdan da daha yoğundu. Mesela bu süre içinde birkaç kez daha tartışmıştık ama ya Hazer ya da ben dayanamamış, barışmak için hemen birbirimizin yanına gitmiştik. Geceleri beraber uyuyorduk, başını çoğu sabah göğsümün üzerinde buluyordum. Hazer uzun boylu, fit vücuda sahip, kalıplı bir adamdı ama bazı geceler yatakta bacaklarını kendine çekip küçülüyordu. Kimi sabah uyandığımda hazırlanmış, bana veda etmek için yatağın başında beklediğini görürdüm. Veda etmeden ayrılmıyorduk.

Şimdiyse Kerem'le sahilde, denize karşı dondurma yiyorduk. Kerem beni asla yalnız bırakmıyordu; bacağımla iyileşmişti, ihtiyaçlarımı giderebiliyordum ama hep benimleydi. Bu akşam da çok istediğim için dışarıya çıkmış, buraya gelmiştik. Hazer Han bugün çıkmadan önce akşam bir iş yemeğinde olacağını söylemişti. İşle ilgili yolunda gitmeyen şeyler vardı, bu sıralar çok stresli telefon konuşmaları yapıyor, Kerem'le bir şeylerden konuşuyorlardı.

Bu akşam Hazer'le konuşacaktım. Emindim. Fakat nasıl yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden evden çıkmadan önce bir sakinleştirici içmiştim.

Dondurmam bitmişti, denize bakıyordum. Kerem hemen yanımdaydı, eski neşesi hâlâ gelmemişti ve o da en az benim kadar üzgün şekilde denizi izliyordu. Bense kendimi o konuşma için çaresizce hazırlamaya çalışıyordum.

Saat dokuza geliyordu. Arkamızdaki caddeden arabalar ve kaldırımdan insanlar geçiyordu. Hazer'in olduğunu öğrendiğim bir diğer arabasıyla gelmiştik. Beyaz, güzel bir arabaydı. Buradan sonra eve dönüp Hazer'i mi bekler yoksa onun yanına mı gitmek isterdim bilmiyordum.

"Artık eve dönelim mi?" diye sordu Kerem, temkinli gözlerini yüzümde hissediyordum. "Dondurmalarımızı yedik, hava da epey rüzgârlı."

“Acaba şu an beni izliyor mudur?” diye fısıldadım kendi kendime ve sonra etrafıma bakarak ayaklarımın üzerinde yükseldim. Yürüyüp koşabilmek çok güzeldi, bir kez daha anlamıştım. Kerem’in bakışlarına bir şaşkınlık yerleşirken kendi etrafımda dönerek gözlerimi caddede dolaştırdım. “Bazen yattığımız odanın kapı deliğinden izlerdi. Neden yaptığını anlamazdım ama içten içe ürker, yorganı başıma kadar çekerdim. Nefesim bitene kadar o yorganın altında kalırdım.”

Kerem de benim gibi etrafa baktı ve ardından gözleri benimle birleştiğinde yüzüne bir öfkenin hücum ettiğini gördüm. “Seni taciz mi ediyordu?”

Bu soruyu bu şekilde, ilk kez duymak kurşun yemişim gibi hissettirdi ve farkında olmadan birkaç adım geriye giderek ona sırtımı döndüm.

Taciz. Karanlık. Yetimhane. Yalnızlık. Müdire. Sus. Sus. Sus.

Anlamıştı, Kerem anladiysa Hazer çoktan anlamıştır. Kerem’in ayağa kalktığını, bana doğru birkaç ürkek adım attığını hissederek geriledim. “Sakin ol,” dedi yatıştırıcı bir sesle ama sesi... neredeyse titriyordu. “Hiçbir şey sormuyorum tamam mı? Hadi, gel de seni eve götürüyüm Safir.”

Bana çok iyi davranıyordu, hep iyi davranmıştı. Kerem’in bir şey yapamadığı için çaresiz hissettiğini biliyordum. Etrafımda döndüm ve karanlık caddede, hızla gözlerimi gezdirdim. Buralarda mıydı? Korkmuyordum, bu sefer yorganın altına saklanmayacaktım. Susup yardım dilenmeyecektim. “Ben gayet güçlü biriyim,” dedim. Sesim çatlıyordu. “Sen ve Hazer olmasanız da başımın çaresine bakabilirdim. İyi ki varsınız tabii ama ben ayaklarımın üzerinde durup ona gününü göstereceğim.” Elbise ve saçlarım uçuşarak vücuduma yapışırken nezaketimi kaybederek caddeye doğru bağırđım. “Neredesin bok herif?”

“Safirciğim...” Kerem bana doğru endişeli birkaç adım attı.

Bağırışımla insanların meraklı gözleri üstüme çullanmıştı. Kollarımı kendime sararak denizin üzerindeki silüetime bakarken kaygı dolu adımlarla bana yaklaştı ve sanırım ürkütmemek için hiçbir şey yapmadı. Yumruğunu sıkıldığını görmüştüm.

Öyle işte Kerem, her erkek sizin kadar iyi değil. Siz benim, “İyi ki!” dediğim insanlarsınız.

Bu akşam Hazer’in yanına, onu almaya giderim diye güzel bir elbise seçmiştim kendime. Hazer için hazırlanmayı seviyordum, beni güzel bulmasını da. Onun bakışları canavar gibi değil, ateş gibiydi ama sıcaktı. Şimdiyse onun için giydiğim yeşil elbiseyi yumruklarımın içine almış, sıkıyordum.

Hava serindi ama çok üşümüyor, içten içe yanıyordum. Elimi kaldırıp boynuma götürdüm ve Hazer'in verdiği *ilham perisi* kolyeme dokundum.

"Safir?" diye seslendi Kerem bir kez daha. Yüzünü denize çevirerek derin bir nefes aldı ve ardından tekrar bana döndü. "Senin için ne yapabilirim?"

Kerem benim iyi olmam, iyi hissetmem için âdeta çırpınıyordu. Kalbimden onun için en iyi şeyleri dilerken, "Hazer'in yanına götürebilir misin?" diye rica ettim. "Onu özledim."

"Tabii tabii götürürüm, sen yeter ki iyi ol."

"Teşekkür ederim."

"Safir," dedi. Sesinde öfkenin yanında benim için duyduğu sevginin inceliği vardı. "Korkma."

"Korkmuyorum."

Kerem başını salladıktan sonra ceketini çıkardı ve izin ister gibi bana baktıktan sonra ceketini omuzlarıma bıraktı. Cekete tutundum ve onunla arabaya geçtim. Ön koltuğa oturdum, Kerem de şoför koltuğuna yerleşmeden önce etrafa göz attı. Cekete sarılıp cama yapıştım ve Hazer'e gitmeyi bekledim.

Arabanın yavaşladığını fark ettiğimde gözlerimi açtım ve gördüğüm ilk şey, bir restoranın geniş camları oldu. Birkaç kez gözlerimi kırptırdıktan sonra yerimde doğruldum ve o sırada arabada bulup içtiğim alkol şişesini tamamen bitirdiğimi fark ederek ılık çaldım. Kerem'e dönerek şişeyi salladım. "Baksana Kerem, hepsini bitirmişim."

Kerem'in omuzları düştü ve ellerini direksiyondan çekti. "Ben Hazer Bey'i çağırayım, o toplantı falan dinlemez gelir zaten senin burada olduğunu duyarsa."

"Sürpriz yapacağız," dedim elimdeki şişeyi torpidoya bırakırken. Bakışlarımı restorana çevirdim ve o sırada buranın oldukça tanıdık geldiğini fark ettim. Bir saniye... Burası bizim ilk öpüştüğümüz yerd, lunapark hemen yanımdaydı. Yine o restoranda iş yemeği yiyordu. Eski olmasına rağmen ışıkları yanan lunaparka baktım. "Hazer'le ilk kez burada öpüştüğümüz biliyor musun?" diyerek orayı işaret ettim.

"Safirciğim," dedi Kerem. "İçme dedim sana, biraz çarptı herhalde. Normalde söylemeyeceğin şeyler söylüyorsun."

"Ne söyledim ki?" dedim kapıyı açarken.

"Nereye gidiyorsun Safir?"

Elbisemin eteğini düzelttim ve saçlarımı omuzlarıma attım. Sessiz kaldığımda, “Hazer Bey iş yemeklerini hep burada yer,” dedi Kerem. “Sahibiyle hukuku olduğu için.”

“Hımm,” dedim Kerem’le yürürken. Arabalar sokağın kenarında park halindeydi, Hazer’in arabasını aradım ama bulamadım. “Ben de bir aralar Hazer’e Bey diyordum ama şimdi aşkım diyorum. O benim ikinci aşkım.”

Kerem anlamızsız, temkinli gözlerle bana bakıyordu. “İlki kim?”

“Babam.”

Babamla ilgili olan acılarımı bildiği için hiçbir şey demedi ve restorana ilerlerken endişeli gözlerle beni izledi. Üşüyen kollarımı sıvazlarken beraber restoranın merdivenlerini çıktık. Kerem kapıyı benim için açtı. “Buyur Safirciğim.”

“Buyurayım Keremciğim,” diyerek gereksiz yere kıkırdadım ve onun açtığı kapıdan içeri girdim. Sıcaklık beni hemen kuşattı ve nazik bir piyano sesi bunu takip etti. Bir karşılama görevlisinin bizi selamladığını görürken bakışlarımı arayış içinde etrafta gezdirdim. Burası oldukça nezih bir mekândı. Loş bir ışığı, sessizliği vardı. Masaların arası epey mesafeliydi ve masalar dikdörtgen şeklinde, genişti. Karşılama görevlisinin bir randevumuz olup olmadığını sorduğunu duyarken ileri birkaç adım attım.

Hazer’i gördüm.

Onu görmek... Bu bir kitap olsaydı altını çizerdim.

Sabah evden ayrılırken giydiği gri takımının içindeydi, sanırım toplanmış da olduğu için kravatını henüz çözmemişti. Elinde bir kadeh tutuyor, karşısındaki beyefendiyi dinleyerek başını sallıyordu. Masada dört kişi vardı, bir kadın diğerleri erkekti. Yemek yiyor, ölçülü bir tebessümle muhabbet ediyorlardı.

Gözüm bir anda ondan başkasını görmez oldu. Masasına ilerlerken yanımdan geçen bir garsonun bana baktığını hissettim. Hazer’in masasıyla olan mesafem kapanırken onun karşısında oturan kadınla erkeğin beni gördüğünü fark ettim. Normalde bu kadar fütursuzca davranmazdım ama kendimi daha cesur, kaygısız, rahat hissediyordum. Masalarıyla olan mesafem çabucak kapandığında elim Hazer’in omzuna yerleşti ve Hazer sıçrayarak kafasını bana kaldırdı.

Güzel yüzüne oturan şaşkınlığı izledim ve masada oturan diğer insanların da bana döndüğünü fark ettim. Fakat ben ondan başka hiçbir şey

görmüyordum. Dudakları aralıklı kaldı ve ardından sandalyesini ittirip hızla doğrulurken omzumun üzerinden etrafı gözetledi. Parmak uçlarımda hafifçe yükseldim ve kollarımı boynuna doladım. “Merhaba sevgilim.”

“Mila...” Adım dudaklarından bir fısıltıyla çıktı ve ellerini üşümüş kollarıma koyarak baştan aşağı beni süzdü. Burada olduğuma, karşısında dikildiğime inanamıyordu. Kollarımın üşüdüğünü gördüğünde canı acımış gibi iç çekerek kollarımı okşadı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Rahatsız mı ettim?” diye sordum korkuyla.

“Asla,” dedi kafasını iki yana sallarken. “Sadece... şaşırdım burada olmana.”

“Kerem’den rica ettim, getirdi beni.”

Hazer’in bir eli yüzüme çıktı ve kaşları belli belirsiz çatılırken, “Üşümüşsün,” dedi kendi üşümüş gibi. Kolunu belimin etrafına doladı. “Ve... şarap kokuyorsun.”

“K9 musun sen ya?” diyerek kıkırdadığımda Hazer’in yüzünde karımaşık bir ifade oluştu. Espri yapmıştım ama sanırım anlamamıştı. Elimin tersiyle yanağını okşadığımda gözlerini omzumun üzerinden Kerem’e çevirdi ve ona gergin bir bakış attı.

“Hanımefendi, kız arkadaşınız mı?”

Masada oturan kadının sesini duyduğumuzda ikimiz de masaya döndük. Hazer’den büyük olduğunu düşündüğüm, küt saçlı, hoş bir kadındı. Hazer genzini temizleyerek kafasını salladı. “Kız arkadaşım... Safir.”

“Çok memnun oldum,” dedi kadın, nazik bir gülümsemeyle. Ellerini çenesinin altında birleştirmiş, bize bakıyordu. “Buyursun, kendisi de bize katılsın.”

“Teşekkürler ama müsaadenizi isteyeceğim, size iyi akşamlar.”

İş arkadaşları onayladı. “Tabii, zaten toplantı bitmişti.”

Hazer ceketini aldı ve tekrar selam vererek bana döndü. O sırada Kerem’in yaklaştığını fark ettim. “Ne ara kayboldun Safir, ilahi ya...”

“Ben ilahi bilmem, Behram eniştem bilir,” dedim.

Kerem, Hazer’e döndü. “Uçtu bu ya.”

Hazer elini belime bastırarak hızlı adımlarla yürüdü. “Ben seni uçuracağım Kerem, bekle.”

Hazer’e yaslandım ve sebepsiz yere gülerken Kerem’in isyan ettiğini duydum. “Vallahi bunun benim başıma patlayacağını biliyordum.”

Hazer'in ceketine sarıldım ve onunla dışarı çıkarken Kerem de hemen arkamımdan geldi. Yanağımı omzuna yaslamış, ondan destek alarak yürüyordum. Kollarımı sıvazlıyor, saçıma öpücükler konduruyordu. Soğuk havaya çıktığımızda Hazer Kerem'e döndü. "Sen arabayla git, biz de döneriz."

Kerem başını salladı. "Baş üstüne."

Kerem merdivenlerden inerek beraber geldiğimiz arabaya ilerlerken, "Görüştürüz kanki," dedim arkasından el sallayarak.

"Kanki diyor ya..." Hazer homurdanarak beni omzunun altına çekti ve belime destek vererek yürümeme yardımcı oldu. Ellerim gömleğinin yakasından tutarken arabasını sokağın ucunda gördüm. Yersizce kıkırdadım. "Valeye para vermemek için arabanı kendin mi park ediyorsun? İlahi Hazer..."

Hazer yüzüme baktıktan sonra saçlarımı nazikçe okşadı. Dudakları bu şapşallığıma kıvrılmıştı ama gözleri kaygı doluydu. "Mila, Mila, Mila... Bir şey mi oldu sana?"

Sokağın kenarında, onun göğsünün sol yanında, boynunun altında sığınıp ona bakarken hissettiğim tüm kötü duygular tekrar üzerime yüklendi. Gömleğine sıkı sıkı yapıştım. "Seninle bir yere gidelim mi?" diye sorduğumda sesim titremişti.

Kaşları daha çok çatıldı. "Nereye istersen."

Yüzümü göğsüne yasladım. *Dünya yeniden kıtalara bölünse, ben hep onun yanına düşerdim.*

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Lunaparka."

Bakışları omzumun üzerinden arkaya, ilk öpüştüğümüz lunaparka vardı ve dudaklarının kenarından bir gülüş geçti. "Oyuncaklar çalışmıyor Safir."

"Fark etmez," dedim, rüzgârın şiddetiyle gözlerim yanarken. "Orası tek sevdiğim lunaparka."

Hazer yürümeye başladığında ben de onun yanında yürüdüm. Sokak sessizdi. Gözlerimi ondan alamıyordum, büyülüyordu beni. Nefes alışı, güzel teni, her yutkundüğünde titreyen âdemelması... Lunaparka girdiğimizde gök gürlledi ve rüzgâr âdeta ılık çaldı. Hazer gökyüzüne baktı. "Yağmur yağacak."

Onun kollarının arasından çıktığımda ceket yere düştü ama Hazer'in ceketini gördüğü yoktu. İleri birkaç adım atarak kendi etrafımda dönerken

atlı karıncaların oraya, öpüştüğümüz yere baktım. Orada ilk aşk öpücüğümü almıştım. Gülümsedim ve tekrar Hazer'e döndüğümde merakla beni izlediğini gördüm. Bakışları şaşkınlık ve endişe doluydu.

"Sarhoşsun sen."

"Sarhoş olursam daha kolay olur sanmıştım," diye fısıldayarak kollarımı kendime sardım.

Hazer'in gözleri seğirdi ve bir anda bana arkasını döndü. "Sarhoşsun sen, ne dediğini bilmiyorsun. Hadi, eve gidelim."

Acıyı tanıyor, ondan kaçmak istiyor.

Buruk şekilde gülümsedim ve omuzlarımı tamamen düşürerek ona yaklaştım. Vücudu kasılmıştı, saçını hoyratça karıştırıyordu. Mesafemiz sıfırlandığında ellerim sırtına ve yanağım da ensesine yerleşti. Ellerimi sırtında kaydırarak karnına doğru götürdüm ve ona arkadan sarıldım. Hazer kasıldı ve yenilgiyi kabul etmiş gibi omuzlarını düşürdü.

"Benimle dans eder misin?" diye sordum.

Ellerimi tutarak bana döndü ve tekrar yüz yüze baktığımızda, elleri beni yüzümden sıkıca tuttu. Lunaparkın yanıp sönen ışıklarıyla onun da yüzündeki karanlık yer değiştiriyordu. "Şimdi mi?" diye fısıldadı. "Yağmur yağacak."

Kafamı sol omzuma eğerek kollarımı boynuna doladığımda Hazer belli belirsiz gülümseyerek elini belime yerleştirdi. Dans teklifimi kabul etmişti, beni hiç reddetmezdi. Aşkına gülümsedim ve dans pozisyonu aldığımda birkaç yağmur damlasının yüzüme düştüğünü hissettim. Hazer de bunu hissetti ama görmezden gelerek elini kaldırdı ve benim elim de bu davete icabet ederek onun eline yerleşti. Ellerimiz nazik bir şekilde havada birleştiğinde omuzlarımız da dikleşmişti.

İkimiz de birbirimizden işaret almış gibi aynı anda hareket ederek adımlarımızı sol tarafa attık ve dansa başladık. Elbisemin eteği rüzgâr yüzünden uçarak onun pantolonuna sürtünürken göğüslerimiz de birbirine yaslanmıştı. Kalp atışlarımız hızlı bir ritimde birbirine ayak uydururken elim sol omzunu sıkıca tuttu. Gözlerimin içine bakarak aynı şekilde sağ tarafa bir adım attığında ben de onun ritmine ayak uydurarak sağ tarafa süzüldüm. Yavaşça, hissederek dans ediyorduk. Sağ ellerimiz havadaydı, Hazer'in başparmağı yaramaz bir çocuk gibi elimin üstünü okşuyordu. Kesik kesik nefesler alırken Hazer bana doğru sürtünerek sol tarafa kaydı ve aynı zamanda birleşen ellerimizi kaldırarak beni kendi

etrafımda döndürdü. Gözlerimi kapattım ve rüzgârla kendi etrafımda döndükten sonra sertçe onun göğsüne çekildim.

Vücutlarımızın sertçe temas etmesinden sonra Hazer'in gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Ritmine devam ederek vücudumu kendi gittiği yöne çekti ve yağmur damlaları arsızlaşmaya başladı. Ayaklarımız, kusursuz bir düzende birbirini takip ederken vücutlarımız da hiçbir çekince duymadan sürtünüyor ve bu danstan daha sıcak bir şeye dönüşüyordu. Hazer beni bir kez daha kendi etrafımda döndürerek sertçe kendine çekti ve vücudumu sağ kolunun üzerine yatırarak kısmen üzerime eğildi. Doğrulduğumda, "Güzel dans ediyorsun. İlk dansını kiminle ettin?" diye sordum.

"Üniversite mezuniyetinde bir kız arkadaşım," dedi, gözleri aykırı olan tüm duygularla yüzüme dolaşırken.

Başka bir kız arkadaşı olmasını istemiyordum, onu kimseyle paylaşmazdım. Nasıl benim için sadece Hazer varsa Hazer için de sadece ben olmalıydım. Şimdi, üç gün sonra, bir yıl sonra, beş yıl sonra... Vücudum, duygularım yüzünden sarsıldı ve Hazer beni bir kez daha kendi etrafında döndürdüğünde bu sefer başım daha sert şekilde omzuna yapıştı.

"Altı yaşındaydım," diye fısıldadım.

"Ne?"

"İlk yaptığında altı yaşındaydım."

Hazer'in dudaklarından keskin bir soluk çıktı ve adımları yavaşladı. Fakat hayır, dans etmeye devam edecektik. Bu yüzden sol tarafa kaydığım da sersemlemiş şekilde beni takip etti.

"Gecenin bir yarısıydı, kaldığım odaya geldi. Beni seçmişti çünkü babama götüreceğini söylediğinde koşa koşa peşinden gideceğimi biliyordu. Usulca yatağıma yaklaştı, kulağıma eğilip, 'Babana gitmek ister misin?' diye fısıldadı. Mutlu oldum, kalkıp elinden tuttum..." Anlatabiliğim en sade şekilde, kahrolduğumu belli etmeden sadece olanı anlatmaya çalışıyordum. "Beni Müdire Hanım'ın odasına götürdü ve kapıyı kapatıp..."

"Ne yapıyorsun sen?" Hazer, bir çakmakla onu yakıyormuşum gibi can havliyle konuştu ve beni iterek geriledi. Sersemleyerek birkaç adım uzağında kaldım ve tepkilerini izledim. Elini kaldırmış, *dur* der gibi bana bakıyordu. Amber hareleri kocaman açılmış, yüzüne ateş basmıştı. "Altı diyorsun, çok küçük. Altı dediğin nedir?" diye sayıkladı ve arkasını dönerek saçlarını sertçe çekti. "Ben kaç yaşındaydım acaba o zaman? On

üç mü on dört mü? Neredeydim ki, nerede ne bok yapıyordum? Neden yanında değildim, neden?”

Hiçkırığımı serbest bırakarak gözlerimi sertçe sildim ve yanına ilerleyerek önüne geçtim. Hazer kâbus görmüş gibi korkulu gözlerle bana bakarak geriye doğru birkaç adım attığında, “Sen neredeydin bilmiyorum ama işte ben oradaydım,” dedim ve ardından uzanıp eline dokundum. Hazer’in rengi sarıya dönmüştü, bana boğuluyormuş gibi bakıyordu ama ne onu ne de kendimi bu denize ben itmemiştim. “Dans etmeyecek misin benimle?”

Elleri bocaladı, titreyerek iki yanında durdu ve ardından yavaşça belime yerleşti. Buz kesmişti, oysaki az önce sıcacıklardı. Bakışlarını yüzümden çekip omzumdan ileriye odakladı ve göğsü hızlı şekilde yükselip inmeye başladı. Ağlamayacaktım çünkü bunu ağlayarak aşamazdım.

“Duymayı istiyordun, anlatıyorum işte.”

“Mi... Mila...” Adımı söylemek ona ilk kez bu kadar güç gelmiş gibi kekeleydi ve parmakları belimde titredi. “Duymayı istediğim acı çekmeyeceğim anlamına mı gelir?”

“Bu acıyı sana yaşatmak istemezdim.”

“Duymak için ölüyorum,” diye fısıldadı. “Ama... duyunca da ölüyorum.”

“Aşkım...” Parmak uçlarımda ona yetiştim ve gözlerine baktım. “Sen daha önce bir kız arkadaşınla dans etmiş olabilirsin ama ben ilk kez seninle dans ediyorum. Hadi, devam edelim.”

Yüzünü çevirip yumruğuyla gözlerini ovuşturduktan sonra başını salladı. Hazer en çok acı çektiği anlarda bir çocuğa dönüşüyor, masumiyetini gözüme gözüme sokuyordu. Titreyen elleri belimde gerildi ve sol tarafa bir adım atarken gözlerini gözlerime kilitledi. *Hazırım, anlat*, der gibi baktığında, “Hiçbir şey anlamıyordum,” dedim ondan güç alarak. “O zamanlar kırklı yaşlarındaydı, amca derdim ona. Babama götürme bahanesinin arkasına sığınıp aşağı yukarı her gece odaya gelir, beni yataktan kaldırırdı. Bir şeyleri yapmamı isterdi, ses çıkardığımda ya susmamı söylerdi ya da kendi elini örterdi ağzıma...”

“Kı... Kırk yaşında mı?” Bu cümle Hazer’in dudaklarından şok içerisinde döküldü ve yüzüne baktığımda bembeyaz olduğunu gördüm. Hayalet görmüş gibiydi. Hareket etmeyi kesmişti, beni tuttuğunun bile farkında değildi artık.

Parmağım çenesinin altındaki bir damlayı silerken, “Babamı bekledim, bekledim, bekledim,” diye fısıldadım o bekleyişlerimi anımsayarak. “Gelmedi. Gün değil, hafta değil, ay değil... Yıllarca bekledim.”

“O yıllar boyunca...” Burnundan ve ağzından nefesler almaya çalışarak korkan bir sesle sordu. “Devam mı etti?”

Bakışlarımı kaçırdım.

Eli belimden düştü ve boşlukta sallandı.

Sessizliğimin bir onay olduğunu fark etti ve başka hiçbir şey dememe gerek kalmadan yıllarca tacize uğradığımı anladı. Tahmin ettiği, kafasının içinde kurduğu her şey acımasız bir şekilde tamamlandı ve kalbinde, son-suza kadar açık kalacak bir yara açıldı.

Nazik kalbine hayatın en ağır yumruğunu yedi.

“Yıllar boyunca geldi, odanın kapısını açtı, içeri sızıp beni kaldırdı. Kimi zaman müdirenin odasına götürdü, kimi zaman bekçi kulübesine. Amca derdim, sürekli babamı sorardım, o da hep geleceğini söylerdi. Saçlarımı okşardı, vücudumu... ‘Kimseye söyleme, bu bizim sırrımız,’ derdi. Önceleri ona inandığım için söylemedim, sonraları korktuğum için. Öp... öperdi beni, okşardı, benim de onu öpmemi isterdi. Önceleri öptüm, büyüdükçe hiç içimden gelmedi onu öpmek ama zorladı...”

Hazer benden o kadar hızlı uzaklaştı ki bir anda ellerim boşluğa düştüğünde fark edebildim kaçtığını. Arkasını döndü ve ellerini kulaklarına kapatarak sersem adımlarla atlıkarıncaya ilerledi. Tırnaklarımı çıplak bacaklarıma batırdım ve onun yanışını izledim.

“Anladım... Anladım, devam etmene gerek yok.”

Hepsi gerçektir ve daha fazla bir şey demeye gerek yoktu. Kollarımı etrafıma sardım ve kendimden ziyade onun için acı çektim. Konuşmak, anlatmak beni cidden rahatlatmıştı ama ya onu? Mahvetmiş, kahretmişti. Birini ölürken ilk kez izliyordum ama ölmemesi için de bir şey yapamıyordum. Sersemleşmiş, ne yaptığını farkında olmadan yürüyordu. Elimin içindeki kalp parçalanmıştı ve elmaslar, gözyaşlarımın ağırlığınca etrafa dağılmıştı.

“Haz... Hazer...”

“Nasıl yaşanır ki bununla?” diye sayıkladı yürümeyi keserek. Böyle olacağını, elimi ona uzatmadan kalbini parçalarına ayıracağımı en başından beri biliyordum. Atlıkarıncaya bakarken sol profilini görüyordum ve omuzlarının titrediğini. Eli yüzüne gidip karanlıkta hareket ettiğinde

gözyaşlarını sildiğini anladım ve kalbim o kadar ağırlaştı ki benim gözyaşlarım da yanaklarımdan süzölmeye başladı.

“Bir kere olmuştur sandım,” diye fısıldadığında sesinde ölümcül bir acı vardı ve sesi çatlıyordu. “Bir kere yaşadığını düşündüm ama yıl... yıllar diyorsun Mila. Yıllarca sürdüğünü söylüyorsun sevgilim. El kadarmışsın, küçücük... Fark ettiğinde nasıl yanmıştır canın.”

Yanına ilerlemeye başlayıp atlıkarıncanın basamaklarını çıktım ve arkasında durunca ellerimi ceketinin üzerinden sırtına koydum. Hazer irkilip elini yanağından çekti, verdiği titreşim nefesin buharı karanlıkta süzöldü. Bana döndüğünde ve göz göze geldiğimizde yumruklarıyla ıslak gözlerini ovuşturdu. Çenesi, dudakları titriyordu. Elimi uzattım ve gülümseyerek parmak uçlarımla yanaklarını temizledim. “Hazer, ağlama lütfen.” Bunu söylerken sesim titremiştir.

Gözlerini sımsıkı yumdu ve kirpiklerindeki damlaların düşüşünü görmek, kendimi bir boşluğa atmışım gibi hissettirdi. Yara bere içinde kaldım ve beni kurtaran bu aşk, sonumu da getirdi. “Adı neydi?” derken gözlerine nefes kesici bir karanlık hâkim oldu.

“Ne... ne yapacaksın?”

“Öldüreceğim Mila. Ölmesini istemez misin?”

Bu soru bir süre aramızda asılı kaldı ve kulaklarımda uğuldadı. Gözleri ve dili bunu bağıırıyordu. *Öldüreceğim*. Tamam, şoktaydı, sağlıklı düşünmesini zaten beklemezdim. Ellerim yüzündeki yaşları silerken gözlerindeki yırtıcı ifade kalbimi kastı. Gözleri ısrarla benden bir cevap beklerken, “Hüseyin,” dedim ve aynı anda midemin bulandığını hissettim. “Adı... Hüseyin.”

“Hüseyin...” diye tekrarladı ve ardından saçlarını, yüzümü okşayıp ellerini çektikten sonra uzaklaştı. Kendi etrafında dönerek yüzünü sıvazladı. “Öldüreceğim onu,” dedi ve ansızın elini midesine götürerek yüzünü buruşturdu. “Öldüreceğim onu! Öldüreceğim... Yeminim olsun öldüreceğim!”

Gerçekleşen hiçbir cinayet bana o günleri geri vermeyecek.

Öpüştüğümüz bu yerde Hazer’e hayatının acısını, hayatının aşkı yaşatmıştı. Değil iki dilde, dünyanın her dilinde Hazer benim aşkımdı ve sevgi acıtsa bile sonsuza kadar onunlaydım.

Yüzünü yağmura kaldırdı ve karanlık, ıssız geceye baktıktan sonra bana döndü. Halsiz, yıkılmış halde yanıma gelip titreyen elini yüzüme

uzattı ve kenara çekti. Yeryüzündeki bütün acı ve kederi dünyada tek yere, Hazer'in gözlerine toplamışlardı sanki. Kan çanağıydı gözleri, çaresizdi bakışları, ürkekti elleri... Dünyanın her yerinde aşkım, güneşin etrafındaki ayım, sol yanımdı...

"Mila, soyadını da verir..."

Hüseyin'i tam şu an, bu delirmiş, acı kusan haliyle öldüreceğini düşündüm ve gözlerim kararır gibi oldu.

"Eve gidelim," diyerek yakasına yapıştım bir solukta. "N'olur eve gidelim..."

Saçlarımı nazikçe okşadı ama dudaklarından çıkanlar acımasızdı. "Öldüreceğim o orospu çocuğunu!"

"N'olur," diye tekrarladım ağladı ağlayacak halde. "Evimize gidelim."

"O yaşarken... bana gün yüzü yok!"

"Eve gidelim," diye bağırarak dehşetle onu sarstım ve bu gece karşısında ilk kez hıçkırıklara boğuldum. "Gitme bir yere, bırakma beni! Sen onu öldürürsen ne olur? Bize, sana ne olur? Ayrılırsınız! Yok, yok... Eve gidelim, uyuyalım, geçsin tüm bunlar ne olur. Uyuyunca geçer..."

"Ağlama, tamam, dur..."

Kollarım korkuyla boynuna sımsıkı tutundu ve Hazer içini çekerek ilk kez sarıldığımızdan bile daha sıkı bir tutku ve ihtiyaçla bana sarılarak yüzünü ıslak cildime sürttü. Gözyaşları ve yüzündeki damlalar yakıcı şekilde tenime aktı. Gözlerimi kapatıp varlığına, şefkatine ve elmas kalbine kenetlendim.

Orada ne kadar kaldık bilmiyorum ama az sonra ayrıldığımızda durup yağmurun altında, hiçbir duygumuzu saklamadan birbirimizin gözlerine bakıp el ele tutuştuk. Elimi kaldırdı, titreyen ıslak dudaklarını parmak boğumlarıma bastırdı. Sevgi paylaşılabılır, çoğalabilir, bir öpücüğe dökülüp tene dağılılabılır.

Yan yana, el ele atıklarından inerek lunaparkın çıkışına ilerlerken ikimiz de ayaklarımızın ucuna bakıyorduk. Titriyor, iç çekiyor, dönüp birbirimize bakıyor ama hiçbir şey demiyorduk. Arabanın yanına vardığımızda Hazer kapımı açtı ve beni yerleştirip kemerimi taktı. Teşekkür bile edemedim. Kendisi şoför koltuğuna yerleşti ve arabanın tavan lambasını yakarak ellerini direksiyona yerleştirdi. Birkaç saniye bekledi ve ardından motora yüklenip arabayı çalıştırdı.

Yolculuk nasıl geçti, eve ne ara vardık hiç hatırlamıyordum. Yol boyunca ikimiz de sustuk, ağzımızı bıçak açmadı, yüreğimizdeki ağırlık

kalkmadı. Yol boyunca sadece varmayı bekledik. Anlatmıştım. Hazer artık yıllarca Hüseyin tarafından tacize uğradığımı biliyordu. Bir kere olduğunu düşünmüştü ama defalarca olmuştu.

Araba *evimizin* önünde durduğunda Hazer indi ve gelip kapımı açtıktan sonra elimden tutup yavaşça kaldırdı. Öfkeden ölüyor, acı çekiyordu ama bana o kadar nazik davranıyordu ki gözlerim dolmuştu. Bahçeden girdik, ardından sokak kapısından. Kerem neredeydi bilmiyordum ama evin içinde derin sessizlik vardı. Karanlıkta üst katın merdivenlerini çıktık ve koridor sonunda Hazer'in odasına girdik.

Kapıyı sessizce kapattık ve beraberce odanın ortasında dikildik. Konuşmuyor, sessizliğe sığınuyorduk. Hazer beni yatağın kenarına oturttu ve abajuru yaktıktan sonra camın önüne geçip perdeleri çekti. Soğuk çarşafı kavradım ve üzerimden sular akarken acıyan gözlerimi sırtına diktim. Hazer bir dakika kadar orada kaldı ve ardından üzerindeki ceket çıkardı. Ceket öylece yere düştü ve Hazer onun üzerine basarak odasındaki banyoya ilerledi. Kapıyı açtı, içeri girdi ve hafifçe aralık bırakıp gözden kayboldu.

Fırtına, camlara tırnak gibi geçiyordu.

Başımı yana eğdim ve ıslak kıyafetimin içinde oturarak bu çaresiz resmin bir parçası oldum. Onu paramparça etmekten korktuğum için susmuştum ama er ya da geç korktuğum başıma gelmişti. Elimi uzatıp kurdelemi çıkardım ve ayaklarımı yere basıp doğrulurken banyodan gelen sesi duydum. Kollarımı kendime sararak çekingen şekilde kapıya yaklaştım. "Hayatım... müsait misin?"

Boğaz temizleme sesi geldi. "Ev... evet."

Sakinliğimi korudum ve müsait olduğunu söylediği için kapıyı ittim. Işık yanıyordu, banyonun da loş, sarımsı bir ışığı vardı. Aydınlıkta yeşil elbisemin yukarı çıktığını, askısının düştüğünü gördüm. Askıyı omzuma çekiştirirken bakışlarım banyoyu gezdi. Siyah, sade ve şık bir banyoydu. İleri doğru açılıyordu, kapının tam karşındaysa duş duruyordu ve duş gizlenmemiş, sadece suyun çok etrafa dağılmaması için cam bir duvar oluşturulmuştu. Hazer duşun altındaydı, ellerini siyah fayanslara yaslamış, başını önüne eğmiş, kıyafetleriyle biraz daha ıslanıyordu.

Kafasını bana çevirdiğinde ona nazik şekilde gülümsedim ve ardından çekingen adımlarla yanına yaklaştım. Yumruklarını duvara daha sert dayadı ve yanına gelmemi bekledi. Ayaklarımı parkede sürüdüm ve yanına vardığımda Hazer elini bana uzattı. Elimi avcuna bıraktığımda beni de

duşun altına çekti ve ılık su dört bir tarafıma aktı. Sırtını duvara dayadı ve beni de kollarının arasına çekip elinin tersiyle yüzümü okşadı. “Üzülmüşsün, üzölmüşsün.”

“Üzmüşler bebeğini,” dedim.

“Daha üzemezler bebeğini,” dedi.

Ellerimle gömleğinin yakalarını nazıkçe kavradım ve dişlerim birbirine vururken gülümsemeye çalıştım. “Yirmi bir yaşındayım Han.”

“Ne fark eder ki?” dedi alnı acıdan kıvrırken. Gövdemde onun gövdesini, kıvrımlarını hissediyordum. Artık ona baktığımda bir daha gülümsemeyecek gibi geliyordu, kalbi kararmıştı. “Bebeğimsin işte.”

“Çok iyisin... Tüm iyilikler seni bulsun.”

Gözlerini yumdu.

Elinin tersi yanağımı kibarca okşarken kafasını arkaya yatırdı ve su damlaları boynundan aktı. Gömleğinin düğmelerini açmış ama üzerinden çıkarmamıştı. İstırabı yüzündeki çizgilere, mimiklere sızmıştı. Elbisemi yumruğunun içine alarak kafasını birkaç kez parkeye vurduğunda parmak uçlarımda yükseldim ve gözkapaklarına birer öpücük bıraktım. “Bu gözler hiç ağlamamalı ama madem benim için ağladı, öpölmeliler o zaman.”

Duşun altında, sudan ve aşktan sıırılsıklam olduk.

Ben henüz ondan uzaklaşmadan Hazer Han gözlerini açtı. Cayır cayır bakışlarını gözlerime kilitledi ve bana uzaklaşma fırsatı tanımadan eliyle çenemi yakaladı. Belimdeki eli sayesinde beni bir anda kaldırıp döndürdü ve sırtım yavaş şekilde fayansa yaslandığında Hazer çenemi sıkıca tutarak soluğunu soluğuma kattı. Kalplerimiz benzer ritme kavuştu. Hazer acı ve aşktan kör olarak elini çilli yüzümde yavaşça kaydırdı.

“Sana deli oluyorum,” diye fısıldadı, ruhunu ruhuma katarak. Gözlerini kapattı ve başını omuz boşluğuma bırakarak yenilgi dolu bir sesle devam etti. “Sana deli oluyorum ve bu beni deli ediyor.”

Uyuyunca geçer derler ama geçmedi.

Zaten biz de pek uyumadık. Banyodan çıkıp odaya döndüğümüzde ayrı yerlerde kıyafetlerimizi çıkarıp geceliklerimizi giymiş, odaya dönmüştük. Hazer’e sırtından sarılmış ve ilk kez bu şekilde yatmıştık. Yüzü

hep pencereye dönüktü, benim yüzüm de onun ensesindeydi. Konuşacak çok şey vardı aslında ama daha fazlasını ikimizin de yüreği kaldırmayacağı için sadece susmuştuk. Ne Hazer uyumuştı ne de ben. Ara ara mıçradığını, irkilerek yüzünü yastığa sürttüğünü görmüştüm. Gün doğumunu beraber karşılamıştık.

Az önceyse uyanmış, bir beyaz kot pantolonla kırmızı askılı bir bluz giymiş, aynaya bakarak kurdelemi takıyordum. Hazer uyanıktı ama hiç kıpırdamıyor, arkası dönük halde, pozisyonunu hiç bozmadan yatıyordu. Kurdelemi bağladıktan sonra saçlarımı omuzlarıma yayarak ellerimi indirdim. Perdeler hâlâ kapalı olsa da gün ışığı odaya yayılıyordu. Perçemlerimi düzelttikten sonra aynanın önünden çekildim ve yatağın etrafını dolandım. Sanırım bugün şirkete gitmeyecekti, ben de dinlenmesini isterdim. Bakış açısına girdiğimde ellerinin hâlâ yumruk olduğunu gördüm. Gözlerine kan oturmıştı, bakışları tek noktaya odaklıydı. Dizlerimi kırarak eğildim ve saçlarım yüzüne dökülürken dudaklarımı yanağına bastırdım.

“Buenos días mi amor.”

Hazer bana herhangi bir karşılık vermedi, sadece elini kaldırıp belimi okşadı. Onun için ne yapabileceğimi, nasıl davranacağımı düşünürken kapı ziline çaldığını duydum. Üst kattan pek duyulmazdı ama ev ıssız olduğu için duymuştum. Hazer yüzünü buruşturarak elini belimden çekerken, “Dur sen,” dedi ve yavaşça doğruldu. “Ben bakarım.”

Benim için korktuğunu, tetikte olduğunu bildiğim için aksi bir şey demedim. Ayaklarını yere bastı ve gözlerini ovuşturarak doğruldu. Üzerinde beyaz bir tişörtle gri eşofman vardı. Önce pencereye yaklaşıp camdan bakındı ve ardından odanın çıkışına ilerledi. Bana günaydın öpücüğü vermediği için eksiklik hissettim ve onun arkasından odadan çıktım. Merdivenleri indiğimde Hazer’in kapıyı açmak üzere olduğunu gördüm. Kulpu kavradı.

“Kim o?”

“Benim, Gazel.”

Bu kadar erken saatte beni ziyarete gelmesinin şaşkınlığını yaşayarak merdivenleri inerken Hazer kapıyı açtı ve Gazel’e bir baş selamı verdikten sonra sırtını dönüp merdivenlere ilerledi. Onun gergin suratına bakıyor, kalbimdeki titreşimleri yok saymıyordum. Yanımdan geçerken duraksadı ve gözlerini çevirip birkaç saniye boyunca bana baktıktan sonra yaklaşıp dudaklarını yanağıma bastırdı.

“Günaydın hayatım, bugün de çok güzelsin.”

Kendimi mutlu hissettim ve gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedim.

Hazer yüzüme dertli dertli baktıktan sonra merdivenlerin yolunu tuttu ve gözden kayboldu. Önüme döndüm, Gazel içeriye girmiş, kaygıyla bana bakıyordu. Yanına koştum ve ona sıkıca sarılarak, “Hoş geldin,” dedim.

Gazel de beni kucakladı. “Hoş buldum.”

O çantasını ve ince ceketini çıkarıp portmantoya koyarken Hazer’e bir kahvaltı hazırlamak için mutfağın yolunu tuttum. Gazel peşime düştü. Çaydanlığı aldım ve içine su doldurup ocağa koyarken Gazel’e baktım. “Ne iyi ettin de geldin.”

Tabureye otururken, “Seninle paylaşmak istediğim bazı şeyler var,” dedi heyecan içinde. Dudaklarında kibar bir gülümseme, gözbebeklerinde ışıltı vardı. Onun mutluluğundan sevinç duyarak ellerimi ocaktan çektim. “Kaç zamandır içimde tutuyorum ama sen de öğrenmelisin artık.”

Yanına ilerleyip karşısındaki tabureyi çektim ve dün gecenin ısırısını aklımdan silerek sadece onun mutluluğuna odaklandım. Üzerinde beyaz bir tişörtle kot pantolon vardı ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Saçları yüzünden çekilince güzeller güzeli suratı daha aydınlık gelmişti gözüme. “Behram’la arayı mı düzelttiniz?”

Omuzları düştü. “O değil, başka bir şey.”

Başımı salladığımda omzunun üzerinden merdivenlere baktı. “Hazer... rahatsız mı oldu benden? Suratı sirke satıyordu.”

Titreyen ellerimi masanın altına saklarken, dün gecenin çarpıcı anılarını gözlerimin önünden almaya çalıştım. “Canımın köşesi... Seninle alakası yok.”

Başını sallayarak elini çenesinin altına yerleştirdi ve ılık ılık gözleriyle bana baktı. “Erken vakitte dayandım kapıya, kusura bakma. Ama ne yapayım, içimde saklamak istemiyorum artık.”

Onu bu derece mutlu edip gözlerine ışık veren sebebi merak ederek, “Beni de heyecanlandırıyorsun,” dedim.

“Biliyorsun, bir süredir ailemi arıyordum,” dedi masanın üzerindeki elimi tutarak.

“Bir iz mi buldun?”

“İzden daha fazlasını, babamı buldum.” Gazel’in ağzından çıkan kelimeler hayreti doğurdu ve içime katıksız mutluluk akın etti. Dostumun

en yakındığı şey kimsesiz olmaktı ve belki de artık kimsesiz hissetmiyordu. Ben, zihnimde biriken soruları sormaya fırsat bulamadan Cazel aynı heyecanla konuştu. “İnanamayacaksın kim olduğuna! Aslında hiç terk etmemiş beni, yakınımda durup göz kulak olmuş. O yetimhane yılları boyunca benimlemiş. Babam... Bekçi Hüseyin’miş.”

“PERİŞANLIKLAR VE BEDELLER”

Beni şekerlerle kandıran canavar, seni zaafılarınla kandırıyor.

Başka açıklaması olamazdı. Bu ya bir kâbus ya da oyun olmalıydı. Hüseyin, Gazel’in babası olamazdı; dünyanın bu kadar adaletsiz olduğuna inanamazdım. Ama karşımda gözleri parlayarak, *Babam*, diyordu Gazel.

Yalan olmalıydı, Gazel’i kandırmış olmalıydı.

Peki... ya gerçekse?

Kulağımdaki basınç çoğaldı ve sanki zihnimde oluşan sorular beni dipsiz bir karanlığa çekmeye başladı. Elimin biri kucığımda yumruk halini aldı ve aniden vücudumdan ter boşaldı. Kendime sakin olmak ve mantıklı davranmak için bir dakika ayırarak bir kez daha söylediklerini kafamın içinde tekrarladım. Aradığı babasının Hüseyin olduğunu, kendisini yıllarca gözettiğini söylüyordu.

Yıllarca aradığı babasının, böylesi bir canavar olduğunu öğrendiğinde... Gazel daha ne kadar hayatta kalabilir ki?

Çok acı bir ihtimaldi ama şu an ağlamanın, çaresizlikle yakınmanın bana bir şey kazandıracağı yoktu. Önceliğim Gazel’i korumak olmalıydı. “Onunla görüştün mü?” diye sordum, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. “Bunu sana, o şe... Kendisi mi söyledi?”

Başını sallayarak aynı neşesiyle konuştu. “Şaşırdın değil mi? Ben de şaşırdım. Dur da sana her şeyi anlatayım.”

Lütfen anlat. Çek şu karanlığın ellerini üzerimden.

O kadar neşe ve heyecan doluydu ki şaşkınlığımda büyük bir korkunun saklandığını görmedi.

“Son zamanlarda mahalleye gittiğimi biliyorsun, mahallede uzun süredir yaşayan insanlarla görüşüp onlara durumu izah ediyordum. Anne ve babamın bu mahallede yaşadığını, birinin beni camiye bıraktığını söyleyip böyle bir olayı bilip bilmediklerini soruyordum.”

“Sı,” dedim. “Fakat bulamamıştın canımın köşesi, kimsenin bir şey bildiği yoktu.”

“Varmış!” Tanrım, gözleri parlıyordu! Hüseyin beni de babamla kandırmıştı, zaafımı kullanmıştı. Şimdi aynısını Gazel’e yapıyordu, başka açıklaması olamazdı. Yıllar sonra hayatıma girmek istemiş, bunu da Gazel yoluyla yapmıştı. “Camiye sürekli gelen yaşlı bir adam beni yanına çağırırdı; sürekli caminin etrafında olduğum için dikkatini çekmişim. Ona da olanı biteni anlattım, bir anda gözleri bulutlandı, omuzları çöktü. Aniden, *Annen çok iyi bir kadındı*, dedi.”

Tüylerim diken diken oldu. “Tanıyor muymuş?”

“Evet Safır.” Gözleri şimdi sevinçten ziyade gözyaşlarıyla parlıyordu. “Adamla bir yere oturduk, oldukça yaşlı bir adamdı. Ondan her şeyi anlatmasını istedim. Annemden başladı, annemin bana hamileyken sürekli caminin etrafında gezen bir kadın olduğunu söyledi. Adam o kadar uzun süredir aynı yerde yaşayıp aynı camiye gidiyormuş ki beni gördüğünde annemi hatırlamış zaten.”

“Sonra?” diyerek konuşmaya teşvik ettim onu. Hazmetmeye çalışıyordum.

“Annemle babamın... Yani Hüseyin ile annemin iyi bir evlilikleri yokmuş, bu adam annemi sürekli ağlarken gördüğü için bir derdi olduğunu anlamış. Zaten babamı da tanıyormuş, onun tekin bir insan olmadığını bilirmiş eskiden beri orada yaşayanlar. Annemden sonra babamdan da bahsedince adlarını sordum, nerede yaşadıklarını, annemin beni neden bırakabileceğini...”

“Neler dedi adam?”

Elini elimden çekip çarçabuk şekilde gözlerini temizlerken dudakları titredi. “Annemin adının Cey... Ceylan, babamınkininse Hüseyin olduğunu söyledi. O Hüseyin olduğunu düşünmedim, aklımın ucundan bir geçmedi ki Safır! Annemle babamın nerede yaşadığını sorduğumda annemin öldüğünü söyledi.”

“Gazel...” Taburemden kalktım ve tezgâhın etrafını dolanıp yanına vardığımda ıslak yüzünü avuçladım. “Anlat canımın köşesi, dinliyorum seni.”

“Çok üzülüm, annemin nasıl öldüğünü sordum. Bilmediğini söyledi, kimse korkusundan babama da soramıyormuş zaten. Annem bir anda ortadan yok olmuş, zamanla da unutulmuş. Kendileri öldüğünü

düşünmüş. Babamsa arada bir görünürmüş mahallede ama benim doğup doğmadığımı kimse bilmiyormuş. Adam... annem gibi caminin etrafında gezdiğimi görünce aklına annem geldiğinden konuşmak istemiş zaten benimle. Ben bahsedince, tarihler de uyuşunca onların kızı olduğumu düşündüğünden anlattı her şeyi.”

Evet, söyledikleri mantıklı geliyordu ama kalbime bu gerçeği sığdıramıyordum. Sakinliğimi koruyacak, Gazel’i o pislikten sakınacaktım. “Devam et canım,” dedim.

“Annemin öldüğü ihtimalini duyunca... bir şey hissedemedim. Çok zalimce belki ama en azından... beni isteyerek bırakmadığını düşündüm.”

“Zalimce değil,” dedim kafamı iki yana sallarken. “Yetim olmayan biri için zalimce olabilir ama ben seni anlıyorum. İstenmeyen bir evlat olduğumuzu öyle kolay kabul edemiyoruz.”

Başını salladı ve dalgalı saçları savrulurken bana sevgiyle gülümsedi. Kendi acımı kalbimin derinliğine gömerek tamamen anlattıklarına kulak verdim.

“Adama, babamın nerede yaşadığını sordum, bana mahallenin tenha bir yerindeki adresi verdi. Söylediklerine şüpheyle yaklaştım ama gitmeseydim içime kurt düşerdi. Gittim, babamı görmeyi beklerken Bekçi Hüseyin’i gördüm. Şaşkına döndüm, o da şaşırdı beni görünce, büyüüp değişmeme rağmen tanıdı beni...”

Onun Gazel’in karşısına çıkmasını bile yediremiyor, ona asla güvenmiyordum. “Sana neler söyledi?” diye sordum.

“Ona adamın anlattıklarını söyledim. ‘Yalan söylemiş,’ dedi, beni evden göndermeye çalıştı. Tesadüfe inanamadım, kuşkuyla düşmüştüm. Üstüne vardım, doğruyu söyle dedim... Ben üstüne varınca kabul etti, annemin doğumda öldüğünü söyledi.” Dudaklarını sertçe kemirip güç bulmak için tezgâhtaki sudan birkaç yudum aldı. “Tek başına bana bakamamış, camiye bırakmış, ben camiden alınıp yetimhaneye bırakılınca da bana göz kulak olmak için yetimhanede çalışmaya başlamış. Kimse şüphelenmemiş tabii, sonuçta bir kimliğim, soyadım yoktu. Sadece annemin adımı işlediği bir mendil vardı Hüseyin beni camiye bıraktığında. Sadece... Gazel’dim.”

Bir açık, bir ayrıntı, söylediklerini haksız çıkaracak bir şey aradım ama kafam dolmuştu, bulamıyordum. Can havliyle, “DNA testi yaptırmalıyız,” dedim.

“Yaptırdım,” dedi Gazel, ihtiyatla gözlerini yumarak. “Pozitif çıktı.”

Bu gerçekten bir kâbus olmalıydı.

DNA testi pozitif çıktıysa inkâr edemezdim ama ya test üzerinde oynandıysa? Yapmış olabilir, ondan her şeyi beklerdim. Gazel’e gerçekleri anlatmalıydim, o adamın gerçek yüzünü bilmeliydi. Fakat öncesinde bu durumu netliğe kavuşturmalıydim.

“Bekçi Hüseyin’i hiç sevmezdim,” dedim, adını söylerken yüzümü buruşturmaya mâni olamadım. “Sen de pek sevmezdin. Belki... yalan söylüyordur Gazel.”

“Doğru, sevmezdim,” dedi. “Kabaydı, arada çikolata falan verirdi ama en ufak şeyde hemen kızardı. Fakat... neden yalan olsun ki, ne amacı olabilir? Belli ki babam.”

Nasıl kaldıracaktı bunu? Nasıl bir anda yeniden dünyayı ayaklarının altından çekecektim? Onu şüphelendirmeden konuşmaya devam ettim, bu sırada saçlarını okşuyordum. “Baban ama... seni bırakmış, onunla görüşecek değilsin ya?”

“Aslında,” dedi Gazel, bakışlarını kaçırırken. Tişörtünün uçlarıyla oynarken suçluymuş gibi kızardı yanakları. “Görüştüüm, hem de birkaç kez. Tamam, beni bırakmış ama ayrılamamış, göz kulak olmuş. Ben de onu anlamak için görüştüüm, hatta bir keresinde beni buraya da kendisi bırakmıştı...”

Buraya. Bu eve. Bu gerçek zihnimde bir bomba etkisi yarattı ve tüm boşlukları doldurdu. Nefesimi kesen acı, ruhumun dengesini sarstı. Gazel’le buraya geldiği için benim burada yaşadığımı öğrenmişti, çiçekleri adresi bildiği için buraya yollamıştı. Hâlâ arkadaş olduğumuzun farkındaydı, Gazel umurunda bile değildi. Beni üzmemek için onu kullanıyordu. Gazel’i bu durumdan sadece ben kurtarabilirdim, o yüzden akıl sağlığımı korumalıydim. Ellerimle omuzlarından tuttum.

“Canımın köşesi... Ben o adama hiç güvenmiyorum ama sen bana güveniyorsun değil mi? O yüzden n’olur o adamla, bana haber vermeden buluşma.”

Dudakları büküldü. “Tamam, biraz garip bir adam ama DNA testi pozitif çıktı, babam işte. Güvenilmez olsa da... bana bir şey yapacak değil ya?”

Ama bana yaptı. Defalarca kez. Üstelik kızı olması bir şeyi değiştirmiyordu, Gazel’e de zarar verebilirdi.

Samimi bir sesle, en içten duygularımla konuşuyor, beni dinlemesini istiyordum. “Ba... baban da olsa n’olur onunla görüşme, bana haber vermeden adım atma.”

Şaşırdığı belliydi ama Gazel ben ne desem onu yapan bir kızdı, beni kınamak için söylediklerimi dinlerdi. Behram konusu bir istisnaydı... Omuzlarını düşürürken, “Peki,” diye kabullendi. “Attığım her adımdan seni haberdar edeceğim. Zaten... o da benden çok, benim hayatımla ilgilendi, senin ne yaptığını falan sordu. Beni... hâlâ mı istemiyor acaba?”

Gazel’in aklında ve kalbinde bir sürü soru oluştuğuna emindim, o da bir şeylerin test gittiğini fark etmiş olmalıydı. Onun kızı olabilirdi, aynı kanı taşıyor da olabilirlerdi ama Gazel benim kardeşimdi! Onu çok istiyordum ve korumak için her şeyi yapacaktım.

Her şeyi ona söylemek istiyordum ama kendine zarar vermesinden korkuyordum. Zaten psikolojisi bozuktu.

“Behram öğle ezanından dönecek.” Gazel kollarımın arasından çıktı ve ayağa kalkarken saçlarını düzelterip bana gülümsedi. Sarsılmıştım, bu yüzden tebessüm ederek karşılık veremedim. “Erkenden çıkıp geldim Behram camideyken, döneyim şimdi.”

Kafamı salladım ama hâlâ sarsıntı yaşıyordum. “Yalnız gitme,” diye karşı çıktım ve ardından bir şeyler çaktırmamak adına gülümsedim. “Kerem seni götürsün.”

“Ne gereği var canım.” Uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktı ve uzaklaşırken kaşlarını çattı. “Buz gibi olmuşsun, terlemişsin de biraz... Hasta mısın sen?”

Ruhum hasta. Bu yaşam beni hasta ediyor.

Teselli adına dudaklarımı kıvırdım. “İyiyim canımın köşesi.”

Gözleri şüpheli şekilde kısıldı ve yüzümü süzdükten sonra tezgâhtan uzaklaşıp portmantoya yürüdü. Bir anlık arkama dönüp gözyaşlarımı hızlandırdıktan sonra peşine düştüm. “Kerem’e haber vereyim, seni bıraksın.”

“Ne alaka Safir? Kendim giderim, adamı yormayalım bir daha. Çok şaşırdığın için mi bir garipsin sen?”

“Gazel,” dedim, ciddi bir sesle. “Seni Kerem götürsün.”

Çantasını omzuna atarken gözlerimin en içine baktı. “Tamam,” dedi karmakarışık bir sesle.

Sokak kapısını açtığımda Kerem’i korumayla sigara içerken gördüm. Kapının sesini duyup bu tarafa döndüğünde, “Günaydın,” dedim yorgunca. “Gazel’i evine bırakabilir misin?”

“Günaydın Safirciğim,” dedi Kerem ve hiç sorgulamadan ricamı kabul etti. “Tabii, bırakırım. Hem Behram kankamı da görürüm, beraber ilahi dinleriz...”

Vedalaşmak üzere Gazel’e döndüm. Hemen bir adım arkamdaydı, düşünceli şekilde korumalara bakıyordu. “Ne iş?” dedi.

Ah Gazel, çok üzgünüm ama yakında öğreneceksin...

“Ben... bazı şeylerden korkuyorum. Hazer de o yüzden bu güvenlik önlemlerini aldı.” Dudaklarının konuşmak için aralandığını gördüm ve yapmaktan nefret ettiğim bir şey olsa da onun konuşmasına mâni oldum. “Senin kafan yeterince dolu, bir de bunu düşünme. Anlatacağım zaten sana da... Senden tek istediğim, bana haber vermeden o adamla görüşmemen.”

“Ben seni merak ederim ama şimdi,” dedi yanaklarını nefesiyle şişirirken. “Hem neden o adam diyorsun ki Safir? Babam o benim.”

Senin baban, benim kâbusum.

“Doğru ya,” dedim, dünyanın bana attığı bir kazık olan o adamı düşünerek.

Gülümsedi ama... gözleri bana bir başka şüpheyile baktı. Son kez sarıldık ve Kerem’le onu uğurladım. Bahçe kapısından çıkana kadar arkasını dönüp durmuş, bana bakmıştı. Hüseyin’e olan yargılarım onu düşündürmüş, kafasını karıştırmıştı. Böyle olması gerektiği için üzgündüm ama sırf babası olduğu için Hüseyin’i affedecek değildim.

Onlar gözden kaybolduğunda sokak kapısını kapattım ve kapıya yaslanarak ağlamamak adına tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Hayatımın en acı gerçeklerinden birini az önce öğrenmişim. Ve bu gerçekse Gazel, hayatındaki en kötü babalardan birine sahipti ve bu gerçeği pek yakında öğrenecekti.

Ağlamamın lüzumu yoktu, ağlayarak bu durumu aşamazdım. Ben güçlüyümdüm, zalim ve çirkin olan oydu. Kaçmayacak, Gazel’e siper olacak, gururlu davranacaktım. Omuzlarımı dikleştirdim ve içeri yürüdüm.

“O bir korkak ve bir daha senin ışıklarını söndüremeyecek Mila,” diyerek kendimi ikaz ettim.

Mutfığa girdiğimde çayı demledim ve ocağın altını kısıp mutfaktan çıktım. Hazer yukarıda, perişan haldeydi ve kendi duygularımı kenara bırakmalı, onun kalbini tamir etmeliydim. Kapı aralıktı, içeri sızdım ve etrafta onu aradım. Görünürde değildi, ilk an odasında olmadığını

düşündüm ama banyodan gelen takırtıları duyduğumda adımlarımı oraya yönlendirdim. Hazer'i görebilmiştim.

Lavabo tezgâhının önünde durmuş, ellerini tezgâha yaslamış, gözlerini bile kırpmadan aynaya bakıyordu. Buradan sol profili görünüyordu. Yüzünden su damlaları akıyor, tişörtünün yakasından girip kayboluyordu. Kaşları çatılmış, alnı düşüncelerinin karmaşıklığından kırıkmıştı.

“Hazer?”

Başını omzunun üzerinden bana çevirdiğinde amber renkli harelerin oldukça genişlediğini gördüm. Yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Dudaklarımı kıvırdım ve ayaklarımı banyoya sürüyerek yanına gittim. Hemen önünde durduğumda Hazer titrek bir soluk aldı. Elimi yüzüne koyarak ıslak damlaları sildim. “Aşkım... yatağa dönüp uyusana, neden yüzünü yıkıyorsun?”

Yanımdan geçip odaya ilerlediğinde onu takip ettim ve yatağın ucuna oturup tekrar elleriyle oynamaya başlayınca üzgünce yaklaştım. Yanına oturduğumda bana döndü. “Sana dokunduğumda,” diyerek elini ürkek şekilde yüzüme uzattı. Parmakları tenime kavuştu. “O... onu hatırlayıp ürküyor musun?”

Parmakları mıknaş gibi tenimden içeri, ruhuma çekildi ve orada asılı kaldı. Sorduğu soru her nedense bana o kadar korkunç gelmişti ki nefes alamadım. “Ne saçmalıyorsun?” dedim, onu kendine getirmek için. “Onu hatırladığım falan yok, neler düşünüyorsun? O artık umurumda değil, ondan korkmuyorum bile.”

“Bağırma, kavga ediyormuşuz gibi hissediyorum. Ben sadece...” Ayağa kalktı ve kendi etrafında dönerek elleriyle başını tuttu. “Bütün erkeklerden ürküyordun, neden benim dokunuşlarımdan ürkemesin?”

“Çünkü seni seviyorum,” dedim gözlerine bakarken.

Ve bu sevgi, altınlardan, elmaslardan, pırlantalardan... Hepsinden daha ağır basıyordu. Satın alınamayacak kadar pahalı bir ganimetti.

Her yerimde hissediyordum bu sevgiyi, tenime nüfuz etmişti sanki. Her soluk alışımda, kalp atışımda... Bu sevgiyi kalbime koyup kalbimin kapısını sertçe kapatıp üzerine bir kilit vurmuşum gibi hissediyordum. Hazer'in elleri iki yanına düştü ve duyduklarına inanamıyormuş gibi açıldı gözleri. Bunu zaten biliyor olmalıydı ama ilk kez duymuştu ve Tanrım... Gözlerindeki hayranlık da neydi öyle?

Parmaklarım dudaklarımın üzerine yerleşirken titreyen dizlerimin üzerinde ayağa kalktım ve ben ona bir adım atmadan, Hazer iki iri adımda yanımda bitti. Büyük elleri belime narince yerleşti ama beni sertçe kendine çekerek ayaklarımı yerden kesti. Gövdelerimiz birbirine yapıştı ve başım omuz çıkıntısına düşerken beni sıkıca kucaklayarak dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı.

“Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum Mila... Bir şükür namazı kılalım, Behram da mutlu olur.”

Kendimi serbest bırakarak kıkırdadım ve kollarımı boynuna doladım. Ah, ona sarılmak çok, çok güzeldi. Parmaklarımı ensesindeki saçlarına atarak kısa tutamları avcumun içine aldım.

“Mila?”

“Mi vida?”

“Çok iyisin, tüm iyilikler seni bulsun.”

Bu cümleyi ona hep ben kurardım ve ondan duyana kadar bu kadar etkili olabileceğini düşünmemiştim. Gülümsedim. “Lafımı çaldın.”

“Evet,” dedi daha yumuşak bir sesle ve belimi okşadı. “Hadi, ısırarak cezalandır beni.”

Bir an bile düşünmeden dudaklarımı ayırdım ve dişlerimi çıplak boynuna bastırdım.

“Ah!” Hazer irkildi ve benden asla böyle bir şey beklemediği için şok olup boğazından garip bir ses çıkardı. Canını acıtmış olmamayı ümit ederek dişlerimi çektiğimde Hazer boynunu gererek gayretli şekilde yutkundu. Kızardım ve ondan kaçacak oldum ki bana müsaade etmeden kendine daha sıkı bastırdı. “Isırabiliyorsun da demek?” Sırtımı okşadı.

Gözlerimi, omzunun üzerinden dışarı çevirdiğimde Hazer elini saçlarımın uçlarına attı ve tutamları parmaklarının arasına doladı. Bu sarılma hiç bitmeyecekmiş gibi hissettim çünkü elleri bir an olsun gevşemedi.

“Kurdelenin üzerinde çiçekler var Mila,” dedi.

“Bu kurdelem üç yıldır var, hiç kaybetmedim. Bir şeyi sevdiğim gibi, ona sahip çıkmayı da seviyorum.”

“Tatlı,” dedi fısıldayarak. Ardından parmaklarını saçlarımdan uzaklaştırdı ve beni serbest bıraktı. Bir an ona, *Biraz daha sarılabilir miyiz?* demek istedim ama yapmadım. *Ne vakit sarılısam sana, bir yara daha kapıyor ruhumda.*

Omuzlarını dikleştirdi ve elleriyle çıplak dirseklerimden tutarak y-
rme baktı. Az nceki korku dolu yüzünde şimdi tedirginlik vardı ama
duygularını iyileştirmiş gibiydim.

“Gazel gitti mi?” diye sordu.

Kollarım, onun ellerinin altında titredi ama kendime güçlü olmam
gerektiğini hatırlatarak başını salladım. “Evet, Behram’a geldiğini haber
vermediğı için hemen gitti.”

“Arayıp söyleseydi ya?”

“Bilmem.” Doğru, yle yapabilirdi ama yapmamıştı. “Kerem götürdü.”

“İyi yapmış, onların evine de birkaç koruma göndereceğim.”

Başını sallayarak gözlerimi dışarı çevirdim. Çiçekleri Hüseyin’in gün-
derdiğini, onun çevremizde olduğunu bildiğı için huzursuzdu. Gazel’in
söylediklerini Hazer’le de paylaşmalıydım. Ama daha az önce bana bir
şey olmasından ne kadar korktuğunu görmüştüm; ona yüklenmek iste-
miyordum.

Bu durumu nasıl toparlayacağımı düşünürken elimi Hazer’e uzattım
ve odadan çıkarken onu da yanımda sürükledim. Parmaklarımı parmak-
larının arasından geçirdim ve beraber merdivenleri indik. Gazel’le sakın
bir ortamda konuşup olan biteni anlatacaktım. şu gün bitsin, Hazer’e de
söyleyecektim. Ama ikisinin de bir delilik yapmasından korkuyordum.

Hazer’i tezgh taburesine oturttum ve ardından onun için daha önce
yaptuğım zeytinli krepten yapmak için malzemeleri tezgâha yığdım. Elini
enesinin altına yaslayıp beni izlerken çabucak malzemeleri karıştırdım
ve onun için krep hamuru yaptım. Hazer gözlerini bile kırpıyor, dş-
şinceli görünüyordu. Tavayı ocağa bırakırken kafasını dağıtmak için ona
babamdan bahsettim. Hazer beni pürdikkat dinledi. şükürler olsun ki
babamla biriktirdiğim anıları hatırlıyordum çünkü her gün onları dş-
nerek büyümüştüm. Birkaç krep hazırlayıp bir tabağa koyarken konuş-
maya devam ediyordum ki, “Affedersin bebeğim,” dedi sözümü keserek.
Çenesini kaşıyarak bana bakıyordu. “Bir şeyi merak ediyorum.”

“Sor lütfen.”

“Baban,” dedi ve tepkimi ölçmek ister gibi yüzümü süzdü. Kalbimi
kırmaktan korktuğı için kelimelerini seçerek kullanıyordu. “Neden in-
har etti?”

Bazen insan bir cümlenin derinliğinde boğulabiliyordu. “Anneme
dan aşkı onu öldürdü,” dedim, dışlerimi sıktım. “Annem para için...”

erkeklerle birlikte oluyordu. Sonra da dönüp eve geliyordu. Babam... dayanamadı buna. Tabii ki o zamanlar bunu anlamıyordum ama babamın anneme gitmemesi için yalvardığını hatırlıyorum. Evimizin önüne kadar gelen erkekleri de... Büyüyünce, küçükkken anlamadığımız her şey netleşiyor kafamızda. Babam, çok âşık ve gurursuzdu. Bu aşk, onun ölümü oldu.”

“Neden alıp gitmemiş ki baban seni?” diye fısıldadı, annem hakkında tek yorum yapmadan. Kirpiklerimin altından ona baktım. Yüzünde keşkelerle dolu bir ifade ve babama duyduğu acı vardı. “Bıraksaymış keşke anneni, alıp gitseymiş seni. İntihar etmeseymiş, sen de... yetimhaneye gitmeseymişsin.”

Dilin söylemeye varamadığı ama içinden dilediği cümleyi de duymuştum sanki: *Ve yıllarca tacize uğramasaymışsın.*

“Annemi bırakamıyordu,” diye fısıldadım krepî tavadan alıp tabağa bırakırken. Ocağın altını kapattım ve avuçlarımı tezgâha yaslayarak omuzlarımı silktim. “Kızını bıraktı. Sorun değil, gerçekten. Bakma bana öyle... Ben bunu aştım.”

Aşamadım.

Hazer bana bakarken tabağı alıp yanına yürüdüm. Tabağı önüne bırakıp en alttaki, ılık krepî aldım ve dudaklarına yaklaştırdım. Dudakları aralandı ve krepten biraz ısırıldı ama onu yutarken gerçekten çok zorlandı. Kalanı kendi ağzına atarak parmağımı dilimin ucuyla temizledim. “Ama babamı artık biraz daha anlayabiliyorum. Bir çocuğum olsa, kimseyi çocuğuma tercih etmem ama... âşık olduğum insanı da kolayca bırakıp gidemem.”

“Aşk değil bu,” dedi Hazer Han, babama duyduğu kızgınlığı hissettim. Gözleri alev alev oldu bir anda.

“Yetimhanede benimleymiş, o benim babammış. Yetimhanede benimleymiş, o benim...”

Fısıktık’ın sesini duyduğumda gözlerim kocaman açıldı ve başım derhal omzumun üzerinden ona döndü. Yeşil gagasını kafesin parmaklığına vuruyor, Gazel’den duyduklarını tekrar ediyordu. Hazer’in de anlamsız bakışlarla ona döndüğünü gördüm.

“Ne zırvalıyorsun la?”

“Keşke bir çocuğumuz olsa Safır, keşke bir çocuğumuz olsa Safır...”

“La!” Benim şaşkınlığım sürmeye devam ederken Hazer hırladı ve Fısıktık gagasını Hazer’e dönüp ona trip attı. “Ankaralı ruhumu çıkarma ortaya, konuşup durma.”

Gülerek ona bakarken sokak kapısının açıldığını duydum ve ardından sertçe kapandığını. İrkildim ve Hazer de kaşlarını çatıp tabureden kalkarken Kerem bakış açımıza girdi. Bizi görmemişti, adımları alt kata gidiyordu. Hazer uzanıp onu kolundan tutarken, “Kerem?” dedi sorarcasına. “N’oluyor koçum?”

Hazer’in onu tutmasıyla Kerem bize döndü. Gördüğüm ilk şey bembeyaz suratı ve dolu gözleri oldu. Suratında, daha önce onda hiç görmediğim bir hayal kırıklığı ve ıstırap vardı. Tabureden indim ve endişeyle yanlarına giderken, “Ağlıyor musun sen?” dedi Hazer hayret içinde. “Kötü bir haber mi aldın? N’oluyor?”

Kerem dudaklarını sıkı ve yüzünü eğerek gözlerini elindeki gazeteye düşürdü. Deli gözlerle gazeteye bakıp ardından gazeteyi yere doğru fırlattığında Hazer’le bakışlarımız gazeteye çevrildi. Kalbimi çepeçevre saran bu korkuyla gazete manşetindeki haberi okudum.

Sosyete camiasının önde gelen isimlerinden Leyla Köksal, düğün hazırlığında!

Gözlerimi irice açarak başlığa ve başlığın altındaki metne ikinci kez baktım. Camia içindeki bir evlilikten bahsediyorlardı ve başlığın üzerine Leyla ile evleneceklerini söyledikleri o adamın fotoğrafını basmışlardı. Hazer de benimki gibi bir şaşkınlık yaşayarak tısladı. “Bu kız senden daha iki gün önce ayrılmadı mı?”

“Evet!” diye bağırdı Kerem ve yumruklarını gözlerinin üstüne basturarak peş peşe nefesler aldı. “Ben daha fotoğraflarımızı bile silmemiştim! O beni hepten silip evlenmeye karar vermiş! Hiç umurunda olmamışım ki...”

Hazer dilini dişlerinin arasına alarak bir küfrü zapt ederken şaşkınlığı bir kenara bırakarak Kerem’e yaklaştım. Elimi sırtına koyarak diğer elimle de yumruklarını gözlerinden indirirken, “Çok üzüldüm,” dedim. “Aklım almıyor... Leyla hiç de böyle birine benzemiyordu.”

Yumruklarını indirdiğimde gözlerindeki yaşları saklamak için başını çevirdi ve çaresiz şekilde omuzlarını silkti. Daha birkaç gün öncesine kadar Kerem’le görüşürken şimdi bir başkasıyla nasıl evlenirdi? Hazer, Kerem’le bana baktı ve ardından gazeteyi savurarak yere fırlattı. Elini uzatıp Kerem’in ensesine koyarken, “Kim için ağlıyorsun koçum?” dedi. “Bırak, değmez o kız için.”

“Neden böyle oldu ki Hazer? Neden oyun oynadı benimle?” Kerem yüzünü Hazer’e kaldırdı ve ona bir patronu gibi değil, dostuymuş gibi

içten şekilde sitem etti. “Bir anda olmadı ya bu evlilik, evleneceği önceden belliydi demek ki. Buna rağmen söylemedi, ona kapılmama izin verdi. Hayatında biri olduğunu bilsem... arkadaşı olarak kalırdım yanında.”

Çok cici, tatlı bir kız gibi görünüyordu. Neden böyle bir şey yapmıştı? Kendim için üzülmeyi bırakmış, etrafımdaki insanların üzüntüleriyle kahroluyordum artık. Kerem’in sırtını sıvazlarken Hazer çenesinden tutup suratını kendine doğru kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

“Çok koyuyordur şimdi, tahmin edebiliyorum ama... üzülmeme tamam mı koçum? O layığını bulmuş, seni hak etmezdi zaten bu riyakârlığıyla. Hem... istersen var ya ben o düğünü rezil eder alırım intikamını.”

Şaşkınlıkla Hazer’e döndüğümde bana omzunu silkti. Kerem gözlerini silmeye devam ederken, “Bu neyi değiştirir ki?” dedi boğuk bir sesle. “Ben intikam falan istemiyorum, sevgi istiyordum.”

“Ben seni seviyorum,” dedim hızlıca, bir an bile düşünmeden. Tek kolumla ona sarıldım.

Hazer onu sarstı. “Leyla yerine seninle öpüşmem ama ben de seni seviyorum.”

“Yediremiyorum, konduramıyorum,” dedi Kerem ve bir anda gazeteyi almak için eğildi. Öfke ve sitem içinde gazeteyi titreyen ellerinin arasında tutarak, “Yerim oğlum ben seni! Sen kimsin Leyla’yla evleniyorsun!” diyerek bağırdı. Ardından gazeteyi yırttı ve adamın fotoğrafının yer aldığı gazete parçasını sinirle yemeye başladı.

Elim aralık kalmış dudaklarımın arasına yerleştiğinde Hazer, Kerem’in ağzından dökülen gazete parçalarına baktı ve hayretler içinde konuştu. “Akıllısı beni bulmaz, delisi götümünden ayrılmaz...”

Ne yaptığının farkında değildi ama Kerem’in gazete yemesine de pek şaşırmıyordum. Kerem’in duygularını önemsemeden böyle şeyler yapan Leyla’ydı beni asıl şaşırtan. Hazer, ayaklarında tonlarca ağırlık varmış gibi yavaşça Kerem’e yaklaşıp onun elinden kâğıdı çekti ve ardından başını kendi göğsüne yaslayıp saçlarını karıştırdı.

“Sakin ol koçum, sakın ol.”

“Oynadı benimle, kandırdı beni,” diye sayıkladı Kerem ve ardından Hazer’in ellerinden kurtuldu. Hazer’in ona uzanmak için ikinci bir fırsatı olmadan Kerem arkasını dönüp müştemilata giden merdivenleri hızlıca indi ve bakış açımızdan çıktı. Gördüğüm son şey, sinirle ceketini çekti-tirmesi oldu.

Kalçamı koltuğun arkasına yaslayarak, onun duygularını kendi duygularım gibi sahiplenip Leyla'ya sinirlendim. Gördüğüm yerde iki çift laf edecektim. İnsanları tanıyamıyorum galiba ben, gerçekten. Hazer elle-rini, kalçamı yasladığım koltuğun başlarına koyarak gözlerini kapattı ve öfkesinin yatışmasını bekledi.

Kalbim birkaç teselli cümlesi ararken telefon melodisi duyuldu ve akabinde Hazer gözlerini açarak elini cebine attı. Telefonu çıkarıp ekrana baktığında bir anda parmakları telefonu kabaca sıktı ve dilini dişle-rinin arasında döndürerek telefonu açtı. "Efendim?" dedi soğuk bir sesle. "Ne için aramıştın?"

Beyaz tişörtünün altından kasılan omuzlarına bakarken hissettiği öf-keden ötürü rahatsız oldum ve çekingen şekilde elimi omzuna uzattım. O karşı taraftan cevap beklerken gevşemesi için parmaklarımınla omzunu ovaladım. Hazer dokunuşumdan etkilenip bir anlık duraksadı ve ardından kafasını sol tarafa eğerek masaj yapmam için bana imkân tanıdı.

"Nazım, meşgul etme beni, sadede gel," dedi buz gibi bir sesle ve o an yüreğimi ağzıma getirdi. Nazım'la konuşuyordu. Nazım neden Hazer'i aramıştı ki? "Evrakta... sahtecilik mi? Saçmalık, ben öyle şeyler yapmam..."

Konunun benden bağımsız olduğunu fark edip rahatlamış olsam da Hazer'in aynı gerginliği taşıdığını görerek merakla konuşmasını dinledim. "Polise falan gitme, istediğin neyse hallederim," dedi ve muhtemelen bir cevap almadan telefonu kapattı.

Polis mi? Korkudan aklım çıktı ve Hazer'e daha çok yaklaşıp nereden geldiğini bilmediğim bir koruma içgüdüsüyle ona sarıldım. Hazer'in yüzünün aldığı ifadeyi göremiyordum ama telefonu tutan eli titremiştii. Bir numara çevirdi ve ardından telefonu kulağına yaslayarak, "Baba," diye resmen bağırdı. "Ne yaptın sen?"

"Ne bağıırıyorsun Hazer? Kendine gel, babanla konuşuyorsun," diye sesini yükseltti babası ve karşılığında Hazer sinirli bir gülüşü dudaklarından kaçırdı. "Sen ne yaptın baba? Ne yaptın?"

"Ne yapmışı..."

"Evrakta sahtecilik mi yaptın sen?" diye haykırdı Hazer ve elini sinirle saçlarına götürerek benden uzaklaştı. Tezgâha yürüyerek elini sertçe tezgâha vurdu. Sıçrayarak koltuğa yapıştım. "Ve bunu, seni satacak bir adamla mı yaptın? Kiminle ne halt ettiysen, gidip rakibinin oğluna dö-

külmüş her şeyi. Şantaj yapıyor şimdi bana, istediğini vermezsem elindeki belgeleri polise verecek. Benim... adımı karalamaya ne hakkın var senin? Şerefimle yapıyorum ben bu işi! Zaten yapmadığım bir şeyin utancıyla yıllardır yaşıyorum, bırak yakamı!”

Karşı taraftan hiçbir cevap gelmemiş olmalıydı ki Hazer telefonu kulağından çekti. Gözü dönmüş halde telefonu fırlatıyordu ki, “Sakin ol Hazer,” dedi kendi kendine. “Sakin ol, içinde Mila’nın fotoğrafları var...” Telefonu elinden geldiği kadar sakince tezgâha bıraktı.

Onun çöker gibi tabureye yığıldığını, ardından başını ellerinin arasına aldığını gördüm. Tezgâha yasladığı dirsekleri titriyordu ve dünkü perişanlığı azalmadan devam ediyordu. Dizlerimi ovuşturdum ve titremeleri azaldığında yavaşça yanına ilerledim. Yanındaki tabureye oturarak yönümü ona çevirdim ve her nedense avuçlarım, ona dokunmak için yanıp kavruldu. Elimi koluna koydum.

“Utanç içinde yaşayacağın hiçbir şey yapmadın sen,” dedim. Kardeşinden bahsediyordum. Herkes bilerek yaptığını düşünüyor, bu yüzden utanç içinde yaşıyordu. “Ne geçmişte ne de şimdi. Çocuklar ailelerinin hatalarını ödemeye mahkûm değil. Rica ederim kendine yüklenme, ben artık... dayanamıyorum perişanlığına.”

Yüreğini parça pinçik etmemişim gibi gülümsemeye çalıştı ve sonra tekrar önüne dönüp tezgâhın üzerindeki yumruklarını izledi. “Hiçbir şey umurumda değil Mila. Nazım ne istiyorsa veririm. Şu an... hiçbir şey umurumda değil.”

“Ama sen bir şey yapmadın,” dedim şiddetle karşı çıkarak. “Onun şantajına boyun eğmek... senin yapacağın bir şey değil.”

“Nazım ne yapmış, babam ne neler yapmış... umurumda değil. Şu an dünya yansa umurumda değil. Zaten ben de yandığımı hissediyorum; elimi vücudumun neresine koysam sıcak. Üzerimde sadece bir tişört var ama kat kat yorgan örtülmüş gibi hissediyorum.” Elini ensesine götürdü, serinlemek için çaresizce tişörtünü çekti. “Benim hazmetmem, üstesinden gelmem gereken daha başka şeyler var.”

Verdiği iç savaşı, nefes almıyormuş gibi soluk soluğa kalmasını anlıyordum. Evet, bir anda değil, zamanla hazmedecekti. Parmaklarım kibar şekilde kolunu okşadı. “Ama bak, daha üzemeyecekler bebeğini,” dedim güçlü tutmaya çabaladığım sesle. “Her zaman böyle olmayacak, zamanla azalacak bu his.”

“Üç gün sonra mı mesela?” dedi ve başını bana çevirip gözlerime baktı. Hâlâ kan çanağı gibiydi gözleri, dünyanın en hüzünlü şiirinden bir satır gibiydi bakışları. “Ya da bir hafta, on gün sonra... Ben alıracak mıyım bu duruma?”

“Alıracaksın tabii,” dedim sevgi dolu gözlerimle ona bakarak.

“Üç beş ay sonra şu anki kadar acımayacak mı canım?” Bu soruyu sorarken dudakları yara bere içinde kalmış gibiydi.

“Acımayacak mı vida,” dedim. “Düşünsene Hazer, zaten her acı ilk günkü etkisinde kalsa nasıl yaşamaya devam edebiliriz?”

“Üç ay sonra alışmış olacağım,” dedi ve kendi söylediklerine başını sallayarak elini kalbinin üzerine yasladı. Parmaklarım nazikçe kolunda dolaştı ve her dokunuşumda Hazer’in ruhuna biraz daha sahip oldum sanki. Hani bir toprak parçasını alırsanız haritanız genişler ya, Hazer’den aldığım her parçayla benim de ruhum genişliyordu. Yüzüne yaklaştım ve çekingen şekilde yanağına bir öpücük kondurdum. Ondan uzaklaşmadan başımı omuz çıkıntısına koydum. Keşke şu an burada uyusaydım ve dünya iyi bir yer olduğunda uyansaydım.

Hazer’in bana dokunmaya çekindiğini hissettim ve buna sebep olanın yaşadığım şeyler olduğunu anlamak güç olmadı. Dün gecedan sonra bana dokunurken iki kez düşünüyordu. Kafamı kaldırdım ve onun temkinli gözleriyle karşılaştığım sırada telefonumun titrediğini hissettim. “Affedersin,” diyerek telefonuma uzandım ve ben telefonu çıkarırken Hazer’in kaygıyla dolduğunu hissettim.

Hüseyin olmasından korkuyordu.

Telefonu çıkardım ve mesajın sahibine baktığımda elimi ayağıma dokuşturan bir sinir hissettim. Bu duyguyu pek hissetmediğim için yadırgadım. Nasıl dakikalar önce erkek arkadaşına şantaj yapıp insan olduğu için ona duyduğum saygıyı bir anda yitirdikten sonra bana mesaj atma cüreti gösteriyordu bilmiyordum ama mesajın sahibi oydu.

Gönderen: 05*

Az önce erkek arkadaşıyla hiç hoş olmayan bir telefon konuşması yaptık. Kendisi şu an bana karşı oldukça savunmasız. Meseleye vakıf olmak istersen beni ara. Bu meseleyi benimle halledebiliriz ve Hazer hiçbir bedel ödemek zorunda kalmaz. -Nazım

Leo ile oynamak, son zamanlarda yaptığım en iyi şey olmuştu.

Onun masumiyeti, hissettiğim kötü duyguları ve beni parça pinçik eden karanlığı gölgelemiş, bana gerçekten bahar olduğunu hissettirmişti. Bu sabah Kerem'le evden çıkmış, peşimizde korumalarla yetimhaneye gelmiştik ve o dakikadan beri Leo ile dışarıda oynuyorduk. Sabah Hazer'e bunu söylediğimde Mustafa için yaptığı uçurtmayı da bana vermiş, Leo'yla uçurabileceğimi söylemişti. Biz de öyle yapıyor, uçurtmayla harika zaman geçiriyorduk.

Leo beni görünce öyle neşeyle dolmuştu ki âdeta dizlerime yapışıp kahkahalar atmıştı. Her zaman daha iyi biri olmak için iyi şeyler yapmaya çalışıyordum ama iyi bir insan olabilsem de iyi bir abla olmadığımı biliyordum.

Leo hayatımın bir parçası, hem de büyük bir parçası ama ona hak ettiği değeri veremiyordum. Yanına daha sık gelmeliydim, yetimhaneye gelmek benim için çok zordu ama artık kendime bakabiliyorsam Leo'ya da bakabilirdim. Aylar öncesine kadar ona verecek hiçbir şeyim yoktu ama şimdi Leo'yu hayatımın bir parçası yapmak istemiyordum, hayatımın tam ortasına almak istiyordum.

O uçurtmanın peşinden koşarken ben de Leo'nun peşinden koştum ve onun kıkırtılarına eşlik ettim. Kerem hemen arkamızıdaydı, bizi izliyordu ama Hazer sabah Behram'ın yanına gideceğini söyleyerek evden çıkmıştı. Ben de âdeta bir koruma ordusuyla buraya gelmişim ve Leo'yla oynarken mutlu olsam da işlerin hiç de yolunda gitmediğinin farkındaydım.

Nazım'ın mesajına cevap vermemiştim. Ben bir şantaj malzemesi değildim ama benden ne istediğini de merak ediyordum. Bu meseleyi kendi aramızda halledebileceğimizi, Hazer'in de bir bedel ödemek zorunda olmayacağını söylemişti. O kimdi ki Hazer'e bir bedel ödetiyordu? Ama eğer... Hazer bir utancı daha kaldıramayacağı için şantajı kabul ederse, ben öylece duracak mıydım? Hem de bir şeyler yapma fırsatım varken...

Hazer, Hazer, Hazer'im... Bugün de şirkete gitmemiş, gece yine uymamış, salonda oturup bir şeyler içmişti. Öylece saatler boyunca boşluğa bakmıştı ve ben de evin merdivenlerinde geceliklerimle oturup onu izlemiştim. Kerem dün akşam bir dosya getirmişti, o dosyanın içinde Hüseyin'le ilgili her bilginin yazdığına emindim ama Hazer dosyayı açamamış,

masanın üzerinde bekletmişti. O pisliğin yüzünü görmeye hazır değildi. Sabah evden ayrılırken dosya hâlâ oradaydı ama sanırım acı vermemek için Hazer bana başka bir şey sormuyordu.

“Safir, bu yine düştü...”

Leo’yu duyduğumda ellerimi belime koyarak yere düşen uçurtmaya baktım. Burası yetimhanenin arka bahçesiydi ve koşabileceğimiz kadar alan vardı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanına çöktüm ve elimi alnına koydum. “Çok terledin, izin ver de alnını sileyim.”

Çantamı açtım ve içerisinden bir peçete çıkararak Leo’nun alnını sil-dim. Üzerinde bir beyaz tişörtle keten pantolon vardı. Ondan arkasını dönmelerini istedim ve kimse olmadığı için tişörtünü kaldırıp peçeteyi terli sırtına yerleştirdim.

“Safir?”

“Söyle Leocuğum.”

“Mustafa’yı bir daha ne zaman görebilirim?”

Tişörtünü indirirken vücudunu süzdüm ve bir darp izi olup olmadığına baktım. Elimde değildi, onun da zorbalığa uğramasından korkuyordum. Tişörtünün uçlarını pantolonundan içeri soktum.

“Mustafa biraz rahatsızmış tatlım ama istersen bugün seni eve götürebilirim. Hazer de bugün seni getirmemi istedi. Özlemiş seni.”

Gözleri parladı. “Ben de özledim eniştemi.”

Altın sarısı rengindeki, dümdüz saçlarına gülümsedim. “Beraber uyu-ruz bugün.”

“Mustafa da gelir mi?”

“Bahar Teyze’yi arar sorarız, yarın onu da getirir canım.”

“Yaşasın!”

Sevinçle kucağıma atladığında kıkırdadım ve zor olsa da onu kaldırıp kucakladım. Uçurtmayı da aldım ve doğrulduğumda Kerem bizi görerek el salladı. Çünkü olaydan sonra onu ilk kez bu sabah görmüştüm ve sabah-tan bu yana bir kez bile gülmemişti. Saçma esprilerime gülen tek kişi olmasına rağmen onlara bile gülmemişti.

“Ben alayım Safir,” dedi Leo’yu kastederek.

“Sen tut, ben de müdireyle konuşup geleyim.”

“Gel bakalım aslan parçası...”

“Sen eniştemin arkadaşı mısın?”

Leo, Kerem'in güvenli kolları arasında arabaya ilerlerken ben de yönümü yetimhaneye çevirdim. İçeri girdim ve dünyalar güzeli çocuklara bakarken müdirenin odasına yöneldim. Hepsi masum, âdeta melekti. Kimisi mutsuz, kimisi neşeli görünüyordu ama her gece yatağa tek başlarına girip sevgisizlikten ağladıklarına emindim. Hepsinin yüzüne baktım ve kalbime bir şey oldu. Tam o an, birbirinden güzel çocukların yüzü gözlerimin önünden geçerken bir karar verdim.

Müdirenden izni aldım ve Leo'yu yarın gece yarısı olmadan getireceğimin sözünü vererek oradan ayrıldım. Ama bu sefer oradan çıkarken, girerken ki kadar kötü hissetmedim. Bir karar vermiştim ve bu bana çok iyi hissettirmişti.

Dışarı çıkıp bahçenin ardındaki arabaya koştum ve kapıyı açıp arka koltuğa, Leo'nun yanına yerleştim. Leo heyecanla yerinde kıpırdanıyor, gülücükler saçıyordu. Kerem, bir Orhan Gencebay şarkısı açıp arabayı çalıştırdığında onun için üzülerken Leo'yla oynadım.

Kerem, sanırım Leo'nun denizi görmesi için sahil kenarından gitti ve ben de bu fırsatı değerlendirerek Leo'yu camın kenarına çektim. O ilgiyle denizi izlerken ben de saçlarını düzeltiyor, bariz bir hayranlıkla onu izliyordum.

"Aa, Gazel Ablâ!"

"Gazel mi?"

Onun işaret ettiği yere baktım ve sahiden de bir bankta oturan Gazel'i gördüm. "Kerem sağa çekebilir misin?" dedim ve sanırım o da Gazel'i görmüştü ki sorgulamadan arabayı kenara çekti.

"Dur sen canım, ben Gazel'i alıp geleyim."

Leo başını salladı ve ben arabadan inerken Kerem'le birbirimize kaş göz yaptık. İkimiz de Gazel'i burada gördüğümüz için şaşkındık. Kapıyı kapattım ve kaldırıma çıkarak Gazel'in oturduğu banka ilerledim. Hüseyin'le görüşmüş veya görüşecek olabilir miydi? Bana söz vermişti, sözünde dururdu. Yanına ilerlediğimde Gazel irkilip kafasını bana çevirdi ve ben gülümseyerek yanına oturduğumda kaşlarını kaldırarak bankta kenara kaydı. Tepkisinin anlamsızlığına şaşırarak gülümsememi kaybettim. Vücudum bir endişe denizinde boğulmaya başladı.

"Gazel?"

Beni duymamış gibi tepkisiz kalıp ardından başını bana çevirdi ve yüzüne temkinli bir ifade oturdu. "Affedersiniz, bana mı diyorsunuz?"

Ne? Bana mı diyorsunuz mu?

Dudaklarımdan bir gülüş kaçtı ve kafa karışıklığıyla, “Şaka mı yapıyorsunuz?” dedim.

“Asıl siz şaka mı yapıyorsunuz?” dedi Gazel, endişeyle kaşlarını kaldırıp çantasını kucağına çekerken. Huzursuzlandı ve etrafına bakarak, “Kamera şakası falan mı bu?” diye sordu.

“Ken... kendine gel,” dedim, hayatımın en büyük şaşkınlığını yaşayarak. Bir anda göğsüm daralıp küçücük kaldı ve kalbim haddinden fazla kan pompalamaya başladı. “Hiç hoş bir şaka değil bu Gazel, son ver şuna. Korkutuyorsun...”

“Deli misin sen? Hâlâ Gazel diyor.” Kalktı ve çantasını da alarak omzuna taktı. Deli miydim ben? Gazel değil miydi o? Hoşnutsuz bir tavırla beni süzdü ve ağzının içinde cık cıklayarak, “Hırsıza da benzemiyorsun,” dedi ayıplarcasına. “Hırsızlık numarası mı bu? Tüh ya, bu günlere mi kaldık?”

“Kendinde değilsin sen,” dedim ve bir anda yerimden fırlayarak ona koştum. Ellerim korkuyla kollarına asıldığında gözleri kocaman açıldı. “Gazel, yalvarırım kendine gel.”

“Ne Gazel’i?” Beni, Gazel’in asla yapmayacağı şekilde itti ve korkmuş gibi gerileyip çantasına daha sıkı sarıldı. Saçları, beyaz tişörtünün üzerinde bir yığın halinde duruyor, göğsü sertçe yükselip alçalıyordu. “Gazel falan değilim ben! Seni tanımıyorum, biriyle mi karıştırdın anlamadım ama sandığın kişi olmadığım çok açık. Rica ederim peşime düşme!” Ve arkasını dönüp sandaletlerinin üzerinde hızlı adımlarla ilerledi. Üzerimde tonlarca ağırlık varmış gibi hareket edemeden arkasından baktım.

“Gazel!”

N’oluyor, n’oluyor? Tanrım, bu da ne böyle?

Ellerimi saçlarıma attım ve hiçbir şey yapamadan onun sokağa atlayıp arabaların arasından gözden kaybolmasını izledim. Peşinden koşmalıydım, onu tutup kendine gelmesi için sarsmalıydım ama... Bu da neydi? Şaka olsa bu kadar uzatmazdı ama gerçek de olamazdı. Gazel’di işte. Bakışından, kokusundan, suratındaki bir mimikten bile tanırdım ben onu. Deliriyor muydum? Ama... Kerem ve Leo da onu görmüştü. Ve biz delirmiyorsak, deliren...

“Safirciğim, neler oluyor?”

Kerem arabadan inmiş, kuşkuyla bana bakıyordu. “Psikoloğun... numarası sende var mıydı?” diye sordum, akıl tutulması yaşarken. “Hazer’in tanıdığı... ve bir süre gittiği psikoloğun numarası...”

Kerem bir Gazel'in kaybolup gittiği yola bir de muhtemelen bembeyaz kesilen bana bakarak başını salladı. "Evet evet, var. Bir şey mi oldu Safirciğim?"

"Gazel o psikoloğa gidiyordu," diye fısıldadım. "Ara... ara lütfen."

Kerem hiçbir şey anlamadı ama bir daha dememe gerek kalmadan telefonu çıkarıp numarayı çevirdi. Titreyen dizlerimle birkaç adım atarak telefonu elinden aldım. Kerem şiddetle titrediğimin farkına vararak kolumdan tutarken telefonu kulağıma yasladım ve bir erkek sesi, "Alo," dediğinde, "Merhaba, ben Gazel'in arkadaşıyım," dedim çabucak. Adam duraksadı. Kendimi kötü bir şakanın içinde gibi hissediyordum. "Umarım kimden bahsettiğimi hatırlamışsınızdır."

"Safir Hanım." Daha önce tanışmamamıza rağmen adımı söylemişti. "Tabii, hatırladım. Gazel Hanım da sizden bahsedirdi."

"Az önce... çok tuhaf bir şey oldu," dedim derhal konuya girerek. Hâlâ başım dönüyor, zihnim gerçeklere ulaşma arzusuyla yanıyordu. "Gazel'i gördüm, yanına gittim ama beni tanımadı... Ben ne olduğunu anlayamadım, aklıma ilk siz geldiniz yardım isteyebileceğim. Neler olduğunu hiç anlamıyorum! Ben mi delirdim yoksa Gazel mi?"

Hattın diğer ucundan hüzünlü bir iç çekiş geldi. "Safir Hanım, sakın olun lütfen," dedi daha ciddi ama yatıştırıcı bir sesle. "Neyden bahsettiğinizi anladım. Normalde hasta gizlilik hakkı sebebiyle sizinle detayları konuşmamam gerekiyor ancak yaşanan şeyden ötürü bir açıklamaya ihtiyacınız olduğunu da anlayabiliyorum. Gazel Hanım'a bir psikiyatriste gitmesini önermişim çünkü ruh halinin terapiden ziyade buna ihtiyaç duyduğunu fark ettim ne yazık ki."

Zihnimdeki kapı gerçekliğe aralandı ve buram buram hüznün bu gerçeklikle o kapıdan sızıp kederli ruhumu istila etti. Gözyaşlarım damlalar halinde yanaklarıma düşüverdi. Kerem'in şaşkın bakışları altında, cevabından korktuğum o soruyu sordum. "Gazel'in hastalığı ne?"

"Çoklu kişilik bozukluğu olduğunu düşünüyorum." Doktorun kurduğu bu cümle ikinci, üçüncü ve ardından defalarca kez kafamın içinde dönüp durdu ve zihnimde uğultu başlattı. "Belirtiler açık şekilde bunu gösteriyordu ama bu duruma sadece terapiyle yaklaşmak doğru olmadığı için onu bir psikiyatriste yönlendirdim. Gazel Hanım'ın içinde bir başka kişilik var ve görünen o ki kendisi de bunun farkında değil. Tabii, hasta yakını olduğunuz için psikiyatristiyle konuşursanız bu konu hakkında size çok daha..."

Birkaç saat sonra

Behram, Hazer'e ne olduğunu anlayamıyordu.

Kara bulutlar gibi ağır bir sessizlik, ket vurulamayacak şekilde arabanın içinde büyüyordu. O kadar uzun süredir susup kıpırdamadan camdan dışarıyı izliyorlardı ki Behram konuşması için kelimelerin dudaklarına baskı yaptığını hissediyordu.

Hazer akşam ezanında camiye gelmiş ama bu kez Behram onu görmezden gelememişti. Gözlerindeki bir şey Behram'a, Hazer'in kendisine ihtiyacı olduğunu düşündürmüştü ve o yüzden ses etmeden Hazer'le arabaya binmişti. İkisi de tek kelime etmemişti. Hazer arabayı çalıştırmış ve dakikalar sonra burada, bu garip yerde durmuştu. Bir sokağın sonundaydılar ve arabanın baktığı yönde terk edilmiş eski bir bina vardı. Akşamüzeriydi, sokak oldukça ıssızdı ve Hazer birkaç dakika önce bir sigara çıkarmış içiyordu. Ve belli ki bir derdi vardı.

Camı indirdi ve Hazer'in torpidoya bıraktığı sigara paketine uzandı. Çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına koyup yaktı. Bağımlısı değildi ama arada sigara içerdi. Dilini alt dudacağında gezdirdi ve ucunda köz birikene kadar sigarayı içerken dikkatle Hazer'e baktı. Sigarasını içerken doğrudan ileriye, şu terk edilmiş, eski binaya bakıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüz hatlarında duygunun esamesi yoktu ama gözlerini görmüştü. Hazer'in gözlerinde, yetim bir çocuk için yanan aşkı da, bir oda dolusu adamı yaktığını da görmüştü.

Bu sessizlik, sigarasını yarılایana kadar sürdü ve ardından neler olduğunu bilmeyi istediği için, "Hazer," dedi sakince. "İyi misin?"

Hazer'in ürperdiğini, ardından yumruğuyla gözünü ovaladığını gördü. "Değilim."

Zaten iyi olduğunu söylese de Behram ona inanmazdı, iyi olmadığı çok açıktı. "Anlatsana," dedi merak ederek. "Ne olduğunu anlat da bir derman bulalım derdine."

"Bulamazsın," diye yanıt verdi Hazer. "Kimse bunun için bir şey yapamaz."

Behram'ın aklı artık tamamen karıştı ve gülmeye çalışarak, "Mila yapar," dedi, yaşam kadar gerçek bir şeyden bahsederek. "Kız arkadaşının seni iyi etme gibi bir özelliği var."

Hazer'in gülümseyeceğini düşünmüştü ama her nedense Hazer yüzünü tamamen cama çevirip ondan saklarken yumruğunu dizinin üzerine

yasladı. Mila sözkonusu olduğunda Hazer'in verdiği tepkinin bu olması karşısında daha da endişelenip kolundan tuttu.

"Hazer, neler oluyor? Safır'le kavga mı ettiniz?"

"Safır'le kavga etmek mi? Ağzından kırıcı tek kelime çıkmıyor ki." Hazer parmakları arasındaki sigarayı, medet umar gibi hızlıca dudaklarının arasına koyup içine çekti ve gözlerini o binaya dikti. Nefesini dişlerinin arasından alıp veriyordu. "Safır'le kavga edilmez. Bizim onunla en büyük kavgamız, sessizliğimiz olur."

"O zaman... niye böyle kan çanağına dönmüş gözlerin?"

"Özür dilerim," dedi Hazer aniden, Behram'ı şaşkına çevirerek. Közler eline düşmüştü ama Hazer canının acıdığına dair tek tepki vermemişti. Behram onun eline bakarken söylediklerine kulak verdi. "Gazel'in yalanını senden sakladığım, geçen yemekte arsızlık ettiğim için özür diler..."

"Bırak şimdi bunları," diyerek sigarasının izmaritini attı ve Hazer'in önüne eğdiği yüzüne baktı. "Şu haline bak... Kim sana bu kadar acı verebilir ki?"

"Geçmişe gitmek, babasının yakasına yapışıp, *Onu asla yalnız bırakma!* demek istiyorum," dediğinde Behram onun neyden bahsettiğini anlamayarak derisinin üzerinde açılan yaraya baktı. "Tamam diyorum, Mila bunları yaşadı ama sen telafı edebilirsin. Mila artık mutlu diyorum kendime, umut dolu... Ama bir an sonra o çaresiz, ürkek bakışları geliyor aklıma... ve dünya karanlıktan ibaret oluyor."

"Hiçbir şey anlamıyorum," diye karşılık verdi Behram. Zihni çalışmaya başlamıştı ama bu cümleler neler olduğunu açıklamaya yeterli değildi. "Mila'ya ne olmuş?"

"Üzmüşler bebeğimi," dediğinde Hazer'in aklının yerinde olmadığını bile düşündü Behram. Hazer tekrar kafasını kaldırıp koltuğun arkasına yasladı ve daha önce hiç tanık olmadığı bir acıyla arabanın tavanına bakıp belirgin şekilde yutkundu. "Nasıl duracağım bilmiyorum. Açıp daha fotoğrafına bile bakamadım, nasıl biri olduğunu görmedim. Ama ben... onu öldürmeden nasıl duracağım? Ama öldürürsem Safır de çekip gider. Çünkü o ben değil. Ben öç alırım, o sevmez böyle şeyleri..."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" dedi Behram, onu kendine getirmek için sesini yükselterek. Eliyle gri tişörtünün yakasından tutup onu sarsmaya çalıştı ve o sırada Hazer'in ilk kez gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü. Behram bir anda görünmez bir yumruk yemiş gibi

ırkılarak hayret içinde kaldı. “Hazer, n’oluyor sana? Çok korkutuyorsun oğlum beni, neden ağlıyorsun?”

“Çünkü elim acıyor,” dedi Hazer, köz düşen elini kaldırıp bağırarak.

“Elim acıyor diyorsun ama... kalbini tutuyorsun Hazer.”

Hazer, yeryüzünde cehennemi yaşıyormuş gibi acı şekilde bağırdı ve pes edip kafasını direksiyona yasladığında Behram onun sarsılan omuzlarına bakakaldı. Hazer’e acı veren şeye ölesiye öfkeyle doldu ve yumruklarını sıkıp ona nasıl ulaşacağını düşündü. Bir şey anlatmıyor, sadece yakınıyordu. Anlayabildiği tek şey Mila’yı üzdükleriydi ama kimin ne yaptığını anlamamıştı.

“Hazer...”

Behram henüz cümlesini devam ettiremeden Hazer arabanın kapısını açıp kendini dışarı attı. Behram onun açtığı kapıdan giren rüzgârı karşıladı ve şaşkınlığın kelimelere karıştığını hissetti. Arabadan inmiş, bagaja gidiyordu. Behram da kendi tarafındaki kapıyı açtı ve dışarıya çıktığında Hazer’in bagajdan bir benzin bidonu çıkardığını gördü. Hışımına yanına yürüdü. “Kendini mi yakacaksın la, ne yapıyorsun?”

Hazer cevap vermeden bagajın kapısını örttü ve hızla, şuurunu kaybetmiş gibi o terk edilmiş binaya ilerlemeye başladı. Behram onun peşine düşerek, etrafa daha yakından baktı. Önlerinde açık kalmış bir demir kapı vardı ve Hazer o demir kapıdan geçmiş, eski bekçi kulübesinin önünde durmuştu. Behram kaşlarını çatarak dostunun yüzüne baktı. Hazer kırk parçaya bölünmüş gibi kulübeye bakıyordu.

“Hazer, burası neresi?”

“Yetimhane,” kelimesi Hazer’in dudaklarından çıktı ve akabinde hışımına eğilip bidonun kapağını açtı. Behram, karanlığa rağmen Hazer’in gözlerindeki ateşi görebiliyordu; zaten ışık en çok karanlıkta görülebilen bir şeydi. Ama bu ışık... Hazer’e yolunu göstermekten çok yolunu kaybettirmiş gibiydi. Behram’ın daha bir şey demeye vakti olmadan Hazer bidonu kaldırdı ve içindeki benzini çıldırmış gibi bekçi kulübesine dökmeye başladı.

“Burayı niye yakıyorsun şimdi?”

“Burada bir cinayet işlendi.” Konuştuğunda Hazer’in sesi titrese de Behram onun ne dediğini duymuştu. Hazer önüne çıkan bir yetimhaneyi yakacak değildi, Safır’le Gazel’in kaldığı yetimhaneyi yakıyordu ve sanki... yaşanmış bir şeyleri yok etmeye çalışıyordu. Başını tekrar ona

çevirdi ve hararet içinde bidonu bırakmasını izledi. Çakmağını çıkardığında Behram uzanıp onu tişörtünden çekti ve koruma içgüdüleriyle kulübeden uzaklaştırdı. Hazer çakmağı çakarak bekçi kulübesine fırlattı.

Alevler bir anda her yeri kapladı.

“Biri sorarsa bunu beraber yaptık,” dedi Behram ve Hazer’i sertçe çekip göz alıcı alevlerden uzaklaştırdı. “Oğlum, ben imamım,” dedi faydasız kalacağını bilerek. “Neler yaptırıyorsun bana?”

Benzinin ateşe kavuşmasıyla alevler büyüyip dalgalar halinde binayı sarmıştı. Hazer’in bunu neden yaptığını bilmiyordu ama canı yanmadan onu buradan çıkarması gerektiğini bilecek kadar aklı kalmıştı. Alevlerin sıçrayıp Hazer’i de yakmasından korkarak onu kolundan tuttu ve arabaya doğru çekti.

“Götümüz tutuşacak oğlum, tövbe tövbe... Geç şuraya...”

Hem bekçi kulübesi hem de yetimhane binası anıp karanlık sokağı ışığa boğdu. Kulübe binası kapı ağzında olduğu için girdikleri yerden çıkmak Behram’a zor geldi ama yangın daha da büyürse hiç şansları kalmazdı. Hazer yangını izlerken Behram onu sertçe çekiştirip alevlerin teğet geçmesini sağladı ve onunla kapıdan çıkıp arabaya koşturdu. Arabanın önünde durdukları başını çevirip Hazer’e baktı ve yangını zevkle izlediğini gördü. Yüzüne is sinmişti, alevlerin o cayı cayı sesi âdeta kulaklarında gümürdüyordu. Polisin veya itfaiyenin buraya ulaşması vakit almazdı.

Behram hayretle Hazer Han’a döndü. “Az önce bir şeyler oldu ama ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ben öç alırım,” dediğini duydu Hazer’in ve ardından sırtını arabaya yaslayıp aşağı kaymasını izledi. Yere çöktü ve yüzünden akanı teri silerken birkaç kez öksürdü. “Kalbini göğsünün içinden sökmek, çeşit çeşit işkenceler yapmak istiyorum. Hayat adil yaşanmıyor, ben de Mila için adaleti sağlamak istiyorum.”

Behram gittikçe büyüyen alevlere, yükselen dumanlara baktı ve ardından Hazer’in yanına çöküp boğazındaki boğucu histen kurtulmak adına birkaç kez öksürdü. Sırtını Hazer’in yaptığı gibi arabaya yaslayarak gözlerini onun yüzüne dikti. Duman Hazer’in yüzünü karartmıştı ve gözlerindeki o alevlerden geriye, sanki işlenmiş bir yığın ceset kalmıştı. Hazer’in gözlerine o kadar uzun baktı ki sanki aklından geçen kelimelerin uğultusunu duydu. Elini uzatıp onun başını kavradı ve omzuna bastırarak, “Yanıdayım,” dedi, dumandan gözleri yaşartırken. Sırtını sıvazladı. “Ne oldu bilmiyorum ama yanıdayım. Her zaman.”

Gazel'le yaşadığımız o olaydan sonra eve dönmüştüm ve yaklaşık beş saat oluyordu. Leo her şeyden habersizce oynamış, sallanmış, iki saat kadar önce de banyonun ardından uykuya dalmıştı. Kerem dışarıdaydı, peş peşe sigara içip duruyordu. Ben de salonda, tam camın önünde durmuş, açtığım bir test kitabındaki soruları çözmeye çalışıyordum. Çalışmalıydım yoksa hiçbir üniversiteyi kazanamazdım.

Gazel için yaşadığım şaşkınlığı üzerimden atmıştım ve elimde sadece üzölmek kalmıştı. O heykel olayından sonra psikolojisinin iyi olmadığını anlamıştım ve sonunda bir teşhis konulduğuna sevinmişim. Fakat bizi bundan sonra ne bekliyordu bilmiyordum. Eve döndüğümde Gazel'i defalarca aramıştım ve en son bir saat önce telefonuma çıkmış, benimle gayet normal şekilde konuşmuştu. Evde olduğunu söylemişti ve o zaman Gazel kimliğinde olduğunu anlamıştım. Kâbus gibi bir şeydi, iki farklı hayar yaşıyordu ve benim diğerinden haberim yoktu. Gazel'in bile yoktu. Acaba o hayatında kimler vardı?

Gazel'in psikiyatristiyle görüşecek, onu güvenli alanda tutacaktım. Elimi saçlarımdan çekerek test kitabının sayfasını çevirdim ve sıradaki soruya baktım. Matematik sorusuydu. Matematik sorularında çok zorlanıyordum, kesin sınavda çuvallayacaktım.

"Keşke matematik kalbimin daha kaç kez kırılabileceği sorusuna da bir cevap verse..."

Soruyu çözmeye çalışırken göz ucuyla telefona baktım ve Hazer'in aramalarına hâlâ dönmediğini gördüm. Keşke arasaydı ya da çıkıp gelseydi. Kafamı tekrar soruya çevirdim ve işlem yaparken sokağı talan eden fren sesini duydum. Gelmişti! Başımı kaldırdım ve Kerem'in de kapıya yürüdüğünü gördüm. Kitabı kenara bıraktım ve yerimden fırlayıp sokak kapısına koştum. Kapıyı açtığımda Hazer'in de bahçe kapısından girdiğini gördüm.

Kerem'le konuşması için izin verip sabırlı davranmaya çalıştım. Çok geçmeden Kerem'in omzunu sıvazlayarak bu tarafa döndü ve beni göreterek yavaşça yürümeye başladı. Sakin davranmak için kendimi uyarmış olsam da dayanamayarak ona koştum ve kollarına atılmak üzereydim ki, "Dur," diye fısıldadı Hazer ve elini kaldırıp aramıza koydu. "Üstüm barm... kir içinde."

Ne olmuştu da kirlenmişti bilmiyorum ama bu, ona sarılmamam için bir gerekçe değildi. Gözlerinin içine bakarak üzerine yürüdüm ve ellerimi

göğsünün üzerine koyup sırtına kaydırırken, başımı da omzuna yasladım. Gözlerimi kapatıp onun sıcaklığına sığındım.

“Umurumda değil, kalbin tertemiz ve hissetmek istiyorum. Sana sarılmak için saatleri saydım.”

Eli ürkek şekilde sırtıma yerleşti. Üzerindeki tişörtü avuçlarımdan içine alırken sert şekilde yutkunduğunu duydum ama bir şey demedi. İçime çektiğim nefesle burnuma yabancı bir koku geldiğinde yüzümü göğsüne sürterek kaldırdım ve suratına baktım. Güzel teninde lekeler vardı. “Hazer,” dedim elimi yanağına götürerek. “Canım benim, n’oldu sana?”

“Hiç,” dedi ve kötü bir şey yapmış gibi utanç içinde gözlerini kaçırdı. Saçı başı dağınık, üstü lekeliydi. “Hiçbir şey yapmadım ben!”

“Bir şey yaptın,” dedim.

Gözleri aceleyle gözlerimi buldu ve kafasını iki yana salladı. “Gerçekten... bir şey yapmadım.”

“Madem bir şey yapmadın, kalbimi kim çaldı o zaman?” dedim parmaklarımı uzatıp kibarca lekeleri temizlerken. Hazer’in yüz kasları gevşedi ve belli belirsiz tebessüm ederek, “Ben yaptım,” dedi. Sanki bununla gurur duyuyordu. “Kalbini çaldım.”

“Çalmadın aslında. Çalmak yanlış bir deyim oldu. İstedin, ben de avuçlarına bıraktım.”

Tanıştığımız ilk zamanlardaki gibi çekingen şekilde yaklaşıp dudaklarını çilli yanağıma kondurdu. “Affedersin, kirliyim ama... öpmek istedim bir kere.”

Dudakları yumuşakça yanağımda durdu ve ardından uzaklaşıp elimi tuttu. Elimi tutunca kalbimi de tutmuş gibi hissettim ve onunla evimize yürüdüm. Girmeden önce Kerem’e baktım ve bahçede Fıstık’la konuştuğunu gördüm. Sokak kapısından geçtiğimizde Hazer ayakkabılarını çıkarıp portmantoya koydu. Elini hiç bırakmıyordum ve zaten üzerindeki yarayı da bu şekilde hissettim. Parmağımla elinin üzerindeki taze yarayı okşadım. “Eline n’oldu aşkım?”

“Sigara külü düştü.”

“Ben hemen bir merhem bakayım,” deyip mutfığa koşuşturdum. Küçük bir ilaç dolabı vardı. İlacı ararken Hazer beni izledi. “Ben bir duş alayım,” dedi. “Sonra yanına ineyim.”

Merhem bakınırken yüzümü ona dönüp, “Bir şeye ihtiyacın olursa seslen,” dedim içtenlikle. Peşi sıra ekledim. “Leo’yu getirdim, sabah getirebileceğimi söylemiştin. Yatak odamızda uyuyor.”

“Çok iyi yapmışsın,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Yorgun, bitkin görünüyordu. “Bugün seni Kerem’le gönderdim ama hep aklım sende kaldı. Korumalar da peşinizdeydi ama... hiçbir şey olmadı değil mi?”

“Hayır,” dedim ve rahatlaması için gülümsedim. “Her şey yolunda, tamam mı? Hazer, ben iyiyim. Sadece... eve geç dönüşorsun, buna biraz üzülüyorum.”

“Çok özür dilerim,” dedi hızlıca ve bir hışımda tezgâhın etrafını dolayıp yanıma kadar geldi. Lekeli elleriyle ellerimi tutup derin bir ihtiyaçla bana baktı. Uykusuzluktan resmen gözleri kızarmıştı. “Behram’laydım, ben de sana kavuşmak, evimize gelmek için sabırsızdım ama... onunla da arayıp düzeltmek istedim.”

“Çok iyi yapmışsın, çok mutlu oldum barışmanıza.”

Halsizce gülümsedi ve ellerimi kaldırıp gözlerime daldı. Resmen bana tutulup kaldı ve o güzel, aşk dolu şarkılar ruhumuzu dansa kaldırdı. Sıra-sıyla her iki elimi de kaldırdı ve parmak boğumlarıma öpücükler bıraktı. Öpücükleriyle mest olduğumda Hazer ellerimi bıraktı ve yanakları kızarmış halde arkasını dönüp merdivenlerde kayboldu.

Dolaptan merhem alarak tekrar eski yerime döndüm ve camın önüne oturarak kitabı kucığıma çektim. Bahçede o kadar fazla ışık vardı ki oturma odasının ışığını yakmadan da kitapta yazılanları görebiliyordum. Hazer duşunu alıp üzerini değiştirene kadar soru çözdüm ve yanıma gelmesini bekledim. Gazel’in olayını ona söyleyecektim, Hüseyin’i de. Bunu düşününce bile içim daraldı ve Hazer nihayet dakikalar sonra merdivenlerde görüldü. Başımı ona çevirdim ve gözleri beni salonda arayıp camın önünde bulduğunda yanıma ilerledi. Gri eşofmanlarından biriyle siyah tişört giymişti.

Yanıma geldi ve benim gibi eğilip yere, yanıma oturdu. Dizlerimi kalçamın altına kıvrımış, test kitabını dizimin üzerine koymuştum. Sırf o yanıma geldiği için bile gülümsediğimde, “Neden koltukta oturmuyorsun?” diye sordu, çıplak zeminde oturmamdan rahatsızlık duyarak. “Üşürsün ama bak.”

“Evin sıcacık,” dedim ve hemen beni düzelterek, “Evimiz,” dedi.

Gülümseyerek kucığımdaki merheme uzandım ve onun bakışları arasında kapağını açarak parmağıma biraz merhem aldım. Diğer elimle Hazer’in elini kavrayarak elinin üzerindeki taze yaraya merhemi sürdüm. “Fırsattan istifade elime dokunuyormuşsun gibi hissediyorum.”

Avuçiçindeki çizgileri okşadım. “N’olmuş yani?”

“El ele tutuşunca bebek yapıldığını bilmiyor musun sen?”

Kendime mâni olamayarak kıkırdadım. Şapşal, benimle eğleniyordu. Elimi elinden çekerken kıkırdamaya devam ettim ve Hazer bana göz kırptığında kızarak önüme döndüm. Elini bacağıma koydu ve sessizce beni izledi. Bağdaş kurmuştu, dizlerimiz birbirine değiyordu. Saçlarından hâlâ sular damlıyor, tertemiz yüzü öpücüklerimi ister gibi hemen önümde duruyordu.

“Hazer,” dedim. “Sana bahsetmek istediğim şeyler var ama... seni daha fazla üzmem istemiyorum. Bu yüzden... şimdi bana şu soruyu çöz.”

Kitabı havaya kaldırdığımda Hazer gözlerini kitaba çevirdi. Elinin içiyle hâlâ bacağıma okşuyor, beni sıcacık duyguların keşmekeşi içinde bırakıyordu. “Kötü bir şey yok değil mi?” diye sordu, ses tonuna endişe hâkimdi.

“Anlatacağım ama... sonra.”

Burnunu yanağıma değdirip içine derin nefesler çekti ve dünyayı etrafımda hızla döndürmeyi başardı. Yüzüne sokuldum ve bu yakınlığın ardından beni öpmesini bekledim. Dudaklarım çene çizgisine çarptı ve Hazer boğazından kısık bir ses çıkararak hafifçe geriye çekildi. Beni öpmeyi denememesine üzüldüm ve yüzüne baktım. Ellerimi omzundan çekerek kendisinden uzaklaştım ve beni neden öpmediğini düşünerek yerdeki kitabı aldım. Kaldığım sayfayı açtım. “Soruyu çözmeme yardım eder misin?”

Genzini temizleyerek soruya bakındı. “Tabii... Erkek arkadaşlar bugünler için var.”

Soruyu okudu ve ardından benden bir kalem isteyerek soruyu çözmeye başladı. Aynı zamanda bana da sorunun, çözümün mantığını anlatıyordu. Dizinin hemen dibinde, gözlerimi yüzünden çekmeden ona kulak verdim. Kitabı kucığına koymuştu, yazarken eğiliyordu. Yüzüne, gözlerine, dudaklarına bakarken içim nasıl da coşuyordu. Hazer çözümü yapıp A şıkkını işaretledi ve kafasını kaldırıp bana baktı. “Anladın mı güzelim? Anlamadıysan bir daha anlatırım.”

“Hazer,” dedim, tatlılığı ve güzel yüzü aklımı başımdan alırken.

Dizimi okşadı. “Hımm?”

“Asıl senden bir tane daha yapalım.”

Bana düşündürdüklerine de kurduğum cümleye de inanamayarak gözlerimi büyüttüm. Hazer de o gün yaşadığım şaşkınlığın aynısını ya-

şayarak suspus olduğunda ellerimi yüzüme örtecek oldum. Fakat Hazer beni tutup göğsüne çektiğinde yüzümü oraya sakladım ve utancımı da mutluluğu yaşadığım bu yerde yaşadım. O beni kollarının arasında hasas bir keleşi tutar gibi sararak saçlarıma öpücükler kondururken kırdayıp durdum.

Az sonra ders çalışmaya devam ettik ve bana öğrettiği soruların aynı-sını çözdüm. Anlamıştım, anladığımı gördüğünde bana gururla bakarak saçlarımı okşadı; kurdelemi çözüp cebine koydu. Gözlerimden uyku akan kadar Hazer'le ders çalışıp onu gülümsetmeye çalıştım ve dakikalar sonra başımı tekrar omzuna bırakıp dinlenmek üzere orada kaldım. Tertemiz kokuyordu ve ona her sarıldığında artık geri dönülemez bir bağla bağlandığımı hissediyordum.

O bana deli, bense ona mecburum.

Ne kadar süre geçtiğini anlayamadım ama bir şeylerin eksik olduğunu fark ettiğimde uyanmıştım. Gözlerimi açtım ve etrafın hâlâ karanlık olduğunu gördüm. Salonda değil, yatağımızda, Leo'nun yanındaydım. Hazer beni odamıza çıkarmış olmalıydı, en son omzunda uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Onu odada göremeyerek huzursuzlandım ve uykuya devam etmek yerine doğrudum. Leo'ya bakıp alnına bir öpücük bıraktım. *Keşke hep bizimle kalsan.*

Dayanamayıp tatlı yanaklarından birkaç kez daha öptüm ve hâlâ kıyafetlerimle olduğumu görerek yataktan kalktım. Odadan çıktım ve koridor ışıklarını benim için açık bıraktığını görerek ona bir kez daha vuruldum. Uyku sersemliğiyle gülüp etrafa bakındım, alt kata indim. Yukarıda olmadığı gibi burada da değildi ama... sokak kapısı açıktı. Gecenin bir yarısı sokak kapısının açık olması karşısında hayrete düştüm ve ürkek birkaç adım attım. Camlardan dışarı baktım ve korumaları görerek bir nebze rahatladım. Tam bakışlarımı çekiyordum ki Hazer'in de orada olduğunu gördüm. Bahçede, çimlerin üzerine uzanmış, kolunu başının altına koymuştu. Hava almaya mı çıkmıştı?

Sokak kapısından çıktım ve ses yapmadan yanına yaklaştım. Gözleri, ben yanına varana kadar kapalı kaldı ve ben yanında bittiğimde yavaşça açıldı. Neden yatağımızda olmadığını düşündüm ama hava almaya çıktığı ihtimaline tutunarak kalçamın üzerinde çimlere oturdum. Dün gece de uyumamıştı, bu gece de uyumazsa yorgunluktan öldü. Hazer kolunu yana doğru açtığında yatmamı istediğini anladım ve bir çocuk kadar

neşelenip başımı kolunun üzerine koyup bacaklarımı onun gibi ileriye uzattım. Kollarının arasına girdim ve bacaklarımız yan yana uzanırken elimi çekingen şekilde göğsüne koydum.

“Neden yatakta değilsin?”

Elini, göğsünün üzerindeki elime yasladı ve parmak uçlarıyla elimin üstünü okşadı.

“Uyuyakalınca Leo’nun yanına götürdüm seni, yatakta daha fazla yer kaplayıp sıkıştırmak istemedim sizi. Rahat uyuyun istedim. Ayrıca... sığamadım da eve.”

Hazer’de beni en çok etkileyen şey ince düşünmesi, ince davranmasıydı. “Olsun Hazer, sen üstüme çıksan bile rahatsız olmam ben.”

“Yaa,” dedi hafif gülümseyen bir sesle ve o an aklından benim kadar edepli şeyler geçmediğini anlayarak göğsüne çimdik attım.

“Hazer...”

“Affedersin,” dedi elimin üstünü okşayarak.

“Leo, Mustafa’yı çok özlemiş,” dedim ayı izlerken. “Bahar Teyze’mi arasam, onları bir şekilde buluştursak?”

Elim göğsüyle yükselip alçaldı. “Annemi aramamıza gerek yok, Leo ile Mustafa yarın görüşecek zaten.”

“Anlamadım,” dedim.

“Behram, yarına nikâh günü aldıklarını söyledi,” dedi beni şaşkınlığa uğratarak. Dudaklarım aralandı. “Annesi, dini nikâhları olsa da resmi nikâhsız olmayacağını söylemiş. Behram da yıldırım nikâhı için gün almış, Gazel sana bundan bahsetmedi mi? Dün sabah onun için geldiğini düşünmüştüm.”

İçimi çekerek, “Bahsetmedi,” dedim. “Başka şeyden bahsetti, şu nikâh geçsin sana anlatırım. Demek yarın nikâhları kıyılacak, nikâh dairesinde mi?”

Hazer üşüdüğümü düşünmüş olmalıydı ki elinin içiyle kollarımı okşamaya başladı. “Evet, yarın öğleden sonra,” dedi sakince. “Gazel sana neden bahsetmedi anlamadım.”

“Muhtemelen unutmuştur.” Gazel’in psikolojisi çökmüştü ve bundan Gazel’in bile doğru dürüst haberi yoktu. Behram’ın bunu öğrenmesi gerekiyordu, bir an önce. Alnını alnıma koyduğunda iliklerimde bile onu hissederek nefesimi dudaklarına doğru bıraktım. Parmaklarımız,

göğsünün üzerinde birbirine dolanırken, “Anlat Mila,” dedi derin bir nefes alarak. Şakağında görünüp saçlarının arasında kaybolan damar seçiyordu. “Nasıl fark ettiğini, fark ettiğinde neler hissettiğini, neler yaptığını... Duygularını anlat ki senin gibi hissedeyim.”

Parmağını yumuşacık şekilde okşadım. “Ama Hazer... anlatıp seni üzmem istemiyorum.”

“Mila, por favor.” Yüzünü buruşturarak yalvarır gibi konuştu ve onu böyle görmek beni darmadağın etti. “Por favor, por favor.”

“Nereden başlayacağımı bilemiyorum,” diye fışıldadım kapalı gözlerine bakarak. “Gazel’e bile tüm çıplaklığıyla anlatmadım her şeyi.”

“Senin hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum. Kalbinin nasıl korkuyla çarpıldığını, fark ettiğinde yaşadığın o acıyı, kâbuslarını... O çocuk sensin ve ben o çocuğu sarıp sarmalamak istiyorum.”

“Sarıp sarmalıyorsun zaten,” dedim kollarının arasına daha çok girerek. Sonra derin bir nefes verip kelimelerimi bir sıraya sokmadan anlatmaya başladım. Gözleri kapalıydı ama kulakları acıma şahitti. “Yetimhaneye geldikten bir süre sonra başladı. Anlatmıştım zaten, üzerinden geçiyorum. Babama götürme bahanesiyle kandırırdı beni, kimi zaman da şekerlerle. Peşinden giderdim, anlamıyordum ki Hazer.”

“Küçüktün bebeğim, nasıl anlayacaktın,” dedi çatlayan bir sesle.

“Si,” dedim ve yanağımı geniş omzuna sürttüm. “Kimseye söylememi söyledi, ben de sorgulamadım. Gündüz hiç yapmadı, yakalanmaktan korkuyordu sanırım. Ben büyüyene, ondan uzaklaşmaya başlayana kadar bu şekilde kandırdı. Dokuz yaşındayken babamın aslında yaşamadığını, öldüğünü öğrendim ve o andan itibaren aynı yerde ondan hep kaçmaya çalıştım. Babamın öldüğünü öğrenmek... beni yıkmıştı.”

O günü net şekilde hatırlıyordum. Babamı sonsuza kadar göremeyeceğimi idrak ettiğim o günü... Hazer dudaklarını alnıma koyarak titrek bir soluk savurdu. “O saatten sonra seni kandıramadı tabii.”

“Evet aşkım,” dedikten sonra bir dakika kadar sustum ve ikimizin de bunları hazmetmesini bekledim. “Okulda bir kız söylemişti babamın öldüğünü, ben de inanamayarak okuldan kaçıp yetimhaneye gidip müdireye sormuştum.”

“O müdire,” dedi anımsayarak.

“Evet, o kadın,” dedim, ruhumu iyileştiren dudaklarına kapılarak. “O, babamın intihar ettiğini bildiğimi sanıyormuş ama bilmiyordum. Yaşım küçüktü, o ipte görsem de... anlamamıştım.”

“Peki... babanı öyle gördüğünde ne sanmıştın Mila?”

“Oyun...” Hıçkırdım. “Oyun oynadığımızı.”

Beni sımsıkı sardı ve dudakları alnıma sayamayacağım kadar çok öpücük bıraktı. “Öyle sanman çok normal güzelim, ağlama n’olur.”

Onu da kahretmemek için anlatmaya devam ettim. “Ağlamıyorum aşkım, üzülme. İşte... Babamın öldüğünü öğrendiğimde Hüseyin’in beni yıllarca kandırdığını anladım ve ondan hep kaçtım. Zaten büyüyordum da Hazer, onun bana yaklaşma sebebinin masum olmadığını hissediyordum ama tam idrak edemiyordum.”

“Sana neler yaşatmış,” dedi, boğazında oluşan bir yumruyla. Vücudu mu, cam bir bebekmişim gibi tutuyordu. “Ben hissetmişim zaten davranışlarından buna benzer bir olay yaşadığını ama bir türlü konduramadım Mila. Bu kadar uzun... sürdüğünü düşünemedim.”

“Çok ürkek, bastırılmış, korkağım,” diye fısıldadım ve ardından kendimden emin şekilde ekledim. “Fakat ondan korkmuyorum.”

“O sana hiç, hem de hiçbir şey yapamaz,” dedi hızlıca, yemin eder gibi. “Elbette korkmuyorsun.”

Gözyaşım gözümün kenarından kayıp tenine düştü. Bunun içini sızlattığına emindim. “Dediğim gibi, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiğimde ondan hep korkarak yaşadım ve on üç yaşında her şeyi kavradım.” O anki çöküşümü, karanlığımı ilk kez biriyle, gerçek aşkımla paylaşmak için dudaklarımı tekrar araladım. “Öğretmenimiz bize bilgilendirmek için bu konuları anlattı ve o an sanki kafamın içinde eksik kalan her şey tamamlandı, daha net oldu Hazer. Anlamıştım, onun tarafından yıllarca cinsel istismara uğra... uğramıştım ve kendimi çok kir... kirli hissediyordum.”

“Ne?” Hazer şoka uğramış gibi haykırdı ve dakikalardır kapalı olan gözlerini açıp ısırtıplı gözlerle bana baktı. Sanki götürüp kollarına bıraktığım küçüklüğümü kaybetmişti. Titreyen elini neredeyse korkak şekilde yanağıma koyarak sanki tenimi temizledi. “Ne demek kirli? Nasıl böyle düşünürsün? Tertemizsin sen, masumsun. Senin temizliğin bedeninle mi ölçülüyor Mila? Öyle olsa bile bedeninin de tertemiz senin, tamam mı? Ama senin temizliğinin... kalbinle ölçülüyor ve orası dünyanın en temiz yeri.”

Burası da dünyanın en güzel yeri. Kalbin, omzun, senin yanın.

Ona kendimi temizlemek için neler yaptığımı da anlatmak, yaralarını göstermek istiyordum ama daha fazla yüklenmek istemiyordum. Onun

ayıbını, yüz kızartıcı günahını kenara bırakıp hıçkırarak Hazer'in göğsüne sığındım ve tişörtünü yumruklarımın içine aldım. Hazer'in göğsü başımın altında titredi ve kolları vücudumu da ruhumu da kucakladı. Çocukluğumu getirmiştim, iyileştirmişti ve şimdi uyutacaktı.

Dakikalar sonra titremelerim durdu ve vücudum onun sıcaklığında sakinleşti. Gözlerim acıyordu, uykusuzdum. Bunu aşmak ikimiz için de zaman alacaktı, yıpranıp üzülecektik belki ama günün sonunda burada olmak istiyordum. Hazer'in kalbinin hâlâ hızla çarptığını hissettiğimde yanaklarımdaki yaşları tişörtüne silerek gözlerimi yüzüne kaldırdım. Ona bakınca dünyada yaşadığımız cehennemin hassas kalplerimizle ölçülebildiğini anladım.

"Ben, hep kendim için bir şeyler yapmak, kendimi kurtarmak, kendi hayatımın kahramanı olmak istedim," dedim ve her ne kadar fısıldasam da beni dinlediğinden emin şekilde konuşmamı sürdürdüm. "Fakat bugün yetimhanede, birbirinden farklı çocukların yüzüne bakarken aslında onları da kurtarabileceğimi fark ettim. Dünyadaki bütün çocuklara ulaşamam ama eğer konservatuvar değil de sosyal hizmetler okursam... bir yetimhanede görevli olarak çalışır, bir sürü çocuğu geleceğe hazırlarım diye düşündüm. Dans etmeyi çok seviyorum, kariyer yapmak istiyorum ama... benim hayatta yapmak istediğim en büyük kariyer iyi bir insan olmak."

Yüzünde gülümseme oluşturacağım çocukların düşüncesiyle sevinç duyarken, "Ve işte, sen gerçek bir meleksin," dediğini duydum. Sesi çok şefkatliydi. Ardından yıldızları gördüm ve sayısız öpücükle huzurlu bir uykuya daldım.

Bugün nikâh günüydü. Hazırlanmış, aynanın karşısında kendime bakıyor, yüzümdeki mutsuzluğu silmeye çalışıyordum. Hazer ve Leo alt kata inmiş, beni bekliyordu. Kerem sabah Leo'yla mağazaya gitmişti ve birlikte Leo için şık bir smokin almışlardı. Onu giydirmiş, Hazer'in yanına yollamış, kendim hazırlanmıştım.

Sabah bahçede, Hazer'in kolları arasında uyanmış ve el ele üst kata çıkıp ayrı ayrı duş aldıktan sonra kahvaltı etmiştik. Hazer, Leo'yla ilgilenmiş, moral bozukluğuna rağmen onunla oynamıştı. Hazırlanmak için odaya çıktığımdan beri de Han'ı görmemiştim. Gazel'i aramış, nikâhtan

bahsetmiştim ve o da Behram'ın da ona dün akşam söylediğini söylemişti. Onun da geç haberi olmuştu ama konuşurken sesi çok sevinçliydi. Ona ne giyeceğini sorduğumda gelinlik niyetine beyaz bir elbise giyebileceğinden bahsetmişti.

Yanımda getirdiğim kıyafetlerim arasında şarap rengi, saten bir elbise bulmuş ve nikâh için uygun olacağını düşünerek giymiştim. Güzel, sık bir elbiseydi. İnce askılı, düşük yaka, âdeta vücudumdan akan, dizlerimin üzerine dek uzanan bir kesime sahipti. Kumaşı ince ve yumuşaktı.

Elimi kumaşın üzerinde gezdirerek kahverengi saçlarıma son kez göz attım. Bugün kurdele takmamış, saçlarımı dalgalandırıp sırtıma atmıştım. Boynumda *ilham perisi* kolyem vardı ve hafif ten makyajı yapıp kırmızı ruj sürmüştüm. Askılı, küçük çantamı yatağın üzerinden aldım ve odamıza son kez bakarak ayrıldım. Ayağımda ince topuklu, elbisemle aynı renkte ayakkabılar vardı. Topuk sesleri koridorda yankılanırken merdivenlere kadar yürüyüp basamakları indim ve gözlerimi salona çevirdim.

Şahit olduğum sahne tebessüm etmeme sebep oldu. Leo, Hazer'in sırtına binmiş, onunla *atçılık* oynuyordu. Hazer'i ellerinin ve dizlerinin üzerinde o şekilde görünce gülmek kaçınılmaz oldu. Leo eliyle onun ensesine bastırıyor, "Hızlı olsana!" diye çemkiriyordu.

"Bak, saçlarımı bozdun ama Leo..."

Leo yüzünü ona eğdi. "Kızdın mı?"

"Yok," dedi Hazer, gülümsediğini hissettim. "Kızarmıyım hiç? Devam et."

Leo kıkırdayıp onun ensesine biraz daha bastırduğunda kafamı iki yana sallayarak, "Leo," diye seslendim. "Canım in Hazer'in sırtından."

İkisi de başını bana çevirdi. Elimle çantamın askını sıkarken Leo'nun Hazer'in sırtından inip yanıma koştuğunu gördüm. Basamakların önünde durup ılık ılık gözlerle bana bakarken Hazer de genzini temizleyerek doğruldu. Ona değil de Leo'ya baktığım için tepkisini göremedim ama Leo hayranlıkla bana bakıyordu.

"Çok güzel olmuşsun Safır," dedi Leo beni baştan aşağı süzerken. Kendisi de siyah papyonuyla çok şirindi. "Benim de senin gibi güzel sevgilim olsa keşke..."

Kıkırdadım. "Senin daha yaşın kaç?"

Hazer'in de Leo'nun yanına yürüdüğünü fark ettiğimde heyecanlı bakışlarımı ona kaydırdım ve ayağından başlayarak saçlarına kadar onu

süzdüm. Simsiyah bir takım giymişti ve enfes görünüyordu. Takımı, tıpkı diğerleri gibi bedenine tam oturmuş, bende vücuduna yakın olma isteği oluşturmuştu. Altdudağımı yaladığımda Hazer göğsünü şişiren bir nefes alarak belirgin şekilde yutkundu.

“Hazırım,” dedim taradığı saçlarına göz atarken.

“Görüyorum,” dedi daha önceki gibi ve bu bana, tam burada yaşadığımız başka bir anıyı anımsattı. Gözleri bir kez daha tutkuyla baştan aşağı beni süzdü ve dudaklarını ısırarak ilk basamağa adımını attı. “Bayağı görüyorum... Hayatımda böyle bir şey görmedim yani...”

Elimi eline bıraktım ve tenlerimiz temas ederken, “Dikkat et,” dedim imalı şekilde. “*Düşme.*”

Dudakları aralıklı kaldı ve başını sallayarak homurtuyla karışık bir gülme sesi çıkardı.

Leo eteğime yapışarak kıkırdadı. “Eniştem düşüyor mu ki abla? O kadar dikkatsiz mi? Ben bile düşmüyorum.”

Leo’ya göz kırparken, “O bana düşüyor,” dedim ve tabii Leo neyi kastettiğimi anlamayarak önüne dönerken Hazer kulağımın yanında bir nefes alarak fısıldadı. “Sağ ol, biraz daha çiz karizmamı.”

Omuzlarımı silktiğimde bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyarak dudaklarıma baktı ve bir anlık olduğunu düşündüğüm bakışı uzun saniyeler boyunca dudaklarımda kaldı. Nefes alıp verişimi takip etti ve elimi sıkarak bakışlarını kaçırdıktan sonra yürümem için teşvik etti. Leo peşimiz sıra koştururken sokak kapısından çıkıp arabaya yöneldik.

Elimden tuttuğunda... sanki yetim bir çocuğu düştüğü yerden kaldırıyordu.

Bahçe kapısından çıktığımızda Kerem’i kaputun önünde dikilmiş sigara içerken bulduk. Biz çıkınca ilerleyip sigara izmaritini çöpe attı ve yanımıza yürürken buruk şekilde gülümsedi. “Bu ne güzellik kız?” dedi bana.

Hazer kapıyı açarken, “Teşekkürler,” diyerek göz kırptım.

Ben arabaya binerken Kerem eğilip Leo’yu kucakladı ve onu şoför koltuğunun yanındaki koltuğa bırakıp kapıyı kapattı. Ben de arabaya yerleştim, Hazer de yanıma oturdu. Yutkundum ve çantamı kenara bırakarak elimi her zaman yaptığım gibi Hazer’in dizine koydum.

“Balerinim.” Bu kelimeye gülümsedim. “Çok güzel olmuşsun.”

Beni güzel bulduğunu bakışlarından anlamıştım tabii ama söylemesi de çok hoşuma gitmişti. “Sen de çok yakışıklısın.”

Buna ihtiyaç duyuyormuş gibi başını çevirip şakağımı öptü ve yolun devamında ağzını bıçak açmadı. Ona yaslanıp camdan dışarıyı izledim ve sabırsızlıkla nikâh dairesine varmayı bekledim. En mutlumuz Leo'ydu, öyle olmasını da tercih ederdim. Yol boyunca konuşmuş, Kerem'e arabayla ilgili sorular sormuş ve Mustafa'ya kavuşacağı için sabırsızlanmıştı.

Araba, nikâh salonunun önünde durduğunda heyecanlanarak gözlerimi etrafta gezdirdim. Hazer elini uzatıp inmeme yardımcı oldu. Elbisem sıyrıldı ama ben daha müdahale etmeden Hazer eteğimi dizlerime kadar çekti. Elinden tutup ayaklarımı yerle buluştururken Leo ve Kerem de arabadan indi.

"Mustafa orada!"

Leo, Kerem'in elini bırakıp heyecanla koşmaya başladığında onun bakışlarını takip ettim. Mustafa Kemal ve Bahar Teyze binanın dışındaki merdivenleri çıkıyordu. Onlara el sallayıp gülümserken Leo ile Mustafa'nın merdivenlerde buluşup birbirlerine coşkuyla sarılmalarını izledim.

"Seni çok özledim," dedi Leo, mutlulukla yerinden zıplarken.

"Ben de, ben de!" diyerek ona aynı coşkuyla karşılık verdi Kemal.

"Sıpalar ya, ısracaksın bunları..."

Kerem onların yanına koşup yanlarına çöktü ve ikisini de sulu sulu öptü. Merdivenleri çıktığımızda Bahar Teyze kollarını çoktan bize açmıştı. "Kuzularım," diyerek önce bana, ardından Han'a sıkıca sarıldı ve uzaklaşıp baştan aşağı ikimizi de süzdü. "Tü tü tü maşallah benim çocuklarıma."

"Bahar Teyzeciğim," dedim mahcubiyetle ve krem elbisesi içinde ne kadar güzel göründüğünü ona da söyledim. "Çok güzel olmuşsun, nasılsın?"

Bana gülümseyerek yanağıma okşadı. "Çok iyiyim canım kızım," dedi beni duygulandırarak. "Bir türlü yanına gelemedim, kusuruma bakma. En kısa zamanda oturup uzun uzun konuşalım seninle."

"Çok mutlu olurum," diyerek gözlerimi kırıştırdım.

Hazer annesini baştan aşağı süzerek, "Pek güzel olmuşsun," dedi.

"Ay deli çocu!"

Bahar Teyze kıkırdayarak merdivenleri çıkmaya başladığında ben de kıkırdadım ve Hazer'in belime attığı çimdikle beraber basamakları çıktım. Kolunun arasında binadan içeriye girdiğimizde nikâhtan önce görmeyi istediğim için Gazel'i arayıp nerede olduğunu sordum. Gelin

odasında, bana orayı tarif ettiğinde telefonu kapatıp Hazer'e durumu izah ettim ve onlar nikâhın yapılacağı yere giderken ben de gelin odasına çıktım.

Koridorda bir süre gelin odasını aradım ve bulduğumda her ihtimale karşı kapıyı tıklattım. İçeriden onun sesi geldiğinde heyecanla açtım ve adımımı içeri attığım an donup kaldım. Karşımda gerçekten bir gelin vardı. Kapıyı ardımdan örtüp heyecanla ona yaklaştığımda Gazel de ayağa kalktı ve aynı duygulu gözlerle bana bakarak kollarına atladı. Onu sararken hayranlıkla konuştum. "Çok, çok... güzel olmuşsun."

Ona sarılmamla dün yaşananları hatırladım ama bu güzel günü mahvetmemek için bu anıyı zihnimin arka odalarına hapsettim. Gazel heyecanla üzerine baktı. "Sahiden mi Safır? Çok aceleye geldi, evlenelim yeter tabii ama... Güzel olmuş muyum gerçekten?"

Ellerini tutarak baştan aşağı onu süzdüm. Su gibi olmuştu, gördüğüm en güzel hallerinden birindeydi. Üst kısmı işlemeli, alt kısmı sade bir gelinlikti üzerindeki. Gelinliğin etekleri yeri süpürüyordu, çok abartılı değildi ama gelinlik olduğu da belliydi. Saçlarını omuzlarına bırakmış, çiçekli bir taç takmıştı. Çok güzeldi, ışıldıyordu. "Ağlayacağım," dedim duygularım oradan oraya savrulurken. "Çok güzelsin."

"Mıla, canımın köşesi." Ellerimi okşadı ve yabancı değil, Gazel'e ait olan o sevgi dolu gözlerini üzerimde gezdirdi. "Asıl sen çok güzelsin, yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Nikâh şahidin olacağım," dedim hevesle.

Heyecanla yerinde zıplayıp aynaya döndüğünde ellerimi omuzlarına yaslayıp aynadan da ona baktım. Dolu gözlerini kırıştırdı ve bana döndüğünde, "Yapma," diyerek çarçabuk kirpiklerini temizledim. "Gelinliğini ne ara aldın?"

"Behram almış," dedi ve belli ki bu onu çok mutlu ettiğinden gelinliğini okşadı. "Dün akşam getirdi. 'Umarım seversin,' diyerek bıraktı yatağın üzerine. Onun verdiği bir şeyi sevmeme ihtimalim varmış gibi..."

"Çok zevkliymiş."

O henüz bir şey demeden kapı tıklatıldı ve başlarımız kapıya çevrildi. "Gelebilirsin."

Behram siyah, şık bir takımın içinde arzı endam ederek içeri girdi ve Gazel'i görünce hareketsiz kaldı. Gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve alık alık Gazel'e bakarak havada kalan adımını yavaşça yere koydu. Birkaç

adım gerileyerek Gazel'in yanında ona yer açtığımda birkaç kez üst üste öksürdü. Yanına kadar yürüyüp Gazel'in önünde durduğunda ikisi de heyecanlı ve şaşkın şekilde birbirlerine baktılar. Gazel gülümsedi ve karşılığında Behram ensesini ovalayarak konuştu. "Ga... gazel?"

Gazel elbisesinin eteklerini sıktı. "Behram?"

Behram beni yeni fark ediyormuş gibi bir anlığına bana bakıp baş selamı verdiğinde onları rahatsız etmemek için çıt bile çıkarmadım. Behram tekrar önüne dönüp heyecanla kolunu Gazel'e uzattı. "Elinden mi tutmalıyım? Koluma mı girmelisin? Nasıl yapsak ki?"

"Koluna gireyim," dedi Gazel ve akabinde Behram'ın onun için açtığı koluna girdi. El çırpırmamak için kendimi sıkarken Behram yönünü kapıya çevirdi ve yakasını düzelterek Gazel'le kapıya yürüdü.

Onların peşine düştüm ve hayranlıkla izlerken, "Behram," dedi Gazel, sanırım Behram'ın yüzüne bakamayacak kadar utanmıştı.

"Hım," dedi Behram, gergin bir sesle.

"Seni seviyorum."

Behram'ın adımları durdu ve başı yanına, Gazel'e döndü. Nefesini tuttu ve Gazel kendisinden bir cevap beklerken gözlerini kapatıp Gazel'in yüzüne eğildi. Dudaklarını onun alına bastırduğunda Gazel eliyle yakasını tuttu ve Behram uzaklaşana kadar bekledi.

Behram önüne döndüğünde Gazel de onu takip etti ve beraber merdivenlere yürüdüler. Heyecan içinde yeniden peşlerine düştüm ve mutluluklarına şahit olmanın sevincini yaşadım. Evet, gerçekten kötü şeyler oluyordu, herkesin bilmesi gereken şeyler vardı ama bugün onların günyüdü ve tek pürüz bile çıksın istemiyordum.

Nikâhın yapılacağı salona geldiğimizde nikâh memurunun ve Hazer'in nikâh masasında olduğunu gördüm. Gazel ve Behram'la masaya yaklaştım ve onlar otururken ben de Hazer'in yanına oturdum. Hazer ilgiyle bana bakıp elini bacağımanın üstüne koydu. Ona gülümseyip konuklara baktım.

Çok kişi yoktu, neredeyse herkesi tanıyordum. Bahar Teyze'nin yanında, Behram'ın annesi olduğunu düşündüğüm tesettürlü bir kadın vardı. Muazzez'se annesinin yanındaydı, üzerinde tozpembe renginde etek bluz takımı vardı ve yine aynı tonlarda şal örtmüştü. Ona gülümseydiğimde bana el salladı. Yanında tanımadığım bir kız vardı, arkadaşı olabilirdi. Kerem bir sıra arkada, bir yanında Leo, bir yanında Mustafa ile

oturuyordu. Birkaç hanım ve bey de vardı ama kim olduklarını bilmiyordum, sanırım yakın akrabalarıydı.

Gazel’le Behram’a döndüm. İkisi de telaşlı ve beklenti doluydu. Elleri beyaz örtünün üzerinde kıpırdanıyor, birbirlerine bakamadıklarından nikâh memuruna bakıyorlardı. Nikâh memuru konukları selamladıktan sonra Gazel’le Behram’a döndü. “Gazel Hanım, Behram Bey.”

Behram hızla kafasını salladı. “Evet, evet, evet!”

Salonda birkaç saniyelik sessizlik oldu, ardından gülüşmeler yaşandı. Behram utançla başını önüne eğip yüzünü buruştururken Gazel de ondan farksız görünmedi. Nikâh memuru gülümsedi. “Damat Bey çok hevesli belli ki.”

Hazer mırıldandı. “İstemem yan cebime koycu seni...”

Masanın altından Hazer’in ayağına vurdum.

“Neyse, bekletmeyelim o zaman Damat Bey’i,” dedi nikâh memuru ve ardından daha ciddi şekilde mikrofona yaklaştı. “Adınız soyadınız?”

“Behram Çidamlı.”

“Gazel... Sadece Gazel.”

Bir soyadı bile yok. Olsa da yok.

Nikâh memuru duraksadı ve ardından önündeki bir kâğıda bakarak başını salladı. Aslında yetimhanede Gazel’e verilen bir soyadı vardı ama Gazel bunu kabul etmiyordu çünkü kendi soyadı değildi. Behram’ın Gazel’e döndüğünü gördüm. Gazel’in yüzündeki kimsesizliğin acısını görmüş olmalıydı ki elini onun elinin üzerine koydu. Nikâh memuru devam etti. “Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Yapacağım araştırma sonunda evlenmenize engel bir durumun bulunmadığı tarafımdan tespit edilmiş olup şimdi bir kez daha misafirler ve şahitler huzurunda sözlü olarak evlenmek istediğinizi beyan ederseniz evlenmenizi gerçekleştireceğim. Siz Gazel Hanım, yanınızda oturan beyefendi kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan, kendi hür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?”

Gazel hiç beklemedi. “Evet!”

Alkışlar yerini tekrar sessizliğe bıraktığındaysa nikâh memuru Behram’a döndü. “Sayın Behram Çidamlı, yanınızda oturan hanımefendiyi siz kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?”

Nefesimi tuttum ve dönüp Hazer’e baktım; o Behram’dan emin gidiyordu ve sevgiyle dostuna bakıyordu. Behram dönüp Gazel’in gözlerinin

içine baktı ve o an cevabını gözlerinden okudum. Mikrofona yaklaşarak gür bir sesle, “Ever” dedi ve alkışlar patladı.

Biz onların mutluluğu izlerken nikâh memuru bize dönüp şahitliğimizin onayını aldı. İkimiz de onayladığımızda bir alkış daha koparken nikâh memuru konuştu. “Ben de medeni yasanın ve belediye başkanının bana vermiş olduğu yetki ile sizleri eş olarak ilan ediyorum.”

Evlenmişlerdi. Nikâh memuru onlara kalem ve defteri uzattığında ikisi de titreyen elleriyle imza attı. Benim de onlardan aşağı kalır yanımdı yoktu. Gözlerim doluvermişti. Nikâh memuru her ikisini de bir kez daha tebrik ettiğinde ayağa kalktık. Hazer elimden tutup ceketini düzeltirken Behram ve Gazel karşı karşıya geldi. Salonda mutlu gülüşmeler duyulurken Behram Gazel’in yüzünü avuçlarının içine alıp gözlerine baktı. Aralarında, belki de ömürleri boyunca unutulmayacak bir an yaşandı ve Behram yaklaşıp Gazel’in alnından öptü.

“Gazel,” diye fısıldadı ama bu sefer *Sadece Gazel* olarak kalmadı. “Gazel Çıdamlı.”

O öpücükten sonrası bir hayal gibi yaşandı. Hazer elimden tutup beni merdivenlerden indirdiğinde ailesinin yanlarına çıktığını gördüm. Hazer’le çocukların yanına yürürken Kerem’in dalgınca nikâh masasını izlediğini gördüm. Ellerini önünde birleştirmiş, mahzun gözlerle oraya odaklanmıştı. Ah, Leyla’nın evliliğini mi düşünüyordu?

Konuklar Behram ve Gazel’i tebrik ederken Mustafa ile Leo’nun yanına gittim ve koltuğa oturarak Mustafa’ya döndüm. Başını çevirmiş, çekingen şekilde beni izliyordu. Hazer, terlediğinden olsa gerek ceketini çıkarıp kucağıma koyarken, “Mustafa,” diyerek kollarımı açtım. “Bana sarıldın.”

Çekik gözlerini bir Hazer’e bir de bana çevirip koltuğundan indi ve yanıma kadar gelip kollarımın arasına girdi. Onu sevgiyle sararken, “Çok özlemişim seni,” dedim. Masumiyetiyle temizleniyordum sanki. “Ama sen Leo’yu daha fazla özlemiş gibisin.”

Leo da koltuğundan inip yanıma gelirken Hazer’in eğilip Kerem’in kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Leo kolunu Mustafa’nın omzuna attı. “Evet çünkü biz kankayız.”

Yaklaşıp önce Mustafa Kemal’in, ardından Leo’nun yanağından birer öpücük aldım. “Ben de kankanız olabilir miyim?”

İkisi de birbirlerine dönüp düşünür gibi kaş göz yaptıklarında kıkırdamadan duramadım. Smokinlerinin içinde öyle tatlılardı ki ikisini de

öpücüklerle boğmak istiyordum. Leo başını sallarken Mustafa hayır dercesine omuz silkti.

“Kanka olamayız, ben seninle evlenmeyi düşünüyorum.”

Leo, “Nasil ya?” diyerek Mustafa’ya diklenirken, “Hadi la oradan!” diyerek Mustafa’nın ensesine bir tane vurdu Hazer.

Mustafa huzursuz bir ses çıkardı ve kollarımdan çıkıp Hazer’e döndü. Hazer ona dik dik bakarken Mustafa kolunu yakalayarak aniden onu ısırmaya başladı. Hazer onun bu tepkisine alışkın şekilde gözlerini devirirken Leo da elini göğsünün üzerine sürterek Hazer’e dilini çıkardı. “Oh olsun sana, eniştem de olsan kankama vuramazsın.”

Bakışlarımı Hazer’in üzerinde tutamayarak Leo’ya diktim. “Dil çıkarma, çok ayıp.”

Omzunu silkerek bana da dil çıkardı. Gülmekle kızmak arasında kaldığımda Hazer Mustafa’yı kucaklayıp omzuna çıkardı ve Mustafa bağırırken Leo da onu kurtarmaya girişti. Kerem de benim gibi buruk şekilde onları izlerken başımı Gazel ile Behram’a çevirdim. Tebrikleri kabul ediyor, hâlâ şaşkın görünüyorlardı. Muazzez’in Gazel’in elini sıkıp bir şeyler dediğini görürken ceketimle çantamı kenara bırakarak ayağa kalktım. Elbisemi düzelterek sakın adımlarla onların yanına giderken Hazer’in bakışlarını sırtımda hissettim. Merdivenleri çıkıp Gazel’in yanına ulaştığımda Muazzez’e gülümsedim. “Merhaba.”

Gazel’in ellerini bırakıp birkaç adım geriledi. “Merhaba, nasılsın?”

“İyiym,” dedim elimi Gazel’in sırtına koyarken. “Sen nasılsın? Bir süredir görüşemiyoruz.”

“Denk düşemiyoruz,” dedi, gözleri içten şekilde bakıyordu. “Bir gün kızlar gecesi yapalım.”

Bir an Gazel’le bakışıp ardından Muazzez’e döndük. “Olur.”

Muazzez, abisiyle annesinin yanına ilerlerken ben de Gazel’e dönerek parlak yüzüne baktım. Artık resmi olarak da evliydi, üstelik gerçekten sevdiği adamla. Onunla o kadar çok anı, yaşanmışlık biriktirmiştik ki böyle beyazlar içinde görüp duygulanmamak elde değildi. “Çok iyi olacaksın,” dedim Tanrı’dan da bunu dileyerek. “Eşin ve biz... hep yanında olacağız.”

Kastettiğimle onun anladığı farklı şeylerdi ama ortak olan şey, sevgiydi. Bana sıkıca sarıldı ve duygularım gözyaşı olarak gözlerimden düşerken içimden aynı şeyleri diledim. Tam ayrılırken Behram yanımıza geldi.

Herkes nikâh dairesinden ayrılmak için kapıya yürürken Kerem de Leo ve Mustafâ'yı alıp onların ardından gitmişti. Çantamı almak için koltuklara, Hazer'in yanına ilerlerken Hazer de bana doğru ilerledi ve salonun ortasında buluştuk. Yüzünde heyecan ve temkin karmaşası vardı. Yakışıklı yüzünü izlerken salonda kimse kalmadı ve Hazer yalnızca bizim olduğumuzu fark ettiğinde bir anda elimden tutup beni çektiştirmeye başladı. Topuklu ayakkabılarım yüzünden düşmemeye çalışarak onunla koştum.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşt, gel."

Beni elimden tutarak yukarı çıkardı ve nikâh masasının olduğu yere yürüdü. Az önce Gazel'in oturduğu koltuğu çekip gözlerini üzerime çevirdi. "Oturur musun?"

Altdudağımyı ısırdım ve başımı salladım. Gözlerinde bir sevinç belirdiğinde onu bekletmeden koltuğa oturdum ve Hazer de hemen yanımdaki damat koltuğuna oturduğunda kendimi çok garip hissettim. Hazer birleşen ellerimizi masanın, beyaz örtünün üzerine koydu ve başını yavaşça bana çevirdi. Tarifsiiz bir duygu göğsümü ince ince sızlattı ve sebepsiz heyecanla dolup taşarken, "Garip," dedi Hazer önüne dönerken. Nikâh masasına baktı. "Bir evet diyorsun ve sonra evli oluyorsun."

"Evet," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet," dedi Hazer benim gibi. Elimi o kadar uzun tuttu ki aslında başka bir anlamda evet dediğini düşündüm. "Evet."

Si.

Hayatın bize ne getireceğini bilmiyordum ama getirmesini istediğim şeyi biliyordum. Hassas, alıngan ve sık üzülen bir insandım ama artık böyle yaşayamazdım. Bu yüzden beni üzmeyecek, parçalamayacak bir sevgiyle hep onun yanında kalmak istiyordum. O elmastandı ve ılıtısını benimle paylaşıyordu. Bu hem aşktı hem de sevgi. O Hazer'di, ben de Mila. Bu da bizim hikâyemizdi... Ya da dansımız.

Masadan kalktığımızda eşyalarımızı aldık ve ben parmak uçlarımda dans ederek yürürken Hazer de ceketini giyerek beni izledi. Dans etmeyi çok özlemiştim, yürürken parmak uçlarıma çıkıp kendi etrafımda dönmeyi seviyordum. Binadan ayrıldığımızda Behram ve Gazel'in arabaya yerleştğini gördüm. Bahar Teyze ile Mustafa bir arabanın içindeydi ve Muazzez ile annesi kaldırımda bekliyordu. Arabanın kapısını açıp

Hazer'in arkasından baktım. Önce annesinin olduğu arabaya eğilip annesine bir şeyler söyledi ve ardından kaldırımda duran Muazzez'e ilerledi. Behram'ın annesine sarılıp Muazzez'le bir şeyler konuştular ama duymadım. Hazer'le konuşurken Muazzez'in yanakları kızarıyor, etrafa gülücük saçıyordu.

Hazer az sonra Muazzez ve annesiyle buraya yürümeye başladığında onları bırakacağımızı anlayarak koltuğa yerleştim ve yer açılması için Leo'yu kucağıma aldım. Gelip arabaya yerleştiklerinde annesiyle tanıştım ve Hazer yanıma, Muazzez ile annesi de karşımızdaki koltuğa oturdu. Annesinin adı Pamuk'tu ve gerçekten pamuk gibi bir insandı. Muazzez'e benziyordu, çok tatlı ve konuşkandı. Leo'yu sevmiş, bana sorular sormuştu. Gazel'in neden bu aileyi kaybetmek istemediğini anlamıştım.

Onları kendi evlerine bırakıp ardından Leo'yu bırakmak için yetimhaneye yaklaştık. Yetimhaneye geldiğimizde Leo'nun yüzüne oturan ifade içime çok dokundu ama elimden bir şey gelmiyordu. Onu bırakıp yola devam ettiğimizde cama yaslandım ve o bakışları aklımdan silmeye çalıştım. Ne yapabilirdim ki? Yetemiyordum işte herkese... Üzülüyor, bir şeyler yapmak istiyordum ama hayat o kadar imkân sunmuyordu. Bundan sonra olacıklardan korktuğumu hissederek kollarımı kendime sararken Hazer koltukta kayarak dudaklarını çilli omzuma yasladı ve hiçbir şey demeden gözlerini kapattı.

Araba evin önünde durduğunda topuklu ayakkabıya alışkın olmadığım için Hazer inmeme yardımcı oldu. Kerem de arabadan indiğinde Hazer'in paketinden bir sigara çıkardığını gördüm. O kapının önünde sigarasını içerken ben Kerem'in ardından koşuşturup, "Nasılsın?" diye sordum.

"Yediğim kazıkları hazmetmeye çalışıyorum işte, nasıl olayım..."

Koluna girdim ve birlikte eve yöneldik. Akşam karanlığı çökmüştü, bahçedeki lambalar yanıyordu. Korumalar bırakıp gittiğimiz yerde, er gibi hareketsiz şekilde duruyorlardı; işlerini epey ciddiye alıyor olmalıydı.

"Leyla ile bir de benim konuşmamı ister misin?" diye sordum. Bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyordum. "Belki açıklamadığı şeyler vardır."

"Leyla mı?" Kerem sahte şekilde güldü. "O da kim?"

Ah...

Ben bir şey diyemeden Kerem aynı havalı yürüyüşüyle uzaklaştı. Acı çekiyor ve bir yandan da öfke duyuyordu. Ayakkabılarımı ve çantamı

portmantoya koyarken sigarasını içen Hazer'e el salladım. Hafifçe tebesüm etmeye çalıştı ama hâlâ bir taşın altında can çekişiyormuş gibi görünüyordu.

Salona göz atarak doğrudan merdivenlerin yolunu tuttum. Üst kata çıkar çıkmaz ışıkları yaktım ve misafir odasına geçerek yatağın kenarına oturdum. Güzel şeyler yaşanmıştı ve şimdi herkesin kötü şeyleri öğrenme sırası gelmişti. Komodin üzerindeki abajuru yakarak bacaklarımı kendime çektim ve kollarımı etrafıma sararak dinlenmek üzere yatağa yerleştim.

Şu son birkaç günde çok yorulmuştum ama hepsinin üstesinden gelecektim. Hayatımda, kendime en çok güvendiğim dönemeydim. Neyden korkacaktım ki? Onlar da insandı, ben de. Tamam, onlar kadar kötü değildim ama onların birini korkutma gücü varsa benim de hepsinin altından kalkma gücüm vardı. Sevgilimi, dostumu, çevremdeki her insanı onun zehrinden koruyacaktım. Ağlayıp yorganların altına saklanmayacaktım. Herkese yetecektim. Savaşları sevmezdim ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyordu.

Gözlerim bir süre kapalı kaldı ve uykuyla uyanıklık arasında geçen dakikalardan sonra gözlerimi açtım. Hazer eve girmiş olmalıydı, onu görmeden uyuyamıyordum; bir dürtü içten içe rahatsız ediyordu. Bacaklarımı indirirken saate baktım ve tahmin ettiğimden daha uzun süredir yattığımı fark ettim. Odadan çıktım ve karanlık koridorda kalp atışlarımı duyarak odasına ilerledim. Başımı içeriye uzattığımda Hazer'i yatağının üzerinde buldum ve kapıyı örtüp ilerledim.

Bir eli göğsünün üzerindeydi ve diğeri sabah yatağa bıraktığım gri kurdeleyi tutuyordu. Gözleri kapalıydı ama uyuduğunu sanmıyordum. Ceketini çıkarmış, gömleğinin düğmelerini çözmüş, aynı şekilde kravatu ve kemerini de yatağın kenarına bırakmıştı. Bedenimi yatağa bırakarak bacaklarımı kendime çektim ve yan durarak yönümü ona çevirdim. Yanağım yastığa yerleştiğinde elim de gömleğinin ucuna yapıştı.

Hazer'in dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Bana dokunmaya çekindiğin için her defasında kıyafetlerime dokunuyorsun Mila."

Altdudağımı bükerek gözlerimi çenesinden yüzüne çıkardım ve hareleriyle ansızın karşılaştığımda kendimi savunmasız hissettim. Bu söylediğini inkâr etmeden, "Sanki sen bana çok dokunuyorsun," deyiverdim ve pervasızlığımın arkasında durup kaşlarımı çattım.

Hazer bu söylediğime şaşırdı ve elini uzatıp çıplak koluma koydu. "Dokunuyorum ya."

“Öyle değil,” dedim ve gömleğinin uçlarını kıvrarak yutkundum. Duygularımı içimde tutamazdım. Bu yüzden sormak istiyordum. “Dün neden öpmedin beni?” diye sordum, yanaklarıma sıcaklık otururken. “Bir süredir öpmüyorsun, doğru dürüst saçlarımı bile okşamıyorsun. Tanrım! Bunları sana söylediğime inanamıyorum ama... Neden bana dokunmuyorsun?”

Bir erkeğe, bana dokunmadığı için sitem edeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama aşk böyle bir şeydi demek ki. Hazer aralanan dudaklarını yavaşça kapattı ve en az benim kadar şaşkına uğraşmış vaziyette yutkundum. Kolumdaki elini kaydırıp belime yerleştirirken, “Rahatsız olabileme ihtimalinden korkuyorum,” diye konuşarak gözlerini yumdu. “Belki rahatsız oluyorsundur, söyleyemiyorsundur diye düşündüm. Hani... ürkütüyorsun ya. O yüzden.”

Böyle şeyler düşünüp kendine eziyet etmesini istemiyordum. Görmeliydi o bana dokunduğunda korkmadığını, o pisliliği hatırlamadığını. Ona yaklaştığımda Hazer gözlerini açtı ve dudakları titreyerek gözlerime baktı. “Dokunuşların bana onu hatırlatmıyor veya korkutmuyor,” dedim cesaretle. “Bana dokunmanı seviyorum, öpmeni de. Beni öperken ellerini vücudumda dolaştırıp saçlarımdan tutmanı da... Bir dilek hakkım olsaydı, saatler boyunca seni öpmeyi dilerdim.”

Kalp atışlarımızın sesi odayı kapladı ve Hazer’in gözleri gece karanlığına döndü; bakışları bir arzuyla gölgelendi. “Yaa?” dedi tekinsiz bir sesle.

“Yaa,” dedim meydan okuyarak.

Meydan okumam onun yüreğini cesaretle doldurdu ve bir an sonra Hazer sırtını yataktan kaldırıp üzerime çıktı. Dizlerini, belimin iki yanına yerleştirerek ellerimi tuttu ve başımın üzerine kaldırdı. Hareketiyle elbisenin eteği uyluklarıma çıktı ve Hazer ellerimi yastığa bastırarak alnını alnıma yasladı. Üzerime çıkmış, beni gerçek anlamda hapsedmişti.

Bana ilk kez bu şekilde dokunuyordu. Şok etkisi yerini bir dünya duyguya bıraktı ve bakışlarım gözlerine kilitlendi. Gömleğinin düğmeleri açık olduğu için çıplak tenine çok yakındım ve gövdesini az daha çöş göğüslerimiz yapışabilirdi. Bakışlarım baygınlaştı ve Hazer bir eliyle ellerimi yatağa yaslariken diğer elini dizimden yukarı kaydırды. Ürperdim ve dudaklarım aralandığında Hazer dudaklarını yavaşça benimkilere yaklaştırdı. “Demek üstüne çıksam bile rahatsız olmazsın.”

“Han...”

“Centilmen biriyimdir, bu isteğini asla geri çeviremem.”

Boğazımdan heyecanlı bir ses yükseldi ve Hazer dudaklarıma sokuldu. Altdudağı iki dudağımın arasına sertçe yerleşti ve bununla beraber Hazer’in boğazından ilkel bir inilti çıktı. Hayatım boyunca bu öpücüğü beklemiştim sanki, damarlarımda tutkunun aktığını hissediyordum.

Nabızım coştı ve sanki buna bağlı olarak dünya etrafımda şiddetle döndü. Kalbim sıkışıyor, yeni keşfettiğim hisler karnımda yumru olup eriyip ezberimi bozuyordu. Hazer dudaklarını çekmeden gülümsedi ve elini yavaşça sol bacağımdan içeri kaydırarak okşadı. Kaslarım âdeta eriyordu ve ona dokunma arzusuyla elimi elinden kurtarmak istediğimde, “I-ıh,” dedi. Oyunbozanlık ediyordu. Bacağımda daireler çizdi. “Bekle biraz.”

“Han,” dedim gözlerimi açıp siyaha dönmüş gözlerine baktığımda. “İzin ver, por favor...”

Öpüşmemizi sonlandırıp hafifçe benden uzaklaştı. Gözlerim buğulanmıştı; ellerini bütün bedenimde hissediyordum. Dudaklarım aralık kaldı ve Hazer kalbimi gümleten bir hareket yaparak dudaklarını tatlı şekilde yaladı. Gülümseyerek başını kaldırdı, tuttuğu bileklerime baktı ve her ikisini de öptü. Göğsü sakinleşmemiş, hızlı bir tempoyla inip kalkıyordu. Uzak duramıyormuş gibi elini tekrar bacağıma koyduğunda sabırsızca birleşti bakışlarımız. Buna karşılık gömleğinin yakasında duran elimi yavaşça boynuna kaydardım. Çıplak, terli tenine temas etmemle Hazer’in gözleri kapandı ve dudakları aralandı. “İlk defa göğsüne dokunuyorum, sıcacık olmuşsun.”

Ona dokunmamdan hoşlandığı açıktı, kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Buğulu, duygulu gözlerle çıplak göğsüne baktım. Tenini seçebiliyordum, belli belirsiz tüyler haricinde oldukça pürüzsüz ve sertti. Elimde bir kadife hissi bırakmıştı. Bu yakınlığımıza, ona dokunmaktan aldığım hazzı inanamayarak tebessüm ettiğimde Hazer’in parmağını dudaklarım arasında hissettim ve aceleyle gözlerinin içine baktım.

Farkında olmaksızın ağızım aralandı ve Hazer’in başparmağı dudaklarımın arasından girip ağızımın sıcaklığına kavuştuğunda yaptığımız şeyin utancıyla gözlerimi kapattım. Hazer bacağıma okşadı ve parmağını dilime sürerken titreyen sesiyle, “Üzgünüm... İleri gidiyorsam durdur beni...” dedi.

Gözlerimi açtım ve duygularıma arkamı dönüp kaçmak yerine, en yasaklı duygularımın da arkasında durarak dilimle parmağının ucunu yaladım. Hazer yüzünü boynuma gömerek yüksek sesle inledi.

Terlemiş bacağıma okşadı ve ben saçlarını izlemeye koyulmuşken başını boynumdan kaldırarak hırıltılı soluklarını dudaklarıma bıraktı. Avcumu karnına gömdüm ve teninin dalgalanışını hissettim. Gözlerimiz kelepçelenmiş gibi ayrılamıyordu. İkimiz de utançtan kızarıyor ama bundan da vazgeçemiyorduk. Hazer parmağını dudaklarımdan çekti ve benim ağzım aralık kalırken ıslak parmağını çenemden boynuma kaydırıldı. Boynumu ıslatırken bakışlarıyla da bunu takip etti.

“Han...”

“Bu ten, bu beden senin,” dedi ve alçalıp yanağımdan öptü. “Bu beden senin ve kimse senden izinsiz dokunamaz.”

Duygularım, bir nehir gibi coşkuyla akarken gözlerimi açtım ve Hazer köprücük kemiğime bir öpücük bırakarak yavaşça üzerimde tırmandığında yüz yüze geldik. Bacaklarımı garip bir hisle birbirine bastırarak elimi boynundan dudaklarına kaydırıldı ve Hazer bacağıma yatağa bırakıp ellerinin her ikisini de başımın yanına koydu. Gayretle yutkundum, ölmek üzereydim sanki. Solukları düzene girmeden yüzünü omzuma eğdi ve dişleriyle elbisemin askını çektikten sonra yanağını çıplak omzuma yasladı.

Elim gömlek yakasında kalırken Hazer vücudunu yanıma attı ve ağırlığı üzerimden kalkmış oldu. Yanağını omzuma yaslayıp elinin içini saçlarıma arasına soktuğunda nefes nefese tavana bakıp sindirmeye çalıştım. Hazer boynuma sokulup çillerimin üzerine öpücükler bırakırken, “Hazer,” dedim utançla.

“Mila,” dedi etkilenmiş bir sesle.

Gözlerimi yatak başlığına kaldırdım. “Kıyafetimi neden indirdin?”

Saç diplerimi okşayarak bir bacağına bacağımın üzerine attı ve beni kısmen kendine hapsederken tenimdeki dudakları kıvrıldı. “Omzunda uyumak istiyorum.”

Dudaklarımı ısırp çekingen gözlerimi ona çevirdim. Hazer de bana bakınca aramızda bir bakışma yaşandı. Yanaklarımız aynı anda kızardı ve ellerimiz yaramaz çocuklar gibi birbirinin saçlarında kıpraştı. Karanlığa baskın gelen amber gözleri kalbimde bir pencere kenarı açtı ve güzel anılarımı oraya bir çiçek gibi yerleşti. Beni bulutlara kadar çıkaran dudaklarını omzuma sürterken, “Çok tatlısın,” dedi.

Kıkırdadım ve yüzümü eğip bakışlarını çıplak göğsüne çevirdiğim de Hazer minik minik öpücükler bırakarak beni tamamen mayıştırdı.

Bacağını üzerime atsa da kendini benden biraz uzakta tutuyor gibiydi. Etrafa bir sessizlik çöktü; duyulan tek şey kalp atışlarımızdı. Esnedim ve bir tutam saçımı parmağına dolarken, “Bugün biraz farklıyım,” diye fısıldadı gözlerimi kapatmamı sağlayacak kadar yumuşak sesiyle. “İçim dışım kararımı. Bir tek seni sevmeyi bilen yararsız bir adammışım...”

Onun da gözlerini kapattığını hissettim. Birbirimizin omuzlarına sokulduk ve bir düzine kalp atışı bu ana eşik ederken, “Biraz da salakmışım. Gözlerin bi’ sanatmış ve Tanrım seni meleklerin küllerinden yaratmış,” diye devam ederek kendinden geçmiş bir sesle beni de tamamen kendimden geçirip uykunun derinliğine çekti.

Sabah gözlerimi aynı yerde, aynı pozisyonda açtığımda sessiz davranmış, Hazer’i uyandırmamaya çalışmışım. Gün parlaklığında utancım daha belirgindi ve henüz göz göze gelmeye hazır hissetmemiştim. Bu sebepten bir süre onu izlemiş, sonra yataktan doğrulmuştum. Hazer bir an yokluğumu hissedip uyanır gibi olsa da yüzünü yastığa gömerek kaldığı yerden uyumaya devam etmişti.

Bir süre yatağın kenarında oturup onu izledim. Göğsü hâlâ çıplaktı ve ter damlacıkları parlıyordu. Saçı başı darmadağındı. Eline baktım, dudaklarını izledim, güzelliğine sayısız kalp atışı bıraktım ve sonra üzerimi değiştirmek üzere parmak uçlarımda odadan çıktım.

Önce banyoya girdim ve dünün yorgunluğunu üzerimden atmak için yıkandım. Çıktığımda bulduğum krem renkli, kare yaka, kollarında ve uçlarında transparan detaylar olan bluzu giydikten sonra dar paça, açık renkli kot pantolonumu bacaklarıma geçirdim. Ayaklarıma çorap geçirip tamamen hazırlandıktan sonra saç fırçam Hazer’in odasında olduğu için oraya ilerledim. Parmak uçlarımda dans ederek yürüyordum. Usulca odaya girdim ve hâlâ uyuduğunu gördüm. Alnına düşmüş bir tutam saçı düzelttikten sonra yastıktaki kurdelemi alıp aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı taradıktan sonra kurdelemi her zamanki gibi saçlarıma taktım ve kendi etrafımda döndüğümde Hazer’i bana bakarken bulup sıçradım.

Uyanmış, kısık bakışlarını yüzüme dikmişti ve dudaklarında varla yok arası bir gülüş saklanmıştı. Yutkundum ve onun da gözlerinin önünden aynı sahnelerin geçtiğinden şüphe etmedim. Sakinliğimi korudum,

sonuçta yetişkindik ve utanıp kaçmak yakışık almazdı. Telaşla bluzumun uçlarına yapışırken, “Günaydın,” dedim alçak bir sesle.

Diliyle dudaklarında bir tur atıp gözlerini boynumda, ardından köp rüçükkemiğimde ve saçlarımda gezdirerek, “Günaydın,” diye yanıtladı. Göz kırptı. “Güzel kurdele.”

“Öyle. En sevdiğim.”

Başını yastıktan kaldırıp doğrulurken büyülenmiş gibi onu izliyorum ki telefonum komodinin üzerinde çalmaya başladı. İrkilip ona gülümsedim ve komodine ilerleyip telefonu aldım. Arayan Gazel’di. Onun öğlen vakti, evliliğinin ertesi günü beni aramasının şaşkınlığını yazayıp aramayı yanıtladım. “Gazel...”

“Seni çok seviyorum Mila.” Gazel’in dudaklarından savrulan cümle beni afallattı ve devamındaki hıçkırık sesi bilinmezliğe sürükledi. Yüzümdeki mutlu ifade kaybolurken Hazer de ayağa kalkıp beni izledi. “Seni çok çok seviyorum, hatta bu dünyada en çok seni seviyorum ve ben... bununla yaşayamam.”

“Neler diyorsun?” dedim akıl tutulması yaşayarak. Hızla konuştum. “Ben de seni çok seviyorum tabii. Neden ağlıyorsun Gazel? Neyden bahsediyorsun Tanrı aşkına?”

“Çok utanıyorum,” dedi ve sesini bir uğultu takip ettiğinde evde değil de dışarıda olduğunu anladım. “Yüzüne bakamam artık... Yaşayamam ben bununla.”

“Ga... Gazel. Canımın köşesi, bana nerede olduğunu söyler misin?” dedim, korkup telefonu kapatmaması için sakın konuşmaya çalışmıştım.

“Tak... taksideyim,” dedi gözyaşları içinde. Derin bir nefes alışını, boğazını temizlediğini duydum. Hazer kaşlarını çatmış bana bakarken, “Merak etme, gerekeni yapacağım,” diye devam etti, nereye gittiğini söylemeden. “Seni çok seviyorum Mila ve senin için her şeyi yaparım.”

Telefonu kapattı.

Şok etkisiyle bağırdım. “Gazel!”

Maalesef cevap yoktu, çoktan kapanmıştı. “Ne oluyor?” dedi Hazer yüzümü tutarak. “Güzelim?”

“Gazel’di,” dedim korku dolu gözlerimi ona çevirerek. “Çok tuhaf şeyler söyledi... Taksideymiş, bir yere gidiyormuş ama... ağlıyordu ve çok umutsuz konuşuyordu.”

“Sakinleş,” dedi Hazer, korkumu görüp bir şeylerin ciddiyetini kavramış olmalı ki hızla dolabına yürürken telefonunu cebinden çıkardı. “Merhaba Salih, senden bir şey isteyeceğim.”

Dudaklarımı kemirirken Hazer gömleğini çıkardı ve bir an çıplak kaldıktan sonra tişörtü başından geçirdi. “Bir arkadaşımızın nerede olduğunu bilmemiz lazım, numarasını versem bulabilir misin?”

Karşı taraf her ne dediyse Hazer kafasını sallayarak bakışlarını bana çevirdi. “Gazel’in numarasını verir misin?”

Ezberimdeki numarayı hızla söyledim ve Hazer de numarayı karşı tarafa söyledikten sonra bekledi. “Tamam,” diyerek bana yürümeye başladı. “Gazel’i bir daha ara. Ve onu oyala.”

Gazel’in numarasını çevirdim ama ilk değil, hatta ikinci aramamda bile açmadı. Üçüncü kez aradığımdaysa Gazel yine aynı ağlama nöbetiyle telefonumu açtı. Hızla konuştum. “Gazel lütfen kapatma ve bana nerede olduğunu söyle... Neler öğrendin? Neyden utanıyorsun? Behram yanında değil mi?”

Hazer elimden tutup bedenimi odanın kapısına yönlendirdiğinde onu takip ederek koridora çıktım. Gazel hattın diğer ucunda, “Üzülme,” dedi. Burnunu çektiğini duydum. “Benim yalnızlığım hep seninle doldu Safır, sırf bunun için bile senin uğruna yapamayacağım şey yok.”

“Benim için bir şey yapma,” dedim hızlıca, Hazer’le merdivenleri inerken. “Eve gel ve konuşalım olur mu canım benim?”

“Senin için,” dedi ve telefonu tekrar kapattı.

Kendimi sıkmaktan vücudumdaki her kas ağrımaya başlamıştı ve Hazer elimden tutmasa düşecekmiş gibi hissediyordum. “Kapattı,” dedi, telefonda konuştuğu kişiye. “Tespit edebildin mi nerede olduğunu?”

Ben umutla gözlerimi ona diktüğimde Han kafasını salladı ve portmantodan ayakkabılarını aldı. Bir saniye duraksadı. “Orada ne işi varmış ki?”

Koluna yapıştım. “Neredeymiş?”

Hazer bir teşekkür savurarak telefonu kapattıktan sonra sokak kapısını açtı ve bana sadece, “Sakin ol,” diyerek ayakkabılarını giymek için eğildi.

Ayakkabılarımızı giydiğimizde beraber evden ayrıldık ve bahçeden çıkıp arabaya yöneldik. Kerem etrafta görünmüyordu ama korumalar yerlerindeydi. Hazer şoför koltuğuna, ben de yanına yerleştim ve kısa sürede arabayı çalıştırdığında sabırsız şekilde koltuğumda ona döndüm. “Neredeymiş Hazer? Öğrendin de neden söylemiyorsun bana?”

Hazer evin olduğu sokaktan ayrılıp köşeyi dönerken bir an bana baktı. Yolunda gitmeyen şeyler vardı, benden kaçırmamak için uğraştığı bakışları bunu çok belli ediyordu. “Kilyos’a doğru gidiyormuş,” dedi.

Orada ne işi vardı? Dün mutluydu, Behram'la evlenmiş, evine gitmiş- ti ve gecedен sabaha ne olmuş da onu böylesine kahretmişti ki? Utandığı- nı, benim için yaptığını, bununla yaşayamayacağını söylemişti. Aklından neler geçiyordu? Bir şeyler mi öğrenmişti? Öğrendiyse ne yapacaktı?

Zaman bir türlü geçmedi, Hazer arabayı ne kadar hızlı sürerse sürsün bir türlü gideceğimiz yere varamadı. Yol üstünde birkaç kez daha aynı adamı arayıp sorular sordu ve ondan aldığı bilgilerle yoluna devam etti. Gazel'in psikolojisi iyi bir durumda değildi ve bir delilik yapmasından ölesiye korkuyordum.

İssiz, virajlı yollara girdiğimizde etraftaki araba sayısı azaldı ve Hazer daha da hızlı sürerek bir kez daha o adamı aradı. Bir şeyler söyleyerek telefonu kapattıktan sonra girdiği yola baktı ve tabelaları izleyerek arabayı yavaşlattı. Yerimde doğrulup ormanlığa açılan yola bakarken, "N'oldu?" diye sordum.

Hazer arabayı tamamen durdurarak ilerideki tabelaya baktı. "Sinyal... ormanın içinde kaybolmuş."

Sersemlemiş şekilde kapıya döndüm ve kendimi dışarı attıktan sonra ilerimde duran tabelaya baktım. Hazer de hemen çıktı ve o yanıma yü- rürken bir anda koşmaya başladım. Tabelayı aşım ormanın içine dalarken Hazer yetişip elimden tuttu ve aynı süratle koşmaya başladı. Uzun, kalın gövdeli ağaçların aralarından inip, çimenlerinden üzerinden koştuk ve her ikimiz de onun adını bağırdık.

"Gazel!"

Seslerimiz karışıp bu kimsesiz ormanda yankılandı ve kuşlar tepemiz- de bir sürü halinde uçtu. Hazer elimi sıkıca tutmuştu, ne zaman düşecek olsam beni doğrultuyor, ara ara dönüp bir şeyler söylüyordu ama sesini duyamıyordum. Gazel'in bu ıssız yerde ne yaptığını bilmemek beni öl- dürüyordu. Behram neredeydi? Öğrendiğinde haber vermediğimiz için bize çok kızacaktı.

"Gazeeeel!"

Bağırabildiğim en yüksek şekilde bağırdım ve Hazer'le koşmaya de- vam edip ağaçların arasında ormanın derinliğine ilerledik. Yüzüm alev alev yanıyordu ve elim acıyla kalbimi tutuyordu. Başımı sol tarafa çevi- rerek yanımda kalan tarafa baktım ve Gazel'den bir iz ararken Hazer'in adımlarının yavaşladığını hissettim. Onu bulamamanın verdiği çaresiz-likle hıçkırdım ve başımı Hazer'e çevirerek bakışlarını takip ettim.

Ve Tanrım... Gazel'le Hüseyin'i gördüm.

İnsan olmanın getirdiği hatırlama hissi, kahredici olan tüm anıları zihnime sürükledi. Onun yüzünü gördüğüm an, küçücük bir kızın eteğine yapışıp ağladığını hissettim. Elim Hazer'in elinden düştü ve yeryüzündeki tüm keder kalbimin içinde toplandı. Ansızın gelen karşılaşma, yıllarca biriktirdiğim öfke ve nefretin kapılarını kırıp gözlerimin dönmesine sebep oldu. Yaşlanmış, saçlarına aklar düşmüş, mümkünmüş gibi geçen yıllarda daha da çirkinleşmişti.

Yerdeydi, kocaman açtığı korku dolu gözlerle Gazel'e bakıyordu.

Hazer'in neyi ne kadar anladığını anlayamadım ama gözlerimi Hüseyin'den alarak Gazel'e çevirdiğimde bir şok dalgasıyla daha sarsıldım. Gazel eğilmiş, boylu boyunca toprak zeminde yatan Hüseyin'e bir bıçak tutuyordu. Profilinden görebildiğim kadarıyla ağlıyor, iğrenerek onun suratına bakıyordu. Eli havadaydı, yumruğunun içinde bir bıçak tutuyordu ve Hüseyin kafasını iki yana sallayarak korkuyla bıçağa bakıyordu. Üstelik Hüseyin başına darbe almıştı, şakağından kan sızıyordu ve kanlı bir taş hemen kafasının yanındaydı. İkisi de bizi fark etmemiş, birbirlerine kilitlenmişlerdi. Gazel'in Hüseyin'e bıçak çektiğini ve onu bıçaklamak üzere olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Ağzımı açtım, adını haykırdım. "Gazel!"

Gazel'in sırtı kaskatı kesildi ve havada duran eli titremesine rağmen başını bana çevirmedi. Boğazından acılı bir serzeniş döküldü ve Hüseyin'in bakışlarının bana döndüğünü hissettim ama ona bakamadım. Sesimden sonra ormanı derin sessizlik kapladı ve hemen sonra Gazel, "Geber!" diye bağırarak elindeki bıçağı Hüseyin'in vücuduna indirdi. Her şey ağır çekimde gibiydi ama hızla gerçekleşmişti. Hüseyin'in yardım çığlığı yarıda kesildi ve vücuduna saplanan bıçakla acı bir haykırışa döndü. Gazel bıçağı çekip aynı hiddetle ikinci kez onun vücuduna sapladı ve kan damlaları etrafa sıçrarken Hüseyin'in acı çığlıkları ormanı kapladı. Her şey tamamen sessizliğe bürünmeden önce duyduğumuz son ses bu çığlıklar oldu.

“ARTIK ÜZEMEZLER BEBEĞİMİ”

Kalbi hep orada, göğüs kafesindeydi ama ilk kez varlığını bu kadar hissediyordu.

Sol tarafına dönmek, Behram’a bakmak istiyordu ama çekiniyordu. Elini kalbinden indirdi, içinde oldukları araba durduğunda Gazel nefesini bırakarak Behram’a kaçamak bir bakış attı. Bir saatten uzun süredir arabanın içindelerdi, eve varmaları epey vakitlerini almıştı. Rüya gibi bir gündü ve hâlâ evli olduklarına inanamıyordu. Dizinin üzerinde bir nikâh defteri vardı, Behram’ın ani kararıyla resmi nikâhları da kıyılmıştı ama... daha birbirlerine sarılmıyorlardı.

Adımını dışarı atarken gelinliğinin eteğini topladı ve doğrulup kapıyı örttüğünden sonra gözlerini Behram’a çevirdi. Arkasını dönmüş, bahçe kapısına yürüyordu. Behram’ın soğukluğuna alışkındı, ilk kez olmuyordu ama artık buna tahammül edemiyordu. Behram kravatını gevşeterek bahçe boyunca yürüdü ve tek katlı, geniş evlerinin kapısını açmak üzere anahtarını cebinden çıkardı.

Gazel bir adım kadar arkasında onu bekledi. Aralarındaki bu adımı istemiyordu. Hemen yanında olmak için her şeyini verirdi.

Behram kapıyı açıp girdiğinde Gazel eğilip topuklu ayakkabılarını çıkardı. Yorulmuştu. Nikâh esnasında çok mutluydu ama Behram yine aynıydı, kendisine bakmıyordu bile. Doğrulurken Behram’ın ceketini ve ayakkabılarını portmantoya koyup yine ona bakmadan banyoya ilerlediğini gördü. Çantasıyla ayakkabılarını portmantoya bıraktı ve kollarını kendine sararak yatak odalarına ilerledi.

Odaya girip ortasında dikildi ve etrafına bakındı. Birkaç saat öncesinde dünyanın en mutlu insanıydı ama şimdi öylesine yorgun ve mutsuz hissediyordu ki... Bu sadece Behram’la ilgili de değildi, içindeki duygu karmaşasında boğuluyordu. Bir ağlamak istiyordu, bir gülmek... Ellerini yüzüne kapattı, derin derin soluklandıktan sonra dolabına ilerledi.

Üzerinde Behram'ın ona aldığı gelinlik vardı ama... Behram'ın o gelinliği üzerinden çıkarmayacağını biliyordu. Ağlamamak için dişlerini sıkıp do-laptan kendine pijama takımı çıkardı ve tekrar yatağa ilerledi.

“Belki gelinliği çıkarmak onun için önemli bir ayrıntı değildir, belki bedenimin değerli olduğunu bile düşünmüyordur... Ne de olsa defalarca Galip’le birlikte oldum,” diye fısıldadı, pijamayı yatağın kenarına bırakıp doğrulurken. Biliyordu, yaşadığı hayat Behram için çok uygun-suzdu. Camdan dışarı bakarken Galip’i hatırlamaktan rahatsızlık duyarak elini gelinliğinin fermuarına uzattı. Tutamadığı birkaç gözyaşı yanaklarına düşerken odada kendine ait olmayan bir başka nefes sesi de duyarak duraksadı.

“Bırak,” dedi Behram ve ardından odanın içinde adım sesleri duyuldu. Gazel nefesini tuttu, ilk an neyi bırakması gerektiğini anlayamadı ama sonra fermuardan bahsettiğini düşünerek ellerini indirdi. Genç adam ona yaklaşarak elbisenin fermuarını indirdi ve ellerini çıplak kalan sırtından içeri kaydırды. “Bir daha Galip’in adını ağzına almanı istemiyorum Gazel.”

“Ben...”

Behram karısının, camın üzerine düşen silüetini izledi. “Çok güzel olmuşsun bugün, bir daha olmasın.”

Gazel ondan böyle bir içtenlik beklemediği için heyecanlandı. “Eşin olarak sözlerini dinlemeli miyim artık?”

“Evliliklerde eşler birbirinin sözlerine kulak asmalı tabii.”

“Yaa,” dedi Gazel düşünceli şekilde.

“Gazel... Bedenin hakkında, düşündüğümü sandığın şeyleri düşünmüyorum.”

Gözleri bu kez mutluluktan doldu ve acele içinde, “Galip umurumda değil,” dedi tüm dürüstlüğüyle. “Ben... hakkımda kötü şeyler düşünmene katlanamıyorum.”

“Hakkında ne düşündüğümü bilmiyorsun,” dedi Behram ve titreyen ellerini çekingen bir tavırla Gazel’in karnına kaydırarak onu göğsüne yasladı. Gazel kollarının arasında titriyordu ve Behram yanağını onun saçlarına yaslayarak iç çekti. “Mesela... seni o adamdan çok kıskanıyorum, bu yüzden adının geçmesini, onu anmanı istemiyorum.”

Gazel, Behram’ın duygularını ilk kez böyle şeffaf şekilde duyduğuna inanamayarak gözlerini açtı ve camdaki yansımalarına bakarak

yutkundu. Onun kendisini kıskanacağını hiç düşünmemiştir. “Anmayacağım,” dedi telaş içinde. “Lütfen artık benimle konuş Behram, yüzüme bak.”

Behram elini yavaşça genç kadının karnından çekti ve uzatıp yüzüne dokundu, yaşları sildi. “Bugün ilk kez ve son kez bu konuyu konuşacağız ve bundan sonra asla onun adını anmayacağız.” Gazel kollarının arasında bir daha titredi ve Behram tecrübesizlikle elini karnında kıpırdatmadan saçlarına bir öpücük bıraktı. “Bana yetimhaneden ayrıldıktan sonra başına gelen her şeyi anlat.”

Gazel şaşırmadan edemedi, Behram kendisinden ilk kez bunu istiyordu. Gerçekleri öğrendiğinden beri onunla çok az şey konuşmuş, neler olduğunu anlatmasını istememiştir. Belki konuşarak her şeyi yoluna koyabilirdi. Bu sebepten heyecanlanıp, “Anlatacağım,” dedi, yeniden mutlu hissediyordu kendini. “Anlattıktan sonra... affedecek misin beni? Artık... koltukta değil, benimle uyuyacaksın değil mi? Her şeyi çözmüş olacağız.”

“Abin olduğunu sandığımdan ikinizin fotoğrafını cüzdanımda taşıdım Gazel...” Behram’ın kurduğu bu cümle Gazel’in sırtına binlerce kilo ağırlığında bir yük gibi oturdu ve yüzü kızardı. “Aşamıyorum duygularımı önemsememeni... Ama anlatırsan, seni anlarsam, daha kolay olur.”

“Peki.”

Behram önüne yürüdüğünde Gazel yüzünü kaldırarak ıslak gözleriyle ona baktı. Behram’ın bir eli sırtında, diğeri yüzündeydi ve yüzünde hafif bir kırmızılık vardı. Gazel, Behram’ın yakınlıklarından utandığını anladı ve elinde olmadan gülümsedi. Dokunuşları titretti ama... Gazel’i çok heyecanlandırıyordu. Galip’le böyle değildi; onunla, sanki sırf onu memnun etmek için birlikte olurdu ama Behram’la... her anın tadını çıkarıyordu.

“Önce şunu çıkaralım,” dedi Behram ve sırtındaki elini omzuna kaydırıp elbisenin sol yakasını indirdi. Gazel, ondan gelen bu beklenmedik atakla nefesini tuttu ve Behram gözlerini gözlerinden ayırmadan elbisenin diğer tarafını da kaydırды. Elbise göğüslerinden bileklerine kaydı ve ayaklarının ucuna düştüğünde Gazel beyaz çamaşırlarıyla kaldı. Utandığını hissederek kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturduğunda, “Ben de utanıyorum biraz,” dedi Behram ve evlendiklerinden beri ilk kez Gazel’e gülümsedi. Gazel o gülümsemenin içinde yaşayabileceğini hissediyordu.

Behram uzanıp yatağın üzerindeki pijamayı alırken başını önüne eğdi. Behram’ın yutkunduğunu duydu ve pijama üstünü başından indirdiğinde Gazel kolaylık sağlamak için kollarını kaldırdı. Pijama

kollarını da örtüp vücuduna yerleştğinde Behram pijama altını alarak dizlerinin üzerinde eğildi ve genzini temizleyerek, “Ayağını kaldır,” dedi yumuşak bir sesle.

Gazel dudaklarını dişledi ve nabızı coşup deli bir şekilde atarken önce sağ, sonra da sol ayağını kaldırıp pijama paçalarına soktu. Behram’ın kendisiyle bu şekilde ilgilenmesi karşısında hem şaşkın hem mutluydu. Behram pijamayı yukarı çekip aynı zamanda kendi de doğruldu ve tekrar yüz yüze geldiklerinde ikisinin de yüzü kızardı. Gazel ellerini kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak Behram’ın göğsüne yerleştirdi.

“Behram?”

“Hımm?”

“Kaslısın.”

“Aaa.” Behram bu cümleye ne karşılık vereceğini bilemeyerek duraksadı ve Gazel tüm düğmelerini çözüp gömleği üzerinden çıkardığında ensesini kaşıdı. O ellerin sırtına kaydığını hissettiğinde o da elini Gazel’in sırtına koyarak tekrar gözlerine baktı. “Lise yıllarında bir abimizin yanında inşaat işlerinde çalıştım. Maksat anneme yardımcı olmak, harçlığımı çıkarmaktı. Vücudum... o dönemde biraz gelişti.”

Gazel, Behram’ın babasını tanıımıyordu, doğrusu yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu. Aile içinde kimse babasından söz etmiyordu ve araları bozuk olduğu için Gazel de sormaya çekinmişti. Anlayışla başını salladığında Behram onun elini tuttu, yatağa oturttu. Sonra kendi de yanına oturduğunda ellerini kucaklarına koyup yere baktılar.

“Anlatmaya başlayayım mı?”

Behram ona döndü ve bir süre baktıktan sonra uzanıp Gazel’in başını göğsüne koydu. Gazel bunu bekliyormuş gibi hıçkırarak o göğse yerleşti ve kollarını Behram’ın vücuduna dolayarak merhametine sığındı. Behram’ın parmakları saçlarının arasına dolaşırken, “Böyle anlat,” dedi Behram yumuşak sesiyle. “Ah Gazel... Sen çok kolay olduğunu sanıyorsun değil mi senden uzak durmanın?”

“Değil mi?”

“Kalpleri birbirine ısıdıran Allah’tır. Benim kalbimi sana öyle ısındırdı ki... söylediğin yalan bile buza çevirip o sıcaklığı yok edemedi.”

“Birbirimize âşık olmamızı Allah mı istedi yani?”

Behram’ın gülümsediğini hissetti. “Allah’ın muhakkak bir bildiği vardır Gazel.”

"Safir de hep böyle derdi biliyor musun? Tanrı'nın benim için bir bildiği vardır der."

Behram güldü. "İnançlı biri."

"Evet, hiç isyan etmez."

"Yetimhanede tanışmıştınız değil mi?" diye sordu Behram ve Gazel'in hayatını anlatmasını ümit etti. Gazel'in parmakları çıplak göğsünde minik minik hareket ederken, "Evet," dedi. "O benden sonra geldi yetimhaneye, orada beraber büyüydük ve birbirimizi o kadar sevdik ki yetimhaneden sonra da ayrılamadık."

Behram ilk öğrendiğinden beri Gazel'in yetimhanede, kimsesiz büyüdüğü gerçeğine üzülüyordu. "Seni yetimhaneye... kim bırakmış?"

Gazel duraksadı, yakın zamanda babasının kim olduğunu öğrenmişti ama henüz bunu Behram'la paylaşmamıştı. Babasının söylediğine göre annesi doğumda ölünce babası ona bakamamış, yetimhaneye bırakmıştı. "Babam," dedi en azından bu konuda dürüst davranarak. "Babam bırakmış."

"Yetimhaneden çıktığında ne yaptın?" diye sordu Behram yumuşak bir sesle. Bu soruyu sorarken korkmuştu çünkü incitilmiş olabilirdi.

"Yetimhaneden ayrılırken Müdire Hanım çalışabileceğim birkaç yer önermişti, oralara bakıp iş aradım," diye anlattı dalgın bir sesle. Behram, dışarıdan umursamaz görünüp de içinde fırtınalar kopan kimseyi tanımamıştı Gazel'den başka. "Yetimhaneden ilk çıktığımda serseme dönmüştüm, hayata ilk kez karışıyordum. Ne yapmam gerektiğini, kime güvenip kime güvenmeyeceğimi bilemiyordum. Sudan çıkmış balık gibiydim. Müdire Hanım'ın önerdiği işlere bakındım, geçici olarak hepsinde çalıştım ve bu sırada ev aradım, bir kızla iki odalı bir evde aylarca kaldım."

"Ayaklarının üzerinde durabilmişsin," dedi Behram, karısıyla gurur duyduğunu hissetti.

"Duramadım aslında," diye karşılık verdi Gazel, sanki daha da uflanıp Behram'ın göğsünde küçülüyordu. "Beraber yaşadığımız kız... biraz fazla rahattı, eve sürekli erkek arkadaşlarını getirirdi ve buna çok ses edemiyordum; eve sonradan gelen bendim. Diken üstünde yaşıyordum, geceleri odamın kapısını kilitlemeden uyuyamazdım. Bunlar olurken... bir kafede komi olarak çalışıyordum. Galip'le... o şekilde tanıştık."

Behram'ın gözünün önüne, Galip'in Gazel'e kalkan eli geldi ve kalbine bir karanlık çöktü.

“Benim çalıştığım kafeye müşteri olarak geldi, ilk görüşte herhangi bir müşteriden farksız değildi benim için,” diye anlatmaya devam etti Gazel, o günleri anımsayarak. Küçüktü, hayatı ve insanları pek tanıımıyordu. “Ama sanırım o beni beğenmişti, kafeye sık sık gelip ilgisini belli etti ve bir süre sonra... teklifini kabul ettim. Görüşmeye, buluşmaya başladık. Onun yaşı... benden epey büyüktü ve benim erkeklerle alakalı hiç tecrübem yoktu. Ona hayatımı anlattım, yaşadığım yeri, kimsesiz olduğumu... Bu onu rahatsız etmişti, o zaman bile hissetmişim ama beni bırakmadı. Beraber yaşamayı teklif ettiğinde on dokuz yaşındaydım, utanmışım ama ısrar etti ve bir süre sonra beraber yaşamaya başladık.”

Behram beraber yaşadıkları anıları duymayı istemiyordu ama hayatını öğrenmek için bir kısmını duymaya mecburdu. Gazel’in çekindiğini fark ettiğinde, “Devam et,” dedi kulağına doğru. “Son kez konuşuyoruz, ne varsa anlat.”

Gazel duyduklarından cesaret alarak kafasını salladı. “Galip iyi biri gibiydi, ona alışmamı beklemişti ama sonra sadece aynı evi paylaşmak ona yetmedi. Daha fazla yakınlaşmak... bir şeyler yaşamak istedi. Başlarda korktum, ürktüm ama sonra... tekrar kimsesiz kalıp o eve dönmek istemediğim için dediklerini yaptım. Bilmiyorum, belki ucuz davrandım ama... sadece yirmi yaşındaydım ve korkuyordum.”

Behram hiç sokakta yaşamamıştı, hiç ailesiz olup kimsesiz kalmamıştı ve Gazel’i asla onu yargılayabilecek kadar anlayamazdı. Bu yüzden elindeki en iyi şeyi yaptı, Gazel’i kendisine biraz daha çekip ilk kez saçlarının üzerinden öptü. “Sonra biz... Aramızda bir şeyler yaşanmaya başladı,” dedi Gazel. “İlk seferde... canımı çok acıtmıştı, özür dilerim bunları duymayı istemezsin belki ama birbirimize karşı şeffaf olalım istiyorum.”

“Canını mı acıtmıştı?” diyebildi Behram korkuya kapılarak. Gazel’in böyle pervasız bir hayatın içinde savrulmasına karşı duyduğu acıya bu da eklenmişti.

“Hiçbir şey zorla olmamıştı ama o... hiç nazik değildi. Ben yaşadığım acının normal olduğunu düşündüm, ilk sefere mahsus olduğunu, bir daha olmayacağını sandım. Ama...” Gazel her şeyi bu kadar detayıyla anlatmaktan utanıyordu ama yaşadığı her şeyi ona söylemek, korkularını paylaşmak istiyordu. Behram’ın onu bırakmasından korkarak vücuduna daha sıkı yapıştı. “...her defasında çok kaba, sert davranıyordu. Bana ne zaman yaklaşıp ürkmeye, kasılmaya başlamışım ama belli etmemeye çalışıyordum.”

Behram derin bir nefes aldı ve boğazına oturan yumruyu itirmeye çalıştı ama faydası olmadı. Galip'in kaba davranışları karşısında Gazel'in hiçbir şey yapamadığını, titrediğini hayal etti ve bu kalbine fazla gelip onu darmadağın etti. "Devam et Gazel, sorun yok."

"Bu şekilde yaşamaya devam ettik," dedi Gazel, Behram'a yaslanıp bunları anlatmak kendini güvende hissettirmişti. "Sonra Safır yetimhaneden çıktı, çok mutlu olmuştum. Onu yanıma alacağımı, tekrar beraber yaşayacağımızı düşündüm ama... Galip karşı çıktı buna. Kız arkadaşımın aynı evde yaşamak zorunda değildi tabii ama... Safır'ı evde misafir etmem bile izin vermiyordu. O sıra büyük kavgalar etmeye başladı. *Madem öyle, ben de Safır'le bir ev tutarım*, diye düşünüp bunu ona da söyledim. O an Galip'in gözleri döndü, bana ilk kez... tokat attı."

Behram vücudunun bir acı dalgasıyla uyuştüğünü hissetti ve neredeyse suratı sızladı. "O tokattan sonra ayrılmak istediğimi söyledim," diye devam etti Gazel, anlatmaya. "Galip pişman oldu, aflar diledi ama çok korkuyordum ondan. Birkaç kez gitmek istedim ama bağırıp çağırdı, yine şiddete başvurdu. Safır'e söylemedim, canımın köşesi... çok üzüldü. Bana, Safır'e bir şey yapar diye kaçamadım, zaten hayattan ümidimi kesmiştim, oluruna bıraktım. Ama sonra..."

"Ben karşına çıktım."

Gazel, yüzünü göğsüne dayayarak nefeslendi. "Ve senin deyimle kalplerimiz birbirine ısındı."

Behram gülümsemek istedi ama duyduklarından sonra gülümseyemedi. "Peki... bana neden dürüst davranmadın?"

"Planlamamıştım," diye hızlıca savundu Gazel kendini. Yüzünü göğsünden kaldırarak onunla göz göze geldi. "O gün elim kesildiğinde bize gelmişsiniz ya hani, onun kim olduğunu sormuştunuz. Bir anda abim olduğunu söyleyiverdim çünkü erkek arkadaşım olduğunu bilersen beni ayıplarsın, yüzüme bakmazsın sandım. O an öyle bir delilik ettim, sonra da düzeltemedim. Defalarca karşına geçip söylemek istedim ama açıklama yapmama izin vermeden hayatımdan çıkıp gideceğini düşündüm. Safır'le Hazer çok ısrar etti ama... ben bu sevgiyi kazanmak istedim. Özür dilerim, gerçekten özür dilerim... Çok kabahatli, bencilce davrandım ama sandığın gibi senin duygularını önemsemiyor değilim. Hatta sen beğen diye sürekli daha iyi omlet yapmaya çalışıyorum ama kıvamı bir türlü istediğin gibi olmuyor galiba."

Behram göğsünün orta yerinde genişçe büyüyen bir duygunun artık tüm organlarına istila ettiğini hissediyordu. Aşk hakkında bildiği tek şey Gazel'di. Evet, artık Gazel'i daha iyi anlıyordu. Bastırılmış, incitilmişti ve masum bir sevgi hissettiğinde bunu kaybetmemek için çırpınmıştı. Kendisine umutla bakan gözlere bakarak Gazel'i yavaşça kavradı ve kaldırıp yatağın başına bıraktı. Gazel'in başı yastığa düştü ve gözleri heyecanla açılırken Behram da başını onunla aynı yastığa koyarak yönünü ona döndü. İkisi de birbirine temas etmeden, yan şekilde uzandı ve karanlık odada birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Sana rastladığım güne şükrediyorum," dedi Gazel ve utandığından olsa gerek gözlerini kapatıp yorgana uzandı. Onun yorganın altına girmesini, heyecanlı soluklar alıp kızarmasını izlerken Behram'ın kalbi kalıbına sığmadı. Hayal ettiği gibi Gazel'i özgürce, aralarında kimse yokken izleyebiliyor, saçlarının çiçek kokusunu soluyabiliyordu. İlerleyen dakikalar boyunca Gazel'in saçlarını, çehresini izledi ve Gazel'in solukları düzene girdiğinde çekingen şekilde ona yaklaştı. Yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yaptığın omletleri seviyorum," diye fısıldayarak geri çekildi ve Gazel onu izliyormuş gibi utanıp gözlerini tavana dikti. Parmaklarını dudaklarına götürdü, ilk kez Gazel'i öpmüştü. Heyecanlandı ve ona kaçamak bir bakış attı; mışıl mışıl uyuyordu.

Günler önce kahrından ölüyordu, şimdiyse... Tamam, Gazel'e hâlâ çok güvenemiyordu ama ona sarılabilecek kadar güveniyordu. Gazel kendisinin tasvip etmediği bir hayat yaşamıştı ama bu aralarındaki sevgiye engel olmamıştı. Kendisi de günahsız değildi nihayetinde, onun da zaafı vardı ve Gazel o zaafılardan biriydi artık. Hem Gazel'e bildiği doğrularla yanlışları göstermekten mutluluk duyardı. Elini dudaklarından çekerken gözlerini kapattı ve aynı anda telefonu titrediğinde pantolon cebine uzatıp telefonu çıkardı.

Gönderen: Ankara Keçisi

N'apıyorsun la?

Behram Hazer'in arsızlığına göz devirdi ve tövbe çekerek bir mesaj yazıyordu ki ikinci bir mesaj geldi.

Gönderen: Ankara Keçisi

Benimki de soru... Evlenmişsin, karını alıp evine gitmişsin, ne olabilir... çocuk yapıyorsunuzdur. Bırak da bari çocuğu önce ben yapayım.

Hazer'in bu münasebetsiz mesajıyla kızardı ve homurdanıp tuşlara sertçe bastı.

Gönderilen: Ankara Keçisi

Senin karın yok, evli de değilsin. Muhtemelen çocuğu da senden önce yaparım. Ama üzülme, arada gelip sevebilirsin :)

Gönderen: Ankara Keçisi

Behram yüzünü yastığa gömüp yüksek sesli gülmek için direndi ve hızlıca Hazer'e bir mesaj yazdı.

Gönderilen: Ankara Keçisi

Gönderen: Ankara Keçisi

Bu ne şimdi?

Behram onun asabı bozulmuş şekilde telefona baktığını düşününce güldü ve derhal yanıt yazdı.

Gönderilen: Ankara Keçisi

Allah'tan senin için akıl fikir diledim kardeşim.

Gönderen: Ankara Keçisi

Cuma çıkışı takkeni çalarım, beni sinir etme😊

Behram gülerek telefonunu komodine bıraktı, sondaki tebessüm emoji Hazer'in bir çeşit uyarısıydı. Yanağını yastığa koydu ve Gazel'in bu kadar çabuk uyumasına hayret duyarak düşünceli şekilde iç çekti. Gazel'le konuşması gereken çok şey vardı. Yorganı omuzlarına çekti ve Gazel'e bakarken dakikalar içinde uykuya daldı.

Gazel, sabaha karşı rahatsız bir duyguyla gözlerini açtığı anda ilk an telaş içinde etrafına baktı ve Behram'ın yanında uyuduğunu gördü. Ama ses... Kapı çalıyordu. Başındaki ağrıyı hissetti ve Behram'ı uyandırmamaya çalışarak doğruldu. Sabahın bu saatinde kimin geldiğini düşünerek üzerine çekidüzen verdi ve odadan ayrıldı. Deliksiz uyumuş, güzel rüyalar görmüştü ve kapıya baktıktan sonra Behram için bir kahvaltı hazırlayacaktı. Hem belki bu sefer omleti güzel yapardı...

Sokak kapısına yürüdü ve kapı deliğinden baktığında büyük bir şaşkınlık yaşayarak kulpa uzandı. Sabahın bu erken saatinde Müdire Serap'ın burada olmasına bir anlam veremedi ve kapıyı açtığı anda şaşkınlıktan konuşamadı. Kadın, temiz ve şık kıyafetlerinin içindeydi, çantasını sımsıkı

tutmuş, önünde dikiliyordu. Gazel onu yıllardan sonra ilk kez geçen hafta görmüştü. Babasının Hüseyin olduğunu öğrendiğinde haberinin olup olmadığını sormak için Müdire Hanım'ı aramış, onunla görüşüp konuya dair bir bilgisi olup olmadığını sormuştu. Müdire Serap bu olaya şaşır-
mış, haberinin olmadığını söylemiş, şaşkınlıktan pek de konuşamamıştı. Ve şimdi evinin önündeydi.

“Merhaba Gazel.”

Serap Müdire konuştuğunda Gazel şaşkın ifadesinden kurtulmaya çalışarak, “Merhaba,” dedi afallamış vaziyette. “Burada ne işiniz var? Yaşadığım yeri nereden biliyorsunuz?”

“Geçen haftaki buluşmamızdan sonra seni takip ettim,” dedi Serap Müdire, sesi titriyordu.

Gazel, sabahın bu vaktinde yaşadığı olaya anlam veremeyerek, “İyi ama neden?” diye sordu.

“Gazel...”

Serap Müdire'nin yüzünde pişmanlık, acı ve utanç gördüğüne yemin edebilirdi. Sabahın soğuğu yüzüne çarparken Gazel beklenti içinde karşısındaki kadına baktı. Kendisini takip etmesinin de şu an burada olmasının da nedeni duymak istiyordu. Çok geçmeden Serap Müdire'nin dudaklarından dökülenler onun dünyasını altüst etti.

“Geçen hafta buluştuğumuzda bana... Hüseyin'in baban olduğunu söyledin. Buna o kadar şaşırdım ki bilmen gereken asıl şeyi söylemedim. Doğrusu Safir'in bunu sana neden söylemediğini anlamıyorum ama... ben artık yaşadığımız utanca dayanamıyorum. Hüseyin... sandığın gibi bir adam değil kızım... Yetimhane yıllarında Safir'i yıllarca ta... taciz etti ve ben de buna göz yumdum.”

Onun ölmesini istedim ama Gazel'in katil olması fikrinden nefret ettim.

Ormanın içinde ölümcül bir sessizlik peyda olmuştu. Hiçbirimiz çıt çıkaramıyor, Hüseyin'in vücudundaki bıçağa bakıyor, ağır nefesler alıyoruz. Ağaç yaprakları hışırdıyor, rüzgâr suratıma biniyor, ormanın içindeki bir hayalet halimize gülüyor gibiydi. Olanları hazmedebilmek için birkaç saniye daha kıpırtısız kaldım ve ardından ıslak gözlerimi Gazel'in yüzüne çevirdim.

Hâlâ Hüseyin'in göğsüne geçirdiği bıçağı tutuyordu. Beynimin ortasında bir ışık yanmış ve düşüncelerim aydınlanmış gibi bir çığlık attım. Ardından dehşetle dizlerimin üzerine, Gazel'in yanına oturarak onun kafasını tuttum. Titreyen yüzünü kendime çevirdim ve bu korku dolu anın üstesinden gelmeye çalışarak, "Sakin ol," dedim ama ben de hiç sakın değildim. Gazel'in suratı buz gibi olmuştu, gözlerinden sicimle yaşıyordu. "Kendine gel Gazel. Şoktasın, birazdan geçecek. Hadi, seni kaldırmama izin ver."

"Çok utanıyorum," diye bir fısıltı döküldü Gazel'in dudaklarından ve gözleri, bu gerçekliğe dayanamıyormuş gibi çaresizlikle örtüldü. "Çok utanıyorum."

"Gazel..." Başını alıp göğsüme yasladım ve kendime düşünmek için bir dakika verdim. Gazel bir şekilde gerçekleri öğrenmiş, buna dayanmadığı için Hüseyin'i bıçaklamıştı. Hüseyin'e ne olacağı zerre umurumda değildi ama Gazel'in katil olmasına göz yumamazdım. Böyle şerefsiz, uğursuz, bir adamın Gazel'in hayatını karartmasına izin veremezdim. Bunu yapacağıma inanamıyordum ama Hüseyin'i hastaneye yetiştirmeliydik. Burada ölürse... Gazel'in hayatı kayardı.

Şu an, en mantıklı görünen kararı vererek başımı Hüseyin'e çevirdim ve onun suratına baktığım an öğürme isteği midemi tekrar tetikledi. Gözleri kapalıydı... Ölmüş bile olabilirdi ama emin olmalıydım. Gazel göğsümde hıçkırıklara boğulurken çaresizlikle başımı Hazer'e çevirdim. Hem kendimden hem de ondan çok zor bir şey isteyecektim. Hazer... kilitlemiş, Hüseyin'e bakıyordu ve idrak etmeye çalıştığı, korkunç gerçekle yüzleştiği açıktı. Yüzü bembeyaz kesilmişti, ter damlaları akıyordu ve aldığı her nefeste burun delikleri genişliyordu. Benim bakışlarımı fark ederek kocaman açılan gözlerini bana çevirdi ve bana doğru sersem bir adım attı. "Bu o..."

"Hazer..." Hazer'in gözü seğirdi ve yüzünü buruşturarak elini midesine götürdü. Hazırlıksız yakalandığı bu karşılaşma yüzünden dehşet içindeydi. "Hastaneye... Onu hastaneye götürmeliyiz."

"Aklım almıyor, Gazel onu bıçakladı... ama neden şimdi? Bıçakladı... Hastane mi? Bırak, gebersin!" Hazer'in gözleri tekrar Hüseyin'e döndü ve suratında tiksinti dolu bir öfke belirdi. "Bu kadar kolay bir ölüm olmasını istemezdim ama... madem bıçakladı, geberip silinsin dünyadan!"

“Hüseyin, Gazel’in babası,” deyiverdim ve Gazel’in boğazından güçlü bir bağırış koptuğunda Hazer’in başı ağır çekimde bana döndü. Dudakları aralık kaldı ve gözyaşlarım yüzümden akıp gitti. “Ben de... yeni öğrendim. Sana söylemek için fırsatını kolluyordum. Gazel... beni kimin ta... taciz ettiğini bilmiyordu, babasının Hüseyin olduğunu da yakın zamanda öğrendi. Tacizi... onun yaptığını söylememiştim ama öğrenmiş. Hazer, yalvarırım bir dakika mantıklı düşün. Gazel katil mi olsun istiyorsun? Olmaz... Gazel, senin sandığından da kötü. Yalvarırım... eğilip nabzına bak ve bir ambulans çağır.”

Hazer donmuş gibi ilk birkaç saniye suratıma baktı ve ardından kahkaha atmaya başladı. Ellerini saçlarının arasına sokup sinir bozukluğuyla kahkahalar attı ve bana arkasını dönüp sertçe ilerideki ağacı tekmeledi. Gazel’in başını göğsüme daha sıkı bastırırken onun yaşadığı bu acı ve öfkeyi anlayarak sadece sustum. Öğrendiği gerçek ağır geliyordu ve ölmemesi için Hüseyin’e yardım etmek onu kahrediyordu. Onu ve kendimi böyle bir duruma soktuğum için çok üzgündüm ama Gazel’in katil olmasını izleyemezdim.

“Han...”

“Benden onu kurtarmamı istiyorsun! Seni defalarca öldüren birini!”

Bu ikileme düştüğüm için çok üzgündüm ama yapacak başka şey yoktu. Ben de sindiremiyordum onu kurtarmayı ama mesele Gazel’i kurtarmaktı. “Yapma,” dedi Hazer, aynı yalvarır gözlerle bakarak. Bana doğru bir adım atarken çenesi titredi. “Yalvarırım, benden onu kurtarmamı isteme!”

“Gazel katil mi olsun istiyorsun? Behram nasıl kah... kahrolur, düşünsene.”

Ona bunu yaşattığım için kendimi affetmeyecektim ama başka mantıklı seçenek gelmiyordu aklıma. Her şeyin hukuki şekilde ilerlemesi en mantıklısıydı. Gözyaşlarımı çabucak sildim ve Hazer ellerini iki yanına indirip tekrar bana döndüğünde, “Özür dilerim,” diye fısıldadım ona yaşattığım bu zor şey için. “Özür dilerim aşkım.”

Hazer çenesini sıktı, elleriyle yüzünü ovaladı ve ardından Hüseyin’e doğru yürümeye başladı. Ona bakmıyordum, yüzünü bir daha görürsem kusmaktan korkuyordum. Hazer yere eğilmeden önce yumruğunu açıp gevşetti ve onun yanına oturup titreyen elini boynuna uzattığında yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

“Tabii ki yaşıyor...”

Gazel’e daha sıkı sarıldım ve Hazer üzerindeki tişörtü çıkarıp sertçe Hüseyin’in yarasına bastırduğunda başımı önüme çevirdim. Bıçağı çıkarıp kenara fırlattığını göz ucuyla gördüm. Hüseyin hâlâ kıpırtısız ve sessizdi. Hazer elindeki tişörtü, olması gerekenden daha sert şekilde onun yarasına bastırıp kanın akış hızını durdururken cebinden telefonunu çıkarıp 112’yi tuşladı. “Alo, Kilyos’ta denize bakan ormanda bir kaza yaşandı. Hızlı şekilde... bir sağlık ekibi gönderirseniz sevinirim.”

Gazel’in omuzlarının sert şekilde yükselip indiğini, ağlamaktan konuşmaya dermanı kalmadığını anladım ve saçlarından öptüm. “Evet, telefonun olduğu konumda. Evet, evet... Arabam var ama onu arabama alıp hastaneye falan götürmeyeceğim! Siz gelene kadar yaşarsa yaşar, yaşamazsa da...” Sustu ve tekrar sessizlik oldu. “Bekliyoruz.”

Telefonu kapattı ve yumruğunu yaraya bastırırken doğrudan ileri baktı. Tamam, ambulans zamanında gelirse kurtulurdu ve Gazel katil olmazdı. Polise her şeyi anlatacaktım, zaten Hazer’in avukatı da olan biteni biliyordu. Dava açılacaktı ve her şey hukuki yolla çözülecekti.

“Gazel.” Adını fısıldadım ve yüzünü kaldırmak istedim ama Gazel itiraz edecek yüzünü göğsüme daha sıkı bastırıp ağlamaya devam etti. Şok devam ediyordu, bu yüzden üstüne varmadım ve bu kez bakışlarımı Hazer’e diktim. Sinirle gerilmiş suratıyla tam karşısına, ormanın derinliğine bakıyor, gözlerini bile kırpmıyordu.

“Hazer...”

“Bunu asla unutmayacağım Mila.”

“Benim için de çok zor,” dedim anlamasını ümit ederek. “Beni defalarca öldürmüş birini kurtarmak...”

“Bırak, ölsün,” diye sayıkladığını duydum Gazel’in, kendini kaybetmiş görünüyordu. “Bırak, ölsün...”

“İlk kez sana katılıyorum Gazel,” dedi Hazer, hâlâ aynı şekilde ormanın derinliğine bakarak. “Onun seninle aynı yerde soluk aldığına... onu kendi ellerimle kurtardığıma inanamıyorum Mila. Sen... ya da aşkın bana neler yaptırıyor!”

“Çünkü beni çok seviyorsun,” diye fısıldadım.

Yüzümü eğdim ve Gazel’e bakmaya çalıştım. Gözleri kapalıydı, baygın gibiydi ama dudakları titriyordu. Sormak istediklerim vardı ama şu an üzerine varmak istemiyordum. Onu sıkıca sararken, “Daha başka

bilmediğim ne var?" diye sordu Hazer, sesi çatlıyordu. "Bu şerefsiz... nasıl onun babası olur?"

"Gazel'e göz kulak olmak için o yetimhanede bekçi olarak çalışmaya başlamış," dedim, bu gerçeikle bir daha mahvolarak. "Gazel bir süredir ailesini arıyordu, öğrenmiş babasının Hüseyin olduğunu. Geçen sabah... gelip sevinçle bana anlattı ama ona söylemedim, kendisine bir şey yapmasından korktum. Gazel... senin heykellerini yıkmadan önceki gün benim tacize uğradığımı öğrenmiş, yıkılmıştı ama kimin yaptığını bilmiyordu. Söyleyemedim ona, çok korktum bir delilik yapacak diye... Yaptı da zaten."

"İyi yaptı," dedi Hazer, sesi karmaşa ve perişanlık içindeydi. "Neden söylemedin de babası olarak bilmesine izin verdin Mila? Bunu saklamanın kime ne faydası vardı?"

"Gazel'de kişilik bozukluğu var."

"Sinirlerim bozuldu," diyerek gülmeye başladı Hazer ve bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalıştı. Ona hak veriyordum, bir anda çok fazla yıkıcı şey öğrenmişti ve sınırları büyük oranda bozulmuştu. Elini alnına dayadı ve şakağını ovalarken gözlerini Gazel'e, ardından bana çevirdi. "Hasta olduğu için... kendine bir şey yapmasından mı korktun?"

"Çok korktum Hazer..."

"Behram biliyor mu?" diye fısıldadı yıkılmış bir sesle. "Mahvolacak."

"Gazel'in hastalığı... Sanırım şok edici şeyler öğrendiğinde kendini belli ediyor ve diğer kişiliği devreye giriyor. Onun haricindeki zamanlarda mutlu gibi aslında... Behram... Sahi, onu aramalısın Hazer."

Başını önüne çevirirken, "Ağlama," diye fısıldadı ve ardından tekrar pantolon cebinden telefonunu çıkardı. Fakat hayır, Behram'ı bir türlü arayamadı.

Onu, yaşadığımız çaresizliği kalbimin her atışında hissettim ve sancılı geçen dakikalardan sonra ambulans sirenini duydum. Ondan sonraki her şey hızlı gelişti. Ambulansın varması, ilkyardım ekibinin ormana inmesi, Hüseyin'in kaldırılıp sedyeye konulması, birden fazla çalışan yardımıyla ambulansa taşınması... Hepsi, gözlerimin önünde, ben Gazel'e sarılırken oldu ve sağlık çalışanları ambulansa binip uzaklaşırken bunun bıçak yarası olduğunu söyleyip durumu polise bildirdiklerini söylediler. Ayrıca burada kalmamız gerektiğini de eklediler.

Ambulans uzaklaşıp arkasında tekrar sessizlik bıraktığında hepimiz bir süre oturduğumuz yerde hareketsiz kaldık. Gazel bayılmış gibiydi,

onu arabaya taşımak, eve götürmek istiyordum. Hazer ellerini yere yaslayıp doğruldu ve bir numara tuşladı. Elinde, o canavarın kanı olmasına tahammül edemiyordum. Elini yıkamak, temizlemek istiyordum. Telefonu kulağına yasladı ve yumruğunu sıkıp gevşetirken, “Behram,” dedi çatlak bir sesle. “Eve geç, konuşmamız gereken şeyler var.”

Hazer bir iki şey daha söyleyerek telefonu kapattı ve ardından açıp ellerine baktı. Bir elinde kan varken diğer elinde çamur vardı. Ben onun ellerinin güzelliğini bile ölçemezken o ellerdeki kan ve çamur... Ellerini pantolonuna sürttü ve yerdeki tişörtüne tiksinti dolu bir bakış atarak bize yaklaştı. O yanıma geldiği için heyecanlandım ve Hazer gözlerimin içine bakarak çıktığında, “Üzgünüm,” dedim tekrar. “Seni incitmek istemedim, benim için de çok zordu Han... Aşkım, lütfen yüzüme bak.”

“Şşt, tamam. Buraya gel.”

Yüzümü tutmak için ellerini kaldırdı ama kirli olduklarını hatırlayıp indirdi. Elleriyle değil, alnıyla dokundu bana. Alınlarımızı birleştirdi ve dudaklarını burnuma bastırarak gözlerini yumdu. “Polisler buraya gelmeden Gazel’i alıp gidelim.”

“Polisler,” dedim korkuya kapılıp. “Gazel’i mi alacaklar?”

“Eve gidelim, ne yapmamız gerektiğini konuşalım balerinim.”

Yüzümü Gazel’e çevirdim ve Hazer bana izin ister gibi baktığında başımı sallayarak Gazel’i ona bıraktım. Hazer baygın halde yatıp sayıklayan Gazel’i kucakladı ve onunla doğrulduğunda ben de yerden kalktım. Hazer omzunun üzerinden bana dönüp nasıl olduğuma baktığında koluna girerek, “İlaç falan almış olabilir mi?” Diye sordum Gazel’in yüzüne bakarak. Başı Hazer’in koluna yaslanmıştı ve yüzünde hâlâ yaşlar parlıyordu. “Kendinden geçti ama hâlâ sayıklıyor.”

“Dediğin gibi hastaysa birtakım ilaçlar alıyordur Safır, ilaçların ve dehşetin etkisi olabilir.”

Sakince başımı salladım ve Hazer’e tutunarak yürüdüm. Sakinliği mi koruyordum, Hüseyin’i görmüş olsam da bu durumun üstesinden gelip sevdiklerimi koruyacaktım. Uzanıp acele içinde arabanın arka kapısını açtım ve Hazer Gazel’i sarsmadan koltuğa bırakıp kapıyı kapattı. Ardından ön koltuk kapısını da benim için açtığında doğrudan koltuğa yerleştim ve Hazer de vakit kaybetmeden şoför koltuğuna geçti. Polis gelebilirdi ama onlar gelmeden önce kafa kafaya verip neler yapacağımızı konuşmalıydık. Bu yüzden buradan hızla ayrılıyorduk, ambulans

görevlileri bıçak yaralanmasını gördükleri an polise haber vermişlerdi ama yarası ağır olduğu için bekleyememişlerdi. Hazer ellerini direksiyona dayadıktan sonra bana döndü ve kalbimden geçenler dudaklarımdan dö-küldü. “Teşekkür ederim.”

Arabayı çalıştırıp yola atıldığında omzumun üzerinden Gazel’e döndüm ve iki büküm olduğunu gördüm. Canımın köşesi, nasıl öğrenmişti acaba. Tekrar önüme döndüğümde torpidonun üzerindeki ıslak mendili görerek uzanıp aldım. İçerisinden bir tane çekip çıkardım ve daha sonra Hazer’in dizinde duran kanlı eline uzandım. İrkildi, elleri buz kesmişti. İçim acıdı, elini silmek için davranırken, “Dur,” deyip elini hızla çekti. “Onun... kanına bile dokunmanı istemiyorum.”

“Senin elin böyleyken ben durabilir miyim hiç? Dur da temizleyeyim. Ben senin ellerinin güzelliğini bile ölçemiyorken... şu hale bak.”

Kurumuş kan lekelerini sildim ve ilerleyen dakikalar boyunca elini tuttum. Hazer bana, beni kendine âşık eden o bakışlarını atarak arabayı kullandı ve bir sürenin ardından şehir kalabalığına karışıp eve ilerledik. Behram bir kere aramış, geldiğini söylemişti. Gazel yol boyunca sayıklamış, beni kaygılandırmıştı.

Hazer arabayı kaldırım kenarına park ettiğinde arkama dönerek elimi Gazel’in omzuna koydum. Birkaç kez gözlerini açmıştı ama şimdi yine uyuyordu. “Canımın köşesi, uyan hadi.”

Gözleri yavaşça açıldı ve ıslak bakışları etrafta gezindi. Arabada olduğumuzun, eve geldiğimizin farkındaydı ama hareketleri tutuktu, tepki veremiyordu. O doğrulurken Hazer arabayı park etti ve ikimiz de arabadan indik. “Kendindesin değil mi?”

“Bırakmalıydın, ölmeliydi,” dedi Gazel, kıpkırmızı gözlerini gözleri-me dikerek. “Kalbine hedef almalıydım!”

“Alfa,” dedi Hazer, takdir dolu bakışlarla Gazel’e bakarak.

“Buraya gel Gazel,” diye fısıldadım ve arabadan çıkmasına yardımcı oldum. Hazer arabayı kilitledi ve bahçe kapısına yürürken ben de Gazel’in koluna girerek onu sıkıca tuttum. “Behram içeride... Sakin ol tamam mı? Birazdan her şeyden haberi olacak ama sakın endişe etme, seni anlayacaktır.”

Gazel korku dolu bakışlarını bana çevirdi ve yüzüme uzun uzun baktıktan sonra tekrar önüne dönerek ellerini silmeye çalıştı. “Anlamasa bile... etmez. Bir daha olsa bir daha yapardım.”

"Gazel," dedim. "Nasıl öğrendin?"

Hazer'in açtığı kapıdan girdiğimizde, başını bir kez daha bana çevirdi. "Serap Müdire geldi, o de... dedi."

Onların görüşmeye devam ettiklerini bile bilmiyordum. Hazer sokak kapısını açarken bahçede üçümüze de ait olmayan adım sesleri duyuldu ve gözlerimi arkaya çevirdiğimde Kerem'in yanımıza yürüdüğünü gördüm. "Bu ne ya?" dedi bizdeki perişanlığı görerek. "Aldatılan benim, acı çeken benim, teselliye ihtiyacı olan benim... Aa, kan mı o?"

Gazel'in elindeki kan lekelerini görüp şaşkınlığa uğradığında Hazer ona ciddi bir bakış attı ve içeri geçti. Kerem suspus oldu ve sırayla, portmantoya bile uğramadan oturma odasına geçtik. Behram'ı kahverengi koltukta, ellerini çenesine dayamış halde bulduk ve o kafasını kaldırıp bize baktığında Gazel kolumun altında titredi.

"Şükürler olsun, Gazel!"

Behram heyecanla koltuktan fırladı ve bize doğru bir adım attı ama sonra Gazel'in elindeki kan lekesini görerek olduğu yerde kaldı. "Elin mi kanıyor senin?"

"Sakin ol imanlı kekim," dedi Kerem.

"Safir, sen Gazel'e banyoya kadar eşlik et, ellerini yıkasın."

Hazer'in kurduğu cümleye karşılık başımı salladım ve Hazer şaşkınca dikilen Behram'ın yanına ilerlerken Gazel'i merdivenlere yönlendirdim. Behram'ın telaşla konuştuğunu duyarken basamakları çıkarak üst kattaki banyoya ulaştık. Bugün burada, hepimiz her şeyi konuşup sorunları halledecektik. Lavaboya yaklaştığımızda suyu açtım ve ellerini tutup akan suyun altına götürdüm. "Canımın köşesi," dedim ellerini nazikçe ovalarken. "Kendim için onu öldürmem ama... biri sana bunu yapsaydı onu öldürmek isterdim. Bu yüzden bugün benim için yaptığın şeyi anlıyorum ve seni çok seviyorum."

"Delirdim Safir," dedi Gazel, yüzünü bana çevirirken. Hıçkırıklar titreyen dudaklarından çıktı ve kafasını iki yana salladı. "Yer kaydı sanki ayaklarımın altından, senin hep bahsettiğin o karanlığı hissettim. Onu öldürmesem yaşayamayacaktım sanki! Neden... Neden kurtardın onu Safir?"

"Onu değil, seni kurtardım ben."

Hali kalmamıştı, babasının beni yıllarca taciz ettiğini öğrenmek haklı olarak onu mahvetmişti.

“Yüzünü yıkayayım canım.” Gazel başını omzumdan kaldırdığında ıslak ellerimi yüzüne koydum ve yüzündeki yaş izleriyle kiri temizledim. “İyisin değil mi?”

“Ut... utanıyorum,” dedi ve bakışlarını kaçırdı.

“Saçmalama,” diyerek onu azarladım ve yüzünü bir kez daha yıkadıktan sonra havluyla sildim. “Ben seninle gurur duyuyorum!”

“Yaa?” dedi gözlerini tekrar bana kaldırırken.

“Yaa tabii.”

Havluyu kenara bırakıp kızarmış, acı içindeki yüzünü kavradım. “Doğruyu söyle, Behram’a değil de bana mı âşıkısın yoksa?”

“Yaa, salak.”

Onu biraz olsun güldürmekten duyduğum anlık mutlulukla omzuna sarıldım ve birlikte banyodan çıktık. Hazer ile Behram yan yana oturmuş, dikkatle bize bakıyordu. Kerem’sen... Fıstık’ı kafesinden çıkarmış, “Sana mecburum ama geri dönemem Leyla,” diyordu. Fıstık’sa garip bakışlarla ona bakıyordu.

Hazer ve Behram’ın karşısındaki koltuğa oturduğumuzda etraflı derin bir sessizlik kapladı ve Behram’ın bakışları önce Gazel’in ellerini, ardından yüzünü buldu. Yerinde güçlkle duruyordu, hep an kalkıp buraya gelecek gibiydi. Hazer dirseklerini dizlerine yaslayarak ellerini önünde bağladı ve yorgun bir iç çekerek, “Bugün kimin, birbirimizi etkileyecek bir sırrı, anlatması gereken önemli bir şeyi varsa dökülsün,” dedi ve gözlerini bana kaldırdı. “Özellikle sen sevgili kız arkadaşım!”

Genzimi temizledim, Hazer ve Gazel yaşananları biliyordu ve Behram ile Kerem’in de öğrenmesinde bir sakınca yoktu.

“Beş yaşında babam öldükten ve annem psikolojik hastalıkları yüzünden hastaneye yattıktan sonra yetimhanede yaşamaya başlamıştım.” Gazel’in yüzüne baktım. “Orada... Yetimhanenin bekçisi tarafından uzun yıllar boyunca ta... tacize uğradım.”

Tüm nefes sesleri kesildi ve gözlerim yavaşça Hazer’e kaydı. Bana bakmıyordu, yüzünü önüne eğmiş ellerini izliyordu. Ellerini birbirine bağlamıştı ve o kadar sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Gazel’in elini yüzünü kapatıp hıçkırdığını gördüm ve devam ettim. “Başlarda taciz ettiğini fark etmemiştim, büyüdüğümde bir şeyleri kavradım. O zamanlar, o yetimhanenin müdiresi olan kadın... bu tacizleri fark etti ama sustu, hatta beni de susturdu. Ben... Ben... sizi üzmem istemiyorum, sadece şu anki olayla ilişkili olduğu için anlatıyorum.”

“O yüzden yetimhaneyi yaktın!” Behram’ın dudaklarından dökülen cümle bakışlarımızın Hazer’e dönmesine sebep oldu. “Burada bir cinayet işlendi,” dedin... Kalbini tuttun, canının acıdığını söyledin ve yetimhaneyi küle çevirdin.”

“Ne?” dedim hayretler içinde. “Elin orada mı yanmıştı? Sigara külü düştüğünü söylemiştin!”

“Sigara külü düştü,” dedi Hazer, kocaman açtığı gözleriyle bana bakarken. “Yemin ederim yalan söylemedim, yemin ederim!”

“Sigara külü düştü,” diyerek onayladı Behram.

Dudaklarımı birbirine bastırarak bir yığın cümleyi yuttum ve ümitsizlik içinde Han’a baktım. O yetimhane iki yıl kadar önce boşalmış, kullanılmaz olmuştu ve ben etimle kemiğimle oradan nefret etmiştim. Bir mülkü yakmak benim davranış biçimim olamazdı ama... rahatsız hissetmedim kendimi.

“Ben... geçtiğimiz ay babamı bulmuştum,” diyerek yoğun bakışmamızı böldü Gazel ve tüm bakışlar ona döndü. Elime sıkıca yapışmış, sanki benden güç alıyordu.

“Bana söylemedin...” dedi Behram, sesinde hayal kırıklığı vardı. “Üstelik bununla ne alakası var?”

“Üzgünüm, dün geceye kadar doğru dürüst konuşmuyorduk,” diyerek kendini savundu Gazel. Başını kaldırıp Behram’a bakamadı, durmadan ağlıyordu. “Babam... Bekçi Hüseyin’miş.”

“Ne? Safır... Safır’i taciz eden o mahlukat mı senin...” Behram’ın dudaklarından şaşkınlıkla dökülmüştü bu kelimeler.

“Evet,” diyerek hıçkırıklarını serbest bıraktı Gazel. “Safır bana yaşadığı tacizi anlatmıştı ama kimin yaptığını... söylememişti. O yüzden onun babam olduğunu öğrendiğimde hayatıma almakta sorun görmedim. Ben... bir süredir zaten ailemi arıyordum, o şerefsiz de bana... beni gözetlemek için yetimhanede bekçilik yaptığını söyleyince inandım!”

“Sen o tacizci şerefsizle mi görüştün?” dedi Behram, gözleri dönmüş halde. Koltuğundan kalktı ve kendi etrafında çaresizce bir tur attı. “Sana da zarar verebilirdi! Hem babam olduğu ne belli, yalansa?”

“DNA testi pozitif çıkmış,” dedim tiksinererek.

Hazer’in omuzları biraz daha çöktü.

Behram bize döndü ve ilk kez gözlerime gerçek anlamda baktı. Ben de gerçekten ilk kez gözlerini, duygularını gördüm. Bakışlarını benden

yavaşça çekerek birkaç adımda yanımıza geldi ve Gazel'in diğer tarafına oturarak onun elini tuttu. "O yaşlarda yanınızda olup sizi korumayı çok isterdim," dedi.

Hazer de buna benzer bir şey söylemişti. Buruk bir gülümseme oluştu dudaklarımda.

"O adamı öldürmek istiyorum," dedi Behram ki onun inançları arasında öldürmenin olmadığını düşünüyordum. Ama işte, bazen insanlar inanç ve doğrularını bile sarsıyordu.

"O işe karın baktı," dedi Hazer, yüzü hâlâ önüne eğikti.

"Ne?"

Gazel, Behram'a döndü ve ona bakarak, "Evliliğimizi ilk gününden batırduğım için üzgünüm," dedi, nasıl da yıpranmıştı... "Ama pişman değilim, yine olsa yine yapardım!"

"Fıstık, sen duyma bunları," diyerek Fıstık'ın kulaklarını kapattı Kerem.

Hazer kafasını çevirip Kerem'le Fıstık'a bir bakış attı ve ikisi de suspus oldu.

"Sen... ne yaptın Gazel?"

"Hüseyin'i bıçakladım!"

Behram bu bilgiyi sindirdikten sonra gözlerini yumdu ve omuzlarını çaresizlikle düşürdü. "Öldü mü?"

"Ölür mü hiç? Kurtardık! Yarasına kumaş bile bastırdım geberip gitmesin diye!"

Hazer'in çıkışıyla tüm gözler ona döndü ama ben Gazel'in ellerine bakmaya devam ettim. Onu kurtarmamı istediği için bana kırgındı, onu kurtardığı için kendine öfkeliydi, bu ikileme düştüğümüz için sinirinden ölüyordu.

"Niye kurtardınız?" dedi Behram, elini Gazel'in omzuna sardı. "Geberseydi ya!"

"Gazel katil olurdu," dedim, böyle düşündüğüne inanamayarak.

"Benim için katil sayılmazdı. Kısasa kısas yaptığı şey," dedi Behram ve yüzünü çevirip tekrar Gazel'e baktıktan sonra eliyle yüzündeki saçları geriye itti. Gazel nutku tutulmuş gibi ona bakıyordu.

"Adalet için katil sayılırdı ama," dedim, bu gerçeği görenin sadece ben olduğuma inanamıyordum. "Hapse girerdi."

“Girmezdi,” dedi Behram ve bir anda sesi duruldu, üzüntü dolu hal aldı. “Kimse onu alamaz, Gazel’in mazeretleri var. Girmezdi işte hapse falan.”

Biliyordu. Gazel’in psikolojik hastalığının farkındaydı. Ama nasıl öğrenmişti? Psikiyatrist arayıp onunla konuşmuş olabilirdi. Tabii, Gazel ikinci kimliğinin farkında değilse psikiyatrist Gazel’e göz kulak olması için Behram’la mutlaka konuşmuş olmalıydı. Üzerimden bir yük kalktı ve Behram’ın bunu bildiği gerçeğiyle rahatladım. Hazer de benim fark ettiğimi fark etmiş olmalı ki bir şey sormadı ama Gazel şaşkın vaziyette Behram’a baktı. “Ne mazeretim varmış benim? Neden hapse girmezmişim?”

“Sen de biliyorsun,” diye bir fısıltı çıktı dudaklarımdan ve Behram, Gazel’i omzuna yaslarırken bana şaşkınca baktı. O da benim bildiğimi fark etti ve bakışlarını çekerek çenesini Gazel’in başına yasladı. Gazel’e hiçbir cevap veremedik, sanırım o da Behram’ın sarılmasıyla bunu unuttu ve odayı yeniden sessizlik kapladı.

“Avukatı çağırdım, birazdan burada olur,” dedi Hazer ve sesine duyduğum aşkla bakışlarını onu buldu. Hâlâ utanması gereken bir şey varmış gibi başı önüne eğikti ve bileğindeki siyah beyaz bileklikleri çeviriyordu. “Gazel, Hüseyin’i ormanda bıçaklamış, ambulansı aradığımda durumun ormanda yaşanmış bir kaza olduğunu söyledim ki polisler habersinler. Ama gelip bıçak yarasını gördüklerinde polisler habersinler. Hüseyin’in durumu kritik olmasa başımızda da beklerlerdi ama bekleyemediler. Polisler nasıl bir açıklama yapacağımızı düşünmek için vakte ihtiyacımız vardı. Araba plakamdan birazdan ulaşırlar bana.”

“Teşekkür ederim,” dedi Gazel, o da Hazer gibi önüne bakıyordu. “Onu vurduğum için hiç suçlu hissetmiyorum.”

Hazer mırıldandı. “Sana kanka diyebilir miyim?”

Kerem gülerken Gazel de gözyaşlarını silerek buruk şekilde gülümse-di. “Artık beni seviyor musun?”

“Onu bıçakladın ya... daha yakın hissediyorum sana.”

“Peki, polisler ne anlatacağız?” diyerek önemli soruyu sordu Behram.

“Doğru olan her şeyi,” dedim omuzlarımı dikleştirip kendimden emin şekilde. *Korkma, burası sessiz değil ve kimse elini ağzına kapatmıyor.* “Polisler... tacizi anlatacağım.”

Nefes kesici bir sessizlikten sonra, “İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin,” dedi Hazer. Bana bakıp bakmadığını bilmiyordum. “Kendini kötü hissedeceksin, biliyorum... Hazır hissedene kadar bekleyebilirsin.”

“Hayır, suç duyurusunda bulunacağım,” dedim Gazel’in elini sıkarak. Daha fazla susmayacaktım. “Zaten Serap Müdire şahit olacağını söylemişti, olan biteni Gazel’e anlattığına göre sözünün arkasındadır.” Gazel’le göz göze geldiğimizde gülümsedim. “Hapse girecek, bir daha çıkamayacak.”

“Serap Müdire... O müdire mi?”

“Evet,” dedi Gazel, Behram’a döndü. “Yetimhaneden ayrıldıktan sonra onunla bağımı koparmamıştım, böyle kötü biri olduğunu bilmediğimden nadiren de olsa onunla konuşuyorduk. Hüseyin’in babam olup olmadığını kendisine sordum, o da bilmiyormuş. Zaten... bu sabah gerçekleri de kendisi anlattı bana.”

“O kadının da Hüseyin’den farkı yok benim için,” dedi Hazer tükürür gibi.

Benim için de öyleydi, o da susmamı söyleyip bunlara göz yummuştu. Pişman olması bana çocukluğumu geri verip travmalarımı silmeyecekti. Gazel ve Behram onu onaylayarak başını salladıktan sonra, “Ya ben?” dedi Gazel, sesi biraz daha iyiydi ama hâlâ yaşadıklarının etkisi altındaydı. “Ben... onun kızı olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum, bu utançla yaşayamam. Bir tacizcinin kızı! Zaten bizden başka kimse bilmiyor, polislere söylememize gerek yok.”

“DNA testi yaptırmışsın,” dedi Behram. “Polisler bunu öğrenir.”

“Evet,” diye onayladı Hazer, sesi bitkindi. “Bunu polislerden saklayamayız ama başka kimseye de söylemeyiz. Şu an önemli olan senin polislere nasıl bir ifade vereceğin.”

“Ben doktorla konuşup rapor çıkarırım, emniyete veririz,” dedi Behram. Psikiyatristin vereceği rapordan bahsediyordu.

Gazel huzursuzlandı. “Ne raporu?”

“Anlatacağım Gazel ama şu an değil. Gel, gel de şu darmadağın olmuş saçlarını düzelteyim.”

Behram’a duyduğu güvenden dolayı üstelemedi ve başını sallayarak ona döndü. Behram Gazel’le ilgilenmeye devam ederken yerimden kalktım ve sakince Hazer’e ilerledim. Kafasını kaldırıp bana bakmadı ki bu hassas kalbimi üzdü. Yanına yerleşip ellerine uzandım ve tombul parmaklarım iri ellerinin arasına kayarken, “Canın acıdığında kalbini mi tuttun sen?” dedim, Behram’ın dediğini hatırlayarak. Yalnızca onun duyacağı şekilde konuşmuştum. “Ne kadar da bana benziyorsun.”

“Elim acımişti,” dedi kısık bir sesle.

“O kadar özel bir adamsın ki,” dedim duygu yoğunluğuyla. Beni tutan, okşayan, parmaklarını bu kez de ben okşadım. “Bazen küçücük bir çocuk gibisin, bazen tam yaşında bir adam... Bazen de yaşından büyük, her şeyi görüp geçirmiş, her acıyı tatmış olgun bir adamsın. Ama hepsi olurken o kadar iyi, o kadar incese ki... Bin kalbim olsa binini de sana veririm.”

Dudağının kenarına yorgun ama tatlı bir gülüş saklandı ve ansızın elimi kavrayarak avcuna hapsetti. “Bin kalbin olsa binini de ben alırım zaten, birini bile başka birine vermene izin vermem.”

“Benim için sadece Hazer var, unuttun mu?” Elimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı, gülümsedim. “Hazer, Hazer, Hazer...”

“Bayılıyorrum şöyle demene,” dedi yüzünü bana çevirip burnunu saçlarına sürerken.

Elinin saçlarıma karıştığını hissettim ve nefesimi toparlamaya çalışırken Hazer gri kurdeleyi çözerek avcunun içine aldı. Benden hafifçe uzaklaştığında iki elimle birden eline yapıştım ve Hazer kurdeleyi kot pantolonunun cebine koyarken ona onaylamaz bakışlar attım. Bu bakışlarımdan etkilenmeden göz kırptı ve ardından ellerimi kaldırıp her ikisinin üzerine de yumuşacık, tatlı öpücükler bıraktı.

O sırada kapı çaldı ve başım sokak kapısına çevrilirken Kerem’le Fısıktık’ın bizi izleyip dedikodumuzu yaptığını gördüm. Kerem yakalandığını fark etti ve hızla yerinden kalkıp sokak kapısına koştu. Sokak kapısı bakış açımda değildi, sadece bir kadın sesi duydum. Çok geçmeden o hanımefendi aramıza katıldı ve onun telefonda konuştuğumuz avukat olduğunu anladım. Otuzlu yaşlarının sonunda görünen, ciddi kıyafetleri içinde, nazıkçe gülümseyen biriydi. Hepimizle selamlaştıktan sonra oturdu ve olan biten her şeyi baştan tekrar konuştuk.

Daha sonra, polisler bize ulaşmadan emniyete gitmemizin daha iyi olacağını söylediği için evden ayrıldık ve Gazel, Behram’ın arabasına binerken biz de Hazer’in arabasına yerleştik. Yol boyunca kendimi hazırlamaya çalıştım. Güvendiğim insanlara anlatmak kolaydı ama peki tanımadığım insanlara? Yine de konuştukça, anlattıkça hafifliyordum. Hazer gerginliğimin farkında olduğundan yol boyunca kafamı dağıtmak için elimi tuttu ve benimle parmak güreşi yaptı. Keyiflenmişim çünkü ben kazanmıştım.

Emniyete ulaştığımızda psikiyatristin de burada olduğunu söyledi Behram, üstelik istediğimiz raporla gelmişti. Hazer emniyet müdürüyle

konuştu, müdür de önce Gazel'i sorgu odasına almak isteyince Behram da onunla üst kata çıktı. Psikiyatrist de yanlarındaydı ve Gazel onun neden burada olduğunu hâlâ anlamamıştı.

Hazer, emniyet müdürüne benim de şikâyetçi olduğumu söylediğinde şikâyet dilekçesini yazmak için odaya bir polis memuru geldi. Odada ben ve Hazer dışında emniyet müdürüyle polis memuru vardı. Aklım Gazel'deydi, hem ona neler olacağını düşünüyor hem de Hüseyin'e ne olduğunu merak ediyordum. Ölmüş müydü? Ölse Gazel'e ne olurdu?

Hazer hemen yanımdaydı, dizlerimiz birbirine sürtünüyordu ve sıkı sıkı elimi tutuyordu. Konuşmak, her şeyi anlatmak için bekledim ve ardından kendime ve onlara en az acı verici şekilde yaşadıklarımı anlattım. Tacizi, defalarca olduğunu, kandırıldığımı, müdirenin buna göz yumduğunu ama pişmanlık duyduğu için şahit olacağını... Anlattıkça açıldım, hafifledim ama sanki ben hafifledikçe Hazer ağırlaştı, katılaştı, aramızdan kaybolup gitti. Polis, şikâyet dilekçemi yazarken üzgün gözlerle bana baktı, emniyet müdürü sık sık iç çekti ve son cümlemi kurduktan sonra odada derin sessizlik oluştu.

Bir erkeğin ayıbı, bir dünyanın ayıbı oluveriyordu bazen.

Konuşan emniyet müdürü oldu ve bu dilekçeyle dava açılacağını söyledi. Serap Müdire şahitlik edip kanıt sunarsa Hüseyin'in hapse atılabileceğini ama aksi halde yasaların şahitsiz bir şey yapamayacağını söyledi. Kafamı salladım ve tüm kalbimle işlerin yolunda gitmesini diledim. Dilekçeme imzamı attım ve Hazer'le odadan çıktığımızda kendimi özgür ve rahat hissederek ona döndüm.

Ben zincirlerimden ne kadar kurtulup özgür kalıyorsam, o daha çok bağlanıyordu sanki benim geçmişime.

El ele emniyetin koridorunda yürürken ağzımı açacak, bir şey diyecek oldum ama yakınımdan sesler duyarak başımı oraya çevirdim. Gazel koridorun sonundaki koltuklardaydı ve ilgiyle sorgu odasının kapısına bakıyordu. Sorguya alınmıştı ama görünen o ki bitmişti. Behram yoktu, psikiyatrist de. Hazer'le yanına ilerledik ve Gazel fark edip bize döndüğünde yavaşça onun yanındaki koltuğa ilerledim. Hazer'le ellerimiz ayrıldı ve o sırtını duvara yaslayıp karşısındaki duvara bakarken Gazel'e döndüm. "Ne oldu?"

Yüzünde yorgun, karmaşık bir ifade vardı. "Her şeyi anlattım," dedi. "Bittikten sonra psikiyatrist ve Behram polislerle birebir görüşmek istedi."

Behram... psikolojimin iyi olmamasının lehimize olabileceğini söyledi. Yani... psikolojik olarak rahatsız olduğum için tedavi görürmüştüm, hapse girmezmişim, psikiyatrist de bunun için konuşuyor ama... Benim, teşhisi konulmuş bir hastalığım yok ki.”

Gazel’in psikolojisi çok hassastı, bu durumda tedavi olması gerekcekti ve muhtemelen doktor gözetimi altında serbest kalacaktı. “Doktor ve polisler doğrusunu bilir,” dedim ve iyi olması için gülümsedim. “Teşhisi konulmamış olsa bile psikolojin iyi değil, tedavi gerekçesiyle serbest olacaksın.”

Kafası çok karışmış görünüyordu, ona hak veriyordum. Başını önüne eğip düşünceli şekilde nefeslendiğinde saçlarını yüzünden çekerek Han’a döndüm. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dik dik duvara bakıyordu.

Kapı sesiyle düşüncelerim bölündü ve başım önüme döndü. Behram’la psikiyatristin ardından bir polis memurunun odadan çıktığını gördüm. Gazel heyecanlanıp doğruldu ve Behram ona bir bakış attıktan sonra polis memuruna dönüp el sıkıştı. Psikiyatrist ve polis memuru sessizce konuşurken Behram onlara kulak verdi. Polis memuru konuşmayı bitirip hepimize başıyla selam verdi ve uzaklaştığında Behram’la psikiyatrist bu tarafa doğru yürüdü.

“N’oldu?” dedi Gazel.

“Şimdilik serbestsiniz Gazel Hanım,” dedi psikiyatrist. Otuzlu yaşlarında görünen, ciddi bir adamdı.

“Psikiyatristin emniyete durumunla alakalı gelişmeleri bildirecek. Tedavi olman gerektiği için serbest kaldın. O adam... şu an ameliyattaymış, kendine gelene kadar gözetim altında olacaksın. Şikâyetçi olamaz, buna izin vermeyiz, bu yüzden Safir’in anlattıkları ve senin rahatsızlığın doğrultusunda hapse girmeyeceğini düşünüyorum.”

Hüseyin’e yardım etmemize rağmen Gazel’i kurtaramazsak... yıkılırdım. Vücudum bir nebze gevşedi ama Gazel benim kadar rahatlamış görünmüyordu. Behram’a dönerek başını kaldırdı ve gözyaşları dökülürken, “Benim neyim var?” diye sordu, isterik şekilde omuzları titremeye başladı. “Neyi gizliyorsunuz? Bir şeyim var, belli! Ne saklıyorsunuz?”

“Sakin ol,” dedi Behram yatıştırıcı şekilde ve ellerini onun kollarına koyarak gözlerinin içine baktı. Behram’ın gözlerinde ne gördüğünü bilmiyorum ama uysalca başını salladı. “Daha dün, iyi günde ve kötü günde

diye söz verdim. Şu an bilmen gereken tek şey de bu. İyi günde ve kötü günde... yanındayım.”

“Korkuyorum, utanıyorum, mahcubum, bir şeylerle boğuşuyorum...” Gazel yüzünü Behram’ın göğsüne yasladığında Behram bize bir bakış attı ve ardından Gazel’in sırtını yavaşça okşadı. Araları daha iyi görünüyordu ama hâlâ mesafeleri vardı. Gazel’in içinde yaşadıklarını bilemezdim ama bu tedavi süreci boyunca hepimiz onun yanında olacaktık.

Hep beraber binadan ayrıldığımızda Kerem’i merdivenlerde sigara içerken buldum ve koşarak yanına gittim. Hazer ellerini cebine koyu bizi izlerken Kerem’in koluna girip ona aptal birkaç espri yaptım.

Hazer yanımda bittiğinde oturmam için arabanın kapısını açtı. Fakat Gazel’le kalmak istiyordum. Bana ihtiyacı vardı, benim için göze aldığı şeylerden sonra onu yalnız bırakamazdım. Hazer arabaya binmediğim için tek kaşını kaldırarak bana baktığında, “Bu geceyi Gazel’le geçireyim,” dedim, onunla konuşurken farkında olmadan inceliyordu sesim. “Kendinde değil, yardımcı olayım ona.”

Hazer’in bakışları omzumun üzerinden arkaya, bu tarafa doğru yürüyen Gazel ve Behram’a kaydı. “Behram ona yardımcı olur,” dedi. Beni paylaşmak istemiyordu.

“Tabii ki olur,” dedim. “Ama bugün yaşananlar... en çok Gazel’le beni ilgilendiriyordu. Birbirimizle konuşmaya ihtiyacımız var.”

“Merak ediyorum, Gazel değil de onu ben bıçaklasaydım bana aynı merhametle yaklaşır mıydın?”

Bu cümle aramızda bir fırtına kadar gürültü oluşturdu ama ölümcül bir sessizlik dudaklarımızı çoktan esir almıştı. Beni şaşkınlığa uğrattığı ve gözlerimin içine baktığı saniyelerden sonra parmakları çenemi kavradı. Yüzümü kaldırdı. “Hoşça kal,” dedi sessizce ve elini çekip arkasını döndü.

Koltuğuna yerleşip kapıyı kapattığında bir hayali izler gibi onu izledim ve Gazel’le Behram geldiğinde onlara döndüm. Gazel’e sarılıp evlerine gelmeyi istediğimi söylediğimde çok mutlu oldu. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Buruk bir şekilde gülümsedim. Ona sarıldım ve birlikte Behram’ın arabasına doğru yürüdük.

Arabada neredeyse hiç konuşmadık. Zaten hepimiz yorgunduk, konuşmaya mecalimiz kalmamıştı. Kısa sürede Behram’ın yaşadığı lojmana ulaştık ve beraber eve geçtik. Caminin de içinde olduğu kocaman bir yeşilliğin ortasındaydı evleri. Tek katlı, büyük ve ferah bir evdi. Behram

bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorduktan sonra bizi yalnız bırakarak bahçeye çıktı ve ben de Gazel'e banyo yapması için yardımcı oldum. Sonra beraber odaya geçtik ve ona, akşam serinliğinde onu üşütmeyecek pijamalar verdim. Onu giydirdikten sonraysa yatmasını söyledim ve yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa geçtim.

Hazırladığım tepsiyle odaya döndüğümde Gazel'in sırtını yatağa dayamış, öylece oturduğunu gördüm ve ben de yatağın kenarına oturarak tepsiyi kucağıma koydum. Ona gülümseyerek kaşığı önümdeki kâseye daldırdım. "Mercimek çorbasını kim yaptı bakayım? Sen mi Behram mı?"

"Behram'a yapmıştım, evlenmeden önceki gece."

"Hımm," diyerek kaşığı ağzına yönlendirdim ve Gazel ona çocuk gibi davrandığım için sızlanırken gülümsedim. "Evlenmeden önceki gece çorba içtiniz demek. Peki... evlendiğiniz gece?"

Kaşlarını kaldırdı. "Evlendiğimiz gece çorba içmedik."

"Onu sormadım," dedim ve kaş göz yaptım. "Hani... evliliklerin ilk gecesinde... birtakım münasebetler olur ya..."

"Keşke olsa," dedi Gazel yanaklarını şişirerek. "Ama tık yok!"

Bu açıksözlülüğüne güldüğümde omzunu silkerek kapıya göz attı. "Aranız iyi görünüyor," dedim mutluluk duyarak. "İtiraf edeyim, Behram'ın senin için anlık bir heves olduğunu düşündüğüm zamanlar olmuştu. Kırılma lütfen ama onun yaşantısını ilgi çekici bulduğun için onunla olmayı istediğini düşünmüştüm. Ancak... sevginin gerçek olduğunu görebiliyorum."

"Kırılmıyorum," dedi, parmaklarıyla üzerine örttüğüm pikeyi kavrayıp. "Ben neye kırılıyorum biliyor musun?"

"Neye?"

Bulutlar yeniden gözlerine toplandı. "Bana gerçekleri anlatmamana. Bir yalana kapılıp sürüklenmeme göz yummana. Ona baba dememe izin verdiğin için arkadaşlığımıza."

Tepsiyi yatağın başındaki komodinin üzerine bırakarak ellerine uzandım ve sımsıkı tuttum çocukluğumu, arkadaşımı, kardeşimi... "Yemin ederim anlatacaktım, sadece doğru anı bekliyordum. Ona bir şey yapmadan korkmuştum ve korktuğum başıma geldi."

"Onu hâlâ öldürmek istiyorum," dedi öfkeyle. "O ölseydi hapisle de yaşardım, merak etme. Sen buna değerdin, dünyadan bir pislik

temizlemiş olurdum işte! Defalarca kez ışığını çaldığını söyledin ve ben... bunu yapanın kendi ba... babam olduğunu öğrendim. Bu gerçek beni o kadar yıktı ki hapiste yaşamak koymazdı bana!”

Ona koymazdı ama bana çok koyardı, dayanamazdım. “Kâbus gibi, biliyorum,” dedim onunla aynı duyguları paylaşarak. “Nasıl bir kirli tesadüf, nasıl bir kader... Hayal kırıklığını, acını anlıyorum. Aileni arayıp durdun ve bulduğunda... korkunç şeylerle yüzleştin. Hissettiklerini kalbimde hissediyorum ama sana yemin ederim tüm bunlar geçecek. Bu utanç senin değil ve ben seni çok seviyorum.”

“Onun kızı olmak... Bu utanç bana yeter de artar.”

Tekrar hıçkırıklara boğulduğunda onu kendime çekip sarıldım. Gerçekten anlıyor, kendimi onun yerine koyduğumda resmen boğuluyordum. Babamın, en yakın arkadaşına böyle bir şey yapması... Yemin ederim tüm bu hıçkırıklarını anlıyordum. Fakat onun ayıbı değildi, bu ayıbı temizlemek için kendini bile gözden çıkarmıştı zaten.

Gazel’e içmesi gereken ilaçlarını içirdim ve bir süre sonra omzumda uyuyakaldığında saçlarını okşayarak Hazer’i düşündüm. Çoktan eve varmış olmalıydı, bugün hiçbir şey yememişti ve bu saatten sonra da yiyeceğini sanmıyordum. Odasına çıkıp yatağına uzanmış ya da bir şeyler içiyor olabilirdi. Sakinleştirici aldığına emindim ve onu bu alışkanlığından vazgeçirmek istiyordum.

Bir süredir onsuz uyumuyordum, bu yüzden bu gece biraz tuhaf hissettim. Kalbim... hızlı atmıyordu. Onu arasam, yemek yemesini söylesem...

Ne zaman uyuyakaldığımı hatırlamıyorum ama vücudumda bir titreme hissederek gözlerimi açtım ve karanlıktan ürkererek doğruldum. Gözlerimi kırıştıtırıp bacaklarımı yataktan aşağı bıraktım ve Gazel’e göz attım. Pikenin altında uyuyordu. Esnedim ve vücudumdaki titreme bir daha hissettiğimde bunun telefonum olduğunu anladım. Pantolonumun cebine uzanıp telefonu çıkardım ve bir anda elimde tuttuğum şey, kalbim oluverdi.

Gönderen: Sadece Hazer ♥

Kapının önündeyim.

Şaşkınlığa uğradım ama bir gülümseme çoktan okşamıştı dudaklarımı. Yerimden heyecanla doğrulurken Gazel’in üzerini örttüm ve karanlıktan kurtulmak üzere hemen koridora çıktım. Hazer’in neden içeriye

girmediğini anlamamıştım, herkes yorgunken rahatsız etmek istemiyor olabilir. Mutfak kapısından kafamı uzatarak bahçeye baktım, Behram'ı seçmek birkaç saniyemi aldı.

"Behram?" diye seslendim.

Başını omzunun üzerinden bana çevirdi ama karanlık olduğu için ne ben onun yüzünü tam görebildim ne de o benim yüzümü. "Safır?"

"Hazer gelmiş," dedim direkt, yüzü biraz daha seçilebilir olduğunda. "Kapının önündeymiş, beni bekliyor. Gazel'e ilacını verdim, mışıl mışıl uyuyor. Yarın yine uğrarım ben tamam mı?"

"Ankaralıya bak, dayanamamış bir gece," diye homurdandı Behram ve ardından görebildiğim kadarıyla başını salladı. "Aklın kalmasın, Gazel'le ilgilenirim. Allah'a emanet olun."

"Sen de. Hoşça kal."

Kapıyı açıp dışarıya çıktığımda ılık bahar akşamı bedenimi kucakladı ve saçlarım rüzgârda dağıldı. *Kurdelemi Hazer bugün almıştı başımdan.* Bahçe boyu yürürken farlarıyla karanlık sokağı aydınlatan arabadan çekemiyordum gözlerimi. Altdudağımı ısırardım ve titreyen dizlerimle arabaya koştum.

Şoför koltuğunda Hazer'in olduğunu bildiğim için yanındaki koltuğun kapısını açtım ve ona bir an baktıktan sonra yavaşça koltuğa yerleştim. Arabanın tavan lambası yanıyordu, dakikalar sonra ışığa ve dahası ona kavuşmak beni inanılmaz rahatlatmıştı. "Hola," dedim heyecanlı bir sesle.

Gözleri ufak bir an için aralanan dudaklarıma indi ve orada oyalanarak, "Merhaba," dedi.

"Ben... sabah gelecektim aslında, neden zahmet ettin?"

Gözlerini nihayet dudaklarımdan çekti ve tekrar bakışlarıma dikti ama bu kez gözleri daha koyuydu. "Aklım sende kaldı," diye fısıldadı ve öüne döndü.

Motoru çalıştırıp yola koyulduğunda ellerimi dizlerimin üzerine koyarak yanağımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kırpmadan onu izledim. İçimdeki imkânsızlıkları gerçekleştiren, erkekler hakkındaki önyargılarımı kırıp bana hayatın başka yönlerini de gösteren aşkım. Aşkım... Bu kelimeyi hep duydum; dışarıda, kalabalıklar arasında ama bir gün en içimden gelerek söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Durduramıyordum, içimde bir şeyler süratle ve sürekli ona doğru gidiyordu ama bu kadar süratten... bir kaza çıkmaz mıydı? Ve kazalar ölümle sonuçlanmaz mıydı?

Onu izlemeye o kadar daldım ki dünya ondan ibaret oldu. Farkındaydım, belki bazen saftım ama aptal değildim. Her gün daha da büyüyordu, engel olamıyordum. Gözkapığının kenarındaki iki çizgiyi izledim, o gözlerden dökülen yaşları anımsadığımda kalbim kasıldı ve tam o esnada Hazer'in sesi kulaklarımı doldurdu.

"Çok dikkatli bakıyorsun, bir şey mi diyeceksin?"

"Hislerimi düşünüyorum," dedim, kalbim sesini duyunca kelebeğe dönüverdi. "Sence söylenmemiş kaç tane aşk sözcüğü vardır Hazer? Belki hepsi söylenmiştir, belki aşk üzerine söylenmemiş hiçbir şey kalmamıştır ama kaldıysa... hepsini sana söylemek isterdim."

"Mila." Sesi titredi ve ona duyduğum aşk çılgılık çılgılığa bağırmaya başladı. Ön camdaki gözleri yavaşça bana döndü ve yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle, çocuksu bir masumiyet gözüktü. "Söylenmemiş aşk kelimelerinin tümü... sensin."

"Hazer..."

"Senin."

Evet, Hazer benim.

Beni duygudan duyguya sürükledi ve sanki kalbine hapsedip üzerine bir kilit vurdu. Gülümsedim ve Hazer elini dizime koyup parmaklarıyla okşarken peş peşe yutkundum.

Araba, bahçenin önünde durduğunda elini yavaşça dizimden çekti ve ikimiz de sakince kapılarımızı açıp dışarıya çıktık. Hazer'in sokak kapısı önünde beni beklediğini görerek parmak uçlarımda yanına ilerlemeye başladım. Bahçede, ikimize ait olmayan adım sesleri duyduğumdaysa başımı çevirdim ve Kerem'in yanımıza yürüdüğünü gördüm. Onu görünce içim neşeyle doldu ve orta yolda buluştuğumuzda Kerem uzanıp beni omzunun altına çekti. "Hoş geldin Safirciğim."

"Hoş buldum Keremciğim."

Hazer ikimize de tip tip baktı. Önüne dönüp sokak kapısından girdiğinde Kerem'le gülüşerek ayrıldık ve ben Hazer'in arkasından giderken o bahçede kaldı. Hazer üzerindeki çıkarmış, merdivenlere ilerliyordu. Her şeyi o kapının dışında bırakarak onun arkasından parmak uçlarımda koştum. Hazer dönüp omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Dudağını ısırarak gözlerimi kırıştırdığımda alt dudağını yalayarak tekrar önüne döndü. Bir anlık, nereden geldiğini anlayamadığım bir istekle cebime uzanıp telefonu çıkardım ve kameraya girerek Hazer'i videoya almaya

başladım. Neden yaptım bilmiyorum, sanırım ara ara açıp izlemek istiyordum.

Hazer birkaç adım önümden koridora çıktığında ışığı yaktı ve etraf aydınlandı. Telefonumla oynuyormuş gibi yapıyor, onu kayda aldığımı çıkartmıyordum. Hazer yatak odasının kapısını açıp içeri girdi ve aynı şekilde odanın da ışığını yaktı. Yatağının ucuna kadar ilerlediğinde ben de içeri girerek arkasından onu çektim ve sırtarak ekrana baktım.

“N’apıyorsun sen?”

Telefonu acele etmeden, sakın şekilde yüzümün hizasından indirdim ama kayda devam ettim. Omzunun üzerinden bana dönmüş, elimdeki telefona bakıyordu. Bir an inkâr etmeyi düşündüm ama sonra bunun lüzumsuz olduğunu düşünerek, “Seni videoya alıyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “Hadi, bir şeyler yap.”

Dudağının kenarını kıvırdı ve ben telefonu tekrar kaldırarak onun yüzünü kadraja aldığım da ellerini belinin iki yanına koydu. “Ne yapmamı bekliyorsun bebeğim? Sağa mı kıvırayım sola mı?”

Yanaklarımdaki sıcaklığı hissederken kıkırdadım. “Bilmem. İçinden ne geliyorsa. Hatıra olsun.”

Elini saçlarına atıp dalgalı saçlarını düzeltti. “Yakışıklı çıkıyor muyum?”

“Hayır.”

Suratını astı. “Çekme o zaman.”

Bir kez daha kıkırdadım, sayesinde sesli gülmeye alışmıştım. Kafamı iki yana salladığımda Hazer *bak sen* dercesine kaşlarını kaldırdı ve üzerime yürümeye başladı. Yakışıklı suratını, gri tişörtle kaplı göğsünü videoya alırken ben de duvara kadar gerileyerek ondan kaçtım. Hazer hiç etkilenmeden, gayet sakın şekilde üzerime gelmeye devam ederken sırtım duvarla bütünleşti ve yüzü kamerayı tamamen kapladı. Gözlerini tam kameraya odakladı ve ben ekrandan ona bakarken, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı her harfin üzerine basarak. Gözleri aşkla baktı. Sonra ekledi. “Hiç kimseyi sevmediğim kadar.”

Ve kalbim patladı.

Kayıt kapandı.

Gözlerim ekrandan yavaşça yüzüne kaydıığında Hazer de kameraya eğdiği başını kaldırarak benimle yüz yüze geldi. Bir şiir okurken takılıp kaldığım bize dize gibiydi gözleri. Beni sevdiğini elbette biliyordum

ama bunu kelimelerle duymak paha biçilemezdi. Sesi kendinden o kadar emindi ki hiçbir ispata gerek kalmıyordu. “Gece Yarısı Güneşi’m, Mila...”

“Han...”

“Ne zaman yüzüne yaklaşısam Hazer değil de Han diyorsun,” diye fısıldadı, nefesi yüzümü bir rüzgâr gibi okşadı. “Nefesin Hazer demeye yetmiyor mu?”

“Han...”

Gülümsedi. Nefes alıp verişlerimiz karşılıklı olarak hızlandı ve elini yavaşça yanağımda kaydırdı. Kendimde güç bulamayarak ellerimle tişörtünün uçlarına tutunduğumda Hazer’in başparmağı dudağımın üstünü okşadı. Kalp atışlarım hızlandı ve dudaklarım beklenti içinde aralandı. Aman Tanrım, bu neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Hazer’in dudaklarından bir inleme döküldü ve başparmağı üstdudağımı çok yavaşça okşadı.

Gözlerim tekrar kapandı ve dudaklarımı son kez okşayıp elini yüzümden çekti. Ağzımı açıp bir şey diyemedim, nefesimi tuttum ve Hazer adım adım benden uzaklaştı. Bu duygu yoğunluğu, bu derin ihtiyaç, bunca arzu... vücudumun, benliğimin neresinde gizliydi? Başımı duvara yasladım ve kendime duyduğum hayretle gözlerimi yavaşça açtım. Han dolabın önündeydi ve kendine muhtemelen yeni bir tişört seçiyordu. Sırtımı duvardan ayırdım ve soğuk ellerimi yanaklarıma bastırarak odanın çıkışına ilerledim. Bu duyguları hazmetmem gerekiyordu ama düşündükçe daha da utanıyordum. Yüzümü serinletmek için koridordaki banyoya ilerlerken, “Güzelim?” diye seslendi.

“Geliyorum,” diyerek ona bakamadan cevapladım ve banyonun kapısını açarak içeri sızdım. Aynanın önüne geçip kendime bakarken yüzüme birkaç kez su serptim. Elimin tersiyle yüzümden akan suyu silerken telefonum cebimde titredi ve elim cebime uzandı. Ekranı baktım.

Gönderen: 05*

Bana hâlâ bir yanıt vermedin.

Bu da nereden çıkmıştı? Yine Nazım’dı. Mesajı... En son attığı mesajı kastediyordu. Hissettiğim o güzel duyguları tek mesajla bozduğu için sinir olmuştum ve ilk kez ona yanıt yazdım.

Gönderilen: 05*

Ne istiyorsun benden?

Onunla bu şekilde mesajlaşmak bile yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Keşke hiç karşılaşmasaydık, bana karşı bir şeyler hissetmeseydi.

Gönderen: 05 *

Benim için dans etmeni istiyorum. Eğer bunu kabul edersen Hazer'le ilgili belgeleri sana vereceğim ve ondan hiçbir şey istemeyeceğim. Benim için dans et.

Ekrana bakakaldım. Dans etmek, hem de başka bir erkek için... Bu asla yapacağımı düşündüğüm bir şey olamazdı. Tanrı aşkına, bu işe bulaşmamalıydım. Fakat... sadece birkaç dakika dans edip bu belayı Hazer'in başından da savurmak istemiyor değildim. Ona bir cevap vermeden telefonu cebime koydum ve gözlerimi kapattım. "Doğru olanı yap Mila, doğru olanı."

Banyodan çıktığımda Hazer'in salona indiğini fark ederek basamaklara yöneldim. Salonda sevdiğim o loş ortam vardı. Bacaklarını rahatça açmış, elindeki kadehi sallayarak düşünceli şekilde ileri bakıyordu. Son basamağı da indim ve yavaşça salona geçip ortasında durdum. Gözleri yavaşça yüzüme çıktığında oturuşunu düzeltti. Ellerimi sıkarak, "Nazım," dedim tek solukta. "Nazım bana mesaj attı."

Yüzü, ilerleyen saniyeler boyunca sabit kaldığında nefesimi tuttum. Bardağı tutan parmakları sıkılaştırdıkça, "Ne zaman?" diye sordu, sesi bir anda korkunç derecede katılaşmıştı. "Ne yazdı?"

Tamam, bu konuşmayı sakın şekilde ilerletebilirdik. Genzimi temizleyerek alnımı ovaladım. "Seni aradığı gün... Birkaç dakika sonra bana mesaj gelmişti ya, oydu."

"Bu adam senin numaranı nereden biliyor?" Soruyu tüylerimi ürpertecek kadar yavaş şekilde sormuştu ama aramızdaki havanın gerginleştiğini hissediyordum. Ona doğru bir adım attım ve gözleri aniden açıldı. "Ona numaranı sen vermedin değil mi?"

"Meliha Hanım'dan almış sanırım," dedim.

Gözlerini yavaşça benden çekti ve elindeki kadehe dikerek başını salladı. "Sana ne yazdı?"

"Sana şantaj yapıyordu ya," dedim doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. Sert şekilde yükselen omuzlarına bakıyordum. "Bunu ikimiz arasında halledebileceğimizi..."

"İkiniz mi?" diyerek bir anda yerinden fırladığında geriye doğru sıçradım. "Cesedimi çiğnemesi gerekir!"

Hiçbir şey demedim, susarak gözlerinin içine baktım, baktım, baktım... Hazer duruldu, bir adım kadar geriledi, gözlerini kırpıştırdı. Sessiz olmaktan başka ne yapacağını öğretilmemişti bana.

“Başka ne dedi Mila?”

Sesinin bir tık olsun daha anlayışlı olduğunu fark edip buna tutundum ve bakışlarımı ellerime indirdim. “Benden onun için dans etmemi istedi,” dedim tek solukta ve sanki odada ölümcül bir sessizlik peyda oldu.

Bunun bir tartışmaya dönüşmesini istemiyordum, bu yüzden korkuyordum. Gözlerimi ağır çekimde yukarı kaldırdığımda tam yüzüme bakarken buldum onu. Üzerime bir adım attı ve sinirden kızaran yüzüne daha yakından bakmama sebep oldu. Sakinleşmek için sanırım derin bir nefes aldıktan sonra, “Senin dansın bir şantaj malzemesi değil,” dedi her kelimeyi vurgulayarak. “Ve senin şahsi olarak, özel şekilde dans edebileceğin tek erkek de ben olabilirim. Öyle olmasa zaten sevgili olmazdık Mila. Rica ederim, bu meseleyi bana bırak ve o numarayı hemen şimdi engelle.”

Bu gerginlik dolu anı en az hasarla atlatmak için itiraz etmeden başımı salladım. Hazer onu onayladığımı gördüğünde bana arkasını dönüp cama ilerledi ve kadehi dudaklarına götürüp kalan içkiyi tek dikişte bitirerek bardağı sertçe koltuğa fırlattı. Kadeh yumuşak koltuktan yavaşça kayıp yere düştü ve parkelerin üzerinde yuvarlanarak ufak sesler çıkardı. Hazer yumruklarını cama yaslayarak bahçeyi izledi.

Ne demem ne yapmam gerektiğini bilemeyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sessizce onu izledim. Bahçede bir koruma kalmıştı, Kerem’in sigara içtiğini görebiliyordum, siyah köpek de hemen dizinin dibindeydi. Tamam, bu meseleyi konuşup halletmiştim ama bundan sonra ne yapacağını merak ediyordum.

Biraz sonra camın önünden çekilip koltuğa oturduğunda kısa kısa attığım adımlarla yanına yaklaştım ve araladığı bacaklarının arasına girip sol dizine oturdum. İlerideki bakışları bana kaydıığında ben de gözlerine bakıp elimi ensesine sardım. Yüzüne alçaldığımda nefesindeki o nane kokusunu duyumsadım, ne zaman sigara içse kokuyu temizlemesi için ağızına naneli şeker atıyordu. Hazer heyecanlanıp yutkunurken, “Dünyada bazı şeyler çok özeldir,” dedim ve parmaklarımı dağınık saçlarının arasına karıştırdım. “Sen mesela, çok özelsin. Ben kimse için hissetmeyeceğim şeyleri sana hissediyorum ve yine senin için kimsenin uğruna yapmayacağım şeyleri yapabilirim.”

Gözleri hayranlıkla büyüdü. “Birdenbire n’oldu da bana yürüyorsun?”

“Kanatlarım var benim, uçarım ben. Bak kanatlarıma.”

Gülmek için dudaklarını sıkıp başını salladı. “Tabii tabii, hemen omzundalar.”

“Hı hı,” dedim ve yaklaşıp erkek arkadaşımın şakağına dudaklarımı kondurdum. Hazer’in titrek soluğu boynuma çarptı. “Hazer?”

“Safir Mila?” İki ismimi birlikte çok nadir kullanırdı.

“Benim içimde, hiç farkında olmadığım duygularım varmış,” dedim dizinde mayışırken. Dudak hamlelerim tenine değiyordu. Belimi okşuyor, saçlarımı parmağına kıvırıyordu. “İçimdeki her duygunun nazik, yumuşak, sakın olduğunu düşünürdüm. Fakat senden ve özellikle dün geceden sonra... içimde çok hırçın duyguların da olduğunu fark ettim. Seni en nazik, en içten duygularıyla seviyorum ama elimi vücuduna koyduğumda... tenimin altında hırçın bir his uyanıyor sanki.”

Beni ağır soluklarıyla, sakince dinledikten sonra, “Mila,” dedi.

İçimden gelmişti ve ona bir şeyler söylemek istemiştım, güzel bir şeyler... Bu yüzden yüzümü hafifçe geriye çekip onunla göz teması kurduğumda Hazer büyülenmiş gibi başını koltuğun arkasına bırakıp kendini bana teslim etti. Elimi boynundan kaydırđım ve göğsü boyunca indirip dizine yerleştirdim. Hazer sert bir nefes alıp işaretparmağını sırtımda kaydırırken, “Ben sana mecburum bilemezsin,” diye fısıldadım gözlerinin içine. “Adını mih gibi aklımda tutuyorum, büyüdükçe büyüyor gözlerin...”

Gözleri kapandı ve dudaklarımda aşk dolu bir gülümseme çağıladı. Elimin tersini yüzünden kaydırđım ve asırlarca onu tanıyormuşum gibi büyük bir güvenle saçlarımdaki eline uzandım. Elini tutup parmaklarımı parmaklarından geçirdim ve dizinden yavaşça kalktım. Hazer kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi. Ayağa kalkıp onu da beraberimde kaldırdım ve yavaşça merdivenlere sürükledim.

Koridora çıktığımızda beraber kaldığımız odanın kapısına kadar gelip aralık kapıdan içeri sızdık. Benim için yapmasını istediğim bir şey vardı, bu yüzden banyoya kadar ilerledik. Banyo kapısını açarken Hazer’in du-raksadığını hissettim. “Doğru, bugün çok yorulduk,” dedi, eli gevşedi. “Sen düşünu al... Ben aşağıda beklerim.”

“Beni yıkayabilir misin?”

Omzumun üzerinden ona dönüp gülümsediğimde Hazer söylediğime inanamayarak, “Affedersin,” dedi. “Doğru mu duydum?”

Evet, doğru duymuştu. Yaralarımı, ona gösterebileceğimi düşünmüştüm. Ona güveniyordum. Tamam, çıplaklık zamanla aşacağım bir şeydi ama nasıl baktığını görüyordum; aptal değildim, bana âşıktı.

“Çok hazırlıksız yakalandım, bir saniye,” dedi ve sonra derin nefesler alarak elini bir anda üzerindeki tişörte götürdüğünde şaşkınlıkla baka kaldım.

“Hazer?”

Tişörtü karnına kadar sıyırmışken bana baktı. “Ha?”

“Sen öyle kal,” dedim mırıltıyla.

Gözlerini kırptırdı ve ardından elini hızla üzerinden çekip bakışlarını kaçırdı. “Haa, tabii, ben... Kafam karıştı heyecandan...”

Bir kez daha gülümsedim ve ardından onu banyo kapısından içeri çektim. Tüylerim ürperdi ve vücudum heyecan dalgasına kapıldı. Bu banyoyu en son paylaştığımızda bana çok özel bir şey söylemişti ve bunun bir söz olduğunu anlamıştım.

Artık üzemezler bebeğimi.

Banyonun loş ışıkları yandı ve cam kabinin önünde durduğumuzda ikimizin de soluğu bir an kesildi. Ona döndüm ve karşı karşıya geldiğimizde kendime bunu yapabileceğimi hatırlattım. İçimden gelmişti, taciz konusuyla alakalı bilmediği başka şeyin kalmasını istemiyordum. Hazer ağır ağır soluklanırken geriye doğru o son adımı da attım ve kabinin içine girdiğimde Hazer de o son adımı atarak kabine girdi. Sırtım siyah fayanslara yaslanana kadar geriledim ve Hazer de aynı şekilde üzerime yürüdüğünde sıcaklığıyla daha iyi hissettim.

Başımı sol tarafıma yatırdım ve o beklenti içinde bana bakarken kendimde o gücü bulmak adına derince nefeslendim. Onun karşısına hiç üstsüz çıkmamıştım, bu yüzden heyecanlıydım ama maksadım yaralarımı göstermekti, farklı şey değil. Hazer bir elini başımın yanından uzatıp fayanslara yasladı ve üzerime eğildi. Elini daha sıkı tutarak parmaklarımı bluzumun önündeki düğmelere götürdüm ve ilk düğmeyi açtım.

“Mila,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmamaya çalışarak.

“Sana anlatmadığım bir şey kaldı,” dedim ve bluzumun bir düğmesini daha açtım.

Gözlerini kırptırıp başını salladığında düğmelerin kalanlarını da açtım ve böylelikle bluzun yakaları ayrılmış oldu. Hazer gözlerini gözlerimden ayırıyordu. Başımı eğip vücuduma baktım ve ardından omuzlarımı

geriye atarak bluzu kollarımdan sıyırdım. Bakışları vücuduma inmiyor olsa da soyunduğumun pekâlâ farkındaydı.

Başımı önüme eğdim, göğüslerimde görünen yara ve yanık izlerine baktım. Başımı yeniden kaldırdığımda onun hâlâ yalnızca suratıma baktığını görerek boşa çıkan ellerimi omuzlarına koydum. Kasıldı ve dudaklarını yalayarak, “Anlatacağın şeyin soyunmanla ne alakası var?” diye sordu, şaşırılmış görünüyordu.

Kollarımı boynuna sardım ve cesaretle bir adım attığımda göğüslerim onun vücuduna bir yastık gibi yaslandı. Bununla beraber Hazer’in nefesi kesildi, omurgası dimdik oldu. Tişörtü ince olduğu için doğrudan göğsüne temas etmiş gibi hissettim ve Hazer’in bakışları beni yutarken, “Sana son kez kötü bir şeyden bahsedeceğim,” diyerek ensesini okşadım. “Dinler misin?”

Kafası karışmış göründü ama başını salladı. Çıplak karnım ve göğüslerim onun sert vücuduna yaslı dururken uzanıp saçlarıma dokundu. O kötü, daima acıyla hatırlayacağım günden bahsetmek üzere dudaklarımı araladım.

“Hani sana, yıllarca taciz edildiğimi fark ettiğimde kendimi kirli hissettiğimi söylemiştim ya...” konuşurken dağıldım ve Hazer dudaklarını bir çocuk gibi büktü. “Ben de temizlenmek için banyo yapmaya karar vermiştim. Çocukça bir düşünceydi ama avutulmaya, teselliye ihtiyacım vardı. Şimdi düşündüğümde kendime zarar vermemin bir gereği olmadığını farkındayım ama o zaman... on üç yaşındayken sadece temiz olmak istiyordum.”

“Tertemizsin,” dedi kaşlarını çatarak. “Şunu söyleyip durma Allah aşkına!”

“O zaman öyle hissetmiyordum işte,” dedim duygusal bir sesle. “Okuldan ağlayarak gelmiş, kendimi banyoya atmıştım. Suyu açtım ve sandım ki... ne kadar sıcak suyla yıkanırsam o kadar çok temiz olurum. Nasıl kandırmışım kendimi... Nasıl avutmaya çalışmışım kalbimi... Keşke öyle olsaydı ama olmadı Hazer. Su sıcacık oldu, kaynayıp vücuduma aktı ama ne yazık ki bana temizlenmiş hissettirmedi. Sadece... tenimi yaktı...”

O kilitlenmiş bana bakarken, “Müsaade et,” dedim ve uzanıp saçlarındaki elini kavradım. Dayanamadım, önce elinin üzerine bir öpücük kondurdum ve sonra elini boynumdan yavaşça göğüslerime kaydırdım.

Parmak uçları sutyenimin yukarısında kalan yanık izlerine denk geldiğinde tenimdeki o kabartıyı hissedip irkildi ve gözlerini göğüslerime indirdi.

Bakışlarının beni nasıl da yüreğimden vurduğunu kelimelerle anlatmam mümkün değildi. Tek bakışıyla oturup ağlamak istemiştin.

Parmakları o yaralara ürkekçe dokundu ve o anlatılmaz, izahı edilemez bakışlarıyla göğüslerime baktı. “Yıkaniyorum, yıkaniyorum ama temizlenemiyorum,” dedim ve o an, onun bakışıyla verdiği acıyı ben bu cümleyle ona verdim. “Ama sen yıkarsan... çünkü sensin yani, anlatmaya gerek yok bunu... sen yıkarsan tertemiz hissederim.”

“Susmanı söylemek istemiyorum ama Mila... Bu kadar acı verici konuşma,” dedi. Parçalanmıştı sanki dudakları kelimelerin ağırlığıyla. Parmakları acıtmaktan korkarak göğüslerimin arasına sokuldu ve titreyen altdudağını ağzının içine alıp sertçe ısırdı. Parmaklarının hem tenimi hem de kalbimi tuttuğunu hissettim. “On üç yaşındaki bir kız için çok ağır bu yanıklar Mila,” dedi. Mecalı kalmamış gibiydi.

Bir elimle gözlerimi silerek göğsümdeki irili ufaklı yanıklara baktım. Sutyenimin altında kalanlar da vardı ama utanıyordum göstermeye. “Öyle ama... Ruhlen hissettiğim acı öyle büyüktü ki fiziksel acı bunun üzerine çıkamadı. Çocukça bir delilikti yaptığım ama... fayda etmedi.”

Yüzünü göğüslerime indirdi ve titreyen dudakları sağ göğsümün üzerinden başlayarak minik öpücükler bıraktı. Bana acı veren bu yanıkların günün birinde beni mutlu eden bir anıya ortak olacağını hiç düşünmedim. Dudakları o kadar yumuşak şekilde yanıklara dokundu ki tüyden farksızdı. Boynuma minik öpücükler bırakarak tekrar benimle yüz yüze geldi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“Hazer,” dedim.

“Söyle bana Mila, nasıl dururum onu öldürmeden?”

Ah hayır, bu değildi konuşmak istediğim. Öfkeden ve nefretten değil, acı ve şifadan konuşmak istiyordum. Fakat bu gözleri, bu yanan bakışları, yüreğinden taştan nefreti tanıyordum.

“Bizim için... Yakın gelecekteki mutluluğumuz için öldürmeyeceksin onu Hazer. Ellerinde kan görmek istemiyorum, bu... kahreder beni! Biliyorum, öç almayı seviyorsun ama mutluluğumuzu alınacak bir öce feda etmeyeceksin değil mi?”

Bakışlarını kaçırdı.

“Han...”

“Dur,” dedi sesi titreyerek. “Yıkayayım seni.”

Başımı salladım ve tişörtünün yakasını tuttuğumda Hazer arkamda kalan suya uzandı. Birkaç saniye sonra başımdan aşağı sular döküldü ve Hazer gözlerime baktı. Ben... hep onun bıraktığı yerdeydim çünkü benim gözlerimde onun gözlerinden ötesi yoktu.

Hazer üzerindeki tişörtün uçlarına uzandığında hiçbir şey diyemedim. Tişörtü başından çekip çıkardı ve ardından fayansın içindeki gözden duş jelini aldı. Duş jelini tişörtün üzerine sıktı ve suyun da sayesinde jel köpürdü. Meraklı şekilde onu izliyordum. Kafasını kaldırıp gözlerimin peşine düştü ve tişörtünü yavaşça göğsümün üzerine koyup yanıklarımı yıkadı. Sıcak suyun altında gevşedim ve gülümseyerek çıplak gövdesine baktım. Omuzları... başımı yasladığımda hissettiğim gibi genişti ve köprücükkemiklerinde çok güzel görünen çiller vardı. Hayranlıkla dudaklarım kıvrıldı ve Hazer tişörtünü göğüslerimde dolaştırırken bakışlarıyla da vücudumun hakkından geldi. Asla kaba olmayan, çelimsiz de diyemeyeceğim bir vücudu vardı. Kütle kütle kasları yoktu, zarif bir fizigi vardı ve oldukça fit görünüyordu. Dudaklarımı yaladım ve daha aşağı bakmaya çekinip yeniden köprücük kemiğindeki çilleri izlemeye koyuldum.

“Bu yanıklardan... başka yerinde var mı Mila?” diye sorarken gözleriyle de vücudumu dikkatle incelendi.

Evet, karnımın aşağısında, kasıklarım da biraz vardı ama onu gösteremezdim. Henüz o kadar değil, utanırdım. “Var,” diye kabul ettim ve ekledim. “Karnımın aşağısında.”

Yüzü benim yüzümün biraz yukarısında kalıyordu, bu yüzden bana doğru eğilen oydu. Su ve köpükler beyaz cildimin üzerinden akarken, “Bebek gibisin,” dedi gerdanıma bakarak. “Sana sürekli güzel şeyler söyleyelim geliyor, ne yapacağım ben böyle?”

“Ben de sana güzel şeyler söylerim,” dedim elimi arkamdaki fayanslara yaslayarak. O da tepeden tırnağa ıslanmıştı, su damlaları hışımla göğsünden akıyordu. “Ödeşmiş oluruz.”

Elindeki tişörtü omzumdan arkaya kaydırarak ensemini ovaladığında göğüslerimiz tekrar birbirine yaslandı ve bu ikimizin de derin bir nefes çekmesine sebep oldu. “Söyle bakayım bana güzel bir şey,” dedi dudaklarını alnıma yaslayarak.

“Üç günlük ömrün kalmış olsa... ben dört gün yaşayamam Hazer.”

Beni yıkayan eli durdu ve dudakları titreyerek şakağıma sokuldu. “Mila, Mila, Mila...”

Ona romantik bir şey söylediğim için utanarak yanağımı omzuna yasladım. Hazer kolunu belime sarıp ona yaslanmama müsaade etti ve elini sırtımda kaydırды. Dakikalar boyunca usul usul beni yıkadı ve su başımdan akıp beni mayıştırdı. Yorucu bir gündü, uykum gelmişti ama huzurluydum. Esnedim ve Hazer sırtımı da yıkamayı bıraktığında benden hafifçe uzaklaştı. “Sen zaten tertemizsin ama... şimdi daha temiz hissediyor musun?”

Gülümsedim. “Çok!”

Derin bir nefes alıp eğildi ve tişörtü yere bakıp doğrulduktan sonra kollarımdan tuttu. Yüzünü yüzüme yaklaştırarak, “Artık üzemezler bebeğimi,” dedi ve başımdan akan suyun altında bakışları dudaklarıma çekildi.

İkimizin de nefesleri titredi, gözlerimizde aynı duygu büyüdü ve Hazer izin ister gibi bana baktı. Heyecanlandım ve ben de ellerimi onun göğsüne koyduğumda kalp atışları bir gök gürültüsü gibi gümbürdedi. Hevesle başımı salladığımda derin bir nefes çekerek usulca mesafemizi kapattı. Mesafenin usulca kapandığı bu anı her nedense çok seviyordum. Kavuşmamızın heyecanıyla artan kalp atışlarımızı da...

Dudakları bir günün ardından usulca iki dudağımın arasına yerleştiğinde boğazımdan bir iç çekiş koptu. Tanıdık tat ve koku ağzımın içine yayıldı, kalın dudakları yumuşacıktı. Başım döndü, yer ayaklarımın altından kaydı ve Hazer ilk kez sertçe değil, nazikçe dudaklarımdan öptü.

Dudakları, öpücüğü kadar sakince benden uzaklaştığında içimde yarım kalmış bir his oluştu ve ihtiyaçla dudaklarına bakmaya devam ettim. Yutkundugunda âdemelması titredi ve başımı alıp sakince omzuna yasladı. Kollarımı belinin etrafından geçirip sırtında birleştirdim ve gözlerimi kapattım.

Az sonra Hazer elimden tuttu, beni dışarı çekip banyodan çıkardı. Beraber odaya geçtiğimizde hâlâ sutyenimle olduğum için çekindim ve bakışlarımı yere diktim. Hazer ıslak saçlarımı omuzlarıma atarak, “Çok uzun bir gündü,” dedi. “Üzerini giyip gel de uyuyalım.”

Tabii, kıyafetlerimin bir kısmı misafir odasındaaydı. “Hemen dönerim,” diyerek ona arkamı döndüm.

Misafir odasına geçtiğimde ışığı yaktım ve dolaba yürüdüm. Duygu yoğunluğundan dizlerim titriyordu. Dolabın karşısına geçip kapakları

açtım ve neredeyse her gece giydiğim son derece kapalı pijama takımına baktım. Hazer'in aldığı beyaz, uzun kollu pijama takımıydı ama havalar ısındığı için beni terletiyordu. Bu yüzden dolabı karıştırdım ve şort, askılı pijama takımına elimi uzattım. Biraz açtı ama... o da Hazer'di.

Üzerimdekileri çıkarıp önce iç çamaşırı giydim ve bunu yaparken göğsümdeki yaralar ilk kez bana kötü şeyleri hatırlatmadı. Gülerek çamaşırlarımın üzerine beyaz, saten gecelik takımını giydim ve aynanın karşısında kendime baktım. Şort ve kısa kolludan oluşan bir takımdı. Şortumun uçlarını aşağı çekştirerek parmak uçlarımla odadan çıktım ve koridor boyu koşup aralık kapıdan içeri sızdım. Kapiyı arkamdan kapatıp yatağa ilerlerken Hazer'in çoktan yatağa girdiğini gördüm. Yorganı beline kadar örtmüştü ve görebildiğim kadarıyla siyah tişörtü vardı. Başını yastığa koymuş, yanına ilerleyişimi izliyordu. Bakışları tepeden turnağa beni süzdü ve alıştığım gibi bacaklarımda daha fazla oyalandı, kalçamdan aşağısını birkaç kez turladı. Yatağa ulaşip yorganı kaldırdım ve yatağın boş kısmına yerleştiğimde nihayet yüzüme baktı. Başımı yastığa bırakırken espi yaptım. "Bir yüzüm olduğunu hatırladın demek."

Yüzü kızardı ve yatakta yan dönüp yanağını yastığa iyice yerleştirdikten sonra, "Erkek arkadaşını utandırmamalısın," dedi.

Uzanıp siyah saten nevresim kaplı yorganı omuzlarıma kadar örttükten sonra elinin birini içeri kaydırıp ve kalçamın az altından tutarak beni kendine çekti. Elini bacağımda bu kadar baskın ve sıcak şekilde hissedince başımı önüme eğdim. Hemen heyecanlanmıştı kalbim. "Rahatsız oluyor musun... sana bu şekilde dokunduğumda?"

Zamanla birbirimize alışmıştık, artık böyle dokunuşlar sadece heyecanlanmama sebep oluyordu. "Hayır hayatım... Dedim ya Hazer, sen bana hiç kötü bir şey hatırlatmıyorsun. Bu yüzden daha sorma olur mu beni rahatsız edip etmediğini."

Dayanamayıp bir elimi ensesine doladım. Hazer memnuniyet duyarak bir şeyler mırıldanırken elimin altındaki yarayı hissettim.

"Hazer," dedim, ismi bir ihtiyaçla döküldü dudaklarımdan.

"Mi amor?"

Gülümsedim ve ayışığının olduğu odamızda ona sarılarak gözlerimi yumdum. Benim yüzüm onun çenesinde, onun yüzüyle benim başımın üzerinde kalıyordu. "Bana bu yaranın nasıl oluştuğundan bahseder misin?" diye rica ettim. "Bak, ben sana gösterdim, anlattım nasıl olduğunu."

Belki ben de senin yararı acı bir hatıradan güzel bir anıya dönüştürebilirim.”

“Yaparsın sen,” dedi. “Sen bana her şeyi yaparsın.”

Bu cümleyle neyi kastettiğini anlamam, düşünmem gerekiyordu. “Babamdan sevgi dilenirken oldu,” dedi. Sesi sabitti ama hüznünü hissetmişim. Gözlerinin nerede olduğunu merak ettim ve ne gördüğünü. “Bir gün babamı kandırdım, ilgisini ve sevgisini görmek için. Küçük çocukğum daha, aklıma nereden geldi bilmem ama yapıverdim işte. Gidip mutfakta koluma salça sürdüm, babama da kan deyip onu kandırmaya çalıştım. Kocaman salça orada, nasıl görmesin, anladı tabii... Bana bir bakışı vardı, asla unutmam. Sonra zaten, ‘Hiç mi utanmıyorsun?’ diyerek suratıma yapıştırdı bir tane. Nasıl vurduysa, düşüp kafamı basamağa çarpmışım... Cidden, nasıl utanmamışım sevgi istemekten, sevgi istenir mi ki hiç...” Birkaç saniye sustu, alay eder gibi güldü. “İşte bu yara o basamağa savrulduğumda oldu.”

Ona susmasını söylemek istemiyordum ama anlattıkları bana acı veriyordu. O daha küçücük bir çocukken nasıl sevgisiz hissediyordu ki bunu yapma ihtiyacı hissetmişti? O anlatıp hafifledi ama benim kalbim ağırlaştı. “Seni çok seviyorum,” dedim içtenlikle. “Hiç üzülme olur mu? Babana acıyorum, seni kaybetmiş... Çok affedersin ama düpedüz saçmalık bu! İnsan nasıl kaybeder seni, nasıl?”

Beni sıkıca sarmasına rağmen her dokunuşunda bir tedirginlik vardı ürkerim diye. Onun nazik kalbine sarılmak istedim ve Hazer anlamış gibi bu isteğimin yerine getirerek daha sıkı sarıldı bana. Ve gülümsedi, bu gece bir yarayı ardında bırakarak.

“Ve işte sayende kötü bir hatıra güzel bir anıya dönüştü.”

Sayende acı bir zehirden tatlı bir şerbete dönüştü hayat.

Bugün Kerem’le babamın mezarına gittik, başında durup dua ettik. Babamın toprağının yanına iki çiçek diktik, yağmur ve güneşle büyüyeceğini umut ettim. Babama yaşadıklarımı anlattım ve şunu dedim: Baba, kızın âşık oldu.

Mezarlıktan ayrılıp eve geldiğimizdeyse yemek yemiştik ve şimdi de Kerem’le kiraz yeme yarışması yapıyorduk. Bahçedeydik, çimenlerin üzerine oturmuştuk ve ikimiz de eşit sayıda bölüştüğümüz kirazları

bitirmeye çalışıyorduk. İkimizin de ağzının etrafı kıpkırmızı olmuştu ve ben kıkırdarken Kerem homurdanıyordu.

Hazer işyerindeydi, her zamanki saatinde gitmişti ve bahçedeki iki koruma Kerem'den duyduğuma göre hastanedeydi. Hüseyin'in başında nöbet tutuyorlardı. Babamın mezarına gitmeden önce sahafa da gitmiş, yarın işbaşı yapacağımı konuşmuştuk. Ayrıca evime de uğramıştım, çiçeklerimi sulamış, Hazer'in benim için diktiği çiçeğin büyüdüğünü gördüğümde dans etmiştim. Bacağım kırıldığından beri günlerimi Hazer'in evinde geçiriyordum ama sanırım artık eve dönme vaktim gelmişti.

Kerem hâlâ mutsuzdu, ona Leyla ile konuşabileceğimi söylemiştim ama reddetmişti. Leyla'yı sevse bile ihanetini görmezden gelemeyeceğini söylemişti ama içimden bir ses bu meselenin içinde başka şeylerin olduğunu söylüyordu.

Kirazı yiyerek çekirdeğini ağzımdan çıkardım ve suyun üzerime damlamaması için peçete kullandım. Bugün krem renkli askılı bir bluzla, sütlü kahve renginde bir etek giymiştim ve hava serin olduğu için dışarı çıkmadan önce üzerime ince, salaş bir hırka atmıştım. Eteğim uzun değildi ama kısa da sayılmazdı. Bu sıralar kıyafet konusunda daha özgür ve cesurdum, sanırım bu bir şeyleri aşmam ve çok mutlu olmamla alakalıydı.

Kerem'in önündeki kâseye baktım ve onun daha üç kirazı olduğunu görüp hızla kendi kâsemdeki son kirazı aldım. Yiyerek çekirdeğini attıktan sonra yerimden fırlayıp mutlulukla bağırdım. "Ben kazandım, ben kazandım!"

Kerem kirazın çekirdeğini bıraktı ve önüne dönüp mızımızca konuştu. "Aşkta da kaybettim, oyunda da..."

"Yaa Kerem," diyerek omuzlarımı düşürdüm ve yaşadığım abartılı sevinçten utanarak üzgün yüzüne baktım. "Üzülme, bir daha oynayalım istersen."

Omuzlarını silkip yüzünü bana çevirdi. Üzerinde beyaz bir tişörtle keten pantolon vardı. Sıkılmayayım diye Hazer onu hep yanımda bırakıyordu. Gözlerini kısarak, "Üç kere inek gibi mölersen barışım," dedi.

Bir anda gülmeye başladım ve Kerem bana göz kırptığında utandığımı hissettim. Onun gibi bir arkadaşla sahip olduğum için mutluydum. Tam da mölemek için dudaklarımı aralamıştım ki eteğimin arka cebine koyduğum telefonuma mesaj bildirimi düştü ve heyecanla kalbim tekle-di.

Gönderen: Sadece Hazer ♥

N'aber?

Gönderilen: Sadece Hazer ♥

Kerem'le oyun oynadık, kazandım. Galibiyetimin haklı sevincini yaşıyorum. Senden n'aber?

Kerem'in telefonunu çıkarıp bakındığını, "Mecburum ama sana dönemem Leyla," diye mırıldandığını duydum. Bu aralar evden sürekli bu şarkı yankılanıyordu. Yok, en iyisi Leyla'yla konuşmaktı. Ben Hazer'den cevap beklerken Kerem başını kaldırıp bana baktı. "Hazer Bey mesaj attı."

"Aaa." Benden hemen sonra Kerem'e mesaj atmasına şaşırdım ve Kerem o mesajı açarken, "Bana bir şarkı yollamış," diyerek hayretle mırıldandı. Eğilip telefon ekranına baktım ve aynı anda Hazer'in Kerem'e gönderdiği şarkı videosu açıldı. "Ağlama" isimli bir şarkıydı.

Oyunu kaybettiğini bildiği için bunu göndermişti... Kerem şarkıyı açarken ben kahkaha atmaya başladım. Ah, Hazer. Takılıyordu Kerem'e. Başını çevirip bana baktı ve kaşlarını çattı. "Kazandığını hemen yetiştirdin mi? Siz iki sevgili benimle dalga geçmeye utanmıyor musunuz?"

Kafamı iki yana salladım. "Biraz utandım ama eğlendim."

"Görürsünüz siz," dedi gözlerini kısıp, hemen YouTube'a girdi ve ben gülmeye devam ederken Hazer'e "Ankara'nın Bağları" şarkısını yollayarak sırtıttı. "Bu şarkı çaldığında Hazer oynamamak için zor duruyor," diye bilgilendirdi beni.

"Ne?" Gülmeye devam ederken doğruldum ve telefonumun titreme-siyle heyecan içinde gelen mesaja baktım.

Gönderen: Sadece Hazer ♥

Sinirlendim. Bana fotoğraf gönder.

Kerem'in mesajını alıp sinirlenmiş olmalıydı. Gülümseyerek eve girdim ve salondaki koltuğa otururken kameraya girdim. Madem istiyordu, tabii ki gönderirdim. Gözlerimi kısıtım ve tereddütle saçımdaki kurdeleye uzandım. Beyaz kurdeleyi çıkarıp dizime koydum ve kendimi değil, çıplak bacağım üzerindeki kurdeleyi fotoğraflayarak Hazer'e gönderdim. Beklediği bu değildi ama muziplik yapmak istemiştim.

Gönderen: Sadece Hazer ♥

Çok tatlısın :) Geldiğimde seni bir yere götürmek istiyordum, hazır ol.

Heyecanlandım ve koşarak üst kata çıktım. Gelmesine az kalmıştı, şimdiden hazırlanmalıydım. Acaba nereye gidecektik, ne giymeliydim? Ereğimle rahat edemeyeceğimi düşünerek bir pantolon giydim, üstümü değişmedim. Saçlarımdaki kurdeleyi düzeltip dudaklarıma ruj sürerken kapı sesini duydum, Hazer'in geldiğini anladığımda gözlerimin parladığını aynadan gördüm.

"Mila?" diye seslenerek koridora çıktığında kıkırdayıp kapıya baktım. Çok geçmeden odasının kapısı kapandı, sanırım o da üstünü değiştirecekti. İşim bittiğinde odadan çıktım, kararsız kalıp odasının kapısına baktıktan sonra alt kata inmeye karar verdim. Koltukta oturup onu beklemeye başladım. Çok beklememe gerek kalmamıştı, adım sesleri koridordan yine duyuldu ve merdivende göründü.

Son basamağı da indiğinde gözlerim aheste bir şekilde üzerinde dolaştı. Gri renkli, yuvarlak yaka bir tişörtle koyu kot pantolon giymişti ve parfümünün kokusu geliyordu. Hazer'in parfümleri ağır değildi; erkeksiydi ve ona yakışıyordu. O evde olmadığına bazen parfümlerini koklardım.

Yanıma gelene kadar onu izledim ve Hazer önümde durduğunda yavaşça doğruldum. Elini yavaşça belime koyup beni kendine çekti ve yüzüme uzun uzun bakarken, "Merhaba," dedi.

Dudaklarımı kıvrıp tereddütle alnındaki saçlara uzandım ve onları yavaşça arkaya ittim. "Merhaba," dedim kibar şekilde. "Hazırım, nereye gideceğiz?"

"Görüyorum," dedi. Hazır olduğumu söylediğimde hep verdiği cevaptı bu. Nereye gideceğimizi söylememişti, sanırım bir sürprizdi. Israr etmedim, nereye gittiğimin bir önemi yoktu yol boyunca onu izleyecektim. Başımı salladığımda saçlarımdaki elimi tutup dudaklarına götürdü ve beni avuç içimden öptü. O an, *Keşke...* diye düşündüm. *Keşke bu elimi bir yumruk yapıp öpücüğü yıllarca saklasam.*

Bunu düşünüp içtenlikle gülümsedim ve elini tutup onunla kapıya yürüdüm. Portmantodan alacağımızı alarak evden ayrıldık ve bahçede bir süre durup Kerem'e baktık, hâlâ telefonla konuşuyordu. Onun için bir şeyler yapma ihtiyacıyla kıvrılırken, "Gel," diye mırıldandı Hazer ve ben dışarıya çıkacağımızı düşünürken beni garaja yönlendirdi.

Evin yanındaki garaja yürürken, "Araban dışarıda," dedim şaşırarak. "Garaja neden gidiyoruz?"

“Arabamız,” dedi ve sonra garajın kepenklerini kaldırdı. Gözlerimi kırptırıp onunla garaja girdiğimde Hazer’in diğer arabasını gördüm; bu arabayı nadiren kullanırdı.

“Burada ne yapıyoruz?”

“Hiç motora bindin mi?”

“Hayır,” derken Hazer’in bakışlarını takip ettim ve garajın en dibinde duran, duvara yaslı motora bakakaldım. Bu garaja hiç girmemiştim, üstünkörü bakmıştım ve bu yüzden motoru hiç görmemiştim. Hazer motoruna yaklaşp cebinden bir anahtar çıkardı ve bana döndü.

“Motorla mı gideceğiz?”

Motorun koltuğunda duran kaskı alıp bana doğru uzanırken, “Bebeğim isterse,” dedi yumuşak bir sesle.

Heyecanla zıpladım. “Si si!”

Göz kırptı ve ardından kaskı yavaşça başıma geçirdi. Kaskın ağırlığına alışmaya çalışırken Hazer saçlarımı düzelitti ve ardından motoruna yerleşti. Simsiyah, çok kaba görünmeyen bir motordu ama ufak da sayılmazdı. Gördüğüm kadarıyla bu da arabasıyla aynı markaydı. Hazer koltuğuna iyice yerleşti ve elleriyle motor direksiyonunu tutarak, “Arkama yerleş,” dedi. “Ve bana çok sıkı tutun tamam mı?”

Onunla yaşayacağım yeni bir deneyim olduğu için heyecanlanıp motora yaklaştım ve kaldırıp sol bacağıma motorun diğer tarafına atarak arkasına yerleştim. Dediği gibi kollarımı onun beline sararak gövde mi sırtına yasladım ve ellerimi karnında birleştirdim. Başka kask yoktu ve itiraz etsem de kaskı onun takmayacağını biliyordum.

“Hazır mısın?”

“Evet hayatım. Hadi lütfen, heyecanlandım.”

Gülümsediğini hayal ettim ve bu hayalle yaşarken motorun sesi ni duydum. Gözlerimi kapatıp heyecanla atağını bekledim ve saniyeler içinde tekerleklerin döndüğünü hissettim. Motor ileri fırladı ve garajdan çıktı. Gözlerimi açtım ve bahçe kapısından çıkarken Kerem’in bize el salladığını gördüm.

Sokağa çıktık ve Hazer daha da hızlanıp gaza yüklendiğinde yüzüme vuran rüzgârı hissedip hoşnut oldum. Akşam güneşinden ziyade püfür püfür esen bir rüzgâr vardı ve açıklamayacağım kadar iyi hissetmişim. Çok hızlı kullanmıyordu ama yeterince heyecanlıydı.

Dakikalar sonra Hazer motoru dar bir İstanbul sokağında yavaşlattı ve meraklı gözlerim etrafta dolaştı. Cadde arası, birkaç mekânın olduğu

bir sokaktı. Yol boyunca bu deneyimin tadını çıkarmış, her fırsatta ona daha sıkı sarılmıştım. Hazer motoru kenarına çektiğinde, “Nereye geldik?” diye sordum

“Az daha bekle lütfen.”

Başımı salladığımda Hazer indi. Ben de onu takiben bacaklarımı sağ tarafa atıp ayaklarımı yere bastım. Yaklaşıp başımdan kaskı yavaşça çıkardı ve motorun üzerine bıraktı. “Harikaydı, teşekkür ederim,” dedim.

Kask yüzünden dağılmış saçlarımı kibar şekilde düzelttikten sonra benim kadar heyecanla gülümseyip elimden tuttu. “Senin bana yaşattıklarının yanında hiçbir şey,” dedi duygulu sesiyle.

Motoru gerimizde bırakıp sokağın karşısına geçtiğimizde etraftaki karanlıktan ve insanlardan ürkerek ona yaslandım. Gençlerin takıldığı mekânlarla dolu bir sokaktı ve bazılarında canlı müzik sesi geliyordu. Sokağın sonuna kadar ilerleyip birkaç basamak çıktık. Önümüze çıkan siyah kapıyı açtı. Beraber içeri girerken, “Burası çok basık bir yer,” dedim kasvetten rahatsızlık duyarak.

“Merak etme, özellikle bizden başka kimsenin olmamasını rica ettim arkadaştan.”

Elimi sıktı ve basamağın sonunda düz bir koridora çıktık. Burası da aşağısı gibi basık, kasvetliydi. Birkaç adımda koridor sonundaki kapısı kapalı odaya ilerledi ve kapıyı tıklattıktan sonra yavaşça açtı. Omzunun üzerinden içeri baktım ve buranın daha önce hiç görmediğim tarzda bir yer olduğunu anladım.

Her tarafı dövmelerle kaplı adamın bir dövmeye sanatçısı olduğunu tahmin ediyordum. Yutkundum. Hazer büyük bir adımla içeri girdiğinde genç adam oturduğu sandalyeden kalkarak Hazer’e yaklaştı. “Selam.”

“Selam.”

Hazer’in omzunun arkasında kalıp, onlar birkaç şey konuşurken ilgiyle etrafı izledim. Duvarda geniş, uzun bir ayna vardı ve aynanın tam karşısında muayene yatağını andıran bir yatak duruyordu. Kısık sesli, benim pek tarzım olmayan bir parça çaldığını duydum.

“Safir...” Hazer’in sesini ayırt edebildiğimde başımı önüme çevirdim. Adam epey zayıf, sakallıydı ve yüzünde sayısız hızma vardı; neredeyse görünebilen her yerindeyse dövmeye. Kendisi de bana başını sallayıp Hazer’in omzunu sıktı.

“Kız arkadaşına mı dövmeye yapacağız?”

“Hayır,” dedi Hazer, kaşlarını çatıldığını gördüm. “Bana yapacaksın, konuştuk zaten telefonda.”

Dövme mi yaptıracaktı? Bunun şaşkınlığını yaşarken Hazer birkaç adım atıp bu uzun, yatsı şeklindeki koltuğa oturdu ve bana dönüp elleriyle belimi sardı. Genç adam arkamızda kalmış, muhtemelen dövme için kullanacağı bir şeylerle ilgileniyordu. Ellerimi onun omuzlarına yaslayıp gözlerine aynı şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. “Dövme yaptırmak istediğini bilmiyordum.”

Çenesini karnıma yasladı ve düşünceli gözlerle bana baktı. “Dövme pek tarzım olan bir şey değil Mila, daha genç yaşlarımda bile heves etmedim.”

Omuzlarını okşayıp, “Sen hâlâ gençsin aşkım,” dedim.

“Sen benden çok daha gençsin ama,” diye huysuzlandı yanaklarını şişirerek.

“Ve sen de senden daha genç olan bu kızın ilgisini çeken terk erkeksin.”

“Mila,” dedi sessizce. Alnını karnıma sürttü ve beni utandırmamak adına bu konu hakkında bir şey demeden, “Dövmelere karşı hâlâ bir ilgim yok,” diyerek devam etti fısıltıyla. “Fakat aklıma bir şey geldi ve ömrümde bir kez dövme yaptıracaksam bunun bir şekilde sana duyduğum aşkla ilgili olmasını istedim.”

Gözlerimi kırıştıtarak, “Dövmeler benim de ilgi alanlarıma girmiyor,” dedim. Gözlerinin içine hayranlıkla baktım. “Senin duygularının kanıtı ihtiyacı yok. Rica ederim, canını acıtma. İçinden gelmesini anlıyorum ama bu benim mahcup olacağım bir jest.”

“Susmanı söyledim ama sana hiç kıyamıyorum biliyor musun?” diyerek karnımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Susmanı söyleyemem ama böyle yersiz yere mahcup olduğunda kızıyorum sana. İçimden geldi Mila, yapacağım.”

Madem öyle, yanında olup elini tutardım. “Peki ne yaptıracacağını söylersin?”

Sırıttı. “Bittiğinde görürsün.”

“Hey.” Kıkırdadım. “Neden sırıtıyorsun?”

“Çok tatlısın, ısırayım mı seni?”

Kızarıp kafasını karnıma yasladım ve içim titreyerek gülümsedim. Az sonra genç arkadaş bize yaklaştığında Hazer hemen yanındaki koltuğa oturmamı rica etti ve ben koltuğa oturup elini tuttuğumda Han da üzerindeki tişörtü çıkarttı.

Genç arkadaş Hazer'i yönlendirdi ve Hazer bunun üzerine muayene koltuğuna benzeyen yere yüzüstü uzanıp tişörtünü dizlerime bıraktı. Tişörtünü özenle katlayıp tekrar elini kavradım. Dövmeyi omzunun hemen arkasına yaptıracaktı ve bitirene kadar görmeyeceğim çok açıktı. Hazer yanağını koltuğa yaslayıp bana döndü ve genç adam dövmeyi yapmak üzere omzuna eğildi.

Dövmeci arkadaş Hazer'e birkaç şey dedikten sonra dövmeyi yapmaya başladığında sanki benim de omzum acımaya başladı. Hazer'in elini daha sıkı tutup sandalyemi biraz daha kendisine çektim ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Kaşlarını hafifçe çatmıştı ama sızlanmıyordu. Hayatında ilk kez dövme yaptıırıyordu, heyecanlı olmalıydı, ben de gergin ve heyecanlıyım. Ne yaptırdığını merak ediyordum ama ne yaptıırırsa yaptıırsın bunu aşkıımızdan ilham alarak yaptırdığını bilecektim.

İlerleyen dakikalar boyunca ikimiz de sessiz kaldık. Bir elimle yüzündeki teri siliyor, diğer elimle elini sıkıca tutuyordum. O da gözlerini benden ayırmıyor, dövmenin bedenine verdiği acıyı sanki bana bakarak azaltıyordu. Dövmeyi yapan genç adam ara ara Hazer'i oyalamak için bir şeyler sordu ve Hazer de kibarca ona cevap verdi.

Şakağından akan sıcak teri silerken yüzümü buruşturarak ona eğildim ve doğıruyu söylemesini umut ederek sordum: "Acıyor mu?"

Parmaklarını parmaklarımdan geçirirken, "İğneyi hissediyorum tabii ama acıyor diyemem," dedi, samimi görünüyordu.

"Bitti dostum."

Genç adamın sesini duyduğumda başımı yukarıya çevirdim ve onun cihazı kenara bırakıp Hazer'e gülümsediğini gördüm. Görmek için sabırsızlanıyordum. Hazer yüzünü çevirip ona baktıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi. Minnetle başını salladı. "Doğrulabilir miyim?"

"İyi hissediyorsan, tabii ki."

Genç adam ikimize de bir bakış atarak cihazla odanın diğer tarafına gittiğinde Hazer doğırlup bacaklarını sarkıttı ve bana döndü. Bakışlarını azıcık yana kaydırıp görebilirdim ama sanki ondan izin bekliyordum. Hazer elini saçlarıma uzattı ve bir tutam saçımı parmağına dolayarak parlak gözlerle gülümsedi.

Ve sonra yavaşça omzunu bana çevirdi. Göğsümden tırmanan heyecanlı nefesim gırtlığımda büyüdü ve gözlerim hevesle omzuna kaydı. Aşkın ona ne yaptırdığını oraya baktığımda gördüm ve aslında bana verdiği

o sözü yüreğimin onlarca kat altında, ruhumda hissettim. Bu dans başımı döndürüyor ve yalnızca öldüğümde biteceğe benziyordu. Gözlerimden mutluluk yaşları dökülürken omzuna kibar şekilde, italik harflerle yazılmış olan İspanyolca kelimeleri sesli okudum.

“Ellas ya no molestan a mi bebé.”

.....
* (İsp.) Artık üzemezler bebeğimi.

XVIII

“ATEŞİN ETRAFINDA UÇUŞAN KELEBEK”

*“Ellas ya no molestan a mi bebé” yazan omzundan öptüm.
Öpünce, hafıflettiğimi düşündüğüm acıların izlerini
dudaklarıma hapsettim.*

Dövmeyi görür görmez gözlerim doluverdi. İlerleyen birkaç dakika boyunca o dövmeye baktım ve eğilip dövmenin hemen yanından, omuz çıkıntısından öpüp dolan gözlerimi görmesin diye başımı diğer omzuna yasladım. Ve dakikalarca bu şekilde, sessizce oturduk.

Kimse benim için içinden gelerek, isteyerek, sırf bana deli olduğu için böyle şeyler yapmamıştı. Sevgi görmemiş gözler inanamazdı böyle büyük sevgilere, fazla gelirdi. Bu yüzden inanamıyor, onun için böyle önemli olmanın verdiği duygu silsilesinde bocalıyordum. Hazer beni sevmekle kalmıyor, bu sevgiyi gösterebiliyordu. Bir bakışında, ettiği ufak bir sözde, bana uzanırken titreyen elinde... *Omzunda.*

“Mila,” dedi dakikalardır süregelen sessizliğimizi usulca bölerek.

“Ümitsizlikle geçen hayatım boyunca Tanrı’nın benim için bir bildiği olduğunu düşünmüştüm. Yanılmamışım Hazer, sen varmışsın kaderimde.

Sırtımı okşayan eli duraksadı ve ardından benden uzaklaşarak yüzümü görmeye çalıştı. Hızla dolan gözlerimi temizleyerek yüzümü kaldırdığımda elinin içiyle yanağıma kapladı.

“Teşekkür ederim Hazer, dövme derken bunu yapacağını düşünmemiştim. Hiçbir şeyi kahramanlık olsun diye yapmadığını, içinden geldiği için yaptığını görüyorum. Çok... çok güzel oldu hayatım.”

İçini çekerek kaşlarını daha çok çattı ve ıslanmış kirpiklerimi kibarca silti. “Ben senin için dövme yapıyorum, sen benim için ağlıyorsun. Böyle ödeşme mi olur? Bu ödeşme benim canımı yaktı, başka bir şey yap.”

Gülümsedim. “Ben de senin için dövme yaptırırım, ödeşiriz,” dedim hevesle.

Aniden kalçama vurdu. “Unut bunu.”

“Yaa,” diye sızlandım ve henüz devamını getiremeden kapı aralandı. Dövme sanatçısı arkadaşın içeriye girdiğini anladığımda onun bacaklarının arasından çıktım ve iki adım kadar geriledim. Hazer de elini vücudumdan çekerek genç adama döndü.

“Dövmeyi kapatalım, tişörtü üzerine geçirdiğinde canını yakmasın.”

Ah, doğru, tişörtü. Vücuduna şöyle bir göz atarken, “Yakmaz,” dedi Hazer sakince. “Acırsa manitam bir şeyler yapar.” Bana göz kırptı.

Bir şeylerden kastı öpmemdi sanırım.

Genç adam başını sallayarak tekrar masasına ilerlediğinde sandalyeye bıraktığım tişörtü alarak ona yaklaştım ve tişörtü başından geçirdim. Hazer de gözlerime kilitlenip yardımcı olmak için kollarını kaldırdı. Tişört kollarından da geçip vücudunu sardığında yakalarını düzelterek ellerimi yavaşça göğsünden kaydırdım.

“Burada olmaz,” dedi Hazer aniden, sesinde edepsiz bir ima vardı.

“Şu yaptığına bak,” diyerek gözlerimi kocaman açtım.

“Olmaz diyorum kızım, ısrar etme,” diyerek oyununa devam etti.

Ellerimi çekerken bu muzip tavrına hafifçe tebessüm ettim. Yine de ona aynı edepsizlikle karşılık veremeyeceğim için uyarı dolu bir bakış attım ama fayda etmedi. Açıkça sırtıttı.

“Ama çok istiyorsan olur da yani...”

Gözlerimi kırptırdım ve onu azarlayacak oldum ki, “Bana mı diyorsun?” diyerek aramıza girdi genç arkadaş.

“Yok,” dedi Hazer, oturduğu yerden doğrulurken. “Seninle olmaz. O iş yalnızca bir kişiyle olur.”

Beni utandırıyordu. Tamam, komikti ama... Gülmekle kızmak arasında kalıp ona kötü kötü baktıktan sonra elimin tersiyle göğsüne bir tane vurdum ve ardından ona arkamı dönüp kapıya yürüdüm. Ardımdan bir gülme sesi gelirken kapıyı açıp dışarıya çıktım ve Hazer’le adamın bir şeyler konuştuğunu duyarken yavaşça merdivenleri inmeye başladım. Tamam, ona kızıp bir anda dışarıya çıkmıştım ama burası karanlıktı ve...

Birkaç basamak indim ve dönüp arkama baktığımda kapı aralandı. Hazer görüldü ve göz göze geldiğimiz anda sırtarak önüme döndüm, koşarak merdivenleri inmeye başladım. Dar merdivenleri inip onu arkamda bırakmaya çalıştım ama birkaç saniyenin ardından Hazer’in elleri

belime yerleşti. “Kızım bak ben Angaralıyım, belalıyım diyorum, kaçamazsın benden.”

“Yaa Hazer.” O beni kendine döndürürken güldüm. “Çok komiksin.”

“Sertim kızım ben, ne komiği...”

Beni güldürmek için yapmıyorsa başka şey bilmiyordum. Beni kendine döndürerek serbest bıraktı ve elimden tutup kapıyı açtı. Beraber kapıdan çıktık ve hafifçe yağmurun serpiştirdiğini görüp kafamı gökyüzüne kaldırdım.

“Olur olmadık yerlerde güzel olma kızım, sertim diyorum anlamıyor musun...”

Elimden tutup beni kendine çektiğinde omzuna çarptım ve dönüp ona baktım. Ben kaldırımdayken o aşağıdaydı ve dönmüş bana bakıyordu. Motor bıraktığımız yerde, sokağın karşısında duruyordu ve görünen o ki yağmur damlalarından nasibini alıyordu. Hazer rüzgârın vuruşlarıyla beraber dağılan saçlarımı düzeltirken, “Biraz kalıp yağmuru hissedebilir miyiz?” diye sordum.

Sersem şekilde güldü. “Hım, yağmur yağıyor...”

Aklımdan geçen şeyi savuşturup başımı salladım. Elimden sıkıca tutarak benim gibi sokağı izledi. Bazen elimi öyle tutuyordu ki elim onun için var olmuş gibi hissettiriyordu. Arabaların geçmediği, insanların yürüdüğü, dinamik bir sokaktı. Üzerimize yağmur damlaları düşüyordu, birkaç insan hoşlanmayarak bu yağmurdan kaçırıyordu ama bizim hiç acelemiz yoktu. Eskiden yağmurun özel bir anlamı olmazdı, artık vardı. Lunapark nasıl bizim için çok özelse artık bu sokak da öyleydi.

O sırada yakınlardaki mekândan bir müzik girişi duyuldu ve Can Ozan’dan *Sar Bu Şehri* çalmaya başladı. Aynı anda dönüp hayretle birbirimize baktık.

“Tesadüf olamaz, inanmam,” dedim heyecanlı gülümsemeyle.

Hazer gözlerini omzumun üzerine çevirip mekânlara bakındı ve tekrar gözlerini benimle buluşturdu. “İnanma zaten, ben yaptırım.”

“Atma be,” dedim aniden ve sonra ne kadar cazgır konuştuğumu fark edip elimi ağzıma örttüm. “Çok affedersin.”

Hazer güldü ve başını önüne eğerek beni göğsüne yasladı. Bu ani ve içten gelen sarılma karşısında çok heyecanlanıp göğsüne yaslandım ve tişörtünün yakalarını avuçlarıma aldım. Kollarını etrafıma sarıp bir süre sükût içinde öyle durdu ve beraber çalan şarkıyı dinledik.

“Yağmur hırlandı,” dedi Hazer ve ardından beni kendine çektiğini hissettirdi. Kaldırımından inerek ellerini dirseklerime koydu ve hırkamın yakalarını omuzlarıma örttü. Kalabalık içinde, sokakta dans etmek gibi bir hayum vardı ve ben dans ederken genelde Hazer gözlerini dört açıp etrafımı kolaçan eder, dans etmem hakkında da ses etmezdi. Beni izlemeyi sevdi ama kalabalık içinde olduğumuz için tetikte görünürdü.

Hazer sakın bir adamdı. Fakat beyinde çok şeyi, yaşıyormuş gibi hayal ediyordu. Mesela beni öpmeden önce beni öptüğünü hayal etmişti, benimle uyumadan önce benimle uyumayı, biri sinirini bozduğunda onu dövmeyi...

Artık onu tanıyordum ve gözlemlemeyi seviyordum. Beraber motora ilerlerken yüzüne baktım ve aralık kalan dudaklarından verdiği sıcak nefesin yolunu takip ettim.

Motorun yanına ulaştığımızda bir peçete çıkarıp koltuk kısmını sildi ve binmem için bana yardımcı oldu, ardından kendi de oturdu. Kaskı başıma takmış, saçlarımı düzeltmişti. Geldiğimizde olduğu gibi kollarımı etrafına sardım ama bu kez omzuna kazayla çarpmaktan endişe duyduğum için sırtına yaslanmadım. “Yaslan hadi,” dedi Hazer.

“Yaslanmasam daha iyi, kazayla omzuna çarparım.”

“Hayatta olmaz,” diye karşı çıktıktan sonra omzunun üzerinden döndü. “Yaslanır mısın, derhal.”

“Despot,” diye söylenip ensesine sokulduğumda Hazer rahatlayıp önüne döndü ve on saniye içinde motor çalıştı. Yağmur çoğalmıştı ve motor atağa kalktığında yerde biriken su etrafa sıçramıştı. Özellikle sol omzundan uzak durmaya çalışarak kokusunu içine çektim ve kollarından sıkıca tuttum. Muhtemelen yağmura yakalanacağımızı bilemediği için üzerine ceket almamıştı ve tişörtünün açıkta bıraktığı kolları üşüyor olmalıydı. Nefesimi açıktaki tenine üfleyip yol boyunca onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm.

Ben bir kelebeğim ve tüm hayatımı kalbinde geçirebilirim.

Motoru sabitleyip durduğunda ellerimi vücudundan çekip doğruldum ve bacağıma yana atarak motordan indim. Hazer anahtarı çıkarıp cebine attıktan sonra indi ve yardımcı olup saçlarımı benimle düzeltti. “Gracias mi amor,” diyerek parmak uçlarıma yükseldim ve garajın çıkışına ilerledim.

Sokak kapısına kadar dans ederek geldim ve Hazer de beni hem göz-

leriyle hem vücuduyla takip ederek arkamdan yaklaştı. Anahtarını çıkarıp sokak kapısını açtığında ıslak şekilde içeriye girdim ve hırkamı çıkarırken mırıldandım. “Senin için havlu getireyim mi hayatım?”

“Havlul ol, beni kurula,” dedi aniden.

“Behram, koş yetiş!” Sesini duyduğumuzda kafalarımızı arkaya çevirdik ve Kerem’i tezgâhta gördük. Elini ağzına kapatmış, ayıplarcasına bize bakıyordu. “Bunlar ıslak mıslak beni kurula falan diyor tövbe tövbe...”

“Bir yerden de çıkma be! Allah’ını seviyorsan!” diye isyan etti Hazer, ellerini beline dayayıp.

Islanmış hırkamı koltuğa bırakıp kızaran yüzümü gizlerken, “Kırıldım,” dediğini duydum Kerem’in. “Hatta kırıldık, değil mi Fıstık?”

“Daha öpüşmemiştik bile Leyla’m,” dedi Fıstık.

“Ne? Lan hayır, bu aramızda kalacaktı!” Fıstık’ı azarlarken gülümse-dim. “Safir’in yanında oldu mu bu şimdi Fıstık ha, oldu mu? Tüylerini yolacağım, tüylerini...”

“Oldu, oldu,” dedi Hazer kollarını göğsünde kavuşturup sinir bozucu şekilde gülerken. “O senin yengen, bir şey ol... Yani şey, yabancımız değil... Kankan hatta...”

Saçlarımı düzeltme bahanesiyle yüzümü gizlerken, “Doğru doğru,” dedi Kerem. Dönüp bana gülümsedikten sonra şu sözleri söyledi: “Bence artık bu işe bir ciddiyet getirelim. Bahar Teyze’me söyleyeyim de Safir’i isteyelim.”

Kerem’e azarlayıcı bir bakış attığımda daha çok sırtıttı ve Hazer bana baktıktan sonra hemen Kerem’e dönüp konuyu değiştirdi. “Sen neden bu kadar neşelisin? En son ağlıyordun.”

“Neşeliyim çünkü Leyla aradı,” diyen Kerem’in sesiyle düşüncelerim bölündü. Hazer de mutfığa geçmiş, buzdolabından su çıkarırken Kerem’e bakıyordu. Çok sevindim ve devamını duymak için Hazer gibi Kerem’e baktım. “Sıkı durun! Yarın sizinle Leyla’mı kaçırma operasyonu yapıyoruz!”

Hazer’in elindeki cam sürahi düşüp parçalarına ayrıldı. Kerem kahkahalarla güldü.

Birkaç saat sonra, gecenin dördü

Yataktaydı ama sanki bir karış yukarıda, sırtından ona batan günahlarının üzerinde yatıyor gibi huzursuzdu. Zihni, uykuyla uyanıklık arasında acı çekerek kıvrandı ve kâbusun hacmi kadar bir karanlık omuzlarından onu sıkıca yatağa bastırdı sanki. Karanlıkta kimseyi göremedi, elini uzattı ve neyi tuttuğunu kavrayamadan karanlığın arasında bir kıvılcım parladı.

Hazer kan ter içinde gözlerini açıp yataktan fırladı.

Yer yön duygusunu kaybetti, gözlerini kocaman açıp ona elini uzatan beyaz kanatlı meleğe dokunmak için çaresiz bir çaba gösterdi ama şimdi her yer tekrar karanlıktı. Dengesini bulup yatağa çöktü ve ayaklarını indirip yere bastı. Gözlerini kapatıp bekledi ve ardından uykusunun bölündüğünü anladığında ellerini indirip yüzüne kapattı. Ellerini yüzünden indirdi. Omzunun üzerinden Mila'ya döndü.

Karanlıkta seçmek birkaç saniyesini aldı. Mila, yatağın diğer kısmında, saten örtünün altında her şeyden habersizce uyuyordu. Ayışığı saçlarına gölge vermişti. Hazer'in omuzları bir rahatlama duygusuyla çöktü ve elini ürkek şekilde ona uzatıp bir tutam saçını parmağına doladı.

Mila gülümsedi, bu onu mutlu etti.

Her şey yolundaydı, Mila yanındaydı. Geceliklerinin içinde, yüzü ona dönük haldeydi. Bu gece, omzundaki dövme sebebiyle sırtüstü değil de yüzüstü yatmıştı ve bu sebepten Mila'ya sarılarak uyuyamamıştı. Kollarında bir ihtiyaç kök saldı ve asi, hırçın duygularını bir kenara bırakarak elini onun saçlarından çekti.

Karıncaşan parmaklarını avcuna gömerek önüne döndü ve dirseklerini dizlerine yaslayıp bir süre karanlığı izledi. Kâbus görüp uyandığı için onu da uyandırmaya hakkı yoktu. Onu göğsüne çekip yüzünü saçlarının arasına gömmeyi istese bile... Terlemişti, tişörtünün altından akan ter damlaları hissedilmeyecek gibi değildi.

Ellerini yüzünden indirirken şakağından akan bir damlayı sildi ve akabinde doğrulup birkaç güçsüz adım attı. Karanlıkta yolunu seçip banyoya girmeden önce omzunun üzerinden yatağında uzanan kadına baktı. Bir melek ya da kelebek, deli olmak ya da deli etmek, aşk ya da sevgi, şehvet ya da yasak, ölüm ya da kalım... En büyük günahlar, en şehvetli duygularla, en masum kişiyle nasıl mı işlenirdi? İşte böyle...

Saçlarından sarkan kurdelesini görünce gülümsedi ve banyo kapısını açıp içeri girdi. Banyonun loş ışıkları açıldı, Hazer uzanıp tişörtünün

çıkardı ve kirli sepetine fırlattı. Acele etmeden eşofmanını ve çamaşırını da çıkarıp cam bölmeli kabine ilerledi. Suyu açtı ve ellerinin içini siyah fayanslara yaslayarak başını önüne eğdi. Soğuk su sıcak bedeninden akarken sesin Mila'yı uyandırmamasını ümit etti. O mahmur gözlerini yumruklarıyla ovuşturarak, tatlı tatlı esneyerek uyanmasını izlemek paha biçilemezdi ama gecenin bu saatinde uyanmasını istemezdi.

Gülümsedi ve sol eliyle yüzünden akan suları yavaşça sildi. Evet, soğuk su iyi gelmişti, bu aralar fazlasıyla soğuk duşa giriyordu ve bu, kendine gelmesine yardımcı oluyordu. Elini tekrar fayansa dayarken kafasını geriye atarak inledi. "Kâbusu düşünme, kâbusu düşünme, düşünme..."

Ama işte oradaydı. Küçük kız, elinde pelüş oyuncakıyla, bir canavarın karşısında... Kızın oyuncakının yere düşüşü, elindeki şekeri yerken yüzünü buruşturması, gözlerindeki ürkek bakışı...

Göğsünün üstüne, peş peşe yumruklar inmiş gibi kıvrandı ve alnını fayanslara yaslayıp gözlerini sımsıkı yumdu. Öfke, nefret, tiksinti, geç kalmışlığın verdiği o yoğun keder... O lanet duygu midesine yapıştı ve bir kez daha sert yumruğunu fayanslara geçirdi.

"Ne kadar ileri gidersem kaybetmem seni Mila? Ona neyi ne kadar yaparsam kalırsın benimle? Sana duyduğum aşk, bu cinayetin sus payı olmaz mı?"

Dudaklarını sertçe ağzının içine alırken sırtını fayansa yasladı. Yumruklarını yanında tutarak başını odaya çevirdi, yatağın bir kısmı görünüyordu ve Mila'nın yataktan sarkan uzun, dalgalı saçları gözüne çarpmıştı. Onu yatağında çok kez hayal etmişti ve hâlâ onunla uyuduğuna inanamıyordu. Hazer günahkâr biri değildi, kötü bir adam da değildi ama hâlâ Mila'nın kendisini seçtiğine inanamıyordu.

Ve biliyordu, onu bu dansa kaldırmasa kimseyi kaldırmazdı.

Kafasını arkaya vurarak gözlerini önüne dikti ve akıp giden suyun altında sabit kaldı. Teri soğumuştı ama öfkesi canlı bir mikrop gibi kanında dolaşıyordu. Boynunu kütletirken kendini bir çocuk gibi öfke ve duygusallıktan ağlayacakmış gibi hissetti. Böyle olmazdı, hiçbir şey yapmadan olmazdı.

Suyu kapattı, duştan çıktı ve odaya geçti. Doğrudan dolaba yürüdü, kendine iç çamaşırıyla pantolondan başka bir de tişört seçti ve seri şekilde giyinerek ıslak saçlarını arkaya attı. Kemerini takmakla uğraşmadan akşam geldiklerinde komodine bıraktığı araba anahtarını almak için

sessizce adımladı. Cüzdanıyla araba anahtarını cebine atarken kendine engel olamadı, dönüp yataklarındaki Mila'ya baktı.

Hâlâ ıslak olan saçlarından damlalar düşerken eğilip yatağın kenarına çöktü. Mila dönmüş, onun yastığına sarılmış ve yorganı da üzerinden atmıştı. Üzerinde saten, krem renkli pijama takımı vardı. Şortu ve inci düğmeli üstü. Yüzü kendisine dönüktü ve ayışığı şimdi yüzünü gölgeliyordu. Dudaklarını yalarken elini yavaşça bacağına, kalçasının az altına koyarak gülümsedi. "Benim güzel bebeğim."

Uyanmasını istemiyordu, bu yüzden acele etse çok iyi olurdu ama Mila'yı bırakıp gitmek hiç kolay değildi. Kalbinin sesini duyarken yüzünü biraz daha eğdi ve güzel kirpiklerine bakarken yıldız misali duran çillerinin üzerinden öptü. "Mila, Mila, Mila... Dünyada güzel olan her şey sadece senin güzelliğinin gölgeleri olabilir. O bile olamazlar ya... Akıldan çıkmasın, seni hiç kimse benim kadar sevmez."

Sesi, genç kadının teninde boğuldu ve yanağına ikinci öpücüğü bırakıp doğruldu. Safir'i ondan habersiz öpmek sevdiği bir şey değildi çünkü onun bu konuda hassas olduğunu biliyordu. Fakat sonradan Mila'ya söylüyordu, masum duygularını incitmek istemezdi.

Tamamen doğrulup siyah yorganı beyazlar içindeki kızın üzerine örttü ve ipeksi, dalgalı saçlarına bakarak arkasını döndü.

Gitmek istedi, gidemedi.

Ona duyduğu aşkın karşısında savunmasız kalıp bir kez daha ona döndü ve tekrar yatağın önünde eğilip yüzüne yaklaştı. Çok güzeldi, asildi, her an huzur vaat ediyordu. Ona uzanırken her defasında titriyordu eli, engel olamıyordu. Önce parmaklarını yumuşak yüzüne koydu, gözlerini kapatıp yüzünün kibar kıvrımlarını okşadı. *Mila, Mila, Mila*, dedi. Parmakları, eli, vücudu yandı. Gözlerini tekrar açtı ve yüzüne biraz daha eğilip dudaklarını belli belirsiz şekilde altdudağına yerleştirdi. Bu bir öpücük bile sayılmazdı, sadece temastı ama Hazer'in yüreğini fethetmişti. "Ben bu aşkı nereye koyacağım? Kalbimden taşıyor çünkü..."

Dakikalar sonra kalkıp saçlarını düzeltti ve önüne dönerek kapıya yürüdü. Odadan çıktı ve koridorun ışığını açıp derhal merdivenleri indi. Çıkmadan önce Kerem'i, Mila'ya göz kulak olması için uyandıracaktı, dışarıdaki korumaya yeterince güvenemezdi. Basamaklar inerek müştemilata geçti ve Kerem'in odasının kapısını hızla açarak ışığı yaktı.

"Leyla'm... Aç ağzını..."

"La!"

Hazer küçük çaplı bir hiddetle bağırduğında Kerem'in zaten tetikte olan uykusu bölündü ve hızla yerinden doğrulup şaşkınlık içinde kapıya döndü. "Aaa, Hazer..."

Hazer ona dik dik bakarak toparlanmasını izlerken, "Edepsiz rüyayı böldüm, kusura bakma," diye iğneledi.

Kerem hâlâ dengesini bulamamış halde doğrulup ayaklarını yere yasladıktan sonra uykulu halde esnedi. "Aşk olsun Hazer Bey, vallahi sadece kiraz yediriordum... Saat kaç bu arada? Hayırdır gece gece..."

Hazer Han gözlerini devirdi, öyle olduğu kesindi, yalnızca dalga geçmişti ama Kerem anlamamış görünüyordu. "Ufak bir işim var," dedi deray vermeden. "Mila odamızda, uyuyor. Ses soluk çıkmasın, uyanmasın. Birkaç saate dönerim."

Kerem anlamamış görünüyordu ama Hazer daha fazlasını anlatmak istese anlatırdı, bu yüzden sorgulamadan kafasını salladı. "Çıt çıkarmayız, uysun Safır kankim..."

Hazer başını sakince salladı ve Kerem tekrar yatağa devrilirken son bir uyarı daha yaptı. "Koruma sakın eve girmesin."

"Tamam Leyla..."

Hazer başını iki yana sallayıp odadan çıktı ve bir dakika içerisinde evden ayrılıp arabasına atladı. Sokaklar ıssız, boş, karanlıktı ve gideceği yere tahmininden erken varacağı benziyordu. Yol boyunca kendini sakin kalmak konusunda teskin etti, haydutça bir duyguyla kaşınan ellerini ovaladı ama öfkesi asla azalmadı.

Arabasıyla hastane otoparkına girerken kükreyen bir duygu göğüs kafesinde gerindi. Nefretin kükreyişini duyarken arabayı park ederek indi ve doğrudan, şüphe çekmemeye dikkat ederek hastaneye girdi. Buraya gönderdiği korumalar hastanenin bahçesindeydi, Hüseyin kaçmak isterse peşine düşeceklerdi. Görevli bir kadın vardı, acil kapısından girdiği için kendisini sorgulamadan selam vermişti. Nazikçe görevliyi selamlayarak üst kata çıktı ve hastanenin yoğun bakım katına geçti. Etraf aydınlık ama sessiz ve boştu.

Üçüncü kata çıktı ve şüphe çekmeyen adımlarla yürüyüp koridorun köşesinden dönmeden önce başını uzattı. Onun kaldığı odaya baktı ve beklediği gibi, nöbet tutan bir polis memuru göremeyerek duraksadı. Odasının önünde, şikâyetleri üzerine bir polis memurunu dikerler diye

düşünmüştü ama anlaşılan sadece ifadesini alacaklardı. Hazer yüzünü ekşitti, polis memurunun olmaması işine gelse de onun serbest olması ve her an her insana yakın olması kendisini fena halde rahatsız etmişti.

Yumruğunu gevşetip sıktı ve aynı telaşsız, sakin adımlarla köşeyi döndü. Neyse ki etrafta görevli yok gibiydi. Hazer herhangi birinin geçmesinden endişe duyarak hızlı davrandı ve birkaç büyük adımla mesafesini kapatıp kapının önünde durdu. Etrafı kolaçan etti ve kendisini hiçbir zaman onun yüzüne bakmaya hazır hissetmeyeceğini bilerek kapıyı açtı.

Onunla aynı odaya girdiğinde Safır'ın ismi gibi safır olan ürkek bakışları aklına düşüverdi. Grimsi, büyümlü gözlerle ürkek bakışları yakıştırmıyordu, ona neşeli bakışlar yakışıyordu. Safır sabahın beşi gibi huzurlu, sakin, muazzam ve güzeldi. Fakat bir sabah kadar sakin görünen bakışlarının ardında nasıl fırtınalar koptuğuna şahit olmuştu.

Başını çevirip tiksintiyle ona baktı. Hastane yatağında uzanıyordu, bir cihaza bağlıydı ve ağzında oksijen maskesi vardı. Sırtını kapıdan ayırıp küçük odadaki yatağa yaklaştı ve başını sola eğip mide bulantısıyla bu yüze baktı. Ellili yaşlarının ortalarında görünüyordu ve Hazer onu ormanda ilk gördüğünde tanımıştı bu canavarı.

Mila daha altı yaşlarındayken bu adam kırklı yaşındaydı. Kırk.

Nasıl kıyabilmişti, nasıl vicdanı sızlamamıştı, hayret ediyordu. Daha küçücük bir kıza bakarken bir insanın aklından nasıl böyle şeyler geçer, anlamıyordu. Mila'nın dedikleri düştü aklına, bir el kapandıkça kapandı sanki boynuna.

“Senin verdiğin acıyı nasıl sileceğim onun gözlerinden?” Yavaşça eğildi ve ellerini demir yatağın kenarlarına yaslayarak midesine yapışan o büyük bulantıyla yüzüne bakmaya devam etti. “Biraz... Lan biraz Allah'tan korkun olsaydı da dokunmasaydın ona... Biraz be...”

Göğsü hızla inip kalkarken bir elini yatağın kenarından çekip tiksintiyle onun boynuna uzattı. Kemikli parmaklarını kabloların geçtiği boynuna doladı ve nabzını hissetmek, onu öldürme isteğini tetikledi. Bir an atıyorsa bir an sonra atmayabilirdi. Parmaklarını serinkanlı halde, sıkıca boynunun etrafına sardı.

Onun yaşamasına izin verdiği için kendisinden tiksiniyordu. Mila, ah Mila... Sırf Gazel için yarasına kumaş bastırmıştı. “Sanma ki bu iş Gazel'in yaptığıyla kalacak...”

Boynuna baktı, atan nabzına... Parmaklarını biraz daha sıkı, dişlerini birbirine bastırıp soludu. Şimdi boğsa, nefessizlikten ölse mesela... Kolay bir ölüm olurdu. Mila kaç kez öldüyse Hüseyin de o kadar ölecekti. Her gün, her gece. Tüm gücünü kullanmadı ama buna rağmen yataktaki adam nefessizlikten rahatsız olup kıpırdanmaya başladı. “Geber sikik herif, geber!”

Adam öksürmeye başladı ve bir eli ağzındaki oksijen maskesine giderken gözkapakları yavaşça açıldı. Hazer o gözleri gördüğünde insanların, küçük ya da büyük cehennemleri bu dünyada da yaşayabileceğinden emin oldu. Adamın gözleri korkuyla büyüdü. “Sen,” deyiverdi.

“Solüğünü bile duymayacağım,” dedi Hazer, boğazını öldürürcesine sıkmaya devam ederek. Adam ani bir refleksle elini boynuna atıp Hazer’in baskısından kurtulmaya çalıştı ama Hazer çok daha güçlüydü. “Bir dakika içinde öldürürüm yoksa seni.”

Adamın gözlerini büyüten korkuya soğukça gülüp elinin içini boğazının köprüsüne daha sert bastırdı. Adamdan boğulurcasına bir ses çıktı. “Gazel’den şikâyetçi olmayacaksın,” dedi öfkeden deliye dönmüş bir sesle. “Ve bir kızın olduğunu unutacaksın. Sen yalnızca onun utanç duyduğu bir ibnesin, fazlası değil.”

“Sen... Mila’nın sev...”

“Sakin!” Kükredi ve onun ağzından Mila’nın adını duyduğunda gözlerine bir perde indi, deliye dönüp haykırdı. “Sakin... bir daha adı sesine, nefesine karışmasın! Doğru, ben Mila’nın sevgilisiyim ve gözlerine bakıp kandırdığın o küçük kız var ya... Hani babana gidelim deyip elinden tut... tuttuğun. Onun her şeyiyim... Biz onunla konuştuk, seni anlattı bana... Ama ağlamadı biliyor musun? Dimdik durdu karşımda... Nasıl güçlü o şimdi, asla pabuç bırakmaz sana!”

“Bı... bırak,” dedi adam nefesi yettiğince. Elini boynundan çekmeye çalışıyor, kıvranıyordu. “Sana ne anlattığını bilmiyorum ama...”

“Kes sesini! Ben konuşacağım, sen dinleyeceksin! Bir nefeste değil, her nefeste ah edeceksin!”

“De... Delirmişsin sen...”

“Doğru, delirdim!” Elinin içini, boğazının üzerine daha sert kapatarak tırnaklarını pis etine geçirdi. “Bu vakitten sonra bu deli sana gün yüzü göstermeyecek, bilesin. O geceleri yastığına sarılıp ağladı ya hani... Sen de paçalarımına sarılıp inim inim inleyeceksin.”

“Ne... Nefes ala... mıyorum.”

“Bunun için uğraşıyorum!” Adamın öksürükleri çoğaldı ve gözleri arkaya kayıp neredeyse kapanacak oldu. Hazer bir diğer eliyle adamın saçlarını diplerinden, sertçe çekerek gözlerinin kendine dönmesini sağladı. Gözlerinin içine, hayatında daha önce kimseye bakmadığı gibi baktı. “Benim kitabımda senin cezan, ölümden başka şey değil. Ama tek seferde değil, her gün yeniden öleceksin. Kaç kez öldürdün onu? Söyle!”

“Ben... Bir şey yapmadım,” diye faydasızca savundu kendini adam.

O zaman Mila'yı kim öldürdü? Babası, annesi, Hüseyin, Serap... Hepsi biraz biraz.

“Söyle!” diye hiddetle suratına bağırdı bir kez daha. Boğazını sıkıttığı kadar sert şekilde de saçlarını çekerek acı acı inlemesini dinledi. “Kaç kez öldürdün onu?”

“Deli...”

“Söyle!”

“Dört kere,” dedi adam.

“Dört kere...” diye yineledi Hazer, hissettiği bu büyük nefret ve kin yüzünden gözleri kararmıştı. “Yalan söyleme! Dört kereden fazla öldürdün! Kaç kez babasına diye o kulübeye gö...”

Sustu, devam edemedi. Dudakları çaresizce titredi.

Boğulan adamın gözlerinden yaşlar döküldü. “Bir şey yapmayacağım o... ona. Bı... Bırak beni...”

“Niye çiçek gönderdin o zaman şerefsiz?”

Adamın gözleri kapanırken dudaklarından boğulduğunu işaret eden sesler döküldü. “Pişman... Pişmanım.”

“Sallama!”

Hazer’in göğsünden boğazına alevler yayıldı ve adamın kapanan gözlerine bakarken son kez elinin içini gırtlığına bastırarak onu öğürttü. Ona bakarken dünya o kadar karanlık ve kasvetliydi ki Mila’nın karanlıktan korkmasını şimdi daha iyi anlıyordu. Ateş gibi nefesini ciğerlerine çekerek ellerini bayılmak üzere olan adamdan uzaklaştırdı ve geriye doğru birkaç sersem adım attı.

“Her gün yeniden, onun öldüğünden bile daha fazla öleceksin.” Yataktaki adam öksürük tufanına kapılıp irice açtığı korkulu gözleriyle ona bakarken Hazer’in adımları kapıya doğru geriledi. İkisi de soluk soluğa

kalmıştı. Biri acıdan, diğeri nefret ve öldürme arzusundan. Kapıyı açıp çıkmadan önce dudaklarını öfkeyle araladı. "Her ölümü tadacaksın, hepsini göreceksin. Acıdan ufalanıp yok oluncaya kadar. Etlerin lime lime olup çürüyene kadar... Ben diyeyim bin kere, sen de milyon kere... Öleceksin!"

Ve çıktı. En yakındaki tuvalete kendini attı. Suyu açıp ona dokunan ellerini defalarca kez, döver gibi yıkadı. Yıkadı, yıkadı... Yıkadıkça anladı tertemiz olmasına rağmen Mila'nın neden kirli hissettiğini.

Yatağın hangi tarafında olduğumu bilmiyordum ama yanağımın altındaki sıcak, sert yüzeyi hissetmişim. Uyku sersemi yumruğumla gözümlü ovuştururken diğer elimi yanıma uzattım ve vakit kaybetmeden onu buldum. Dudaklarım kendiliğinden kıvrılırken elimi çekerek gözlerimi açtım ve gördüğüm ilk şey duvar oldu.

Hazer yüzüstü yattıyordu, bense yanağımı sırtına yaslamıştım.

Pozisyonumuzu kavradığımda omzu için kaygılandım ama görünen o ki omzundan uzaktaydım. Güneş odayı epey doldurmuştu, üstelik perdeler kapalı olmasına rağmen. Duvardaki saate baktım ve iş vaktinin geldiğini gördüm. Genelde Hazer benden önce uyanırdı ama bugün her nedense uyuyordu. Kıyamadım, uyandırmak istemeyerek parmağımı beyaz tişörtünün üzerine koydum ve yavaşça sırtının kavisini okşadım. "Buenos días mi amor."

Canım benim, çok mu yorgundu da uyuyordu acaba? Son birkaç gündür olanlar fiziksel ve zihinsel olarak onu elbette yormuştu. "Sana yaslanınca sıcak, güvende, korunaklı hissediyorum. Tıpkı bir dağa yaslanmış gibi, omzunda kar olan bir dağ... Tabii dünden sonra omzunda başka bir şey de var... Ben de mi dövme yaptırsam?"

Bu fikre karşı çıkışını hatırlayıp gülümsedim, beni gerçekten bir bebek sanıyordu ama ekim ayında yirmi iki olacaktım. "İstemezsen yapurmam ama," dedim gülümseyerek. "Sen uyurken ağzıma geleni söylemek hoşuma gitti, yüzüme bakarken çekiniyorum bazen... Çekinmek çocukça bir huy mu bilmiyorum Hazer ama gerçekten bir yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum. Ama sana duyduğum o derin sevgi, bir çocuğun birkaç günde geçecek olan sevgisi değil."

Neden bunları söylediğimi bilmiyordum, sadece içimden geliyordu. Duygularımı anlasın isterdim çünkü benim kalbim tıkabasa bu

duygularla doluydu. “Hani bana, senden bir tane daha yapalım demiştin ya... Bazen gün içinde bunu düşünüyorum. Neden düşündüğümü bilmiyorum ama... galiba hoşuma gidiyor. Sonuçta ben dünyadaki tüm güzel hisleri sadece seninle yaşayabilirim ve tüm iyilikler en çok seni bulsun isterim.”

Beni duymasından endişelenip sustum ve dudaklarımı uzatıp sırtına uzun bir öpücük bıraktım. “Madem evde kaldın, senin için güzel bir kahvaltı hazırlayayım. Zeytinli krep yapayım mı? Hımm, yap mı diyorsun? Yapayım o zaman.”

Alçak sesle gülerken yanağımı sırtından kaldırdım ve esneyerek saçlarımı sırtıma doğru attım. Bağdaş kurarak oturdum ve elimi tişörtünün açık bıraktığı beline koydum. “Her gece bu sıcak vücudunla beri sarmaladığın için çok mutlu oluyorum.”

Yüzüne baktım ve hâlâ kıpırtısız olduğunu görüp uyuduğuna emin olduktan sonra yüzümü sırtına yaklaştırdım. Saçlarım belinin etrafını kaplarken tişörtünü az daha sıyırdım ve dudaklarımı uzatıp belinin kenarından öptüm. Teni sıcak, nemliydi ve sanki bir kere öpünce ikinin hatırı kalıyordu. Yanaklarım kızardı ve ikinci kez de aynı yerden öpüp hızla doğruldum.

“Bu aşk beni biraz bozdu, gizli gizli öpüyorum adamı...”

Kendime kızarak kıyafet dolabına yürüdüm ama bir yandan da gü-lümsüyordum. Sırtım yatağa dönük halde dolabın içinde kıyafet bakındım ve güzel bir etekle bluz seçtim. Parmak uçlarıma yükseldim ve kalçalarımı kıvrarak minik dans hareketlerim sırasında kıyafetleri askıdan çekip aldım. Duş aldıktan sonra alt kata inecektim.

Duşa girmeden önce son kez Hazer’e döndüm ve onu uyanmış, elinde telefonuyla beni çekerken yakalayıp kısa bir şaşkınlık yaşadım.

“Hazer...” diye mırıldanabildim sadece.

“Ya, nasıl oluyormuş öyle habersiz çekmek?” diyerek telefonu biraz daha yukarıya kaydırды ve sanırım gülmemek için dudaklarını sertçe ısırdı. “Hadi, bir şeyler yap. Gerçi az önceden beri kıvrıp durmanı çektim...”

Besbelli ki bu sabah iyi uyanmıştı. Ne ara uyandığını da anlamamıştım ama böyle muziplikleri hoşuma gidiyordu. Kıyafetleri göğsüme yaslayarak uyku mahmuru yüzüne bakarken heyecanla gülümsedim. Sırtını yatağın arkasına dayamış, kamerayı yüzüme odaklamıştı. Saçı başı dağınıktı, gözleri beklenti ve muziplikle parlıyordu. Gözlerimi telefonunun

kamerasına odaklayarak, “Seni seviyorum,” dedim tatlı bir şekilde gülerken. “Gerçekten bak, çok fazla hem de.”

Sonra odadan çıktım.

Arkamdan, “Mila, Mila, Mila,” dedi.

Neşeyle dolup koridordaki banyoya geçtim ve kısa sürede kendimi yıkayarak havluya sarındım. Dün yaşananlardan sonra şükürler olsun her şey yolundaydı. Hızla odama geçerek beyaz, düz çamaşırlarımı giydim ve üzerine kıyafetleri geçirdim. Banyo esnasında Hazer gelmiş, banyo kapısına tıklatıp, “Sırtını keseleyebilirim,” diyerek bana takılmıştı. Ben de kendimi yıkayabileceğimi söyleyerek onu kibarca reddetmiştim.

Kurdelemi takıp alt kata indiğimde Hazer’i hazırlanmış halde salonda, ayakta buldum. Elinde televizyon kumandası vardı ve bir haberi izliyordu. Sırtı bana dönüktü, ceketini giymemişti; üstelik bugün siyah bir gömlek giymişti. Arkasından yaklaşıp parmak uçlarıma yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

“İçimde kalmasın, öpeyim seni.”

Ani öpücüğümlle afallayıp bana döndüğünde tabanıma bastım ve heyecanlı bir gülümsemeyle ona baktım. Gözlerini kırıştıtarak elini yanağına götürdü. “Şey, istersen öbür yanağımdan da öpebilirsin... Hani, içinde kalmasın diye.”

Ellerimi arkamda bağlayarak başımı sakince önüme eğdim. “Yarın da öbür yanağından öperim.”

Yanakları belli belirsiz kızardı ve başını hızlıca sallarken gözlerini üzerimde dolaştırdı. Eteğimi hevesle düzelttim ve Hazer uzanıp elimden tuttu, beni kendi etrafımda döndürerek aheste aheste süzdü. Gözlerinin rengi, bakışları karardı.

“Eteğin de çok güzelmış...”

“Gracias mi vida”

Gülümseyip parmak uçlarımda mutfığa geçtim. Hazer beni izlerken ikimiz için de kısa zamanda zeytinli krepler yaptım. Az sonra Kerem elinde sıcak ekmeklerle geldi ve Hazer’e selam verdikten sonra onun arkasının dönük olmasından fırsat bilerek yanağımdan makas aldı. “Günaydın Safirciğim.

Gülümseyip aynı neşeyle onu karşıladım. Ardından Kerem kafesin önüne geçip Fıstık’la oynamaya başladı. Bu akşam Leyla’yı kaçıracağı için çok sevinçliydi. Hatta birlikte yapacağımızı düşünüyordu ama Hazer

bunu şiddetle reddetmiş, hayatta olmayacağını söyleyerek konuyu kapatmıştı. İçimden bir ses Kerem'in onu ikna edebileceğini söylüyordu.

Biz Keremle konuşurken Hazer aramıza katıldı ve tezgâha oturarak onun için yaptığım krepleri yemeye başladı. Ben de hayranlıkla onu izleyip sürülebilir çikolata kaşıkladım. Sohbetin bir noktasında Kerem bizimle alay ettiğinde Hazer kravatını alıp onun boynuna dolamaya çalıştı. Kerem boğuluyormuş gibi sesler çıkarırken ben de güldüm.

"Leyla'ma onu çok sevdiğimi söyle Safir," dedi Kerem, ardından bayıldı.

Duraksayarak elimdeki kaşığı ağzımdan çektim ve korkuyla gözlerimi büyüttüm. "Gerçekten boğdun onu, bayıldı!"

"Yok canım," dedi Hazer, kravatı çekerek afallamış bir suratla Kerem'in baygın yüzüne bakarken. "Şaka yapıyordum vallahi... Kerem..." Hazer hızla onun yanağına birkaç kez vurdu. "Ölme la!"

"Şaka yaptım," diye bağırıp aniden gözlerini açtı Kerem ve ikimizin de yüzünü görerek kahkahalara boğuldu.

"Lan!" diye kükredi Hazer ve küfrünü duymamış gibi yapıp onların bu haline gülerken Kerem ürkerek taburesinden kalktı. Rahatlayıp çikolata yemeye devam ettim ve Kerem bana kaş göz yaparak dışarıya çıkarken Hazer, "Tövbe tövbe..." diyerek önüne döndü. "Ay, bu da Behram'dan bulaştı."

Ay mı? Gülmemi tutmaya çalışıp bakışlarımı önüme çektim ve neşyle çikolatamı yemeye devam ettim. Hazer, Kerem'in arkasından bir süre homurdanıp ardından kravatını tekrar boynuna geçirdi. Kerem ve Hazer hayatımı öyle aydınlatıyordu ki artık karanlıkta bile oturabiliyordum.

Kahvaltımız bittiğinde Hazer'e bir fincan çay daha koydum ve o beni izlerken kalkıp masayı topladım. Hazer de birkaç şeyi dolaba koydu ve ben bulaşıkları sudan geçirirken tezgâha yaslanıp beni izledi. Bulaşıkların kabasını akıttım ve hepsini tezgâha yıgıdım. Üstüme sıçramaması için dikkatli davranıyordum. Bulaşıkların hepsini makineye dizdim ve eğilip doğruldukça Hazer'in gözlerinin vücudumda mekik okuduğunu hissettim. İşim bittiğinde ellerimi yıkadım ve mutfak havlusuyla kuruladığım sırada Hazer'in adım sesini duydum. Henüz arkama dönmeye fırsatım olmadan Hazer vücudunu vücuduma yaslayarak bir elini boynuma attı ve saçlarımı sol omzumda topladı. "Mutfağımıza... çok yakışıyorsun."

Karşılıklı utandığımızı hissettim ve Hazer birkaç dakikanın ardından ellerini yavaşça vücudumdan çekti. Saçlarımı düzeltti ve ardından, “Güzel kurdele,” dedi ve kurdelemi alıp evden ayrıldı.

Üst kata çıkıp kendime başka bir kurdele bulmak zorunda kalmıştım... İşimi halledip dans ederek yeniden alt kara indim ve Kerem’i salonda, maç tekrarı izlerken buldum. Dün Hazer’den korktuğu için izleyemediği Fenerbahçe maçını izliyordu. Yanına gidip onu gıcık ettim ve ardından biraz ders çalıştım.

Sahafa gitme vaktim geldiğinde Kerem’le evden çıktık ve hava güzel olduğu için yürüme kararı aldık. Koluna girdim ve Leyla’yı kaçırma planını dinledim. Evden çıkmadan önce Gazel’i de arayıp konuşmuş, iyi olduğunu öğrenmiştim. Bugün Behram’ın onu sahafa getirebileceğini söylemişti.

Kolunda kalabalık caddeyi yürürken, “Yaa, işte öyle Safirciğim,” dedi Kerem neşeli şekilde. “Leyla gece yarısı evin camına çıkacak, kendini benim kollarıma atacak. Hazerciğim de o sırada arabayla bizi bekliyor olacak, Leyla’yı aldığım gibi arabaya getireceğim.”

Düşünceli şekilde dudak büktüm. Bunu Leyla istemişti ama neden istediğini anlamamıştım. Yüzümü Kerem’e çevirdim. “Madem seninle kaçmak istiyor, evlilik haberleri neden? Bu kız yakın zamanda evlenmeyecek miydi?”

“Müjgan yılanının başının altından çıkmış,” dedi sinirli sinirli. “Bu yılan gidip Leyla’nın ailesine, Leyla bir şoförle birlikte diye ispiyonlamış. Biliyorsun, ailesi oldukça varlıklı. Sana öylesi mi yakışıyor diyerek Leyla için münasip olduğunu düşündükleri bir adamı bulmuşlar işte. Leyla’yı da ikna etmeye çalışmışlar, o da evlilik haberini benim gibi gazetede görmüş zaten. Dün akşam aradı, ağlayarak anlattı. Bana neden anlatmadığını sorduğumda başımın belaya girmesini istemediğini söyledi. Ama bakmış ailesi bu evlilik işinde çok ciddi... Gidip onu kaçırmamı istedi.”

Kerem şoförse ne olmuştu Tanrı aşkına? Çok iyi bir adamdı, Leyla’yı ilk gördüğünden beri seviyordu ve ona neşe dolu bir hayat verebilirdi. “Altından bir şeyler çıkacağını anlamıştım,” dedim. “İstiyorsa kaçırırım madem.”

Kerem gülen gözleriyle gözlerimin içine baktı. “Sen var ya sen... Valahi ben senden başkasına yenge demem bu saatten sonra Safir.”

Yanaklarım pembeleşti ve ona teşekkür ederek, “Hazer’i nasıl ikna edeceğimizi bilmiyorum,” dedim. Sahafın olduğu sokağa girdik. “Dün akşam hayatta olmaz dedi.”

“Aman bir öpücük verir ikna edersin.”

“Kereeeem.”

Gülerek, “Affedersin,” dedi. “Şimdi Hazer Bey de haklı, başında bunca iş varken kız kaçırmakla falan uğraşmak istemiyor.”

Ümitsizlikle ojeli tırnaklarıma baktım. “Si, son zamanlarda çok yoruldu canım benim.”

“Maalesef,” dedi Kerem, onun da ses tonuna bir hüznün bulaşmıştı. “İşte... son olanlar, babası, şirketin durumu, bir de Nazım Bey’in şantaj için kendisinden istediği üç milyon dolar..”

Yürümeyi kestim. *Üç milyon dolar.* Durumu kafamın içinde toparlamak için kendime izin verdim. Babası belgede sahtecilik yapmıştı ve bunun kanıtları Nazım’ın elindeydi. Hazer’e vermek içinse ondan üç milyon dolar istiyordu. Ya da benden dans etmemi... Göz göre göre, hiçbir suçu yokken gidip ona günlerce, belki de aylarca çalışıp ter döktüğü parayı mı verecekti?

“Safır?”

Gözlerimi kırıştıtırıp Kerem’e döndüm ve o sırada sahafa geldiğimizi anlayarak yüzümdeki ifadeyi silmeye çalıştım. Kerem iyi bir gözlemciydi, bu yüzden yüzümdeki karmaşıklıkla hemen anlayarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Parayı... Nazım’a verecek mi?”

Kolumdan çıkarak kafasını salladı. “Prestijinin rencide edilmesini istemiyor. Parayı verip belgeleri alacak, zaten artık babasındaki tüm yetkiyi de kendine alacaktır.”

Kerem’e döndüm ve bana eşlik ettiği için teşekkür ederek onunla vedalaştıktan sonra içeri girdim. Uzun bir aradan sonra patronumla ve çalışma arkadaşlarımla biraz muhabbet edip işimin başına geçtim. Düşünceli halde müşterilerin masalarda bıraktığı kitapları topladım.

Bu şantaj konusunda hiçbir şey yapmamak canımı yakıyordu. Hazer’in böylesi büyük bir bedel ödeyeceğini düşünmemiştim. Az para değildi, Tanrı bilir kaç aylık emeğiydi. Ve öylece Nazım’a verecekti... Tamam, Hazer’in arkasından iş çevirme fikri midemi bulandırıyordu ama sadece beş dakikalık bir dans onun bu parayı vermesine engel olabilecekken... öylece durmak beni rahatsız ediyordu.

Hazer'e bunu tekrar düşünmemizi teklif etsem ah... asla rıza göstermezdi.

Ama... beş dakikalık bir dansımın üç milyon dolara patlaması...

Elimdeki kitapları raflarına koydum ve toz almaya başlayarak gözyaşlarımı geri itmeye çalıştım. Stres duygusunu hiç sevmiyordum, doğrudan midemi ve kalbimi kasıp içime bir kazık gibi oturuyordu. Ne yapmalıydım ben şimdi? Belki... Nazım'la konuşup onu ikna edebilirdim. Madem benden hoşlanıyordu, benim düşüncelerime önem verebilirdi.

“Safır, arkadaşın geldi.”

Çalışma arkadaşımın sesini duyduğumda ona döndüm ve temkinle bana baktığını gördüm. Gazel gelmiş olmalıydı. Kafamı sallayıp, “Teşekkürler,” diye mırıldandım ve alt kata yöneldim.

Basamakları inerken etrafıma bakındım ama Gazel'i göremedim. Başımı sahaf kapısına çevirdim. Evet, henüz içeriye girmemişti. Behram'ın da onunla olduğunu gördüğümde selam vermek adına kapıya yürüdüm. Kapıyı açıp kaldırıma çıktığımda Behram'la Gazel'in karşılıklı olarak dikkildiğini gördüm. Gazel kaldırımdayken Behram aşağıdaydı ve uzanmış, Gazel'in gömleğinin yakalarını düzeltiyordu.

“Düğmeyi mi kapatıyorsun?” dedi Gazel ona, sesi mutlu gibiydi.

Behram kafasını şiddetle iki yana salladı. “Hayır, sadece düzeltiyorum.”

Gazel yüzünü azıcık eğip gömleğinin düğmesine baktı. “Parmakların düğmenin üzerinde.”

Behram kısık gözleriyle ona bakarak gömlek yakasıyla uğraşmaya devam etti. “Bu kapattığım anlamına gelmez.”

“Behram...” Gazel yumuşak şekilde gülümsedi ve saçlarını kulağının arkasına koyarken heyecanla ona bakmayı sürdürdü. “Baya gömleğimin düğmesini kapatıyorsun.”

Behram gerçeği kabullenmiş gibi omuzlarını düşürüp ellerini onun gömleğinden çekti ve bakışlarını kaçırdı. “İnkâr etmeye devam edeceğim.”

Gazel'den bir gülme sesi geldi. “İmamlar yalan söylemez.”

Behram ellerini beline koyup ona dik dik baktıktan sonra kafasını iki yana salladı ve belindeki elini çekip Gazel'in yüzünü tuttu. Beni fark

edip etmediklerini bilmiyordum ama onları izlemek hoşuma gidiyordu. Behram avcunun içiyle Gazel'in sol yanağını kapladı. "Dönüşte markete uğrayacağım, özellikle istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir anda aklıma gelmedi bir şey," diyerek telaşlı şekilde konuşup parmak uçlarında yükseldi Gazel. Gerçekten mutlu görünüyordu. "Akşama doğru psikiyatriste mi gideceğiz?"

Omuzlarım çöktü ve Behram da benimle aynı sıkıntıyı paylaşarak mutsuz göründü. "Evet, beraber gideceğiz. Ruhsal durumunu konuşmamız gerekiyor."

"Aslında iyiyim," dedi Gazel, hâlâ gülümsüyordu. Sanırım bugün psikiyatrist Gazel'e hastalığını anlatacaktı, Behram'ın yanında olması çok iyiydi. Gazel elini kaldırıp Behram'ın yüzüne doğru uzanan bileğinden tuttu. "İmamlar yolda öpüşebilir mi?"

Behram'ın suratına oturan şaşkınlıkla ben de kendime engel olamadan bir şaşkınlık mırıltısı çıkarınca ikisi de irkilip bana döndü. Özel anlarını dikizlemekten utanç duydum ve onlar da kızarıp bakışlarını kaçırdıken, "Hoş geldiniz," diye mırıldanabildim yalnızca.

"Ho... Hoş bulduk," dedi Behram alçak bir sesle ve hemen sonra elini Gazel'in yüzünden çekti. Çekingin şekilde onlara baktım ve Behram ondan uzaklaşmadan evvel uzanıp aniden Gazel'in yanağından öptü. Gazel nefesini tutup elini yanağına götürürken Behram başını eğip hızla arkasını döndü ve ellerini ceplerine koyup seri adımlarla uzaklaştı.

Arkasından mırıldandım. "Böyle imam bulsalar camiden çıkmayacak kızlar tanıyorum Gazel."

Gazel bana dönerek kızgın bir bakış attı. "Utandırdın çocuğu."

"Ben mi?" dedim gülümseyerek. "Yolun ortasında ne dedin çocuğa..."

Suratını astı ve yanıma yürüdüğünde kollarını açıp bana sarıldı. Ben de onu kucakladım ve içeri girdiğimizde onu üst kata davet ettim. Güzel, mavi çizgili bir gömlekle beyaz pantolon giymiş ve saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. O geçip masaya otururken ben de rafa yürüyüp kaldığım yerden işime devam ettim. Hüseyin meselesini açmayacaktım, ikimizin de daha fazla hırpalanmasını istemiyordum. "Nasılsın?" diye sordum sesimi enerjik tutmaya çalışarak.

"İyiyim," dedi, elindeki pet şişenin kapağını açıp kana kana su içti. "Çok sıcak Safir!"

Tebessüm ettim. "Evet."

“Hazer gelip almış seni, gecenin bir yarısı uyanınca yanımda seni değil de Behram’ı buldum.”

Başımı ona çevirerek kafamı dağıtmak için espri yaptım. “Senin de daha hoşuna gitmiştir tabii.”

Kitapların kapaklarına bakarken dudaklarına bir gülümseme oturdu. “Yani... Ay dayanamayacağım Safır, bir şey söylemem lazım.”

Bu heyecanını gülümsemeyle karşılayarak rafa yaslandım. “Aklıma bir şey geldi ama...”

Ellerini yüzüne örtüp ufak bir çığlık attıktan sonra indirdi ve sanki o acıları yaşayan kız değilmiş gibi içten bir mutlulukla bana baktı. “Evet evet... Behram’la öpüştük.”

Buna epey şaşırdım ve ellerimi ağzıma kapatıp kıkır kıkır güldüm. Böyle yakınlaştıklarına göre araları tahmin ettiğimden de iyi olmalıydı. Buna gülümsedim ve koşup yanına gittim. Gazel hayaller dünyasında gezerek iç çekerken karşısındaki sandalyeyi çektim ve ellerini tutup sevinçle konuştum. “İyi ki sizi yalnız bırakıp gitmişim o zaman.”

“Kendime yeni gecelikler mi alsam?” dedi Gazel, gözlerini kocaman açıp bana bakarken.

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım ve onun sızlanışları esnasında birkaç dakika boyunca güldüm. Hâlâ inanılmaz gelse de Gazel evli bir kadındı ve eşi için gecelik giymesi... Kendime engel olamayıp gülmeye devam ettim ve en sonunda Gazel beni, sekiz yaşına kadar altıma işediğimi Hazer’e söylemekle tehdit edince sustum.

Doğru, sekiz yaşına kadar altıma kaçıırıyordum. Gazel’i üzmemek için bir şey demedim ama sanırım o yaşlarda çok korktuğumdan oluyordu.

Birkaç dakika sonra normale döndük ve ben kalkıp işime devam ederken Gazel bana bazı şeyler anlattı. Yanımda ve iyi olmasına sevinerek onu dinledim. Sanırım hastalığıyla alakalı olarak sık duygu değişimleri yaşıyordu, bu yüzden dün çok üzgünken bugün neşeliydi.

Ona cevaplar verirken arka planda hep aynı şeyleri düşünüp durdum. Hazer’i, vereceği üç milyon doları, Nazım’ı... Yapabileceklerimi ya da yapamayacaklarımı. Sözümlü çığneyemezdim, belki onun için dans edemezdim ama en azından onunla konuşur, bana olan duyguları sayesinde ikna edebilirdim. Biliyorum, ne taraftan bakılırsa bakılsın yapacağım şey hiç hoş olmayacaktı ama Hazer’i böyle bir bedel ödemeye mahkûm

bırakmak gücüme gidiyordu. Bu yüzden telefonumu çıkarıp Nazım'a bir mesaj attım.

Gönderilen: 05*

Yarın saat on ikide dans merkezinde buluşabiliriz.

Gün boyunca kafamı oyalamaya çalışsam da kendimi suçlu, hüzünlü hissetmekten alıkoyamamıştım. Gazel benden iki saat kadar önce çıkmıştı, Behram gelip onu almış ve beraber psikiyatriste gitmişlerdi. Aç hissetmeme rağmen iştahım kesildiği için gün içinde hiçbir şey yiyememiştim ve şimdi de sahaftan çıkmış, zayıf adımlarla yürüyordum.

Hazer on dakika kadar önce, "Sahafa geliyorum balerinim," diye bir mesaj atmıştı. Beni almaya gelmek istemesini anlayışla karşılıyordum, Hüseyin hastanede olsa da benim güvenliğim için endişeleniyordu. Bu mesaj üzerine gülümsemiş, hazırlanıp çıkmıştım ve muhtemelen birazdan yol üstünde karşılaşacaktık. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş, yolu gözetleyerek usulca yürüyordum. Rüzgâr saçlarımı uçuştururken kısıp gözlerimi sokağın köşesine çevirdim ve tam o anda Hazer'in arabasını köşeden girerken gördüm.

Gözlerim doluverdi.

Hızla gözlerimi sildim ve ben yürümeyi bırakırken Hazer'in arabası önümde yavaşladı. Hızla şoför koltuğunun yanındaki koltuğa yaklaşıp kapıyı araladım. Kendimi koltuğa attım ve yüzüne bile bakmaya fırsatım olmadan âdeta onun üzerine atlayarak kollarımı hızla boynuna doladım.

"Hazer, canım benim... Hoş geldin, çok özledim bugün seni..."

Genelde ilk hamleyi yapan kendisi olurdu ve bu yüzden ani sarılmamla bocalamış, ancak cümlem bittiğinde kollarını etrafıma dolayabilmişti. "Hoş buldum," dedi benim gibi heyecanla. Parmaklarım gömleğinin yakasını sıkıca tuttu. "Bilseydim bu kadar özlendiğimi gün içinde görüntülü arardım."

Yanağımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapatarak kendine has kokusunu soludum. "Çocukça bir tavır benimkisi, kusura bakma," dedim ve elimi sırtında kaydırdım. "Geldin ya... İyiyim şimdi."

"Safir'im... Yakut'um..."

Kaskatı kesildim ve gözlerimi açarak, "Ne?" dedim.

“Safir,” diye tekrarladı ve gözlerimin önüne babamın hayali düşerken aynı ses tonuyla devam etti. “Hani yakut demek ya...”

Gözümden bir damla yaş kayıp gömleğine düştü. Duygularımda boğulup hıçkırmamak için altdudağımı sımsıkı kavradım ve babamın o mahzun, sevgi dolu yüzüne tutundum. Babacığım... Öyle çok özlemiştim ki... Zaten çok duygulu olduğum bir anda, Hazer’in de dudaklarından babamın sıkça söylediği bu kelimeleri duymak perişan etmişti beni.

“Mila... Yanlış bir şey mi söyledim?”

Kendini suçlu hissetmesine müsaade edersem kahrımdan ölürdüm. Bu yüzden metanetli olmaya çalışarak, “Babam bana hep böyle... derdi,” diyerek duygularımı kelimelere döktüm. “Âşık olduğum adamdan da böyle kelimeler duymak beni çok duygulandırdı... Ağlıyorum bir de...”

Alnını kırıştırmış, memnuniyetsiz şekilde ıslak gözlerime bakıyordu. Tebessüm ettiğimde ceketinin yakasındaki siyah ipek mendilini çıkardı ve uzanıp narin hareketlerle gözlerimi kuruladı. “Ağlama... Benim de gözlerim yanmaya başlıyor bak...”

Şefkatle gülümsedim ve Hazer mendilini çekip aynı özenle ceketinin cebine koyduğunda elimi uzatıp dizinin üzerine koydum. “Niyetim seni üzme değil. Kendimi sana çok yakın hissettiğim için hissettiğim her duyguyu sana açmak istiyorum. Beni anlıyor musun?”

Hazer sıcak şekilde gülümseyip elini çekti ve direksiyona dönüp arabayı çalıştırdı. Önüme döndüm ve Hazer aynı elini dizime koyup dikkatle arabayı kullanmaya başladı. Benim de elim her daim dizindeydi. Yanağımı deri döşemeye koyup ıssız yolları izledim. Yarın Nazım’la buluşacaktım ve bunu Hazer’le paylaşmadığım için birbirinden beter duygular içinde kıvranıyordum.

Bir süre yol aldık ve eve gitmediğimizi fark ettiğimde caddelere daha dikkatli baktım. Hazer bu merakıma gülümseyip göz kırptı ama bir şey söylemedi. Ben de hevesle yerimde doğrulup ona gülücükler attım. Bir süre daha yol aldıktan sonra Hazer elini dizimden çekti ve cebine atıp sabah aldığı kurdelemi kucağıma bıraktı.

“Gözlerine bağlar mısın?”

Kurdeleyi alıp gözlerime örttüm ve başımın arkasında bağlayarak bir düğüm attım. Biraz sonra araba durdu ve kapı açılma sesi duyuldu. Aynı ses bir daha duyulduktan sonra, “İniyoruz,” diye uyardı beni. Ardından belimi kavradı. “Evet bebeğim, seni tutuyorum.”

İnmeme yardımcı oldu ve birazdan ayaklarımın yere değdiğini hissettirdi. Hislerim tamamen diğer duyularıma odaklanmıştı. Ayaklarımın altındaki zeminin düz değil de taşlı bir zemin olduğunu fark edip onun yakasına tutundum. Belimden sıkıca kavrayıp yürümem için destek oldu.

“Birkaç adım atacağız.”

Ona güvenmesem ürkebilirdim. Durduğumuzda göğsü sırtıma yaslanmıştı. Ayaklarımın altındaki zemin oldukça çıkıntılıydı ve nereye geldiğimiz konusunda beni meraklandırıyordu. Hazer kollarını etrafıma dolayıp ellerini karnımda birleştirdi.

“Rüzgârı hissediyor musun?”

“Sesini de duyuyorum,” dedim yumuşakça. Saçlarım arkama doğru uçuşuyordu, aynı şekilde bluzumun da uçtuğunu tenime çarpan kumaştan anlıyordum. Gece karanlığıydı, kuşların bağırmasının yanında sanki... dalga sesleri de duyuyordum. Fakat yalnız olduğumuza emindim.

Çenesini sol omzuma dayayarak beni daha sıkı kavradı. “Ilık bir rüzgâr mı? Yoksa soğuk mu?”

“Serin,” dedim rüzgârı tarif ederek. Dudaklarımı yaladım. “Ben ilkbaharı çok severim, çiçeklerin açmaya başladığı o mevsimi... Ama rüzgârı böyle derinlemesine hissetmek de güzeldir.”

“Mila,” dedi etkilenmiş, yürekten bir sesle. Karnımdaki elini aşağı yukarı hareket ettirdi. “Bahçedeki en güzel çiçek de sensin.”

Boynuma dudaklarını dokundurup geri çekti ve ardından kurdeleme uzandı. Saniyeler içinde düğümü çözüp kurdelemi çıkardığında gözlerimi birkaç kez kırptırıp etrafıma baktım. Vay canına! Ötesi uçurum olan bir yamacın üzerindeydik ve birkaç metre ilerimizde yer bitiyor, uçsuz bucaksız bir boşluk başlıyordu. Dalgalar denizden yükselip kıyıdaki taşlara çarpıyordu. Issız, karanlık ve soğuktu.

“Neden burada olduğumuzu anlamadım.”

Ilık elini yanağıma yasladı ve dermanımıymışım gibi gözlerime baktı. “İstediğin kadar bağırman, çığlık atman, sesini özgürce çıkarabilmen için buradayız.”

Sus, diyen herkese inat daha yüksek sesle konuşmam için buradaydık. Nasıl bu kadar ince düşünceli olup tüm acı hatıraları güzel bir anıya dönüştürüyordu, hayret ediyordum...

“Hep birilerinin kötülüğü yüzünden ağladım, ilk kez bir iyilik sebebiyle ağlamak istiyorum Hazer.”

“Hayır bebeğim.” Başımı kaldırıp ıslak kirpiklerimi temizledi. “Senin hak ettiğin kadar bile değilim.” Yutkunup uçuşan saçlarımı izledi. “O gün bana, ‘Konuşamıyorum, ağzımda başkasının eli var,’ demiştin ya... O gün bugündür çıkmıyor aklımdan. Çok sustun hani sen... İstedim ki özgürce bağır, ne bileyim çığlık atıp hakaret et.”

Hep bunu yapmayı, ağzıma geleni bağırıp çağırmaı çok istemiştim. Yersiz yere kıkırdadım ve arkamı dönüp birkaç adım attım. Hazer orada kaldı ve bana özgür olmam için müsaade etti. Saçlarım daha hızlı uçuşurken önce derin ve siyah görünen denize, sonra da tepedeki ayışığına baktım.

Sus. Sus. Sus.

Bağır, konuş, çığlık at.

Omuzlarımı dikleştirdim ve tüm o tehditlere karşı kendimi çok güçlü hissederek, “Ben hiçbir şey yapmadım,” dedim içimden geldiği gibi. “Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadım, kimsenin masumiyetini, çocukluğunu, onurunu, gülüşünü çalmadım... Kimseyi kandırmadım, kimseye eziyet etmedim.”

Ben hiç kötü biri olmadım.

Rüzgâr gözlerimi acıttı ama yılmadım. Omuzlarımı daha da dik tutup ağlamadan konuştum. “Kimseyi kirletmedim ve... aslında hiçbir zaman da kirlenmedim. Bunlar Hüseyin’in, Serap’ın ayıbı, benim değil. Başımı hiçbir zaman önüme eğmeyeceğim, pes de etmeyeceğim... Benim değil, sizlerin yüzü kızaracak. Ben değil, siz gözlerinizi kaçıracaksınız. Korkmuyorum... Sizden korkmuyorum!”

Ve yıllardır atmak istediğim o çığlığı attım. Boğazımın gerisinden yükselen sesle genzimde bir sızı oluştu ama bu sızıya rağmen kendimi ummadığım kadar rahatlamış hissederek gülümsedim. Sanki tüm dünyaya her şeyi haykırmıştım.

“Sizden tiksiniyorum,” diye bağırabildiğim en yüksek sesle bağırdım ve sonra tekrar tekrar çığlık attım. Sesim uçurum yamacında kayboldu ve ellerim daha güçlü çığlıklar atmak için boğazıma yapıştı. Ağlarcasına, tüm acı ve sustuklarımı bu çığlıklara gizleyip hepsini dudaklarımdan bıraktım. “Sizden korkmuyorum!”

Çığlık attım en az on defa daha. Son kez, artık kısılan sesimle güçlüsüz bir çığlık daha atıp sustuğumda başımı arkaya yatırıp yıldızlara baktım. Tanrım, bunu neden daha önce yapmamıştım ki? Genzim gerçek

anlamda acıyordu ama o kadar iyi hissediyordum ki... Kahkahalarla gülüp mutlulukla yıldızlara baktım.

Sonra parlayan gözlerimi omzumun üzerinden arkaya çevirip ona baktım. Bana müdahale etmeden orada duruyor ve büyük bir ilgiyle bana bakıyordu. Saçları daha da dağınıktı, elleri iki yanında öylece duruyordu ve sanki bana doğru gelmek için tek hamlemi bekliyordu. Ayışığı ve yıldızların altında aşkla ona baktım.

“Bana verdiğin mutluluğu hiç unutmayacağım.”

Tamamen ona döndüm, yanına yürüyüp önünde durdum. Titreyen ellerimi kaldırıp yüzüne koydum ve onun derin bir iç çekişle dokunuşuma dayanamayıp gözlerini yummasını izledim. *Tanrım, bu adam lütfen hep benim kalsın. Üç kere de değil, üç bin kere de değil, üç milyon kere de Hazer'im olsun.* Aştan başım döndü ve onun dudaklarından adım dökülürken kanatlarımın üzerinde yükselip titreyen dudaklarımla dudaklarına sokuldum.

İlk kez öpüşmeyi başlatan ben olmuştum.

Hazer ilerleyen dakikalar boyunca eksilmeyen bir istekle beni öpüp vücudumu, tenimi okşadı ve dakikalar sonra durup uzun uzun yüzümü izledi. Sustum ve oradan ayrılana kadar gömleğinin düğmeleriyle oynayıp sakinleşmeye çalıştım. Her kalp atışında Hazer dedim, her kalp atışında Mila dedi. Ve bu karanlık uçurum yamacında defalarca kez Hazer'le Mila'nın adı yankılandı.

Birazdan benden gülümseyerek ayrıldı ve arabanın kapısını açtı. Beni yerleştirip kemerimi takarken ses edemedim, utandığım için gömleğiyle uğraşıp durdum. O da biraz utanmış göründü ve kendi tarafına geçip arabayı çalıştırdığında sessizce yol aldık.

Mutluyduk.

Tanıdık sokaklara girdiğimizi fark ettiğimde bakışlarımı ön camdan yavaşça çekip onun sağ profiline baktım. Dirseğini camın kenarına yaslamış, sakın şekilde araba sürüyordu. Bakışlarımın farkında olup bana döndüğünde, “Dün eve gittim,” dedim yumuşak bir sesle. “Gerçi haberin vardır.”

Bakışlarını kaçırdı. Her şeyi Hazer'e haber vermemesi konusunda Kerem'i bir kez daha uyarma ihtiyacı hissettim.

“Evi havalandırıp çiçeklerimi suladım,” dedim.

“O herifin çiçeği hâlâ ölmemiş mi?” diye mırıldandı huysuzca.

Nazım'ın aldığı çiçekten bahsediyordu. Bakışlarımı kaçırma ihtiyacıyla doldum. Nazım konusunda Hazer'in tavizi yoktu ve ben... İçimi çektim, böyle söylese bile onun isteyerek bir çiçeği öldürecek bir adam olmadığını biliyordum. "Ölmemiş, açmış," dedim sessizce.

Burnundan nefes alıp verdi. "Benim çiçeklerim daha çok açmıştır."

"Evet aşkım," dedim ani bir heyecanla. Dudaklarım kıvrıldı. "Beyaz beyaz açmışlar, o kadar güzeller ki..."

Göz kırptı. Heyecanımın yatışması için birkaç dakika sükûneti kurdum ve ardından, "O ev için kira ödüyorum," dedim anlamasını umarak. "Ama yaşamıyorum, haliyle ödediğim kira da boşa gitmiş gibi geliyor. Hüseyin de... hastanede kaldığına göre güvenliğim konusunda bir sıkıntı yok. Artık evime dönsen daha hoş olur diye düşündüm. Hem Leo'yu da alacağım yanıma, abla kardeş yaşarız."

Bir cevap bekledim ama Hazer ilerleyen dakikalar boyunca ön camdan dışarı bakmaya devam etti. Kendi evimde yaşamam zaten olması gerekendi ama bir süredir onunla yaşamaya alıştığım için bu ikimizi de zorluyordu. Hazer'le yaşamak kolaydı, güzel olardı ama... bir evim olsun diye o kadar didindikten sonra elimin tersiyle kendim için oluşturduğum fırsatları itmek istemiyordum.

"Kardeşini nasıl almayı düşünüyorsun?" dedi, ev konusunu hiç açmamışım gibi yalnızca buna odaklanarak.

"Ben... Biliyorsun ki ablası olduğum için avantajlıyım. Sosyal Hizmetler, kardeşime bakabileceğim bir maddi gelirim olup olmadığını araştıracaktır. Muhtemelen gelip yaşadığımız evi de görmek isteyecektir, bu yüzden o evi sıcak bir yuvaya dönüştürmem lazım." Saçlarımla oynamaya devam ederek anlattım. "Leo'nun daha fazla orada kalmasına müsaade edemem. Tamam, önceden mazeretlerim vardı ama şimdi kendime de ona da bakabilirim." Geç bile kalmıştım.

Ev konusuyla ilgili herhangi bir şey demesini istiyordum fakat hiç bahsini açmamışım gibi davranıyordu. Gözlerini acele etmeden bana döndürerek mırıldandı. "İlla kendi evinde yaşamak istiyorsan kusura bakma ama ben de gelir orada yaşarım. Kerem de bahçede yaşar, bir kulübe yaparım ona..."

"Hazer," diyerek gülümsedim. "Elbette başımın üzerinde yerin var ama... o zaman da sen evine boşuna kira ödemiş olacaksın hayatım."

"Büyük paralar kazanıyorum Mila, sorun değil."

Tabii kazanıyordu ama bu çarçur edeceği anlamına gelmezdi. Sonuçta ileride upuzun bir hayatı vardı, belki çocukları olurdu ve onlar için...

Düşüncelerimle kızaran yanağımı kaşıyarak ondan gizledim ve kendi kendime gülümsedim. Hazer beni en çok gülümseten insandı ve tahtının sallanacağını sanmıyordum. İçimde o kadar derine ulaşmıştı ki aşkın derinliğinden korkmuştum. Saçımı parmağımın etrafına öylece dolarken araba köşeyi dönüp evimizin olduğu sokağa girdi. Doğrulurken bahçe kapısının açık olduğunu, Gazel ve Behram'ın Kerem'le karşılıklı olarak konuştuğunu gördüm.

"Bize geleceklerinden haberim yoktu," dedim Hazer arabayı durdururken. Tekerlek sesiyle başlar bize döndü. Gazel, Behram'ın kolunun altındaydı ve oldukça yorgun, fersiz görünüyordu. Sanırım psikiyatrist sonrası bize uğramışlardı. Hazer'le aynı anda kapıları açıp indiğimizde Kerem'in yüzündeki neşeli gülüşü gördüm.

Tabii, bu gece kız kaçıryorduk...

Yan yana onların yanına yürüdüğümüzde Hazer elini çoğu zaman yaptığı gibi belime dolayarak bahçe kapısının önünde durdu.

"İmamım, hoş geldin."

Behram göz devirdi. "Hoş buldum Ankara Keçisi."

Kerem'le Behram gülüşürken, "Ne keçiliğimi gördünüz acaba?" diye şöylendi Hazer. Çenesini başıma yasladı.

Behram, Kerem'e göz kırpıp Hazer'i gıcık etmeye devam etti. "Telefonumda bile öyle kayıtlısın."

Hazer şaşkınlıkla ağzını açtı ve sırttan yüzlerine sitemle baktı. "Ben imamım diye kaydedip yanına kalp koymuştum, o kalbi hemen sileceğim..."

Kerem kakhaha atmaya başladığında Behram derin bir iç çekip Hazer'in bu sitemine gülümsedi. Benim adımın yanına bile kalp koymamıştı ama Behram'a koymuştu... Kıskanmalı mıydım? Kıkırdayarak Gazel'e döndüm ve onun da yorgun bakışları benimle buluştu. Hazer de Behram'a sızlanmaya son vererek Gazel'e döndü. "Geçerken uğrayalım dedik," diye konuştu Behram ve gözlerini Gazel'e çevirdi. "Psikiyatristten geliyoruz."

Hazer olayı kavradı ve daha anlayışlı şekilde Gazel'e baktı. Arkadaşım sessizlik içinde, hiç konuşmadan bize bakıyordu ve sanırım hâlâ öğrendiği gerçeğin sarsıcı şokunu yaşıyordu. İçimdeki üzüntü kat kat artarken uzanıp yanında duran elini tuttum. "İyi misin canımın köşesi?"

“Sen de biliyor muydun?” diye sordu perişan bir sesle. Ağlamak üzereydi sanki ve yüzüne uçuşan saçlarını çekecek mecali bile yoktu. “Neden benden sakladınız?”

“Sağlığın için,” dedim hızlıca. Elini daha sıkı tutup omuzlarımı çaresizce düşürdüm. “Bu benim sana söyleyebileceğim bir şey değildi, bilirkişi gözetiminde olman gerekiyordu.”

Kafası karışmış gibi birkaç kez kırıştırdı. “Nasıl öğrendin ki?”

Acı şekilde. Bunu onunla paylaşmanın onu nasıl etkileyeceğini bilemedim. Bu yüzden anlatmama kararı aldım. Psikiyatrist ona kişilik bozukluğu hastası olduğunu söylediği gibi diğer karakterini de anlatmış olmalıydı ama Gazel’i daha fazla sarsmak istemiyordum. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek kıvrınırken, “Endişe etme,” dedi Hazer, Gazel’e bakarak. “Kankan olarak hep seninleyim.”

Ben belli belirsiz gülümserken Kerem dönüp Hazer’e dargın bakışlar attı. “Kankasıymış, ben de senin için kurşun atıp kurşun yerim...”

“Sen başkasın be oğlum.”

Kerem, Gazel’e imalı bakışlar attı.

“Zevzeklik etmeyin,” diyerek belki kendi bile farkında olmadan Gazel’in saçlarını yavaşça okşadı Behram. Bu benim gözümünden kaçmamıştı, Gazel de hissetmiş olmalıydı ki gözlerini Behram’a çevirerek elini onun göğsüne koydu. Birbirlerine olan samimiyetlerini görüp mutlu olduğumda, “Tamam imamım,” dediğini duydum Kerem’in.

“Eee, içeriye geçmiyor musunuz?” dedi Hazer.

“Yok,” dedi Behram, davetini reddetmekten ötürü mahcup oldu ve başını eğdi. “Eve gidelim, işlerimiz var.”

Hazer bir eliyle belimi kavramaya devam ederken diğer eliyle Behram’ın omzunu sıktı. “Kal işte kardeşim, ne işin olacak akşam akşam...”

“Evet, lütfen kalın,” dedim Gazel’e dönüp.

“Kalamazlar işte, anlamıyor musunuz?” diyerek Hazer’e kaş göz yaptı Kerem, sırtıyordu. “İşleri varmış...”

Hazer, Kerem’in yüzüne bir an baktıktan sonra bir şeyleri kavrayıp sırtıttı.

“Mübarek cuma günü,” diyerek onlara uyarı dolu, kızgın bakışlar attı Behram. Gazel’le göz göze gelip utandığımızda Behram, Hazer’in omzundaki elini itti. “Gidiyoruz biz. Zaten Kerem de bizi kovdu, üçünüzün bir işi mi ne varmış...”

Kız kaçırma.

Hazer bir çocuk gibi yanaklarını şişirip Kerem'e döndü ve onun sevimli bakışlarına göz devirdi. "Kerem Bey'e kız kaçıracağız," diye sızlandı.

Behram ani şekilde kalbini tuttu. "Söyle bana, hangi kız için üzülüyorum?"

Kerem'in yüzü asılırken Hazer'le Behram beşlik çıktı.

"Üzülme, bence o kız çok şanslı," diye Kerem'i savundu Gazel, havası biraz değişmiş gibiydi.

Behram Gazel'e dönüp tip tip baktığında kıkırdadım.

"Bu arada siz ciddi misiniz?" diyerek tekrar Hazer'le Kerem'e döndü Behram, yüzü şimdi daha ciddi ve sorgulayıcıydı. "Tasvip etmem ben bunu."

"Kaçıracağım işte, kaçıracağım," diyerek Behram'a yükseldi Kerem, inatçı bir tavırla. Behram ona dönüp tövbe çekerken, "Çocuğu da önce ben yapacağım," diyerek bir iddia attı ortaya Kerem.

Behram'la Gazel kızarıırken Kerem'in pervasızlığına alışkın olduğum için gülümsedim. Behram ona akıl fikir dilemek için ellerini açarken Gazel de ellerine bakıp Behram gibi açmaya çalıştı ve ben şaşkın bakışlarla onlara baktım. Hazer'inse ağzından, "Niye sona ben kaldım ya?" kelimeleri döküldü.

Hepimiz kafamızı kaldırıp ona baktık ve Behram'la Kerem gülmemek için kendilerini sıkarken bense kızarmamak için çaba sarf ettim. Gazel bana göz kırptı ve Hazer bu sırtımlar karşısında daha da huysuzlanıp sert adımlarla eve doğru yürüdü.

Bazen yaşımdan da büyük bir adam, bazen utangaç bir genç... Ve ben hepsine âşığım.

Berem'la Gazel'i uğurladıktan sonra bahçeye geçtik ve Hazer'in sigarasını bitirmesini bekledik. Evet, kız kaçırmaya gidecektik. Kerem sabırsız şekilde yanımda dikilirken kollarımı göğsümde bağlayıp uzun dakikalar boyunca sevdiğim adamı izledim. Bizden biraz uzaktaydı, başını hafifçe kaldırmış gökyüzüne bakıyor ve gözlerini bile kırpmıyordu. Ayışığı öyle güzel uzanıyordu ki yüzüne, ona dokunmak için ellerim yanıp kavrulmaya başlamıştı.

Sana bakarken tut kalbimi göğüs kafesimde tutabilirsen...

Sigarasını bitirdiğinde arabaya geçtik. Bu sefer şoför koltuğunda Hazer vardı, ben de yanındaydım. Kerem arkaya oturmuştu çünkü hem

arabayı kullanıp hem de Leyla'yı kaçıramazdı. Ciddi ciddi Leyla'yı kaçırmaya gittiğimize inanamıyordum. Doğrusu, bu kız kaçırma sayılmazdı. Leyla reşit bir kadındı ve belli ki ailesi onun isteklerine kulak asmadığı için yardımımızı istemişti. Her şey güzellikle hallolsun isterdim ama bazen olmuyordu işte.

Yol çok uzun sürmedi. Araba gösterişli malikanelerin olduğu bir caddeye girdiğinde Hazer dikkat çekmemek için dörtlüleri kapattı ve arabayı sola çekti. Kerem yol esnasında birkaç kez Leyla'yla konuşmuştu ve Leyla odasının penceresinde onu bekliyordu. Kavga çıkmasını istemiyordum. Kerem onun pencereden inmesine yardım eder, akabinde onu arabaya getirdi ve daha sonra ise Leyla ailesiyle mantıklı bir konuşma yapardı.

Hazer sokağa göz attı ve ardından Kerem'e döndü. Kerem sokağın sonundaki eve bakıyor, sanırım kafasındaki planı ayarlamaya çalışıyordu.

"Kapının önünde korumaları falan var mı?" diye sordu Hazer.

"Yokmuş, sadece şoförleri varmış," dedi Kerem ciddi bir sesle. "Leyla da biraz önce bir şeyler aldırma bahanesiyle şoförü markete yollamış. Şu an bahçede kimse yok."

"İyi," dedi Hazer, artık şikâyetçi olmaktan çok Kerem'e yardımcı olmak için kollarını sıvamış görünüyordu. "Leyla'nın odası kaçınıcı katta, atladığında bir yerlerini kırmazın?"

"İkinci kattaymış ama çok yüksekte değil," diye rapor verdi Kerem, bir an duraksadı. "Ya taşıyamazsam Leyla'yı?"

"Ben de geleyim, beraber taşıyalım istersen," diye homurdandı Hazer.

"Ben başından tutarım, sen de ayaklarından," dedi Kerem, söylediğini ciddiye alarak.

Yanağını koltuğa yaslayıp kıkır kıkır güldüm. "Yok, ben iki ayağını birden kaldıramam, ağırdır," dedi Hazer, ciddi ciddi onun suratına bakarken. "Safir de gelsin, bir ayağından o tutar."

Kerem neşeli bir gülüşle bana döndü. "Gelsene kız."

"Yok, sen burada kal, biz kaçıralım istersen," diye bağırdı Hazer aniden, sinirleri bozulmuş şekilde. "Sana uyan aklımı si..."

Kerem onun öfkesinden oturduğu yerde sinerken bıyık altı sırtıma-yı ihmal etmedi. "N'oldu, devamını söyleyemiyor musun? Sevgilin kızarıyor diye mi korkuyorsun? Hanımcı Hazer..."

Hazer kravatının uçlarını sıkıp kendini boğmaya çalıştı.

“Tamam tamam, iniyorum,” dedi Kerem, Hazer’in şakası olmadığını anlayarak. Ardından ikimize de bir bakış atarak indi. Karanlıkta sessizce ilerlemeye başladığında bakışlarımızla onu takip ettik. Düz bir duvarın yanı boyunca ilerleyerek kafasını duvardan içeri uzattı ve bahçeyi gözetledikten sonra bize dönüp *yolunda* işareti yaptı.

“Kız kaçırmadım da demem...” diye mırıldandı Hazer.

Kerem’in bahçe duvarından tırmanıp atladığını gördüğümde başımı Hazer’e çevirdim. Kollarını direksiyona sarmış, çenesini de kollarının üzerine yaslamış eve bakıyordu. Üzerinde hâlâ siyah gömleği vardı ve yakaları epey kırıkmıştı.

“Peki n’olacak şimdi?” diye sordum merakla. “Leyla’nın, ailesiyle bu duruma düşmesine gerçekten üzüldüm ama... nereye kadar böyle devam edebilir ki?”

“Nikâh kıyarlar,” dedi Hazer düşünceli bir sesle. Vay canına, bir ay içinde başka bir arkadaşım evlenecekti demek. Kerem ve Leyla birkaç aydır tanışıyorlardı ama görünen o ki bu birkaç ay içinde bu kararı verecek kadar tanımışlardı birbirlerini.

“Düğün yaparlar mı?”

Hazer içini çekip genişçe esnedi. Canım benim, uykusu gelmişti; zaten sabah da zor uyanmıştı. “Tabii, Ankara Havası çaldıracağım hatta...”

Heyecanla yerimde kıpırdandım. Hazer’in Ankara’ya olan sevgisini çok samimi ve tatlı buluyordum. Ona dönerek, “Oynar mısın?” diye sordum.

“Hayır kızım, geçip kıvıramam ben,” diye homurdandı alınmış gibi. “Ancak sarhoş olurum, kafam güzel olur, kendimi kaybederim... O zaman geçip insanların ortasında döktürürüm.”

Kerem’le bu işi hallederiz sevgilim, merak etme.

Ben de Hazer’in kalabalık içinde oynayacağını zaten düşünmemiştim, o konularda biraz kasıntıydı. Yanağımı koltuğa dayayıp elimi isteyerek ama heyecanla dizinin üzerine yerleştirdim. Parmaklarım dizinin etrafını sararken Han’ın yoğun bakışları bana döndü. Çenesinin bir kısmı kollarına yaslıydı ve altdudağını ağzının içine almış, heyecanlanmış gözlerle bana bakıyordu. “Burada olmaz kızım,” dedi, daha önce yaptığı espriye vurgu yaparak.

Kan yeniden yanaklarıma hücum etti ama bir kez olsun ben de onu dumura uğratmayı istediğim için terli avcumla dizini sıktım. “Neden olmasın?”

Hazer'in gözleri açıldı, dudakları aralandı ama bir şey diyemeden kapandı. İkinci kez bir şey diyecek gibi oldu ki arabanın kapısı aralandı ve rüzgâra eşlik eden Kerem'in sesi kulaklarımızı doldurdu. "Biz geldik!"

Arka koltuğa dönerken elimi hızla çektim. Aralanan kapıdan önce Leyla girdi ve hemen ardından Kerem girip koltuğa yerleşti. Leyla'nın elinde iki çanta vardı ve kendisi de pijamaları içindeydi. İkisinin de gözleri bize döndü ve ilk konuşan Hazer oldu.

"Taşıyabildin mi kızı?"

Ben ona azarlayıcı bir bakış atarken Leyla da dönüp Kerem'e gülerek baktı. "Hayır, atladığımda tutamadı beni, beraber bahçede yuvarlandık."

"Aşk olsun Leyla'm," dedi Kerem, kırgın bakışlarını ona çevirerek.

Leyla omuzlarını silkip tekrar bize döndüğünde Kerem'in de bakışları hayranlığa dönüştü. Çok içten ve tatlı görünüyorlardı. Leyla'nın kahve-rengi, badem şeklindeki gözleri önce Hazer'e sonra bana döndü ve ikimize de mahcup bakışlar attı. "Kusura bakmayın, sizi de böyle seviyesiz bir durumun içine çekmiş bulunduk. İnanın... ailemin sizi rahatsız etmemesi için uğraşacağım."

"Dert değil," dedi Hazer ve Leyla'nın mahcubiyetinden rahatsız olup önüne döndü. Leyla bir teşekkür mırıldandığında uzanıp gergin şekilde duran elini tuttum. Parmakları buz gibiydi, yaptığı şeyin büyüklüğü onu elbette korkutmuş olmalıydı. Bir gülümsemenin güzel şeyler yapabildiğini bildiğim için ona gülümsedim. "Aramıza hoş geldin Leyla."

"Hoş... buldum," deyip tereddütlü şekilde gülümsedi ve sanırım içinde olduğu durumun karmaşasından utanarak bakışlarını yeniden kaçırdı. Anlayışlı yaklaşıp üstüne düşmedim ve Kerem'e bakma ihtiyacı duydum. Hayranlıkla Leyla'ya bakıyor, gözlerini bile kırpmıyordu. Bu anı bölmek istemeyerek önüme döndüm ve kafamı arkaya yasladım.

"Nikâhınız benden," dedi Hazer ve arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Tekerleklerin hareket etmesiyle toz kalktı ve Kerem'le Leyla nikâh mevzusu açıldığı için iyice suspus kesildi. Araba sokağın köşesinden dönüp yokuş aşağı ilerledi ve gözlerim ayışığında takılı kaldı. Bol yıldızlı bir geceydi, uzunca bir grilik önümüzde uzanıyordu. Her şey güzel görünüyordu ama... elimi kalbime yasladığımda huzursuz atışlarını hissediyordum.

Kaçtığıм hayaletleri peşimde sürüklemiştim.

Küçükken bazı zamanlar yatağımın altına bakmadan uyuyamazdım, orada bir canavar ya da hayalet olmadığından emin olursam gözlerimi kapatabilirdim. Dün akşamı bu geceye bağlayan sabah da yatağımın altında bir hayalet varmış gibi huzursuzca dönüp durmuştum. Hazer birkaç kez uyanmış, bir şeyim olup olmadığını sormuş, sonra da saçlarımı okşayıp daha rahat uyumam için bir şeyler fısıldamıştı.

Hazer gittikten bir süre sonra salondaki koltuğa öylece uzanmış, yaz günü yağın yağmuru hayretle izlemiştim. Kerem ve Leyla gece müştemi-latta kalmışlardı. Sabah hep beraber kahvaltı ettikten sonra Kerem onu bahçeye çıkarmış, bir şeyler konuşmuşlardı. Leyla ailesinin onu aradığını ama telefonlara çıkmadığını söylemişti, bu sebepten Kerem onu yalnız bırakma konusunda endişe etmişti. Ben de onları ayırmak istemediğim için yanıma Hazer'in siyah yağmurluğunu alıp evden ayrılmıştım.

Şimdi de sahafa geçmeden önce Nazım'la buluşmak üzere dans merke-zine doğru yürüyordum. Konudan Hazer'e bahsedemediğim için Kerem'e söylemek istemiştim ama onun Hazer'den hiçbir şey saklamadığını hatırladı-ğında vazgeçmiştim. Bir yalan söylememiştim, bir ahlaksızlık da yapmıyor-dum ama doğru olmadığını bildiğim bir şey yaptığımdan ötürü gergindim.

Yalnızca konuşacak, Hazer'e şantaj yapmaması için onu ikna etmeye çalışacaktım. Dans etmeyecektim, bu konuda Hazer'e söz vermiştim ama en azından konuşarak bir şeyleri yoluna sokmaya çalışacaktım. Düşünce-lerim kafamda o kadar ağırlık yapmaya başlamıştı ki neredeyse kafa derimi tırnaklayacaktım. Elimdeki şemsiyeyi daha sıkı tuttum ve şemsiyeye düşen yağmur damlalarının sesini dinlerken öylece yürümeye devam ettim.

Çok mu duygusal davranıyordum? Sonuçta hiçbir kabahati olmayan bir durumdan sevgilimi korumak için yapabileceklerimi deniyordum.

Yağmur damlaları pantolonumun paçalarına sıçrarken bu kadar sız-lanmayı ve korkaklığı kendime yediremeyip sırtımı dikleştirdim. Başımı kaldırıp binaya baktım. Buraya epeydir gelmiyordum, bu sokakların ve binanın benim için özel bir anlamı vardı. Kalbim Hazer için ilk kez at-maya burada başlamıştı.

Basamakları çıkarken yağmurluğumun yakasını tutup burnuma yak-laştırdım ve sinmiş olan erkeksi kokuyu içime çekerek kendimi rahat-lattım. Hemen sonra telefonumu çıkarıp Hazer'in fotoğrafına baktım.

Ekrana onun fotoğrafını koymak riskliydi çünkü açıp baktığımda en az beş dakika boyunca ekrana bakakalıyordum. Onunla ekrana hapsoluyordum sanki. Yüzüne bakmaya devam ediyordum ki bir anda ekranda ismi belirdi. Beni arıyordu. Ellerim telefonla beraber titredi ve yüzüm kıristı. Beni arıyordu, sabahki neşesizliğim yüzünden endişelenmiş olmalıydı. Telefonu sessize aldım ve cebime koyarak sersem birkaç adım attım. Sonra arkamı döndüm, bir anda merdivenleri inip koşmaya başladım. Kaldırıma inip durdum, dönüp tekrar arkamda kalan basamaklara baktım ve ikinci bir düşünme fırsatım olmadan merdivenleri çıkıp binaya girdim.

Gelen asansöre girip yukarı çıkana kadar hareketsiz kaldım. Telefon ikinci aramadan sonra susmuştu. Asansörden indiğimde kafamı kaldırıp koridorun sonuna baktım ve şemsiyemden yağmur damlaları akarken salona yürüdüm. Burası, hep dans edip çalıştığım salondur. Yaklaşırken gerginlikten kalp atışlarım hızlandı ve aynı anda salonun kapısı açıldı, Meliha Hanım dışarıya çıktı.

Kafasını kaldırdığında beni gördü ve onun da adımları benim gibi duraksadı. Nadiren hissettiğim bir öfke hissettim. Numaramı bana sormadan Nazım'a vermesi hiç etik değildi.

"Safir... Merhaba, nasılsın? Müzikalden sonra hiç görüşemedik... Nazım'la mı görüşmeye geldin?"

Nezaketimi çok sık kaybetmezdim ama biri beni üzdüğünde aptal yerine konmayı da sevmezdim. Tek kaşımı kaldırdım. "Gerekseydi bilirdiniz," dedim tavırlı şekilde ve daha fazla bakmadan başımı önüme eğdim. Kendisi bocalarken kapıyı açıp salona girdim.

Seyirci koltuğunda oturuyordu. Kendisine karşı duyduğum saygıyı da yok ettiği için ona bir selam bile vermeden olduğum yerde kaldım. Nazım ayağa kalkıp ceketinin yakalarını düzeltti. Bana dönerek ellerini gergin şekilde ceplerine koyduğunda tanıdığım o yüze bakarak omuzlarımı dik tuttum. Yanına gelmeyeceğimi anlamış olmalı ki kendisi hareketlenip birkaç adım attı. "Hoş geldin."

"Hoş bulmadım," dedim durgun bir sesle ve yüzündeki o heyecanlı gülümsemenin kaybolduğunu gördüm. "Kırıcı olduysam kusura bakmanın ama siz de oldukça kırıcı birisiniz."

Bocalamış göründü, çenesini dikleştirdi. "Ne yapıp da seni kırmış olabilirim ki?"

Bir de soruyor muydu? Hazer'in canını yakan her şey benim kalbimi parçalardı!

“Erkek arkadaşımı tehdit ettiniz. Onun yapmadığını adınız kadar bal dığınız halde evrakların bedelini ona ödetmek istediniz. Kınacı olmakla beraber çok da onursuz bir davranış doğrusu.”

Dudakları tek çizgi halini aldı ve yüzünde hiçbir yumuşak duyu kalmadı. “Beni azarlamak için mi buluşma teklifimi kabul ettin?” diye sordu, kaşlarını çatmıştı. “Dans edeceğini sanıyordum.”

Şemsiyenin kulpunu daha sıkı kavrarken diğer elimle alınındaki yağmur damlalarını sildim. Çok kaba olursam onu ikna edemezdim, daha ılımlı yaklaşmam gerekiyordu.

“Dans etmem sana ne kazandırır ki? Senin için dans ettiğimde eline ne geçecek? İsteddiğini yaptırdığın için tatmin mi olacaksın? Ya da dans etmem, sana birtakım romantik duygular beslememe mi sebep olacak sanıyorsun?”

“Seninle vakit geçirmek, bir şeyler paylaşmak istediğim için dans teklifini ettim!” diye bağırdı ansızın. Ellerini cebinden çıkarmış, hiddetle sallıyordu. “Anlamıyor musun Mila? Seni seviyorum!”

Yumruk yemişçesine sıçrayıp geriledim. “Bu mümkün değil,” dedim hayretler içinde. Buz kesmiştim. “Seninle hiçbir paylaşımımız yok, doğru dürüst konuşmadık bile... Birkaç kez karşılaştık yalnızca, beni sevemezsin.”

“Asıl sen Hazer’i sevemezsin!” diye haykırdı, üzerime doğru bir adım daha atarak. Gözlerini ve ağzını kocaman açmış, soluklarını birbiri ardına veriyordu. “Katil o, katil! Kıskançlıktan kardeşini öldüren bir ka...”

“Değil!” diye haykıarak elimdeki şemsiyeyi hızla yere fırlattım ve tüm kibarlığımı, iyi niyetimi bırakıp ona meydan okudum. “Onun hakkında doğru konuş! Aptal, o senin verdiğin çiçeği bile öldüremedi ki nasıl kendi kardeşini öldürecek? Kulaktan duyma, yakışsız dedikodular yüzünden onu hedef alamazsın! Duyuyor musun beni? Onun kalbi elma...”

O kadar çok bağırmışım ki sanki dünkü gibi çığlık atıyordum. Hazer’i böyle fütursuzca suçlaması, kalbinin iyiliğine hakaret etmesi katlanılmazdı. Kardeşi konusunda nasıl acı çektiğini gözlerimle görmüştüm. Hazer’i böyle tutkuyla savunmam karşısında Nazım’ın gözleri döndü. “Sen buraya niye geldin Mila? Bunları haykırmak için mi?”

“Konuyu bu noktaya getiren sensin,” dedim. Onunla yalnız olmaktan, kavga etmekten dolayı son derece gergindim. “Buraya medeni şekilde konuşmaya geldim ama görüyorum ki bu seninle pek mümkün değil!”

“Ha, benim için dans etmeyecektin yani öyle mi?”

Omuzlarımı düşürdüm ve yüzümü sahneye çevirdim. Bir erkekle değil tartışmak, konuşmak bile huyum değildi ama kendimi ifade etmek, bunu yaparken de güçlü olmak istiyordum.

“Etmeyeceğim, buraya da senden şantajla son vermeni rica etmek için geldim. Şu an sahneye çıkıp dans etmem aramızda bir duygu oluşmasını sağlamayacak. Aksine, sırf insan olduğun için duyduğum saygıyı da öfkeye dönüştürmüş olacaksın.”

O bana bakmaya devam ederken ben gözlerimi sahneden çekmemiştim. Burada çok anı biriktirmiştim, Hazer burada beni saatlerce izlemişti. Dans ederken ona gülümsemiştim, terlediğimde bana havlu ve su uzatmıştı.

“Ya ısrar etsem?” dedi. “Belgeleri, sadece dans ettiğinde vereceğim konusunda üstelesem?”

“Bendeki saygıyı öfkeye dönüştürmüş olursun.”

Salona ilk girdiğimde yüzünde olan kibarlık ve yumuşaklık tamamen kötü duygulara teslim olmuştu. Nefesimi tuttum ama onun beni ürkütüğünü göstermemek için bu hissi yüzüme yansıtmadım. Bana doğru bir adım attı ve elini ceketinin iç cebine sokarak iki evrak çıkardı. Hiç duraksamadan hızla üzerime yürüdü ve ben ürküp gerilerken elindeki evrakları bana uzattı. “Al, evraklar bunlar. Herhangi bir başka kopyası yok, belgede sahtecilik yaptıklarıyla ilgili tek kanıt bu kâğıtlar bunlar ve hepsini sana veriyorum. Alsana hadi!”

Bir anda böyle olumlu bir karar vermesine şaşırıp uzattığı kâğıtlara baktım. Elimi uzatıp kâğıtları aldım ve gerileyerek bakışlarımı kaçırdım.

Yanımdan geçip gitmeden, “Senin gibi bir kadının, hak etmeyen biri için bana meydan okuması beni üzdü,” dedi ve ardından kapıyı açıp bir adım attı. Sersemlemiş halde eğilip şemsiyemi alırken Nazım duraksayıp omzunun üzerinden bana döndü ve eliyle gözünün altını gösterip, “Elmas kalpli olduğunu düşündüğün erkek arkadaşın dün ofisime gelip bana yumruk attı. Mazeretiye kız arkadaşını rahatsız etmemmiş... Onu sevdiğin için kötülük yapabileceğini düşünmüyorsun ama ben de canavar değilim Mila,” dedi.

Duyduklarımın bir daha sarsılıp gözünün altındaki belli belirsiz morluğa baktım. Nazım bir şey söylememi beklemedi, önüne döndü ve hızlı adımlarla uzaklaşıp gözden kayboldu. Şemsiyemle doğrulup sırtımı duvara dayadım ve cansız bakışlarla seyirci koltuklarına baktım.

Dakikalar sonra oradan ayrılırken elimdeki kâğıtları yırtıp parça pinçik ettim. Bir süre yağmurun altında, şemsiyemi bile açmadan yürüdüm ve sahafa geçtiğimde akşama kadar ıslak kıyafetlerimle çalıştım. Bir kere bile gülmedim, Hazer'i aramadım, mesaj atmadım, kimseyle tek kelime etmedim. Sadece çalışıp kara kara düşündüm. Hazer'in bunu nasıl değerlendireceğini, bu olayı kafasının içinde nereye koyacağını düşünüp durdum.

Akşama doğru bir müşteri geldi, raflarda bir kitap arayıp durdu. Ona yardımcı olup kitabı aramaya koyduğumda söylenip durdu, rafların çok düzensiz olduğunu söyleyip beni patronuma şikâyet etti. Patronum da beni azarladı, oysaki raflar çok düzenliydi.

Mesai bittiğinde sahaftan ayrıldım ve Kerem'in veya Hazer'in beni almaya gelmemesine şaşırarak tek başıma yürüdüm. Henüz eve gidecek cesaretim olmadığını fark ettiğimdeyse bir parka geçip oturdum ve kızlarını sallayan adamla kadını izledim.

Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafıma doladım ve orada otururken artık neyden korktuğumu düşündüm. Aylar öncesine kadar bu karanlıktan, sesimi yüksek çıkarmaktan, kalabalığa karışmaktan, Hüseyin'den korkuyordum. Şimdi Hüseyin'den korkmuyordum, sesimi çıkarmaktan da. Tamam, karanlıktan hâlâ korkup kalabalıktan biraz ürküyordum ama artık en çok neyden korktuğumu biliyordum.

Ona duyduğum aşktan ve onun beni bir noktada aşksız bırakmasından korkuyordum.

Yağmur tekrar yağmaya başladığında parktan ayrıldım ve şemsiyemi açmadan eve yürümeye başladım. Epey geç olmuştu, yatsı ezanının okunduğunu duymuştum. Eve kadar ağır adımlarla yürüdüm ve evin olduğu sokağa girdiğimde adımlarım daha da durağanlaştı. Şemsiyeyi o kadar sıkımsıttım ki elimin için kıpkırmızı olmuştu. Eve doğru birkaç adım daha attım ve açık olan bahçe kapısını iterek içeri adım attım.

Kerem'le Leyla salıncağın oradaydı. İkisi de demir kapının sesini duyarak bana döndüğünde yüzlerinde tedirgin bir ifade olduğunu gördüm. Karşılıklı duruyorlardı ve ikisi de beni gördüğünde rahatlamış gibiydi. Onlara gülümsemeye çalıştığım da Kerem dönüp eve baktı ve ardından koşarak yanıma geldi.

"Saatlerdir neredesin sen?"

Onu çok nadiren böyle ciddi ve sorgulayıcı gördüğüm için bu tepkisine afallayıp ıslak saçlarımı yüzümden çektim. "Bir şey yapmadım ki ben."

Gözleri kısıldı ve beni baştan aşağı süzerek kaygıyla doldu. “Seni almaya geldim, biraz geciktim ama bekleyeceğini sanmıştım. Eve döndüm, hâlâ gelmemişsin.”

Bakışlarımı kaçırarak sakinliğimi korumaya çalıştım. “Sahaftan sonra biraz parkta oturdum.”

“Biraz mı? Üç saat oldu Mila. Hazer çıldırdı!”

İrkilerek bakışlarımı eve çevirdim. Perdeler kapalıydı, ışık yanmıyordu. “N’apıyor o?”

Kerem omuzlarını düşürdü ve bu kez üzgünce bana bakıp titreyen omzumu sıvazladı. “Sence n’apıyor?”

Dudağımı kanatırcasına ısırdım. “Bir şeyler mi içiyor?”

“Maalesef,” dedikten sonra bir kez daha perişan halime bakıp iç geçirdi. “Umarım sızıp kalmıştır da sabah konuşursunuz. Sızıp kaldıysa hiç uyandırma, gidip doğruca uyu. Bu haldeyken maazallah kavga falan edersiniz. Zaten hali bir tuhaftı, işten de erken gelip senin nerede olduğunu falan sordu...”

Bilmediğim bir şey mi olmuştu? Bana ihtiyacı varken yanında olmamış mıydım? Duygularım parçalanmasın diye uğraşmak beni çok yoruyordu. Kerem bu halimin farkına vararak başımı göğsüne bastırdı ve bana sarıldı.

“Sızmıştır o şimdi, sen hiç elleşmeden git uyu. Yarın sabah ikiniz de sağlam kafayla konuşursunuz. Titriyor musun sen?”

“Üşüdüm ya... ondan,” dedim ve onun sırtını sıvazlayıp geriledim. Kerem saçlarımı yüzümden çekip anlayışla başını salladı. “Hadi, daha fazla üşüme.”

“Teşekkür ederim,” dedim sevgi ve minnetle ona bakarak.

Kerem’le vedalaştım ve hâlâ salıncağın orada dikilip bana el sallayan Leyla’ya karşılık vererek eve yürüdüm. Hazer, dediği gibi yedek anahtarını bana vermişti, yanımda taşıyordum.

Kapıyı açtım ve hole bir adım attım. Hiç ışık yanmıyordu. Kapıyı örtetek şemsiyeyle çantamı kenara bıraktım ve ellerim iki yanımda titrerken birkaç adım attım. Bakışlarımı önce salona çevirdim ve orada değildi. Sanırım odasındaydı. Yutkunup üst kata çıkmak için merdivenlere döndüm ve basamaklarda gördüğüm karartıyla yerimden sıçradım.

Hazer merdivenin orta basamağında oturuyordu. Karanlıkta onu seçmek birkaç saniyemi aldı ve gözlerim bu karanlığa alıştığında yüzü

netleşti. Kilitlenmiş halde bana bakıyordu. Dizlerini dirseklerine yaslamış, elindeki kadehi sallıyor ama bunun dışında tek yaşam belirtisi göstermiyordu. Bir gülümseme, bir hoş bakış bekledim ama yapmadı. Kalbim deli gibi atarken, “Ben,” diye fısıldadım ve saatlerdir içimi yiyip bitiren şeyi daha fazla saklayamadan söyledim. “Ben bugün Nazım’la buluştum.”

Üzerimden bir yük kalktı ve nefesimi tutup bekledim. Hazer’in yüzünde tek mimik oynamadı, yalnızca gözlerini yüzümden indirerek vücudumu yavaşça süzdü.

“Onunla da İspanyolca konuştun mu?”

Göğsüme doğru bir ateş akın etti ve ellerim tekrar iki yanıma düştü. Şaşırma mı, yüzünde tek afallama belirtisi yoktu. Tanrım, zaten biliyordu! Bunun için böylesine alkol almıştı, bu yüzden oturmuş beni bekliyordu. Nasıl öğrenmişti ki? Tabii ya, Nazım’ın buluşacağımızı ona söylemeyeceğini nereden çıkarmıştı? Elbette bunu Hazer’e yetiştirmişti. Bakışlarımı mahcubiyet ve utançla kaçırdım.

“Konuşmadım elbette Hazer, ne önemi var şu an onunla İspanyolca konuşmuş olma...”

“Onun için dans ettin mi?” diye aniden bağırduğında cümlem yarıda kesildi ve yerimden sıçrayıp gözlerimi kocaman açtım. Yere sabitlenen bakışlarım dondu ve Hazer aynı gür sesiyle soruyu tekrarladı. “Daha iki gün önce biz bunu konuşmuşken gidip onun için dans mı ettin?”

“Hayır,” dedim donmuş bakışlarla yere bakmaya devam ederken.

Nefes alıp veriş durdu ve ardından bir yutkunma sesi geldi. “Sanki çok iyi dans ediyorsun da...”

Kalbim tuzla buz oldu. İçimden bir bıçak geçmiş gibi hissettim ve yer ikinci kez ayaklarımın altından kaydı. Bana bunu söylediğine inanamamış olarak kocaman açılmış gözlerimi ona çevirdim. Dudakları düz bir çizgi halini almış, burun delikleri genişlemişti. Kulaklarım o kadar uğuldu ki bir an ellerimle kulaklarıma deli gibi vurmaya başladım. Keskin, sitemli bakışları yüreğime fırtına gibi vurup içimdeki dünyayı talan etti. “Ne dedin sen?” diye bağırdım kendimi de şaşırtarak. “Ne dedin?”

Hazer sesimin bu kadar yüksek çıkmasını beklemiyor olmalıydı ki gözlerini kırptırdı ve okkalı şekilde yutkundu. Nasıl böyle bir şey söylemeye cüret ederdi? Ona doğru sersem bir adım attığımda Hazer’in dudakları aralandı ve çenesi eşzamanlı olarak seğirdi.

“Senin zaafın ben değilim Mila. Zaafının dans olduğu ortada. Biri ağzını açıp aksi bir şey söylese gözün dönüyor...” Bakışlarını ellerime çevirdi. “Avuçların hırsından yumruk oluyor, tüm kibarlığını kaybedi...”

“Ne alakası var şu an?” diye bağırarak ellerimi iki yana açtım ve her ne kadar sakın olmaya çalışsam da sesimin kontrolünü sağlayamayarak onu bir kez daha şaşkına çevirdim. “Ben senin için oraya gittim, onunla birkaç dakika konuştum ve o aptalca belgeleri alıp oradan ayrıldım. Gelir gelmez de bunları sana itiraf ettim zaten! Onun için dans etmedim diyorum ve sen kalkmış bana hakaret mi ediyorsun?” Yüreğim bir kez daha dağıldı ve konuşurken dudaklarım titredi. “Madem güzel dans edemiyorum... neden beni seçtin?”

Burnundan derin nefesler alıp elindeki kadehi basamağa bıraktı ve ellerini yumruk haline getirip basamağa yasladı. Neden böyle kırıcı davranıyordu ki? Ben durduk yere onun kalbini böylesine kırmazdım.

“Belki sadece seni beğendiğim için seçmişimdir,” dedi acımadan. “Senden çok hoşlanmışımdır ve seni tavlama için seçmi...”

“Yalvarırım böyle söyleme,” diye haykırdım ve hıçkırarak ellerimi yüzüme kapattım. Dayanamamıştım, canım bu kadar içten acırken gözyaşlarıma karşı koyamamıştım. Kafamı inkâr ederek iki yana salladım. “Sarhoşsun, ne dediğini bilmiyorsun. Senden gizli hareket ettiğim için öfke ve sitem dolusun. Ondan böyle konuşuyorsun...”

“Hırsından, iyi dans edemediğini söylediğim için ağlıyorsun,” dedi, sesinde apaçık bir hayret vardı. Gözyaşlarımı avuçlarımı yakarken ayağımı yere vurarak ellerimi saçlarıma götürdüm. Gözlerim açıldığında Hazer’le göz göze geldik. Omuzları sarsılıyordu, kendinde olmayan oydu. Gözyaşlarımı silip basamakları tırmandım ve onun önünde durup üzerine doğru eğildim. Ellerimle yüzünü kavradım.

“Kendine gel, kendine gel Hazer! Sırf kırıldığın için beni bu şekilde kırman gücüme gidiyor! Ben oraya senin için gitmiştim ama görüyorum ki... iyiliğim yanlış anlaşılmış!”

“İyilik değil seninkisi, saflık!” diye bağırıp hiddetle basamaktan kalktı ve bir anda kollarımdan tutarak yüzünü benim yüzüme yaklaştırdı. Gömleğinin düğmeleri açtı, göğsünden buram buram bir sıcaklık yayılıyor ve nefesi de aynı şekilde yüzüme değiyordu. Yüzünde ter damlaları vardı, kızarmıştı. “Senin bir ilişkiyi kaldırabilecek olgunluğun yok!”

Kalbim bu gece bir kez daha kırıldı ve vücudumdan güçlü bir ürperti geçti. Ayazda kalmış gibi titreyerek ürkek şekilde gözlerine bakarken boğazımdan cılız bir inleme döküldü. “Doğrudur, sonuçta... ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Bakışları bir an için durağanlaştı ve kırıştırdığı gözlerini tüm yüzümde dolaştırarak kolumdaki ellerini gevşetti. Saçları dağınık halde alnına dökülmüştü ve yüzünün rengi bir anda atmıştı. Islak saçlarıma, kıyafetlerime bir kez daha bakarak art arda yutkundü. “Mila...”

Dirseklerimi ellerinden çektim ve onun elleri düşerken acı içinde gözlerine baktım. Hazer kaşlarını çatıp beni tutmak için uzandığındaysa kafamı iki yana sallayarak bana dokunmaması için ellerimi kaldırdım. “Hayır Hazer, dokunma.”

“Sözünde durmadın,” dedi. Kırgın bakışlarıma bir an baktı ama karlanamıyormuş gibi aceleyle çekti gözlerini.

“Dans etmedim...” diye tekrarlardım bir kez daha, titreyen sesimle.

“Şüpheye düştün,” dedi.

“Zaten güzel dans etmiyormuşum,” dedim, sol gözümde bir damla kayarken. Kendimi sıkmaktan kemiklerim acıyordu. “Erkek arkadaşım bunu gayet kırıcı bir şekilde dile getirdi. Kendisine teşekkür ederim, bundan sonra sokakta veya evinin içinde gerekli gereksiz şekilde dans edip göz zevkini bozmam.”

“Mila,” dedi sesi titreyerek. Hem canı acıyor gibi görünüyor hem de dişlerini sıkıyordu. Sanki hem perişandı hem pişman.

“Öfkeni anlayışla karşılayabilirdim, zaafılarımı bana karşı kullanmasaydın,” diye fısıldadım dargın şekilde. Titrek bir soluk dudaklarımdan çıktı ve herkesin karşısında güçlü kalabilirken âşık olduğum adamın karşısında usul usul ağladım. “Üzgünüm ama benden intikam alma şeklin çok kırıcı, doğrusu intikam duygunun bu kadar gelişmiş olması da yüreğimi parçaladı. Kalbimi kırmaya devam etmek istiyorsan karşında durayım ama izin verirsen gitmek istiyorum. Bana bunu yapacak en son insan olduğunu düşünen kalbim bocaladı.” Ellerimi aşağıya indirerek geriledim. “İzninle!”

Ellerini yanlarına bırakırken Hazer’in gözleri sitem, öfke ve perişanlıkla bakıp yüreğime kadar dokundu. Sol tarafa kayıp başımı önüme çevirdim ve omzuna çarparak yanından geçtim. Gözyaşlarını gayretle silip basamakları indim ve sokak kapısına yaklaşırken onun da basamakları indiğini duydum. Arkamdan koşmaya başladı.

“Mila...”

“Bizi incitiyorsun Hazer. Gelme peşimden, kırıcsın.”

“Dansı bile benden daha çok seviyorsun!”

Sokak kapısını açarken gözlerim daha çok doldu ve başımı omzumun üzerinden çevirip baktığımda son basamakta olduğunu, çok hızlı şekilde nefes aldığını gördüm. Kendimi, bu manasız kıyaslama için açıklayacak değildim. Daha dün şefkatli, sevgi dolu olan gözlerinin az önce bana kırıcı şeyler söylerken nasıl acımasız olduğunu hatırladım ve daha fazla bakmaya dayanamayarak sokak kapısından dışarı fırladım.

Yağmur yüzüme yüzüme dokunurken yumruklarımı iki yanımda sıkıp bahçe kapısına yürüdüm ve biraz sonra Kerem’in yaklaşıp bir şeyler sorduğunu fark ettim ama ona kulak verip ne dediğini duymadım. Sersemlemiştim, bana dedikleri kulağımda çınliyordu. Sadece kafamı iki yana sallayarak evime gitmek istediğimden bahsettim ve hıçkırıklarım çoğalınca ellerimi ağzıma kapatıp başımı önüme eğdim.

Kerem endişeyle bir şeyler söyledi ve beni kaldırımın önünde duran arabaya kadar götürüp oturmama yardım etti. Şoför koltuğuna geçtiğinde ellerimi yüzümden çekti ve aynı esnada bir çarpma sesi duydum. Kafamı Kerem’le aynı anda cama çevirince Hazer’in de bahçe kapısından çıktığını gördüm. Gözlerinde şimdi korku vardı. Gözleri önce dolmuş gözlerime baktı, sonra Kerem’e dönüp kafasını korkuyla, sertçe iki yana salladı. Omuzları ve elleri korkudan titriyordu. Beni götürmesini istemiyordu.

“Safir...” dedi Kerem yutkunarak.

“Gidelim,” dedim ve başımı öne eğerek sevdiğim adamı bakış açımdan çıkardım.

Kerem kararsız kalmış gibi ellerini direksiyonda oynattığında başımı yana eğip ona kendimden emin bir bakış attım ve bununla beraber yutkunup arabayı çalıştırdı. Kollarımı kendime sarıp istemsiz şekilde bir daha cama baktım ve Hazer’in elini saçlarından geçirirken bana yalvararak baktığını gördüm. Söylediği o cümleler kulaklarımda çınlayınca gözlerimi tekrar önüme çevirdim ve araba onun yanından geçerken arabaya yaklaşmama sebebinin ne olduğunu anladım. Beni böyle zorlayamayacağını biliyordu. Bana gitmemem için yaptığı her müdahalenin, kendisi için zerre kadar işe yaramayacağını bilecek kadar tanıyordu beni. Bu yüzden araba onu gerisinde bırakıp evin sokağından ayrıldığında sırtımı

arkaya yaslayıp gözlerimi yumdum ve elimi en çok acıyan yere, kalbime götürdüm.

Kalbim acıyor diyorsun ve kalbini tutuyorsun Mila...

Neden bunları söylediğini bilmiyordum. Onu bırakmamı istiyor gibi davranması kalbimi parçalamıştı. Neden bunları söylemişti? Bana öfke duyduğu için acı çekmemi mi istemişti? Hazer'in bile acı çekmemi istediği bir an var olabiliyormuş demek ki... Bunun farkına vardığım an olduğumdan daha sesli, içerleyerek ağlamaya başladım ve Kerem'in tüm endişe dolu sorularına cevap veremeden yağan yağmuru izledim.

Ve yağan yağmurun altında bir gerçeği fark ettim.

Aslında eve gitmiyordum, evimden gidiyordum.

DEVAM EDECEK...